ஓம்

தத் ஸத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

சென்னைமாநகரம்

ஸ்ரீமத். கரபாத்திர சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
திரட்டி யருளிய

வேதாந்த
சிந்தாமணி.

இஃது

சாதுஜனங்களுக்கு தொண்டுபூண்டொழுகும்
அன்பர்களாகிய

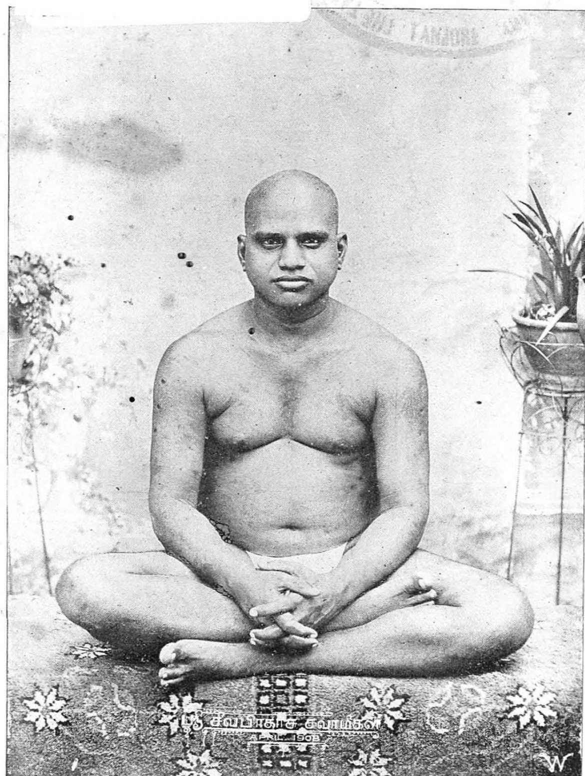
ஏ. சுப்பிரமணிய செட்டியார்
வ. தாண்டவராய முதலியார்

அவர்களால்,

மதராஸ், ஜி. டி.
கோள்டன் அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப் பட்டது.

1911.

இதன் விலை ரூபா 4-0-0.

ஸ்ரீமத் கரபாத்திர சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

ஓம்.

தத்சத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

முகவுரை.

மனம் விரிந்தபோது துக்கமும் அது குவிந்தபோது அதன் அபாவமும் ஆனந்தப் பேறும் உண்டாமென்பது மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தைச் செவ்வனே யுய்த்துணர்ந்த அறிஞரியாவரு மங்கீகரித்த விஷயமாம்.

ஈஷணாத் திரயங்களை முன்னிட்டு மனோ விருத்தியைத் தடுக்க முயலுதல் முருகிவளருந் தீயை நெய் சொரிந் தவித்தற் கொப்பா யிருத்தலின் ஈஷணாத் திரயங்களின் சம்பந்தம் விட்டார்க்கே மனோவிருத்தி சாந்தமா மென்பதும், மனோவிருத்தி யெழுமிடத்தையும், அது விருத்தியாகுந் தன்மையையும், உறக்கத்தில் பிரயத்தனமின்றி யடங்குந் தன்மையையும், சதா சொரூபஞான நிஷ்டையி லிருப்பவர் தெள்ளிதி னுணர்ந்த தொன்றாம்.

மனோவிருத்தி யுள்ளவரையில் துக்கம், துக்கசாதன மென்னு மிரண்டும் (சொரூபஞான நிஷ்டையினாலன்றி) வேறெவ்வேதுவினாலுஞ் சாந்தமடையா திருத்தலின், அம்மனோ விருத்தியைச் சொரூபஞான நிஷ்டையினால் சாந்தமாக்குவோர்க்கே துக்கமு மதன் சாதனமு மகலுமென்பது வெளிப்படையாம்.

சொரூப ஞான நிஷ்டைக்கு அனாத்ம கார விருத்தி நீங்கிய ஆத்மாகார விருத்தியின் பெருக்கமே ஹேதுவா யிருத்தலின் துக்க நிவிர்த்தியையும் பரமானந்தப் ப்ராப்தியையும் விரும்புவோரால் சொரூபஞான நிஷ்டையை யடைதற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள மேற்கூறிய சாதனம் (சவிகற்ப சமாதி அல்லது சம்பிரஞ்ஞாத சமாதி) இப்பிறப்பை யடைந்ததன் பயனாக வின்றியமையா தப்பியசிக்கத் தக்கதாம். இவ் வப்பியாசம் மக்களுக்குப் பரம்பரையாக வேனும், சாக்ஷாத்தாகவேனு முண்டாகுமாறு

உபநிஷத், கீதை, பிரஹ்ம சூத்திரம் என்னும் பிரஸ்தானத்திரயங்கள் பாஷியாதி சகிதமாய் ஞானசாதகருக்குள் பிரசித்தமாய் நிலவிவருகின்றன வென்பது நம்மனோரியாவரும் அறிந்த தொன்றும்.

அந்தப் பிரஸ்தானத் திரயங்களின் பொருளை உள்ளவாறுணர்தற்குச் சக்தியின்றிய ஜிஞ்ஞாசுக்களின் பொருட்டு அவற்றை மூலமாகக்கொண்டு தொகுத்தல், விரித்தல், மொழிபெயர்த்தலாக வனேக ஞான சாஸ்திரங்கள் வெளியாயின. அங்ஙனம் வெளியாய சாஸ்திரங்களுள் நந்தமிழ்ப் பாஷையின்கண் மகா பிரசித்தமாய் வழங்குவன வாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம், தத்துவராயர் பாடல் அத்வைத வுண்மை முதலியனவாம்.

அவற்றுட் கூறும் பல விஷயங்களில் மநநமு மொன்றும். அது நிதித்தியாசன மென்னும் சவிகற்ப சமாதிக்கு அத்தியந்த சாதனமா யுள்ளதாம் அதுபற்றி அந்நூல்கள் கூறுவனவற்றையெல்லாம் ஒரிடத்தில் ஒருவனெவ்வாற்றானு மறிதற் கியைவதன்று யிருத்தலின் அக்குறை தவிர்ப்பான் வேண்டிச் சாதுஜனங்களின் பிரார்த்தனையால் தற்போது இச்சென்னைமா நகரின்கணெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீகரபாத்திர - சிவப்பிரகாச சுவாமிகளவர்களால் மேற்படி வாசிட்ட முதலிய சாஸ்திரங்களி னின்றும் வேண்டிய வளவாக *வேதாந்த மநந சிந்தாமணி யென்னும் நூல் திரட்டி யருளப்பட்டது. அது சாதுக்களுக் குபயோகமாமாறு ஷை சென்னை, மைலாப்பூர், ஸ்ரீமத். டாக்டர் - நஞ்சுண்டராவ் அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

---

* வேதாந்தம்=ஈண்டு உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை கூறும் சாஸ்திரம்.

மநநம்=சற்குருவின்பாற் கேட்ட மகா வாக்கியார்த்தத்தைச் சாதக பாதக யுக்திகளால் சிந்தித்தல்.

சிந்தாமணி=விரும்பியதைத் தரும் தேவமணியி னென்று.

இந்நூல் மநநஞ்செய்ய விரும்பியவர் விரும்பியதெல்லாவற்றையுந் தருவதா யிருத்தலின், இந்நூற்கு மநந சிந்தாமணி என்னும் பெயரிடப்பட்டது.

ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ

சாஸ்திர அட்டவணை.

உ

ஓம்.

தத் சத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

இரண்டாம் பதிப்பு.

முகவுரை.

முதல் பதிப்பாயிருந்த மஹாசிந்தாமணி ஸ்ரீ - கரபாத்திர சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திரட்டிய வண்ணம் அச்சியற்றி வருங் காலத்து சில வசந்தர்ப்பங்களால் முற்றும் நிறைவேறுமல் 10-சாஸ்திரங்களில் திரட்டி யுள்ளது மாத்திரம் 16 - பாரங்களில் சமாப்தம் செய்யப்பட்டது. அதை ஸ்ரீமத் - டாக்டர் - நஞ்சுண்டராவ் விருப்பத்தின்படி சாதுக்களுக்கு வெறுமனேயே சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு சாது ஜனங்களின் பிரேரபணையால் ஷை சுவாமிகளால் சர்வ சாஸ்திரங்களினின்றும் திரட்டிய செய்யுட்களனைத்தையும் சர்வேசுரனது கிருபையை முன்னிட்டு அச்சிடப்பட்டது. இச்சாஸ்திரம் துக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் ப்ராப்தி வடிவ மோக்ஷத்தை யடைய விரும்பு முமூட்சுக்களுக்கு இன்றியமையாதனவா யிருக்கின்றது. ஏனெனின், சர்வ சாஸ்திரங்களிலுள்ள பிரமேய (மோக்ஷ) விஷயங்களை பிரதிபாதிக்கப்பட்ட செய்யுட்களெல்லா மொருங்கு திரண்டு இதிலடங்கி யிருப்பதால், இந்த சாஸ்திரம் லோகோபகாரமாய் வெளிவருமாறு சிரமமெடுத்துக்கொண்டு வுதவி புரிந்தவர்களது நன்மைகளை யெல்லாம் எஞ்ஞான்றும் மறக்கத் தக்கதன்றும். இதனால் வரும் திரவியங்களை யெல்லாம் பௌர்ணமி பூஜாகாலங்களில் சாது ஜனங்களுக்கு நடைபெற்று வரும். அன்னதான கைங்கர்யத்திற்கே வுபயோகப்படுத்தப்படும்.

சாதாரண-ஸு
தை-மீ

வ. தா.

சாஸ்திர அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணேநம:

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
3	8	3	யல்லதுமா	யல்லவுமா
4	15	2	தொண்டனொடு	தெண்டனொடு
7	125	2	சக்கரக்கை	சக்கிரக்கை
,,	,,	4	பதிணெண்கா	பதினெண்கா
17	9	2	வேறான்றை	வேறொன்றை
26	2	2	றானே	றானெ
,,	,,	3	ளென்னை	ளெனை
33	22	4	வரவே	வறவே
36	4	3	உள்ள	உள்ளி
37	8	1	அன்னதன்	அன்னைதன்
,,	13	1	வுணர்வான்	வுணர்வன்
38	18	4	நிறந்தலம்	நிரந்தரம்
,,	21	4	திரமென்னும்	திரமென்றும்
,,	,,	,,	மென்று	மென்றுந்
,,	22	3	வொன்றி	யொன்றி
40	33	4	பிறிந்து	பிரிந்து
,,	36	4	குத்திர	குத்திரப்
,,	39	3	போனவெத்	போனதெத்
42	52	4	முறை	முரை
50	106	4	ீகோவ	ீகோப
55	143	4	மாயச்	மாயைச்
55	145	2	விபரிதந்	விபரீதந்
57	157	3	செவவா	செவ்வா
59	169	4	பதமரத்	பசுமரத்
60	180	1	மனமுறைத்து	மனமுறைந்து
61	187	3	தாகி	தாகில்
62	194	4	மென்று	மென்றுந்
70	51	3	கூரும்	கூறும்
75	83	3	வுயந்தோரை	வுயர்ந்தோரை
76	92	2	சமாதீ	சமாதி
88	167	2	தறிந்தோற்	தறிந்தோர்
91	189	2	லுலகமெலர	லுலகமெலா
93	199	1	தென்ளமுத	தெள்ளமுத

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
107	293	3	ரற்பரமே	ரற்பமே
115	347	5	பெறியா	பொறியா
124	404	4	வேண்ட்ா	வேண்டா
158	631	2	திட்முறு	திடமுறு
162	658	3	துய்தான	தூய்தான
164	668	3	மோலோர்	மேலோர்
170	707	3	யறியதனல்	யறிதனல்
171	715	4	பேலாம்	போலாம்
174	738	4	தனீற்	தனிச்
,,	741	2	மருகு	மறுகு
,,	742	1	வெகுனி	வெகுளி
179	769	2	பகதருவா	பகத்தருவா
181	781	4	றலைபை	றலையை
182	793	2	ழெல்லை	யெல்லை
,,	794	2	வடிவிதுவங்	வடிவிதுவாங்
185	816	1	சக்தி	சத்தி
187	830	1	கொன்	கொள்
189	840	5	மாயேன்	மாயோன்
,,	844	2	தம்	சம்
191	856	3	சின்ம	சின்மை
201	921	1	சிறியோர்	சிறியார்
,,	923	3	மதரா	மாதரா
,,	925	4	லலைக்கு	லைக்கு
203	936	4	புழுவம்	பழுவம்
204	940	3	சேறுங்	சேருங்
205	951	3	பரம்பொருனை	பரம்பொருளை
217	1023	1	னன்ருப்	னன்ருய்
,,	1026	4	கோதிலன்	கோதிலென்
218	1030	4	லங்கனை	லங்ஙனை
220	1053	3	தேருள்பான்	தெருள்பான்
222	1063	3	னிளிச்செயலென்	னினிச்செயலென்
230		27	விரதத்திரயகதை	விரதசூயைகதை
231	1136	2	வேன்றுபரம்	வீன்றுபரம்
239	1194	2	பிறியர	பிறியா
242	1216	3	வினைத்திண்	வினைத்தின்
,,	1217	2	யளவிலாதா	யளவிலதா
244	1228	2	விருப்பிக்	விரும்பிக்
245	1236	1	பொருநோயாங்	பெருநோயாங்
253	1	1	சீழ்மே	கீழ்மே
262	26	1	பொற்ருேமே	பெற்ருேமே
,,	,,	3	யிருதோமே	யிருந்தோமே

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
268	76	2	நீசெய்யுப	நீசெயுப
270	90	1	வநதித்	வந்தித்
,,	,,	,,	வண்கணூர்	வன்கணூர்
273	10	3	நத்தவில்சன்	நந்தவில்சன்
,,	15	3	பலவிகற்ப்	பலவிகற்ப
275	24	4	வபுவிணிற்கஞ்	விபுணிற்கஞ்
280	9	2	தலமனத்த	தளமனத்த
284	36	1	சனங்கனற்ற	சனங்களற்ற
,,	41	3	யோகியொன்று	யோகியென்று
288	62	4	விளளங்கு	விளங்கு
296	60	2	யித	யீத
300	86	4	முன்றுமற்	மூன்றுமற்
306	129	1	சந்நிதி	சத்திநி
313	180	2	அறிவிட்	அறவிட்
319	228	4	தொன்றும்	தோன்றும்
321	240	1	வேறொன்	வேறென்
322	248	4	தன்ளு	தள்ளு
324	2	1	வேயொன்றைப்	வேறொன்றைப்
325	7	1	றொன்றுதற்குப்	றோன்றுதற்குப்
,,	17	2	தள்ணினைவை	தன்ணினைவை
330	6	4	கனிக்கு	களிக்கு
,,	8	1	தளும்பத்தத்	தகும்பத்தித்
331		13	கேகபரியந்தம்	கேசபரியந்தம்
332		2	அகண்டரகார	அகண்டாகார
,,		23	நினைவுவெறு	நினைவுவேறு
,,		32	சுரவமி	சுவாமி
338		2	உதித்துடு	உதித்திடு
,,		31	சிளர்சா	கிளர்சா
340		32	சென்மாத்	சொன்மாத்
347		11	முன்ணு	மூன்ணு
350		15	தெள்றிசைப்ப	தென்றிசைப்ப
,,		21	விணணிணிடைப்	விண்ணினிடைப்
360		11	வென்பதும்	வென்பதுவும்
367		2	சொருபற்	சொரூபற
373		12	யண்ணல்சொரு	யண்ணல்சொரூ
,,		26	மேசொரு	மேசொரூ
376		7	கண்ணிணை	கண்ணினை
378		16	கைளொடு	கைகளொடு
381		1	சிலவே	சிலபே
408		32	சுபாசுபா	சுபாசுப
411		7	தயாவிலா	தயவிலா

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
413		27	உள னு	ஊ னு
418	29	2	யோகமோ	யோகமொ
423	87	2	சிற்க்கன	சிற்ககன
430	28	1	போனுர்	போனுற்
433	46	2	நின்றிலங்ரு	நின்றிலங்கு
,,	,,	4	மொன்றை	மொன்றைப்
434	51	3	விசவதை	விசுவதை
435	55	3	விஷ்ணுணுருத்	விஷ்ணுருத்
438	6	3	நித்தமுஞ	நித்தமுஞ்
441	28	4	கனவி	கனவி
443	40	4	டிருந்துகே	மிருந்துகே
,,	44	2	லறிநதிடத்	லறிந்திடத்
446	69	3	யேதுமே	தேதுமே
447	75	1	வீதுவிசித்	விதுவிசித்
449	90	2	வித்தாய	வித்தாய்
,,	94	1	சாட்கி	சாட்சி
455	136	3	வநதான்	வந்தான்
457	154	4	மவ்வா	மங்வன்
460	181	2	பேதமாங்	பேதமாம்
466	225	4	யுனமில்	யூனமில்
470	256	3	வெளிளி	வெளியி
,,	261	4	செவ்வாய்	செய்வாய்
472	276	2	லுநுபொரு	லுறுபொரு
,,	,,	3	பேட்டை	பேட்சை
473	280	1	விக்தே	வித்தே
,,	,,	1	ளர்சித்	ளர்ச்சித்
,,	,,	4	யெய்திஞென்	யெய்திஞேன்
476	306	1	ாத்தி	ரத்தி
,,	307	2	ரிச்சை	ணிச்சை
478	2	4	பிரமேநா	பிரமமேநா
,,	4	1	வெவ்ளவும்	வெவ்வளவும்
479	7	2	பிரு	பிர
480	12	2	குதறிதானே	குதல்தானே
,,	15	1	இவ்வாறுத்	இவ்வாறு
,,	,,	1	ததுவசித்	தத்துவசித்
482		5	நீமெஞ்	நீமெய்ஞ்
491		14	பூதமாங்	பூதமா
492	6	2	னல்லோர்க	னல்லோர்
,,	8	2	மெஞ்	மெய்ஞ்
493	13	1	பதைப்பாய்	புதைப்பாய்
,,	17	1	சொல்விலுஞ்	சொல்வினுஞ்

பக்கம்.	செய்யுள் எண்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
495	4	4	வழுவாஞ	வழுவாஞ்
499	7	2	ரூனென்கே	ரூனெங்கே
501	12	2	பேதமை	பேதைமை
506	13	3	அறிநதிருக்கு	அறிந்திருக்கு
,,	14	1	மெறேன்	மென்றே
512	35	4	றன்ப	றன்பா
,,	40	2	முயிராஞ	முயிராஞ்
515	62	2	பித்தநுங	பித்தநுங்
516	65	1	யுகலங்க	புகலங்க
,,	66	1	வெளிப்படு	வெளிப்படு
,,	68	3	சுயமபிர	சுயம்பிர
517	71	8	விருநதன	விருந்தனை
517	76	2	திருநத	திருந்த
518	5	4	மடையபபொய்	மடையப்பொய்
519	13	1	றெண்டெடுதுப்	றெண்டெடுத்துப்
523	45	1	மகங்களுங்	மங்களுங்
525	56	3	செயனினதாக்	செயனினதாத்
528	79	2	தற்பறங்	தற்பதங்
,,	84	1	வசிப்புமுற்	சிவப்புமுற்
534	27	1	சதுட்டையங்	சதுட்டயங்
536	46	3	சற்சித்	சத்சித்
548	117	2	ப்ாசமு	பாசமு
549	123	4	மைக்கஞ்	மைக்யஞ்
554	23	2	னுதிமே	னுனிமே
555	27	3	றவரிதனி	றவரிதனின்
558	48	3	பதுபோலய்	பதுபோலப்
563	82	4	மதுதமா	மதுதம
566	100	3	விடும்மை	விடும்பை
569	123	1	நுல்களைத்	நூல்களைத்
582	8	3	வணக்கி	வணங்கி
583	12	1	வானமா	வான்மா
584	16	2	தன்னியமர	தன்னியமா
588	31	2	முலவிலிங்	மூலவிலிங்
,,	33	4	ஞரனந்தானே	ஞானந்தானே
608	111	5	னெருமைதீரும்	னெருமைதரும்
,,	113	6	பெருவானன்றே	பெறுவரன்றே
611	122	7	கனந்தருமப	கனந்தருமப்
616	145	3	நானேயந்தங்	நானேயந்த
618	151	4	மப்பியாசத்	மப்யாசத்
632	208	1	புத்தியுட	பத்தியுட
633	210	7	நிச்சயித்துப	நிச்சயித்துப்

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
636	223	2	படிபபதனு	படிப்பதனு
640	239	7	னிதாகனுகருப்	னிதாகனுக்குப்
645	259	1	மிரஞ்ஞானப்	பிரஞ்ஞானப்
648	270	8	டப்பியாசம்	டப்யாசம்
650	279	7	வறிவிதுவே	வறிவதுவே
654	297	3	முபாதியறு	முபாதியுறு
656	302	6	னப்பியாச	னப்யாச
661	322	5	பகறலுறு	பகரலுறு
,,	324	5	சகத்தின்ருபஞ்	சகத்தின்ரூபஞ்
662	328	2	நிகலமுமே	நிகிலமுமே
,,	329	5	தகமை	தகைமை
667	346	3	நிர்குண	நிர்க்குண
668	353	7	சென்னமிலச்	செனனமிலாச்
673	371	7	யகத்திலுன்ள	யகத்திலுள்ள
,,	373	6	பழகவேண்டும்	பழகவேண்டு
674	375	8	றிறுவருளாற்	றிருவருளாற்
,,	377	4	விவகாரததிற்	விவகாரத்திற்
677	388	5	தகமை	தகைமை
682	409	3	லாய்நதிடிலப்	லாய்ந்திடிலப்
684	417	3	குருவரனைத்	குருபரனைத்
686	422	4	பிறவற்ற	பிறிவற்ற
,,	423	3	தகமை	தகைமை
,,	,,	7	புசிதத	புசித்த
695	460	1	தகமை	தகைமை
697	2	6	கற்பாந	கற்பாந்
705	48	1	சொருப	சொரூப
706	51	2	சொருபமதை	சொரூபமதை
707	58	4	ருககிலதனிததுழியிற	ரூக்கில்தனித்துழியிற்
,,	,,	6	கியம்பல	கியம்பல்
,,	60	4	தாலும	தாலும்
708	62	2	சனகன	சனகன்
,,	63	5	துடர்ந்	தொடர்ந்
709	70	5	சொலவி	சொல்வி
,,	71	2	னுகநது	னுகர்ந்து
713		7	மாற்கம்	மார்க்கம்
714		6	நாமென்று	நானென்று
715		7	சர்வகெதமாய்	சர்வகதமாய்
716		12	என்னித்தி	என்னிடத்தி
735		7	விஞ்ஞனியா	விஞ்ஞானியா
737		25	பாமமாய்	பரமமாய்
740		18	சொலலக்	சொல்லக்

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
740		28	ஒருகாலும்	ஒருக்காலும்
,,		,,	எப்போதுஞ	எப்போதுஞ்
742		15	முமுட்சு	முமூட்சு
743		2	பிரவிருத்தி	பிரவிர்த்தி
,,		,,	நிவிருத்தி	நிவிர்த்தி
744		8	நிர்ஜனப்	நிர்ஜ்ஜனப்
749		8	கறவாக	கறவாக்
753		12	வமார்	வமரர்
754	7	3	மனைதோருஞ்	மனைதோறுஞ்
757	25	2	திருகக	திருக்க
758	33	3	சற்றத்தை	சுற்றந்தை
759	42	3	யிருததுவ	யிருத்துவ
764	18	1	புரவிசெலல	புரவிசெல்ல
765	25	1	லேயடைந்து	லேயடைத்து
769	5	5	நிலைநிற்க	னிலைநிற்க
775	23	12	வனங்களாகும்	வனங்களாறும்
778	29	8	வனமை	வன்மை
784	45	1	மெஞ்	மெய்ஞ்
785	49	3	யொன்கோ	யென்கோ
789	73	1	பலகாலு	பல்காலு
791	85	3	விரவுபக	யிரவுபக
792	91	3	பெறுக்கன்ன	பெருக்கன்ன
,,	93	4	னதுபக	னதும்பக
800	75	1	வெவ்வடியும்	வெவ்வடிவும்
802		15	சுசத்தை	சுகத்தை
,,		29	மெள்ளததனை	மெள்ளத்தனை
805	9	1	யாதொர்	யாதோர்
809	36	2	சொல்லறிய	சொல்லரிய
,,	,,	3	மெல்லையில	மெல்லையிலா
810	41	1	ஐவகை	ஐவகைப்
823	33	2	பிரமம	பிரமம்
824	39	3	பசிவெனத்	பசுவெனத்
830	82	3	னென்றெ	னென்றே
,,	84	1	அறிய	அரிய
831	90	4	மறிதே	மரிதே
832	96	2	யுவந்தா	யுவுந்தா
834	114	3	குழும்பி	குடும்பி
835	121	1	யன்றி	யன்றிப்
,,	,,	2	யன்றி	யன்றிச்
841	25	1	தருளுவ	தருளுருவ
851	50		துவிதசைவவினை	துவிதசைவனை

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
857	89	4	வேடென்	வேறென்
,,	90	2	நவ்லறிவு	நல்லறிவு
860	12	1	தேசி	தேகி
862	7	1	திகைத்துப்	திகைத்து
866	31	2	செய்தங்கங்	செய்தங்ககங்
,,	32	3	தென்ன	யென்ன
870	60	4	றவாகருள்	றவர்க்கருள்
873	86	1	கதியிடைய்	கதியிடைப்
875	99	3	பூருவா	பூருவவா
878	123	4	பூசனைமார்	பூசனையார்
880	143	3	கயமா	காயமா
888	53	3	ணீயர்	ணியர்
900	55	2	ருனைக்	ரூனைக்
911	125	1	நநதம	நந்தம
919	197	1	னனகக்	னகத்
924	241	4	னடியினைக்கே	னடியிணைக்கே
928	6	1	முப்பது	மூப்பது
935	44	1	மனக்தே	மனத்தே
940		22	றெறியின்	றெரியின்
954	51	5	சண்ண	சுண்ண
958	82	1	துறைகோன்	துறைக்கோன்
969	154	1	யாண்ட	யான்
974	182	1	மேணி	மேனி
,,	184	6	ங்க	வங்க
975	188	4	மைனென	மையனென
976	194	1	சிதரொடுங்	சிதடரொடுங்
,,	195	4	கறுளியவா	கருளியவா
987	28	1	செந்நீ	செந்நி
988	34	3	லுளளானும்	லுள்ளானும்
997	101	1	பகவரைக்	பகைவரைக்
1009	50	1	ஆகை	ஆசை
,,	52	1	வெருப்பு	வெறுப்பு
1017	1	3	செய்தர	செய்தா
1021	25	4	திருள்கோசதத	திருள்கோசத்த
1023	7	4	லிசாரித்	விசாரித்
1027	20	2	டம்	டம்மி
1030	47	1	வானவ	வானவ்
1040	131	3	குரவற்பால்	கு வர்பால்
1042	143	9	வித்தக	வித்தக
1044	165	1	னனுமலர்	னணிமலர்
1045	174	2	னன்ருகக்	ணன்ருகக்

பக்கம்.	செய்யுள் எண்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
1046	185	2	மேவுங்சத்	மேவுஞ்சத்
1097	9	2	கருள்தாள்	கிருள்தான்
1099	21	2	யமிர்த்தே	யமிர்தே
,,	23	1	பெறியோ	பெரியோ
1104	11	1	மனத்துன்ப	மனத்தன்ப
1106	3	3	தவருதியானு	தருவதியானு
1109	8	8	விதிப்	வீதிப்
1113	38	1	யிசையிசையும்	யிசையும்
1118	62	4	குகழ	குழக
1121	82	3	ளெங்நா	ளெந்தநா
1127	5	6	கொழித்த	கொழிந்த
1135	9	2	பரிவிவிலார்	பரிவிலார்
1139	1	4	சிவசிமா	சிவசமா
1140	2	6	புகுந்தனேச்	புகுந்ததனேச்
1143	2	2	உழுத்தும்நீ	எழுத்தும்நீ
1147	17	4	ஆதிபிர்ம்மா	ஆதிப்பிர்ம்மா
1161	91	2	பர்ரனநதி	பரானந்தி
1168	1	1	பிரன்மனே	பிறன்மனே
1179	4	2	வேண்டா	வேண்ட
1182	7	1	பேதமை	பேதைமை
1188	1	2	முயர்ச்சி	முயற்சி
,,	5	1	தெய்வத்து	தெய்வத்தா
1189	9	1	வியைாதான்	விழையாதான்
1193	6	1	வாய்நத	வாய்ந்த
1195	1	1	பேதமை	பேதைமை
1197	3	2	பேதமை	பேதைமை
1200	2	1	சான்ரேுக்	சான்ரேுர்க்
1203	1	1	செய்தாலாற்	செய்தலாற்
,,	2	1	யாம	யாமு
1204	2	1	முயுங்கிய	முயங்கிய
1207	1	1	ருடைகிழற்கீழ்ச்	குடைகிழற்கீழ்ச்
,,	1	2	தலைவாராய்ச	தலைவராய்ச்
,,	1	2	புரைகீரா	புரைதீரா
1213			பொட்பால்	பொருட்பால்
1218	26	4	பேதமை	பேதைமை
1221	47	4	பேதமையகற்று	பேதைமையகற்று
1223		31	சிவத்வைப்	சிவத்தைப்
1224		13	பாடரய்	பாடாய்
,,		32	பேதமை	பேதைமை
1229	15	2	முயர்ச்சி	முயற்சி
1235	2	2	யிசைசொடா	யிசைகொடா

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1235	2	3	வாழத	வாழ்த
1236	2	4	கொண்டொழுகும	கொண்டொழுகும்
,,	7	4	வீட்டு	வீட்டு
1242	13	2	தேரைபேர	தேரைபோ
1249	42	3	பிறவிகக	பிறவிக்க
1255	85	3	காட்டதருங்	காட்டதரும்
1260	23	3	புண்ணியர்	புண்ணியர்
1261	2	4	பரமந்தர	பரமந்த்ர
,,	,,	,,	பரதந்த்ர	பரதந்த்ர
1262	4	1	சிந்தமுஞ்	சித்தமுஞ்
,,	6	6	லபிப்து	லபிப்பது
1263	8	9	மயலேறி	மயிலேறி
1264	11	7	பாகதி	பரகதி
1265	1	1	மெஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
1266	3	1	வயத்தியனுர்	வைத்தியனுர்
1269	25	3	நடுவெறிவா	நடுவெறியா
1270	34	2	பார்த்துரங்கா	பார்த்துறங்கா
,,	,,	3	பார்த்துரங்கா	பார்த்துறங்கா
1271	36	1	நிலையறியா	னிலையறியா
1272	46	3	பரித்தா	பறித்தா
,,	47	4	சர்க்குருவைத்	சற்குருவைத்
1273	2	6	விருந்த	யிருந்த
1279	59	1	காணபவற்முப்	காண்பவர்முப்
1281	8	4	திதிவைஷயென்	திதீக்ஷையென்
,,	11	2	பறக்கக்	பற்றக்
1282	13	4	தின்பமுமோ	துன்பமுமோ
,,	16	1	யருகிறுத்தி	யருகிருத்தி
1284	27	6	மைதானே	மைநிலைதானே
1285	32	1	அறியநூற்	அரியநூற்
1286	37	3	தேகம்	கேதம்
,,	42	4	உன்னுபத்தென்	உன்னுடன்பத்தென்
1288	56	2	மாதமூன்	மந்தமூன்
1291	74	1	யாழு	வாழு
,,	,,	3	கட்டுபட்டும்	கட்டுமட்டும்
,,	75	1	தெரியாநினைவினரே	தெரியாருலகநினைவினரே
1292	84	1	பொருள்போ	பொருள்டோ
1293	88	1	திரமறிந்தார்	திறமறிந்தார்
1294	93	3	மிலதாலம்	மிலதாகும்
,,	95	4	வெங்கென்	மெங்கென்
,,	97	3	றிற்சுருதியினுல்	றிச்சுருதியினுல்
,,	99	1	பறனிலை	பரனிலை

பக்கம்	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
1295	101	3	முளவமா	முளவம்
,,	105	1	தீதன்ற	தீதகன்ற
1296	107	3	கவரை	கவரைச்
,,	112	3	பாருய்	பாருய்ப்
1297	115	4	கருத்தில்பந்தமிலேகபந்தங்	கருத்திலேயநேகபந்தங்
,,	116	1	துைாத்தன்றி	துரைத்ததன்றி
1299	126	5	மயிக்கமே	மயக்கமே
,,	130	3	யிருதத	யிருத்த
1300	132	1	பஞ்சத்வக்	பஞ்சவக்
1301	139	4	தோரா	தோரா
,,	143	2	தற்சொரு	தற்சொரு
1303	5	2	யருத்து	யறுத்து
1305	30	2	நாடி	ஞடி
,,	43	1	காநாதச்	கரநாதச்
1307	12	2	யரிந்து	யறிந்து
1308	16	1	வெளியின்	வெளியினின்
,,	18	1	மடலுகுத்	மடலுறித்
1314	45	1	பிர்மமெனல்	பிர்ம்மமெனல்
1316	59	2	நின்னைநிலேயு	நின்னிலேயு
,,	61	2	யதுவதுவாய	யதுவதுவாய்
,,	,,	4	தருமுன	தருமுன்
1317	3	1	அரைத்தரைப்பானே	அரைத்ததரைப்பானே
1318	7	3	தேர்த்தீர்	தேர்ந்தீர்
,,	11	2	கற்றுணந்தீர்	கற்றுணர்ந்தீ
1319	13	4	நடு	னடு
1321	32	1	ரூரிறண்டி	ரூரிரண்டி
,,	34	2	பிறிதாகச்	பிறிதாகத்
1326	69	1	விருத்துங்லே	விருத்துநிலே
1329	98	3	கன்பனே	கற்பனே
,,	99	2	சாறறெனவே	சாற்றெனவே
1331	112	2	எனேயவை	ஏனேயவை
1332	117	1	குறிபாவாம்	குறிபாவம்
1342	1	2	காமே	நாமே
1352	44	3	யயலகற்றும	யயலகற்றும்
1355	71	3	நினேவினேப்	நினேவினேப்
1360	12	1	திரைய	திரய
1364	46	7	திரைய	திரய
,,	,,	11	லென்பனர்	லென்மனர்
1366	57	4	கென்பனர்	கென்மனர்
1376	25	5	தானெனரு	தானென்ரு
1380	14	2	நாநா	நாஞ

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1381	17	3	நாநா	நாஞ
,,	18	1	மெஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
,,	21	3	நாநாத்	நாஞத்
1382	28	3	நாநா	நாஞ
1383	36	2	சர்வரார்த்த	சர்வார்த்த
,,	,,	4	பொன்றின்றிக்	பொன்றின்றிச்
1385	49	4	குளிர்ந்து	குளிர்ந்து
1387	59	4	திருசியமுந்	திரிசியமுந்
1388	67	4	பேதமையே	பேதைமையே
1389	77	4	யாட்சி	சாட்சி
1390	84	4	ரின்ப	ரின்ப
1392	12	1	வேதாந்தம	வேதாந்தம்
1393	20	3	தாராசி	தராசி
,,	27	1	சுகவுதைய	சுகவுதய
1394	28	1	திருக்கவைத்த	விருக்கவைத்த
,,	31	2	திருவென்று	விருவென்று
,,	32	4	சமையமெங்கு	சமயமெங்கு
1396	49	4	சமையமென	சமயமென
1396	51	1	தமவரா	தாமவரா
1397	59	1	புறவி	புரவி
,,	,,	2	வீதிப	வீதிப்
1398	1	4	மாவினிச	மாவினிச்
1401	13	4	னக்கு	னிக்கு
,,	16	1	வையிராக	வயிராக
1402	18	1	மறுவலுறு	மருவலுறு
,,	23	1	மயித்திரியே	மைத்திரியே
1403	26	2	பத்தற்கு	பத்தர்க்கு
1406	20	4	நந்த	நந்த நந்தா
,,	,,	,,	மதலேயே	மதலேயையே
1411	49	4	வனறிய	வவனறிய
1412	60	3	காணந்	கரணந்
1416	87	4	நன்றரே	நன்றரோ
1419	117	3	நோக்குகல்	நோக்குதல்
1431	10	3	வாமருவு	வரமருவு
1444	105	4	சிவப்பவன்	சிப்பவன்
1445	114	2	தாநத்தப்	தாநந்தப்
1452	162	1	மாபலன	மாபலன்
1453	168	1	விநதச்	விந்தச்
1454	179	4	மடிவ	வடிவ
1457	202	3	யோகிதான	யோகிதான்
1461	230	3	றன்ளேப்	றன்னேப்

பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1462	238	1	முததிகா	முத்திகா
1466	5	1	நிவர்த்தி	நிவிர்த்தி
1470	28	4	தாதலால	தாதலால்
1476	18	3	யத்த	யித்த
1477	24	6	துலங்குந	துலங்குந்
1478	28	6	சுஞ்	குஞ்
1482	50	4	மெஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
,,	52	4	கறைந்து	கரைந்து
1484	63	4	சாநதநிலை	சாந்தநிலை
1485	67	4	நடம்புரியுஞ	நடம்புரியுஞ்
,,	68	4	யெனக்குறிய	யெனக்குரிய
1486	75	4	பொதியணிநது	பொதியணிந்து
1487	78	3	யின்கொடு	பின்கொடு
1488	82	4	கடுமைசெயப்	கடிமைசெயப்
,,	84	5	துன்நுு	துன்னுந்
1498	143	4	ஞாநசம்	ஞானசம்
1508	201	3	தன்ளை	தன்னை
1512	218	5	முதநாத	முதனாத
,,	220	6	மரர்க்கசங்கந்	மார்க்கசங்கந்
1529	38	1	எண்டெரு	எண்டரு
1530	44	6	சுததபர	சுத்தபர
1531	49	3	சேசுலவு	தேசுலவு
1547	112	1	சூழக்	சூழச்
1549	13	2	காரியமுஞ	காரியமுஞ்
1550	20	1	விராகமிகிற்	விராகமிதிற்
1557	69	3	ந்துமுக்	துமுக்
1558	70	3	மான்ட	மாண்ட
,,	76	3	ஞகித	ஞகித்
1559	80	1	மரைக	மறைக
1560	91	3	கவினபெற	கவின்பெற
1571	28	4	ரொுடகப்	ரொுடக்கப்
1572	36	1	மானநதக்	மானந்தக்
1580	93	4	யனறே	யன்றே
1604	10	3	மநத	மந்த
1617	36	2	மாசுடையோர்ச்	மாசுடையோர்க்
1618	46	1	மெய்மை	மெய்ம்மை
1622	71	5	குழாரெருக்கி	குழாநெருக்கி
1627	27	1	நினையள	நினைவள
1638	35	2	பரசிவ	பரமசிவ
1644	75	1	புதல்தன்	புதல்வன்
1647	100	1	இந்ததன்	இடந்தகன்

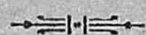
பக்கம்.	செய்யுள் எண்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1669	5	3	ளதலக்	ளகலக்
1678	21	2	மகிழ்வூரர்	மகிழவுரர்
1683	2	4	யசைத்தர்	யிசைத்தர்
1690	1	3	லைசையு	லாசையு
1693	1	1	ஒன்ரோடொன்	ஒன்றொடொன்
1698	19	3	பொருனைப்	பொருளைப்
1700	28	2	தேய்ந்தவழி	தேய்ந்தழி
1702	49	3	விடர்கடல்	விடர்க்கடல்
1703	3	2	வுறப்யட்ட	வுறப்பட்ட
1709	8	5	யறிவாாார்	யறிவாரார்
1710	3	3	தினந்தினம	தினந்தினம்
,,	,,	4	வருநதவர்க்	வருந்தவர்க்
1716	1	1	சேரம்பி	சோம்பி
,,	,,	3	யாரதத்தா	யாதரத்தா
1724	3	1	மரயுங்	மாயுங்
1732	16	4	நெஞைச	நெஞ்ச
1738	5	4	பூரமொன்ற	புரமொன்ற
1740	21	3	யுடைத்தயிர்	யுடைதயிர்

ஓம்
தத்சத்
பரப்பிரஹ்மணேநம:

வேதாந்த
மநந சிந்தாமணி.

சொரூப வணக்கம்.

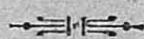

ஞானவாசிட்டம்.

பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொரு டொழுதி றைஞ்சுவாம்.

குருவணக்கம்.

தத்துவராயர்.

தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு-மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு. 1

மகாவாக்கியம்.

உலகமுதற் பொருளேயும்பர்க் குணர்வரிதாம் பொருளே
யோதியவே தாகமத்தி னுச்சியினுட் பொருளேப்
பலகலையின் பொருண்முடிவின் முடிவான பொருளேப்
பற்றறப்பற் றியபெரியோர் பரவியவான் பொருளே
யலேதிவலே நுரைகடலி னுதித்தொடுங்கு மாபோ
லகிலாண்ட முதித்தொடுங்கு மதன்மூலப் பொருளே
யிலகியசற் குருவாகி யானகும் பொருளே
யெங்குமாம் பரம்பொருளே யாமும்வணங் குதுமே. 2

இருவிழிக ளுலகறிந்துந் தனையறியா ததுபோ
லியானறியும் பொருளலதிங் கெனையறியா மையினுற்
கருவிடைபுக் கின்பதுன்பக் கடலிடையே சுழன்று
கண்கலக்கப் படுவேனைக் கருணைவிழி யதனு
லருவினைக ளறநோக்கி யாணவமே போக்கி
யகமகமென் றிருந்தவெலா மறிவுகொடே நீக்கிப்
பருவமதிற் பதந்தாக்கிக் கற்பனைக ளியாவும்
பாழாக்கித் தானுக்கும் பரகுருவைப் பணிவாம். 3

கைவல்லியநவநீதம்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு
மென்னிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 4

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுய் மாலாய்
யான்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனுய் நாளுந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே. 5

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானே
னவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே. 6

என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீர மெல்லா
மென்னுடை யறிவி னுலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
யென்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
வென்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே. 7

தக்ஷிணுமூர்த்தி வணக்கம்.

சத்தியஞானபோதம்.

கல்லா லின்புடை நல்லார் தொழுதெழச்
சின்முத் திரையொடுந் தென்றிசை மூர்த்தியாய்த்
தனுது மெழியைத் தடக்கையி னேந்தி
யனுதி முத்தன் யானென வமர்ந்தாங்
கறம்பொரு ளின்ப மருளிய பின்றை
மொழியா மொழியான் முதுவீ டளித்த
பெருந்தகை போற்றுதும் பிறப்பறும் பொருட்டே. 1

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

விரா தனத்தி லெழுந்தருளி மின்னிற் சிறந்த வேணியராய்த்
தீரா வையந் தீர்த்தருளுஞ் சின்முத் திரைச்செங் கையினராய்ப்
பாரோர் விண்ணோர் பணிந்தேத்தப் பரம குருவாய்ப் பலகாலு
மோரா னீழ லமர்ந்தாரை யுள்ளும் புறம்பும் வணங்குவாம். 2

மூலமா யெவைக்கு மறிவொணு வுருவாய் மும்மலங் களைந்தவர்க் கெளிதா, யாலபோ சனஞ்செய் தழிவிலா தவனு யருமறைச் சிரத்தொளிர் பவனுய்ப், பாலலோ சனனுய்ப் பசுத்தொறும் பதியாய்ப் பக்குவச் சனகனு தியர்க்கா, யாலமா நீழ லமர்ந்துறை பவனை யகத்தவி சிருத்தியின் படைவாம். 3

ஞானவிளக்கம்.

கல்லாலின் கீழிருந்த கண்ணுதலை மாமேரு
வில்லாற் புரமெரித்த வேதியனைச்-சொல்லாமற்
சொல்லிப் பிறப்பறுத்த தூயவனை நன்னெஞ்சே
சொல்லிப்பல் காலுந் தொழு. 4

அன்னை வயிற்றி லமுக்கிச் சிலகாலம்
பின்னை யுலகிற் பிறப்பித்து - மன்னுகலை
யெல்லா மறியவெனக் கென்போல வந்தாண்ட
கல்லாலா முற்றுமெனைக் கா. 5

அதிரகசியம்.

பால னுயனை திருமுலை பருகினும் பருவ
வேல வார்குழ லிதழ்வெள்ளத் தழுந்தினு மிளையாக்
கோல னுயுயி ரிழப்பினுங் குறிக்கொளா தொழியே
லால நீழலி லமர்ந்தமுக் கண்ணனுக் கன்பே. 6

காசிரகசியம்.

மாலம ராடி வாவென நடுவன் வந்துகொண் டேகுமுன் பிரியுஞ்
சீலம ராடி வாவினுந் திகழுந் திருமதி முகமுனு துச்சிப்
பாலம ராடி வாய்நிழல் பொருவப் பதிபெரும் பேறுளங் கொடுகல்
லாலம ராடி வாழ்தரு பெருமா னடிமலர்க் கன்புசெய் திடுவாம். 7

திருவிளையாடற்புராணம்.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்க ளுல்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப் பாலா
யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம். 8

குருபாத மகிமை.

பாடுதுறை.

அடியேனை யாள வருண்மேனி சாத்திப்
படிமீது வந்த பரனே—கொடியேனென்
றெண்ணு நிமைப்பளவி லிங்ஙனே வீடளித்த
கண்ணு கடைபோகக் கா.

திருவடிமாலை.

கலிவெண்பா.

செழுந்தரணி தன்னிற் றிருவுருக்கொண் டென்னை
யுழுந்துருளும் போழ்தி னுணர்த்த—வெழுந்தருளி
வந்தவடி நாயேன் மனத்தால் வணங்கமதி
தந்தவடி யாளச் சமைந்தவடி—யந்தரத்து
வில்லும் வியன்கனவும் வெண்டேரு நீர்க்குமிழும் 5
புல்லு மதிலெழுத்தும் போலவே—சொல்லளவாய்ப்
பொன்று முடற்குள்ள பொல்லாங்கெ லாநினைந்து
நின்று நடுங்கிமிக நெஞ்சழிந்தே—னென் றுணையே
கோற்றேனே மாயைக் குரம்பைக்கூத் தாட்டவினி
யாற்றேனே யென்ன வளித்தவடி—யாற்றகிலாத் 10
தொண்டனையா ளென்று தொழுது பழவடியார்
தொண்டனொடு விண்ணப்பஞ் செய்யுமடி—கண்டருளித்
தஞ்சமொன்று மில்லாத் தமியேனைத் தன்னருளா
லஞ்சலஞ்ச லென்ற வமலனடி—மஞ்சனஞ்செய்
நீத்தங்கொண் டென்னை யடியவர்த நேயத்தாற் 15
றீர்த்தமாட் டிக்கொண்ட செம்பொனடி—யாத்தமா
யச்ச மறநம் மடியானென் றூரமிர்த
மிச்சி றாவிசைந்த வீரனடி—விச்சையாற்
கட்டப் பிறவிக் கருவைக் கணமொன்றில்
வெட்டக் கழலிட்ட வீரனடி—கெட்டேனென் 20
றூலம் பனமி லடியேன் மனமுருகக்
கோலம் புனைந்த குரவனடி—சீலமிகும்
பாங்காய நல்ல பழவடியார் தற்சூழப்
பூங்கோயி லுள்ளே புகுந்தவடி—யோங்கு
மிருவர்தே டுற்றவடி யிப்படிகண் காண 25

வருவதே யென்று மனநெக்—கருவியாய்ப்
பாயாத கண்ணென்ன கண்ணென்று பத்தர்கணம்
வாயார நின்று வழுத்துமடி—காயமுட
னண்ணு முயிரும் பொருளு நயந்துதத்தம்
பண்ணுவித்துக் கொண்ட பரமனடி—தண்ணியவென் 30

சென்னிமிசை வைத்தவடி சித்தந் திரித்தவடி
முன்னையறி வெல்லா முடித்தவடி—யென்னுருவு
காட்டுமடி கண்ட பொருளெல்லா மென்கண்ணில்
வாட்டி யெனையே மலர்த்துமடி— கோட்டமற
நம்பத மல்லவிது நான்மறைமா வாக்கியத்திற் 35
றும்பதங்கா ணென்ற சொரூபனடி—யம்பரமாய்
நின்ற பரவுடலி னேராக வேயென்னை
யின்றி யிடவே யிருத்துமடி—யின்றெனவு
மீண்ட விடத்தே விளம்பு மிதுவொழிய
மாண்டவிடத் தில்லையென வைத்தவடி—காண்டலிலா 40

வல்லை யறிந்தவறி வெங்கேகா ணென்றருளான்
மெல்ல விளம்பிவிழிப் பித்தவடி—தொல்லைமறைத்
தற்பதத்தின் மெய்ப்பொருளாந் தற்பரமா யிச்சகத்தி
னுற்பவத்தை யெல்லா மொழித்தவடி—கற்பிதமாம்
பூட்சி யிரண்டும்போய்ப் போதமாய்ப் போகுதலு 45
மீட்சியு மின்றி விளங்குமடி—காட்சியுங்
கண்ணுகக் காணுங்கண் டந்தவடி கண்ணென்று
மெண்ணாத வண்ண மிருத்துமடி—வண்ணந்தான்
மாமறைக ளோதரிய வாசாம கோசரத்தை
யூமை மொழியா லுணர்த்துமடி—யேமமுற 50

வாங்கி முழுது மலர்த்தாளி லென்னைமகிழ்
தூங்க வளித்த சொரூபனடி—யீங்கமிர்த
மூறி யகநிறைந்து தித்தித் துடன்மயிர்க்கா
ரூறுந்தேக் கிட்டுச் சுடருமடி—தேறித்
தெவிட்டாது நின்றவடி தீப்பிறப்பு மாள 55

வுவட்டாதென் னுள்ளே யுதித்துப்—பவத்தில்வரு
மூனைநடங் கண்டவா றெப்பவே மீட்டென்னை
ஞானநடங் கண்டு நயந்தவடி—யூனில்வரு
மச்சந் தவிர்த்தவடி யங்கைக் கனியாகி
நிச்சங்க மாகி நிகழ்ந்தவடி—பிச்சரைப்போற் 60

கத்தாமல் வைத்தவடி கண்ணாகி நின்றவடி
வித்தார மெல்லாம் விளைத்தவடி—சித்தத்தி
லெண்ணேது மாய்த்தவடி யென்னைவாழ் வித்தவடி
கண்ணேகண் ணாகக் கரைத்தவடி—யெண்ணுற்ற
காலங் கடந்தவடி காமங் கடிந்தவடி 65
சீலங் குடிகொண்ட செம்பொனடி—ஞாலமெலா
முன்பிழைக்க வல்லவடி முற்றுந் துடைக்குமடி
யென்பிழைக்குச் சால விரங்குமடி—யன்பினொடு
மூவருந் தேடுமடி மூர்த்தியாய் வந்தவடி
யாவருங் காண விருந்தவடி—பாவியேன் 70
சென்னிகுடி கொண்டவடி சித்தம் புகுந்தவடி
சொன்னிகழா நின்ற சொரூபனடி—முன்னைவினை
மாள மிதித்தவடி வல்வினையே னைத்திருத்தி
யாள மதித்துவந்த வண்ணலடி—நாளுக்கு
நாளும் புதியவடி நல்லடியா ரோடெனையு 75
மாளும் படியிசைந்த வையனடி—மாளாவென்
கள்ளத்தை வாங்குமடி கண்ணாகு மானந்த
வெள்ளத் தெனைப்புகுத விட்டவடி யுள்ளத்திற்
கொண்டகோ ணீக்குமடி கோகனகன் ஞழுமடி
யண்டர்கோ னேத்தமிக வஞ்சுமடி—தொண்டரெலாங் 80
கொண்டு குலவுமடி கொங்கு கமழுமடி
பண்டை நிலையிற் பதித்தவடி—கண்டவர்தம்
பாவத்தை நீக்குமடி பாகொத் தினியவடி
யாவத் தனமான வம்பொனடி—வீவற்ற
வாதி பகவனடி யாதித் தனைமுதலாஞ் 85
சோதிக்குஞ் சோதியாந் தூய்யவடி—யாதுக்கு
மீதாகி நின்றவடி மேல்கீ ழிலாதவடி
யோதாம னுண்மை யுணர்த்துமடி—பேதாதி
பேத மறுத்தவடி பேச வினியவடி
போதக் கனமாம் புனிதவடி—யாதியு 90
மந்தமு மற்றவடி யாரணங்க டேடுமடி
பந்தமும் வீடும் படைக்குமடி—சிந்தைக்கு
மப்பாலாய் நின்றவடி யன்பர்க் கணியவடி
யொப்பான செய்யவடி யொப்பிலடி—யிப்பிறவி
மாற்றுமடி தன்னை வழங்குமடி மாதவர்கள் 95

போற்றுமடி யின்பம் பொழியுமடி—நோற்றிலர்கட்
கின்னலாய் நின்றவடி யென்னுள்ளத் தின்னமிர்தாய்க்
கன்னலாய்த் தேனுய்க் கலந்தவடி—தன்னிலேபோய்
வாராது வந்தவடி வாழ்வறவாழ் வித்தவடி
யாரா வமிர்தான வம்பொனடி—தீராவென் 100
வஞ்ச மறுக்குமடி மானங் கடிந்தவடி
நெஞ்ச மறிய நிறைந்தவடி—துஞ்சல்பவப்
போக்குவர வற்றவடி பொன்னுன செய்யவடி
யாக்க மழிவற்ற வண்ணலடி—யாக்கையுடன்
முத்தி யளிக்குமடி மூவா முதல்வனடி 105
பத்தி வலையிலகப் பட்டவடி—புத்தியா
லுள்ளற் கரியவடி யுண்டுணைக் கவருண்ண
வள்ளத் தமிர்தான வள்ளலடி—தெள்ளூற்ற
வின்சொன் மதிப்புலவோ ரேத்தப் பெறுவடியென்
புன்சொ லுவந்த புனிதனடி—யென்சென்னி 110
செய்த தவமான செம்பொனடி தீவினையேன்
கைதவங் காணுக் கருணையடி—பைதலெனை
வாவாவென் றென்னை யருட்கண்ணுற் பார்த்தருளி
வாவாவென் றென்றலையில் வைத்தவடி—நாவார
வாழ்த்த மனநினைய மாமலர் தூஉய்க்கரங்கள் 115
சூழ்த்த செவிக டுதிகேட்பத்—தாழ்த்தத்
தலைதந்த வள்ளலடி தாமரையோ னுண்மை
நிலையும்பர் காண நிகழ்த்த—வலதின்றி
யற்ற பொருளிதுவே யாரணத்தி லாணையே
மற்றில தென்று மழுவேந்த—முற்றுலகிற் 120
றக்கவர் நால்வரே தத்துவ ஞானத்திற்
பக்குவ ரென்று பகரவான்—சக்கரக்கை
யாண்டகை தன்பா லறியாது வாழித்தேர்ப்
பாண்டவனுக் கோதப் பதினெண்கா—லீண்டுலகிற்
கையின் மணியென்ன யாவர்க்குங் கண்ணளிக்குஞ் 125

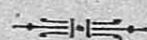
செய்யசொரூ பானந்தன் செம்பொனடி—மையலாய்க்
கன்று மறுசமயக் கத்திற் கலையாம
லொன்று மொழிவற் றுளவெல்லா—நின்ற
படியே சிவமாக்கிப் பார்த்தென்னை யாண்ட
வடியென்னை யாண்ட வடி. 130

நேரிசை வெண்பா.

வடிவிலா மாயையால் வந்தபவத் திற்கு
முடிவிலா முத்திப் பொருட்கு—மடியோரி
னீண்ட பெருமா னிகளமறப் போதமளித்
தாண்ட பெருமா னடி.

மோக்ஷசாதனக் கிரமம்.

சோபானபஞ்சகம்.

வேதநித்த மோதவேண்டு மதுவிதித்த கன்மமே
விருப்பமோடு செய்யவேண்டு மதுகொடீசன் பூசனை
தீதிலா தியற்றவேண்டுங் காமியகன்ம புத்தியைத்
தெகிக்கவேண்டும் பாவபுஞ்ச முதறவேண்டும் பவசுக
மீதநித்த மாதிதோட மிகவுங்காண வேண்டும்பின்
மெய்யுணர் வனந்தவின்ப வான்மரூப மடையமெய்க்
காதல்செய்ய வேண்டுந்தன் மனையைவிட்டு வெளியிலே
கடுகவோட வேண்டுநடன ராசனருளை வேண்டியே. 1

சாதுசங்கம் பண்ணவேண்டுஞ் சாம்பமூர்த்தி பத்தியைச்
சலனமின்றிச் செய்யவேண்டுஞ் சாந்திதாந்தி யாதியைக்
கோதிலாமற் பழகவேண்டும் பின்புகன்ம மியாவையுங்
குற்றமென்று நீக்கவேண்டுங் குணநிறைந்த தேசிகன்
பாதபத்மஞ் சாரவேண்டு மவன்றனேவற் பணிவிடை
பத்தியோடு பண்ணவேண்டும் பிரணவாக் கரந்தனை
யாதரத்தொ டடையவேண்டுஞ் சுருதியீறின் வாக்கிய
மனைத்துங்கேட்க வேண்டுநடன ராசனருளை வேண்டியே. 2

அந்தவாக்கி யார்த்தமே விசாரஞ்செய்ய வேண்டும்பின்
னாரணாந்த பட்சங்கைப் பிடிக்க வேண்டும் பின்புநற்
புந்தியாற் குதர்க்கந்தன்னைத் தள்ளவேண்டுஞ் சுருதிக்குப்
பொருந்துதர்க்க மேவவேண்டும் பின்புசத்ய ஞானவா

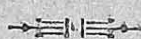
னந்தப்பிரம நானேயென்று நினைக்கவேண்டு நாடொறும்
நவில்கருவங் கெடுக்கவேண்டுந் தேகநா னெனும்மதி
சந்தியாதே மாற்றவேண்டு மறிஞரோடு வாதமுஞ்
சாந்தமாக்க வேண்டுநடன ராசனருளை வேண்டியே. 3

பின்னுஞ்சுற்று ரோகந்தன்னைத் தீர்க்கவேண்டு நாடொறும்
பிச்சையன்ன வவுடதத்தை யுண்ணவேண்டு மிட்டமா
மன்னவிச்சை நீக்கவேண்டு மாரம்பித்த கன்மத்தா
லத்தம்வந்த வன்னமாதி கொடுமகிழ வேண்டும்பின்
மன்னுதாசி னத்துவம் விரும்பவேண்டும் லோகத்தின்
மருவுநிட்டூ ரந்தயைகண் மாற்றவேண்டுஞ் சீதமும்
பன்னுதாப மாதியுஞ் சகிக்கவேண்டும் வீண்சொலும்
பரிகரிக்க வேண்டுநடன ராசனருளை வேண்டியே. 4

சுத்தமான தேசத்திற் சுகாதனத் திருக்கவேண்டுஞ்
சூக்கவத்து வின்மனத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்பின்புந
மத்தனு நடேசன்றந்த வருளினு லகண்டமா
மான்மரூபங் காணவேண்டு மவற்றினுற் சகத்தைவா
தித்ததாக நோக்கவேண்டுஞ் சஞ்சித மனைத்தையுந்
தீர்க்கவேண்டு ஞானவலியி னுலேபாவி கன்மமோ
டொத்தசங்கம் விடுக்கவேண்டு மிங்ஙனே பிராரத்த
மூண்ணவேண்டும் பின்புபிரம மாயிருக்க வேண்டுமே. 5

தத்துவஞானியே குருவெனல்.

மனிடாபஞ்சகம்.

ஒருதினஞ் சங்கரா சாரியன் காசியி
னுத்தம வீதியிற் சஞ்சரிக் கும்பொழு
தொருவன்சண் டாளவே டந்தரித் தங்ஙனே
யூனமில் லாவிவன் ஞானஞ்சோ திக்கவே
திரிதரும் போதவன் றன்னையங் கன்னவன்
றிட்டியாற் கண்டுநீ யெட்டிப்போ போவெனப்
பரவிடும் வாக்கியங் கேட்டதற் குத்தாம்
பறையனுந் தேவன்றான் பகர்ந்ததைப் பகருவாம். 1

அன்னமே யாதியாம் பஞ்ச பூதத்தினு
லாக்கிய வுன்னுடை யாக்கையைப் பற்றியிவ்
வன்னமே யாதியின் காரிய வாக்கையை
யணுகவொண் ணுதென வெட்டிப்போ வென்பதோ
பின்னமே தும்மிலாப் போதவான் மாவினைப்
பேணியான் மாவினைப் போவெனச் சொன்னதோ
பன்னிடும் பாமகஞ் சாச்சிரம யதிகளிற்
பாமனே யிவ்வித மென்றுநீ பகருவாய். 2

அலையிலா வாரிபோற் சச்சிதா னந்தமா
மான்மவா காசமே யெங்கணு மசலமா
யெலையற நிற்கவிங் கந்தணன் புலையனென்
றிம்மகா பேதமெக் கலையினுற் கண்டதோ
விமலமாங் கங்கையி னப்பிலும் புலையர்தம்
வீதியி னப்பிலும் விம்பமாந் தன்மையா
னிலகுசொன் னக்குட மட்குடப் புணர்வினு
லிரவிவா னங்களி னேதுபே தஞ்சொலாய். 3

சாக்கிரஞ் சொப்பன நித்திரை மூன்றிலுஞ்
சாட்சியாய்ப் பங்கய ஞதிதம் பாந்தமா
மாக்கைக டம்மிலுங் கோவையாய்ச் சாட்சியா
யச்சித்தி யாதொன்று காசமே போன்றிடுந்
தாக்கறுஞ் சித்ததே நானிந்தத் திருசியந்
தானல வென்றுர நிச்சய முள்ளவன்
யோக்கிய வந்தண னீசன்று ணுகிலும்
முத்தவா சானென வென்மனே நிச்சயம். 4

எந்தச்சித் துத்தனைத் தேவர்திர் யக்கொடு
விந்நர ரியாவரு மியானென வறிவரோ
வந்தச்சித் தொளியினுற் சடமன விந்திய
வாக்கையெப் புலனுமே சித்தென வொளிர்வதோ
வந்தமே கத்தினுன் மறைவதா மிரவிபோல்
வளர்கா ணங்களான் மறையுமச் சித்தினைச்
சந்ததம் பாவித்துச் சுகமுறு மியோகிதான்
சாதியா லாரெனுங் குருவெனு நிச்சயம். 5

பிரமநா னென்னுடை மாயைமுக் குணமதாற்
பேதமாஞ் சகபா சிவகற் பிதமதாம்

பரமபூ ரணசிதா காசநா னேயெலாம்
பரமநா னெழியவோ ரணுவும்வே றின்றெனப்
பரசுக நித்தநின் மலநிரஞ் சனபரப்
பிரமநிச் சயவுரா முடையனு ரோவவ
னருமையா மந்தண னீசன்று னுகினும்
மகிலவா சானென வென்மனோ நிச்சயம். 6

குரவன்வாக் காற்சக நசுவரம் பிரமமே
குற்றமி னித்திய மென்றுரங் கூர்ந்துபின்
னொருமையாய் நாடொறு மிடையறப் பிரமமே
யுணர்ந்துதா னேதனிற் சாந்தமாஞ் சித்தனுய்ப்
புரிந்தமுன் வினையினைப் பௌடிய வினையுடன்
போதமாம் வன்னியிற் றகனமே செய்துபின்
வருபிரா ரத்தத்துக் காக்கையை யொப்பித்து
வானம்போ னிற்பவன் குருவென நிச்சயம். 7

எந்தவின் பக்கட லேசலே சத்தினு
லிந்திர னுதிய ரின்பமுற் றுள்ளவ
ரெந்தவின் பந்தனை யோகிகள் சாந்தமா
மிதயமீ தெய்தியே யின்பமே லாகினு
ரந்தவின் பக்கட லுள்ளடங் கும்மனத்
தன்மையோன் பிரமமே பிரமவித் தல்லமற்
றந்தத்தே வேசரும் வந்திக்கும் பாதனு
மன்னவன் குருவென வென்மனோ நிச்சயம். 8

பிறவிக்கஞ்சல்.

பாடுதுறை-அபயம்.

கலிவிருத்தம்.

வேண்டே னிமையோர் பதமே விடமுந்
தீண்டேன் மணில்வாழ் சிதைபோ கமது
மாண்டே யறுவேன் மயறீர் வகைவந்
தாண்டா யடியே னபய மபயம். 1

வேண்டா மையைவேண் டுதலா கியகோள்
பூண்டே யுழல்வேன் புரைதீர் பொருளாத்

தூண்டா தொளிர்சோ தியதாம் வகைவந்
தாண்டா யடியே னபய மபயம். 2

பொய்யா முடலு முலகும் பொருளென்
றுய்யா வகையா லுழல்வே னுளமே
மெய்யே புகுதா வினையா விளைவா
மையா வடியே னபய மபயம். 3

போதோ னெடுமா லரன்வா னவரு
மேதே தெனவை யுறவே யெனையாண்
டூதே யிவனே யெனவந் தருளு
மாதா வடியே னபய மபயம். 4

தூரிசா கியசுற் றமதா கியதொல்
லரவா டியெழுந் தணையா வகைதா
னுருவா யெனையாள் பவனே யொழியா
வருளா பரணு வபய மபயம். 5

தாய்தந் தைகுலம் பொருள்கல் வியெனும்
பேய்வந் துறவே பிறிதொன் றறியா
தோய்வந் துறவே னுளமே யுணர்வே
யாய்வந் தவனே யபய மபயம். 6

தன்னால் வினையுஞ் சகசீ வபரந்
தன்னா லழியுந் தனதாம் விழியா
லென்னா லெனையென் னிலெனக் கருளு
மன்னே யடியே னபய மபயம். 7

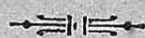
வேதா கமமே முதனூ லிலைவா
லீதா மிதுவன் றெனவோ திடுமப்
பேதா திகளா யொருபே தமிலா
வாதீ யடியே னபய மபயம். 8

அன்பா மிமையோ ரயர்வெய் திடவே
யின்பான் முருடா மெனையா ளவிரைந்
தென்போ லுருவா யெனையுண் டொளிரு
மன்பே யடியே னபய மபயம். 9

இருளே வெளியே யிழிவே யுயர்வே
தெருளே மருளே செறிவே புரையே
மருளேன் மனனே மனிவீ டறியா
வருளே யடியே னபய மபயம். 10

குருதரிசனம் விரும்பல்.

பாடுதுறை - பல்லி.

அடிநான்காய்த் தம்முளொத்துவந்த

இரட்டைக்குறள்

வெண்செந்துறை.

அருவுரு வலானுருவ மாகிவரு மாகி
லாதிமறை தேடரிய வண்ணல்வரு மாகிற்
சொரூபனெனை யுடையநல தோழன்வரு மாகிற்
றுளக்கமற நல்லதிசை சொல்லுசிறு பல்லி. 1

ஓடுமன நம்மினுட னுறவுசெயு மாகி
லுள்ளநிலை மெள்ளவுணர் வாகிவரு மாகி
ளூடுமிட மெங்குமறி வாகிவிடு மாகி
னல்லகுா னல்லதிசை சொல்லுசிறு பல்லி. 2

செப்பமுடி யாதபொருள் செப்பவரு மாகிற்
சிலுப்பற விழுத்தவல தீரன்வரு மாகி
லிப்பவ மறுத்தகழ லிங்ஙன் வருமாகி
லின்னமொரு கால்வரவு சொல்லுசிறு பல்லி. 3

ஆறவடி வைக்கவல வாதிவரு மாகி
லருஞ்சிவ மெனக்கெளிய வையன்வரு மாகில்
வேறுமொழி யாவிரகன் வீதிவரு மாகின்
மீளவொரு கால்வரவு சொல்லுசிறு பல்லி. 4

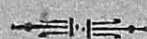
இரவுபக லொழியவரு மிரவிவரு மாகி
லின்பவடி வானசிவ மிங்ஙன்வரு மாகில்
விரவியெனை யாளவல வீரன்வரு மாகின்
மீளவொரு கால்வரவு சொல்லுசிறு பல்லி. 5

என்னுளமிர் தூறிநிறை யின்பம்வரு மாகி
லென்றுமொழி யாதபர மேசன்வரு மாகின்
மன்னுமுணர் வாகிய மணாளன்வரு மாகில்
வாழவொரு கால்வரவு சொல்லுசிறு பல்லி. 6

உம்பர்க டமக்கரிய வும்பன்வரு மாகி
லுரையுணர் விறந்தவுணர் வுருவன்வரு மாகி
லெம்பர மறத்திகழு மின்பம்வரு மாகி
லின்னமொரு கால்வரவு சொல்லுசிறு பல்லி. 7

பிறவியி னருமைகூறல்.

பாடுதுறை - அறுதியுரைத்தல்.

அடியிரண்டாய்த் தம்முளொத்துவந்த
குறள் வெண்செந்துறை.

இந்த வுடலம் விடுவதன் முன்விரைந்
திப்பவந் தீரா விடின்
வந்து வந்துபல ஞகிப் பிறந்தெய்த்து
மாண்டே விடுவர் கிடீர். 1

சாதல் பிறத்த லெனுங்கேடு தானறத்
தம்மை யுணரா விடிற்
போதல் வருதலாற் பொன்னூச லாட்டொரு
காலத்தும் போகா கிடீர். 2

உம்மை யுணர்ந்து பவச்சுடு காட்டையொப்
போடே கழலா விடி
னிம்மை மறுமையி லேபிடித் தும்மை
யெல்லாம் படுத்துங் கிடீர். 3

ஊனே வடிவென்றல் விட்டுத்தன் னுண்மையை
யுள்ளவா காணு விடின்
மானு மழுவுமாய் வந்தாலும் வன்பவ
மாளா திருக்குங் கிடீர். 4

இப்பிறப் பில்லே தமையுணர்ந் தெல்லாப்
பிறப்பு மொழியா விடிற்
றப்பி யுடல்கொண்டு கொண்டு சதங்கையுங்
காலுமாய் நிற்பர் கிடீர். 5

ஆறி யறிவே வடிவென் றிருந்தல்ல
லெல்லாங் கழியா விடிற்
சூறைகொண் டேமாயை யும்மையூ ணுக்கித்தோற்
பாவைக்கூத் தாட்டுங் கிடீர். 6

மேலா லறிவோ மெனுதே விரைந்தும்மை
மெய்கண்டு கொள்ளா விடிற்
கோலா கலஞ்செய்து வந்தும்மை யாசாபை
சாசங் குமைக்குங் கிடீர். 7

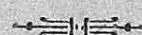
பந்தசங் கற்பனை யிற்றலை வைத்துப்
படாதெலாம் பட்டி டாதே
யெந்தை கழல்சூடி னெங்கெழி லென்ஞாயி
றென்றிருக் கல்லாங் கிடீர். 8

நாடிக் குரவன் கழறலை வைத்துண
ராதுனை நானெனன் றிடிற்
கூடிப் பெருஞ்சுற்ற மத்தின் றலையிலே
கொள்ளியை வைக்குங் கிடீர். 9

மெய்யே யுரைத்த வறுதிசொற் கொள்ளார்
விலங்குவே தாள மொப்பா
ரையோ பவங்கடந் தேறலோர் காலத்து
மாணையே யில்லை யில்லை. 10

ஆத்மானுபவத்தி னருமை
கூறல்.

பாடுதுறை - அருமை யுரைத்தல்.

அடியிரண்டாய்த் தம்முளொத்துவந்த
குறள் வெண்செந்துறை.

நான்மறை யோதிப் பொரு ளுரைத்து
நாடறி யக்கல்வி சாற்றி னாலுந்
தானது வாகை யரிது காணுஞ்
சலிப்பற நிற்கை யரிது காணும். 1

இணங்காமை யெல்லா மறத்து றந்தே
யிருட்டற வேதாந்த மோதி னாலும்
பிணங்கா திருக்கை யரிது காணும்
பேரின்ப மாகை யரிது காணும். 2

எல்லை யிலாகம மேற வோதி
யேதுக்க ளெல்லா மியம்பி னாலு
மல்ல லறுக்கை யரிது காணு
மறிவா யிருக்கை யரிது காணும். 3

பற்றற விட்டுத் தலைப றித்துப்
 பாணியைப் பண்ணிப் பயின்றக் காலு
முற்ற நிலைநிற்கை யரிது காணு
 முடிய நிலைநிற்கை யரிது காணும். 4

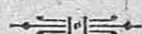
ஆறு சமயப் பொருளுங் கற்றே
 யங்குள்ள தர்க்கங்கள் சாற்றி னாலு
மாறி யிருக்கை யரிது காணு
 மதுவிது வாகை யரிது காணும். 5

வேறு பிறிதிலா மெய்ம்மை தன்னை
 வித்தார மாக விளம்பி னாலு
மாறி யிருக்கை யரிது காணு
 மவிரோத மாகை யரிது காணும். 6

தேறி யுலக மனைத்தி னையுஞ்
 சிற்பர மாகநாஞ் செப்பி னாலு
மாறி யிருக்கை யரிது காணு
 மவிரோத மாகை யரிது காணும். 7

ஆத்மானு சந்தானக் கிரமம்.

தசகம்.

ஓதுமண்ணிலை யுதகமிங்கிலை யொளிருந்தேசிலை காலிலை
பூதவிண்ணிலை யிந்தியம்மிலை புகன்றவைகளின் றிரளிலை
யேதுமேவிப சாரமேவி யிறப்பதாலிச் சுழுத்தியின்
மீதியாயுள பூரணானந்த மேனியான சிவோகமே. 1

சாதியுமிலை யாச்சிரமமிலை சாதியாச்சிரம தருமமா
நீதியுமிலை தாரணையிலை நிதித்தியாசன யோகமே
யாதியுமிலை கற்பனையப வாதவாசிரய மாதலாற்
சோதியாய்நிலை நின்றபூரண சுத்தரூப சிவோகமே. 2

தந்தைதாயிலை தேவருமிலை தங்குலோகங் களுமிலை
சந்தவேதங்க ளில்லையாகங்கள் சகலதீர்த்தங் களுமிலை
தொந்தமற்ற சுழுத்தியிற்றொட ரா துநீங்குத லான்மகா
னந்தபூரண சத்யகேவல ஞானநித்த சிவோகமே. 3

பன்னுசாங்கிய சைவமுமிலை பாஞ்சராத்திர முமிலை
யுன்னுசைனமீ மாஞ்சையுமிலை யுலகுண்மற்ற மதமிலை
துன்னுஞானிக ளநுபவப்பிர சித்ததூய சொரூபமாய்ப்
பின்னமேயற நின்றபூரணப் பிரமமென்ற சிவோகமே. 4

பகருமேலிலை கீழிலைப்பர வுள்ளிலைப்புற முமிலை
யகலமேநடு வில்குறுக்கிலை யாகிழக்கிலை மேற்கிலை
ககனமென்ன நிறைந்தகண்டசிற் ககனகேவல ரூபமாய்ச்
சுககனச்சுக தாதிபேத விகீனசுத்த சிவோகமே. 5

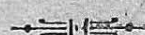
வெள்ளையுமிலை கருமையுமிலை வேறுபீத சிவப்பிலை
குள்ளமுமிலை நெடியதுமிலை குறைபெருத்தலு மில்லையே
தள்ளியித்தனை ரூபமுந்தவி ராதசோதி சொரூபமா
யுள்ளபூரண ஞானவின்ப வுபாதிகீன சிவோகமே. 6

சாத்திரந்தனைப் போதிப்பானிலை சாத்திரம்படிப் பானிலை
சாத்திரமிலை பாடமுமிலை சாற்றுநீயிலை நானிலை
சாத்தியாதி சகத்திலைச்சல மற்றுமிஞ்சுத லான்மகா
சாத்திரப்பொரு ளானபூரண சாந்தபோத சிவோகமே. 7

சாக்கிரமிலை சொப்பனமிலை சார்சுழுத்தி யிலையிதிற்
றூக்குவிஸ்வனிற் றைசதனிலை தங்குபிராஞ்ஞனு மில்லைமூன்
றூக்கையுமிலை யவையவித்தை விகாரமாதலி னுவிவை
நீக்கிநின்றிடு துரியபூரண நித்தபோத சிவோகமே. 8

அதிவியாபக மாதலாலழி வற்றதத்துவ மென்றதாற் [தாற்
சுதசித்தப்பொரு ளானதாற்றனில் வேறேன்றைத்தொட ராத
சததமாயுள சிவமொழிந்திவண் சகமெனும்பொரு ளேயிலை
யதுவிதென்றுரை செய்வதற்கரி தாமகண்ட சிவோகமே. 9

இல்லையேக மெனுஞ்சொலுமிரண் டென்றுசொல்லுவ தெங்ஙனே
யில்லைகேவல மோடகேவல மில்லைசூனியா சூனிய
மெல்லையற்ற வகண்டசிற்சுக வேகபூரண வத்துவாற்
றெல்லைவேத முடிப்பொருடனைத் தோன்றவெப்படி யோதுவாம்.

விவேகசட்கம்.

அனித்திய பூதத் தேகநா னன்று
விந்தியத் தரங்கநா னன்று
நனித்தவாங் கார பிராணவர்க் கங்க
ளன்றுநற் புந்தியு மன்று

தொனித்திடுந் தார மனைசெல்வங் களுக்குத்
தூரமாஞ் சாட்சிநா னென்றுந்
தனித்துநித் தியமாய்ப் பிரத்தியகான் மாவாந்
தற்பதப் பொருளதாஞ் சிவோகம். 1

உற்பவன் விருத்த னன்றுநா னோர்கா
லத்தினு நசிப்பவ னன்று
வற்பமாந் தேக காரிய மான
வவையெலா மகங்கரத் தல்லாற்
றற்பத வடிவாஞ் சின்மய மான
வெனக்கிலை சகளநிஷ் களமா
யெப்புறத் தேனு மெல்லையற் றிருக்கு
மின்பசிற் சொரூபமாஞ் சிவோகம். 2

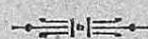
சத்திய ஞான னந்தமாம் பிரமத்
துதித்திடு மாயையிற் சனித்த
மெத்துமிவ் வுலகஞ் சேதனத் திடையே
நசிக்கும தேதென விளம்பிற்
றத்துசொப் பனமுஞ் சுழுத்தியி லசத்தாந்
தன்மைபோற் சத்திலா திருக்குஞ்
சுத்தபூ ரணமாய் நித்திய மாகித்
துலங்கிய சொரூபமாஞ் சிவோகம். 3

பழுதைதன் னிடத்திற் பாம்புதோன் றுதல்போற்
பரப்பிர மத்திடை யதனிற்
கழிதரு மஞ்ஞா னத்தினுற் சீவ
னுதித்திடக் கண்டவ னொருவன்
பழுதையென் றதனுற் சர்ப்பமோ கமும்போய்ப்
பழுதையாய்க் கண்டது போல
வழுவிறே சிகனுர் சீவனீ யன்றென்
றறைந்திட வாகினேன் சிவோகம். 4

எமக்குமன் னியமா முலகமொன் றில்லை
யெவ்வுல கங்களெம் மிடத்திற்
சமித்துவுற் பவமா மாதலான் மாயை
வடிவம தேதெனிற் சாற்ற
வமைத்தகண் ணுடி விம்பமா நிழல்போ
லடங்கியெம் மிடத்தினில் விளங்குந்

தமத்துவ மில்லாச் சச்சிதா னந்த
 தற்பத விமலமாஞ் சிவோகம். 5

சாக்கிர மதனி லிந்திரி யங்க
 டமக்குமேற் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
தேக்குசொப் பனத்தி லுலகரூ பமதாய்ச்
 செய்மனச் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
தாக்கிய சித்த நாசமாஞ் சுழுத்தி
 யவத்தையிற் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
நீக்கமி றுரியா னந்தமாஞ் சர்வ
 நிர்மல சாட்சியாஞ் சிவோகம். 6

சொருபானுசந்தானதுதி.

தானந் தவமியாக மாதியி னுலே
 தன்மனச் சுத்தியைப் பெற்றுச் சமஸ்த
வூன சுகத்திலுந் துச்ச மதியா
 லோதும் விராக மடைந்திந்தப் பந்த
மான வினைக ளனைத்துந் துறந்திங்
 கந்தண ராதிக ளியாதொன்றைப் பெற்றுர்
மோன சதானந்த பூரண நித்த
 முத்த பரப்பிர மம்மது நானே. 1

சத்துப் பிரமத்தி னிட்டை யடைந்து
 சாந்த மதியாய்த் தயாநிதி யான
வுத்தம வாசுானை யாராதித் தன்பா
 லுள்ள சொரூபத்தை யோர்ந்தவன் முன்பாய்ச்
சுத்த மதியாலே தியானித்து மேலோர்
 சொச்சொ ரூபமாக யாதை யடைந்தார்
சத்துச் சித்தானந்த பூரண நித்த
 சாந்த பரப்பிர மம்மது நானே. 2

நித்த நிருபாதி யானந்த மாகி
 நின்மல ஞான சொரூப வொளியா
யித்தனை யாகினு மிச்சக மென்னு
 மியம்பனு மில்லாத பூரண மான
வத்தன்மைத் தாகின யாதொன்றை மேலோ
 ரகம்பிர மம்மென்னும் விர்த்தியி னுலே

தொத்தர வில்லாச் சொரூபமாய்ப் பெற்றுர்
துரிய பரப்பிர மம்மது நானே. 3

யாதை யறியாத தாலிச் சகத்து
யாவையுந் தோன்றிடுஞ் சத்தியம் போல
யாதைத் தற்சொரூப மாக வறிந்தா
லியாவு முடனிங்ஙன் றேன்றிட மாட்டா
வோது மனேவாக்கு யாதொன்றி னுறு
முன்னி யுணர்ந்தோத வொண்ணுத தான
தீதிலாப் பூரண சுத்த விமுத்த
திவ்விய பரப்பிர மம்மது நானே. 4

எந்தம கானந்த வாரிதி தன்னி
லெழுந்திவ லைகொண் டெல்லாச்சகத்துஞ்
சந்தத மாகச் சுகமுறு மற்றுஞ்
சலியா விளங்கிடு மியாதொன்றைப் பற்றி
யிந்தச் சடசக மியாவும் விளங்கு
மியாதை விசாரிக்கும் போதுமற் றெல்லாத்
தொந்தமுந் தள்ளத் தகுவதே யாகுந்
தூய பரப்பிர மம்மது நானே. 5

எந்தம கானந்த சிந்துவி லெப்போ
தீனமில் லாத சமாதிப லத்தாற்
சிந்தனை யாதொன்று மில்லாமற் சீவன்
சிரோத கம்போல லீனனு மப்போ
தந்தமி லாத வவித்தை விலாச
மாகின விச்சக மியாவையுந் தோன்று
விந்தவி சித்திர மியாதொன்றி னுலா
மென்றும் பரப்பிர மம்மது நானே. 6

நேதிநே தியெனும் வாக்கியத் தாலே
நிகில சகத்தை நிடேதித்த பின்னர்த்
தீதில்ச மாதிச் சுகமடைந் துள்ள
திவ்விய புருடரின் ஞானவி ழிக்கு
யாதொன் றுபூரண மாக விளங்கு
மியாதவத் தைமூன்று மில்லா திருக்குஞ்
சோதிச தானந்த வத்துவி தேக
சுத்த பரப்பிர மம்மது நானே. 7

வத்துத் தேசகால மூன்றுக ளாலும்
வரும்பரிச் சேதமில் லாத விபுவா
யெத்துவி தகற்ப னைக்கதிட் டான
மாகியு மேதும் விகார மிலதாய்ச்
சுத்தமாய்ச் சங்க விகீன சிவமாய்ச்
சூக்கப் பிரணவ வேத்திய மியாதா
நித்தநி ராகார வேக வெளியாய்
நின்ற பரப்பிர மம்மது நானே. 8

இந்தச் சொரூபானு சந்தான ரூப
வின்பத் துதிதனை யாதர வோடு
மெந்தப் புருடனற் பத்தியி னோடு
மேகாக் கிரசித்த னாகப் படிப்பா
னெந்தப் புருடனு மந்தப் படியே
யிந்தத் துதிதனை நித்தமுங் கேட்பா
னந்தப் புருட னகண்டப் பிரம
மாகுவ னப்படி வேதம் பிரமாணம். 9

ஆத்மானுபவங்கூறல்.

பாடுதுறை - ஊர்.

இரட்டைக்குறள் வெண்செந்துறை.

நான்முக னுக்கிட மானவூ ரெங்களூர்
நான்மறை யுந்துதி செய்யுமூ ரெங்களூர்
தேவுக்குந் தேவா யிருக்குமூ ரெங்களூர்
தேவர்க ளன்றித் திரியுமூ ரெங்களூர். 1

தோற்றர வாகத் துணிந்தவூ ரெங்களூர்
சோகமோ கங்க டறந்தவூ ரெங்களூ
ராற்ற லுடையார்க் கடைத்தவூ ரெங்களூ
ரானந்த மாயே யிருக்குமூ ரெங்களூர். 2

காமக் குரோதங் கழிந்தவூ ரெங்களூர்
கல்விக் கடலைக் கடந்தவூ ரெங்களூர்
நாமரூ பங்க டவிர்ந்தவூ ரெங்களூர்
ஞானமே யாக நவின்றவூ ரெங்களூர். 3

அறிவிட் டறியாமை போக்குமூ ரெங்களூ
ரன்னிய மொன்று மிலாதவூ ரெங்களூர்
குறியிட் டிதென்னவொண் ணுதவூ ரெங்களூர்
கோசங்க ளைந்துங் குலைந்தவூ ரெங்களூர். 4

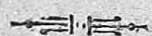
புத்தி விகற்ப மறுக்குமூ ரெங்களூர்
பூரண போதமே யானவூ ரெங்களூர்
வித்தும் விளைவு மிலாதவூ ரெங்களூர்
விண்முதற் பூதம் விளைந்தவூ ரெங்களூர். 5

எட்டுத் திசையு நிறைந்தவூ ரெங்களூ
ரேகாந்த மாகி யிருக்குமூ ரெங்களூர்
தட்டற்ற யோகிக டங்குமூ ரெங்களூர்
தன்ம பாவங்க டவிர்ந்தவூ ரெங்களூர். 6

உலகத்தை யெல்லா மொருக்குமூ ரெங்களூ
ருண்மையொன் ருகியொன் ருனவூ ரெங்களூர்
சிலுகற்ற சிற்பர மானவூ ரெங்களூர்
சிந்தனை விட்டுத் தெளிந்தவூரெங்களூர். 7

உன்னப் படாவுணர் வானவூ ரெங்களூ
ருள்ளொளி யாகி யிருக்குமூ ரெங்களூர்
கண்ணுக் கணித்தா யிருக்குமூ ரெங்களூர்
கள்ளப் புலனைக் கழிந்தவூ ரெங்களூர். 8

கத்துஞ் சிலுகு மிலாதவூ ரெங்களூர்
காண்பானுங் காட்சியு மற்றவூ ரெங்களூர்
சுத்த வெளியிலே தோன்றுமூ ரெங்களூர்
சோம்பர் சுகமென் றுணர்ந்தவூ ரெங்களூர். 9

உலக முழுது முதித்திட மெங்களூ
ரொருதே வையு மற்றிட மெங்களூர்
கலகா நிலை யாகிய தெங்களூர்
கருணு கர னூர்கழ லெங்களூர். 1

இந்தி யக்கள்வர் சேர்வில தெங்களூ
ரின்ப நற்பயி ரோங்கிய தெங்களூர்
பந்த மற்றவர் பற்றிட மெங்களூர்
பார்வை யற்ற பரம்பொரு ளெங்களூர் 2

விரகர்க் கதி தூரம தெங்களூர்
விமலர் கட்கண்ணி தாகிய தெங்களூர்
துரியத் தொளிர் சோதிய தெங்களூர்
துய்ய நற்கரு ணைக்கழ லெங்களூர் 3

பாடுதுறை - அறிவு.

போகாத மாயையைப் போக்கிட லாவதும்
புண்ணிய பாவம் புறத்திட லாவது
மாகா தழியா திருந்திட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. 1

என்னிலே யாவையுங் கண்டிட லாவதும்
யாவையு ளென்னையுங் கண்டிட லாவது
மன்னியங் கண்டிலோ மென்றிட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. 2

மோகாதி யெல்லா முறிந்திட லாவது
முற்றுமுற் கன்மங்க ளற்றிட லாவது
மாகா தழியா திருந்திட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. 3

இந்தப் பிறப்பினின் றேறிட லாவது
மேகாந்த மாகி யிருந்திட லாவது
மந்தக் கரண மறுத்திட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. 4

நற்செய் தவங்களு மற்றிட லாவது
நானெனு மாங்கார நச்சற லாவது
மர்ச்சனை யெல்லா மறவிட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. 5

பாடுதுறை - காளம்.

அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மானேமென் றாதேடா காளந்
துன்னு சுடரேயென் றாதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம். 1

பிறவி கழிந்ததென் றாதேடா காளம்
பேதைமை தீர்ந்ததென் றாதேடா காளம்
அறிவே வடிவமென் றாதேடா காள
மறியாமை போனதென் றாதேடா காளம். 2

கோசங் குலைந்ததென் றாதேடா காளங்
கூரறி வானதென் றாதேடா காளம்
பாசம் பறிந்ததென் றாதேடா காளம்
பரமே பரமமென் றாதேடா காளம். 3

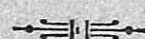
பற்றற்று நின்றோமென் றாதேடா காளம்
பார்ப்பறப் பார்த்தோமென் றாதேடா காள
முற்ற வுணர்வேயென் றாதேடா காள
முள்ளொளி யானோமென் றாதேடா காளம். 4

உள்ளது போதமென் றாதேடா காள
முலகமோக் காளமென் றாதேடா காளம்
வெள்ள வெளியிதென் றாதேடா காளம்
வேதஞ் சொன்னவண்ண மூதேடா காளம். 5

ஊனே மறிவதென் றாதேடா காள
முணர்வே பிரமமென் றாதேடா காள
நானே யவனுமென் றாதேடா காள
நானுவ தில்லையென் றாதேடா காளம். 6

உண்மை வடிவேயென் றாதேடா காள
முட்புறம் பில்லையென் றாதேடா காளந்
திண்மை யறிவேயென் றாதேடா காளந்
திசைதிசை தோறுநின் றாதேடா காளம். 7

சாதி கழிந்ததென் றாதேடா காளஞ்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றாதேடா காளஞ்
சோதி சுகமேயென் றாதேடா காளஞ்
சொல்லவொண் ணாததென் றாதேடா காளம். 8

பாதுறை - பாங்கிக்குரைத்தல்.

அடிநான்காய்த் தம்முளொத்துவந்த இரட்டைக்குறள் வெண்செந்துறை.

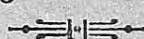
சொல்லெல்லா நாத மென்னவும் பெற்றேஞ்
சும்மா விருக்கை தொழிலாகப் பெற்றே
நல்லவ னன்பரு ணஞ்சேரப் பெற்றே
நாயனார் தாந்தந்த வாழ்விது பெண்ணே. 1

படுக்கை படுதரை யாகவும் பெற்றேம்
பாணியி லேபலி கொள்ளவும் பெற்றே
முடுக்கையுங் கோவண மாகவும் பெற்றே
மொன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே. 2

எல்லாரு நம்மை யிகழ்ந்திடப் பெற்றே
மிம்மை மறுமையச் சங்கெடப் பெற்றே
நல்லான் மலரடி நாஞ்சூடப் பெற்றே
நாயனுர் தாந்தந்த வாழ்விது பெண்ணே. 3

வேண்டாமை யென்னும் விழுச்செல்வம் பெற்றேம்
வேண்ட லெனும்பிணி வேரறப் பெற்றே
மாண்டவ னென்றுகு மன்பிணைப் பெற்றே
மையோ விதென்ன தவஞ்சொலாய் பெண்ணே. 4

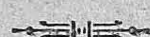
எய்ப்பற்ற சீரை யுடுக்கவும் பெற்றே
மெங்கணு முள்ளானை யாமெனப் பெற்றேம்
பொய்ப்பத்தி மெய்ப்பத்தி யாகவும் பெற்றேம்
புண்ணிய னுர்தந்த வாழ்விது பெண்ணே. 5

குறள்வெண்டாழிசை.

மானே பட்டது சற்றே மானே பட்டது சற்றே
மானிற் பெரியதோ ராண்பிள்ளை வந்து
தானே நானென்று போனு னவன்
றன்னையுங் கண்டிலே னென்னையுங் காணேன். 1

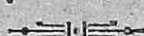
பெண்ணே பட்டது சற்றே பெண்ணே பட்டது சற்றே
பென்னம் பெரியதோ ராண்பிள்ளை வந்து
கண்ணே கண்ணென்று போனு னந்தக்
கண்ணையுங் கண்டிலே னென்னையுங் காணேன். 2

தடையால் வருந்தல்.

பாடுதுறை - அடைக்கலம்.

கலிவிருத்தம்.

தந்தை தாய்மனை வீடெனுந் தன்மையிற்
சிந்தை யானது சென்றழி யாவகை
யெந்தை யேகுறிக் கொண்டெனை யென்றுகொ
ளந்த மாதியி லாயுன் னடைக்கலம். 1

மேன்மை கல்வி விழுப்பம் வியப்பினிற்
றூனே னுள்ளஞ் சலித்து விழாவகை
ஞான நாயக னேகுறிக் கொள்ளென்னை
யானை யாவறி யேனுன் னடைக்கலம். 2

காம லோபங் கதமத மாதியிற்
போம தாமுளம் போயதி டாவகை
யேம நானறி யேன்குறிக் கொள்ளெனைச்
சேம மேதெளி வாயுன் னடைக்கலம். 3

வஞ்ச மேமகிழ் வேமடி மானமா
நஞ்ச மேயுள நண்ணியி டாவகை
யெஞ்ச லில்லறி வேகுறிக் கொள்ளெனை
யஞ்சி னேனடி யேனுன் னடைக்கலம். 4

சமய வாதங்கள் சாற்று பேதக்கலைச்
சுமையி லேயுளந் தான்றுவ ளாவகை
யமைவி லேனையஞ் சேலென் றருளிடு
விமைய வாவிறை வாவுன் னடைக்கலம். 5

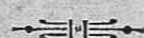
விரத மோடு தவம்பல வெந்நெறிப்
புரைத னூடுளம் போய்ப்புலம் பாவகை
வரத னேகுறிக் கொள்ளெனை மாக்கனி
யிரத னேயிறை வாவுன் னடைக்கலம். 6

சீத மோடழ றீமை நலங்குல
மேத மொன்றற வேயுள மொத்திட
நாத னேகுறிக் கொண்டு நடத்தெனை
யாத னேனறி யேனுன்ன டைக்கலம். 7

பஞ்ச மோடு மழையடை பூசனேய்
நெஞ்சி னுரை நிலைகுலைக் கத்தகு
நெஞ்ச தொன்றி னிலைதள ராவகை
யஞ்ச லென்றரு ளாயுன் னடைக்கலம். 8

மிஞ்சி யேமிடை செய்விகற் பங்களா
னெஞ்சொர் போதொரு வர்க்கு நிலாமைகண்
டஞ்சி வந்துன் னடைக்கலம் பூண்டவென்
னெஞ்சு மேவி யிருந்தரு ளின்மலா. 9

தாக மேபசி யேதணி யாதிடுஞ்
சோக மோகத் துளங்குவ ளாவகை
யேக நல்லறி வேகுறிக் கொள்ளனை
யாக னேயடி யேனுன் னடைக்கலம். 10

பாடுதுறை - வாழ்க்கைப்பாடு.

இரட்டைக்குறள் வெண்செந்துறை.

தன்னிலே யெல்லா மிருக்கு மாகிற்
றுனெல்லாத் துள்ளு மிருப்ப னாகிற்
பின்னிலன் முன்னில னுவ னாகிற்
பெரிது முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 1

குணக்குன்று தானு யிருப்ப னாகிற்
குணமிலி தானு யிருப்ப னாகி
லிணக்கொன்று மின்றி யிருப்ப னாகி
லின்றே முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 2

அண்ட மணுவாப் பெரிய னாகி
லணுவண்ட மாகச் சிறிய னாகிற்
கொண்டார்கள் கொண்ட வடிவ னாகிற்
கூடி முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 3

நல்லதுந் தீயது மல்ல னாகி
னானுந்தா னாகி யிருப்ப னாகி
லில்லது முள்ளது மல்ல னாகி
லின்றே முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 4

ஒளியா யிருளா யிருப்ப னாகி
லுருவா யருவா யிருப்ப னாகிற்
களியாக் களியா யிருப்ப னாகிற்
கடிதின் முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 5

ஓரா யிரம்பே ருடைய னாகி
லுண்மைக் கொருபேரு மில்லை யாகில்
வாராதே நம்பால் வருவ னாகில்
வந்து முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 6

இருக்கச்செய் தேயெங்கும் போவ னாகி
விளமை மூப்பின்றி யிருப்ப னாகி
லருக்கற்குந் தானொளி யாவ னாகி
லன்றே முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 7

சொல்லாதே சொல்லி யிருப்ப னாகிற்
சுகசொரூ பன்னா யிருப்ப னாகி
லெல்லாமா யல்லா திருப்ப னாகி
லின்றே முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 8

கண்ணின்றி யாவையுங் காண்ப னாகிற்
கையின்றி யேகைப் பிடிப்ப னாகி
லண்ணிய னாயதி தூர னாகி
லன்றே முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 9

வித்தின்றி யேநாறு செய்வ னாகில்
விளையாதே போகம் விளைப்ப னாகிற்
சத்திய மும்பொய்யு மல்ல னாகிற்
சால முடிந்ததென் வாழ்க்கைப் பாடே. 10

எக்காலு மென்றுங் கெடாத வன்னே
யெப்பொரு ளுந்தந்த வப்பொருளே
துக்காய்ப் புகுந்துநின் றாட வேண்டுந்
தொந்தசி யென்றுநின் றாட வேண்டும். 11

பாடுதுறை - காரணற்காணுக் கரணத்திகழ்ச்சி.

ஈற்றடிமிக்குவந்த நான்கடிக் கலித்தாழிசை.

தொழுந்தேவர் நின்றயாத் துன்பப் பிறப்பி
லழுந்தே லெனவெனைத்தா னடிப் புறத்தி
லுழுந்தூர் பொழுதி னுரைத்தா னுரைத்த
செழுந்தேற லுண்ணுச் செவியுஞ் செவியே
தேசிகன் சீர்கேளாச் செவியுஞ் செவியே. 1

அரும்பி முளையா யலராகிக் காய்த்துக்
குரம்பை பழுத்துதிர்ந்தோர் கொள்கைவா யின்னுந்
திரும்பிப் புகாமே சிவன்கோயில் கொள்ள
விரும்பத் தவமில்லா மெய்யென்ன மெய்யே
மெய்க்கோயி லாகாத மெய்யென்ன மெய்யே. 2

ஒளிக்கு மொளியா மொளியுருவங் கொண்டு
வெளிக்க ணெழுந்தருளும் வேதியனைக் கண்டு
துளிக்கு மருவி சொரியச் சொரியக்
களிக்குந் திறமிலாக் கண்ணென்ன கண்ணே
கருணைக் கழல்காணுக் கண்ணென்ன கண்ணே. 3

பொற்று மரையவனுப் புத்தேளி ராயவர்தஞ்
சற்று மரசாய்ச் சகத்தே பிறந்திறந்து
சுற்று மரைபோற் சுழலா வகையாண்ட
நற்று மரைமுரலா நாசியு நாசியே
ஞான மணங்கவரா நாசியு நாசியே. 4

உயர்ந்தவா னேரு மொளிமறையும் போற்றப்
பயந்தவா பாராதிப் பார்மிசையே யென்னை
யயர்ந்தவா மூடி யழிவேனை யாள
நயந்தவா பாடாத நாவென்ன நாவே
நற்சொரூபா னந்தனென்னு நாவென்ன நாவே. 5

மலரோன் முதலோர் மறைகோடி கோடி
கலைதேடி நின்றயாக் கண்காண வந்தென்
றலைதேடித் தந்த தடந்தாளிற் றாவ
வலர்தேடிப் போகா வடியு மடியே
யாலயஞ் சூழ்போகா வடியு மடியே. 6

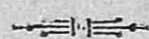
குழலே யனையமொழிக் கோல்வளையார் மாயச்
சுழலே யுழலுமனத் தொல்வினையேன் செல்லு
மழலே யனைய பிறப்பறுத்த வம்பொற்
கழலேவல் செய்யாத கையென்ன கையே
கடிமலர் தூய்த்தொழாக் கையென்ன கையே. 7

உவமந் தனக்கி லுபநிடதந் தேடுஞ்
சிவமுந் திருவுருவாய்த் தீயேன தெல்லாப்
பவமுங் கெடவருளும் பங்கயத்தே வீழத்
தவமுன்பு செய்யாத தலையுந் தலையே
தலைவன்றாள் சூடாத தலையுந் தலையே. 8

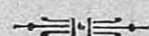
சீர்பாடு மூவர்கள்பாற் றேவர்கள்பாற் செம்மைமிகு
மார்பாடுஞ் சாராத வானந்தன் றான்வந்திங்
கோர்பாடு மில்லே னுளமறிய வுட்புகுந்த

நேர்பாடு தானினையா நெஞ்சென்ன நெஞ்சே
நெக்குநெக் குள்ளுருகா நெஞ்சென்ன நெஞ்சே. 9

இம்மை மறுமை யெனப்பகரு மின்னல்சேர்
பொய்ம்மை யுருவாகிப் பொன்றுமைப் போதமாய்
மெய்ம்மையா னந்தம் வெறுமின்ப மாய்விளங்குந்
தம்மைப் பெறவில்லார் தரமென்ன தரமே
தற்சொரூப மாகாதார் தரமென்ன தரமே. 10

பாடுதுறை - நெஞ்சிற்கமைவுரை.

நேரிசைவெண்பா.

உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமோ
லப்பதுண்டு கூவல்குள மாறதனி—லிப்படியைப்
பார்த்தமையாய் நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்றாலும்
பேர்த்துளதின் மேல்வருமோ பேறு. 1

பல்காய நற்கறியும் பானெய்ப்பழத் தோடடிசில்
செல்வாய தேசஞ் செறிந்தாலு—மெல்லவுனை
யூட்டாவூ முண்டே லுறுபிணி யாதொன்றால்
வீட்டாதோ நெஞ்சே விரைந்து. 3

நல்ல வறுசுவைதா ணுக்கினுனி மாத்திரமே
யெல்லை யிருவிரலே யல்லதிலை—மெல்ல
விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாதே நெஞ்சே
பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய். 3

ஆடை யழகினைநன் காதரித்தே யாங்கதற்கென்
றோடி யுறுபொருளுக் குற்றுழன்றாய்—கூடியதேல்
வண்ணா னெவிமருவார் வைப்பிடமற் றின்னவற்றா
லெண்ணாயோ நெஞ்சே யிடர். 4

கந்தையொடு வெண்ணீறு கண்முழைபாழ்ங் கோயில்பல
முந்தையுள சீத முறுமென்னின்—வெந்துயரக்
கோடையினிற் கோவணமுங் கூடமிகை யித்தனைகா
ணுடையினிற் காரியந்தா னுங்கு. 5

நீயோ யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை
யேயா வமைந்தா யிடர்நெஞ்சே—சாயோ
கடையானுர்க் காய்பசிக்கே கால்குலைவர் கற்றோ
ரடையாரோ வாங்கமைவின் பால். 6

அமையாதே பெற்றதனு லாங்காங்கு நன்றென்
றிமையா தெழுந்தோடு கின்றாய்—சமையாச்
சிறுமைக்கு வித்ததுவாந் தேறாய் மனனே
மறுமைக்கு மஃதே மறைப்பு. 7

ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரையாய்த்
தோற்றும் பசுப்பைத் தொடர்வுறுமே—யாற்ற
வதுவேபோ னெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு
மிதுவே யுனக்கிதனுற் பேறு. 8

இருந்தவிடத் தேதும்வரக் கண்டிருப்ப தன்றோ
பெருந்தகைமைக் காபரணம் பேதாய்—மருந்தெனவே
யாங்கினியார் தங்கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார்
பாங்கிதுகாண் பாழ்நெஞ்சே பார். 9

உணர்ந்தார்க் குடம்பு மிகையென் றுலக
முணர்ந்தா ருணர்ந்தே யுரைத்தா—ரிணைந்தாம்
பொருண்முழுதும் விட்டாலும் பொய்யுடம்பிற் காதன்
மருளதுவா னெஞ்சே மறித்து. 10

இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராதென்று
நல்லார் துணிபொருளை நாடுங்கா—லெல்லா
மமைந்தபடி யேவருமா லாங்கசைவெ னெஞ்சே
சமைந்தபொரு டாமறிவார் தாம். 11

இங்கேதன் னூனுயிரை யேதமறக் கண்டவிடத்
தங்கே யெலாமமைப லாயிருக்க—வெங்கேனுங்
காடு மலையுங் கடந்துடம்புக் காய்வருந்தி
யோடுவதே னெஞ்சே யுரை. 12

அமைதற் குபாய மறிந்திடநீ வேண்டிற்
கமையுற்ற ஞானக் கரும்பைத்—தமையுற்ற
வாரியர்பாற் பெற்றங் கவரடிக்கே பேவலினை
யோரியல்பாற் செய்நெஞ்சே யுற்று. 13

நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின்றானுங்
கூடும் படியொழியக் கூடாதா—லோடி
வருந்தாம னுள்ளபடி வந்திடக்கண் டாறி
யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினிது. 14

நல்லோரை மேவி நலங்கிடக்க வங்குள்ள
பொல்லாங்கு கொண்டோடிப் போகாதே—யெல்லா
மருளியவா செய்தங் கலதொழிநீ நெஞ்சே
பொருளியல்வே றில்லையினிப் போற்று. 15

வைதலும் வாழ்த்துதலும் வார்த்தையினிற் கற்பித்து
நையுமது நெஞ்சே நலமன்று—மெய்தும்
புரையிடத்து வாயுப் புரைக்குமொலி யென்றே
யுரையிடத்துக் கோளொழிநீ யுற்று. 16

ஒன்பதுவா யாலு மலஞ்சொரிய வூத்தைகமழ்
புன்புலையாங் குற்றப் புலாலுடம்பை—யன்புடனே
யேத்துவார் வைவா ரிழிவுரைப்பா ரல்லாதா
ராத்தமா மெய்யுணர்வார்க் காங்கு. 17

வாயுவன னீர்பிணிதான் மற்றும் பலபலவா
வாயசட வேதுவினு லாம்பயனுக்—கேயவொரு
செற்றநலங் கொண்டிலேயேற் சேதனவே துத்தனையு
மற்றவண நெஞ்சே மதி. 18

ஆர்வமொடு செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே
சாரமுள தெவ்விடத்துந் தான்கொண்டு—தீரவுணர்
நல்லோர்தஞ் சொல்லை நழுவாமை நீகொண்டு
நில்லா யிதுவே நெறி. 19

பெற்றதுவே கொண்டமைந்து பேரிழவிற் கொல்காதே
குற்றநல மென்கோள் குறுகாதே—மற்றும்
பயனின் மொழியாதே பார்த்துளமே நல்லோர்
நயமுமற வாதே நட. 20

பொய்க்கனவும் பேய்த்தேரும் போலுமுடல் போமளவுஞ்
சிக்கெனவே நாதன் றிருவடியை—நெக்குருகிப்
பூண்டுவிடா தேகிடந்து போற்றியிடு நெஞ்சேநீ
மீண்டுபிற வாதே விட. 21

ஆண்ட வியல்பை நினைந்து நினைந்துருகி
வேண்டிமிக மெய்யன்பை மேன்மேலு—மாண்ட
வடியிணையே பூண்டமைவா மாரமிர்தை நெஞ்சே
யொடிவரவே நீயுண் டிரு. 22

பாடுதுறை - வளவி யுடன்படுத்தல்.

அடியிரண்டாய்த் தம்மு ளொத்துவந்த

குறள் வெண்செந்துறை.

இமைத்து விழிப்பதற் கில்லை வானு
ளிதிலுள்ள துன்பங்க ளெண்ணில் கோடி
யமைத்துனைப் பார்த்தல் லலறு நெஞ்சே
யாண்டவ னென்றென் றரற்ற வாரீர். 1

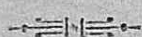
மின்னினு நொய்திவ் வுடம்பின் றன்மை
மேன்மேலும் வந்திடும் வேத னைக
ளன்னதே யிவ்வுடம் பாவ தானு
லாய்வானை யெப்போது மாய வாரீர். 2

இல்லாது வேண்டினும் வந்தி சையா
வுள்ளது தள்ளினு மூட்டு மானு
லெல்லாம் வரக்கண்டோ ரிச்சை யின்றி
யிருந்த படியே யிருக்க வாரீர். 3

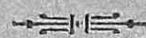
என்னுணை கேளிஃ தொன்று நெஞ்சே
யேதேனுஞ் செய்தினி யுள்ள காலந்
தன்னுக நாயோமை யாண்டு கொண்ட
தாள்களை யோவாது சாற்ற வாரீர். 4

பொன்று முடம்பு பொருந்து மின்பம்
புன்னுனை நீராகும் புன்மை நெஞ்சே
யென்றபி னெல்லாம் வீழ விட்டே
யிருந்த படியே யிருக்க வாரீர். 5

ஒன்றெனி லாயிர கோடி துன்ப
மோய்வின்றி யேவரு மோரி னெஞ்சே
யொன்றுமற் றுள்ளநா மாயி ருந்தே
யுளநாள் கழிக்க வொருப்ப டீரே. 6

தடையகறற்கேது காண்டல்.

பாடுதுறை - முத்திரை.

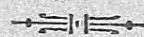
அடிநான்காய்த் தம்முளொத்துவந்த

குறள் வெண்செந்துறை.

செத்துப் பிறக்கக் கொடாதெங்கண் முத்திரை
செம்பிற் செறிக்கப் படாதெங்கண் முத்திரை
யத்தத்தி னுத்திர மாமெங்கண் முத்திரை
யாலின்கீழ் நால்வர்க் கரன்சொன்ன முத்திரை. 1

எண்ணி விலக்கிட் டிடாதெங்கண் முத்திரை
யெண்ணுவா ரெண்ணங் கடந்திட்ட முத்திரை
பண்ணி யழிக்கப் படாதெங்கண் முத்திரை
பார்ப்பறப் பார்க்கும் பரஞான முத்திரை. 2

வெண்ணூலிற் கோவைப் படாதெங்கண் முத்திரை
வேதமா நூலின் விளைகின்ற முத்திரை
பெண்ணு ணலாத பெருமான்றன் முத்திரை
பேசற் கரிய பெரியோன்றன் முத்திரை. 3

பாடுதுறை - மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்.

இரட்டைக்குறள் வெண்செந்துறை.

ஆடு பார்க்குதேடா வாரக் கோனே
யடையப் படர்ந்துதேடா வாரக் கோனே
யோடி மறியேடா வாரக் கோனே
யுள்ளே மறியேடா வாரக் கோனே. 1

குறுகவளை குறுகவளை கோலக் கோனே
குரவனடி குறுகவளை கோலக் கோனே
குறுகவளைத் தவிழவிராய் கோலக் கோனே
குரம்பைதனைக் குலையவிராய் கோலக் கோனே. 2

ஓடியிடு காடேநான் போகு தேனே
யோடாமை யுள்ளே மறிக்கு தேனே
யோடாமை யுள்ளே மறித்த வாறே
யோவாமை நின்று நடுங்கு தேனே. 3

ஓவாதே நின்று நடுங்கு மென்னை
யுள்ளே புகத்திரியத் தள்ளு தேனே
காவா நரகமுங் கைகை மூன்று
கருதுமங் கொன்றையுங் காண்கி லேனே. 4

காணாதே நின்று கழியு மென்னைக்
காலிட்டுக் காலிட்டுப் பாயு தேனே
காணாத கண்ணைத் துடைக்கு தேனே
கதிர்போ லறிவங்கே காண்கு தேனே. 5

அறிவா லனைத்தையுங் காண்கு தேனே
யறிந்த வறிவா யிருக்கு தேனே
பிறியா வறிவா யெனையு மந்தப்
பேச்சற் றிடத்தி லொளிக்கு தேனே. 6

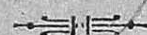
பேராமை பேச்சற் றிடத்தே வைத்துப்
பேரின்பப் பாற்சோ றிடுகு தேனே
யாராதே நான்வாரி யுண்கு தேனே
யடையவு நானு யிருக்கு தேனே. 7

உண்டு களித்துநின் றாடு தேனே
யோவா தொளிரநின் றாடு தேனே
யண்ட மழிந்துநின் றாடு தேனே
யலைவறக் கொட்டிநின் றாடு தேனே. 8

உண்மைக் குழலைநின் றூது தேனே
யுரைமாண்டு சும்மா விருக்கு தேனே
வண்மைக் கருணை வளத்தை யுன்னி
மறுகி யுடைந்துக்குப் போகு தேனே. 9

ஆதார மிக்குநின் றாடாய் கோனே
யதிசய மிக்குநின் றாடாய் கோனே
சாதியை விட்டெறிந் தாடாய் கோனே
சதுரினை விட்டெறிந் தாடாய் கோனே. 10

உபதேசக்கிரம முணருமா றுரைத்தல்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றுறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே. 1

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறும்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர்தரு கருமம் பற்று தறுத்தலே விடலென் றுகும்
மமர்செயுங் காம மாதி வரினடக் குதல்ச கித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளி தாமே. 3

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நாதன விவேகி யுள்ள நழையாது நழையு மாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னுமே. 4

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும்
தவனமூன் றடைந்துவெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னனே. 5

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னனே. 6

வணங்கிபின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான். 7

அன்னதன் சிசுவை யைய னுமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான். 8

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னுனுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரென்னை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான். 9

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
யுடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே. 10

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்
பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. 11

என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. 12

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னுகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார். 13

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்வாய். 14

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறென் றேபோல்
தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்குமத ருளு வீரே. 15

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னூரே. 16

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். 17

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம்
ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல்
நாரூடு பணியாய்த் தோன்றல் நாணுகித் தறியிற் றோன்றல்
நீரூடு கானற் றோன்றல் நிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல். 18

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
ஒப்பமா யிரண்டற் றென்று முணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம்
செப்புகற் பனையி னாலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே. 19

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். 20

அரவன்று கயிறென் றூற்போ லாளன்று தறியென் றூற்போல்
குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்னும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். 21

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கில்
கடமுமண் ணும்போ லொன்றுங் காரிய கார ணங்கள்
உடன்முதற் சுபாவ மீறு வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே
அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே. 22

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றூற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னில் மோகநித் திரைவி லங்கால்
நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே. 23

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினே யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினே யம்பாற் பற்று மழுக்கினே யழுக்கான் மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னே மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னேத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே. 24

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணுத ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல். 25

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலே காணு மென்று பகர்தலா வரண மூடல்
நரனெரு கருத்தாற் சீவ னுனென முளைத்த ரூற்றம்
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னேக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம்.

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய்
அத்துவி தந்தா னுத லபரோட்ச ஞான மாகும்
கத்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல்
முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. 27

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
அதனெடு தசமன் ருனென் றறியாமன் ம்யங்கி நின்ருன். 28

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லைக் காணு மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பிழைகொண் டழல்விட் சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்ரு னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 29

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை
எண்ணுநீ தசம னுவை யென்னவே தன்னேக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போதல்
திண்ணிய மனத்தி லேயந் தெளிதலா நந்த மாமே. 30

தசபுமான் தனேக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தி.யேயென்
நிசவடி வினேயான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்ருன்
சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட்
கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய். 31

விண்ணென்றை மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்றும் பாரின்
மண்ணென்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்றும்
எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம மீசன்
நண்ணுங்கூ டத்தன் சீவ னுன்குகை தங்ய மாமே. 32

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா
காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றுங் கடைந்தெ டுக்கும்
ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே. 33

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனு னென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லே யிராசத குணவி காரம். 34

காரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு துயிலா நந்த மயனையு நானென் னுதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. 35

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். 36

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென்றுந் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வறுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார். 37

முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணுத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. 38

தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனுன்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. 39

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ
பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண் டேதான்
அல்லாமற் பதினொன் றானு மவனிடத் துண்டோ பாராய். 40

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருளு மல்லை யறிபடாப் பொருளு மல்லை
அறிபொரு ளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே. 41

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராமல்
இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வார்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடவிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே. 42

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் குறுப்புச்சேப் போடு தென்றும்
தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே. 43

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம்
அன்னிய தேசங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாம்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டாமல்
உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும். 44

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அத்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். 45

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றாமெப் போதும்
இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம்
திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. 46

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம மென்னும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். 47

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். 48

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 49

ஐயனே யென்னுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி. 50

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. 51

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றேன்றும்
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே. 52

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே. 53

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. 54

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர். 55

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார்
ஒத்துள பொருளு கத்தா னுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே. 56

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டார்
நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். 57

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். 58

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னனும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர். 59

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரு மர்வா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர். 60

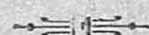
சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது விழ்ந்து
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னூர் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். 61

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானுய்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றேரா லுணர்பவன் வரியா னரும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன் வரிட்ட னுமே. 62

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பான்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார். 63

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றிஞ காசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னுமெய்ப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய். 64

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க ளூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே. 65

நார்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
ஊமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே
பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனைவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே. 66

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டார்மற் சந்தத மநுச ரித்தான். 67

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம்
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றுயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. 68

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ. 69

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ னாலும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதேச சத்தான் மோகம்போ னாலு மையா
புந்திநின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்விண் ணப்ப முண்டே. 70

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. 71

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிண் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் ருத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம விருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. 72

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றே
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாது கேளாய். 73

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌந மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். 74

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். 75

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனே விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றே ஞான மென்பார். 76

உருக்கிய தராநீர் நானா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கும்
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணாதே.

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணா லிருட்பொருள் காணல் வேண்டும்
தெரிகின்ற சகத்தைக் காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்
[க்கே. 78

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினன் மனத்திற் கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 79

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தேனி னியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித் தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலையொத் தலை வதுதன் சுபாவ மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. 80

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போ து சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம், மருவுரசோ குண மாகி லுலக தேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அரு மகனே தமோகுணமே லான போதி லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. 81

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற் றை மாற்றி னுற்போம், தனதுசன் மார்க்கத்தைவிடா திருந்த போது தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கன பரிணு மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவி கற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. 82

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண் ணாடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற் பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான, உளந்தெ ளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. 83

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதனு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசிப்பதென்றான் மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்று மெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்று மொழிந் தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி தானே. 84

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமிவற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்திலொன் றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங்கண்டாய், தனதான

சத்துவமாய் மனஞ்சேடித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம்,அனகாசத் துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங்கும்போ தடங்கு தலே யரூபநாசம். 85

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ னுன் மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுண வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த் தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலை யென் றறிந்து சங்கை மோசிப் பாயே. 86

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால் விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால்,அவதான நழுவுமன்றோ வென்று யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமாகப் பர புருடன் றன்னைக் கூடி நயந்தசுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவ மாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியநு பவித்த சுகந் தனைவி டாதே. 87

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சிவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்,போகத்தை யுண்ப னென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத் தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னா யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி வகைமூன்று யவரிருக் கு மகிமை கேளாய். 88

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக் கையுமற் றிருக்குமென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானு,மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான் வெயில் போலென் றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன். 89

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம்பத் தியமெனவூ ணய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகும், சிறி துபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோரே. 90

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும்
நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞான சுகந்தருமோ
போனு லன்றோ நன்று நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்த்தவ னெப்படியோ. 91

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரியதி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ[டோ
துரிய பரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்
அரிய சமாதிகள் பழகுவ னேலவ னுரு டனுமன்றே. 92

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்த மடங்கு தியானு திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படியப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை
வல்ல சிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவம்
எல்லவ ருக்கு மநுக்கிர கஞ்செயு மீச னடைந்திலனே. 94

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்
ஈசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்ததி னுலொப்பாம்
ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனுமே. 95

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெறாம லிருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றானு லிவனெல் லாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே.

அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேக விதஞ்சீவர்
அகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினுல்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்
சகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி குடம்பலவால். 97

சட்டி குடங்களி லொன்று நசித்திடி னதினுட் சலசந்த்ரன்
ஒட்டு முதற்சந் திரனொடு கூடு மொழிந்தவை கூடாவே
கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவில்
கிட்டு மயிக்க முபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே. 98

இவனயன் மால்சிவ ளுகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாவான்
சிவன்முதன் மூவரு மகில சிருட்டி திதிநா சங்கள்செய்வார்
அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையிலோர் சற்றுங் காணேனே. 99

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக் கும், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினுற் பிறி வில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென் றும் பிரிவாமே. 100

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல், பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளி வானேன், துலக்க மானகண் ணுடியை யடிக்கடி துலக்கினுற் பழு தன்றே, அலக்கண் மாற்றியு தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே. 101

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானுலும்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ
ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானுலும்
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினுல் வீடுண்டே.

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சேர்வார்
வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளானோர்
பழித ரும்பிறவிக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. 103

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ் செயலன் ரே, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வ ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யதுகேளாய். 104

திகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனுர் சிருட்டியும் வெவ்வேறே
சகந்த னிற்பொது வீசனுர் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம்
அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம்
இகழ்ந்த சீவனுர் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனுர் செயலன்றே. 105

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகும்
சீவ ஞர்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்க ணசியாவாங்
கோவ மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே.

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள்
தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம்
நாச மாக்கிய விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே.

இந்தச் சீவனல் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லென்னுமல்
அந்தத் தேவனல் வருமென்ற மூடர்க ளதோகெதி யடைவார்கள்
இந்தச் சீவனல் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல்
அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே. 108

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன்றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாலும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே. 109

ஒன்று கேண்மகனேபுமான் முயற்சியா லுறைத்துமா நுடர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமாயையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே. 110

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா விசாரத்தால், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும், பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாகும்.

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால்வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே. 112

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி,விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினர் விமலதே சிக மூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழுவா மல், உளங்கு றித்தஞா னத்தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள் வீரே. 113

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின்மைந்தா
கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் ருேரோபம் [டும்
தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனத் தொழில்வேண்
கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம்போதும்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்றும்
தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே
பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும்
துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே.

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும்
நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வான்மாவும்
அனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினுற் காணு
கனத்த கர்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணுதே. [மல்

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றுய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன் றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்க கா மிகளந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 117

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுல், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறை யெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல முந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. 118

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபா ரெனல் பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவங்கிக் கிகழ்ச்சி யற் றதும்பாராய், அதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தா நந்த மடைவாயே. 119

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும்
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானல்
நிலவி லேமறுப் போல்வஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி.

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞா னமுமிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துரு வன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம். 121

திருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய் யிலா துலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்கு மென் றறிவாயே. 122

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல் லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரியமன் றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றேதினு லாகா தோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. 123

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கினுமைந்தா
ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோ
கருத்த ளுகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல [மே
வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே.

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோ கம், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவா தே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள்பொய் கருவியஞ் ஞா னத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறி வாயே. 125

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென் ருல், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம் வாஸ் தவமாமே. 126

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்கும், திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்,உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர் மெய்யே. 127

பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்றால், நரசரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றதே, பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. 128

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச்
சேட மாகிறு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியென்றால் [யும்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றம்பொடி தானுமண் ணொடுமா
ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே.

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்,பந்த முத்திகண் மறந்துமே பா முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்த ரத்தையுண் டமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ. 130

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக்
கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார்
அலகை யாயினு ரெனும்வியவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. 132

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும்
அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னல்
எங்க ளுயக னேயத னுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 133

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல், அற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகங்களை யசத்தெனல்

பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, அற்ப மாயையிற் ரோன்றிய சக மெலா மசத்திய மெனலாமே. 134

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங் கூப் பிடுமானால், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியா பிக்கு மான்மாவே. 135

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவா னேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்து வும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மா ருத குருமூர்த்தி. 136

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண் டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றுற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே. 137

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரி யாவே, உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளி யாகும், பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடா தே, பரவு பூதங்கள் கண்டனு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளி யாமே. 138

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. 139

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின், வத்து நிர் ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 140

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறுமே. 141

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும்படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபாவனையொன்றுப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தீ. 142

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே
தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே
நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறென்று நினைந்திடா திருப்பாயேன்
மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே. 143

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னுன்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நாவாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே. 144

பூரிக் குங்கன சச்சிதா னந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன்றும், தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற் றோன்றுந்தன் னிழல்தலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே. 145

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள்
ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பனசகம் வந்ததும் பாராமல்
போன துங்கினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு லம்மட்டும்
நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா யிடின்மைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருப்பினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 147

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்த மேதென்

றிடில், மிருகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறி தல் சித்தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ் வென்ப தாநந்தமே. 148

நாசச் சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும், மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே, கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்க்குமத குஞ்சரக் குருநாதனே. 149

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாதனு வுடல்கடவு ளுடன் மநுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே. 150

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற பொழுது, மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகை கொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத்தி னிற் பேராத பிரியமதனால், அருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா லாநந்த மாமைந்தனே. 151

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகு பிரிய மாறாதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே. 152

தாகப் படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமாம், ஆகத் திலும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப் பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்த வான் மாமுக்கியம், ஊகத்தி னூற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. 153

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனினும்வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி லுதாசீன மாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பலவகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான், அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே. 154

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த வகைகளைத் தனே யென்னிலோ, ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனு நந்தம்விட யாநந்தமென், ருநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில ரவ் வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னே யெட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. 155

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தவிற் சுகம்வாச னேச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசின முற்ற சுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெ ழுந்தசுக ஞானசுகமே. 156

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித் தின் சுகநிழல் சேருங்காண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான் விஷயசு காநந்தம். 157

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமல், சேனந் தனது குலாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி சிவன், தானந் தமில்பர னுடனொன் றுவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநந் தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மா நந்தம். 158

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள்,தாங்கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானுகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம். 159

ஒன்று கியபிர மாநந் தச்சுக மொழிவா னேன்வெளி வருவா னேன், என்றுன் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்று யினசுக மகலான் வெளியி லு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான், அன்று மெனவிருந் துறங் குஞ் சிலகண மதுவே வாதனே யாநந்தம். 160

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந் தான், வசமா வகங்கா மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார் திருசிய மறியா தேதுயில் செறியா

தேயுடல் தறிபோல, அசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். 161

மனுடன்.மனுடகந் தருவன் றேவநன் மாகந் தருவனெண் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக் கிய ரிந் திரனுசான், கனமார் பிரஜா பதியன் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்கள், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். 162

எவனு கினுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தா னேல், அவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல் லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிக ளென் முடிமேலே. 163

குளிரிளகல் வெண்மை யென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று கூறு யிற்றோ,ஒளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு மொ ருமூன் றுமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரி த்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய மூண்மொழிந்த சத்தாதி யெனு ம்பிரம மேகந் தானே. 164

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந் தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடத்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தநஞ்சிவன் தத்துவம்விண் சோ தி யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங் கள் மொழியும் வேதம். 165

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனு தீதம்
அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம்
அசமநந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி
அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கா மநேக முண்டே. 166

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாய்ச் சேர்ந்தொரு மித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனாற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம், அன்னபொரு ளொரு மையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே. 167

நிற்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென நிகரென் னுதே, சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல

சதுர ருண்டோ, நற்குணமே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்க ளன்று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. 168

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொ ழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொரூப மென்னுளத்தி லி ருகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த் தமா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பதமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. 169

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுப வம் விளைந்தி டாதே. 170

வீயாத சத்து முன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன் ருலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப் படியதை யும் பிரித்துச் சொன்னால், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட் டொழிந்தி டாயே. 171

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்திச் சு கவா னந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் கா ண்கின் ருயே, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந் தி டாயே. 172

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு பவம்வி டாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்ரும் பர மார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்வி ழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னனே. 173

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே வினோதமன்றி யினி வே றுண்டோ, அதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றே ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமி யுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமதன் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்தி டீரே. 174

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளேழென் பார், இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத் தைச் சார்ந்த, கனவுகனுக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழு பேர் கணித்தார் மேலோர். 175

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல் வித் தாகும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதுநனுவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளரு மது மகாநனுவாம், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ் செயலே நனுக்க னுவே. 176

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பே ருடைய தாகும், பண்டுகனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொப் பனந னுவாம், மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ் ஞான வகைகள் சொன்னேம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய். 177

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும், நலதநுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி, சொலுமசம் சத்திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர். 178

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச் சை யாகும், நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணை யா நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடல்தநுமா னசியிந்த மூன்றி னுலும், சற்சங்க மனதினுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே. 179

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலா மறத்தலசம் சத்தி யாகும், அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தா பா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரிய மாகும்,இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றது வுங் கேளாய். 180

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொற்பனமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவி

துரிய மதற்கப் பாலோர், கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌனமாக் காட்டும் வேதம். 181

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று கருதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கிலாரும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பது நீ மனத்திற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்பமின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். 182

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூயமுத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான் சொல்வேனே. 183

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ள வந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தால் முத்தியுங்கை வந்த தாமே. 184

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா ராலும், அப்புருடர் மிலேச்சரா கினுமுத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே. 185

பிறந்ததுண் டானு லன்றே பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானென் றுகிற் பிரமமன் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே. 186

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றால்
நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. 187

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென் றுயேல்
அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும்

குறைந்ததற் காநங் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்த வான்மா நிதானமிவ் வறிவு தானே. 188

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகும்
நினைத்திடி லனேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ
அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னுனே.

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுப விக்க
எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில்
இந்தமூன் றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடைய லாமே. 190

வாதனு வசத்தி னுலே வருகின்ற விருத்தி யெல்லாம்
ஏதினு லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில்
போதமா மிராசன் றனுய்ப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம்
தாதரா யிருக்கப் பெற்றுற் சகலமு மடங்குந் தானே. 191

விருத்திக ளடக்க வின்னம் வினேதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப்
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந்தானே.

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றேதில்
ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப்
பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. 193

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தில்
எப்படி கூடு மென்னி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை
இப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னுப்போல்
கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. 194

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னுலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனுவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. 195

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னனேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது

கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. 196

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னானுந் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். 197

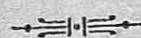
வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னோமே
பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. 198

ஆன்ற பதமா மூன்றற்கு மதுரீ யானு யெனும்பொருளிற், சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற் றிலங்கொண் சைதனியம், ஊன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு மூட றுத்துத், தோன்றித் தானே தானவர் துலங்குந் தமக்கே சுவா னுபவம். 199

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற் கொண்டால்
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றமிப் றடைவார் போல
நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார். 200

சுத்தவாதனையடைந்த
சீவன்முத்த ரிலக்கணங் கூறல்.

ஞானவாசிட்டம்.

வைராக்கியப் பிரகரணம்.

பெரியவ ரறிவுறு பெருமை சான்றது
விரிவுறு சிறியவர் மேவொ ணாதது
வரிசையி லுயர்ந்தது வசிட்ட சங்கிதை
யரியமெய்ஞ் ஞான நூ லனைத்தின் மிக்கதே. 1

தெருளுறு மகர்க்கிதஞ் செய்யு மன்பின
லருமைவா சிட்டநூற் கன்னை யொப்பளோ

வுரியதாய் பிறவியை யுள்ள தாக்குவள்
பெருமைவா சிட்டமிப் பிறப்பை மாற்றுமே. 2

பந்தமுற் றனன்பர பதத்தைச் சேர்கவென்
றந்தநிச் சய்முளா னறிவி லானலான்
சிந்தனைத் துயர்கெடச் சித்தைச் சேர்ந்துளா
னிந்தநூற் குரியவ னென்று கொள்கவே. 3

ஒருங்குணர் குரவனு முயர்வான் மீகனை
மருங்குறப் பரத்துவன் வணங்கி வன்பவ
நெருங்குவெந் துயரிலே நின்ற தெங்ஙன
மருங்குணத் திராமனீ யருளிற் கூறென்றான். 4

நல்லது சிறுவநீ யுரியை நானது
சொல்லுவன் கேட்குதி துயர்செய் மோகநீ
வெல்லலா மோகந்தான் சகத்தின் வேறன்றி
வல்லல்வா னிறம்படைத் தென்ன வந்துறும். 5

இறப்பிலா விந்தமோக மிறையுமீட் டெண்ணமின்றி
மறப்பதே நல்லதென்று மதித்துயர் மனத்தினுக்குத்
திறப்படக் காணப்பட்ட தில்லெனச் சித்தினாலே
யுறப்பெறு மெப்போதப்போ துயர்பர சுகமதாமே. 6

வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள நூல்க ளென்னுங்
குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞானக் குணத்தினாற் பிறப்போர்க் கெல்லா
மொழிவற வொருவர் செய்தற் குறித்தன்றாய்த் தானே யுண்டாங்
கழிதலிற் பரம வின்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா. 7

அலைசெய்வா தனையைச் சேட மறவிட னல்ல தென்று
நிலைபெறு முத்தி யென்று நிமலமா நெறியீ தென்றுந்
தலைமையோர் பகர்வ ரன்ன திருவகைச் சநந நல்கி
யுலைதரு மலின மொன்ற தொழித்திடுஞ் சுத்த மொன்றே. 8

மடமையின் செறிவே மெய்யாய் மலியகங் காரந் தோன்றிப்
படர்தரு பிறப்பை மேன்மேற் பயில்விக்கு மலின மென்ப
ரடர்மறு சநந மென்னு மங்குர மின்றிச் செந்தீச்
சுடமுளை யாவித் தொக்குஞ் சுத்தவா தனைய தென்பர். 9

மெய்தரி நிமித்த மாகத் தரிப்பதாம் விளம்புஞ் சுத்த
மெய்தினர் பிறவி யான வனர்த்தத்தி னென்று மெய்தார்

னொய்தினி னோக்க வேண்டு நோக்கெலா நோக்கி யின்பஞ்
செய்திடுஞ் சீவன் முத்தி சேர்ந்தவ ரென்ன லாமே. 10

ஆன்றமோர் சீவன் முத்திப் பதத்தினை யடைந்தி ராமன்
பூன்றமா மனத்த னான நெறியினைப் புகலக் கேட்பிற்
சான்றவிக் கேள்வி யாலே சரைமர ணங்க டீர்தி
தோன்றலே யெனவான் மீகித் தொன்முனி சொல்ல லுற்றான்.

சதுமறை நூல்க ளியாவுந் தரித்தனன் விநோதத் தாலே
யெதுபய மென்ன வஞ்சா திருந்தனன் சின்னாட் பின்னாண்
முதுபய னதிக ளியாவு முனிவர திடமுங் காண்பான்
கதுமெனக் காத லானான் கார்நிறக் கமலக் கண்ணன். 12

தந்தைதன் சரண மான நகமெனுந் தாது பூத்த
வந்தமில் கமலப் போதை யன்னம்போ லணைந்து தாழ்ந்து
முந்தைநன் னதிக டேவ ராலய முனிவர் காண்க
ளெந்தைநின் னருளிற் காண்பா னெண்ணிய தென்ற னுள்ளம்.

முடிவிலா திரந்த தெல்லா முடிவுறு தில்லை நின்னா
லடியனேன் முன்னம் வேட்ட வாமுநீ யருடி யென்னப்
படிபுகழ் வசிட்ட னோடும் பார்த்திப னினிதி னெண்ணிக்
கடிதுபோய் மீடி யென்னக் கார்கழல் வணங்கிப் போனான். 14

தம்பிய ரோடு நன்னா ளேகித்தன் னாடு நீங்கிப்
பம்பிய நதியுங் கானும் பற்றற்றோ ரிடனும் பாலை
வெம்பிய நிலனும் வேலைக் கரைகளும் விலங்கற் சார்வும்
வம்பிய லலங்கல் வீர னோக்கினன் மகிழ்ச்சி கூர. 15

துன்னுறு மமரர் போற்ற மானிடர் துதிப்ப மீண்டு
தன்னுயர் சிவலோ கத்தைச் சார்தரு மீச னென்னப்
பொன்னுல கத்தை மேவும் புரந்தரன் புதல்வ னென்ன
மன்னுறை யயோத்தி புக்கான் மலர்சொரிந் தியாரு மேத்த. 16

நோக்கிய தேச நீதி நுவல்வுற்றுப் புலரு முன்னே
சேக்கைநின் றெழுந்து நித்த நியமங்கள் செய்துந் தாதை
நீக்கமில் சரணந் தாழ்ந்து நெடுந்தவ வசிட்டன் முன்னோர்
வாக்கினான் ஞான நீதி வாய்ந்தபல் கதைகள் கேட்டும். 17

தந்தைசொற் படியே தானை தன்னுடன் வேட்டை கண்டும்
பந்துமித் திரர்கள் பின்னோர் தம்மொடும் பருகி ராதீத்
திந்துவு மமுதும் போல நிருபருக் கினிய செய்து
மைந்துட னீரைந் தாண்டு புக்கன னனைய நாளில். 18

அருள்செய வல்லை நீயென் றரும்புகல் புகுந்தே னின்னை, வெருளுறும் புலிபோன் மொய்ம்பன் விண்ணவர்க் கிறைபோல் வீரன், மருளுறு மரக்கர் காலன் வாய்மைநின் முதன்மை மைந்தன், றெருளுறு மிராம னென்னுஞ் சிகைமுடிச் சேயை யீவாய்.

தேவரிற் றேசு மிக்க வென்பெருஞ் சேமந் தன்னு
லேவரு நிருதர் சேனை யிராமனே யெளிது கொல்லுங்
காவல சிறுவ னென்னுங் கவலையை யொழியென் போல்வா
ரோவலிற் சங்கை யான கருமத்தி னுள்ளம் வையார். 20

இபாரினு மிராமன் மேன்மை வசிட்டனு மியானு மாதி
யாரிய ரறிவே மாட்சி யறம்புகழ் வேண்டி னந்தப்
பேரிய லானை யீதி பெருமையோர் கொடாத துண்டோ
வீரிய வரக்கர் மாய்தன் மெய்யென விளம்பி விட்டான். 21

மாதவன் முனிவு நோக்கி வசிட்டனு மனுகு லத்தே
சாதனுய்த் தசர தப்பேர் தரித்தனை சபதங் காவாய்
தீதுறிற் பிறிதார் காப்பார் திருத்திநீ நிறுத்து நீதி
மேதினி கடவா தென்றால் வேந்தநீ கடக்கற் பாற்றே. 22

எரிகாக்கு மழுதென்ன விம்முனிவ னனிகாக்கு மிராமன் றன்னைச், செருவாழ்க்கை யரக்கர்செயுந் தீங்கணுகா தெனக் கேட்ட திண்டோள் வேந்த, னருள்வாய்த்த குமரனெது செய்கின்று னெனவுழைய ரங்கை கூப்பி, விரிதீர்த்த மாடிவரு நாடொடங்கி யுறுதுயரம் விளம்ப லுற்றார். 23

பதம்பணிந்து வேண்டியபின் பண்டைநிய மஞ்சிறிது பண்ணு நிற்கு, மிதந்தருமா தருநிதியு மில்லமும்பொய் யாதலினு லென்னே யென்னுஞ், சிதம்படுநற் றுகிலடிசில் சீதநீ ராதிகளிற் சிந்தை தீரு, மதந்தவிர்சந் நியாசியர்போன் மானமிராச் சியமகிழ்ச்சி மறுக்க மாற்றும். 24

மீட்டணுகா தகத்துயர்போம் விளம்பென்ன முகிற்குரலால் வெம்மை தீர்ந்து, வாட்டமறு மயிலென்ன மகிழ்ந்திடர்போ யருண்மூர்த்தி மடவ னேனைச், சேட்டமுறு மாதவநீ செப்பெனமுன் செப்புதலாற் செப்பு கின்றேன், கேட்டருடி மேலவர்சொன் மறுக்குநரியா ரெனவினிது கிளத்த லுற்றான். 25

தந்தையிவ னிற்பிறந்து வளர்ந்துபல கலைதரித்துச் சதாசா ரத்தால், வந்துயர்நன் னதியாடி வாரிதிசூழ் புவியுழன்று வருத லோடு, மிந்தநெடுஞ் சகமோகத் திச்சையெலாந் தீர்ந்ததிதி லின்ப மில்லை, யந்தமுறல் பிறப்பதற்கே பிறப்பதுமீட் டிறப்பதற்கே யநித்த மியாவும். 26

பாவமதா யாபத்துப் பயிலிடமாய்த் தம்மிற்றும் பற்றின் றூ யுந், தாவுமனக் கற்பனையாற் சம்பந்த மாயிருப்புச் சலாகை போ லா, மேவுபெருஞ் செல்வத்துக் கிடமாகு மெய்ப்பொருளும் விட யத் தானும், பூவலயத் தானுமெது பயன்யாமார் வருவதெது பொய்பொய் பொய்யாம். 27

யாதியார் பெற்றதென விவ்வண்ண நினைவேற்கு வழிச்செல் வோர்க்கு, மோதுகா னலிலம்பு முறைமைபோற் பொருண்முழு தின் மூளா வாசை,பேதியா வித்துயர்போ நெறிநாடிற் பெருந்தரு தான் பெற்ற தீயால், வேதல்போல் வேகின்றேன் விடாரடைகல் லாந்திறவா வெய்ய மோகம். 28

இனமிகழு மென்றஞ்சி யித்துயருக் கழுதாற்றே னீன்ற மாதர், தனமுதலா மாபத்தோர்க் கெனச்சிந்தா வினஞ்சுழலுந் தான மாகுங், கனமிலதா முதாரமதா மென்னினுமின் பம்பய வாக் கயவ ரென்ன, வனகரெனத் தரமறியா தரசரைப்போ லடைந்தார்பா லணுகுஞ் செல்வம். 29

கருமவகை யால்விரிந்த கட்செவிப்பால் விடமாகுங் கண க்கே போலாந், திருவெனுஞ்சூ றைக்காற்றுற் பனிபோலச் சித றாரார் சேரார் சேர்ந்தோ, ரிருவகைக்குங் குளிர்ந்தினியர் நன்றி யறி வோரறிஞ ரினியோர் சூரர், பொருவிலெவ ருந்திருவாற் புழுதிசெறி சுடர்மணிபோற் புன்மை சேர்வர். 30

தீதடையாச் செல்வர்மொழி திறம்பாத சூரர்நடுத் தெரிந்து நோக்கு, நாதரிவர் மிகவரியர் நாகஞ்சூழ் குழிவல்லி நனைபோற் செல்வஞ், சாதனத்துக் கரிதுளத்தை யிழுத்திமைப்பி லிறுந் தலைகீழ்த் தளிரி னுன்ற, வோதுதுளி யொத்தவுயிர் மத்தரென வகாலத்தி லுடல்விட் டோடும். 31

வளர்புலமா மராத்தீண்ட மனமயர்வோர் மெய்யுணர்வு வாய் த்திலாதோர், தளர்வுறுகா ரணம்வாணுட் டனிமோக மெனுமுகி லிற் சார்மின் போலு, மளவுபடு முடன்மெய்யென் றழுந்திநா

மிதின்மகிழ்ே மாகா யத்தைப், பிளவிடவா யுவைப்பிடிக்கத் திரை கோக்க வெளிதிதனைப் பேண வொண்ணு. 32

சரற்பருவ மேகமெனத் தைலந்தீர் விளக்கென்னத் தரங்க மென்னத், திரப்படநீங் குவதாகிச் சிறிதுமிளைப் பாருத சிந்தைத் தாகிப், பரப்புடைய் சேட்டையதாய்ச் சூனியமாம் வாளுளின் பயனை நாடிற், றுரப்பரிய துயராக்கு மொட்டகத்துக் குயிர்தொலைக்குஞ் சூலே போல. 33

அடையவேண் டியதடைந்து மேற்றுயர மற்றின்ப மளவிலாதாய்க், கடையதாங் தருவிலங்கு பறவைகள்போல் வீணுள்கள் கழியா தாகித், தடையிலா மனனத்தால் வாழ்வதே யுயர் வாணுள் சனனந் தீர்ந்தோ, ருடையபிறவு புயர்ந்ததாங் கிழவேசரிப்பிறப்பா மொழிந்த வெல்லாம். 34

அவிவேகிக் குப்பாரஞ் சாத்திரமெய் யறிவிலோர்க் கங்கம் பார,நவில்சாந்தி யில்லாதோர்க் குளம்பார மவாவினர்க்கு ஞானம் பாரஞ், செவிதான வுருவாணுண் மனம்புந்தி யகங்காரஞ் செயல்களெல்லாங், குவிபார மாஞ்சுமடர் சுமைபோலப் புந்திநலங் கூடாதார்க்கே. 35

மனத்துயரு மாபத்தும் வளர்தொழிலு மகங்கரத்தால் வருமித் தைப்போற்,கனத்தபகை யிலதுநெடுங் காலம்வினை யிதுசேர்ந்து கலங்கா நின்றே, னனத்தொடுதண் ணீர்நுகரே னரும்போகம் விளம்புவதென் னகங்கா ரஞ்சேர், தினத்தொழில்க ளோமமுண வனைத்தும்பொய் யகங்காரந் தீர்தன் மெய்யே. 36

அகங்கார முகில்படர வாசைமலே மல்லிகையவ் வளவிற்ருகு, மிகுந்துயரிவ் வகங்காரத் தொழில்பிரிந்தும் பேதைமையின் மிகவு நொந்தேன்,செகந்தனிலா பத்திடமாய்த் திரந்துறப்ப தாயுள்ளாய்த் தியக்க மாயு, முகந்தவிசா ரமுமுணர்வு மிலாவகங்காரம்போமா றுபதே சிப்பாய். 37

காதலெனு மனைவியின்பின் செல்கின்ற மனமென்னுங் கடிய ஞாளி, பேதைமைமே வியவென்னைப் பிணந்தின்னு மாறுபோற் பிடுங்கித் தின்னு, மோதுபெருங் காற்றினுன் முறிந்தெழுந்த துரும்புபோன் மோக மெய்த, வாதைமனம் பெரும்பாழின் மிக வீழ வதிதூர மலங்கத் தள்ளும். 38

கடுமனவன் பேய்கனலிற் கொடிதாகு மலைகளினுங் கடத்தற் கொண்ணு, நெடுவயிரத் தினும்வலிது கடல்பருகி மேருவினை நேரே பேர்த்துச்,சுடுகனலை விழுங்குகினு நிறுத்தரிது புலன்முழு துந் தோன்று மூலங், கெடுமுலகி துண்டெனி லுண் டிலதாகி லில திதனைக் கெடுத்தல் வேண்டும். 39

வரையிலெழு வனம்போல மகிழ்ச்சியிட ரிவையனைத்து மன த்திற் றோன்றும், புரையில்விவே கத்தின்மனம் பொன்றிலவை பொன்றுமெனப் புந்தி செய்தேன், கரைதலறு மோகமெனுங் காரிருளிற் றெழிற்கடங்காக் காத லல்லா, லுரைதருகா மாதிக ளா முலாகநிரை யுணர்வெனும்வின் னுலாவு மன்றே. 40

ஆதரித்த நற்குணங்க ளாகுவினுற் றந்திரிபோ லாசை யாலே, சேதமுறுஞ் சொரூபநிலை செறிதரவல் லமையில்லாச் சிந்தை யேங்கண், மீதுவலை யுறுபுட்போன் மெலியவரு மாசைத்தீ வெது ப்ப நொந்தேன், கோதிலமு திற்குளித்துங் குளிராதென் றென் மனத்திற் குறிக்கின் றேனல். 41

பின்னுறுபக் கத்திருள்போற் பேராண்மைத் தீரரையும் பீதி செய்யும், நன்னயனங் குருடாக்கு முபசாந்தத் தோர்தமையு நடுக் கஞ் செய்யுங், கின்னமுறு காதலெனுங் கிழமடந்தை யொருபொரு ளுங் கிட்டா தேனு, மின்னிதிய நயந்தெவர்க்கும் பின்றொடரு மனோரதமு மெய்தா தாகும். 42

முதிர்பருவத் தளர்ச்சியான் முடியாத நடனகதி முயல்வா ளாகி, மதிமகிழ்ச்சி யறநடிக்கு மாடுங்கூத் தியைப்போல வருத்து மாசை, யெதிர்கிடைத்தற் கரும்பொருளிற் சென்றெய்து மமைந் தா லு மின்பந் தேடுங், கதியறவோ ரிடத்துறையா துலைகின்ற வானரம்போற் காத லானே. 43

காவின்மதர் வண்டென்னப் பாதலம்விண் டிசையனைத்துங் கணத்து லாவும், வாவிவளர் மயலொன்றே வருத்தமனைத் தினும் பெரிய வருத்த நல்கு, மேவுமா னுறைபவர்க்குந் துயர்செய்யு மாசையெனும் விடூசி கைக்குத், தேவர்புகழ் மந்திரமாஞ் சிந்தை யற லுலகிடர்போஞ் சிந்தை யற்றால். 44

பைந்தொடியா ராசைநோய் கெம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை, முந்திரவிக் கதிர்போலு மிளிர்விக்குங் கனவிடியின் முனை கூர் வாளும், வெந்தவிருப் புப்பொறியு மெனக்கொடிய மனவேட்

கை மேரு வொத்தோர், சுந்தரஞா னியர்தீரர் சூரரையெல் லாமி மைப்பிற் றுரும்பு செய்யும். 45

ஈரித்த குடனரம்பாற் செறிந்துபல விகாரியா யிரங்க வாடிப், பூரித்த வுடல்பிறப்பிற் பொலிந்தாலுந் துன்பத்தின் பொருட்டே யாகும், பாரித்த சிற்றின்பஞ் சிறுதுன்ப மனுபவிக்கும் பகர்ந்த மெய்போ, னேரிட்ட குணமிலதுந் துயருளது நீசமுமா நிலேவே றுண்டோ. 46

அற்பமதாஞ் சுகாசுகத்தி லழுந்துமுட னிலேயெனினு மழி வென் றுனு, நற்பலமென் னகங்கரனுக் ககமாகிப் பொறிபசுக்க ணலோ டாறுங், கற்பனைசெய் மனத்தொழும்பு ம்ாசைமனே வியும்வாயாங் கடையு மாங்கே, பற்பலபல் லென்புகளாந் தோர ணமு நாக்குரங்கும் பயின்று தோன்றும். 47

நிதியுமா சுஞ்செயனு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவன நிற்கி னன் றே, விதியில்வரு காலனுற் சிலநாளி லிவையெலாம் வீந்து போகு, முதிரமொடு தசையுடைத்தா யுடைவதிபல் பாய்த்தாழ்ந் தோ ருயர்ந்தோ ரொத்தே, யதிகசரா மரணமுறுந் தரமறியா திவ் வுடலி லழகென் கொல்லோ. 48

மின்னிடத்திற் சரற்கால மேகத்திற் கந்தர்வ வியன்மூ தூரி, னன்னிலேமை யெண்ணுவோ னெவனவனே யுடனிலேமை நாடு கிற்போன், மன்னுகிலா தசைந்துபல தொழிற்றரங்கஞ் செறி பிறவி வாரி தன்னி, லென்னபிறப் பெய்துகினு மிளமைமிகு துய ரத்துக் கேது வாகும். 49

தொலேவறுமா பத்தெளிமை சொல்லின்மை மடமாசைத் துவட்சி யெய்தி, யுலேவறுசை சவத்துடனே யுலேயியல்பா மனங் கூடி யோத நீரி, னலேமடவார் விழியனலின் கொழுந்தொடுமின் னிவைக்கெல்லா மலேவு கற்பித், தலேதலுறு நாய்போல மலமரு ந்து மற்பத்தான் மகிழும் வாடும். 50

மண்ணுகரும் விண்மதியை வரவழைக்கு மிம்மடமை மகிழ்ச் சியாமோ, நண்ணுகுரு தாய்தந்தை யுற்றோர்மூத் தோரெவர்க்கு நடுக்கங் கூரும், புண்ணுறுசை சவம்பயத்துக் கிடமாகுங் குற்ற மெலாம் பொதிந்த கூடா, மெண்ணுமவி வேகவிடன் வாழ்மனே யாம் யார்க்குமிதி லின்ப மெய்தா. 51

இப்பருவத் தார்த்தமகன் றிடரில்வீ ழெவ்வனத்தி லேறி நெஞ்சா, மொப்பரிய பொர்றிலுறை காமனெனும் பேயறைய வுள் ளம் வாடுஞ், செப்பரிய விரிவுடைத்தாய்த் தெளிந்துபரி சுத்த மாய்ச் சிறந்த தேனு, மைப்புயனு ணதிநீர்போன் மதிகலங்கு மெவ்வனத்தின் மயங்கு நாளில். 52

கருத்தெனுமான் மருண்டோடி விடயமெனுங் குழியில் விழக் காய மென்னு, மருத்தலத்தி லெவ்வனமாங் கடுங்கான லெழுந்துமிக வளரா நிற்கும், பெருத்ததுய ரிளமைநல மெவ்வள வுண் டவ்வளவும் பெருகா நிற்கு, மருத்திகளு மெவ்வனமவ் வள வும்விரைந் தெழுந்துமிக வர்த்தஞ் செய்யும். 53

எத்திறத்தோ ரெவ்வனமாமிடையூற்றைக் கடந்தெளிதி னே றவல்லோ, ரத்திறத்தோ ரேபுருட ரவர்களே தொழற்குரியோ ரவரே சான்ருேர், மெய்த்திறத்தோர் சேரிடமாய் விநயநிதி படைத்தருளால் விளங்கா நிற்குஞ், சுத்தகுண வெவ்வனமிவ் வுலகினுள தோவிசும்பிற் சூழ்கா டுண்டோ. 54

சந்துறு நரம்போ டென்பு தசைசெறி பாவை யொப்பா
ரெந்திரத் தியங்கு மங்க பஞ்சரத் தினிமை யென்னே
கந்தமென் குழலார் கண்ணிற் ருேறசை கண்ணீர் புண்ணீர்
சிந்தையிற் பிரித்து நோக்கிற் சீசிதேன் மோகஞ் செய்வாம். 55

மேருவின் குவட்டின் வீழும் விரிதிரைக் கங்கை நீர்போ
லாரமுற் றிலங்கு கின்ற வணியிழை மடவார் கொங்கை
யூரயன் மயானந் தன்னி லுற்றபோ தருண்டைச் சோற்றி
னேருறு கவளம் போல நிரைநிரை நாய்க டுய்க்கும். 56

மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்காய்த்
தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கனற் றிரணம் போல
யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத் தீக்குப்
பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே. 57

மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்பி டிக்கக்
காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர்
தீமனச் சேருர் சன்மச் சிறுகுழி மீனு மாந்தர்க்
கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார். 58

முதுதுயர் விலங்கு மாகி முடிவில்கா மாதி யென்னும்
புதுமணி வைத்த செப்பாம் பூவைய ரின்பம் வேண்டே

ணிதுதசை யிதுநெய்த் தோரென் பிதுநரம் பிதுவென் றெண்ணில்
விதுமுக மாதர் வேட்கை விரோதமாஞ் சிறிது நாளில். 59

பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே பற்றும் போக
நாரியை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாங்
காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும்
பேரியல் சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம். 60

வந்துறு போதி னன்றுய் வரியளிச் சிறகு போலச்
சந்ததஞ் சலித்துத் தள்ளற் கரியதாம் போகந் தன்னை
முந்துநோய் மரண மூப்பு முதலவாந் துயர்கட் கஞ்சிச்
சிந்தையில் விரும்பே னெங்ஙன் சேர்வரும் பதத்தைச் சேர்வேன்.

ஈறறு சைச வத்தை யெவ்வனம் விழுங்கு மித்தை
மாறுறு சரைவி ழுங்கு மயக்கநோய் வருத்த மிக்க
பேறுறு சரைகைக் கொண்டாற் போறி வகன்றிட் டோடும்
வேறுறு மணங்கான் முன்னை மெல்லிய லகனு மாபோல். 62

புரையுட னெகிழ்வு சோர்வு பொருந்திய லோபந் துன்பங்
கரையுறு கருமந் தன்னில் வலியின்மை கடுநோய் தோற்றம்
வரைபொருள் செயமாட் டாமை மைந்தரே முதலோர் நிந்தை
சரைநரை வருகா லத்துத் தருந்துயர் விவித மாகும். 63

விருத்தராய் நடுக்கு வோரை மித்திரர் மைந்த ருற்றார்
கருத்துறு மாதர் தாசர் நகைசெய்வர் காணு ணுதாய்
வருத்தமுஞ் சரையு முற்று வலிகுண மிழந்த மூப்பை
யருத்திவந் தடையுங் கட்டை மரங்கழு கடையு மாபோல். 64

குற்றமு மிளைப்பு மேவிக் குறிதன்றி யுளத்தைச் சுட்டுத்
துற்றவா பத்துக் கெல்லாந் தோழியா மாசை துன்னு
முற்றதோர் பரலோ கத்துக் குறுதியே தென்று மூப்பிற்
பற்றுறு பரிகா ரந்தீர் பயமிகப் படரு மன்றே. 65

ஆதரச் செருக்கு மல்கு மருந்துதற் கரிது மூப்பிற்
காதல்செய் வலியி லாமை கருத்தெலாம் வெந்து சோரும்
போதுறு நீரூர் முற்றற் பூசினைப் பெருங்காய் போல
மேதகு காலன் மாந்தர் வெண்ணரைத் தலையைத் தின்னும். 66

மரணமா மன்னன் முன்னர் வருநரைக் கவரி வீசித்
திரளுறு வியாதி யாதி யாகிய சேனை செல்லுங்

தரமறு நரைவெண் சாந்தார் சரீரமா மனைக்கு ளாபத்
துரவலி யின்மை சோர்வா மொண்டொடி மகளிர் வாழ்வார். 67

நரையுறு தீவா ணுளாம் பேயுட னண்ணி வாழ்வென்
சரைவெலற் கரிதி யார்க்கு மீடணை மூன்றுந் தள்ளு
நிரைபவத் தவிளை யாகி நிகழின்பப் பொருள்க ளெல்லாம்
புரையுறு மெலியா னூல்போற் காலனாற் பொன்று மன்றே. 68

மகரநீர் கடல்கு டிக்கும் வடமுகக் கனலே போலச்
சகலமும் விழுங்குங் காலன் சகத்திடை விழுங்கா தில்லைப்
புகலரும் பெரியோ ரேனும் பொழுதொரு கணமுந் தாழா
னகிலமும் விழுங்கித் தானே யகிலமாய் நிற்கு மன்றே. 69

விழுமியர் சுபத்தின் பலர் மேருவை யொப்போ ரெல்லாம்
பழுதறு கருடன் கொல்லும் பாம்பெனக் காலன் கொல்லும்
புழுதியோ டிலேது ரும்பு பொன்மலை புணரி வெள்ளஞ்
செழுமயேந் திரமுங் காலன் சிதைத்துத்தன் வடிவ மாக்கும். 70

அகல்பூதக் கொதுகிரையு மண்டமெனுங் காயுகுத்த வத்தி யாயும், பகலவனே கண்ணாகப் பகற்பொழுது பார்வையாற் பதங்கள் பார்த்துச், சகமெனுந்தொல் வனத்துலக பாலரெனும் பழம் பரித்துத் தானே தின்னுந், திகழுலகா மணிமாலைக் குணமூன் றாற் கோத்தணிந்து சிந்துங் காலன். 71

சிறியசகப் பழங்குடிலிற் சிதறுலக மணியமனுஞ் செப்பிற் சேர்க்கு, மறிவில்பல பூதமாம் விலங்குகளும் பறவைகளு மளவற் றெங்கு, முறியவுலர் சகப்பாலை தனில்வேட்டை யாடிநெடு முனு கற் பத்திற், பொறிவடவைத் தாமரைசேர் கடல்விளையாட் டோ டைகளாப் பொருந்துங் காலன். 72

கைப்பினொடு புளிப்புக்கார்ப் பிவைமுதலாஞ் சுவைபடைத்த கனபூ தத்தா, லொப்பரிய பாறயிரை யாதியாய் வருகின்ற வுததி தன்னாற், றுப்புடையன் விவிதமாந் தோற்றமுள சகங்களினாற் சுற்றிச் சுற்றி, வைப்புடைய வவற்றவற்றும் பெருங்கற்பம் பலகா லும் வட்டஞ் செய்யும். 73

தொல்லுலகிற் றோன்றுகின்ற சராசரமாம் பொருளனைத் துந் தொலைத்து மாற்றி, வெல்லரிய சங்கார காளராத் திரிமிகவும் வெருட்சி மிக்க, வல்லபமா நடையுடைத்தாய் மாதர்கண மனைத்து

முடன் மருவப்பட்டு, புல்லரிய சகமோகப் பொறிவனத்திற் புலிப் பேடு போல வாழும். 74

படர்பூதந் தொலைத்திரதம் பயில்புவியாம் பானபாத் திரங் கைப் பற்றி, மடல்சூழுற் பலங்கழுநீர் வனசமென வுலகநிரை மாலை சூடி, விடுகோடை யிடிநகைக்கு நரவரியை விளையாட்டு விகங்க மாக, நெடுநீள்வன் புயமாம்பஞ் சரத்தினிடை யேந்து கின்ற நெறிய ளாகி. 75

மன்னுசரற் ககனம்போன் மாசின்றிச் சுரவீணை மதுர மேவி, முன்னுயர்கா லனைக்கேளீஇக் கோகிலக்குஞ் சாக்கொண்டு முழுது மின்மை, பென்னுமடற் சிலைதாங்கி யெழுதுயரா கிய கணைக ளேந்தி யெங்குந், துன்னுநட னம்புரிந்து தன்வசமாய் மிகவிளங்கிச் சுற்று நிற்கும். 76

பொன்னுலகு தரியணியாம் புணர்பாவ மெனுநூலாற் பூட் டிக் கட்டும், புன்னரகச் சிலம்புகளைப் பாதலமாம் பதத்தணியும் பானுத் திங்க, ளென்னுமணி சேரிமவா னெனுமென்பு மணி மேரு வென்னும் பொற்பூண், டன்னிருகா தினுந்தரிக்குஞ் சக்கர வெற் பணிகலையாத் தழுவு மன்றே. 77

பின்னுறத்தாழ்ந் தலைந்திலங்கு முருகன்வா கனமயிலின் பீலி சூடு, முன்னயனப் பெருங்குழிகள் பயஞ்செய்யு மதிச்சடைதாழ் முடிகள் பூணுங், கன்னியுமை குழற்கவரி மலைநிகர்பை ரவசாடுங் கவந்த மேவும், பன்னயனக் குழிவிளங்கு மிந்திரன்றன் மேனி யெனும் பலியோ டேந்தும். 78

மிகவுணங்கு சாரீர கட்வாங்கப் பங்குகளால் விளக்கந் துன்று, மகமுடைத்தாய்த் தனைத்தானே பயஞ்செய்து புவன மெலாந் தொலைத்து மாற்று, மகிலமுமா மொருவடிவின் முடி வட்ட மெனுங்கமலத் தலங்க லோடு, நிகரினட னம்புரிந்து பெருங் கற்பந் தனில்விளங்கா நிற்கு மன்றே. 79

பொருள்களெலாம் பொருளன்றாங் கடியமன மகங்காரத்தின் பொருட்டே யாகுந், தெருளுறுபா வங்களெலா மபாவமாம் பவ முடிவு தெரியா தாகு, மருளுமதி யாகுலத்தா லுளம்வெதும்பு மாசைநோய் வளரா நிற்கு, மிருண்மயநீர் பவரரிய செவ்வனந் தான் வருத்தத்தா லேகா நிற்கும். 80

கொண்ட பாவனை பிறவியாம் பூதங்கள் குலைந்துபோந் திசை தோன்று,கண்ட தேசங்கள் பிறசொலாத் திரிந்திடுங் கனகிரி துக ளாகு, முண்டெனுந் தன்மை விழுங்கிட வுலகுபோ மும்பர்போம் புவனம்போ, மண்டு வாரிபோ முடுக்கள்போந் தானவர் வானவர் கணம்போகும். 81

சித்தர் பொன்றுவர் துருவனுஞ் சிதைகுவன் சிவனயன் றிருமார்பன், றத்து வந்தனி லொன்றுவர் காலமுந் தருமமு முடிவாகு, மத்த வானும்போ மயக்கமே தருவதாய் வாக்கொடு செவிக்கெட்டாச், சுத்த மாம்பொரு ளொன்றினு லிகழ்வுறத் தொல்லுல கிழிவாகும். 82

இன்ன போதுமங் கலங்களா மிருதுவீ தியாத்திரைக் கிது கால, மன்ன தேயுற விச்சுக மிருந்தவா வற்புத முளபோக, மென்ன வென்னவா ளாநினைத் துலகங்க ளிறக்கின்ற வுயந் தோரை, யுன்னி முந்துறப் பகலெலாந் தேடிடா தொழியுமேற் றுயி லுண்டோ. 83

மனைவியு மகாரும் பொன்னு மமதைசெய் தமுதம் போல
நினைவினு னேயஞ் செய்து நீணிலத் துள்ள வெல்லா
மனையவர்க் காகச் செய்வ ரருத்திக ளான வெல்லாம்
வினையுற முடியுங் காலை விடங்களின் மயக்கஞ் செய்யும். 84

பகையெலாந் துரந்து தள்ளிப் பாக்கியம் பலவந் தெய்த
விகலறத் துய்க்கு நாளி லெவ்விடத் திருந்தோ வந்து
மிகையறு காலன் கொல்லும் விவிதமா மிடத்தி னின்று
வகுந்தின்வந் தொன்று வார்போன் மனைவிசேய் முதலா மாயை.

கற்பமாங் கணகா லத்திற் கமலயோ னிகளு மாய்வர்
சிற்பமாங் கலைக ளாலே செறிந்தகா லத்தின் சால
வற்பமு மகத்து நாடி யளப்புறு புந்தி பொய்யாம்
பற்பல நீதின் மாலும் பயிலுமன் னுயிர்க ளெல்லாம். 86

கற்றவ ரரியர் சாலக் கருமமுந் துயரி னாலே
யுற்றரு ளியமா மெல்லா முயிர்தரித் துழல்வ தெங்ங
னற்றவத் தினமு மேலாஞ் செல்வமு மந்தச் செய்கை [வோம்.()
முற்றுமாய்ந் துளத்தே தோன்று மியாமுமம் முறையிற் செல்

பிணிசெயா பத்துச் செல்வம் பிறப்பிறப் பென்ப வெல்லாங்
கணிதமாங் கணத்திற் போகா தனவில்லைக் கடிய சூரன்
றுணிவனே ரேழை யாலே நூறுட றுணியு மொன்றூற்
பணிதரு கீழோர் மேலாம் பலவட்டம் வருமிவ் வாறே. 88

அனையகுற் றங்க ளாங்காட் டெரியினு லறவும் வெந்த
நினைவினீ ரிற்கா னற்போ னெடியபோ கங்க டோன்று
வினையுறு மரணம் வாழ்வு ளிரண்டையும் விரும்பு கில்லே
னினையதோ ரிடரு மின்றி யிருந்தவா றிருக்கின் றேனல். 89

தெரிவுறு வயதில் வந்த புந்தியாற் சித்தந் தன்னைப்
பரிகரி யாது விட்டாற் பரிகரிப் பதுமற் றெந்நாள்
விரிவிடம் விடம தன்று விடயமே விடமாந் துன்பம்
புரிவிடங் கொல்வ தோர்மெய் புலன்மறு பிறப்புங் கொல்லும்.

மகிழ்வுசேர் வுறவு சார்வு வாழ்வுசா வென்ப வெல்லாந்
திகழ்வதா மறிவு சான்றோர் சிந்தையிற் பந்த மாகா
புகலுறு மாயு வாயுச் சிதறிய புயனீ ரொக்கு
நிகரறு போக மேக மிசையெழு நெடுமின் போலும். 91

மாந்தர்த மிளமை நில்லா திவையெலா மனத்தி னெண்ணிச்
சாந்திகொள் பெரியோர் நீவிர் சமாதீயோ கத்தைச் சார்மி
னுய்ந்தவென் சிந்தை சீவ நாயகன் வசமா கைக்கே
யெய்ந்தது நிலையு மெய்தா திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல. 92

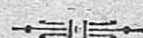
ஆதலால் வருத்தங் குற்ற முபாதியோ டைய மின்றி
மீதுறு மோக மின்றி விளங்கிய நிலைமை யேது
காதல்செய் யின்ப மிக்க விடயமாங் கனலில் வீழ்ந்துந்
தீதுறு நிலைமை யேது தீயினு ளிரதம் போல. 93

வசனமாந் தொழிலே யன்றி வருபவந் தான்வே றில்லை
யசைதரு புனலே யன்றி யளக்கர்வே றிலாத தேபோ
னசையுறு பெரியோ ரெங்ங னவையுறு துயரந் தீர்ந்தா
ரிசையநீ யுணர்ந்த தந்த நிலையினை யெனக்குச் சொல்வாய். 94

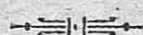
இந்நிலை யிலதா வேனு முளதியம் பாரா வேனு
மந்நிலை யைய மின்றி யகங்கர மின்றி யானே
துன்னுற மாட்டேன் செய்வ தேதெனிற் சோறும் வேண்டே
னன்னய நீரும் வேண்டே னலம்பெறு துகிலும் வேண்டேன். 95

முழுகுத ரூன மாதி நியமங்கண் முழுதுஞ் செய்யேன்
விழுமிய கருமஞ் சம்பத் தாபத்தின் மேவே னியாக்கை
நழுவுவ தன்றி யொன்று நயக்கிலன் மவுனி யாகி
யெழுதுமோ வியம்போற் காமங் கோபம்பற் றின்றி நிற்பேன்.

எனவுரைத் தமல சீத மதியென வினியோ னின்சொல்
வினவுநல் விவேகந் தன்னல் விரிந்தலர் மனத்தி ராமன்
மனமகிழ் முனிவர் முன்னர் வாய்மொழி யமைந்து நின்றான்
கனமுகின் முன்னர்க் கேகா ரவந்தவிர் கலாபி போன்றே. 97

சுகர் கதை.

ஈதவ ருரைத்த பின்ன ரிராமனை யினிது நோக்கிக்
காதிசே யுரைப்பா னீயே களங்கமில் புந்தி யாலே
தீதற வனைத்துங் கண்டாய் தெளிவுறப் பிறிதொன் றில்லைப்
போதமார் சுகனு நீயும் புந்தியா லொப்பி ரன்றே. 98

இகலற வுணர்வுற் றேனு மிளைப்பற நயந்தா னென்று
மகமுனி யுரைப்பக் கேட்ட வள்ளலு முரைப்பா னையா
வகமறு முணர்வுண் டாயு மாறுதன் முன்ன மின்றிச்
சுகமுறப் பின்னுண் டான தெங்ஙனஞ் சுகனுக் கென்றான். 99

என்னலு முனிவன் சொல்வா னெழுபிறப் பறுக்கு ஞானந்
துன்னிய சுகனு நின்போற் றொல்லுல கியல்பை நாடி
மன்னிய விவேக முண்டாய் மாசறு முணர்வு பெற்று
மந்நிலை யைய மாகி யாறுத லற்றா னன்றே. 100

விடலரு மசைவு விட்டு விடயத்தின் மீண்ட நெஞ்சன்
வடவரை யுறையுந் தாதை மருங்குற வெய்தி யிந்த
விடருறு மாயை வந்த தெங்ஙன மிறப்ப தெங்ஙன்
றொடர்பிலா ருடைய தெம்மட் டென்றிது தோன்றிற் றென்றான்.

அன்னவன் கேட்ட வெல்லா மறிவுற வுரைத்த போது
முன்னநா னுணர்ந்த வாறே மொழிந்தனை யெனவச் சொல்லா
னன்னிலை பெறுமை கண்டு நல்லுணர் வெனக்குத் தோன்றா
மன்னவன் சனக னென்பான் வழுவறு முணர்வின் மிக்கோன்.

ஆயவன் றனையே கேட்கென் றருளொடு தாதை யேவப்
போயினன் சனகன் வாழும் பொன்மனை வாயிற் சேர்ந்தான்
றாயவன் வரவு கேட்டுச் சோதிப்பான் கருதி மன்ன
னேயின னில்லை நாளே ழிருந்தனன் விகற்ப மில்லோன். 103

மற்றுநா ளேழும் வேறோ ரிடத்துற வைத்த பின்னர்ப்
பொற்றிர ளழகா ரந்தப் புரத்திடை நாளேழ் வைத்துச்
சிற்றிடை மகளிர் போகஞ் சிறந்தவூ ணளிப்பத் துய்த்தான்
குற்றமுங் குணமு நாடான் குளிர்நிறை மதிய மொத்தான். 104

மன்னவன் சனகன் றந்த போகத்தின் மகிழ்ச்சி யாவு
மன்னவன் முன்னஞ் செய்த வவமதித் துன்ப மியாவு
மின்னவன் மனதைச் சற்று மிழுத்தில விளமென் றென்றல்
பொன்னச லத்தின் மிக்க பொருப்பினை யிழுக்க வற்றோ. 105

ஆங்கவ னிலைமை நோக்கி யடிபணிந் தரசன் போற்றித்
தாங்குல கத்தின் செய்கை தவிர்ந்துபே றனைத்தும் பெற்றோ
யீங்குறு பொருளே தென்ன வெங்ஙன மாயை தோன்றிற்
றோங்கிய தெங்ஙன் போவ துள்ளவா றுரைசெய் யென்றான். 106

மெய்ம்முறை முனிவன் கேட்ப வேந்தனும் வியாசன் சொன்ன
வம்முறை யுரைத்த லோடு மறிஞனும் விவேகத் தான்முன்
னிம்முறை யறிந்தே னீயு மெந்தையு மதுவே சொன்னீர்
மொய்ம்முறை நூல்க ளெல்லா மொழிபொரு ளொன்றேயென்றார்.

தன்னுள்விகற் பித்தெழுந்த விகற்பம் போகிற் றவிர்ந்திடு மா யையிற்பயனோர் சற்று மில்லை, யின்னவகைத் தோருண்மை யியம்ப வேண்டு மியாவர்மயக் கமுமாற்று மிறைவ வென்ன, மன்ன னதற் குரைசெய்வான் முனிவ நீயே மதித்துணர்ந்தும் பிதா வுரைக்க மறுத்துங் கேட்டா, யன்னிலையே நிச்சயமிங் ககண்ட ஞான வாகாய புருடனுள னயலொன் றில்லை. 108

அவ்வறிவு சங்கற்பத் தாற்கட் டுண்ணு மதுவிடில்வீ டுறு மந்த வறிவு தன்னைச், செவ்விதினீ யறிந்தனையாற் போகத் திச்சை செகக்காட்சி யனைத்தினையுந் தீர்தி யானு, யெவ்வமற நிறை மனத்தா லடையற் பால யாவுமடைந் தாய்காட்சிக் கெட்டா

தோன்றிற், கவ்வையற வடைகின்றாய் முத்த னாய்க் கருத்தி
லுறு மயக்கமெனுங் கவலை தீர்வாய். 109

சனகனெனு மன்னவர்கோ னிவ்வா றேதத் தன்னிலையாம் பரம்பொருளிற் றளர்ச்சி யாறி, யனகசுகன் பயநீங்கிச் சோக மாறி யயர்வகன்று செயலடங்கி யையந் தீர்ந்து, கனகவரை யேறி நிரு விகற்ப மான கலங்காத சமாதியிற்சிற் ககனத் துற்றான், றினகரனைச் செறிவருட மீரைஞ் ஞாற்றிற் றிரியொடுநெய்ம் மாண்டவிந்த தீபம் போன்றே. 110

சிந்தனையாங் களங்கமறச் சுத்த னாகித் திரைகடலிற் செறிந் தோன்றாந் திவலை போல,வந்துறுவா தனைபோய்த்தற் பதத்தோன் றானன் மாயாமோ கந்தீர்ந்து வருத்தந் தீர்ந்தா, னந்தநெறி யுனக்குமா மறிவ தெல்லா மறிந்தமனத் திற்குரிய வடைவே தென்னிற், சந்ததமு மகிழ்ச்சிசெறி போக மெல்லாந் தனதென் னுஞ் சுதந்தரத்தைத் தவிர்ந்து நிற்றல். 111

போகமுறு பாவனையாற் பொருளல் லாத பொருளிலெழு பந்தநிலை பொருந்த வன்பாஞ், சோகமுறு பாவனைதான் சாந்த மாயிற் றுயர்பந்த மிகத்தேய்ந்து தொலைந்து போகு, மிராகவனே வாதனையி னேர்மை விடா மிகப்பொருளின் வாதனையி னிறுகல் பந்தஞ், சேகறவென் றவர்க்கேது வின்றிப் போகத் திரள்வெறுப் பா மேலவரே சீவன் முத்தர். 112

இராமன்மனத் துணர்பொருளே பொருள்வே றில்லை யென வுயர்ந்தோர் வாக்கினை லியம்பக் கேட்டு, மாமனத்தி னிளைப்பாறி யைய நீங்கு மகத்தான விவனுக்கு மதித்துச் சொல்வா,னேமமுறு காலமூன் றறிந்தோ னாகி யிரவிகுல குருவாகி யெல்லா நோக்கி, நாமவுரு வினைத்துக்குஞ் சான்றாய் நின்ற நல்வசிட்ட னெனச் சபையி னவின்ற பின்னர். 113

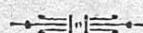
நல்வசிட்டன் முகநோக்கி யுணர்தி யோமுன் னாமிருவர் பகைநீங்க நல்லோ ரெல்லாந், தொல்வினைபோய் முத்திபெறக் கமல வேதா சொன்னதனி ஞானத்தின் றொகுதி யெல்லாங், கல்விமிகு மிராமனுக்குச் செப்பல் வேண்டுங் காதறீர் மாணுக்கன் கருத்திற் சொல்லுஞ், செல்வவுப தேசமே யதுவே ஞானச் செழுநூலின் பொருளுமிது சிறப்பு மீதே. 114

காதல்செறி பொல்லாமா ணுக்க னுக்குக் கற்பித்த வுபதே சங் கருநாய்த் தோலுண்,மேதகுபா லெனவசுத்த மேவு மென்று மிகுகாதி சேய்பலவும் விளம்பக் கேட்டுத், தீதறுநா ரதன்வேத வியாத ளுதித் திரண்முனிவர் நன்றிதெனச் சிறப்புச் செய்தார், காதிபுதல் வனைநோக்கிக் கமலத் தோனேர் கமலமுனி புதல் வனிவை கழற லுற்றுன். 115

கலைமுனியே நீர்மொழிந்த படியே செய்வேன் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்சொற் கடப்பா ரியாரே, நிலையில்பவ மயக்கமறப் பதுமவேதா நிடதமலை மேலுரைத்த நிமல ஞான, மலைவின்மனத் திருக்கின்ற துரைப்பே னென்ன வஞ்ஞானத் தொகுதிகெட வகண்ட ஞானத், தொலைவில்பர பதமெவர்க்குந் தோன்று மாறு சுத்தவிந யத்துடனே சொல்வ தானுன். 116

முமுட்சுப் பிரகரணம்.

இராகவகே ளிப்பவத்தி லென்று மெல்லா மியல்புறுநன் முயற்சியினு லியார்க்கு மெய்து, மாகலைநன் ஹூன்முயற்சி யொன் ரு மொன்று வருநூலி லாமுயற்சி மற்றி வற்றின், சோகமினுல் வழிவீடா நூலிலாமை துன்பமாஞ் சைசவத்திற் ருெடரு மிந் நூன், மோகமினல் லோர்கூட்டங் குணங்க ளாலே முயற்சியுறு பெரியோர்க்கு முத்தி பேறும். 117

முற்பிறப்பின் வாதனையின் வயத்தி னின்றேன் முயற்சியிலே னென்செய்கேன் முனிவ வென்ன, வற்புதனே தன்வருத்த முய ற்சி யாலே யடையலாம் பரமபத மயல்வே றின்று, சொற்பயில் வா தனைத்திரளின் பேதஞ் சொல்லிற் சுபமசுப மெனவிரண் டாஞ் சொன்ன வற்றில், வற்புறுமுற் பவந்தோறுந் தொடர்ந்து வந்த வாதனையே ததுவொன்றே மருவி நிற்கும். 118

சுத்தவா தனைதொடரி லதனுன் மெல்லத் தூயபர பதம் பெறுவை சுத்த மல்லாப், பெத்தவா தனைதொடரிற் றுன்ப மாக் கும் பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போக்க வேண்டும், வைத்தசுப மசுபமெனும் வழியி ரண்டால் வாதனையா நதிபெருகில் வருத்தத் தாலே, மெத்தமுயன் றசுபவா தனையைத் தள்ளி மிக்கசுப வாத னையின் மேவி நிற்பாய். 119

மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோளாற் றன்முயல்வால் விநோதந் தன்னாற், பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி, யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சிபேறு மையுறினுஞ் சுபமுயல்வை யதுதீ தல்ல, திகழ்மனம் போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியுமட்டுந் தேசிகனாற் சொல்வழியிற் செல்லு வாயே. 120

தூயதா யிகத்தினிதாய்ப் பெரியோர் மேவுஞ் சுபத்தினன் மனவழுக்குந் துயரு மற்ற, நேயமாம் பதமேவி யதுவுந் தள்ளி நிலைநிற்பாய் மீட்டணுகா நெறிய தாக, மாயைநினை வொழித்து நிறை சாந்தி யின்பம் வழுவாம லுதாரமா மதியா லெய்தி, யாய மொழிப் பொருண்முன்பின் கருது நெஞ்சை யமர்சமஞ்செய் தான்மாவி லனுசந் திப்பாய். 121

அவனுரைப்ப வந்துயிர்க ளுளநா ளெல்லா மாகுவனிங் கொருசெயலு மாசை யில்லை, யிவணிருந்து சுழுத்தியுறு செய்கை யாலே யிடர்மனத்தைக் கடந்துசெயல் யாவுஞ் செய்கேன், கவருறுமென் செயலொன்று மில்லை வீர கலைநிறைவும் பேதைமையுங் கருமத் தாலே, விவரமதா யாராய்ந்து மேன்மை யான மெய்க்குருவைக் கொண்டுணர்வோர் மேதை மிக்கோர். 122

ஓதுகின்ற பொருண்முழுது முன்பின் கூட்டி யுணர்பவர்க் கல் லதுபசுவை யொப்போர்க் கெல்லாந், தீதகன்ற குருவுண்மை செப்பா ரன்றே திகழ்சாந்தி விசாரமொடு செறிசந் தோடஞ், சாதுசங்க மெனவீட்டின் வாயில் காக்குஞ் சதுட்டயரு முறவாகிற் றடைவே றுண்டோ, மேதினிகா வலர்மனையிற் கடைகாப் பாளர் விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவ ரன்றே. 123

அன்னல்வர் தமிலொருவ ரன்பா னுறு மனைவருமொத் தன்பாவ ராத லாலே, பன்னளு மிகமுயன்று யாது நீத்தும் பற்றி யொரு வரையேனும் பழக வேண்டு, மன்னுத பிறப்பறுக்க நல்லோர் நன்னூன் மாத வத்தா லறிவைமுதல் வளர்க்க வேண்டு, மின்னாத மாயையெனு நஞ்சம் போத மென்கின்ற காருடமந் திரத்தான் மீளும். 124

சரமழைக ணெய்தன்மலர் மழையை யொக்குந் தழற்பள்ளி பனிநீரிற் சயன மொக்குஞ், சிரமரிதற் சுகமுறுநித் திரையை யொக்குந் தேகமரி வறுகலவைச் செறிபூ சொக்கும், நிரலதிக

நாராச மருமம் பாய்த னெடுங்கோடைச் சிவிறியினன் னீரை யொக்கும், விரவரிய விடயமெனும் விடவி டேசி விவேகமிகுத் தவர்க்கல்லால் விலக்கொ ணாதே. 125

ஊனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே யுயர்வீடு நண்ணு மென வுண்மை யன்றோ, தானறியு மனுபூதி ஞான நன்னூற் சற் குருவிம் மூவகையுந் தம்மி லொத்தே, யானவகை யியற்றில்விடா தான்மாத் தோன்று மற்பவறி வினர்கற்ற வரிய மெய்ந்நூ, லீன முறு மடமைதரு மிதுபோன் மற்ற வெந்தநூல் களுமடமை யியற்று தன்றே. 126

மடமையொடு வாழ்கின்ற வாழ்வி னீசர் மனைதோறுமோட் டிரந்துழல்கை வரிசை யாகு, மடர்தனநட் புறவுபர தேசந் தீர்த்த மாச்சிரம மெய்வருத்த மனைத்தி னாலுந், தொடருதவி யில்லைமன வருத்தத் தாலே தூயபத முறுமுத்தித் துவார பாலர், கடவ குணங் கேட்டியுயர் சாந்தி வந்தாற் கர்தனுந்துன் பமுங்கதிர்முன் கங்குல் போற்போம். 127

நல்லவருந் தீயவரு மன்னை போல நம்புதற்கா யமுதுண்ண நண்ணி னாலு,மல்லன்மலர் மகட்புணர்ந்த போது மொவ்வா மகிழ் ழ்ச்சிதருஞ் சாந்தியுளோர் மரணஞ் செல்வங், கொல்லமரெய் தினுமசையார் புலனைந் தானுங் குற்றமுநன் மையுநுகர்ந்து குளி ரார் வாடார், தொல்லறிஞர் மகம்புரிந்தோர் முனிவர் மொய்ம்பர் தூயவரியா ரினும்விளங்குந் தூய்மை யோரே. 128

ஆரியர்பே ணுவதாகி யயலோர்க் கெல்லா மரிதான சாந்தி யமு தருந்தி மேலோர், சீரியவீட் டினையுற்றார் நீயுமந்தச் செயல் புரிவாய் நன்னூலாற் றெளிந்த சுத்த, நேரியபுந் தியினாலே விசா ரந் தன்னை நிறைத்திடுக வதுநிறைந்தா னிகரில் புந்தி, கூரியதாய் வீடணுரும் விசாரந் தானே கொடும்பவநோய்க் கருமருந்தாங் குறிப்பு ளோர்க்கே. 129

கருகியகங் குலின் மறையாக் கதிர்க்கு மட்காக் காண்பரிய பொருளெல்லாங் காணுங் கண்ணாற், றெருளுறநா னுருலகம் வந்தவாறென் செறிபிறவி யாரதெனுந் திகழ்வி சார, மிருளுறு மா பத்தினுக்கு மருந்தா மப்பா லேற்றமுள சந்தோட மேதென் றோதில், வருபொருளி லின்பமறத் துய்த்து வாரா வனபொரு ளிற் றுன்பமிலா மகிழ்ச்சி தானே. 130

நிகரறுசந் தோடவமு தமையப் பெற்று னெடும்போக நஞ் சாமந் நிறைசந் தோட; மகனுறவா சையில்விழுநெஞ் சறிவை நோக்கி லிழுக்குறுகண் ணுடியிலா நம்போற் றேன்று, மகிழ் குணமெய் தியபுருட மகிமை யோனே மாதவரு நராதிபரும் வணங்கா நிற்பர், சகமெனுமா யையை வெல்லத் தக்கோர்க் கெல்லாந் தப்பாத சகாயமாஞ் சாது சங்கம். 131

அறக்குறைவை நிறைவாக்குஞ் சம்பத் தாக்கு மாபத்தைச் சுபமாக்கு மசுபந் தன்னைச், சிறக்குமுயர்ந் தவர்கூட்ட மென்னுங் கங்கைச் சிதநீ ராடி னர்க்குச் செந்தீ வேள்வி, யிறக்கரிய தவந்தா னந் தீர்த்தம் வேண்டா மிடர்பந்த மறுத்தெவர்க்கு மினியோ ராகிப், பிறப்பெனும்வே லைப்புணையா முணர்வு சான்ற பெரியோ ரை யெவ்வகையும் பேணல் வேண்டும். 132

நிறைபவந்தீ ருபாயநான்கா மிவர்களோடு நிறைநட்பார் பவக் கடலை நீத்தா ரன்னுய், குறையுமன மோகந்தீ ரிச்சொற் கேட் பாய் குணம்விரும்பா திச்சொல்லைக் குறிக்கொண் டோர்க்கு, மறையுணர்வு வலிதின்வருங் காம மாதி மயக்கமறுஞ் சாற்கால வாவி நீர்போற், கறைதவிர்ந்து மனந்தெளியுங் கவசத் தோரைக் கணைகள்போன் மிடிமுதலாங் கவலை தாக்கா. 133

தருபயஞ்செய் மாயைமன மீரா தாகுஞ் சமபாவந் தரங்கந் தீர் சாக ரம்போன், மருவலுறும் விசாரத்தான் மிக்கோர்க் கெல் லாம் வாரிதிபோ லாழமும்பொன் வரைபோன் மொய்ம்புந், திரு மதியின் குளிர்ச்சியும்வந் தெய்து நன்னூற் செய்கையினல் லோர்புந்தி செவ்வை யான, கருமவழி மகிழ்வெய்து மறுவி லாத கற்புடையா டன்மனையிற் களிக்கு மாபோல். 134

அற்புதங்க ளனைத்துமிலா விவனுக் கந்த வருஞ்சீவன் முத்திபத மடைவின் முற்றுஞ், சொற்புலனுக் கதீதனு யுலகர் போலத் தோன்றிடுவோன் புந்தியிலோர் தொழில்பற் றுதோ, னற்பயன்பொல் லாப்பயனுற் சுகஞ்சோர் வில்லோ னண்ணியது புசித்தினிதி னன்றுய் நிற்போன், பொற்புறுநல் லாசார விரோத மான போகங்க டமிற்சிறிதும் பொருந்தி டாதோன். 135

ஒருகணமு மொழியாமற் சுகம தாகி யுடல்கடவா னுய்ச் சான்றே ருசாவி னுலே, பெருகியவிவ் வீட்டுநெறி விசாரஞ் செய் வோன் பிறவிதீர் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றே னுகி, வெருளுமறு பிறப்பினுறு தாயர் யோனி விதனமுறுன் சிறிதாகி மிளிர்போ

கத்தின், மருளுமனப் பாவியராய் வெருள்வோர் தாயர் வயிற்
றின்மலப் புழுவென்றே வழங்கற் பாலோர். 136

தகுமவர்க டம்மிற்றா மெய்தப் பட்ட தருமமொடு பொரு
டேடுஞ் சரிதை யோராய்த், துகடீர் தம் மிடத்திலிளைப் பாறி மா
றாத் துரியமெனுஞ் சாந்திநிலை தோன்று மட்டு, மிகுநூல்க ளுப
சாந்தி யொழுக்கம் போத மிக்கவர்கூட் டரவிவற்றால் விசாரம்
வேண்டு, நிகரிலா விசாரத்தாற் றோன்றி நிற்கு நிமலதுரி யத்தி
னிலை நிகழ்த்தற் பாற்றே. 137

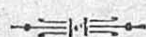
பாவனைதீர் துரியமதி னிளைப்பு நீங்கிப் பவமென்னுங் கடல்
கடந்து பாரஞ்சேர்ந்தோன், சீவனென நின்றாலுஞ் சீவத் தன்மை
தீர்ந்தாலு மில்லறத்திற் செறிவுற் றாலுங், கேவலஞ்சந் நியாசியா
யிருந்த போதுங் கிளர்சுருதி மயக்கத்தாற் கிடைப்பட் டாலு,
மியாவதுஞ்செய் துந்தவிர்ந்தும் பயனொன் றில்லை யிமகிரியு றாக்
கடல்போ லியல்பி னிற்பன். 138

ஊகமுள தேற்சிறுவ ருரையுங்கொள்க வொழிந்ததய னுரை
செயினுந் திரண மொப்ப, வேகவிடு வாய்ஞான மெளிது தோன்ற
வியம்புமுவ மானமெலா மேக தேச, மாகநினை வாயுருவ மற்ற
ஞான மாகார மாமுவமைக் கண்டா தென்னா, மூகரனு பவமில்லா
விகற்பத் தாலே மொழிகுதர்க்க மறிவழிக்கு முயல வேண்டாம்.

தந்திரியி லெழுமிசைபோற் சாந்தி முன்னாஞ் சற்குணத்
தின் ஞானமெழுந் தம்மிற் றாமா, மிந்தவிரண் டுங்குளமு மலரும்
போல வினிதுவளர்ந் திடுமொக்க விரண்டுங் கற்கில், வந்தணுகுந்
தனித்தனியே யிரண்டுங் கற்கில் வருபயனொன் றிலதாமிவ் வாய்
மை கேள்வி, முந்து மறம் பொருளின்பங் கீர்த்தி வாணாண்
முழுதளிக்கு மனத்தெளிவான் முத்தி நல்கும். 140

உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஞானவிண்மகன் கதை.

முத்தியை நயந்தோர் செய்கை மொழிந்தனஞ் சகங்க டோன்று
மத்திற மினிது கேட்பா யனுபவப் பேற்றி னாலே
பொத்துமுன் னிலைப்பேர் பெற்ற வுணர்வுநஞ் சீவ னித்தைச்
சித்தொடு புமான கந்தை முன்னிலைச் சீவ னென்ப. 141

சீவனெவ் வறிவி னாலே தெரிவுறு மதுப தார்த்தந்
தாவுறும் விவித மான சங்கற்ப விகற்ப முற்று
மேவிய மயக்கந் தன்னால் விரிந்தநீ ரலையா மாபோற்
பூவல யங்க ளாகிப் பொலிந்தது புகன்ற சீவன். 142

பன்னுகா ரணமொன் றில்லைப் படைக்குமுன் படைக்க வேண்டு
மென்னும்லீ லையினாற் றானே யியைந்தகா ரணம தாகி
முன்னுறு பொதுவாங் காட்சி மொய்ப்பொருட் டிரள்க ளாகித்
தன்னுளே சகமாய்க் காற்றுட் சலனம்போ லறிவுட் டங்கும்.

எல்லையி றிசைகள் காலம் புறம்பெனு மிவற்றிற் கேற்ற
பல்லுரு வாயெங் கெவ்வா றெழுந்ததப் படியங் காகுஞ்
செல்லுமிந் நெறியா லிந்தச் செகமெனும் பிரம கற்பம்
புல்லுகா ரணமி லாத பொருளெனப் புந்தி செய்க. 144

இதனைமுன் னிலையாஞ் சீவ னிமைப்பினிற் படைத்த தாகு
மதன்வடி வாகி நிற்கு மனுமான முதல வெல்லாம்
விதமுறு காட்சி மெய்ம்மை பந்தமஃ தின்மை வீடாந்
திதமறு மிதுபோ மாறு செப்புதுந் தெரியக் கேட்பாய். 145

மண்டிய சுழுத்தி தன்னில் வருகனுப் போவ தென்னக்
கண்டன வுலக மெல்லாங் கற்பனை முடிவிற் போக
வெண்டரு மலைவு தோற்றம் பெயரெலா மின்றி யாழ்ந்து
தண்டலி லிருடே சின்றித் தனித்ததோ ருண்மை நிற்கும். 146

சத்தியம் பிரம மான்மா பரமுதற் சாற்ற வேண்டி
யித்திறப் பெயர்மே லோரா லிடப்பெற்ற விந்த வான்மா
சித்திர மாகத் தானே வேறுபோற் றிகழ்ந்து தீது
மெத்திமேல் வருசீ வப்பெர் மேவிய போல வாகும் 147

சீவனென் கின்ற சொல்லும் பொருளுமாய்ச் செறிந்த வான்மா
பாவனை மனனத் தாலே பருத்தெழு மனம தாகு
மேவரும் பிரமந் தன்னில் வேலையி லலைபோல் வந்து
தாவுறு முள்ளந் தானே நினைந்தவா சங்கற் பிக்கும். 148

உன்னுறு மனத்தி னாலே யுலகமா மிந்திர சாலந்
துன்னுறும் பணிக ளென்னுஞ் சொற்பொருட் பொன்னை யன்றி
யன்னிய மில்லைப் பொன்னாற் பணியென வறைய வேண்டா
பன்னிய வுலகாஞ் சொற்குப் பரமன்றிப் பொருள்வே றில்லை. 149

செல்லுறு கான லாற்றிற் றேன்றிடுந் திரைகள் போல
வில்லையா மனத்தி லுண்டு போலெழு மிந்த ஞால
மல்லல்செய் மோகம் பந்தந் தமமல மவித்தை மாயை
புல்லுசம் சார மென்றே ஞானிகள் புகலப் பட்ட. 150

பந்தத் துருவங் கேட்டுணரிற் பாவீட் டுருவு மேல்வெளியா
மிந்தச் சகநீ நான்முதலா மிவைமெய் யென்றல் பந்தமதா
மந்தக் கருத்து நிற்பளவு மரிதா முத்தி வித்தினிடைத் [வெலாம்.
தொந்தத் தருப்போற் காண்பவன்பாற் றேன்ரு துறையுங் காண்ப

பிரிவாம் பொருளின் மரத்திருந்த பேதப் படியே யுதரத்
திற், செறிவாஞ் சிருட்டி சமத்காரஞ் சிதைவற் றுண்டாய்ச்
செறிவதுபோ, லறிவாஞ் சரீரி யெனும்பொருளி னகன்ற வுத
ரத் தங்குரமாய், நெறியார் சகத்தின் வடிவமெலா நீங்கா வியல்
பாய் நிறைந்திருக்கும். 152

நிற்ப நடப்ப வெனுமனைத்தி னிழலா டாது வெறிதிருக்குந்
தற்ப ணந்தா னெப்படியோ தானே விளங்கு மப்படியே
கற்ப முறுநீ நான்முதலாங் காட்சி விகற்ப மெலாமடங்கி
யற்ப மெனினுங் காட்சியறி லதுவே தனிக்கே வலநிலைமை. 153

அத்தமி யாத சோதி யருக்கனு யளவி லாதாய்
மெத்திய பிணியி லாதாய் மேவரும் பிறப்பி லாதா
யெத்தலங் களினு மென்று மியாவுமா யாவுஞ் செய்து
முத்தியு மாகி யோங்கு முதற்பரம் பொருளொன் றுண்டு. 154

பகர்வரிதாய் முத்தராற் பயில்வ தாகிப் பரமுதலாம் புதிதான
பலபேர் பெற்று, மிகவுணர்சாங் கியர்புருட னென்றுஞ் சுத்த வே
தாந்தம் விளங்கினோர் பிரம மென்றுந், துகளறுவிஞ் ஞானிகள்
விஞ் ஞான மென்றுஞ் சூனியர்சூ னியமென்றுஞ் சொல்லப் பட்
டுந், திகழிரவி தேசுக்குந் தேசாய் நின்று தேசளித்துத் திகழ்வித்
துத் திகழா நிற்கும். 155

சுத்தவறி வாதலா லாகாய பாவனையாற் சூழ்விண் ணுகு,
மத்திறனே யெப்பொருளும் பாவித்த போதுள்ள ததுவா மந்தச்,
சித்திடையே மூவுலகுந் திடர்கான லெனத்தோன்றிச் சிதையும்
பல்கா, வித்தனையுஞ் செய்யவுந்தா னித்தனையுஞ் செய்யாம லிருக்கு
மன்றே. 156

நிருவிகற்ப வான்மாவிற் சகத்தோற்ற மொடுக்கமிவை நேரா யில்லை, மருவிகற்ப பேதமுறுப் பராபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற், பெருமனக்கட் டறுமைய மறுங்கரும மறுமென்றான் பெரியோன் வள்ள, லொருகடுகிற் பொன்மேரு புகிலன்றே பிர மாண்ட மொடுங்கு மென்றான். 157

இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றி யலைவன்றி யியல் பொன் றின்றிப், பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க ளன்றி நிறை புரண மாகி, யுருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி யுண்டில்லை யன்றி யொன்றாய், வருகின்ற திரிபுடியி னடுத்தோன்று மறவாது மதித் துக் கொள்வாய். 158

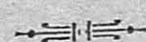
அவ்வகையாம் பரவடிவை யறிவுநிறை வுறவிரிவா யருள்வா யென்ற, செவ்வியவள் ளனுக்குமுனி செப்புவான் பெருங்கற்பஞ் சேர்ந்த போதி, லெவ்வகைமு லங்களுக்கு மூலமாம் பிரமமே யிலங்கா நிற்கும், வவ்வுமனத் தொழின்மாற்றித் தனைமாய்த்தாற் பெயரிறந்த வத்து வாகும் 159

முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டுயிலதுவா மும்மை யாகி, யடர்தருஞா துருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்குமிட மதுவே யாகுந், திடவிசும்பன் றாயிருந்தும் விசும்பான நிலைபதுவாஞ் சித் தம் புந்தி, படர்மனம்போய்த் தாவரம்போற் பெறுமுளறி வொப்பாமப் பரம ரூபம். 160

அயனெடுமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனு மிந்திரனு மருக்கன் றானும், வியனிலுப சாந்தராம் வேலையினி னுபாதியெலாம் விட்டு நீங்கிப்,பயனில்சக மென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம் பரம ரூப, முயர்விகற்ப மிலாவடிவா யெங்குநிறை சிவமாகி யொன்றாய் நிற்கும். 161

லீலை கதை.

பக்கத் தொடுதிங்க ளூறும்பரு வங்க டேர்க்காற்
றெக்கிச் செறிநா ளதிற்கூம்பு தொடர்ந்த வாண்டு
புக்குற்ற தோரச்சி மைப்போத திணுபி யாதி
மிக்குத் திரிகால வன்றேர் விரைந்தோட லோடும். 162

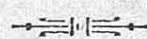
மனவான மும்வானமு மாசறு ஞான வானு
மெனவான மூன்றின் முதல்வான மிரண்டு மின்றிக்
கனஞான வானெய் துதல்கண் டதைவிட்டுப் போத
நனவா யயலொன்றை யுற்றுனடு ஞான வானும் 163

சங்கற்ப சாலந் தவிர்ந்தாலுப சாந்த மாகித்
துங்கப்புவி யாவையு மாகிய சோதி தோன்று
மிங்கற்ப முங்காண் பனவில்லை வெறும்பொய் யென்று
லங்கப் பொழுதவ் வறிவாலது சேர்த லாகும். 164

ஞேய மின்றிய ஞானமே ஞானமு நினைத்துமேற் பெறும்பேறு
மாய வந்நிலைப் பரிசய முத்திபென் றதிற்பரி சயம்பண்ணற்
றாய தோற்றர வென்றந்த விரவிலே சொன்னவ ரிருவோருங்
காய வாதனை யறிவறச் சமாதியைக் கலந்தசை வறநின்றார். 165

கற்கடிகதை.

காட்சி யென்னுங் குற்றமறக் கதித்த லீலை கதையாலே
யாட்சி யான சுகமென்னு மதிபா ரத்தை யறவிடுவாய்
சூட்சி யான வுலகமெனுந் தோற்ற முடைத்தாய்ப் பேதமற
மாட்சி ஞான சுகவடிவாய் வயங்கும் பிரம மேயுளதே. 166

அதனுக் கிணையாய்ப் புகலரிதா யகன்று நிறைந்தாழ்ந் தமல மதாய்ச், சதம தறிந்தோற் களுமியல்பு சாற்றற் கரிதாய்ச் சாந்த மதாய்த், திதமுற் றசையாக் கடலென்னத் தீப மென்னத் திகழ்கின்ற, முதன்மைப் பிரமத் தொளிதானே முடிவில் பரமா கிய சீவன். 167

தனையுண் டாக்கு நீள்விறகாற் சற்று நெருப்புத் தடிப்பதுபோ லினைய சீவன் கனவறிவா லியானென் றுணர்ந்து சங்கற்ப
நினைவி னாலே யகங்கரிக்கு நிறைந்த சீவன் காரணமாய்
வினையுஞ் சித்த மனம்பகுதி மாயை யெனும்பேர் வகுத்துரைப்ப.

இனத்தாற் படரு மனம்பரம னேது வாயிப் படித்தோன்று
மனத்தால் விரிந்த சகமெல்லா மனன வடிவே மற்றில்லை
கனத்தாற் கரைதீர் பலவறிவாங் கல்லோ லச்சிற் கடல் பொங்குந்
தினத்தா னீண்ட கனவொப்பச் சித்த வசத்தாற் சகந்திரமாம்.

தெரியாத் தறியிற் கள்வனெனத் தெளியா மையினு லுல குண்டா, மரியாப் பிரமத் தொடுசீவன் மறந்தும் பேத மிலா ததுபோற், பிரியாச் சீவ சித்தங்கள் பேத மில்லை யிதுபோலத், தரியாச் சித்தஞ் சகங்களுக்குச் சற்றும் பேத முளதாகா. 170

இதுகா ரணமா மொருகதைபண் டிகலா ரரக்கி யியம்பியது
முதுவாம் வினுவா லறிபொருள்கண் முழுதுந் தெளியத் தெளி
ததுநீ கேட்பா யிமவானுக் கயனுத் தரபா லமர்கிற்பாள் [விப்ப
விதுவா மெயிற்றுக் கற்கடிப்பேர் பேழ்வா யரக்கி மின்கண்ணுள்.

விகற்ப மிறந்த சமாதி நெடும்பகன் மேவினண் மீளவிடா
வுகப்பொடு நெஞ்சொடு கூடின டொல்பசி யுன்னின ளுனெனு
றிகத்துள மட்டு முடற்குள தான வியற்கைவி டாததனுற் [மா
சகத்தி லரக்கர் குலத்தொழி லான தசைப்பலி கொள்வனெனு.

அயனுரை செய்தது மப்படி யாதலி லந்தவு ரைப்படியே
கயவ ருடற்பலி கொள்ளுவ னென்று களித்திம வானயல்போய்
வயமிகு வேடுவர் மண்டல மேவி வனத்தி லுறைந்திடுநா
ணயமுறு மந்திரி தன்னொடு மங்கொரு நரபதி நண்ணினனல். 173

முச்சுடர் வந்துறி னுங்கரு கத்தகு முற்றிருண் மூடிரவூ
டச்சமு றுரவர் சோதனை செய்தலு மங்கவள் கண்டளவே
பச்சிரை யாமிவர் மெய்யறி வில்லவர் பாமர ராகியுளா
ரிச்சக மேலுயர் வாழி விகம்பர மெங்கு மிடும்பையெனு. 174

மீளவு நின்றுணர் வாளயன் முன்னம் விதித்தது மிப்படியே
கோளற வந்த பயன்கவ ராதவர் கொச்சை மனத்தினரே
நீளநி னைந்துணர் புந்தியு நற்குண நீர்மையு மெய்தி யுளார்
மாளவ தஞ்செய நெஞ்செழு மோவிவர் வன்றுயர் மேவுவரோ.

வஞ்சமினீள் புகழ்வாணுள் வகுப்பரிய சுகமமர்ந்தோர் வணங்க லாவா, ரெஞ்சலிலா வாவியினு மினியவரா தலினவருக் கிடரே வந்தா,லஞ்சலென வுயிர்கொடுத்து வளித்திடவேண் டின ராவ ரன்பா னேர்க்குத், தஞ்சமுறக் காலனையு முறவாக்குந் தன்மையினர் தக்க சான்றோர். 176

அரக்கியெனு மியாமுதலா யுயர்ந்தோரை யாதரிக்கு மன்பு கண்டா, லிரக்கமுறப் பொன்போல யாவரே விரும்பாதா ரிகலோ கத்திற், புரக்கவரு நிறைமதிபோற் புணர்ந்தோரைக் குளிர்விப்

பர் புணரா தோரே, பரக்கழியா விறந்தோராம் புணர்ந்தோரே முத்திமுதற் பயன்பெற் றோரே. 177

ஆதலினு லிவர்தம்மை யறிஞரோ வறிவிலரோ யார்கொ லென்னச், சோதனையாம் வினுவுரைகள் சொல்வோமென் றுரு மேறுந் துணுக்கென் றஞ்ச, மீதுறநின் ருர்ப்பரித்து வெவ்விடிக் குப் பின்னுலி வீழ்க்குங் கார்போ, லோதரிய கொடியவன விசும் புக்கு மதியிரவி யொப்பீ ரென்னு. 178

மீட்டுரைப்பாண் மாயையெனும் வெவ்விருட்பா றையின் கீழே மிளிர்ந்து மாயு, மீட்டமுறு புழுப்போல்வீ ரெனக்கிரையா யிக்கணத்தே யிறக்க வந்தீர், சேட்டமுளார் போலிருந்தீர் தீயவர் போன் றீரெவர்நீர் செப்பு மென்னக், கேட்டளவே கொலையரக்கி கேளென்னத் திறல்வேந்தன் கிளத்த லுற்ருன். 179

எவ்வுழிநின் றணைநீயிங் கிசைத்தவெலா மிளவண்டி னிரைச் சல் போலச், செவ்விதுகேட் டன்மென்ன வரக்கியுநன் றென் றெதிரே சிரித்த லோடும், வெவ்வியபல் லொளியாலே வெளியா கக் கண்டிறையும் வெருவ லின்றி, மைவரைபோல் வாய்திறந்து வாளாநீ வருந்தலெனு மன்னன் சொல்வான். 180

எய்தாநின் ருளபயனுக் கியற்ருதா ரில்லையா மென்ற போது, நொய்தான கருமத்தி னெய்தானோர் விரைந்திடுவர் நொய்மை தோன்ற, வைதான புந்தியினு லாறுதலா லறிவுடையோ ரனைத் துஞ் செய்வர், வெய்தாவுன் போல்வாரைக் கொதுக்கெனவீ சிடு மெங்கள் வீரக் காற்று. 181

ஆதலால் விரைவையொழி யுன்கருத்தை யுரையெங்க ளருகு வந்தோர், காதலா லிரந்தபொருள் கனவினுநல் குவமென்று கழற லோடும், போதமுங்கல் வியும்வலியும் பொறையுமள விலரென்றே புந்தி செய்தாண், மேதகமா மவருரையை மிகவியந்தா ளிழிவிலா மெய்ம்மை கணடாள். 182

வாக்குமுகங் கண்களான் மாறுபடா துயர்ந்தோர்தம் மறு வில் சித்த, மேக்குயரு மிவற்ருலே யுண்ணினைவு மறியலா மே லோர் தாமே,பாக்கியம்போல் வந்தெய்திற் சந்தேகந் தெளியாதார் பதக ராகுந், தாக்குமுரை யாலிவரை யறிதுமெனு யாவர்நீ சாற்று மென்ருள். 183

வினையமுற வரக்கியிது விளம்பிடமங் திரிவிளம்பும் வேடர்க் கெல்லா, மினையவன்மன் னவனமைச்ச னைகு மிருட்போதி லெங்கு நாடி, யுனைநிகர்வா னாச்சோதித் தொறுக்கவுயி ரொடுக்க வுயிர் நிறுத்த வந்தோம், நினைவிதுவந் ததற்கென்னு விவன்கூற மீண்டந்த நிருதி கூறும். 184

தீயவனு மந்திரியா னல்வேந்துந் தீவேந்தாந் தீமை யில்லாத்
தூயவனு மந்திரியாற் றீவேந்து நல்வேந்தாந் தொடர்ச்சி போல
வாயநெறி மன்னவரா லமைச்சருமப் படியாகு மாத லாலே
நேயவிவேகத் தமைச்ச னுண்டாகி லெப்பயனு நிருபர்க் குண்டாம். 185

மன்னவனெப் படியுலகின் மன்னுயிரு மப்படியா மகிமை தானு, நன்னடுவு நிலைமையுமெய்ஞ் ஞானநூ றெளிந்தவர்க்கே நண்ணு நிற்கு, மன்னஅகற் றிலரென்னி லரசாமைச் சர்களென் பேர் ரபத்த ராகு, மின்னகலே யிலதாகி லெனக்கிரையா யிளமை நல மிழந்தி ரின்றே. 186

சிங்கமெனு முங்களையான் செப்புகின்ற வினுக்கூட்டிற் சிறை செய் கின்றே, னுங்கண்மதி யாற்றிறந்தா லுயிர்வாழ்வீ ரென வகுத்தென் னுரைசெய் கென்னுத், துங்கரா பதியுரைப்பத் தொல்லரக்கி நல்லமுதத் துளிகள் போல, வங்கவருக் குரைத்த வெலா மிராகவகே ளெனவசிட்ட னருள லுற்றுன். 187

அண்டநிரை பலகோடி பலவாயு மொன்றுமெவ் வணுவி னுள்ளே, விண்டகடற் குமிழிகள்போல் விரிதொடுங்கும் விண்ணு யும் விண்ணன் றேது, தண்டறவுண் டாயிருந்து மிலாததெது சரித்தேயுஞ் சரியா தேது, கண்டிடநில் லாதாயு நிற்பதெது சித்தாயுங் கல்லா மேது. 188

வானிடையோ வியமெழுது கின்றதெது வித்திடையின் மரங்கள் போல,வீனமிலா வெவ்வணுவி லுலகமெலா மிருக்கின்ற தியாதி னின்று, மானகடற் றிரைநுரைபோ லொருபொருளும் பிரிவாகா தமைந்த நீரு, மீனமறு நெகிழ்ச்சியும்போ லேதோன்றி யிருமையுமென் கொருமை யாகும். 189

இந்தவினு வின்பயனே நம்முணர் வாலேதோன்ற வியம்பு வீரேற், கந்தமுற வென்குழன்மே லெப்போது மிருக்கின்ற கமழ் போ தாவீர், மந்தமுறு புந்தியினல் வகுத்துரைக்க மாட்டாது மயங்கு வீரேல், வெந்தவயிற் றெரிகனற்கு விறகாவீ ரென்றாக்கி விளம்ப லோடும். 190

மந்திரிமுன் னுரைசெய்வான் மாசிலாப் பரம்பொருளை வகுத்துச் சொன்னாய், சிந்தைமுத லாம்பொறிக ளாறுனு மெட்டரிதாந் திறத்தி னாலே, யந்தமில்சின் மாத்திரமாய் விண்ணினுநொய் தாம் பரம மணுவே யாகு, முந்துபிர மாண்டமெலா மவ்வணுவி லே தோன்றி முதிர்ந்து மாயும். 191

தடமான வதன்புறமில் லாமையினல் விண்ணாகுந் தனிப்போ தத்தா, லிடமான விண்ணன்று மின்னதெனத் தெரிவரிய வியல்பி னாலே, திடமாக விதாகுஞ் சற்பாவத் தாலுளதாய்ச் செப்ப லாகும், புடமாக விளங்குதவாற் சித்தாகு மறிவதிலாப் பொருட்டாற் கல்லாம். 192

தானாகு மிகநொய்தா மாகாயத்திற் சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானே கோட்டு, மானாத வுலகமெல்லாந் தனதுசோதி யாத லினா லதற்குவே றயலொன் றில்லை, நீநானுஞ் சகபேத வடிவந்தானு நிற்கின்ற வதன்வடிவாய் நீங்கா தென்றும், நாநாவாம் பொருட்புணர்வா னடந்ததாகு நடக்கவிட மிலாமையினா னடவா தாகும்.

அடைவதற்கொன் றிலாமையினா லில்லையாகு மவரதஞ் சத்தையினுண் டாகு மென்று, புடைபெயர்நன் மதியமைச்சன் புகலக்கேட்டுப் போதவியந் ததன்பின்பு பூபனேயுன், னுடையவுணர்வுரையென்ன வவனுஞ்சொல்வா னுலகத்தி லுறுதியிலா வுறுதிதானே, தடையறுசிற் பரம்பொருளி னுறுதியாகுந் தற்பாத்தினியல்பின்னஞ் சாற்றக் கேளாய். 194

கருத்ததனாற் சங்கற்ப விகற்ப மெல்லாங் கைவிடுதல் கைக்கொள்ளப் படுவ தாகுந், திருத்தமுறு தன்விரிவுங் குவிவு தானுஞ் சிருட்டியுங்கற் பமுமாகுந் திரள்வே தாந்தத், தருத்தமுறு வாக்கியத்தி னிட்டை யாகு மவ்வேத வாக்கியத்துக் கயனு மாகு, முறுத்திகழு முள்ளதில திரண்டினுக்கு முள்ளாகு மவையிரண்டி னுருவு மாகும். 195

சராசரமா முலகனைத்து மனரூ பத்தாற் றான்செய்யும் வினையாட்டாஞ் சகமாய் நின்றும், புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாத்திரமாம் பொருளே சொன்னாய், நிராசையுளத் தவரறியும் பரமீ தென்று நிருபனுரைத் திடநிருதி நெஞ்சுட்கொண்டு, விராவமுத மழைசொரியக் குளிர்ந்த வாபோன் மிகக்குளிர்ந்தாள் சாந்தமுற விளம்ப லுற்றாள். 196

அற்புதமா யமுதமா யறிவே யாகி யத்தமன முதயமிலா வருக்கன் போலாய்ப், பொற்புமிகும் புந்தியுள வும்மைப் போல் வார் பொன்னடியை முடியாகப் புனைந்தா ரன்றோ, தற்பரமா முலகாளும் வேந்த ராவோர் தமையுணர்ந்தோ ரைச்சேர்ந்தாற் றளர்வுண் டாமோ, நற்பயன்போல் வருமுமக்கிங் கரிதின்றேனு நான்செய்யுங் கைம்மாறு நவிலு மென்றாள். 197

சிலையரக்கர் குலமென்னு மெட்டிக் காட்டிற் செறிகனித்தே மாவனையாய் செகத்தி லொன்றுங், கொலைபுரியா தொழியென்று வேந்தன் கூறக் கொலையொழிந்தே னென்றரக்கி கூற லோடுந், தொலைவருமூ னுணவாநீ செய்யுமாறென் சொல்லெனமன் னவன் கேட்பத் தொல்லை நாளி, லலைவில்சமா தியிலிருந்து பசியை வென் றே னவ்வகையே யின்றுமிருந் தாற்ற லுற்றேன். 198

தென்னமுத தாரணையால் வேண்டுங் காலந் தேகமுட னிருந் தப்பாற் றேகந் தீர்வே, னுள்ளநிறை யுணர்வுடையே னென்றுங் கொல்லே னுண்மையென வுரைத்தேக வுன்னு வாளைக், கொள் ளரிய நட்பெளிதிற் கொண்டேம் நீயெங் குலமகளா யெம்பதிக் குக் கூட வேகிற், கள்ளருட விரைதருது முடல்போ மட்டுங் கருதுமுடல் வாதனைகள் கழலா கண்டாய். 199

ஆதலினாற் பதகருட விரையைக் கைக்கொண் டரும்பசி போய்ச் சமாதிதனை யடையிவ் வாறு, காதலுடன் பலகாலுஞ் செய்தி யென்று காவலன்கூ றவுமரக்கி களிகூர்ந் தேகப், போதக மன் னூர்தமது நகர மேவிப் பொன்மனைபுக் காரிரவி பொலிய வந் தான், பாதகர்மூ வாயிரரை யாறு நாளிற் பார்த்திபனீந் தானரக்கி பற்றிக் கொண்டாள். 200

பூமகள்போ லங்கிருந்த வடிவைக் கங்குற் போதிலொழித் தரக்கர்குலப் பூவை யாகிப், பாமரராம் பாதகரைத் தோண்மேற் கொண்டு பார்த்திபனோ டமைச்சனுக்கும் பண்பு கூறி, யேமமுறு மிமகிரியிற் சமாதி மேவ வேகினா ளின்றளவு மிந்த வாறே, கோ மகனு மரக்கியுநட் பானா ரென்று குரிசிலுக்கு வசிட்டமுனி கூறி னானால். 201

மனத்தின் கதை.

இந்தக் கதையை விளையாட் டென்ன விசைத்தோ மெவர்க்கு
மந்தத் தமதா முடலொன் றயலா முடலொன் றவற்றிற்
சிந்தைச் சரீரம் விரைவிற் செயல்க ளெல்லாஞ் செய்து
தொந்தித் தலையு மற்ற தூல வுடலொன் றறியா. 202

என்றுன் வசிட்ட னவனை யிந்தச் சடமா மனத்துக்
கொன்று வடிவ மிலதா முள்ள வடிவை விரித்து
நன்று யுரைப்பா யென்று ஞானக் குரிசில் கேட்பப்
பொன்று விதிசொற் படியே போத முனிவன் புகல்வான். 203

அகில சத்தி யுடைத்தா யநந்த மான பரமம்
புகல்சங் கற்பத் தோடே பொருந்தும் வடிவே மனமா
மிகலுஞ் சத்தோ டசத்தா யிரண்டி னுள்ளுந் தோன்றிப்
பகருந் தொழில்க ளோடே பயில்பா வனையு மஃதே. 204

எங்கே யெனினுந் தோன்று மிந்த மனத்தை முத்திச்
சங்கே தத்தா லூகந் தன்னிற் கூட்டி னன்றும்
பங்கே ருகனே தியதோர் பழைய கதைநீ கேட்பாய்
வேங்கே தமுமச் சமுமாய் வெறும்பொய் யாமோர் வனமே.

அதினோர் கோடி நீள மநந்த கோடி காத
மிதிலோர் புருடன் கண்கை யெண்ணி லாத துடையோன்
சிதறு நின்ற நினைவோன் சேணு யகன்ற வடிவோன்
பதறு நின்ற கணையம் பலவுங் கரத்தாற் பற்றி. 206

தனைத்தான் சிதற மோதித் தகர்ந்தே யுலறி யலறி
யனைத்தாந் திசையு மோடி யவச மாகி யடிபட்
டெனைத்தா முறுப்புந் தூளா யிருளாய் நடுக்க மிகுந்த
வினைத்தாழ் வுறுபாழ்ங் கிணற்றில் வீழ்ந்து நெடுநாண் மெலியும்.

மீட்டு மெழுந்து வந்து மெய்யின் மோதிக் கதறி
யோட்டந் தனிலே சுழலு முயர்முண் ணிறைந்த கருவேற்
காட்டின் முறிய விழுந்து கனலிற் புழுப்போற் பதைக்கும்
வாட்டந் தவிர்ந்து கதலி வனத்தின் மகிழ்வுற் றிருக்கும். 208

கதலி வனத்தை விட்டுக் கருவேல் வனத்திற் சுழலும்
பதறிக் கிணற்றில் வீழும் பலகா லுழலக் கண்டு
விதறு வகையாம் பற்றி வீணே வருந்து நீயா
ரெதுசெய் கின்றாய் நினைவென் னென்ன வவனீ திசைத்தான்.

யானென் றெருருவ னில்லை யிங்கோர் செயலுங் காணே
னீநின் றுரைக்க நினைந்து நின்னூற் றளரா நின்றே
னானென் றியவெம் பகைநீ யுன்னு லின்ப துன்ப
நானின் றறிந்தே னென்று நல்குந் தன்னை நோக்கி. 210

இடிக்கு முகிலின் மழைபோ லிரங்கிக் கதறி யழுதா
னெடிக்கு ளமுகை விட்டு நுணுக்கந் தன்னை நோக்கி
வெடிக்க நகைத்தா னெடிதா மீள வெமது முன்னே
தடிக்கு மங்க மனைத்துந் தானே யடைவே தவிர்ந்தான். 211

விதியின் வசத்தா லிவனோ ரிடமே மேவ லுற்று
னெதிர்வந் தொருவ னயலே யிவன்போ லடியுண் டேக
முதல்வந் தவனைப் போனு மொய்ம்பா யுணர்த்த வந்தப்
பதிகன் றானும் போனன் பழைய வடிவ மொழிய. 212

பிறிது மொருவன் வந்தப் பெரிய கிணற்றில் வீழ்ந்தான்
சிறிதல் லாத காலந் திரும்பி யேறக் காணேம்
வெறிதுன் றியவவ் வனத்தில் வேறு மொருவன் வரலு
மறிது மென்னத் தகைந்தே யான தெல்லா முரைத்தேன். 213

ஓதிற் றென்றுங் கேளா தூரப்பி யிகழ்ந்து மேன்மேன்
மோதிக் கொண்டு போனன் மூர்க்க ரவனைப் போல்வார்
வாதிப் புறுவார் நிறைந்து வயிர முள்ளாற் செறிந்து
பீதிக் கிடமா யிருள்சூழ் பெருங்கா டின்று முளதால். 214

அறவே கொடிதாய் வெந்த வடவி யெனினு மறிஞர்
நறவே கமழ்ந்து குளிர்ந்த நந்த வனம்போன் மகிழ்வர்
மறவே லரசே யென்ற வசிட்ட முனியை நோக்கித்
துறவே புரிவா யிவற்றைத் தோன்றச் சொல்வா யென்றான். 215

கேட்ட குரிசி லறியக் கிளர்மா முனிவ னுரைப்பா
னட்ட வடியு முடியு நடுவு மின்றிப் பொய்யாங்
கூட்ட மாகி யாழ்ந்து கொடிதாய் விகற்ப நெடிதா
மீட்ட வுலகத் தியல்பே யாமுன் சொன்ன வனமே. 216

புகையார் வனத்திற் புருடன் புலம்பிச் சுழலு மனமே
தகையா நின்ற நாமுந் தனிவி வேகந் தானே
பகையா மிதனு ளுள்ளம் பரத்தை யறிந்தா றினதான்
மிகையார் மனங்க ளிகழ்ந்து வேட்கை வசத்தோ டினவால். 217

விதறி யோடு மனங்கண் மேவு நரகங் கிணறு
கதலி வனம்விண் ணுலகாங் கருவேல் வனமண் ணுலகாஞ்
சிதறி விழுந்த கிணற்றிற் றிரும்பி யேறு தொழிந்தோன்
பதறி நரகம் புகுந்து பாவந் தொலையா ததுவாம். 218

முனையார் முள்ளென் றதுதான் மோக மனிதர் மடவார்
நினையா வின்ப துன்ப நின்று லடைந்தே னீயே
வினையா மென்ற துணர்வால் வீயு மனநொந் துரைத்த
தனையா ரழுத தென்ற தாசை யறுக்கு மலக்கண். 219

போதம் பாதி யாகிப் புரண மாகா மனந்தான்
காதல் விடினெந் தயர்தல் கதறி யழுத ததுவாஞ்
சீத மாக மகிழ்ந்து சிரித்து நின்ற தென்ற
தேத மில்லா ஞானத் தேக மான மகிழ்ச்சி. 220

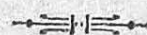
முடிவின் ஞானத் தாலே மோகம் விட்ட மனந்தான்
வடிவை மாய்க்கும் பொழுது மகிழு மதுவே மகிழ்வாம்
நெடிய மொய்ம்பி னாலே நிறுத்திக் கேட்டே மென்ற
தொடிவின் ஞான வலியா லுள்ள மொருப்பட் டதுவே. 221

அங்கத் தறைந்து கொண்ட தடர்கற் பனைக ளாலே
பங்கப் படுவன் றுயராம் பரந்தோ டினதென் றதுதான்
மங்கத் தகுவா தனையான் மருண்டு சுழல்வ தாகுஞ்
சங்கற் பமும்வா தனையுந் தனைத்தான் வலைபோற் றளைக்கும். 222

கோச கார்ப் புழுப்போற் கொடுங்கற் பனைவா தனையாற்
பாச மடைவ ரியாரும் பகர்ந்த மனத்தின் கதையை
மாசி லாத மனத்தான் மதித்து மனத்தை மாய்ப்பாய்
தேச முடையா யென்று தெளிந்த வசிட்ட னுரைத்தான். 223

பாலன் கதை.

முழுதுசத் தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முடிவறு பிரமமா வதுதான், பழுதின்ஞா னிகடம் மனமலா தில்லைப் பரமமா மிதிலிலா தில்லை, யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம், வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி மறிதரு முடல்களிற் றோன்றும். 224

காற்றிலே யசைவுங் கல்லிலே திடமுங் கனலிலே சூடும் வான் றனிலே, தோற்றலா மையுநன் னீரிலே நெகிழ்வுந் தொலே வுறு மாய்விலே மாய்வு, மூற்றமாம் விதையின் மரங்களும் போல வுள்ளுறை பிரமசத் திகடா, மாற்றல்சால் கால தேசசித் திரத்தா லவனியிற் சாலிபோற் றேன்றும். 225

பரமமே யெங்கு மென்றுமுண் டாகும் பயின்மன னத்தி னுன் மனமாந், தரமறு பந்த முத்திபே ருலகாஞ் சத்திக ளனைத்து மாய் நிற்குந், திரமறு தனையர்க் கன்னைசொற் கதைபோற் செப் பிய விவையெலாந் திரமாங், கரமலர் முகிலே யென்றனு மந்தக் கதையினை யிராகவன் வினவ. 226

சித்தவஞ் சனையின் மூலமாங் கதையைச் செல்வனுக் கருந் தவ னுரைப்பான், மெய்த்தக விலாதோர் சிறுவனீ யன்னை விரும்பியோர் கதைவிளம் பென்னச், சத்தியம் போல வெறும் பொய்யே யுரைப்பா டரணிபன் குமாரோர் மூவர், சுத்தவீ ரமு நற் குணங்களுஞ் சிறந்தோர் சூனிய நகரிலே யுறைவோர். 227

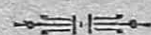
மூவரி லிருவர் பிறந்தில ரொருவன் மூலமாங் கருவினு மில்லே, யாவதுங் கருதித் திரிபவர் விண்ணி லளவறு பழமரச் சோலே, மேவனு மதனிற் செழுங்கனி துய்த்து வெய்பசி தணிந்துமேற் சென்றூர், காவரு காக மூன்றுநன் னதிகள் கரை பொரு திரையொடுங் கண்டார். 228

ஓடுநன் னதியி லிரண்டுநீ ரில்லே யொன்றுவெண் மணலதா மிதனி, லாடிநீர் துளைந்து பருகின ரந்தியாகிமேல் வருநக ரடைந் தார், வீடுமூன் றெதிர்ந்தா ரதிலிரண் டில்லே மேன்மரஞ் சுவரிலா தொன்று, கூடிய வவற்றிற் சுவரிலா வீட்டிற் குடிபுகுந் திருந்த னர் குமார். 229

ஒருவருங் காணு நகரிலே வெளிவீட் டுறைபவர் கனகபாத் திரமூன், றருகுறக் கண்டா ரதிலிரண் டோடா மறவினுந் தூளி யா மொன்று, சொருபமில் கடத்திற் றுரோணமூன் றதனிற் றுரோணமூன் றகன்றுமிக் கிருந்த, பருவரி சியைத்தாஞ் சமைத் துவா யில்லாப் பனவரெண் ணிலர்க்குமுன் படைத்தார். 230

அவரெலா நிரம்ப வுண்டபின் மிகுந்த தருந்தினர் வேட் டைக ளாடி, யிவர்கண்மூ வருமங் கிருந்தன ரென்ன விளமையா னம்பினன் சிறுவன், புவனமு மிவ்வா றறிவிலோர் காண்பர் புகன்மன விரிவுசங் கற்பம், விவரமா மிதனு லுலகமா மிதனை விடு நிரு விகற்பமா யிடுநீ. 231

சித்தன் கதை.

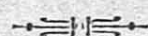

தங்கள்சங் கற்பத் தாலறி வில்லோர் சாலமோ கிப்பர்நல் லறிஞர், பொங்குநல் விசார மதியினன் மயங்கார் புந்தியாற் பொய்ம்மையை யொழித்துத், துங்கமெய் யுணர்வாய் பந்தமற் றிருந்துந் தொடர்புறு பந்தமுண் டென்று, பங்கமுற் றயரே லமலமா யழியாப் பரம்பொருள் பந்தமுற் றிடுமோ. 232

அந்தமற் றொன்றாய் விகற்பமற் றறிவா யழிவிலாப் பரம் பொரு ளிருக்கப், பந்தமுற் றவரார் முத்திபெற் றவரார் பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ், சிந்தனை விரிவு பந்தமா மதனைத் தீர்ந்தி டன் முத்தியா மனத்தின், றொந்தலீ லையினுற் றாரமா மணித்துந் தூரமு மண்ணிதாய்த் தோன்றும். 233

உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஆய மனத்தின் செயல்செயலா மதனு லொழிந்த தொழிந் துளதா, மேய மனத்தி னலைவொழித்தோர் மிகவு நல்ல தியானத் தோர், தூய மனமா யிடில்வெற்பாற் சுழலாக் கடல்போற் பிறப் பிறப்பா, மாயை மயக்கங் கெடுமென்னு வசிட்டன் மீண்டு முரை செய்வான். 234

தளையா நிற்கும் பலபோகச் சங்கற் பஞ்சேர் மனவிருத்தி
முளையால் வளரு மாமாயை மோக மென்னு நச்சுமரம்
விளையா நின்ற மனநோய்க்கு மேலோர் விதித்த பரிகார
மிளையா தெளிதா யதனுலே யியற்ற லாகு மிதுகேட்பாய். 235

மிகமா வுறுபல் பொருள்களையு மேவா தொழித்தோர் மனம்வென்றோர், சுகமா யெளிதாய்த் தனக்குரித்தாந் துயர்தீர் நிராசை யறிவரியோர், சகமார் மனிதப் புழுவொப்பார் சான்றோ ருரைத்த நூற்பழகி, யகமா நினைவு தீர்மனத்தா லயரு மனதைத் திருப்பிடலாம். 236

இரும்பா லிரும்பு திருந்துவபோ லியற்று மனத்தான் மனந் திருந்துந், திரும்பா நிராசை வடிவாகிச் செறியுந் தன்னு லியற்றுவ தாய், விரும்பா நின்றோர்க் கெளிதான வெய்ய மனத்தி னுப சாந்தி, பெரும்பா ரந்தீர் நற்கதியாம் பிறிதோர் கதியு நன்றாகா.

வாவு மனத்தை யசங்கற்ப வாளா லறுக்கி னிறைந்தெங்கு, மியாவு மதுவாம் பொருடோன்று மிந்த வழிநின் றறிவாலே, மேவு மனதை விழுங்கியதின் மேலா மாயா விகற்பமெலா, வோவு மதியா லறிவுகடந் துளத்தை விழுங்கும் பொருளுணர்வாய். 238

வருந்தி முயன்று மனந்தன்னை மாற்றி யில்லை யுண்டென்னு, திருந்த பதத்தி லிருந்திடுவா யிடர்தீர் செல்வ மிடரின்றிப், பொரு ந்த வேண்டு மனம்வென்றூற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந், திருந்த வினிதன் றனவெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளும். 239

சித்த விண்ணிற் றிகழறிவாந் தியானத் தாலே யறிவென்னு
மொத்த படையா லையமற வுளத்தை யறுப்பா யறுத்த தற்பின்
மெத்து துயர்போ மவுனிவனுன் மேவு மென்ன ததுவிதுவாய்
வைத்த விவையே மனமிதனை மறப்பாம் வாளா லறுத்திடுவாய்.

பெருகத் திரண்ட முகிலெல்லாம் பெருங்காற் றாலே யொரு வுதல்போல், வருகற் பனைநா சத்தாலே மனம்போ யிறக்கு மன மிறந்தாற், பொருகற் பாந்த மாருதமும் பொங்கு கடலும் புவி யனைத்து, முருகச் சுடுபன் னிருகதிரு மொருகால் வரினு மிட ருண்டோ. 241

தன்னைக் கொண்டே தனையறுக்கிற் றனுய்ச் சகல பூமிக்கு
முன்னைத் தலைமை போலின்ப முதிர நிறைந்து வகற்பனைக்கே
துன்னித் திகழ்தற் பதம்பற்றிச் சுகத்தை யடைவாய் பலவாக
வுன்னிப் படர்கற் பனைச்செல்வ முடைய மனமே யுயிர்ப்பகையாம்.

உள்ளப் பகைவன் பலவிதமா யுறுகாட் சிகளால் வெல்லா மற், றெள்ளத் தகுசந் தோடமெனுஞ் செல்வ முடைய நிராசை யினுற், கள்ளத் தனிநெஞ் சினைவெல்வாய் கற்றோர்க் கன்பாய் நின்மலமாய்க், குள்ளக் குளிர்ந்தாங் காரத்தாற் கூறு காது சம பாவம். 243

தாழ்வு முயர்வு மில்லாத சமபா வனையாற் பிறப்பில்லா
வாழ்வு நல்கும் பரமபத மாறுப் பதமா மலைவாலே
வீழ்வு றுத மனமரிதாம் வெம்மை கனலை விடாததுபோ
லாழ்வு செய்யு மலைவுமன மகலா வறிவி னலைவுமனம். 244

அலையு மந்த மனமுலகா மலைவு போகின் மனங்கெடுமிந்
நிலையே தவமு நூற்கருத்து நிமல வீடுந் துணிபொருளுந்

துலைவி லலைவே மனமாயை தொடர்வா தனையு மதன்பெயரா
மலையு மனமு மதுவதனை மாறு விசாரத் தான்மாய்ப்பாய் 245

மெத்து கின்ற வாதனையை விட்டான் மேலா நலமுளதாஞ்,
சத்தி னசத்தி னிடைநின்று சைதன் னியத்திற் சாட்டியத்தி,
லொத்து நடுவின் றலைவதுவே யுள்ள மாகு மிவ்வுள்ளஞ், சித்தின்
முயல்வாற் சித்தாகுஞ் சடத்தின் முயல்வாற் சடமாகும். 246

ஊக்க முளதாய் மனமொன்றி னுறைக்கி லதுவா மாதலினாற்
றூக்கு மனத்தை மனத்தாலே தள்ளி யேறித் தளர்வின்றி
யாக்க மழிவில் பதம்விரைவி லடைவாய் மனத்தை மனத்தாலே
நீக்க வலதாந் தகைமைத்தா நிருப னிறுத்து நெறிபோல. 247

பிறவிக் கடலிற் காதலெனும் பெருவாய் முதலை பிடித்தீர்க்க
விறவுச் சுழியாற் சுழலுமவர்க் கிதய நாவா பெட்டாவா
மறமுற் றுளத்தை யுளத்தாலே மாய்த்துப் பிறப்பில் வருந்தாம
லிறவுற் றுனைநீ யுய்விப்பா யுயிர்க்குப் பிறரா லுய்வுண்டோ. 248

எந்த வெந்த வாதனைக ளிதயத் தெழுந்த வவையெல்லா
மந்த வந்த விடத்தழிக்கி லதுவே மாயைக் கழிவாகு
முந்து போக பேதமென மொழிந்த விருவா தனைவிட்டு
வந்த பாவா பாவங்கண் மாற்றி விகற்ப மறமகிழ்வாய். 249

அறிபவற் றுசை யறிலது தானே யவித்தையு மனமுமாண்
டதுவாம், பொறிபயி லாசை துன்பமா நிராசை புகலரு முத்தியா
மின்பம், பிறிவறு தனது முயற்சியா லுண்டாம் பேதைய றுண்
டெனு மவித்தை, செறிதரு பொய்யாய் நாமமாத் திரமாய்ச் சித்
தெனத் தேர்ந்திடி லிலதாம். 250

என்றனு மிராம னவித்தையின் செல்வத் தெழுந்தற நெரு
ங்கு மிவ்விருடா, னென்றுமிங் கின்றி யெவ்வகை நீங்கு முரைத்
தரு ளின்னநீ யென்ன, வன்றவ னுரைப்பான் வன்றுயர் முட்
சேர் வன்பவக் குழியின்மன் னுயிரை, யொன்றவீழ்த் ததனோ
டொக்கவீழ் மாயை யுண்டெனி னுண்மைநோக் கில்லை. 251

பிறப்பெனு மாயைக் கரையதா யெங்கும் பிறிவறு பெரும்
பொரு டோன்றி, லிறப்புறு மாயைக் கிச்சையே வடிவா மித
னுடை நாசமே வீடு, சிறப்பில்சங் கற்பஞ் சிதைந்திடி லிதுதான்
றேய்ந்திடுஞ் சித்தெனுங் கதிரோன், புறப்படி லிதய விசும்பில்வா
தனையாம் பொங்கிருள் போமெனப் புகல. 252

கண்டன வனைத்து மாயையே யென்றுய் கண்ணெனுந் தத்து வத் தாலே, தண்டற வதுதான் கரைந்துபோ மென்றுய் தத்துவ மாவதே தென்ன, வெண்டவ னுரைப்பான் காண்பவற் றிடை சென் றெய்திடா தெங்கணுஞ் சமமா, யுண்டென லாகி நாமமற் றுயர்ந்த வுணர்வுதற் பரமா முணர்வே. 253

இவையெனு மனைத்துஞ் சிற்கன மாகி யிறப்பிலாப் பிரமமே யென்று, நவையுறு மனமாங் கற்பனை யில்லை நாசமும் பிறவியு மென்னு, மவையெலாம் புவன மூன்றினு மில்லை யறுவகை விகா ரமு மில்லைக், கவையறு சமமாங் குறிபெறு மறிவு மாத்திரங் காணநின் றுளதால். 254

கேவல மாகிக் கேவல வொளியாய்க் கேடறு சுத்தமாய் விரி வா, யோவலி லறிவு மாத்திர மாகி யுறுதுய ரொன்றுமற் றுறி, மேவரு மிரத மனைத்தினுக் கொத்து விகாரமற் றுளபொரு ளிடத் தே, தாவருந் தனது நினைவையே விரும்பித் தன்வயத் தெழுந்த தோ ரறிவு 255

செப்பிய வறிவு முடிவில்சங் கற்பஞ் செய்ததிற் சென்றிடு மிதுதா, னிப்பிர மத்தின் மனமதா மிதனுக் கெண்ணில்சத் திக ளுள வாகுங், கப்பிலா தெங்கு நிரந்தாஞ் செய்யுங் கடுமையா மிம் மனந் தனிலே, யப்பிலே தோன்றுந் திரைகள்போற் பேத மாகிய வல்லபந் தோன்றும். 256

உள்ளுறு சங்கற் பத்தினுற் றேன்று முள்ளமற் றதனினு லொடுங்குந், தள்ளுறு காற்று லெழுந்ததீக் கொழுந்து சமிப்பதுங் காற்றினுற் போல, நள்ளுறு பிரம மன்றுநா னென்று நாடுதன் மனத்துறு பந்த, மெள்ளுறு மிடமும் பிரிவிலாப் பொருளே யா மெனு மமுத்தமே வீடாம். 257

மடமையுந் துயரு மவயவ நிறைந்த வடிவமு முடையனு னென்றே, படர்தரு மவற்றிற் கேற்றபன் னடையாற் பாசமும் பந்தமு முளவாஞ், சடமுறு மிவற்றி லேதுமொன் றல்லேன் றசைநாம் பென்புநீ ரல்லே, னுடலின்மே லான பரமநா னென்னு முறுதியோர் மாயைசெற் றுணர்ந்தோர். 258

தானலா தான வுடன்முதற் பொருளிற் றுனெனும் பாவனை யாய, வூனமா மாயை யுணர்விலோர் விதிக்க வுள்ளதா முணர்வு ளோர்க் கிலதா, மானத நினைத்த தைம்பொறி யியற்று மன்ன

வர்க் கமைச்சர்போல் விரைவி, லானநன் மதியான் முயற்சியாற் போகத் தாசைவா தனையைவே ரறுப்பாய். 259

என்னுடை மைந்த ரென்னுடை நிதிநா னிவனவ னிதுவது வென்னு, மின்னுடை நிலைமை யிந்த்ரசா லத்தால் வீங்கிய வாத னை யோங்கும், நன்னுடை நிலையஞ் ஞானமா நிலைபோய் நாசமா யையிற்கருத் தொழிவாய்,நின்னுடை வடிவி லவற்றைநீ யென்றே நினைவிலார் போல்வருந் துவதென். 260

மூகமாய்ச் சடமாய்ச் சுகாசுகங் களிலே மூழ்கியோர் பயனற வருந்துங், தேகமார் நீயா ரகோவகோ வீதோர் சித்திர மிருந் தவா காணு, யேகமாய் மெய்யா யிலங்கிய பிரம மெங்குமா யிருக் கவுந் தோன்றாச், சோகமாய்ப் பொய்யாய் விளங்குறு மாயை தோன்றுறு திருக்கவுந் தோன்றும். 261

மற்றுமொன் றுரைக்க வள்ளலே கேட்பாய் மடமையாம் பூமியேழ் பதமா, முற்றுள ஞான பூமியேழ் பதமா மொழிந்த விப் பதங்கடம் மிற்றும், பற்றுள வாகு மொன்றொடொன் றளா விப் பயில்வன பதங்கண்மட் டிலவா, மற்றமில் சொரூப நிலை பெறல் வீடா மதினழு வுறுதனு னெனலே. 262

அடக்கமா யுரைத்தே மஃதறிந் தவர்க்கு மறிகிலா தவர்க்கு நற் குறிக,டொடக்கமில் சன்மாத் திரமதா மறிவின் சொரூபநின் றசைவிலா தவரே, விடற்கருங் காம முதற்பகை கடந்தோர் மெய் யறி விலார்கடப் பரியோர், நடக்குறு காட்சி விதத்தில்வீ ழறிவே நோக்கருஞ் சொரூபத்தி னழுவல். 263

சொருபம்விட் டகலன் மோகமாம் வேறு சொல்விட முன்பு பின் பில்லை, யொருபொரு ணினைவை யொழித்துமே லப்பா லொருபொரு ணினைவுறி லந்த, விருபொரு ணடுவு ணினைவற விருக்கு மிதுசொரூ பத்தியல் பிதுதான், மருவுகற் பனைமாண் டசைவில்கற் போலாய் வருநனுச் சுழுத்திதிர் வடிவாம். 264

நானெனும் பிரிவும் பேதமு மற்று நல்லறி வாயசை யாத[கேட்பா மானத நிலையே சொரூபமா முன்சொன் மடமையாம் புவிபதங் யீனமாம் விந்து நனவுமே னனவு மியன்றமா நனவுமங் நனவி லானதோர் கனவுங் கனவுமிக் கனவி லடர்நனு வுஞ்சுழுத் தியுமே.

இத்திற மேழு மேகமாய் நெருக்குற் றிவைபல பெயர்களை யெய்துஞ், சித்திலே நின்றே றறிவுபே ரின்றிச் செறிமல மின்றி

மேல் வந்து, வத்தியா நிற்குஞ் சித்தசீ வாதி வருபெயர் செயல் களுக் கிடமாய், வித்துரு பமதாய் நின்றிடு மதனால் விதைநன வாமுதற் பதமே. 266

இதுவறி வுக்கு முதலவத் தையதா மிதத்துறப் பிறந்தபின் னிவனு, னிதுவென தெனப்பண் டிலாமையா னெய்தா யெழுந் துள வறுதியே நனவா, மிதுதனை யொழிய விவனவ னானே யிது வது வென்னதென் றெண்ணு, மிதுமுதற் பிறப்பிற் றொடர்ச்சி யாய்ப் பருக்கு மிந்தநிச் சயம்பெரு நனவாம். 267

அறிந்துள தெனினு மறிகிலா தெனினு மழுந்துறத் தானது வாகிச், செறிந்துள நனவிற் சித்தராச் சிபமே செய்வது நனக் கனு வாகு, மெறிந்தகா, னலினீர் சுத்திகை வெள்ளி யிருமதி யிவைமுதற் பலவாய்ப், பிறிந்தபே தங்க ணனவிலே பழகும் பெற் றியாற் கனவுபல் விதமாம். 268

அற்பகா லத்தி லனேகமாஞ் செயல்கண் டறிந்தன மெனுங் கன வழிந்து, முற்படு செயலை நினைவது கனவா முந்துகண் டத னைநா ளகன்று, பிற்படக் காணும் பொருள்களை மறந்து பெரும் பொழு துணர்வுற நோக்குஞ், சொற்பன நனவு போனன வுக்கே தோன்றுமிச் செயல்கனு நனவே. 269

அறுவகை யவத்தை யகற்றிய சீவ னடைந்துள வவத்தையி னியற்கை, யுறுசட மாகி மேல்வருந் துயர்கூ றுணர்வுள தாமிது சுழுத்தி, துறுபுவ னங்க ளிதனிடை யிருளிற் றொலைவுறு மிப்பத மேழும், பெறுவன பேத மொன்றுநா றுகும் பேதைமை யவத் தையிவ் வேழும் 270

ஞானபூ மியைமுடிவிற் பேத மாக நவிலுவர்வா தியரவற்றி னமக்கு நல்ல, தானதிவை யிவையறிதன் ஞான மாகு மறிந்த விவற் றந்தமே யழிவில் வீடா, மானமுறு சுபம்விரும்பல் விசார மெய்தன் மனஞ்சிறுக லுண்மையிலே மன்னி நிற்ற, லீனமறு சங்கற்ப மறல்ப தார்த்த வெண்ணமறுத் திடலுரிய மிவையே யாகும். 271

இவையறிந்தோர் மோகமெனு மளற்றில் வீழா ரிவற்றியலா முத்திவரி லிடர்மீண் டில்லை, நவையுறுமோ கத்தொடுநா மடைவ தென்னே நல்லோரா னன்னூலா னன்று ஞானச், சுவைபெறுது நிராசையினு லென்று நாடல் சுபம்விரும்ப லாகுமிந்தச் சுபேச்சை

முற்றிக், கவையறுநல் லோரியற்கை யாசாரங்கள் கைவருதல் விசாரமாக் கருதல் வேண்டும். 272

இனையசுபம் விரும்பலொடு விசார மென்ற விரண்டுநிறை தலும்விடயத் திச்சை மாற்றி, நினைவுகுவி வதுசித்தஞ் சிறுக லாகு நிகழ்த்தியவிம் மூன்றுனு நெஞ்சந் தன்னில், வனைதருமவ் விரத்தியினு லுண்மைப் போத மன்னுதலே யுண்மைநிலை மருவ லாகு, மனையனவிந் நான்காலு முண்மைப் போதத் தழுந்தியயற் சங்கமற லசங்க மாகும். 273

அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானும் போதத் தழுந்தியவின் பத்தமைவாற் புறனு முள்ளு, முறைந்தபதார்த் தங்கண்மறந் தயலோர் வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறைந்தவிவை யாராலும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபாவத் தே நிற்ற லூனே, மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரிய மாகு மாசறுசீ வனின்முத்தர் வழியீ தாகும். 274

சொன்னதன்மே லுடலிறந்த முத்தர் மேவுந் துரியாதீ தப் பதமாந் துரியச் செல்வந், தன்னுணர்வாற் றனையறிந்த பெருமை சான்ற தலைவனு லெய்தலுறுந் தன்மை யாகு, மன்னியவிப் பத மடைந்த சீவன் முத்தர் மகிழ்ச்சிமறுக் கத்தழுந்தா மரபி னாலே, யன்னியர்சொல் வழிதுயில்விட் டெழுந்தார் போல வடுத்தன செய் குவர்செய்யா ராகி வாழ்வார். 275

இஞ்ஞான பதமேழு மிகவும் புந்தி யெய்தினர்க்கல் லது தோன்று விவற்றை யெய்தி, லஞ்ஞான மிலேச்சனே யெனினுந் தேகி யதேகியெனி னும்முத்த னையமில்லை, மெய்ஞ்ஞான மென் பதுதான் மனத்தின் கட்டு விடுதலிது பெறிலிதுவே வீடு பேறும், பொய்ஞ்ஞானக் கானலினீர் முதலா மோகம் பொய்யெனப்போ மடமையும்பொய் யென்னிற் போகும். 276

தனையறியு நிட்டையுளோர்க் கெய்த லாகுந் தத்துவபூ மிக ளறிந்த தலைமை மேலோர், நினையவுந்தா ழவுமுரியார் பொறிக ளென்னு நெடும்பகைவென் றேரழியா நிலையி னின்றோர், துனை தருபல் லுயிரிறைஞ்ச மேலாய் வாழுஞ் சுரேந்திரரு நரேந்திருந் துரும்பாய்த் தோன்று,மனையபெரும் பதம்பெற்றோ ரவரே யாகு மல்லாதோர் பவக்கடலி லமிழ்ந்தா நிற்போர் 277

உளமொடுங்கு முபாயமே யோக மாகு முணர்வுறுபூ மிக ளிந்த வுபாய மாகும்,வளமிகுமிப் பூமிகளா லன்றி யிந்த மாதேவ பெரியபத மருவ லாகா, வளவறநீ நான்முன்வே றென்று மின்றி யபேதமா யநாமயமா யமூல மாகிக், கிளர்சுகமாய்ச் சாந்தமா யறி வா யொன்றாய்க் கேடின்றிப் பெயரின்றிக் கீழ்மே லின்றி. 278

பாவனையு மபாவனையு முதலு மீறும் பற்றுமுள தும்மிலதும் பலவுந் தேசு, மேவறிவு மடைமையுமென் றிவைக ளின்றி விண் ணிலே யிருப்பதாய் விசால மாகி, யாவதுமா யன்றாகி மனத்தால் வாக்கா லெட்டரிதா யின்பத்தி லின்ப மாகி, யோவரிய நிறைவி னிறை வாகி யாசை யொழிவிடமாய்த் தன்னாற்று னுணரு மொன்று. 279

தோன்றியவை விள்க்கத்தா லுண்மையா மைம்பொறிக்குந் தொடர்பாய் நிற்கு, மான்றபதார்த் தங்களெலா மறிவினு லொழி ந்துண்மை யாக மாட்டா, வேன்றறிவா னறிபொருளா மிரண் டினிடை யறிவானுக் கியைந்த ரூப, மூன்றியறி பொருளறிவா னறிவிலிவை யுற்றிடுவ துயர்ந்த வீடு. 280

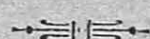
ஓரிடம்விட் டோரிடத்தே யுள்ளமுறி லவற்றினடு வுண்மை யாகிப், பேரிலதா யுணர்விலதாய்ச் சடமிலதா யதுரீயோய்ப் பிரியே லென்றுங், கூரியபுந் தியினாலே யூகித்துக் குடும்பியெனுங் குறிப் பை மாற்றித், தூரியதாம் படிமனத்தின் றுவக்கறுத்து விருந்த படி துணிந்து நிற்பாய். 281

பிறப்பிறப்பாம் பூட்டைதனைப் பிணித்துழற்றும் வாதனையாம் பெரிய பாச, மறப்பெரிய முயற்சியினா லறுத்திடுவாய் பரமமா மறிவின் முன்னே, புறப்படும்பொய் யாமுள்ளம் புவனவிகற் பங்க ளெனும் பொய்யைக் காட்டுஞ்,சிறப்புளவிண் ணிலதாயு மிலதான நீலநிறஞ் செறிவ தேபோல். 282

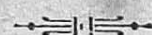
சோகமுறு சங்கற்ப நாசத்தான் மனமாளிற் றென்று தொ ட்ட, மோகமெனு மூடுபனி விட்டகலுஞ் சரற்கால முதிர வந் தான், மாகம்விளங் குவதென்ன நல்லறிவு மாத்திரமாய் மாயா தாகி, யேகமாய் வடிவின்றிப் பிறப்பிறப்பி லாப்பிரம மிலங்கு நொய்தாய். 283

திதிப்பிரகரணம்.

சுக்கிரன் கதை.

எழுது வோனு மெழுதிடமு மெதிர்காண் பொருளு மிலதாகி
வழுவி லாத விண்ணிடையே வந்து தோன்று மோவியந்தான்
பழுதின் மேவுந் தனைத்தானே பாரா நிற்கும் பலபொறியு
நழுவு துயிலி னுலன்றி நனவான் மேவுங் கனவொக்கும். 284

கரியாய்ச் சமமாய் நொய்தாகிக் கலந்த விகற்பந் தீரறிவிற்
பரியா நின்ற வுலகமெலாம் பற்றிப் பாய்தல் கண்ணடியிற்
றெரியா நின்ற பொருள்போலாஞ் செறிகா ரணகா ரியமின்றிப்
புரியா நின்ற வுலகெல்லாம் பொலிந்து பிரமத் திடையிருக்கும்.

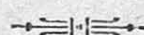
சொன்ன வுலகங் களுக்குருவந் தோன்று நின்ற மாத்திரமாம்
பின்ன மின்றி யாவையுமாய்ப் பேரா வறிவாய்ப் பெருவிண்ணாய்
மன்னு பிரம மொன்றென்றே வருந்தி முயன்று பாவிப்பா
யன்ன நிலையே கைவந்தா லவைவற் றுள்ள மறிவுருவாம். 286

கீற்றுப் பலசே ரொருகற்போற் கிளருஞ் சகங்கள் செறிபிரமந், தோற்றப் படுமா விரண்டென்னத் தொடர்கா ரணம்வேறிலாமையினு, லாற்றச் சகமென் றொன்றிலதா மறிவே யுளதாமனைத்துலகும், தேற்றப் பிரமத் திருக்குமிவை தெளிய வெள்ளி கதைகேட்பாய். 287

முன்ன மொருநாட் பிருகுமுனி முதுமந் தரமால் வரைச்சாரன், மன்னு தவஞ்செய் யுழியவன்றன் மைந்தன் மதிமான் மதியனையோன், றன்ன தாதை கழற்பிரியான் றனிமெய்ஞ் ஞானமஞ்ஞான, மென்னு மிருபார் வையினடுவே யியங்கா நின்ற பெரும்பதத்தோன். 288

தாம வியாள கடர் கதை.

சங்கஞ்செய் மயல்போய்த் தொந்தந் தவிர்ந்தொன்றைச் சார்வ தின்றிச், சிங்கிசெய் கூட்டி னின்றுஞ் சேணுறச் செல்லும் புட்போற், றுங்கமோ கத்தி னின்றுந் தூய்மனம் வெளியிற் போந்து, பங்கமா மையந் தீரப் பற்றெனு மனைத்துந் தீரும். 289

ஆன்றவம் மனம்பூர் ணத்தை யடைந்துபூ ரணவெண் டிங்கள்
போன்றுற விளங்கு மிந்த நிலையிலே பொலிவுற் றோர்கண்

மூன்றுமூர்த் திகளாந் தேவ முதல்வர்க்குங் கருணை செய்வ
ரூன்றிய விசாரத் தாலே யுயர்பொரு ளெய்த வேண்டும். 290

உலகெது நாமா ரென்ன வுற்றுநின் றுணரு மட்டுங்
கலகமார் பிறவி மோகங் கங்குல்போன் மூடி நிற்கு
மலகறு முலகுந் தாமு மழிவில்சிற் சோதி யென்றே
சலனமில் கண்ணுற் கண்டோர் தத்துவ நிலைமை கண்டோர். 291

அகிலசத் தியுமா யொன்று யநந்தமா மறிவு தானே
சகலபா வனைக்கு முள்ளா மெனக்கண்டோர் தம்மைக் கண்டோர்
பகர்வுறு நானு மில்லை பிறிதிலை பரமே யுண்டென்
றிகமுற வுள்ள தில்ல திடையுறக் கண்டோர் கண்டோர். 292

நெறியிடை வந்தோர் கூட்ட நெறிசெல்வோர் காணு நேர்போற்
செறிதரு போக மெல்லாஞ் சேதனர் காண்ப ரன்றே
யறிவினுன் மனதை வென்றோ ரற்பரமே பெரிதாய்க் காண்பர்
பிறகது துயரா மென்றே பெரியன போகம் வேண்டார். 293

நலங்கிய சிறைதீர் மன்ன னகர்மட்டு மகிழ்வு கூரு
மலங்கல்வேல் வெற்றி வேந்த னவனியுஞ் சிறிதென் றெண்ணுங்
கலங்குறு மனதை வெல்வோர் கைகையாற் கால்கள் காலா
லிலங்குபற் பல்லா லங்க மியாவுமிப் படிமுன் சேர்க்க. 294

பகைமன வெற்றி யல்லாற் பவக்கடல் வங்க மில்லை
வகைபடு முலகிற் செல்வர் வரிசையோர் மறுவி லாதோர்
மிகையுயர் புருடர் கீர்த்தி மிக்கவ ரென்போ ருள்ளக்
குகையிடைத் தொழில்க ணஞ்சார் கொடுமனப் பாம்பைக்
[கொன்றோர். 295

மனமெனும் வினையை வென்றோர் மலரடி முடிமேற் கொள்வா
மினநர கங்க ளென்னு மிராச்சியத் திருந்து வாழ்ந்த
முனமுறு பாவ மென்னு மும்மதக் களிற்றி னூலுங்
கனமயற் படைக ளாலுங் கரணமாம் பகையை வெல்வாய். 296

துனிமனச் செருக்கு மாய்த்துத் தொடர்பொறிப் பகையை வெல்லிற், பணிபடு பதுமக் கான்போற் படர்ந்தவா தனைகண் மாளுந், தனியறி வொன்றே யென்று சாதித்திம் மனம்வென் மட்டுங், கனியிருள் செறியும் பேய்போற் கருத்தில்வா தனைவந் தெய்தும். 297

மந்திரி யெனலா முண்மை மருவுறும் விசாரத் தாலே
யிந்திரி யங்க ளென்னு மிடர்ப்பகை யறுத்த லாலே

தந்திரி யெனலா மிட்டஞ் சமைத்தலா லேவ லாளா
நொந்திரி கிலாத வுள்ள நோக்கிய விவேகத் தோர்க்கே. 298

ஆலிக்கு மின்பத் தாலே யன்புறு மனைவி யாகும்
பாலிக்கு மியல்பி னாலே பாவன தந்தை யாகுஞ்
சீலிக்கு முறுதி யாலே தேடரு நட்பு மாகுந்
தூலிக்கும் வினைக ளில்லாத் தூய்மனம் விவேகத் தோர்க்கோ. ( )

நல்லன நூல்க ளாலே நல்லன நெறியை நோக்கி
நல்லன தியானஞ் செய்து நல்லனு பவத்தை நண்ணி
நல்லன சித்தி நல்கு நல்லதாய்த் தன்னை மாய்க்கு
நல்லதோர் தாதை யாகி நல்லவர்க் குள்ளந் தானே. 300

துணிவுறு திடமாய்ச் சாலத் துகளற நோக்கி யாதும்
பிணியறக் கண்டு ஞானப் பேருணர் வுணர்த்தப் பட்டாற்
பணிவுறு மிதயந் தன்னிற் பழுதிறன் குணத்தி னாலே
மணியென விளங்கா நிற்கு மாசறு முள்ளந் தானே. 301

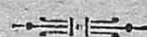
மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றாக்
கனமுறு விவேக நீராற் கழுவினாற் சித்தி காட்டும்
வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற் கண்டு
சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய். 302

இத்திறத் திவனா னென்றே யிறுகிய வறுதி வீணா
மத்திறம் புந்தி யாலே யழுத்தமா யகற்றி மற்ற
மெய்த்திறம் பற்றி நீயா மதினின்று விழைந்த செய்வாய்
பொய்த்திற மனத்தி னோடே புசித்தவை பந்த மாகா. 303

நிலைபெறும்படி நானெனும் வாதனை நின்றால்
வலைபுகுந்தபுள் ளாமென மூவரு மடிவர்
கொலைசெ யற்கெளி தாசையே யுயிர்க்கெலாங் கூற்றாய்த்
தொலைவி றுன்பமா நிராசையே துன்பமி லின்பம். 304

அறிவதா யறிவே மெய்யா யமலமா யனைத்தா யாறிப்
பிறிவுறு வரவு போக்கில் பிரமமே யுளதா மந்தச்
செறிபொருட் சத்தி தோற்ற மாத்திரஞ் சகமாய் நிற்கும்
பொறிகள்பல் காட்சி பொய்யே பொருண்மெய்யே யென்று வா
[ழ்வாய். 305

வீம பாச திடர் கதை.

இதுநமக் கிதுநமக்கென் றிரங்குறு பொல்லா வாழ்வா
லுதவியோர் சாம்ப ரேனு முறப்பெறு துதார மிக்குச்
சுதமுறு முலக மெல்லாந் துரும்புபோற் காண்போர் தம்மால்
விதனங்க ளனைத்தும் வாரா மிருகங்க ளுலர்புற் றீண்டா. 306

ஒழிவறு முயற்சி தன்னா லூகத்தா லுயர்ந்த நூலா
விழிவற வியற்று வோர்கட் கெப்பய னெளிதி னெய்தா
வழிபடு நன்னூ லாளர் வருபயன் கருத்தாச் செய்யி
லழிவற முற்று முற்றி யளவறு பயனை நல்கும். 307

வருத்தமற் றச்சஞ் சோக மதமின்றி நன்னூற் பின்போ
யொருத்தரா லேவ லின்றி யுலாவுக நசிக்க வேண்டா
வருத்தங்க ளகர்த்த மாகு மளவில்போ கங்க ளுயாம்
பெருத்தவா பத்தாஞ் செல்வம் பேரின்ப நிராசை தானே. 308

இடும்பைகூர் சங்க மின்றி யியற்கையா சார மெய்திக்
குடும்பமாந் துயர்சிற் றின்பங் குறித்திடாப் பெருமை யோர்க்கு
நெடும்புகழ் வாணாள் செல்வ நிறைகுண மனைத்து முண்டாய்ப்
படும்பலன் வசந்த காலக் கொடிகள்போற் பலிக்கு மன்றே. 309

தவங்களாற் றெய்வ நீராற் சாத்திரங் களினற் போகாப்
பவங்களை யுயர்ந்தோர் பாதம் பணிந்துபற் றறுக்க வேண்டு
மவங்களாங் காமங் கோப மறவுந்தேய்ந் தியற்கை யான
சுவங்களி னடந்து நன்னூற் றுறைநின்றே ருயர்ந்த மேலோர்.

நானெனும் பொருள்கா ணாதோர் ஞானவா காயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர் ஞானவா காய மாவார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார் ஞானவிண் மதியை மூடி
னானெனுப் பரம வாம்ப னன்மலர் விரியா தன்றே. 311

மடிவறு பிறவி யென்னு மரத்திர ளெனக்கீ தென்னு
நெடியபல் பணைக ணீட்டி நிரயமாங் காய்கள் காய்க்கு
முடிவறு துயராங் கார முளையாக விளையா நிற்கு
மிடியிலா ஞானத் தீயால் வேரொடும் வெந்து போமே. 312

என்றனு மிவ்வாங் கார மெவ்வுரு வுடைத்தெவ் வாறு
வென்றிட லாகுந் தேக மேவியு மேவா தாயு

நின்றொரு காலம் வென்று னேருறு பயனே தென்னு
நன்றுணர் வள்ளல் கேட்ப ஞானமார் வசிட்டன் சொல்வான். ()

மூவகை யுலகி லிந்த வகங்கர மும்மை யென்று
மேவரு மிரண்டு நன்று மிகவுமொன் றீன மாகும்
யாவதும் பரமு நாமே யிறில மெமைய லாதோர்
பாவனை யிலதென் றொரும் போதமே பரமாங் காரம். 314

செந்நெல்வா யினுஞ்சற் றுகிச் செகங்களுக் கயலா யென்று
மன்னுது மெனக்கொள் போத மற்றையாங் கார மாகு
மிங்கில யிரண்டுஞ் சீவன் முத்தர்பா லிருந்தீ டேற்றித்
துன்னரு முத்தி நல்குஞ் சுழல்வுறு பந்த நல்கா. 315

கரசர ணுதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந்
திரமது தானே மூன்று மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா
முரியதா மிகவும் பொல்லா துற்பவ மென்னு நச்சு
மரமெழு மூல மாகும் வருந்தியு மொருக்க வேண்டும். 316

கொடிதிது கொடிது சாலக் கொடிதிதன் கொடுமை யாலே
முடிவுறு முயிர்க ளெல்லா மோகமுற் றறிவு கெட்டார்
கடிதிலவ் விரண்டி னுலுங் கடிந்திதெவ் வளவு விட்டாய்
படிவுறவ் வளவே யெய்தும் பரமமாந் தற்ப தார்த்தம். 317

ஏற்றமா மகங்கா ரங்க ளிரண்டினுற் பரம மெய்தி
யூற்றமா மவற்றை நீங்கி யோாகங் காமு மின்றி
யாற்றலா னிற்றி யென்னி லறவுயர் பதம தாகுந்
தோற்றுட னினெ னுமை சுருதிகள் சொல்லு முத்தி. 318

இதனியல் புரைக்கக் கேண்முன் னிசைத்துள தாமன் முன்னோ
ரதமுற மடிந்த பின்ன ரனையசம் பரன்வே கித்து
மதமுறு மிமையோர் சேனை வதஞ்செய்வா னுபாயந் தன்னை
விதமுற வினைய வாறு நினைந்தனன் விஞ்சை வல்லான். 319

தானவ ரெனமுன் னுஞ்செய் தாமனை முதலா மூவர்
ஞானமில் லாமை யாலே நானென தென்று பொய்யாய்
வானவர் போரின் மாண்டார் மற்றினி ஞான நன்னூற்
போனவர் விவேகத் தோராய்ப் புணர்ந்தமா யத்தாற் செய்வேன்.

மெய்யுணர் வுறுத லாலே வெறும்பொய்யா மகங்கா ரத்தி
னையுறுர் விண்ணோர் சேனை நலிவுற வெல்வ ரென்னு

மையுரு மனத்தி னெண்ணி மாயையா லவரைச் செய்தான்
மொய்யுறு வேலை தந்த மொக்குள்போன் மூவர் வந்தார். 321

அனைத்தையு மறிந்தோர் தம்மை யறிவென வறிவாற் கண்டோர்
வினைத்தொட ரிலாதோ ரொன்றின் விருப்பமும் வெறுப்பு மில்
நினைத்துள நிகழ்கா லத்தி லெய்திய நிலையி னிற்போர் [லோர்
தினைத்துணை யெனினு மைய மிலாதவர் தெளிவு சான்றோர். 322

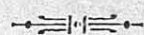
பேரினால் வீமன் பார்சன் றிடனெனப் பிரிக்கப் பட்டோர்
சீரினு லுலகை யெல்லாந் திரணமாய்த் தேருஞ் சுத்தர்
போரிலே போமி னென்று சம்பரன் புகலப் போகி
நேரிலா வமர ரோடு நெடுஞ்சமர் புரிய லுற்றார். 323

ஏண்ணிலா வருடம் வெம்போ ரியற்றின ரிவர்க ணெஞ்சிற்
றுண்ணென வெனதி யானுந் தோற்றா வுதித்த போது
நுண்ணறி வாலே யாமா ரென்றுற நோக்க லோடும்
புண்ணிய மிலாதோர் வாழ்வு போலது பொய்யாய்ப் போகும்.

மற்றினி யிந்த வாற்றால் வாதனை யாலே பந்தம்
பற்றுறு மதனை நீங்கிற் பந்தம்போம் விவேகத் தாலே
யுற்றறி வுண்மை சேரி லுளத்தில்வா தனைபோம் போனு
லற்றமில் சித்த நெய்தீர் தீபம்போ லாகு மன்றே. 325

தாரூரன் கதை.

ஒழியாத துயர்மாயை யெனுமா பத்தை யொழிக்கமன நாச மோ ருபாய மாகு, மிழியாத மெய்ஞ்ஞானப் பொருளை யெல்லா மியம்பக்கேட் டயராம லிதயங் கொள்வாய், பழியான போகத்தி னிச்சை தானே பந்தமா மதுவிடலே பரம மாகும், வழியான பன்னூலாற் பயன்கொ லென்ன வருந்தாம லிவ்வழியே வருதல் வேண்டும். 326

இன்பமிதா மின்பமிதா மென்ற வெல்லா மெரியெனநஞ் செனநினைக வேற்றத் தாழ்வாய்த், துன்புறுபோ கம்பலகாற் றேர்ந்து நெஞ்சிற் றேயாம லெளிதருந்திற் சுகமே யாகும், வன்புபயின் மனத்தோற்ற நாச மாகு மனத்தினது நாசமே மகத்தாந் தோற்

றம், நன்பரம ஞானிகணெஞ் சிறந்து போகு நடைவிலங்கா மறிவிலர்க்கு நவைகூர் நெஞ்சம். 327

ஆனந்த நிரானந்த மிரண்டு மில்லை யசைவுமசை வின்மையுமா மவையு மில்லை, யீனந்தீர் சத்தசத்தன் றிவற்றுக் கெல்லாமிடையல்ல ஞானிமன மென்ற லோடுந், தானந்த மிலாவறிவாயுலகின் மேலாந் தத்துவத்தி னுலகிருக்குந் தன்மை தன்னை, ஞானந்தான் வளர்பொருட்டா யுரைப்பா யென்று நாதனியம் பிடவசிட்ட னவில்வ தானுன். 328

வேறிலா தெவ்விடத்து மேவி நின்று மேவாம னுண்மையினுல் வேரும் விண்போற், கூறிலாச் சிற்பாவ மெங்கு நின்றுங் கூறுபடு மவற்றென்றுங் கூடிப் பற்றுப், பேறிலாச் சங்கற்ப மனைத்துமின்றிப் பேரின்றி யழிவின்றிப் பேத மின்றி, யூறிலா வாகாயங் கோடி கூறு வுரித்தவற்றி லொருகூற்றை யொப்ப னொய்தாம்.

நன்றிதரு முண்மைமுதற் பெயர்கள் பெற்று ஞானிகள்பானிமலமா ஞான மாகி, யொன்றுமல வுருவான குடும்ப ரூபமொன்றாகித் தனைத்தெரிவித் துணர்வே மெய்யாய்த், தன்றுணைச்சின் மாத்திரத்துக் கயலற் றிந்தச் சத்தாமாத் திரமயமாஞ் சகங்க ளெல்லாந், துன்றுதிரை முதலாகப் பிறந்த வெல்லாஞ் சூழ்கடலில் வேறுகாத் தொடர்ச்சி போலாம். 330

துனைதருபல் பிறப்பாகிக் கொடிதாய்ப் பொல்லாச் சுபாவமாந் தனையறியாச் சுமடர்க் கென்றுந், தனையறிந்தோர்க் கொளியுருவா யெல்லா மொன்றாய்த் தானுக வனுபவிக்குந் தன்மை யாலே, நினைவொடுசெய் வோன்செய்கை செயலிம் மூன்று நிகழ்விக்கும் பாவித்த நினைவுக் கெல்லா, மனையசுவை யாய்நிற்கும் பிறவிப்போக மருந்துவோர்க் கப்போக மாகி நிற்கும். 331

அத்தமன முதயமில்லை யெழுத னிற்ற லயல்போதல் வருதலெனு மனைத்து மில்லை, யித்தலத்தி லில்லையிலா திருக்க வில்லை யித்திறமாஞ் சித்துமல மில்லா மெய்யாய்ச், சுத்தமுறு தானே தன் னிடத்தி னிற்குஞ் சொன்னநெறி யேசகமாய்ச் சொல்பேராலே, மெத்தவெகு ரூபமாந் தற்சு பாவம் விரிந்தெங்குஞ் சிற்பெயரால் விளங்கி நிற்கும். 332

இன்னசுபா வந்தானே யொளியாய் நிற்கு மிருளாகு மொன்றாகு மீறில் கூறுந், தன்னுடைய தொழிலாலே தானே

பூர்ண தத்துவம்விட் டிவனவனு னென்னுந் தன்மை, யுன்னியபா வனையாலே மெள்ளச்சிவ னுருவாகிக் குடும்பியெனு மூகத் தாலே, பன்னியநா நாத்துவத்தி லழுந்திப் பாவா பாவம்பற் றுதல்விட லாம் பதத்தி னிற்கும். 333

அப்பதத்தி னின்றுபுரி யட்டகத்தை யளவிலசை வாலமைக் கு மமைத்தி டாதா, மிப்பரிசி னின்றலேவே வடிவ மான வெழு பிறவி வகைமாலே யியற்று மெங்கு, மொப்பரிய தற்பிரம சுபாவத் தாலே யுரைத்ததெலா மெழுமீண்டு மொடுங்கிப் போகு, மெய்ப் படிவ மில்லாத விண்ணிற் கானல் விரிவதுபோன் மனநினைவில் விரிந்து தோன்றும். 334

படர்மதத்தாற் றனைப்பிறர்போற் றேன்று மாபோற் பகுத்த லிலா வந்தச்சிற் பாவந் தானே, யடர்பொய்போற் றேன்றிய தாற் சத்த மாதி யைம்புலனு மேதொன்று லறியா நின்றுய், தொட ர்கின்ற வதுவிந்த வான்மா வாகுந் தோற்றமெலாந் தானுகித் துன்னி நின்ற, விடமுடைய பரப்பிரம மிதுவே யீதுக் கிப்பிரமப் பெயரியல்பா மிதில்வே றில்லை. 335

பொருகடலிற் றிரைமுதலாய்ப் பிறந்த வெல்லாம் புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ, வொருபொருளாம் பிரமமாத் திர மே யல்லா லுபயமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்று மில்லை, யெரியி டத்திற் சூடுமாத் திரமே யல்லா லிரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ லென்று மொன்றுஞ், சரியைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச் சாதனங்க ணிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும். 336

இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவைவு மாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும், வியப்புறவா சையினுழல்வார்க் கிவ்வா றேதின் மீளாத தீநரகில் வீழ்த்த தாகுந், தியக்குறு போ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவனைப் போல்வார்க்கே திக ழுந் தோன்றும், மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே. 337

விளக்குமிர வியுமலரு முண்டா யுண்டாம் வீசொளியும் பகற்பொழுதும் விரையும் போலத், துளக்கமில்சித் துண்டாகி லுண்டா ஞாலந் தோற்றரவு மாத்திரமே சொரூப மாகுங், கிளத்த பர மார்த்தத்தா லில்லை யென்னக் கேட்டனுமே பாற்கடல்போற் கெம்பீ ரத்தா, லளக்கரிதாய்ச் சீதளமா யமல மாகி யற்புதமா நின்மொழியென் றண்ணல் சொல்வான். 338

இம்மொழிக ளாலிமைப்போ திருளா மீள விமைப்போது வெளியாகு மிவ்வா ருகி, மைம்முகிலா லற்பமாய் வெப்பிற் சீதம் வந்துவந்து போகின்ற மழைநா ளொத்தேன், மெய்ம்முனியே யநந்தமாய்ப் பலவா யொன்ருய் வியாதா யளக்கரிதாய் விளக்க மெய்திச், செம்முறையா மாத்ருமதத் துவத்துக் கிந்தச் செய் தொழில்கள் வந்தவா செப்பு கென்ருன். 339

மெய்யான பொருளுடைய வாக்கி யத்தின் மெய்ப்பொரு ளாய் முன்னெடுபின் விரோத மின்றிக், கையாரு நெல்லியெனக் காட்ட வல்ல கட்டுரையே யாமிங்குக் கழறிற் றெல்லா, மெய்யான ஞானவிழி வெளியாய்ப் போதம் விரியவுதித் தாலென்சொ லென் னும் வித்துக், கையார வலிதெளிதென் ருள்ள வாறு கலக்கமற நிலைநின்று காண்டி யன்றே. 340

தன்னுருவ மாய்வதற்கே முயல்வ தாகித் தமமொழித்த வவிச்சையினற் சகல மான, வின்னலுறு குற்றமிலா விச்சை யெய்து மெய்கணைகள் கணையாலே நஞ்சை நஞ்சாற், றுன்னுபகை பகையாலே தீது தீதாற் றுடைப்பதுபோ லவித்தைதனைத் துடைத் தல் வேண்டு, முன்னியுறப் பார்த்தனுமே யிதன்சு பாவ மொழிந் துபோய்த் தன்மாய்வா லுதவு மின்பம். 341

நனிமெய்யாய் மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடுவாய் ஞானி யாய் ஞானம் பெற்ருற், றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிதி யன்றே துகளிலா நற்போதந் தோன்று மட்டும், பனிமாயை யில்லையென வென்சொல் லாலே பழுதில்லா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய், புனித முறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்திபொரு ந்தி னேரே. 342

பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும் பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும், போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொரு நதியின் கரைதோன்ரு பொருந்தத் தோன்றி, லேதமறு மப்ப தமே யிறவா வீடா மிம்மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ், சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவுற்ரு லிதனி யல்பு தெரியு மன்றே. 343

யாதினிற்ருேன் றியதென்றும் யாதி தென்று மிறந்தநெறி யாதென்று மிறந்தாற் ருேன்று, மாதலினுல் வன்றுயரின் சாலே யான வவித்தையெனு நோய்க்குமருந் தருந்தச் செய்தாற், றீது

பயில் பிறப்பென்னுங் கடலின் மூழ்காய் செறிகாற்றுத் தன்னுரு வாஞ் சேணி றன்னுற், சாதமுறத் திரிவதுபோற் றன்பாற் றோன் றுஞ் சத்தியினு லாத்துமதத் துவநின் றெல்கும். 344

நொய்யநெடுஞ் சிற்கடறன் னிடத்தே யற்ப நுடக்கத்தாற் கணம்விளங்கு நுண்மை நோக்கா, லையமறத் தற்பதமொன் றகண்ட மென்றே யழுந்தவா யக்கடலி லசைந்து சற்றே, மொய் யறிவாஞ் சிற்சத்தி கணகா லத்தின் முழுதுறுசத் தியினுலு முழுங் கத் தோன்றித், துய்யவிடங் காலமொடு தொழில்கண் மூன்று துயனசத் திகடம்மைத் துணையாய்ச் சேர்க்கும். 345

தனதுசுபா வத்தையறிந் தநந்த மான தற்பதத்தி லிருந்துஞ் சிற் சத்தி தானே, யெனதுருவிவ் வளவென்றே யறிவுற் றுற்போ லெண்ணுறுமிப் படியுருவை யிதுபா விக்கி, லனுகதமா யப்பொழு தே பெயர்க ளெல்லை யாதியாம் பார்வைகள்வந் தடையா நிற்கும், கனவிகற்பந் தருவடிவாய்ச் சித்து ரூபங் கவரிடங்கா லந்தொழிற் குக் கலந்த பற்றும். 346

ஈங்குரைசெய் சித்தினுடை யுருவந் தன்னை யாவருஞ்சேத் திரக்கியனென் றியம்பா நிற்ப, ராங்கதுவும் வாதனையைச் செய்யா நின்றே யகங்கார பாவனையை யடையா நிற்கும், வாங்கருமாங் காரமுநிச் சயிப்ப தாகி மலினமுறு புந்தியா மலஞ்சேர் புந்தி, வீங் கியகற் பனைவடிவாய் மனன நெஞ்சாம் விகற்பமிகு மனம்பெறியா மெல்ல வந்தே. 347

கரசரண மயவுடலைம் பொறிக ளென்பர் கவல்வுறவிப் படி யன்றே கலந்து சிவன், விரவியசங் கற்பமெனும் பாசத் தாலே வீக்குண்டு துன்பவலை வீசப் பட்டுத், தரமறவி னதையடைவே யடையா நிற்குஞ் சத்திமய மாமனமித் தன்மை யாகிப், பொரவ கங்கா ரதைமேவிக் கோசகாரப் புழுப்போற்றன் னிச்சையினுற் பூணும் பந்தம். 348

தானேசங் கற்பித்துத்தன் மாத்தி ரத்தாற் றனிவலையா முட் டொழில்க டன்னைக் கட்டக், கானேறு சிங்கம்விலங் குற்ற தென் னக் கவலையினுன் மிகவுமனங் கரைந்து சோரு, மானுத மனம்புந் தி ஞானஞ் செய்கை யகங்காரம்வா தனையுடலம் பகுதி மாயை, யூறுன மலங்கருமம் பந்தஞ் சித்த மோத வித்தை யிச்சையென வுரைப்ப ரன்றே. 349

அப்பரிசோ ரோரிடத்தி லோரொன் றாக வாசாபா சத்தினு லமைத்துச் சொன்ன, வொப்பரிய சகவிரிவா மிவற்றை யெல்லா முட்கொள்ளும் பலமிதனி லொன்று மில்லை, கப்புடைய நெடுவட த்தை வடத்தின் வித்துக் கரந்திருப்ப தொக்குமிடர்க் கவலைத் தீயின், வெப்பமிகக் கோபப்பாம் பெடுத்து நங்க வேட்கையெனு ங் கடற்றிரையான் மெலியு முள்ளம். 350

பெருகியவித் துயர்களா லவச மாய்த்தன் பிதாமகனை மற ந்துமிகப் பீடை யுற்றுக், கருகியவிம் மனந்தன்னை யளற்றி லானை க் கரையேற்றி விடுவதுபோற் கரையி லேற்றாய், வெருவுசரா மர ணமெனும் விடத்தால் வெந்து மிகுநலந்தீங் கெனும்பகையான் மெலியு நெஞ்சக், கருள்புரியா நரர்மனித வடிவ மான வரக்கரே யருள்வடிவ மான வள்ளால். 351

இவ்வகையே சிற்பாவ சீவ பேத மிபல்வடிவாம் பிரமத்தி னிடையே நின்று, வவ்வியபா வனையாலே வந்த கோடி வாராநின் றனகோடி வருவ கோடி, தெய்வவ்ளை யருவிநீர்த் துளிபோல் வந் தோர் சிலர்பிறவி யொன்றிரண்டு மூன்று சேர்ந்தோர், நைவரு சென் மங்கள்சிலர் நூற்றின் மிக்கோர் நாடரிய பவஞ்சிலர்க ணண் ணி நின்றோர். 352

சிலர்சிலர்கள் கின்னரர்கந் திருவரானோர் சிலர்விச்சா தாரா கர் திரளாய் நின்றோர், சிலருக்க ரிமகிரணன் வருண னானோர் சிலர்பிரமன் திருநெடுமால் சிவனாய் நின்றோர், சிலர்மறையோர் சிலரரச ராகி நின்றோர் சிலர்வணிகர் வேளாண்மைச் செயலி னின்றோர், சிலர்விலங்கு பறவைகளூர் வனவாய் வந்தோர் சில ரிலைகாய் பழமூலந் திரண மானோர். 353

சிலர்மயேந் திரசைலஞ் சையமேரு தென்மலய மந்தரமாய்ச் சிறந்து நின்றோர், சிலர்கடம்பஞ் செம்பீரந் தாலஞ் சாலந் சிறந்த தமா லங்களாய்ச் செறிந்து நின்றோர், சிலருவரி தயிர்நெய்பாற் கருப்பஞ் சாறு தேனெடுநீர் பெருங்கடலாய்ச் சேர்ந்து நின்றோர், சிலர்திசைகள் சிலர்நதிக ளாகி நின்றோர் சிலர்மேலோர் சிலர்கீ ழோர் சிவ ரானோர். 354

கையினா லறையுண்ணும் பந்து போலக் காலனா லறையுண்டு கணக்கி லாத, மெய்யிலே புகுந்தலுத்து விவேகம் பெற்றும் விரகி லார் சிலர்பிறப்பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார், மையினன் மூன் றுலகாம் பணதி செய்து வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளாப், பொய்யி

ஞன் மிகவிரியும் வேலை யூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்த மாயை. 355

தெரிந்துணர்ந்தோ னிவ்வாறு செப்ப லோடுஞ் சீவன்றன் மனப்பதத்தைச் சேர்ந்து நின்றும், விரிஞ்சனெனும் பெயர்பெற்ற தெவ்வா றென்று வித்தரத்தா லுள்ளபடி விளம்பு கென்ன, வரிந்த மன்கேட் டலும்வசிட்ட னுரைப்பான் வள்ளா லந்தநெறி கேட்ட லுமே யகில ஞாலம், புரிந்தநெறி யறிதியிதன் றன்மை யெல்லாம் புந்தியுறக் கேட்டுணர்வு பொருந்து வாயே. 356

திசைகால மாதிகளாற் றன்னுடைய சத்தியினுற் றிரியாச் சீவன், பசையான லீலையினுற் றிசைகால மாதிகளாற் பயின்ற மேனி, யிசையாநின் றுனபோதே சீவனுக்குப் பரியாய மென்னப் பட்ட, வசையான வாதனையின் வசத்தாலே யுலையுமனம் வந்து தோன்றும். 357

செயல்செயலின் மைகளிரண்டுஞ் சேர்ந்தெழுந்த மனச்சத் தி செயலை மேவி, யியல்பின்முத ஹெய்தாகிச் சத்தவிதை யிரதத் தி லெழுவ தான, வுயர்தருவின் பாவனையைப் பாவிக்குங் கணத் திலே யுடனே யந்த, வியனலைவின் றன்னெறியா லந்தமனங் கன தையினை மேவு மன்றே. 358

பரிசவிதை யிரதத்தி லெழுவதாங் காற்றசைவைப் பாவித் துன்னும், விரிதருவின் காற்றிரண்டின் மெய்ந்நெருக்கி லேநின் றும் வெந்தீத் தோன்றி, யிருதிற்சத் தப்பரிசந் திடமாகப் பழக் கமுறு மியல்பி னாலே, யுருவதன்மாத் திரைமேவு மிம்மூன்றி னுடன்மேவு முள்ளந் தானே. 359

கணத்திலிர தத்திபல்பைப் பாவிக்க நீரறிவக் கருத்தி லுண் டாங், குணத்தினையத் திறங்களொடுங் கூடுமனங் கணத்திலே குறித்து நாடி, மணத்தினைப்பா வித்தலுந்தன் மாத்திரத்தால் பாரறிவு வருமிவ் வாறே, தணத்தபூ தத்தன்மாத் திரம்வளைத்து வளைத்துருவாய்ச் சகமாய்த் தோன்றும். 360

திகழ்ந்தவனற் பொறியென்னத் திகழ்வடிவை விண்ணிலே தெரியக் காணு, மகங்கரமாந் தொழின்மேவிப் புந்தியுடன் விதை யோடு மணுகி யந்தப், புகன்றதெலாஞ் சேர்ந்துபுரி யட்டகமா யுயிர்களுளப் பூவில் வண்டா, மிருந்தகடுங் கூட்டரவாற் பாவிக்கு மிகவிளங்கு மேனி தன்னை. 361

பாவனைமுற் றிடத்தூல மேனியாய் வில்வத்தின் பழம்போற் சித்த, மேவுகரு விற்பாய்ந்த பொன்னிறம்போன் மிகவிளங்கி விமல விண்ணிற், றுவரமுண் டாய்நிற்கு மந்தவொளி தன்னுடைய சுபாவந் தன்னாற், கேவலமேற் றலைகீழ்காற் பக்கங்கை நடுவயிறுக் கிளர்ந்தோ னுகும். 362

முந்தியகா லத்தினல் வெளியாகி நின்மலமா மூர்த்தி யாகிப்
புந்தியொடு சத்துவமொய் புச்சாகம் விஞ்ஞானம் பொறியு மேவு
மந்தவவ னேயகில பிதாமகனைப் முழுதுணர்ந்த வயன மன்னன்
சுந்தரமா யுத்தமமாய்த் திகழ்கின்ற தன்வடிவைத் தோன்ற நோ
[க்கி. 363

குன்றுத வறுகுணத்தோன் மூன்றுகா லமும்வெளியாக் குறிக்கும் வேதா, வொன்றுகிச் சின்மயமே யுருவமாய்க் கரைகாணு வுயர்வா னத்தின், முன்றுனுண் டாகியதென் னெனநினைந் தா னழுக்கிலா முழுஞா னக்கண்; ணன்றுவப் போதுதித்தோன் பலகோடி சிருட்டிமுத னடத்தக் கண்டான். 364

சாதிகுலந் தருமமெலா முணர்ந்த வற்றை லீலையினாற் றுன் கற் பித்தா, னேதரிய லீலையினுற் சங்கற்பத் தாற்பிறக்கு முயிரை யெல்லா, மேதமுறு கந்தர்ப்ப நகரம்போ லறம்பொருள்வீ டின்ப மெய்த, மேதகைய பலகோடி சாத்திரங்க ளவர்க்காக விதித்தான் வேதா. 365

விரிஞ்சனுரு வாமனத்தா லிச்சிருட்டி யிற்சிருட்டி மேவி நின்றும், புரிந்தலரு மலரெல்லாம் வசந்தகா லத்தினற் பூப்ப தொக்கும், பிரிந்தசுரர் நரர்முதலோர் தத்தஞ்சங் கற்பத்தாற் பிறவி யுற்றார், தெரிந்தனைய சங்கற்ப மறிற்பிறவார் நெய்மாண்ட தீபம் போல. 366

வானநிக ராமனைத்துங் கற்பனைமாத் திரம்வாளா வளரா நிற்கு, மானசக நனவுதனிற் கனவுபோ லிராகவனே யறிதி யன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்விடத்து மொன்று மென்றும், ஞானபர மார்த்தத்தா லிவையெல்லாம் பொய்யாக நண்ணு மன்றே. 367

வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாங் குடும்பபாம் வெறும் பொய் யென்றே, யிங்காசை யறநீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்து வாழ்வாய், சிங்காரக் கந்தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவும்

றென் றீதோ நன்றே, பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாச மாயை. 368

தாரதன மிருமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா,லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவில்லா ராசை விஞ்சிக், கூரிதையா மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே, தீரதையா மறிஞர்க்கு விரத்தியுள தாய்ச் சித்தந் தெளியு மன்றே. 369

ஆனதிறத் தாற்குடும்ப பாரவியா பாரத்தி லணுகும்போது, போனபொருட் கிரங்காமற் பொருந்துபொருண் மாத்திரமே புசித்து வாழ்வாய், தீனமுற வருபொருளைச் சிந்தியார் வந்தபொருட் டெதென் றெண்ணார், ஞானபர ரானோர்க்குச் சுபாவமாங் குணமிதுவே நளினக் கண்ணாய். 370

கண்டனவெல் லாம்பொய்யென் றுள்ளத்தி லனைத்தினும் வெங் காத னீத்த, பண்டிதரா முழுதுணர்ந்த பெரியோரை யீராது பாச மாயை, யுண்டிலையென் பவற்றிடையின் சுத்தமாம் பதம் புந்தி யூன்றப் பற்றி, விண்டவுடற் குட்புறம்பா முலகைநீ பற்றுதலும் விடலும் வேண்டா. 371

எக்கருமத் திலுமிச்சை யனிச்சையற நின்றுணர்வை யெய்தி னோர்க்கே, யக்கருமங் களிலறிவு பற்றாதா மரையிலைசே ரம்பு போலத், தொக்கபொறி விடயநலஞ் சுவையறநின் மனமாரத் தோன்றில் வீரா, தக்கவுணர் வுணர்ந்தோனப் பவக்கடல்கள் கடந்தன்றே சநநந் தீர்ந்தாய். 372

உச்சமுறு பதம்வேண்டி லனைத்துவா தனையினுநின் றுள்ளந் தன்னை, நிச்சயமா முணர்வாலே நீக்குவாய் மலரின்மண நீங்குமாபோற், றுச்சமுறு வாதனையாந் தாங்கரீர் பவக்கடலிற் றுளைவார்க் கெல்லா, மச்சமற நல்லறிவு மரக்கலமாய்க் கரையேற்று மயலோன் றுண்டோ. 373

பராபரங்கண் டோரனைத்தும் பின்செல்வ ருலகியல்பு பற்றார் நீங்கார், சுராலயநந் தனவனத்தும் பற்றார்கள் சூனியத்துந் துயரமெய்தார், விராவுநிய தியுந்தள்ளார் வெய்யவன்போ லனுசரிப்பர் மேன்மை சான்றோ, ரிராகவனே யிவ்வாறு நடத்தியென வசிட்டமுனி யியம்ப லோடும். 374

பரத்துவகே ளிவ்வாறு பரமமுனி பரமபதம் பகரக் கேட்டுத், திரத்துவமா நிறைந்தான்போற் சீராம னமலமாய்த் தீர்ந்து சித்தந், தரத்துவமை யில்லாத மெய்ஞ்ஞான நல்லமுதாற் றதும்பித் தண்ணென், றுரத்துவளர் சந்திரன்போ னிறைவுற்றான் வசிட்டனுமீண் டுரைப்ப தானான். 375

ஒருகால மரன்படைப்ப னொருகால மயன்படைப்ப னுலகமெல்லா, மொருகால மரிபடைப்ப னொருகால முனிவர்படைப் புள்ள தாகு, மொருகாலம் புயத்துதிப்ப னொருகால்வா ரியினுதிப்ப னுயர்ந்த வேதா, வொருகாலண் டத்துதிப்ப னொருகால்விண் ணகத்திலே யுதிப்ப னன்றே. 376

வன்மரங்க ளேநெருங்கு மொருபடைப்பி லொருபடைப்பின் மனிதர் துன்னும், பன்மலைக ளேநெருங்கு மொருபடைப்பி லொருபடைப்பிற் படர்மண் ணாகுங், கன்மயமா மொருபடைப்பி லொருபடைப்பிற் றசைமயமாய்க் காண லாகும், பொன்மயமா மொருபடைப்பி லிப்படியே பலவிதமாம் பூமி தானே. 377

வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாந் தீமுதலா மற்றை வாயுத், தான்முதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமை யாகும், யான்முதலோ ரயன்சிருட்டி சிலேடையா வுனக்குரைத்தே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமமிதற் கொன்றாக விலதுபல விதமாய்த் தோன்றும். 378

கிருதமுத லுகநாலு மீண்டுமீண் டுற்பவிக்குங் கிளத்து ஞாலத், தொருபொருளும் வளைத்துவளைத் தநந்தமடங் குற்பவமாயுழலா தில்லை, யிருள்பெருகு மாமாயை வன்னலைக்கு முன்னிலையா மியாமிங் கோத, வருமறைதேர் தாசூரன் கதைகேட்டி யிராமவென வறைவ தானான். 379

முக்குணந் தானே மூன்றுட லாகி மூலமா மூன்றுல கிற்கு, மக்குணந் தன்னிற் றமங்கொள்சங் கற்ப மாவது பகுதியின் செயலாற், றுக்கமாய் வருந்திப் பாதலப் புழுவாந் தூயசத் துவங்கொள்சங் கற்ப, மிக்கநற் றரும ஞானம்வீ டுளதாய் வேந்தர்மேவந் தெனமிக விளங்கும். 380

இராசத குணசங் கற்பமிவ் வுலகி லியல்புறு குடும்பியா யியங்கும், விராவிய விந்த மூன்றையும் விட்டு மெய்ம்மையாய்த் தானில தென்னி, னிராகுல மாக வனையசங் கற்ப நிமலமாம் பரபத

மடையுந், துராசையாம் பார்வை யனைத்தையு நீக்கித் துகண்மன மனத்திஞ னிறுத்தி. 381

உள்ளினும் புறத்து மெழுந்தசங் கற்ப மொருக்கிட வொருப்பட நினைவா, யெள்ளருந் தவங்கள் கற்பகோ டிகணீ யியற்றினும் பாதலம் பூமி, தள்ளருந் துறக்க மேவினு முனக்குச் சாற்றுசங் கற்பமாய் வல்லாற், றெள்ளிய பரம பதத்தினை மேவத் தியக்கமி லுபாயம்வே றில்லை. 382

துயர்களும் விகாரங் களுமிலாப் பிரம சுகஞ்செய்சங் கற்பநா சத்தை, முயனுதி நனிசங் கற்பமாங் கயிற்றின் முடிவறு பாவனை யெல்லா, மியல்புறு கோவை யாலெழு மந்தக் கயிற்றினை யெளிதினி லறுத்தான், மயல்கொள்பா வனைக ளெங்ஙனே தூளாய் மடியுமோ வறிகில மைந்தா. 383

துனிசெய்சங் கற்ப மின்றிமுன் வந்து தோன்றிய தொழில் வழிநிற்பாய், பனிசெய்சங் கற்ப மாண்டிடி லறிவு பார்வைகளனைத் தினும் பற்றுத், தனியுயர் பிரம பதமடைந் தகில விகற்பமாந் தனையெலாந் தள்ளி, யினியஞ யேகத் துவத்திலே சுழுத்தி யிதயமுற் றின்பமே பெறுவாய். 384

என்னனு முயர்சங் கற்பமே தென்ன வெழுந்ததும் வளர்ந்தது மாய்ந்து, சன்னமா கியது மெங்ஙன மென்று தவஞ்செய்தா சூரனை மைந்தன், பன்னியே கேட்ப வதற்கவ னுரைப்பான் பரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மின்னிய சமமா மறிவுகாண் பவற்றின் மேவுற வெழுதல்சங் கற்பம். 385

அற்பமா யெழுந்து தானுள தாகி யடைவிலே பையப்பையப் பருத்துத், தற்பர மனமாந் தெளிவற மூடிச் சடத்துவந் திடத்தினுண் டாக, வுற்பவ முகில்போல் வளர்வுறு மைந்தா வுணர்வு காண் பவற்றினை யுன்னி, நிற்பதாந் தனக்கு வேறுபோற் கண்டு நிகழ்த்துசங் கற்பமாய் நிகழும். 386

அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப், பிறிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே, செறிதுய ரொழிய வின்பமொன் றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப, நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையி னிமிடமும் பாவனை நினையேல். 387

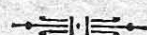
இவ்வள வான பாவனை யாலே யின்பமா மினையசங் கற்பந், தவ்வுறப் பெரிய முயற்சிகள் வேண்டாந் தாக்குபா வனையெலா மொழித்த, வவ்வகை யாலே யிறந்துபோந் தன்னெஞ் சலர்வுறு பூவினைக் கசக்கிற், கைவரு வருத்த மொன்றுள தாகுங் கழறிய விதற்கது வேண்டா. 388

எழுந்தசங் கற்ப பாவனை விட்டா லிறந்துபோ மிதனையிங் கிதனு, லழுந்துற மாய்த்து மனத்தினுன் மனத்தை யறுத்துநின் னறிவினீ நிற்பா, யுழுந்துருள் பொழுதின் முடியுமீ தரிதோ வுலகமும் வானமு மொக்கு, முழுந்திய பொய்யாய்ப் போம்விகற் பத்தான் முளைத்தவை யன்றிமுன் னிலதால். 389

தண்டுலத் தோலுஞ் செம்பினிற் களிம்புஞ் சகசமாய்த் தொழில்விசே டத்தால், விண்டுபோ மதுபோற் புருடனு மலத்தை மேவியே போக்குத லியல்பாங், கொண்டசந் தேக மொழித்துநீ முயல்வாய் குருவின்வல் லபஷிளக் கத்தாற், கண்டன மெனல்வீ ஞ்ஞுநீ தானுங் கண்டன பரம்பொருட் பொலிவே. 390

கசன் கதை.

முடிவறு காலந் தன்னின் மொழிதரு மாண்டு நூறு
நொடியள வெனினும் பற்று திதனையே நெடிதாய் நோக்கி
யொடிவறு பார வேட்கை யுறுவதென் பொருள்க ளுன்னிப்
படர்வதா முள்ளத் தாசை பற்றற வொருக்கி நிற்பாய். 391

மாலற வெங்ங னின்று யங்ஙனே வாழ்வாய் பாரிற்
கோலநன் மணிகள் வேண்டா திருக்கவுங் குருகிப் பாயுந்
தூலநன் னிழல்போ லுண்டா மாத்திரந் தோற்ற மான
ஞாலமும் பரமந் தன்னி னலம்பெறத் தோன்று மன்றே. 392

ஆதலாற் பரமந் தன்பா லகர்த்தனே கர்த்தனே யென்
றோதுபா வனைக ளுண்டா முற்றபற் றிலாமை யாலே
சாதமி லகர்த்த னுகுஞ் சந்நிதி மாத்தி ரத்தான்
மேதகு கத்த னுமிவ் விரண்டலால் வேறு மேவா. 393

அகத்தனிற் கத்தன் றன்னி லமைந்ததே ததனி னிற்பாய்
முகத்தமா மிரண்டு மின்றி முளைத்தெழு மனதை நுங்கி
மிகத்தனி திரமாய் நிற்றி யகத்தனு விளம்பு நேரிற்
சுகத்தனு நிற்றி யேனு நன்றிது துயரொன் றில்லை. 394

முன்னிய கத்த ளுகி யான்சக முறைசெய் கின்றே
னன்னிய நினைவி லாமை யாலதில் விகார மில்லை
யென்னது நீநான் செய்தேன் செய்திலே னென்னும் பார்வை
யுன்னிய பொழுதே துன்ப முடலைநா னென்பா ருண்டோ. 395

மொய்யுட லுனே யென்னின் மூவேழு நாகு மஃதே
வெய்யவன் றயாா மேனு மெய்யையா னென்ன வேண்டா
வையமில் கேள்வி நல்லோர் நினைவரோ வனைத்தா மூனுங்
கையுறத் தின்ப ரேனு நாய்ப்பிணங் கவரார் நீசர். 396

நாமுட லென்னு மாசான் ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகுந்
தோமுறு மதனைத் தூரத் தூர்ப்பரேற் சோதி ஞான
மாமுகி லிலாநி லாப்போல் வயங்கிடு மினைய கண்ணு
லேமுறு பிறவி வேலை யிருங்கரை யெளிது தோன்றும். 397

அனைத்தினுங் கத்த னல்லே னவனிவ னல்லே னென்ன
நினைத்துளத் துறுதி யாகி நிற்றியா லஃதின் றென்னி
லனைத்தினுங் கத்தனுனே யளவறு மதுநா னென்ன
நினைத்தசை வொன்று மின்றி நிச்சய மாகிநிற் பாய். 398

அன்றெனி லொன்று மல்ல வொன்றுநா மாகு மென்றே
நின்றவிப் பதத்தி னன்று நின்பதந் தனிநீ நிற்பா
யொன்றெனும் பதத்தைக் கண்ட வுத்தமர் தன்பா னிற்பர்
துன்றுவா தனையே பந்தந் தொலைவீ டதனைத் தீர்தல். 399

புலன்களிற் பழகிச் சித்தம் பூண்டவா தனைகண் முன்னே
யலம்பெற மாற்றி வீட்டிற் கடுத்தவா தனையுந் தீர்வாய்
நலந்திக ழருள்சந் தோட நட்புதா சினமிந் நாலு
மலந்தவிர் குணங்களாக மனத்தமுந் தாது செய்வாய். 400

உள்ளுறு தொழில்கண் முற்று மொருக்கியோ ருணர்வைப் பற்றி
மெள்ளவாங் கதுவு மந்தக் கரணங்க ளுடனே விட்டுத்
தள்ளுவ வெல்லா மெத்தாற் றள்ளினு யதுவுந் தள்ளித்
தெள்ளுணர் வுள்ளஞ் செய்கை தேசிரு ளனைத்துந் தீர்ந்து. 401

வாதனை வடிவ மான விவைகளு மற்றி வற்றைப்
பேதமாய்ப் பழகு வோனும் பிராணனி லியக்கந் தானு
மியாதுமூ லத்தோ டீர்த்து விண்ணக மென்ன நின்று
வியாதுதீர் சாந்த ளுயென் னுயினை யதுநீ மெய்யால். 402

உளத்தினி லனைத்து மாற்றி யுலகிலோர் பற்ற தின்றித்
துளக்கிலா நிலையி னின்றோர் துகளறு முத்த ராவா
ரளக்கரு மீச ராவா ரவர்களே சமாதி தானுங்
கொளத்தகு கருமந் தானுங் கூடினும் விடினு முத்தர். 403

இருதயத் தாசை யொன்று மிலாமையா லெண்ணப் பட்ட
கருமங்கள் செய்துந் தீர்ந்துங் கையுறு பயனென் றில்லை
யொருவழிப் படாநீள் கால முளமொருப் படுத லாலே
பெருகுவா தனைதீர் நெஞ்சிற் பேசுநா லனைத்தும் வேண்டா. 404

மறுகுவா தனைக டர்ந்த மவுனத்தை யொழிய வேறோ
ருறுகதி நல்ல தில்லை யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்
துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்டதாந் தொல்லை ஞாலத்
தறுதியா யுண்மை கண்டோர் சிலர்நின்றோ ரவத்தின் மாய்வோர்.

தேகத்தை நோக்கி யன்றோ செகமெலாந் திரிவ தல்லா
லேகத்தை நோக்கி யன்றோ வெங்கணும் பஞ்ச பூத
நாகத்தை மண்ணைக் கீழை நாடினு மாறு காணே
மோகத்தை விடுது மென்றே திடமுற்றார் முழுதும் பற்றார். 406

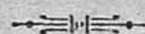
ஊகமின் மூகர்க் கெல்லா மூழிவெங் கடலாஞ் சென்ம
மோகமி லூகத் தோர்க்கு முன்னுறு கோவின் றுளாஞ்
சோகமின் ஞானி நெஞ்சிற் றொடர்ந்தசிற் றின்பம் பற்றாப்
போகமில் சிற்றார்ப் புன்பெண் பொலிநகர் விடலைக் கென்னும்.

பிரமமாஞ் சுத்த வேலை நுரைகளாம் பிறங்க லெல்லாம்
பரமவா தித்தன் முன்னர்க் கானலாம் பரவை ஞாலந்
திரமதா மிதனை முன்னே செப்பினன் வியாழன் றந்த
வரமகன் கசனும் பேரோன் மற்றது வள்ளல் கேட்பாய். 408

கசனுயர் சமாதி நீங்கி யொருபகற் களிக்கு நெஞ்சன்
வசமறத் தழுத முத்த வசனத்தன் யாது செய்கேன்
றிசையுற வெங்கு செல்கேன் றீர்ப்பதென் கொள்வ தென்று
மிசையுயர் கற்ப நீர்போன் மேதினி யெங்கு நானே. 409

மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்
வானில்லை யகத்தி லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை
யானிலா விடமு மில்லை யெனதிடத் திலாது மில்லைத்
தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதா நந்த மென்றான். 410

திதிப்பிரகரணம்.

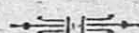
கொள்ளற் பாலது துயரிலா தவர்நிலை குறுகத்
தள்ளற் பாலது தீயவர் நெறியெனுஞ் சழக்கே
யெள்ளற் பாலதா முலகமே தியாமெவ னென்றே
தெள்ளற் பாலது குரவரா லறிவினாற் றீர. 411

வருந்து கிற்பது தனையறி நெறியிலே மனத்தாற்
றிருந்து கிற்பது கருமத்தி லழுந்திலாச் செய்கை
பொருந்து கிற்பது தீயவ ரல்லவர் புணர்ச்சி
யருந்து கிற்பது நானென்ப தாக்குகிற் பதுவே. 412

தீர்க்கத் தக்கது நரம்பெலும் பெனுமுடற் றியக்கம்
பார்க்கத் தக்கது முழுதுயிர்க் குள்ளுறை பரம
மீர்க்கத் தக்கதே யிரவியி னிடத் திலும் பாரி
னீக்கத் தக்கிலாப் புழுவினுஞ் சித்தொன்றே நிற்கும். 413

உபசாந்திப்பிரகரணம்.

சனகராசன் கதை.

சூரர்குருவின் மகனுரைத்த படியேயிவ் வுலகெலாஞ் சொரூப மாகும், விரவியநீள் பிறப்பிறப்பா மிகுமாயை யிராசததா மதத்தை மேவும், புருடர்தரித் திடவற்றுய்த் தூண்சுமக்கு மண்டபமே போல நிற்குந், திமுளசத் துவகுணத்துன் போல்வார்கள் சநந பயந் தீர்ந்து நிற்பார். 414

வழுவருசத் துவகுணத்தோர் தோலுரிக்கு மரவென்ன மாயா பாச, மழுவுவரெல் லாம்பிரம நாமதுவே யென்றெண்ணி நாமும் வேறே, முழுதுலகம் வேறென்னு மோகமொழிப் பாய்பிரம மூலச் சித்தி, லெழுவனகற் பனையெல்லாங் கடலிலலை போன் மெய்யா யில்லை யென்றே. 415

சோகமிலை மோகமிலை பிறப்பில்லை பிறப்பிறப்பிற் சுழல்வா ரில்லை, யேகமென விங்கென்று முள்ளபொரு ளேயுள்ள திரங்க வேண்டா, மூகமுற வருவனபோ வனநினையேற் றுரந்தனைக ளொன்று மில்லா, மாசனசத் துவகுணத்தோ டொருவனு யிட ரெல்லா மாற்றி நிற்பாய். 416

சமமாகிச் சொரூபத்தே நிலையாகித் திரமதியாய்ச் சாந்த ஞகி, யமர்மனன மௌனியாய் நன்மணிபோற் றெளிந்துதுய ரனைத்துந் தீர்வாய், நிமலமுற நிகழ்காலத் தொழிற்செய்தி யா வையினு நேயமின்றி, நமதெனக்கொள் ளுதல்விடுத லிரண்டுமறத் துன்பமெலா நாசஞ் செய்வாய். 417

இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்பிலே மெய்ஞ்ஞான மௌனிதி லுண்டாம், பனிச்சுடர்வெண் ணித்திலங்க ளுத்தமமா மூங்கி லல் லாற் படுவ துண்டோ, செனித்தவரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திரராய்த் தெளிந்தோ ராகி, யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிக ளாங் குணமெல்லா மவரைச் சேரும். 418

மெத்தென்ற சரித்திரத்தி னவர்தம்மை யுலகெலாம் விரும் புந் தன்மை, கொத்தொன்று வனமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ் விலங்கின் கூட்டம் போலு, மித்தன்மை யாவருக்கும் பொதுமை யினு லியம்பியதா மிதனில் வேறுய்ச், சத்தென்ற வழியிரண் டேழ் பவந்தீர்ப்ப வர்க்கவற்றைச் சாற்றக் கேண்மோ. 419

தேசிகன்சொற் பிழையாம லனுட்டிக்கிற் பையப்பையத் தியக்க நீங்கிப், பேசியசென் மத்தாத லடுத்தசில பிறப்பினு லாதல் பேறும், மாசறுவிற் பத்திசிறி துண்டாகு மனத்தாற்றன் மனனத் தாலே, யேசறுமா காசபலம் வீழ்வதுபோன் மெய்ஞ்ஞான மௌனிதி லுண்டாம். 420

இவ்விரண்டி லாகாச பலம்போல மெய்ஞ்ஞான மியைந்த தன்மை, செவ்வியவள் ளான்முன்னோர் கதையாலே யான்செப்பத் திருந்தக் கேட்பாய், தெவ்வுலகி லாபத்தென் றுென்றுமிலோன் விதரணத்தோன் செல்வ மிக்கோ,னவ்வியமில் விதேகநா டாசாள் வோன் சனகனெனு மரசர்கோமான். 421

சற்குணத்தாற் கடலனையான் சக்கரத்தா னெனவுலகந் தாங் கு நீரா, னற்குணஞ்செய் வசந்தனு ணறுமலர்சூழ் நந்தனத்தி னயந்து மேவி, தற்குரிய தந்திரர்கள் புறநிற்பத் தனியனுய்ச் சரிக் கும்வேலே, சிற்குரிய மனமுடைய சித்தர்கணம் பாடுவபண் செவி யிற் கேட்டான். 422

வெறியாரும் பொருப்புறைவோர் விழிப்புலத்தின் மேவா தோர் விளம்பு கீத, நெறியார்மன் னவன்கேட்ட படியுரைப்ப நெடியவனே நினைவிற் கொள்வா, யறிவானு மறிபொருளுங் கூடிய

கூட் டாவிலெழு மறிவா நந்தம், பிறியாத வான்மதத் துவத் தெழுந்த தாமதனைப் பேணல் செய்வாம். 423

காண்பானுங் காண்பனவுங் காட்சியும்வா தனையுடனே கழல விட்டுச், சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளியா மச்சொரூபஞ் சிந் தை செய்வா, மேண்பாலா முள்ளதில தெனுமிரண்டி னிடை யெய்தி யிறவிலாதாய், மாண்பான வொளிக்கெல்லா மொளியாமச் சொரூபத்தை மதித்தல் செய்வாம். 424

அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத முரைப் பதாகி, நிகழொளியா யான்மதத் துவமான சொரூபத்தை நினைத் தல் செய்வாந், திகழிதய குகையுறையுந் தேவதையை விட் டயலே தெய்வந் தேடன், மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்துசிறு மணிதேடும் வேட்கை போலாம். 425

மாளாத காதலெனும் வற்சநா பிக்கொடியின் வனத்தைச் சுட்டு, நீளாசை யனைத்துமறுத் தவர்க்கன்றே விப்பயன்று னோரா நிற்கும், கோளான பொருளனைத்தின் முன்பொடுபின் பினிமை யிலாக் குற்றங் கண்டு, மீளாத பாவனையாற் கட்டுண்பார் வேச ரியே வேறென் றன்றால். 426

எழுந்தெழுந்து சீறுகின்ற விந்திரியப் பாம்புகளை யிதயந் தன்னி, லழுந்துவிவே கத்தடியால் வச்சிரங்கொண் டிந்திரன் வெற் படர்வதென்ன, விழுந்திடமோ துறவேண்டுஞ் சாந்தியினாற் சமமேவி யிடர்தீர் நெஞ்ச, முழுந்துசுக வடிவாந்தற் பதநிலையைப் பெறுமிதுவே முத்தி யென்ன. 427

தெளிவுடைய சித்தர்கணந் திகழ்வுறப்பா டியகீதந் தெளியக் கேட்டுக், களிதருவெஞ் சினக்கருட னொலிகேட்ட பாம்பென்னக் கலங்கி மன்னன், குளிர்பொழினின் றகமடைந்தா னனைவரையும் விடைகொடுத்துக் கோயில் புக்கா, னளிர்சுதைசெய் மேனிலத்தி லொருவனே யிருந்துநனி நாட லுற்றான். 428

பறக்கின்ற பறவைகளின் சிறகென்ன வனவரதம் பதைத் து லாவி, யிறக்கின்ற வுலகநடை நோக்கிவாய் விட்டிரங்கி யியம்ப லுற்று, னறக்கன்றி யவத்தினுழன் றலமருமிவ் வுலகிடையா னங் தோவந்தோ், நிறக்கின்ற மயக்கத்தாற் கல்லிடைகற் போலு ருண்டு ளெரிந்தே னந்தோ. 429

காலமொரு கான்முடியா திதனிடையெண் ணூருண்டோர் கணமு மில்லை, சாலவிது தனைமதித்து வன்காத லிடைவீழ்ந்து தளர்வ தேனுன், றாலமதி யாற்கெட்ட வெனைப்போல வினரார் சொல்லற் பாற்றோ, சீலமறு வாணுளைப் பெரிதாக நினைவதே சீசீ யந்தோ. 430

எல்லையிலா வண்டத்தி லியானுளும் புவிநோக்கி லிறையு மில்லை, யல்லலுறு மிதுபெரிதா வாதரித்து நிற்பதே யந்தோ வந்தோ, புல்லிமையற் றினிதாகி யுதாரமாச் செயப்படாப் பொருளீ தென்னத், தொல்லுலகி லொருபொருளுங் காணேனித் தொடர்ச்சிநிலை யென்னே யென்னே. 431

தலைவர்தலை மேலுறைவோர் நாட்குளினுற் றாழ்ந்தோர்க்குத் தாழவீழ்வர், நிலையில்பெரு மையையுறுதி நினைக்கின்ற நெஞ்சே யின் னினைவீ தென்னே, தொலைவில்பெரும் போகங்கள் பெரியோர்கள் கிளையோடுந் தோன்றித் தோன்றி, யுலைவுறமாண் டார் முன்னு ளிந்நாளிங் கிவையனைத்தி லுறுதி யென்னே. 432

மண்ணுடு மன்னவரு மவர்தனமு மாண்டனநுண் மணலையொக்கும், விண்ணுடு மிந்திரரு மவர்வாழ்வும் போயினவிண் மீனையொக்கு, மெண்ணுடும் பிரமருமண் டமும்பூதங் களுமிறந்த வெல்லை யில்லைக், கண்ணுடு மவையெங்கே நின்வாழ்க்கை நிலையென்னே கவலு நெஞ்சே. 433

செல்லாத மாயையிரு ளிரவிலே தேகமயத் தியக்க மான, பொல்லாத நீள்கனவாஞ் சூனியத்தி லிச்சையிறை பூண்டேனென்னிற், கல்லாத புல்லியனேன் சீசீநா னனவரதங் காணு நாட்க, ளெல்லாம்போ யினபோமா லிறவாதொன் றுய்நன்று மெழிளுட் காணேன். 434

நடுவின்முடி வினிலடியி னன்றுன பொருளொன்று ஞாலத் தில்லைப், படுபொருளெல் லாமிறப்பா மலத்தினு லேபூசப் பட்டதன்றோ, கடுவினைக ளுடோறுங் காய்துயர நாடோறுங் கரையொன் றில்லாக், கொடுமைகளே நாடோறுஞ் செய்கின்று ரறிவில்லார் குரம்பைக் கூத்தால். 435

பாலகனு யஞ்ஞானத் தழுந்துவனற் காளையாய்ப் பாவைமாராற், சாலவருந் துவன்விருத்தன் றானுகிக் குடும்பத்தாற் றளர்ந்து சாவன், மேலவிவ னெக்காலத் தென்செய்வான் மாயக்கூத் திருந்த

வாறே, ஞாலமெலா மாடரங்காய்ப் பொறிமேள மாய்மனப் பேய் நடிக்கு மன்றே. 437

உள்ளத்தின் முடிமேலே யில்லாமை வீற்றிருக்கு முலகி லென்றுந், தெள்ளூற்ற நல்லறத்தின் சிரத்திலே யெப்பொழுதுந் தீமை வாழு, மெள்ளற்ற வின்பத்தின் றலைமேலே துன்பங்க ளிருக்கு மென்றாற், கொள்ளத்தக் கனவான குற்றமிலாப் பொரு ளேது குறிப்பு ளேற்கே. 438

விழிப்பதுவு மிமைப்பதுவுஞ் சகத்தோற்ற மொடுக்கமா மே லோ ருண்டாற், பழிப்பரிய வன்னார்முன் னென்போல்வா ரென் னென்று பகரலாவ, ரிழிப்பரிய விசித்திரமாஞ் சம்பத்து மாபத்தா மிதயங் காயி, லொழிப்புரிய விசித்திரமா மாபத்துஞ் சம்பத்தா முள்ளம் வேண்டில். 439

வெம்மாய வாழ்வன்றோ துயர்க்கெல்லாம் பிறப்பிடமாய் விளம்பு கின்ற, தம்மாவிங் கிதனிடையே யழுந்துமவர்க் கின்ப முள தாவ தெங்ஙன், மைம்மாயை யென்னுமரம் பணையிலைபூ காய் பழத்தால் வரம்பற் றோங்க, விம்மால்செய் மனம்வேரா மிம்ம னந் தான் சங்கற்ப மென்பதாகும். 440

சங்கற்ப நாசத்தா லெளிதாக மனநாசந் தானே யெய்து, மங்குற்ற மனமிறக்கிற் சநநமா ணங்களெனு மரமு மாயு, மிங்கி ப்பா லெனைத்திருடுங் கள்ளனைக்கண் டேன்கண்டே னிவன்பேர் நெஞ்சம், பொங்குற்ற நெஞ்சத்தா னெடுநாணென் தேனின்று பொன்று விப்பேன். 441

இத்தனைநாண் மனமுத்தைத் துளைத்திலே னின்றுதுளைத் தியைந்த நூலாற், சித்திரமாய்க் கோத்தணிவன் முழுதுணர்ந்த தேசிகராற் றெளிந்தே னெல்லாஞ், சுத்தபர மாநந்தந் தோற்று விக்கு நல்லறிவாஞ் சோதி பெற்றேன், மெத்தவிவ ளுனெனதிங் கிவையெனும்பொய் யுள்ளொழித்தேன் மீண்டு நாடேன். 442

பேதிக்கு மனமென்னும் பெரும்பகையை முழுவலியாற் பிளந்து வென்றேன், வாதித்த துயரெல்லா மாற்றினே னுப சாந்த வாழ்வு பெற்றேன், சாதித்த விவேகமே யுனைவணங்கி னே னென்று சனகர் கோமான், சேதித்த மனவலைவெல் லாமொழித் துத் தானேசித் திரம்போ னின்றான். 443

வாளாசித் திரம்போல நெடிதிருந்து சனகர்பிரான் மாய்த்து நெஞ்சை, மீளாநல் லுபசாந்த நிறைநெஞ்சா லுலகியல்பை மேவிப் பார்த்தான், றுளாண்மை யாலியற்றும் பொருளேது கைக்கொள் ளத் தக்க தேது, கோளான கற்பனையென் சுபாவவறி வாமெனக் குக் குறிக்குங் காலே. 444

சுத்தமாய்ச் சொரூபமா மென்னுரு வலால்வேறு தோன்றக் காணேன், வத்தியான் வாராத பொருணயவேன் வந்தபொரு ளனைத்துந் தள்ளே, னித்தமாய்த் தன்னிலையி னிற்குமென தறி வுருவி னிலையா நிற்பே, னுத்தவா றேதுவரு மதுவருக வென்ற முந்தி யொருமை யானுன். 445

வானேகு கதிரிரவி நாளியற்றும் வாறென்ன வந்து வந்து, தானேதோன் றியதொழிலைப் பற்றின்றிச் செய்துமெனச் சனக னெண்ணித், தீனேய வருகாலஞ் செல்காால மிமையளவுஞ் சிந்தை செய்யா, னூனேறு நிகழ்காலத் தோரிமைப்பி னகைதலோ டுலாவ லுற்றுன். 446

பேசியதன் விசாரத்தாற் சனகர்பிரான் பெரும்பேறு பெற்ற தல்லால், வாசியுள மற்றென்றால் வந்ததல்ல வாரிச மலர்க்கண் மாலே, யாசிலதாய்ச் செவ்வியதாய்த் தனதான விசாரத்தா லடை வ தல்லாற், றேசிகரில் லாவினர் செய்தொழிலாற் பெறலாமோ சிற்சொ ரூபம். 447

புறப்பேறு களைவேண்டி யியற்றுகின்ற புண்ணியத்தைப் புவியி லுள்ளோர், சிறப்பான நல்லறிவு மிகவேண்டு மென்று முதற் செய்யிற் பேறு, மிறப்பான வாபத்து விளைநிலமா யிருந்து துயர் வேலை யாகிப், பிறப்பான நச்சுமா வித்தாகும் பேதைமை யைப் பிளக்கல் வேண்டும். 448

இலங்கியசிந் தாமணியா மிதயமெனுஞ் சரக்கறையி லிருக் கும் போதம், கலங்கலிலா விவேகியர்க்குக் கருதுபொருள் கற்ப கம்போற் கணத்தி னல்கும், துலங்குவிசா ரம்படைத்துப் பேதை மையோய் நல்லறிவு தோன்றி னோரை, விலங்குகவ சத்தோரை யம்புகள்போற் காமாதி விகற்பந் தாக்கா. 449

பரமாதித் தனைமறைத்துக் கறுத்தறிவற் றுக்களித்துப் பட ர்ந்து மீண்டு, திரமான வகங்கார முகில்விவே கக்காற்றாற் சிதறிப் போகும், வரமான பதம்வேண்டிற் றன்மனத்தி னசைமுதன் மாற்ற வேண்டு, முரமான புவியைமுத லுழுதன்றோ விளைபயன்க ளுறுகின் றாரே. 450

புண்ணியபாவனர் கதை.

மோக வற்ச நாபிக்கொடி முளைத்தெழு மூலஞ்
சோக மாசுண மிருந்தர சாள்வதோர் சூழ
லாக மேமுத லியானெனக் காணுமஞ் ஞான
மேக மாகிய பராபரந் தோன்றினு லிறக்கும். 451

அனித்த மிச்சக மென்பதை நாடொறு மகத்தி
னுனித்து நோக்கினர் சனகனைப் போலநுண் ணறிவாற்
றனித்த மெய்ப்பொருள் பக்குவத் தறிகுவர் தனத்தால்
மனித்த ராற்கரு மத்தினுற் றேவரால் வாரா. 452

சனன மஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியே சரணுந்
தினமு மிங்கிவ னுனெனுஞ் சிறுமைதான் சிதையி
லனக மாயுல கெங்குமாம் விசாலமுண் டாகு
மனனு றத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால். 453

பற்றுவீ டென்றி ரண்டிற் பற்றலும் விடுதலுனு
முற்றவை மனத்து ரூப முயர்பந்த மதுவேறில்லை
முற்றுறு பற்றுவிட்டின் மோகமுந் துயரும் விட்டுத்
துற்றுள பற்றுவீடு துடைத்தசை யாது நிற்பாய். 454

மயலின்மை யநித்தமின்மை மடமின்மை வருத்தமின்மை
செயலின்மை கருமமின்மை தியக்கின்மை விகற்பமின்மை
பயமின்மை துவட்சியின்மை பகையின்மை குறைவொன்றின்மை
கயமின்மை கடினமின்மை கடினமாய்க் கழறலின்மை. 455

வீடுபற் றிரண்டு நீத்த மேலவ ரிடத்து மேவி
நீடுவா தனைக ளின்றி நிகழ்த்திய குணங்க ணிற்கும்
பீடுறு நினைவா நூலாற் பிணிப்புற்றுப் பிறவி வேலை
யூடுற மயன்மீன் வாரு முயர்ந்தவா தனையாஞ் சாலம். 456

வாதனை யென்னுமிந்த வலைபுந்தி வாளா லீர்ந்து
மோதுசூ றைக்காற்சிந்து முகிலெனச் சிந்தி நிற்பாய்
பாதவங் குடாரத்தாலே படுப்பபோ னெஞ்சை நெஞ்சாற்
றீதற மாய்த்து மேலாம் பதத்திலே திரமாய் நிற்பாய். 457

ஏகுதல் வருத றுஞ்சல் விழித்திட லிருத்த னிற்ற
லாகிய வெல்லாம் பொய்யென் றழுந்தியுள் ளாசை தீர்வாய்
சேகுற வலயுஞ் சித்தம் பகுதியாற் சித்தின் பின்னே
போகலூன் மணத்தாற் சிங்கந் தனைத்தொடர் பூசை போலாம்.

மடங்கல்வீ ரியத்தாற் பெற்ற தசைதின்னு மார்ச்சா லம்போற்
றொடர்ந்துசென் மனனுஞ் சித்தாற் றோன்றிய பொருளைப் பற்றும்
படர்ந்துகாண் பவற்றைப் பற்றின் மனங்கெடாப் பந்தம் போகாத்
திடங்கொள்காண் பவற்றை நீக்கிற் சித்தம்போய் முத்தி யாகும்.

யானிவை யிரண்டு மில்லென் றெண்ணிமே ருவைப்போ னிற்பா
யூனிற மில்லா விண்போ லுளத்தனாய் நல்லு ளத்தே
தானும்வை யமுமாய்க் காண்பான் காண்பன தம்மி னூடே
மேனிகழ் காட்சி யென்னு நின்னைநீ விடாது தேர்வாய். 460

இனியன வினிமை கொள்வா னிரண்டும்விட் டிவற்றி னூடே
தனிநிக ழினிமை நாடித் தற்பர மயமாய் நிற்பாய்
நனிபல துய்ப்பான் றுய்ப்ப திரண்டுக்கு நடுவே தானே
யனிசம்பற் றின்றி நிற்கு மதுபற்றி யதனு ணிற்பாய். 461

காதலாற் கட்டி னுய்யார் கயிற்றினாற் கட்டி னுய்வா
ராதலா லாசைக் கட்டை யசங்கற்பத் தறுப்பாய் நானென்
றோதுபா வனையை நானென் னுதடோர் வாளால் வீட்டி
யேதமில் சுபாவம் பாவித் தெழுபவ மிலாவீ டெய்தி. 462

அனைத்துயிர்க் கச்ச மில்லா நிலைநிற்பா யதுல வென்ன
வினைத்தொட ரகம்பா வத்தின் வேட்கைதீ ரென்ற நின்சொன்
னினைத்திடின் மிகவு மாழ நீடகங் கார நாசந்
தனைச்செயி னுடல மென்னு மேதுவைத் தவிர்க்கின் றேனல். 463

அகமென லொழிக்கிற் றானே யங்கமு மடியி லீர்ந்த
நகமென விறக்கு மன்றே யென்றுயர் நாதன் கூற
மகமுனி யுரைப்பான் வள்ளால் வாதனை மாற்று மாறு
நிகழ்வுறு தேய ஞேய மிரண்டென நினைப்பர் கற்றோர். 464

இந்தநம் பொருட்கு வாணு ளியாமிவை யெமக்கு வாணு
ணர்துறு மிவற்று லன்றி நாமில்லை நம்மா லன்றி

வந்தவிப் பொருள்க ளில்லை யெனுமனத் துறுதி மாற்றிப்
புந்தியா னுசாவி யாமும் பொருள்களும் வெவ்வே றென்றே. 465

பொருளினோ மல்ல நாமு நமதல்லப் பொருளு மென்றே
தெருளுற்றுட் குளிர்ந்தி யாவும் விநோதமாய்ச் செய்யு நெஞ்சான்
மருளறு நிச்ச யத்தால் வாதனை விடுத ருனே
யருள்பொழி மேக மொப்பாய் தேயமென் றறிவா யன்றே. 466

தனதுவா தனைமாண் டெல்லாஞ் சமமதா நெஞ்சாற் பண்ணி
யெனதெனு துடலை நீக்கி னிந்தவா சனைநா சந்தா
னனகமா ஞேய மாகு மகங்கா மயம தான
வினவுவா தனையை முற்றும் விநோதமாய் விட்டோர் மேலோர்.

தீரரா மவரே தேயத் தியாகஞ்செய் சீவன் முத்தர்
வேரறத் தொழில்க ளோடே வாதனை விட்டுள் ளாறித்
தூரமா ஞேயம் விட்டோர் துகளறு முத்த ராகும்
வீரனே யிவையி ரண்டின் விடுதியுந் தம்மி லொக்கும். 468

தேயஞே யத்தின் றியாகங்கண் முத்தர்பாற் செறிவ
தேயஞே யத்தின் றியாகங்கள் பிரமத்தைச் சேர்ந்த
தேயஞே யத்தின் றியாகங்க ளிடரெலாந் தீர்ந்த
தேயஞே யத்தின் றியாகங்கள் தேடருஞ் செல்வம். 469

சூழுறு மின்ப துன்பந் தொடர்வுறி லொருகா லத்து
மாழுதன் மிதத்த லில்லா வவர்களே சீவன் முத்தர்
கேழுயர் மகிழ்ச்சி யச்சஞ் சினமின்மை பொறுமை கேத
மூழுறு மிவற்றை நோக்கா வுளத்தினர் சீவன் முத்தர். 470

சுழுத்திபோ லாறி நின்ற பாவனைத் தொழிலி னாலே
பழுத்தநெஞ் சதனு னீங்காச் சாக்கிரம் பயில்வோர் நாளும்
விழுத்தகு கலைகள் சூழ்ந்த மதியென மேலோர் மேவ
முழுத்தமும் பிரிவி லோரே முத்தரென் றுரைக்கத் தக்கோர்.

புறப்பொருள் விட்டா னுள்ளே பூண்டமா லென்று சொல்வர்
மறப்பற வனைத்தும் விட்டான் மாண்டமா லென்று சொல்வர்
திறப்பட வெனக் கிதாக வென்றெழுஞ் சிந்தை யாசை
துறப்பில்பொன் விலங்கா மித்தைத் துவக்கறத் துடைத்தல் வே
[ண்டும். 472

சத்தசத் தென்னப் பட்ட சகலபா வனையி லென்றுங்
கொத்தற வாசை மாற்றிக் குறைவில்பே ருளத்த னாகிச்
சுத்தநல் லுதார மான சொரூபத்தி னிற்பாய் பெத்த
முத்தமா மாசை யின்ப துன்பங்கண் முழுது நீக்கி. 473

பேனமுந் திரையு மில்லாப் பெருங்கடல் போல நிற்பாய்
மானவ கேண்மற் றென்று மாசிலா விசார முள்ளோர்க்
கானநிச் சயநா லுண்டா மடிதலை மட்டு நானே
யீனனுற் றவர்தாய் தந்தை யென்பதோ ரறுதி தானே. 474

கன்றிய பந்தமாகு மிது மெய்ம்மை கருதா வாற்றா
னின்றன வனைத்தின் மேலோ னெல்லின்வா லினுஞ் சற்றேநா
னென்றிரண் டாவ தான நிச்சய மெய்து மென்னி
லொன்றிய முத்தி யுண்டா முத்தமர்க் குடைமை யாகும். 475

புவியெலா மெனது ரூபம் பொன்றுத லிலனா னென்று
குவிவறக் காண்டன் மூன்று நிச்சயங் குறைவில் வீடா
மவியுறு முலகு நானு மனைத்தும்பொய் விண்போ லென்றுந்
தவிர்கில மென்ற னுலா நிச்சயந் தனிவீ டாகும். 476

சூனியம் பகுதி மாயை பிரமஞ்சிற் சோதி ஞான
மீனமில் புருட னுன்மா வீசானன் சிவமே நித்த
மானவை யென்ன லாமொன் றிரண்டெனு மகல்பே தத்தால்
வானுயர் சகம்ப டைக்கும் விநோதத்தால் வளரு மொன்றே. 477

ஒன்றெனும் பரம ரூபத் தொருசத்தி யொருமை யாலே
நின்றெழு கின்ற தன்றே நின்னது பிறர தென்றும்
பொன்றிய திருந்த தென்றும் பொருள்களிற் கருமந் தன்னி
லென்றுமின் பத்துன் பங்க ளிதயத்தி லூன்ற வேண்டாம். 478

யாதினு முயர்ந்து மாளாப் பதம்பற்றி யிதய மென்றுஞ்
சீதமா யின்பத் துன்பஞ் சேர்கிலார் பிறப்பிற் சேரார்
சாதுகொள் பகைகொ ளொத்தல் தஞ்சம்வல் லபங்க ளுள்ளோ
ரோதிய நெறியிற் செல்லு முத்தமர் பிறப்பிற் சேரார். 479

இழிவுயர் விரண்டு மெண்ணா ரிச்சைகோ பங்க ளெய்தார்
தொழிறொழி லிலாமை விட்டோர் துன்னிய பிறப்பிற் சேரா

ரெழில்பெற விளங்கி யார்க்கு மினியன வினிதிற் சொல்வோ
ரழிபொரு ளனைத்தின் சால்பை யறிந்துளோர் பிறப்பிற் சேரார்.

உன்னுருவை நீகாணு ஞானக்கண்ணி லொன்றலா வாசை யெனுங் காச மூறு, மன்னதுதீர்த் துளக்கமலத் துள்ளேநொய்ய வறிவுடைய வுன்மனத்தா லுன்ற லுன்னை, யின்னபடி யென நோக்கி மயக்கமெல்லா மிறையுமற வொழித்தின்ப மெய்தி நிற்பாய், பின்னவனே யெனமுன்னே னுரைத்தா னென்று பெருந் தகைக்கு வசிட்டமுனி பேசினனே. 481

மாவலி கதை.

இச்சையாம் விறகு மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னி மாளு
நிச்சய மாகுந் தேயத் தியாகமா நெடுந்தே ரேறி
மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மிகவும் வாடுங்
கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய் தீரா. 482

நொய்யதா யொருமய லின்றிநோ யெலா நீங்கி
மெய்ய தாகிய பிரமமா நிலையிது வீரா
வைய மின்றியிந் நிலையுறி லறிவில ரேனு
மையன் மேவல ரிராமநீ யிவ்வகை வாழ்வாய். 483

நல்ல புந்தியும் விவேகமு மெனவிரு நண்பா
லல்ல றீர்ந்திடு மொருவரை யென்னினு மணுகிற்
சொல்லு பல்பொருட் சுற்றங்க டடக்கறத் தீர்ந்து
புல்லு திண்மையி னலன்றித் துயரெலாம் போகா. 484

மயலி லாமையா னூல்களான் மகத்துவ முதலா
முயர்கு ணங்களால் வருந்தியு மனத்தினை யுய்க்கிற்
றுயர்க ணீங்குமூ வுலகுறு செல்வமுந் தொக்குப்
பயன ளிக்கினு முயர்வுறு மனமெனப் பயிலா. 485

மனநி றைந்திடி லமுதமாய் நிறைந்திடும் வையந்
தனது தாட்செருப் புலகெலாந் தோன்றுமச் சுந்தரம்போற்
கனநி ராசையா னிறையுநெஞ் சாசையிற் கவிழா
தினமு மாசையா னிறைமனங் குறைவென்றுந் தீரா. 486

அகத்தி யன்கவர் கடலென நன்னெஞ்சை யழிக்கு
மிகுத்த மாலிலா மனமென நிறைமதி விளங்காப்
பகுத்த பாற்கட னிறைவுருப் பரிமளக் கோக
னகத்தி னுயகி திருமுக நலம்பெறத் தோன்று. 487

மதியை மேகம்போல் வெண்டலச் சுதையினை மைபோ
லதிக நன்னெஞ்சை யாசையாம் பேயழ கழிக்கும்
பொதியு மாலெலா நீக்கிவன் பவப்பயம் போக்கி
முதிர்மனத்தின்மால் பிணிப்பறின் முத்திவே றுளதோ. ()

ஐய துன்பமு மின்பமு மென்பன வனைத்தின்
மைய வியாவையு மடிந்ததோ ரிடமெது மனத்தின்
வெய்ய மோகந்தீ ரிடமெது வேட்கைக ளெல்லாங்
கைய றப்பட்ட விடமெது கருணையா லுரையாய். 489

நிராசை யாகியே யிளைப்பெலா நீங்கிட மேது
விராவு பேரின்பத் தழுகிதாய் விரிவிட மேது
பராப ரந்தெளிந் துணர்ந்தநீ பகர்தியென் னெஞ்சை
யராவு துன்பம்விட் டிளைப்பெலா மாறுதற் கென்றேன். 490

எந்தை யப்பொழு துரைசெய்வான் மைந்தகே ளியம்ப
வந்த மற்ற விசாலமா யளவற வகன்று
சுந்த ரத்ததாங் தேசமுண் டண்டத்தின் றெருகுதி
வந்து தித்திருந் திறப்பதற் கிடமதாய் வயங்கும். 491

ஆப தேயத்தி லெம்பெரும் பூதமு மில்லைச்
சேய குன்றில்லை வனமில்லைத் தீர்த்தங்க ளில்லைத்
தூய தேவரே முதலிய தொல்லுயி ரில்லை
நாய கன்பெருஞ் சுடரெனு மொருவனே நண்ணும். 492

முழுதுங் காண்பவன் முழுதினுஞ் செறிபவன் முதல்வன்
பழுதில் சாந்தனுய் நிறைந்துவா ளாவுறை பண்போன்
வழுவி லாவிவ னுக்கிய மந்திரி வசத்தாற்
றழுவு செய்கை களியாவையு நடத்திடுந் தானே. 493

இல்ல துள்ளதா முள்ளது மில்லதா மிமைப்பிற்
புல்லு மந்திரி நினைத்திடி லிவனென்றும் புசிக்க
வல்ல தில்லையொன் றறிகிலன் மன்னனை விடாது
செல்லுந் தன்மையாற் கேவல மனைத்தையுஞ் செய்யும். ()

இந்த மந்திரி தன்னெதி ரியாவைவு மியற்ற
வந்த மன்னவ னென்றுமே காந்தத்த னுகு
மைந்த வென்றுரைத் தருளிய பிதாவைநான் மகிழ்ந்து
புந்தி யாலந்த வகையெலாம் வினவினேன் புகழ்ந்து. 495

அறவி லாசமா யாதியும் வியாதியு மின்றி
நிறைவி தானவத் தேசமே ததுதனை நேருந்
திறவி யாதது யாதினு லெய்துமத் தேசத்
திறவி லாதவம் மன்னனுர் மந்திரி யாவன். 496

புவன மியாவையும் விநோதத்தா லடர்த்தவென் புயத்தா
லவனம் மந்திரி யுடனடர்ப் புருவலி யமர்ந்த
தெவன மைந்தருள்கென்றனு மென்பிதா விசைப்பான்
கவன நீள்வலி மந்திரி வேகமார் கடப்பார். 497

தேவர் தானவ ரெண்ணறு கோடிக டிரண்டு
மேவ வென்றலர் சூலநே மிகண்முத லென்ற
மேவ ரும்படைக் கலமெலா மவன்மிசை விட்டான்
மாவ ருங்கல்லி லறைந்தபூ வெனமுனை மடியும். 498

விளிவ ருந்திற லந்தமந் திரியந்த வேந்தா
லெளிது வென்றிடில் வணங்குறு மிவ்வகை யின்றே
லளிய மேருவை யசைப்பினு மசைப்பரி தாகு
மொளிகொ ளூகபுந் தியினலால் வெலப்படா னுருங்கே. ()

ஊக புந்தியா லல்லதவ் வமைச்சனை யுற்றுல்
வேக நாகம்போ லெரித்திடும் வேந்தனே டமைச்ச
னேக ராச்சியஞ் செய்யுமத் தேசமு மியாவுஞ்
சோக மற்றிடக் கேளென விரித்திது சொன்னுன். 500

முன்ன நாஞ்சொன்ன தேசமோர் முடிவிலா முத்தி
மன்ன னென்றது மாசிலா மணியென வயங்குந்
தன்னில் வேறிலா வாத்தும தத்துவந் தானே
யன்ன வேந்தனு லமைத்தமந் திரிமன மாகும். 501

விடைய மியாவையு மொருப்பட வொருக்கிநல் விராக
முடைமை யாவது பரமமாம் யூகமென் றுரைத்தேந்
தடையி லாமனம் விராகத்தால் வெலப்பட்ட தன்மை
படைசெய் மத்தமா தொழுவத்து ளகப்பட்ட பண்பே. 502

கற்ற றிந்திலார் மனத்தைநாற் கூறெனக் கற்பித்
துற்ற போகத்தி லுபயமு நூல்வழி யொன்றும்
பெற்ற தேசிகன் பூசையி லொன்றுமாய்ப் பேணிற்
றுற்ற கங்குல்போய் விவேகமாஞ் சுடர்வந்து தோன்றும்.

சிறித றிந்தவர் மனத்தைநாற் கூறெனச் செய்து
பொறிவ சத்தொன்றுந் தேசிகர் பூசையி லிரண்டு
மறியு நூற்பொருண் மனனத்தோர் கூறுமே யாக்கி
னெறிவி வேகத்தா லொன்றுணர் ஞானமே நிரம்பும். 504

ஞான முற்றவர் மனத்தைநாற் கூறென நாட்டி
யான நூலினும் விராகத்து மனுபவந் தனிலு
மான நற்குரு பூசையின் வழியினுஞ் செலுத்தி
லீன மற்றநன் முத்திவந் தெய்திடு மெளிதின். 505

மிக்க வறிவால் விசாரத்தான் மெய்ம்மை யுணர்வு நிராசையுநீ
யொக்க வென்றுங் கைக்கொள்வ ரூற்ற மான நிராசையினுற்
றக்க விசாரம் விசாரத்தாற் றவிரா நிராசை தம்மாற்றுந் [லாம்.
தொக்கு நிரம்பும் வாரிதியுந் தொடர்மே கமுந்துன் னுதல்போ

நாட்டி னியல்பு வழுவாம னட்டோர்க் கிதமா நற்பொருள்க
ளீட்டி முன்ன மதனுலே யினிய குணத்தி லுயர்ந்தோரைக்
கூட்டி யவரா னிராசையினைக் கூடி யதனல் விசாரத்தைத்
தீட்டி யதனன் மெய்ஞ்ஞானந் தெளிந்தான் முத்தி சித்திக்கும்.

என்னிங் குள்ள தப்பாலென் னெல்லை சொல்லப் பட்டுளதென்
றுன்னு மெல்லை யில்லாதென் சொல்லு நானுர் நீயாரிம்
மன்னு முலக மேதென்று மயக்கந் தீர வருளென்ன
வன்ன தெல்லாந் தெரியவிரித் தவனுக் கிவனன் றறிவித்தான்.

வருங்கற் பகவின் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல் லியும்பயனென்
சுருங்கச் சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்ற விங்குள் ளதுவுஞ்சித்
தொருங்கப் புறத்துஞ் சித்தெல்லை யுள்ள துஞ்சித் தெல்லையற
நெருங்குற் றதுஞ்சித் தியான்சித்து நீசித் துலக நிறைசித்தே.

தெரிக்கும் பொருளுந் தரிசனமுந் தீர்ந்து வெறுநின் மல வடிவாய்ப், புரிக்கு முதயம் விடாதென்றும் பொலியும் பரமப் பொருளானேன், வரிக்குங் காட்சி யிலாவறிவே வடிவா யொரு

கா லேயெங்கும், விரிக்கு நிறைவா யுபசாந்த வெளியா யறிவா யிருபொருணன். 510

ஓங்குஞ் சின்மாத் திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினைந்து, தூங்குந் தியான பரனுகித்தொடர்சங் கற்ப மெல்லாம் போய், வாங்குந் தொழிலே டணையைப மனன ஞான ஞேய மிவை, தாங்கு ஞாதா வினைத்துமறத் தனிச்சித் திரம்போ னெடிதிருந்தான். 511

எங்கே யெங்கே மனமோடி யினையோ ரென்ன வீழ்ந்தழுந்து
மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி லடைவிப்பாய்
சங்கே தமதா யிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை
வெங்கே தமறத் தளைத்தெல்லா விசாரத் தாலும் வீடணைவாம்.

பிரகலாதன் கதை.

சித்தப் பிரம மெல்லாம்போய்த் தெளிந்த பரம சுகம்பெற்றுச்
சுத்தப் பிரமத் தினைப்பாற முடிவாம் விசாரந் தோன்றுகவென்
றத்தப் பதும மமைத்தருளி யமல னேக வவன்றுதியான் [ன்.
மெத்தப் பரவி மலர்தூவித் தொழுதான் விவேகி களின்மிக்கோ

பனிவார் கடலிற் றிரையென்னப் பரம புருடன் மறைந்த தற்பின், னினிதாம் பதுமா தனத்திலிருந் திறைவன் றுதிகளேத் தியபின், சனியா விசாரந் தந்தளித்தான் சநந மறுக்குந் தனி மூர்த்தி, நனிநா நம்மை யாரென்று நாடு வோமுள் ளெணணி னைவான். 514

யானூர் முன்ன மெவனுனே னிந்தப் புவியா டம்பாத்தி
லானு திருந்து நின்றோடி யழுது சிரித்து மகிழ்ந்தயர்ந்தே
னுறு வான சகமல்லே னகங்கல் புல்லு மண்மரங்க
டானுய்ப் புறம்பா யசேதனமாஞ் சகநா னென்னத் தக்கதுவோ.

இல்லா விடத்துண் டாய்மூக மெனலாய்க் காற்றி லியங்குவதாய்ச்
செல்லா நின்ற சிலநாளிற் சிதைந்து சடமா முடனுனே
னில்லா தாய்ப்பொய்க் கேதோன்றி நிராகா ரமதா யறிவின்றிப்
புல்லா வறிவிற் செவிக்குணவாய்ப் பொன்றுஞ் சத்த நானுமோ.

தோலி லன்றி யறிவரிதாய்த் தோற்ற மின்றிக் கணத்திறந்து
கோலு மறிவா லறிந்தறிவு கூடாப் பரிச நானல்ல
காலி லசைந்து வசித்துருவாய்க் காதன் மிக்குக் கணத்திறக்குந்
தாலு வுணவாய்த் திரவியத்திற் சனித்துச் சடமாஞ் சுவைநானே.

கணத்தி னிறக்குங் காண்ப வற்றிற் காட்சிதன்னிற் பற்ருகிப்
புணர்ப்பில் காண்பா னிடத்தி றக்கும் போதமில்லா வொளிநானே
குணக்கு மூக்கா மசேத னத்தாற் குறிப்பதாகிச் சடமாகி
மணக்கு நொய்ம்மை நியமங்கள் மருவு கந்த நானுமோ. 518

எனதற் றெண்ண மெல்லாம்போ யிளைப்பற் றைந்து பொறிம யல்போ, யனக வறிவாய்த் தொழிலின்றி யறியும் பொருடீ ரறிவே யாய்க், கனமா யுள்ளும் புறம்பினுமிட் களமா யுண்டா மாத்திர மாய்ச், சநந மரண மிலா வென்னைத் தயங்கக் கண்டேன் சத்தியமே. 519

காதி கதை.

மாலதற் குரைப்பா னந்தணு விந்த மண்முத லியாவையு மனத்தின், பாலுற விருப்ப தன்றியே புறத்திற் பயில்வதோர் காலமு மிலதா, மூலமில் கனவு மயக்கமு மதமு முதலிய நெறி களி லியாருஞ், சீலமாய் நோக்கி யனுபவிக் கின்ருர் சிந்தையுட் சகமிருப் பதுவே. 520

இவனவ னுனீ ததுவென தென்றே யிடரின்மூழ் குவரறி வில்லா, ரவனியா முழுது நாமெனு முண்மை யறிந்தவ ரழுங்கிநின் றயரார், பவனமார் பொருளிற் பகிர்வுறு மனர்த்த பாவனை புந்தி யிற் பொருந்திக், கவருரு ரதனி லிவர்கண்மோ கத்திற் கவல்வு ருர் தத்துவங் கண்டோர். 521

உத்தாலகன் கதை.

இவ்வகையே யிம்மாயை யறநெடிதாய் வெலற்கரிதா யேறித் தாழ்ந்து,வெவ்வியமா மோகங்கள் விளைவித்துப் பாமத்தின் மேவி நிற்கு, மவ்வகையா லுரைக்கின்றே னநவாதஞ் சொரூபத்தை

யடையா தாரைப், பவ்வமென வருந்துயரின் மூழ்குவிக்கு மிம்
மாயைப் பண்பு தானே. 522

சித்தசய மாத்திரமாந் தெய்வமருந் தாலன்றிச் சென்ம வெ
ங்நோய், சத்தியமே பிறமுயற்சி யாவையினுந் தீராது தகைமை
மிக்கோய், வைத்தநிகழ் காலத்துக் கணத்தில்வரு மியல்புறவா
கியத்தாற் பற்றி, யொத்துவரு மெதிர்கால மிறந்தகா லங்கருதா
ருளமி லாதார். 523

சங்கற்பம் வேட்கையனு சந்தானங் கணந்தோறுந் தவிர்த்தி
யென்னின், மங்குற்ற மனேலயந்தா னதுவாகு மனேலயத்தை
மருவு போதம், பங்கற்ற பிரத்தியச்சே தனமாகு மதற்குமனே
பாவமென்ப, தங்குத்தா னிலாவியல்பா மாதலினுன் மனேவிகற்ப
மின்றிப் போமே. 524

அற்றமறு சத்தியமு முயர்சிவமுந் தற்பரம வவத்தை தானு
முற்றறிவு நிறைசுகமு மலமறலு் மனப்பந்த முழுதுந் தீர்த
லுற்றவவி வேகத்தை யொழித்துறுதி யூகத்தா லுறுதி யாகக்
குற்றமறு சற்புருடர் கோதறுநூல் களின்மனத்தைக் கூட்டியெ
[ன்றும். 525

அனவாத முரைத்தல்விடல் பற்றலிமைப் புறல்விழித்த
லனைத்துஞ் செய்து, மனனமறு சுகவானுய்ச் சற்சின்மாத் திர
பானுய் வாழ்தி மைந்தா, கனமலமாங் காண்பவைதீர்ந் துள்ளத்
தின் மலம றுத்துக் காதற்பாச, மெனவுயர்கோ ரையையறுத்து
நின்னறிவிற் றற்பானு யிருத்தி யன்றே. 526

நலனிழிவாஞ் சங்கேதத் தாசையெனும் விடூசிகையை நண்
ணு யாகிச், சலனமுறு விருப்புவெறுப் பறவுணர்வின் சாரபாந்
தானுய் வாழ்வா, யலகறநா னிவனவனீ ததுவெனதாம் வாதனைக
ளறுத்தொன் றென்றே, நிலவியநிட் டையிலாறிச் சற்சின்மாத்
திரபானுய் நின்று வாழ்வாய். 527

எனதுபிற ரதுவென்னு மெண்ணமறச் சகநிலையி விரண்டற்
றென்றாய்க், கனவயிரத் தம்பமென வுணர்வுருவைப் பற்றிநிலை
கண்டு நிற்பா, யனகமுட னமலமா யகண்டமாந் தன்னறிவி லமை
வென். றுண்டாஞ், சன்னமயக் கத்துக்குக் காரணமாம் பிரிவன்று
தவிர்ந்து போமே. 528

சரீரமாத் திரத்தாசை புந்தியாற் ஞனல்லா தனதா னென் றே, பரிவுறலான் மக்கண்மனை குடும்பமெனும் பாவனையாற் பரு க்கு முள்ளம், விரியுமகங் காரவிகா ரத்திறுன் மமதைமல வினோ தந் தன்று, வுரியவென திதுவென் னும் பாவனையான் மிகப்பருக்கு முள்ளந் தானே. 529

ஆதிவியா தியின்விரிவா லவைமாறித் தேறுதலா லகற்றல் பற்ற, வூதியமா முயற்சியினுற் பிறவிதொறு மிகப்பருக்கு முள்ள மைந்தா, மாதர்மணி தனமுதலா நேயத்தா லாபத்தால் வருலோ பத்தாற், போதுபொழு திவைகன்று நலத்திறுற் பருத்துள்ளம் பூரிப் பாமே. 530

துராசையெனும் பால்பருகித் தொல்போக மெனுங்காற்றுற் றொடர்மொய்ம் புண்டா, யிராகமுறு வழியுலவி மனப்பாம்பு மிக ப்பருக்கு மிராம கேளாய், புராதனவுத் தாலகன்போ லெம்பூதத் தையும்பொடியாப் போகப் பண்ணி, நிராகுலமாம் புந்தியினு விதய த்தே நினைத்தியென நிகழ்த்த லோடும். 531

யாருமின்றி யாரானு மெய்தற் கரிதா கியமுறைதான்
சாருமுத்திப் பதமெனலாந் தன்னி லொருகாற் றனிமேவி
யாருமலைக்குன் றியின்றழைமே லருணச் சருமம் விரித்ததன்மே
லோருமனத்தின் செயல்குறுக்கி யுணர்வான் புத்தன் போலாகி.

புண்டரீக வாத னத்திற் புத்தன் போனுத் தரமுகனு
யண்ட மிரண்டு மிருகுதிமே லாக்கிப் பிரமாஞ் சலிபண்ணி
மண்டு கின்ற வாதனையின் மருளு மனத்தை மீள்வித்துத்
தண்ட வில்லா நிருவிகற்ப சமாதிப் பொருட்டிவ் வகைநினைந்
[தான். 533

வாராய் மூட மனமேநின் மாய வாழ்க்கை களிற்பயனென்
றீரா விடமே முடிவில்வருஞ் செயலிற் பெரியோர் சேருவரோ
வாரா வமுதாஞ் சாந்தியைவிட் டழியும் போக மாதரிப்போ
ரேரார் மலர்க்கற் பகக்கான்விட் டெரிகூர் விடவெங் கானுறுவார்.

அயனு டுற்றுய் பாதலத்தி லணுகி னுயா கினுஞ்சாந்தி
வியனு ரமுதை யொழிந் தந்த மிக்கநிருவா ணம்பயிலாய்
பயனு யதுபோல் விசித்தி ரமாய்ப் பாவாபாவ மயவடிவே
யியல்பா மிந்தச் செயல்கள் பெரி திடராமென்று மினிதாகா. 535

சத்தா திகளா மித்தொழில்க டம்மான் மண்டு தம்போலப்
பித்தாய் மூர்க்க மனமேயேன் பிரமிக் கின்றாய் விடாதவமே
யெத்தாற் சிறிது தனையடைந்தா யெதிலே யின்ப முறுகின்றாய்
நித்தா ரமுதாய்ச் சமமாகு மதினீ நிலைசே ராநெறியென். 536

படர்மூர்க்க மாமனமே வீணாய்த்தோன்றிப் பருக்கின்ற செவித்தொழில்கள் பயின்றுசத்தந், தொடர்கின்ற புந்தியினு லசுணமாப்போற்றுஞ் சுறவேண்டா தோலின் றொழிலைமேவி, யடர்பரிச மூகமா மதனுற்றுன்ப மடியாகப் பிடிக்கன்பா மியானைபோல, மடமைமிகு மூர்க்கமா மனமேயென்று மாறாத வாபத்தை மருவவேண்டாம். 537

ஒளியுருவத் திரணுக்கு விழியின்செய்கை யுற்றுநீ வெவ்விளக்கை யுணராதாகி, விளிதலுறும் விட்டில்போல் வேகவேண்டா வெய்யமன மேநாவின் விருத்திமேவி, யெளிதருந்தி யுணவுகளின் மணத்தினுலே யிரைத்தூண்டிற் கவர்மீன்போ லிறக்கவேண்டா, நளினவித யத்துளுயிர் நெறிபோய்க்கந்த நாட்டத்தாற் கட்டுண்ணே னனைவண்டேபோல். 538

உரைத்தவ சுணங்களிறு விட்டின்மீன்றே னுசையூ றொளியிரத நாற்றமென்ன, நிரைத்தவிவற் றென்றென்றுன் மாய்ந்துபோகு நிலையழிக்கு மவையைந்து நேரேகூடிக், கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப மெங்கேயுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச்சாலம், புரைத்தெழுநெஞ் சேயதுவே போகுமாகிற் பொருவில்சய மஃதுனக்குப் புகலுங்காலே. 539

தசைபயில் பாதந் தொட்டுத் தலைமட்டும் வெவ்வே றாய்ந்து
மிசைவுற யானங் கில்லை யானெனு நிலையெங் குண்டோ
திசையெலாம் விழுங்கி மேலாஞ் சித்ததாய்க் காண்ப தின்றி
யசைவற வெங்குந் தானு மென்றுல கனைத்துங் காண்கேன். 540

முதுவிவே கத்தாற் போத மொய்ம்பினு லிந்த வுன்னைக்
கதுமெனக் கொல்லா நின்றேன் காணுதி கவலை நெஞ்சே
யிதுதசை யிதுபுண்ணீ ரிதென் பிவையுள வுயிர்ப் பாய்ப்
பொதுளிய வாத மிங்கே யகமெனல் பொருந்திற் றெங்கே. 541

தசைகள்வே றுதிரம் வேறு தடியென்பு வேறு மெய்யி
லசைவுவே றறிவு வேறு வகமெனல் பொருந்திற் றெங்கே
விசைவிழி யிதுதோ லீது வியன்செவி யிதுமூக் கீது
பசைவுறு நாவி திங்கே யகமெனல் பயின்ற தெங்கே. 542

தெய்வயோ கத்தா லின்று தேறினன் சொரூபச் செம்பொன்
கைவழி கவராஞ் ஞானக் கள்வன்மீண் டிவனைச் சேரே
னைவகைப் பொறிக ளொன்ரு வாதனை யற்றி ருந்துந்
தைவரு புறனிற் றத்தம் புலன்களிற் ருவா நின்ற. 543

வாதனை பொறிகட் கெல்லா மன்னுகா ரணமன் ருகு
மாதலான் மூர்க்க மான வைம்பொறி நீவிர் நெஞ்சி
னேதவா தனைகண் மாற்றிக் கருமங்க ளெல்லாஞ் செய்வீர்
வேதனைத் துன்ப மொன்றுங் கிஞ்சிலு மேவா தென்றும். 544

கூடுசெயுந் தன்வாயி னூலாற் பொன்றுங் கோசகா ரக்கிருமிக் கூட்டம்போல, வோடுபொறி யெனுஞ்சி சுக்காள் மயலால் வீணே யுலர்ந்திடுவீர் பொறிக்கெல்லா முறையுளான, நீடுமனனேயொடுங்கிப் பொறிகளோடு நீவேறற் ருத்துமதத் துவத்தை நேரே, நாடுதிபற் றற்ருென்ருய் முத்தியான ஞானவடி வினைநிலையாய் நண்ணு வாயே. 545

ஆசகலா விடயவிட விடேசியாகி யனந்தமா நாமெனனும்வாதனையைத் தீர, மாசறவிட் டிச்சையெலா மொழிப்பதென்னு மந்திரயுத் தியினலே மறுசென் மம்போய்த், தேசமுறு பகவானு யச்சமெல்லாந் தீர்விடமா வாய்மனமே திரளசங் கற்பம், வீசுதரு மயல்கொடியாய் நீயாங்காட்டை வெட்டிநெடும் பூமியிலே விநோதஞ் செய்வேன். 546

ஆவரண மில்லாமை யுதாரத்தன்மை யழியாத தேசுடைமை யகண்ட நீர்மை, யாவதுந்தா னுமுறைமை யச்சமின்மை யேகமாந் தன்மைமன மெழுந்தோ டாமை, யோவவிலா துடனுறையிக் குணங்களென்னு முத்தமிகள் சுமங்கலிக ளொப்பி லாதார், பாவனையொன் ருஞ்சொரூப மடைந்தேற் கென்றும் பன்னியரா யுளங்கவரும் பாவைமாரே. 547

தேங்காது தன்வசமாய் விரிந்தபுந்திச் செயலாலே யிவ்வாறு திறத்தி லெண்ணிப், பூங்காவி சிறிதலர்ந்தாற் போலப்பாதிப் புரைவிழியோன் புண்டரிகா தனத்திற் புல்கி, யோங்கார மேனேக்குந் தொனியதான வுத்தமனீண் முழக்காலே யுச்சரித்தான், பாங்காக நாவறையு மணியினூடு பயின்றுதடை யற்ருேசை படர்வ
[தேபோல். 548

இன்னுயிரைப் புறத்தகற்ற வல்ல தான விரேசகப்பேர் கிர மந்தா னியாக்கை முற்றுங், கொன்னுறுபா மூாக்கினதா னிறைந் துயர்ந்த கும்பமுனி குரைகடலைக் குறைத்த தேபோற், பின்ன மில்சிற் சுவைநிறைந்த வாகா சத்திற் பிராணனிறைந் துளவிதயப் பெருந்தீ மண்டி, யன்னவுடன் முழுதுமெரித் துளதோங் காரத் தாதியாங் கிரமத்தி லவத்தை யீதே. 549

அவ்வவத்தை வேண்டளவு நிகழ்ந்த தன்றே யடையோகத் தாலல்ல வடையோ கந்தான், வெவ்விடர்நல் குவதன்றே வதற் குப் பின்பு வியனோங்கா ரத்தினது வேற்றுக் கூறு,தவ்வலறச் சம நிலையா மவத ரத்திற் சலனமிலாக் கும்பகப்பேர் தரிக்கப் பட்ட, வெவ்வமறு கிரமமுள தான தன்றே யியம்பியவிப் பிராணங்க ளெல்லாற்றிற்கும். 550

புறத்தகத்துங் கீழ்மேறிக் காகா சத்திற் புரிந்தசையாப்பிரா ணங்கள் புரண மாகித்,துறத்துருத்தி யிடைதடைப்பட் டனபோ னின்று தோன்றிமுத லேயுடலைச் சுட்ட வங்கி,நிறத்தவிடி போற்க ணத்தி லவிந்த தன்றே நீகார வெளிறெனவெண் ணீரு யங்க, முறத்தெரிந்த தாலதற்கே யுடலென் பெல்லா மொழுங்காகத் தோன்றிநரம் புடனே நின்ற. 551

சுகமாய கருப்பூரப் பாய றன்னிற் றுயில்வதுபோ வெலும்பு நிரை தோன்றிற் றன்றே,மிகமோது பவனத்தா லந்த நீறு விசை ந்தெழுந்து கணப்போதில் விசும்பைச் சுற்றித், திகழ்வான சரற் காலந் தன்னின் மேகஞ் செறிபனிபோ லோரிடத்திற் சென்று சேர்ந்த, விகலாத விவ்வவத்தை வேண்டு மட்டு மியலோங்கா ரத் திரண்டாங் கிரமத் தெய்த. 552

அவத்தையிது நிகழ்ந்ததடை யோகத் தன்று லடையோகம் பேரிடரை யளிப்ப தன்றே,வவற்றினிற்பின் பிரணவத்தின் மூன் றுங் கூறு யமையுமுப சாந்திதரு மவத ரத்தி, லுவப்புறுபூ ரணத் தாலே பூர கப்பே ருளகிரமம் பிராணங்கட் குண்டாயிற் றன்றே, யுவத்திரமி லாவந்த வவத ரத்தி லுயிரெல்லா முணர்வினமு தத் திட் புக்க. 553

உகுபனிதோய்ந் தாலொப்ப வதிசீ தத்தை யுற்றபிரா ணங்க ளெலா மொழுங்கி னாலே, ககனமுறு:புகைதண்கா ராகு மாபோற் ககனநடு வுறமதியாய்க் கலையின் கூட்ட, மிகவுநிறைந் தந்தமதி

மண்ட லத்தில் வியன்சுதைதா ரையையுயிர்கண் மேவப் பெற்ற, திகழ்விசும்பி னின்றிழிந்த வமுத தாரை சேடமா முடனீற்றிற் சென்று வீழ்ந்த. 554

அரன்சிரநின் றிழியமுத கங்கை போன்ற வமுததா ரையினு லே யமல மாகிக், கரங்களொரு நான்குடன்வெண் மதித்தே சாகிக் கருணைமால் வடிவென்னக் காண லாகி,யுரங்கிளருத் தாலகன்மெய் தோன்றிற் றன்றே யுயாமுத மயமான வுயிர்க ளெல்லாங்,குரம்பை யது தனைநிறைத்துச் சூழ்ந்துள் ளான குண்டலிமற் றினைப்பூசை குயிற்றி நின்ற. 555

இத்திறத்திற் பங்கயவா தனத்தி ருந்தோ னியாக்கைநிலை யழியாம லியற்றிப் பின்னர்,மத்தமுறு பிரமாம்போற் சுழலு நெஞ் சை வன்பினுற் றகைவுற்றுன் மவுனி யாகி, மெத்துபிரா ணுபான வேக நோக்கிமெல்லெனவுண் டாக்கினன்வல் விடய நின்று,தத்து பொறி களைவருந்தி வேறு செய்தான் சற்றுமறப் புறப்பரிசந் தள் ளி னுனே. 556

பற்றறுதிண் ணியமதியோ னுள்ளே தோன்றும் பரிசமெலா ந் தள்ளுகின்ற பார்வை யாலே, யற்றனவாக் கினன்மூலவாயில் செ ம்மி யங்கத்தொன் பதுவாயி லனில மெல்லாங், குற்றமற முகம டைத்தாற் புறத்து வாரங் கும்பத்துக் கடைபடல்போற் குறித்த டைத்தா, னுற்றலய மெனுங்குணத்தைச் சேர்ந்த நெஞ்சை யுயரி தய வாகாயத் தொடுக்கி னுனே. 557

உரத்தமத கரியையுபா யத்தால் விந்தத் துட்குழியிற் சேர்ப் பதுபோ லொடுக்கி நெஞ்சைச், சாற்ககனம் போனிமல தெளி வைச் சேர்ந்து தள்ளினுன் பற்றிப்பாய் தன்மை யாலே, வரத்து டைய விகற்பமெலா மீள மீள வருவனவேண் டினபடியே வந்து தோன்ற, பரப்புறுதோற் றங்களைவன் னெஞ்சான் மாய்த்தான் பகைவரைவா ளாற்சூான் படுப்ப தேபோல் 558

விகற்பமெலா மிறத்தலுமே யிதய விண்ணில் விவேகபா னு வைமறைத்து விரிந்த கங்குல், சகத்தினினு ளஞ்சனத்தின் பார்த் தப் போதே தன்னுள்விவே கத்தாலே தவிர்த்தா னத்தை, யகத் திருணன் றுய்க்கெட லுஞ் சுடர்வந் தெய்த வம்முனிவ னதனையுங் கண் டகற்றி மாய்த்தான், நிகழ்ச்சியொளி யகலுதலுஞ் சுழன்று நெஞ்ச நிசியினடுப் போலுறக்க நேர்ந்த தன்றே. 559

போகாத துயிலினையு மறுத்தான் றாக்கம் போருதது மாகா ச போதம் வந்த, தாகாச போதமழிந் திடலும் வல்லே யவன்மன மோ கஞ்சேர்ந்த வந்த மோக, நோகாமன் மனத்தினைவிட் டேகு மாறு நூக்கிறுன் பேரிதய நோக்கு மிக்கோ, னேகாத விரவுதரு மந்த கார மிவ்வுலகி னின்றகற்று மிரவி போல. 560

அன்ன காலையி விருள்சுடர் அயின்மயக் கனைத்தையு மறுத் தோட்டி, மன்னு மோரவத் தையைபடைந் தொருகணம் வருத் தமா றியதுள்ள, மின்ன தீர்ந்துட னேயனைத் துருவமா மறிவை யெய் தியதன்றே, நன்னெ டுங்கரை தடுக்கநின் றெதிர்த்துமுற் றலநிறைந் திடுநீர்போல். 561

அவ்வி டத்தினிற் காண்பது காட்சியற் றனந்தமா நல்லின் பஞ், செவ்வி யாநந்த முற்றன னமுதமார் தெண்கடற் குளித்தெ ன்ன, மெய்வி டக்கழன் றதீதனு பொருதல மேவினன் சதாநந் தப், பௌவ மாயின னெங்கணு மொத்தசற் பாவமே வடிவா னுன். 562

பரந்த வுள்ளத்தி னொருமையின் செறிவினைப் பழகலாற் பெருஞ்சித்து, நிரந்த ரித்தெங்குஞ் சமமதா யினன்புவி நிறைவு றும் வெயிலென்னத், திரந்த ருஞ்சித்தி னொருமையை நெடும்பகற் செறிபரி சயஞ்செய்ய, வாந்தை தீர்ந்தசற் பாவசா மானிய மடைந் தன னதனுலே. 563

என்ற வசிட்டன் றனைவள்ள லெதுசத் தாசா மானியமென்
றன்று வினவ வவனுரைப்பா னகல்சிற் சாமா னியவடிவா
யொன்று வொன்று யில்லாமை யுறுபா வனையி னுறைப்பாலே
தன்ற னுள்ளங் கரைந்தேகிற் சத்தா சாமா னியமதுவே. 564

தேற்ற மாங்காண் பனநீங்கிச் சித்தி னிடையே சித்திறக்கிற்
சாற்று முயற்கொம் பெனநொய்தாஞ் சத்தா சாமா னியமதுவே
தோற்றும் புறனுள் ளாய்ப்பலவாய்த் துவக்கு மாகு மிவைபனைத்
மாற்றி யகன்று மனநிற்கி லதுசத் தாசா மானியமே. [து

அறிந்து சமாதி யடைந்தோர்க்கு மனுபூ தியினின் றெழுந் தோர்க்குஞ், செறிந்து தோன்று மூடர்க்குத் தெரியா தாமிப் பெருங்கண்ணு, முறிந்து பிறவி யறுஞ்சீவன் முத்த ரான சித்த ரெலாம், பிறிந்தி டார்விண் பயில்காற்றும் பெரிதா மண்ணி விரத மும்போல். 566

சுரகுக்கதை.

இந்தவொழுங் காலுணர்வை யுணர்வினு லுணர்ந்துலகி விய
ங்கா நின்றே, யந்தமறும் பெரும்பதத்தே யாறுதியாற் காண்கி
ன்ற வளைத்து மாளச், சந்ததஞ்சா தித்ததனைப் பெறுமளவு நூல்
குரவன் றனிநெஞ் சாலே, பந்தமறு தத்துவத்தை விசாரித்தே
பெறவேண்டும் பதுமக் கண்ணாய். 567

மயலின்மை சாதனைநூற் பொருட்போதங் குருயமமாம் வழி
க ளாலே, யுயர்பதவி பெறலாகு மன்றியுணர் வொன்றினு லுறு
தற் காமா, வியலுபதே சம்பெற்றுக் கூறியதாய்க் களங்கமிலா
திருக்கு மாகில், வியனுறுசா தனமுழுது மிலதேனும் புந்தியினல்
வீடு கூடும். 568

என்றனை முகநோக்கி யிகத்தொழிலோ டிருந்தேயுஞ் சமாதி
யெய்தி, யொன்றான வுணர்வுற்றான் போலிடர்தீர்ந் தானொருவ
னொருவன் செய்கை, யின்றாயுத் தனியிடத்திற் சமாதியடைந்
தானிவரின் மிக்கோ னேவ, னன்றாக வருளுகென விராகவன்
கேட் டலும்வசிட்ட னவில்வ தானன். 569

ஆற்றுமதத் துவமன்றான் முக்குணத்தால் வருஞ்சகமென்
றறிந்தோர்க் குள்ளே, தோற்றுகின்ற சீதளமே ததுதனையே சமா
தியெனச் சொல்லு மன்றே, யூற்றமறக் காண்ப வற்றேர் டுறவுநமக்
கிலதென்றே யுரத்துத் தண்ணென், றேற்றசமா தியிலிருப்ப னொ
ருவனொரு வன்றொழிலோ டிருப்ப னன்றே. 570

இவ்விருவ ரிதயமுந்தண் ணென்றிருக்கில் வேற்றுமையோ
ரிறையு மில்லை, யவ்விதய சீதளமே யகந்தவப் பயனுமவ் வனுபூ
திக்கே,கவ்வியிருப் போனுள்ளங் காரியத்தா லலையுமெனிற் கவலை
யாகுஞ், செவ்வியவச் சமாதான முன்மத்த நடனம்போற் சிறப்
பின் றாகும். 571

வருத்தமிலா வுன்மத்த நடத்தினன்வா தனைமாய்ந்த மனத்
தோ னாகிற், றிருத்தமுற வவன்கூத்துத் தெளிவுற்றோன் சமாதிக்
குத் தீர நேராம்,பெருத்ததொழிற் சேரறிஞர் பெரியவனஞ் சேர
றிஞர் பேத நாடி, லொருத்தரொருத் தரைவிஞ்சா ரிருவருமொத்
தையமில்வீ டுற்று ரன்றே. 572

சாலவும்வா தனைபோகி லிம்மனஞ்செய் தொழில்புரிந்துந் தான்செய் யாதாஞ், சீலமன நெடிதகலி லருகிருந்தார் செப்பு மொழி தெரியா தாற்போற், றாலமனந் தொழில்விடினுஞ் செய்ததாம் வாதனையே துன்னு மாகிற், கோலவுட லசைவறினுங் கனவிலே வரைநின்றுங் குழிவீழ் வார்போல். 573

தொலைவிறெழிற் செய்யுமனந் தொழினீங்கி லதுதானே சுகச மாதி, யலைவறுகை வல்லியமும் பரமாநந் தமுமென்றே யறிவாய் நெஞ்சி, னுலைவுதிர மெனுமிரண்டு மத்தியாநந் தியானமெனு முபயத் துக்கு, நிலையுறுகா ரணங்களா மாதலிலிம் மனமுளைக்கு நீர்மை தீர்ப்பாய். 574

சிந்தனைவா தனையின்றித் திரமான மனத்தினையே தியானமென்ப, ரந்தவுப சாந்தமுமக் கேவலத்தன் மையுமென்று மதுவேயாகு, மிந்தவுயர் பதப்பொருட்டு வாதனைசா லவுநேர்மை யெய்தவேண்டுஞ், சந்ததம்வா தனையில்லா மனந்தொழிலில் லாப்பதத்தைச் சாரு மத்தால். 575

நெருக்கமுறு வாசனையே நெஞ்சினது தொழிற்றிரமா நீங்காத் துன்பம், பெருக்கவிடு மாதலினால் வாதனையை மிகநேர்மை பிறக்கச் செய்வாய், வருக்கமுறு பலபொருளி னுனெனும்பா வனைமனத்தான் மாற்றி யெங்ங, னிருக்குதியங் ஙனமிருப்பாய் வரையிலே மனையிலே யெங்கே யேனும். 576

இல்லுறைவோர் சமாதான விதயத்தோ ரகங்கரமா மேதந் தீர்ந்தோர், புல்லுமனை யேகாந்த வனமாகுங் கடைவீதி புக்குக் காண்போர், செல்லவர வுலாவியும்பற் றுமையினுற் கடைவழிச் செல் லாதார் போல்வார், நல்லறிவு நிறைந்தோர்க்கு மப்படியே காடொக்கு நாடு தானே. 577

துயில்விழிப்புச் சொல்செலவு தொடர்ந்தாலு மகமுகமாந் தொடர்பா லென்றும், பயின்மனையூர் நாடெல்லாம் பழுவம்போற் காண்பவரே பரம சீலர், செயிரிலா வகமுகத்தா லெல்லாமா காசமாய்த் தீருஞ் சித்த, முயிரனையாய் சீதளம்வந் துண்ணிறையிற் சீதளமா முலக மெல்லாம். 578

இதையமய லாலெரியி னுலகெலாங் காட்டெரிபோ லெரிந்து தோன்று, மிதையமுறு முயிர்க்கெல்லா முள்ளிருப்ப தேபுறத்து முண்டாய் நிற்குஞ், சுதைபயிலூர் புவிகால்விண் டொகுவரைநீ

ணதிதிக்குச் சூழ்ந்த வெல்லாம், புதைதலுறு முட்காண தத்து வத்தின் பங்குகளாய்ப் புறத்தி னிற்ப. 579

உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிகளாற் கருமங்க ளூய்ப் போ னாயுந், தள்ளுசுக துக்கவசஞ் சாராதோ னநவரதஞ் சமாதி யுற்றோ, னுள்ளுகின்ற தனைப்போலெவ் வுயிருமெனப் பிறபொ ருள்களோடே யென்ன, வெள்ளுபயத் தாலன்றி யியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண்டோன். 580

இன்றிறவு வந்தாலுங் கற்பாந்தத் தெய்துகினு மிலங்கு ஞா னி, கன்றியசேற் றுறுபொன்போற் களங்கமுறா னெல்லாமாய்க் கண்ணா யாறிப், பொன்றலடி முடிவின்றி யொன்றாயின் பத்தள வாய்ப் பொலிதே சாகித், துன்றியகாட் சிகளில்லாக் குறியுடை த்தா மெனச்சுருதி சொல்லு மன்றே. 581

யானெரிச் சகமெங்ஙன் பிறப்பிறப்பெங் ஙனமென்றே யிதயத் துள்ளே, யானுமவிப்படியே யாராயின் மகத்துவமே யடைதி சாலத், தானுன சுபாவனு யிருந்துளநின் விசாரத்தாற் றனே நெஞ்சே, நீநாடும் படிதோன்றித் தன்னுருவிட் டினைப்பாறித் துன்ப நீங்கும். 582

வெம்புதல்போய்த் தண்ணென்ற வுன்மனதுக் கிவ்வுலகின் வியாபா ரங்கள், செம்புகர்வே முத்திநுக்கான் குளப்படிபோற் றேன்றுமா றீன நெஞ்சுக், கம்புவியி றெழில்சிறிதே யாகினு நீங் கிடவரிதா மாவின் பாதப், பைம்புனலுங் கிழக்கொதுக் கெல்லைகரை காணுத பரவை யன்றோ. 583

எத்தனையெத் தனைநீத்தா யகிலத்தைப் பரஞ்சுடரா யெறிக் குஞ் சோதி, யத்தனையத் தனைதோன்று மெந்நாண்மட் டனைத் தும்விடா யந்நாண் மட்டுந், தத்துவமாம் பொருளெய்தா சகல மும்போ னுற்சேடந் தானுஞ் சித்தந், தொத்தறவேற் றுமையெல் லாம் போகாதேற் சமமான சோதி தோன்றா. 584

பேதமுறு பொருளொருமை தோன்றுதேற் றன்னைத்தான் பெறுவ தெங்கே, யாதலினுற் றனைப்பெறுதற் பொருட்டாக வனை த்தினையு மகற்றல் வேண்டு, மேதமற வனைத்தையும்விட் டாயெ ன்னிற் சேடித்த திறவா வீடா, மேதகைய பதமதுவாஞ் சரகு வெனும் பெயர்கீர்த்தி வேடர் வேந்தே. 585

கரண மீரைந்து மன்னியஞ் சடமெனுங் கணக்கினு ளுனன்றித், திரளை னக்கில வுடன்முத னலன் சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சிவனே சேடமா மின்னதும் வேறென்றுற் றெரிகின்ற, துரவி தானவே றென்றிறைற் றெரியுமீ துயர்ந்ததத் துவமாகா. 586

தெரிவ தாகிய விதனையு மகற்றுவன் றெரிபொரு ளுறுமோ
பெரிது சேடமாய் விகற்பமற் றமலமாம் பேரறி வியானுரு
மரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தக னுதியா மிடந்தோறுஞ்
சுரிகொண் முத்தினுண் ணூலென நிற்குமாற் றேன்றுமிவ் வுயர்
[போதம். 587

பகவ னுருமிவ் வாத்தும தத்துவம் பரமமாஞ் சிற்சத்தி
சகநி கழ்ச்சியா நோயின்றி வெருவுறுந் தனிவடி வுடைத்தாகிக்
கருப முற்றையும் விழுங்கியெப் பொருளினுங் கலந்துநுண் ணிய
மிகும பாவபா வங்களற் றயனுறை வீடள வுளதாகி. [தாகி

சத்தி யாவுக்கு முறைவிட மாமிது தனித்தனிச் சத்தாகிப்
பத்தி யாகியிச் சகத்தினிற் காண்புன யாவையும் பலவாகச்
சித்த சைந்துள விசாலமா மல்லது சிறிதும்வே றிலதாகுந்
தொத்து பற்றின்றிக் காண்பதற் றெழுபவந் தொடர்மயக் கமுமற்றே. 589

சுழுத்தி யிற்றிர முற்றவன் றெழிலெனத் துகளறு சமனாகி, யழுத்த மாகிய வாத்தும தத்துவத் தமர்ந்தன னெனத்தீர்ந்து, விழுத்த கும்பத மெய்தினன் விவேகத்தின் மெய்ம்மைநிச் சயத்தாலே, வழுத்த ருந்தவக் கவுசிகன் விப்பிர மரபினை யடைந்தென்ன. ()

பரந்த சொற்களாற் பயனென்கொல் பயனெலாம் பாறி
நிரந்த ரஞ்சம மாய்மனந் தன்னுளே நிகழ்ந்து
சுரந்த வின்பமாய் நிகரிலா வொருவிழி தோன்றித்
திரந்த னிற்றெரி கின்றதா லென்றனன் றெளிந்தோன். 591

பாசவிபாசர்கதை.

ஆசைவன் பாசத் திரளினாற் கட்டுண் டரும்பிணி யீக்கடிக் கனுங்கி, யேசுறு போகக் கதைகளான் மொத்துண் டிச்சைமுட் கோவினு லுலைந்து, காசுறு கருமச் சேற்றிலே யழுந்திக் கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று, வீசுமா மோகத் தளிர்நிழற் றுயிலும் வீரனே சிவனு மெருது. 592

மேவுறு துன்பப் பெருஞ்சுமை சுமந்து மீட்சிபோக் கிவை யுடற் புண்ணு, மீவறு பிறவிக் குழியில்வீழ் சீவ வெருத்தினை யிக்குழி நின்று, மோவலின் முயல்வா லெடுப்பதே வலியா முயர்ந் தஞா னிகளுற வுளதே, ஞவிகர் நாவாய் தருவபோ லாக நல்கு வர் பவக்கடல் கடக்க. 593

எவ்விடத் தில்லை நல்லஞா னிகளா மீர்ங்கனி மலர்குளிர் சோலை, யவ்விடங் கானன் மேடதா மாங்கே யமர்பவ ரறிவிலா ரன்றே, கவ்விய செல்வ நட்புநூல் சுற்றங் கருமமா திகளெலா முதவா, செவ்விய மனமே யுதவுறல் வேண்டுஞ் சீவனைச் செல் கதி யேற்ற. 594

நெறியுற விடாம லுடனுறை நட்பா நெஞ்சமாத் தித்தி னைக் கூடிச், சிறிதுநா டுதலுஞ் சீவனுய் வுறுமாற் சிங்கியா மிந்தவூ னுடலை, முறிதரு காட்ட மோட்டினே ராக முற்றுறு கருத்தினு ளேக்கி, யறியிலிவ் வளவா லறிக்குசேர்ந் திடலா மண்டரு மிறை ஞ்சுபே ரறிவை. 595

நிறைபெருங் கடலொத் துரையெலாங் கடந்து நிகரறப் பற் றற வெறிதாய்க், குறைவில்சிற் சுடரின் கொழுந்துடன் கூடிக் கோதற வசைவறக் குலாவு, மறைவறு துரிய விழிவெளிப் படு மேன் மற்றத னுடனது நிகரா, முறைமையிற் றுயில்வோர்க் கண் ணிதா வுவமை மொழியலாய்த் தோன்றிடு மன்றே. 596

ஆனவவ் வவத்தை வடிவெலாம் பரிக்கு மம்பரம் போலகன் றுளதா, மீனநெஞ் சுடன்சே ரகங்கர மிறந்தா லெப்பொரு ளிட த்தினு மிருக்குந், தீனமில் பரமா நந்தமாய்த் தோன்றுந் திகழ்பர மாத்தும வடிவார், தானனி முயலிற் கிடைத்திடுந் துயில்வோர் தன்மைபோற் றம்மினு டுவதாம். 597

உரைகளுக் கெட்டா துளத்தனு பவிக்கி லுறுவதா முரைத் தவத் துரியங், கரையறு மிவைகண் முழுதுமப் பொருளாங் கன பரி ணுமியா முள்ளம், வரைவற வொடுங்கி லுட்புற மெங்கு மன் னிய சாசர வடிவாம், புரையறு தேவ தேவனும் பரமப் பொரு ளனு பவப்படுந் தானே. 598

அதற்பின் விடய வாதனைக ளறுவ தாகு மதற்பின்னர், வித ப்பி லாத பொருளினுடை விளக்க மாகு மதற்பின்னர்ச், சுதப்பண் பில்லாச் சமத்து வத்தாற் சொரூபந் தன்னிற் பரிணும, மிதத்தி னுளதா முயர்ந்தோர்க்கு மெண்ண வொண்ணு வடிவிதுவே. 699

மனத்தை மனத்தான் மாய்வித்து மாசில் பொருளேக் காரேலோர், தினத்து முலகின் றுயர்மாயாச் சித்தமிறக்கிற் செறிசு கத்தாற், கனத்த வுணர்வின் மதிநிகழுங் கழறு மிதற் கோ ரிதிகாச, மினத்தி னியாய் கேட்டியென விசைத்தான் வசிட்ட னிராமனுக்கே. 600

வீதகவ்வியன் கதை.

பற்றிலதாய் நின்மலமா மனம்விவகா ரம்பயின்றும் பந்த மேவாப், பற்றுளநெஞ் சளவிறவம் படைத்தாலும் பந்தமே பயினு முள்ளிற், பற்றிலதா யினியதொழில் பயில்சீவன் புறத் தொழில்கள் பண்ணி னூலும், பற்றறப்பண் ணுவிடினும் பண்ணு வோன் புசிப்போனும் பான்மை மேவா. 601

என்னலுமே பற்றுவ தெத்தன்மை யெப்பற்று லெய்தும் பந்தந், துன்னரும்வீ டெப்பற்று லெய்தலாந் தொடர்பற்றைத் துடைக்கு மாறென், பன்னுகெனு மிராமனுக்கு முனிபகர்வா னுடலுயிரைப் பகுப்ப தொன்று, முன்னுகிலா துடலினேநம் புதல்பற்று மதனுலே யுளதாம் பந்தம் 602

ஈதனைத்துஞ் சொரூபமே யானிங்கெத்தை யிச்சிப்பே னெதையிகழ்வே னெனல்பற் றின்மை, மாதுயர்தீ ரிதுசீவன் முத்தர் மெய்யின் மன்னுமா லியானில்லேப் பிறரு மில்லே, மேதகு மின் பங்களெலா மேவின் மேவ மேவாதென் மேவாதா யிடுக வென்றே, யோதியவா றுள்ளேபற் றின்மை யுண்டே லுயர்வீட் டுக் கிதுநெறியென் றுணர்தி யன்றே. 603

கருமமிலா மையைவிரும் பார்கருமம் பற்றூர் கருதுபலன் விட்டிரண்டுங் கண்டா லொப்போர், மருவியபற் றிலாதவரென் றுரைப்பர் மேலோர் வருகரும பலாதிகளேக் கருமத் தாலே, யொருவலற மனத்தாலே நிபுண மாக வொருவுதல்பற் றின்மை யென வுணர்தி யித்தாற், பெருகவளர் தொழிலனைத்துங் குற்றந் தீர்ந்து பெறலரிய முத்தியையும் பேறு நல்கும். 604

புழுமுதலாம் பல்பிறப்பிற் றேன்றிப் பல்காற் பூதமெலாங் கடற்றிரைபோற் பொன்றுந் தன்மை, பழுதுதரும் பற்றினது

படார்ச்சி யாகும் பற்றுத்தா னிருவகையா மவற்றி னென்று, நழுவுபய னிலியொன்று வணங்கற் பாற்ற நவின்றபய னிலிமூடர் நண்ணற் பாற்றும், வழுவறுதத் துவமுணர்ந்தோர்க் குடைமை யாக வணங்கற்பாற் றும்பற்று மருவுந் தானே. 605

ஆத்துமதத் துவவுணர்வால் விவேகந் தன்னு லடைவாக வுண்டாம்பின் பனுகாச் சன்ம, மேற்றமுள தொழுதகைய பற்றீ தாகு மீதன்றிப் பயனிலியாம் பற்றே தென்னி, லூற்றமுறு முணர்வின்றி யுடலமுன்னு முறுபொருளி னுலுண்டா முலகந் தன்னிற், றேற்றமுறு பிறவிமீண் டுள்ள தாக்குந் தோன்றலே யிவையிரண்டுந் துணிந்து கொள்ளே. 606

வளையாழி கைதரித்த செங்கண் மேனி வணங்கற்பாற் றும் பற்றின் வசத்தி னாலே, யிளையாமல் விவிதமாந் தொழிலி னாலே யெவ்வுலகு நன்றாக விரங்கிக் காக்கு, முளையாத விஞ்ஞானக் கதி சேர் சித்த ருலகபா லகராதி யுரைத்த வாறே, விளையாடி வணங் கற்பாற் றென்னும் பற்றால் விரிந்தசக மூர்த்தத்தின் மேவி நின்றார்.

கேடான நல்லதெனு நினைவி னாலே கிளர்போக வசத்தாலே கிட்டி நெஞ்சம், வீடாத பயனிலியாம் பற்றி னாலே வெறும்பிணத் துக் கழுகுபோல் வீழு மன்றே, பாடான பயனிலியாம் பற்று ளோர்க்குப், பன்னாகங் களும்வீடாய்ப் பண்ணப் பட்ட, வீடான பயனிலிப்பற் றுள்ளோ ரென்னு மிளவிறகா னரகவெரி யெரியு மன்றே. 608

விச்சையெனும் விழிநன்றாய் விளங்கப்பட்டு வெம்மாய விட யத்தின் மீட்கி யெய்தி, யிச்சையுறு பற்றென்ப தெங்கு மில்லா வியன்மனத்தோ டிருப்பவரே யிறவா முத்தர், நிச்சயமா யெப் போது மெவற்றின் பானு நிற்பவனு யனைத்துடனு நிற்போ னுகி, யெச்செயலுஞ் செய்வோனுஞ் சீவன் முத்த னியற்றியவிம் மனத் தின்ற னியல்பு கேளாய். 609

தொழிலினினை விற்பொருளில் விண்ணின் மேல்கீழ் சூழ் திசையிற் புறப்போகத் தொகுதி தம்மி, விழிதருமைம் பொறி நடையி னுள்ளி னிற்கு மின்னுயிரிற் சென்னியிலா நநத்தி னுவி, லழியும்விழி களின்மூக்கிற் புருவந் தன்னி லகங்கரத்திற் சீவனி னுள் ளாகா சத்தில், விழிநனவிற் சொப்பனத்திற் சுழுத்தி தன் னில் வெள்ளைமுத னிறமைந்தின் வியன்வண் ணத்தில். 610

சலனத்திற் றிரத்திலடி நடுவி லீற்றிற் சமீபத்திற் றூரத்திற் சரீராங் கத்திற், பலபண்டந் தன்னிற்சே தனத்திற் சத்த பரி சாதி களின்மகிமை பயிலின் பத்தி, லலவுவாத் திற்போக்கிற் காலப் பண்பி லொருசிறிதும் பற்றும லுணர்வி லாறி, நிலவிய காண் பனசிறிது பயின்று மெங்கு நிராசையாய்ப் பரசுகத்தி னிற்கு நெஞ்சே. 611

செப்பியவத் திறநின்று பற்றொன் றின்றிச் சிவத்தன் மை யைச் சேராச் சீவன் முத்த, ரிப்புவியிற் றொழிலெல்லாஞ் செய்க தீர்க வின்பவுணர் வன்செய்கை யியற்றி னாலுந், தப்பறவே விட் டாலுந் தொழில்க டன்னாற் றருபயன்க ளொருசிறிதுந் தாக்க மாட்டா, மைப்புயல்கள் பலவிதமா யெழுந்த போதும் வானகத் திற் பற்றாத வகையே போல. 612

அன்றியே யதுதனையுந் தீர நீக்கி யறிபொருளின் முடிவான வறிவாற் றன்னி, யொன்றுமுப சாந்தனைப் பளிங்கு போலுள் ளொளிமேவிச் சிவனொரு மித்து நிற்ப, னன்றுணர்சிற் சுகராகிப் பெரியோ ராகி ஞானபர ராய்ப்பரம நன்றாய்ப் பெற்றோர், நின் றசைவார் புறத்தின்மயிற் பீலி போல நிலைகலங்கார் மேருவைப் போ னெஞ்சி னுள்ளே. 613

அறிபொருளை விட்டகன்று லழியுஞ் சித்த மந்தநிலை வியா பார மனைத்து மில்லாச், செறிநனவிற் சுழுத்தியா மிதனை நாளுந் தீராத பரிசயமே செய்யச் செய்யப், பிறிவின்முறு துரியமா மென் பர் மோலோர் பிழையிலா விதனிலே நிலைமை பெற்றுக், குறி யறுமா நந்தமே காந்த சீலக் கொள்கையா லனந்தங் கூடு மன்றே. 614

அந்தவனு நந்தமா நந்த மென்னு மறிவினதீ தந்தன்னை யடைந்து ளோனைத், தொந்தமிலா யோகியெனச் சொல்ல லாகுந் துரியாதீ தந்தனையுந் துன்னி னேனும், பந்தமுறு பவம்போய்த் தா மதத்தால் வந்த பலவபிமா னங்கள்போய்ப் பரம வின்ப, நந்த விற்றன் மயமாஞ்சற் பாவந் தன்னி னன்னீரி லுப்புப்போ னன்று யொன்றும். 615

சடமசட மெனுநோக்க மிரண்டி னூடே தனியாகி நின்றபர தத்து வத்தை, யிடவியபோ தாரண்ய முதலாம் வேத மிராமனே பலகாலு மியம்பு மன்றே, படருறுகாண் பனகாட்சி மேவும் போ

திற் பரம்பொருளின் பற்ருகிப் பயின்ற வின்பந், திடவநுபூ தியி ன்வடிவா மாதலாலே திகழ்பிரம சாரமெனச் செப்புந் தானே.

தெரிபொருளுந் தரிசனமுஞ் சேரும் போதிற் சேர்ந்தசுக வறிவுமிகச் சிறந்த தாகுந், தெரிபொருளால் வளேப்புண்டாற் பந்த மாகுந் தெரிபொருளே விட்டகன்ருற் றிடங்கொள் வீடாந், தெரிபொருளுந் தரிசனமுஞ் சேரும் போதிற் சேர்ந்தவநு பூதி யிடர் தீர்ந்த தாகுந், தெரிவுறவாங் கதுபற்றி நிற்பாய் நீநின் றிர நிலேயாஞ் சுழுத்திதனேச் சேரு வாயே. 617

அதுதுரிய நிலேயடையு மடைந்த போதி லான்மாத்தான் ருலமல வணுவு மல்ல, திதமுறுமுன் ஏிலேயல்ல படர்க்கையல் ல சித்தசித்துன் டில்லேயெனுந் திறங்க ளல்ல, வுதிதமுறு நானல்ல பிறனு மல்ல வொருவனல வநேகநல வுலக மென்றே, யிதுவெனக்காண் பனவாகிச் சித்த மாதி யிருமூன்றிந் திரியத்துக் கிடமாய் நிற்கும். 618

ஆங்கதுவே யதீதபத மாத லாலே யதுகிஞ்சி லன்றெங்கு மதுவே யாகும், பாங்குறுவீ டென்றும்ப ருலகி லில்லேப் பாதலத் திற் பூதலத்திற் பார்க்கி லில்லே, வீங்கியவா சைகளெல்லா மிறந்த காலே விரிந்தமன மிறப்பதுவே வீடென் ருேது, மோங்கியவீ டெனக்குளதென் றுள்ளே யெண்ண முண்டாகின் மீண்டுமன முற்ப விக்கும். 619

நினேப்புமிகி லிவனுக்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்காது வன்பந்த நிலேய தாகு, மனேத்தினுக்கு மதீதமா யுருவ மெல்லா மாகியகன் ருத்துமதத் துவமே நிற்கில்,வினேத்தொடராம் பந்தமெது முத்தி யேது வேறச்சிந் தையைக் கெடுப்பாய் மேல தாகத், தனேத் தெளிந்து நிறைந்தமல நெஞ்சாய் நல்ல சாந்தியையுற் ருேர்விரும் பார் சற்று மொன்றும். 620

வெந்தோடு மாபத்தாங் கருவேற் காட்டை வெட்டுமழுப் பரமசுக மேவுந் தானஞ், சந்தோடஞ் சாந்தியெனு மரப்பூங் கொத்துச் சாற்றுறுமிந் நிராசையுறிற் றளர்வு தீரு, மந்தோபார் குளப்படியா முனேயா மேரு வாசைகுரு விக்கூடா மவனி மூன் றும், வந்தோர்புன் றரும்பாகு நிராசை பூண்ட மாருத வலங்கார வடிவு ளோர்க்கே. 621

காயத்தில் வேறாகத் தன்னைக் கண்டோன் காயமீ ரினுமறி யான் கன்னற் கட்டி, தீயிற்கா யினுமரிந்த போது மின்பந் தீராத வாறுபோற் றெளிந்த ஞானி, மாயத்தின் மோகத்தாற் பேத மாகான் மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சேர் மங்கை, நேயத் தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யுமாபோ னிகழ்தொழிற்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான். 622

பண்டத்திற் பற்றின்மை யாலே சித்தம் பயில்சாந்தி முத்தி தரும் பகர்ந்த முத்தி, பிண்டத்தோ டிருந்தாலு மிராவிட் டாலும் பேருகும் பற்றறுத்த பெரியோர்க் கென்பர், மண்டுற்ற நேயமற வாழ்வோ ரின்பம் வருஞ்சீவன் முத்தராம் வளர்நே யத்தாற், றெண்டுற்று வாழுமவர் பந்த முற்றோர் சொன்னமூன் றுமவனே தூய முத்தன். 623

வருதொழிலின் விருப்புறான் வத்த மான வழிநிற்பன் சென் றவற்றை மனத்தி னெண்ணான், கருமமுழு வதுமியற்றுந் தொடர் பந் தத்திற் கலந்தவர்பான் மனம்பற்றான் கவலை கூறான், மருவிய வோர் பத்தர்பாற் பத்த னாகும் வஞ்சகர்பால் வஞ்சகனும் வாலர் தம்பாற், பருவமுறு வாலனும் விருத்த ரானோர் பால்விருத்த னுந் தீரர் பாலு மாங்கே. 624

விடலைபால் விடலையாந் துயருற் றோர்பால் வெந்துயர முறு நிலைமை விடாத புந்தி, திடமுளதா மாநந்த நிறைந்து தோன்றுஞ் செவ்வியனும் புண்ணியர்தஞ் சிறப்பே செய்யு, மடமையிலா வறி ஞனுந் தெளிந்தோ னுகு மதுரமுள னுந்தீன மனமில் லோனுஞ், சுடர்குளிரின் மதிகருகி லெரிகீழ் நோக்கிற் றுளங்கிவிய வான் சீவன் முத்தன் றாயோன். 625

இதுவெனத்தோன் றியவெல்லாஞ் சிற்சொரூப மிவ்வண் ணம் பலசத்தி யிலங்கு மென்றே, புதுமைகளின் வியப்புறார் சீவன் முத்தர் புனலசைவால் வேற்றுமையே போலத் தோன்று, முது சுழிபோ லவும்விண்ணின் மயிலின்றோகை முன்புகடி தசைத்த லுமே முத்தின் கூட்டங், கதுமெனமெய் போற்றோன்றல் போல வுந்தான் கனத்தசக மனத்தசைவாற் கடிது தோன்றும். 626

என்ன வோதலு மியாதினு லசைந்திடு மியாதியினு லசை யாது, சொன்ன நெஞ்சகந் திருத்தலா நெறியெது சொல்லெனு மிராமற்குப், பன்னு மாதவ னுரைசெய்வா னெள்ளிலே யெண்

ணையும் பனிதன்னின், மன்னு வெண்மையும் போன்மனத் தசைவுதான் மருவியே மிகத்தோன்றும். 627

சித்த நாசத்தி னெறியிரண் டியோகமுந் தெளிந்தஞா னமுமாகு, மொத்த யோகந்தான் மனத்துறு தொழிலினை யொருவழிப் படமாற்றல், சுத்த ஞானந்தா னலம்பெறக் காண்பதாந் தொடர்மன மேதென்னின், மெத்து மாகம பூடண ருரைத்தது விசையுயி ரசைவாகும். 628

உரைசெய் யாருயிர் தடைப்படி னுள்ளமு மொழியுநெஞ் சசைவற்றாற், புரைசெய் சன்மம்போ மாதித்தன் போய்விழிற் புவித்தொழில் போமாபோல், வரைசெய் மார்பனே பென்றனு முடலெனு மனையின்விண் ணிடைநாளும், விரைவி லோய்வற வுழல்பிரா ணதியை விலக்குமா றெதுவென்றான். 629

முனிவ னேதுவா னூலொடு மறிஞரை முன்னியே விராகத்தை, நனிமு யன்றுகற் றிதனினுற் குடும்பமா நடைவிலங் கதுவிட்டுத், தனிசி ராசைதா னிறைந்திடில் விரும்பிய தற்பொருட் டியானத்தா, லனிச நீள்பக லொருமையே விளங்கிட வடுத்தசா தனைதன்னால். 630

ஏக தத்துவக் கனபரி சயத்தினு லிவ்வுயிர் தடையெய்துந்
தேக பூரகா தியிலுயி ரினைப்பறத் திட்முறு பழக்கத்தா
லாக மாகவே காந்தமுற் றுள்ளுணர் யோகபா வனைதன்னன்
மேக மேனியாய் பிராணனி லசைவுதான் விலக்கிடப் படுமன்றே.

பிராண வத்தினுச் சாரண முடிவினிற் பிறந்தசொல் லுறுமுண்மை, விரவு நாட்டத்தாற் றுயில்பவ னுணர்வுதான் வெளிப்படி னுயிர்நிற்கும், பரவு தாலுமூ லஞ்செறி யிதழினைப் படருநாவாற்றள்ளி, யுரவி னுலுயர் புரையிலே பிராணனை யோட்டினு னுயிர்நிற்கும். 632

நாடு மங்குலி பன்னிரண் டெல்லையி னுசியி னுனிதன்னி
னீடு வானத்தி லறிவுக ளிறந்திடி னிலைபெற வுயிர்நிற்குந்
தேடு சாதனை யாலுயர் புரைவழி சிங்குவைமேல் விரவீரா
றாடு போயுயி ரெல்லையி னின்றுணர் வொளிக்குமே னுயிர்நிற்கும்.

புருவ நாப்பணே கண்மணிப் பார்வைதான் பொருவில்சாந் தியின்மாய்ந்து, தெருளுங் கேதன வறிவங்கு தெரிவறிற் றிரி

வுரு துயிர்நிற்கும், கருது கின்றவிந் நெறிகளா லநேகசங் கற்பகற் பிதபேதத், தருள்செ யும்பல தேசிகர் சொற்களா லசைவற வுயிர் நிற்கும். 634

இந்த யோகங்க ளறிவெலா மிளைப்பற வியற்றுசா தனையாலே
வந்து மேற்பிற வாதவர்க் குபாயமாய் வந்துறும் பழக்கத்தா
லுந்து மாருயி ரசைவுதான் கெடுமெனி லுள்ளமுஞ் சமித்தாறுஞ்
சிந்தை தான்சமித் தாறுமேற் செல்கதி சேடமாய் விடுந்தானே.

விகற்ப வாக்கெலா மெப்பத நோக்கியே மீளுமப் பதந்தானே, விகற்ப மற்றிடிற் சேடிக்கு மௌனமுனி விளம்பலும் விறல்வீர, னிகழ்த்தி யோகத்தை யுறுமனம் பொறிகளி னெறிசெலாச் சமந்தன்னை, நிகழ்த்தி ஞயினி யுண்மைஞா னத்தையு நிகழ்த்தென முனிசொல்வான். 636

ஆதி யந்தமி ளூற்றமே தன்வடி வாகிய பரமிங்குச் [ஞானம்
சோதி யாய்நின்ற தென்னுமிவ் வுறுதியே துகளறு மெய்ஞ்
பேதி யாநின்ற கடபட் வடிவமாம் பெரும்பொருட் பலசத்தி
தீதி றற்பரம் வேறில தென்றுணர் திண்மையே நற்காட்சி. 637

செகங்கண் மூன்றினு முண்மையாம் பொருளறி திறமெது வெனச்செப்பில், செகங்க ளியாவையுந் தற்பொருள் வடிவெனத் திரமுறு நிறைவாகுஞ், செகங்க ளியாவையுஞ் சொரூபமே யிதிற்றிக ழுபாவபா வனையெங்கே, செகங்க ளிற்செறி பெத்தமுத் திகளெனத் தியங்குவேற் றுமையெங்கே. 638

பிறிது காண்பன வில்லைநெஞ் சில்லைமெய்ப் பிரமமே யவையாகிச், செறியு மாலிவை யாவுமொன் றுகிய சிற்பர விசும்பாகு, நெறிகொள் பந்தம்வீ டெங்குள விதுவென நிகழ்பெரு வடிவாகிக், குறிய றும்பெரும் பிரமமே நின்றது குறைந்திருந் ததுநெஞ்சே.. 639

ஒருமை யாகவே வுணர்வினு லுணர்தியா லுருவைநன் குறநோக்கிற், றருவுங் கற்களும் படங்களு முதலிய சற்றும்வேற் றுமையில்லை, மருவு சங்கற்ப மெங்குள சீவனும் வையகப் பொருளியாவு, மருக லின்றிய சாந்தரூ பம்பெரு மடிமுடி வுறநோக்கில். 640

சுத்த மானதற் பரத்தினைத் தழுவியே தொடர்ந்தவுண் மதியாலே, யொத்து நிற்பவர் தம்மையெப் போகம்வந் துறுபிணி

செயவற்று,மெத்து போகத்தை முதலிய பகையெலாம் விசாரமே மிகுந்தோர்தம், புத்தி யைச்சிறி தசைத்திடா வசந்தனுற் பொருப்பசை வதுமுண்டோ. 641

உரைத்த பன்மைக ணினைவிலே யுள்ளதா முண்மையா யிலதுள்ளே, நிரைத்த பல்வகை வாவியிற் பிறிவிலா நிகழ்தரு நீர்போலக், கரைத்த லன்றியிவ் வறுதிசேர் மதியுளோர் களங்கமில் வீடுற்றோர், புரைத்த லன்றியே நலனுறக் கண்டநற் பொருளுமிங் கிதுதானே. 642

ஈது வேறொன்று முத்திசென் றுறுநெறி யியம்புதுங் கேள்வீரா, வீத கவ்விய னென்றொரு பெருந்தவன் விந்தவெற் பிடைவாழ்வோன், காத லானுயர் கன்மகாண் டத்திலே காலமட் டறநின்று, கேதமா தியே வியாதிவன் யவந்தரு கிரியையான் மிகநொந்தான். 643

நிருவி கற்பமாஞ் சமாதியின் பொருட்டுமுன் னிகழ்கிரியைகளெல்லா, மொருவி விட்டனன் பன்னசா லையினிடை யுற்றனன் கலைத்தோன்மேன், மருவு பெத்தபங் கேருகா சனத்தனன் வருகுதி மிசைவைத்த, விருக ரத்திரள் விரலின னிவ்வகை யிருந்தன னெருப்பட்டு. 644

பரந்து திக்குறு மனத்தினைப் பையப்பையப் பார்த்துமீட் டனனுள்ளே, நிரந்த ரித்தனன் புறத்துள பரிசங்க ணீத்தன னெழுங்காலே, துரந்த சித்தத்தின் றிரநிலை விரும்பினன் றுகளறு மனத்தாலே, புரந்த நற்றவ வீதகவ் வியமுனி புலப்பட நினைவுற்றான். 645

வியப்பு டைத்திது மீளுவித் திருக்கவும் விசையுயி ரசைவுற்றுத், தியக்கு நெஞ்சகந் திரநிலை யன்றியே சிறுசரு கெனவோடும், பயக்கு மின்பமில் கடநின்று படமுறும் படநின்று கடமெய்து, மயக்க மேவுபல் பொருள்களிற் போய்விழு மரங்களிற் குரங்கேபோல். 646

விழிமு தற்பொறி யாய்மனத் துவாரமாய் மேதையிந் தியமென்றே, யொழிவி லாவபி மானஞ்செ யைம்பொறி யுணர்ந்துகாண் புறுகானே, கழியுமிந்தியங் காளவ மாகவே கலங்குகேனந்தோநீ, ரழிவில் சின்மயப் பகவனுச் சகலசான் றுகிநின் றனனே. 647

அன்ன தன்மையுற் றறிவிஞன் மிக்கயா னறிந்தகண் முத லெந்தும், பின்ன மாகியே வானுல கத்திஜைப் பிரிந்தபா தலம்போ லாம், பன்ன கங்களும் வழிச்செலு மவர்களும் பறையரு மறை யோரு, மென்ன வச்சமுற் றுயர்ந்தகின் மாத்திர மிந்தியத் தரு கெய்தா. 648

சாறு வாகனுய்ச் சாரண ஞகிநாற் றடந்திசை பலியேர்க் கப், பாறு நெஞ்சமே வீணிலே வருந்துதல் பயனில படிமீதே, யாறி யேவிஜை யாடுநீ யுஜையறி வென்னும்வா தஜைபொய்யாம், வேறு பாடுதான் மிகுந்துள மனத்தொடு மெய்புணர் வொன்ருகா.

சுகமி ருக்குன ஞனென லகங்காத் துன்மதி யிதுநீதா
மகம திப்பிஞ லிவனவ ஞகுநா னென்னுமிவ் வாரம்ப
மிகவ கற்றுவா யுன்வடி வெதுவெனில் விசாரமின் மையதாகு
மிகவி சாரத்தா லழிந்திடும் பரிதியா லிருள்கழி வதுபோல. 650

முன்னந் தோற்றமற் றிப்பொழு துனக்கென வுருவின்றிம் முறையாலே, பின்னுந் தோன்றலே யென்னுடை நெஞ்சமே பெரிதுநீ பெறுநன்மை, யின்ன றிர்தெய்வ சகாயத்தா லிடரிலா வின்பமுற் றியானென்றுந், துன்னு சாந்தனுய்த் துரியமா மென் சொரூ பத்திலே சுகிக்கின்றேன். 651

எனவொ ருப்பட்டு வாதஜை தீர்முனி யிந்திய மலேவின்றி, மனஜை வன்பிஞ னிறுத்தினன் விறகிஜை மாய்த்ததீச் சிகை யுள்ளே, நனிய டங்கல்போ லிவனுயி ரொழுங்கிலே நன்கொடுங் கினமூக்கி, னுனிநுண் பார்வையாற் சிறிதலர் கமலமே நோக்கங்க ணிகரான. 652

சிரங்க ழுத்துட ருனங்கள் சமமுறச் சிஜையிலே வகுத் தென்ன, நிரந்த சித்திர மென்னமுன் னுறியான் டிருந்தன னிமிடம்போற், பரந்த காருநாள் வெள்ளத்தி னெக்கரிற் படிந்த திங் கிவன்மேனி, யுரங்கொண் மாமுனி புணர்ந்தனன் மண்ணினு ளுடலசைந் திலதென்றே. - 653

ஓங்கார முடிவாகத் தீர்க்க மான வோசையெனு நாஜுடனே பொறிக ளூற்ற, தேங்காத புலனெல்லா மண்த்தைக் காற்றுத் தீர் வதுபோற் றீர்ந்தனன்சே ணிடையே கங்கு, னீங்காது போ லிருண்மாத் திரமுன் ருேன்றி நிகழ்தலுந்தள் ளினன்சோதி நேர்

முன் றோன்றப், பாங்காகக் கணமதனைப் பார்த்துத் தீர்த்தான் பயிலிருடே சிரண்டுமறப் பாறிப் போன. 654

அவத்தையிது தனைமனத்தாற் பற்றிமேலோ னங்குதித்த மனந்திரண மென்ன முற்றுந், தவிர்த்தனனோ ரிமைப்பிலதற் பின்னப்போதே சனித்தசிசு வறிவொத்துச் சால நொய்தாய், நிவக்குமொளி பெறுமறிவைப் பெற்றுப் பாதி நிமிடம்பா தியிலெண்ண நீக்கி நின்றான், றுவக்குறுகாற் றசைவுவிடல் போலச் சித்தின் றொடர்காட்சி மாற்றினான் றுகளி லாதோன். 655

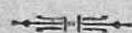
வருசிற்சா மானியத்தை யடைந்தான் சத்தா மாத்திரமே வடிவானான் சுழுத்தி மேவி, யிருபொற்குன் றெனநின்றான் சுழுத்தி யூற்ற மெய்தியபின் றுரியவடி வெளிதி னுற்று, னருகுற்ற நிராநந்த மாய மாயா வாநந்த மாய்சத்தா கியுஞ்சத் தாகி, யொருவுற்ற வசனங்கட் கெட்டா தான வொருபொருடா னாய் நின்று னெப்பி லாதான். 656

சூனியமென் பார்க்கதுவாய்ப் பிரம மென்று சொல்லுவார்க் கதுவாய்விஞ் ஞான மென்று, தானியம்பு வோர்க்கதுவாய்ப் புருடனாகிச் சாங்கியர்க்கு மியோகியர்க்கீ சன்றாகி, யீனமில்லைச வாகமர்க்குச் சிவனாய்க் கால மென்பாருக் கதுவாய்மத் திபர்கட் கெல்லா, மானமுறு மத்தியமாய்ச் சமமாய்க் காணு மனத்தினர்க்கெல்லாமான பொருடா னானன். 657

அடர்பிறப்போ டிறப்பின்றி யாதியன்றி யாதியா யொன்றாகி யநேக மாகித், தொடர்சகள நிட்களமாய் விண்ணி னெய்தாய்த் துய்தான நிலையீச னாகி யொல்லைத், திடமுறநின் றிருபதினா யிரமாண் டெல்லை செருக்குறவேண் டியபடியே சகத்து லாவிப், படர்மனமீண் டெழாதவகை சமித்தொன் றானன் பகர்வித கவ்வியனும் பரம யோகி. 658

உபசாந்திப் பிரகரணம்.

உள்ளும் புறம்பு மசைவின்றி யுயிரு மனனு மொடுங்குமெனிற்
றள்ளுறும லொருகாலுந் தாது வெல்லாஞ் சடத்துறையுந்
தெள்ளி யறிவ தறிந்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்திதயங் [தோர்.
கொள்ளும் பந்த மெலாமறுத்தோ ரன்றோ வுண்மை குறித்தறிந்

என்ற முனிமை விவேகத்தி னெழுச்சி யாலே மனமிறக்கிற்
றுன்றுகின்ற மயித்திரியை முதலாங் குணமெவ் விடத்தோன்றுங்
குன்ற மனையா யுரையென்ற விராக வற்கு முனிகூறு
மொன்று மருவு முருவுமென வுளத்தி னுச மோரிரண்டே. 660

சீவன் முத்தி தனிலுருவ நாசஞ் சித்தந் தனக்குளதாந்
தாவி லுடறீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறு
மேவு சித்த முண்டாகி லிடரா மிறக்கின் மிகுமின்பம்
பாவி யுள்ள மெழாதபடி பண்ணி யதைநா சம்பயில்வாய். 661

பகுதி வழியின் குணபார மெனதென் றபிமா னம்பண்ணற்
றகுதி யுண்மை யறியாது தளர்நெஞ் சாஞ்சீ வனுமதுவே
தொகுதி யான சுகாசுகத்தைத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சுகாதிகளின்
மிகுதி யசையா திம்மனமே மிகுமா யைக்கு விளைமுளையே. 662

மனத்தி னுண்மை யுரைத்தனமேன் மனத்தி னுசஞ் சொல
க்கேட்பாய், கனத்த கிரியை யுயிர்ப்பசையா வகைபோற் சமமாங்
காட்சிதனி, லினத்த வின்ப துன்பங்க ளிறையு மசையா திருப்ப
வர்க்கே, யனத்த மான வுள்ளந்தா னழிந்ததென்ப ரறிந்தோரே.

மாவுச் சவமா பத்தூக்க மந்தங் கார்ப்பண் ணியமதங்கண்
மேவுற் றனபே தியாதெவரை யவர்க்கே யுள்ளம் வீந்துளதாந்
தாவுற் றெழுந்த பேதைமையே மனமா மதுவே தவிர்ந்தொழியி
லோவற் றுள்ள நாசமெனு முறுபே ருண்மை யுதித்திடுமால்.

ஆய குணமா மயித்திரியா திகள்சேர் நல்வா தனையடைந்து
தீய மறுசன் மமுமிலதாஞ் சீவன் முத்தர்க் கந்தமன
மோய மனதுக் கிதுவாகு முருவ நாச மிதுதனிலே
மேய குணங்கள் வசந்தத்தின் விரிபூங் கொத்தா மெனவிளங்கும்.

தத்துற்ற வுள்ளத்தி னருவ நாசஞ் சரீரமிலா முத்தியனிட்
களமாய்ச் சாரு, மெத்துற்ற நற்குணங்க டரிக்கு முண்மை வீந்
துளதாய் மேனியிலா விமல வீடாய்ச், சுத்தத்தா யுடறீர்ந்த முத்
தர்க் கெய்துந் தொடர்பாய்ச்சத் துவநாசஞ் சொரூப மாகிச், சித்
தத்தி னருவநா சப்பேர் பெற்ற திகழ்பதத்தி லொன்றுமிலைச்
செப்பு தற்கே. 666

குணங்குணமி லாமைசீர் சீரிலாமை குலவுதய மத்தமன மகிழ் வசூயை, யிணங்கொளிவல் லிருளிரவு பகன்முச் சந்தி யியலுண் மை யில்லாமை யிடையொன் றில்லைப், புணர்ந்துளதற் பதமது தான் மாயக் கூத்தும் புந்தியும்வென் றகன்றவர்க்குப் புகலே யாகு, மணங்கவருங் காற்றுமுத லனைத்தி னுக்கு மருவிடமாய் நிற்கின்ற வானம் போல. 667

துன்பமெலா மிறந்தறிவே வடிவா யேகச் சுழுத்தியாய்த் தாமதரா சதந்தோன் றும,லின்பமிகுந் தழகாமப் பதத்தே விண் ணி னியாக்கையாய்ப் பெரியோரா யிலங்கு மோலோர், வன்படர் நெஞ் சறவுறைவ ரென்ற லோடுங் வளர்கொடிமுந் திரிகைநிகர் மாயைக்கேது, முன்பயில்வித் ததற்கெதுவித் ததற்கென் வித்து மொழிந்தவதற் கெதுவித்து மொழிவாய் நாலும். 668

என்றிரா கவன்கேட்ப வசிட்டன் சொல்வா னெழுந்துளவா ரம்பசுபா சுபங்க ளென்னுந், துன்றுமுளை தந்தருளு மேனி வித் தாஞ் சொன்னபெரு மாயையெனுஞ் சூழ்கொ டிக்கு, நின்றவுட லெனும்வித்துக் கெதுவித் தென்னி னீண்டபா வாபாவ நிறைந்து நாளுங், கன்றுதுய ரெனுமணிக்கு வைப்பாஞ் செப்பாங் காத லின்பின் றொடுகின்ற கவலை நெஞ்சே. 669

இல்லதுள தெனுமிந்தத் திரணெஞ் சாலே யெல்லையறப் பிறக்குமா லிதனைத் தானே, புல்லுகின்ற கனவிலநு பவிப்ப ரன் றே புவித்தொழிலாங் கொடிகளே பொருந்திச் சுற்று, மல்லன் மன மெனுமரத்துக் கிரண்டு வித்தா மாவியசை வொன்றும்வா தனையழுத்தஞ், சொல்லுமிரண் டாவதா மென்று கொள்வாய் சூரியன்றெல் குலம்விளங்கத் தோன்றுந் தோன்றல். 670

உண்டாகி யெவ்விடத்து முற்ற போத முயிரசைவா லுணர் வுறுமப் போதந் தன்னை, மண்டாமற் றடுக்கைபெரு நன்மையா கும் வளர்போதங் காண்ப வற்றை மருவு மாலாற்,றண்டாத காண் புவையே மனத்துக் கென்றுந் தவிராத துயராமத் தனிப்போ தந் தான், மிண்டாத சுழுத்தியிற்போ தம்போ னிற்கில் வீடதுபே றதுவிமல பதம்மீவ றில்லை. 671

ஆதலா லுயிரசைவால் வாதனைப்பா லழுத்தத்தா லறிவை விரி வாக்கா யென்னி, லோதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவே யுள்ள முள்ளத்தா லிவ்வனந்த வுயிர்கள் வாழ்வாஞ், சேதனயோ கிக

ளெல்லாம்பிராணு யாமந் தியானமருந் தூகத்தின் றிறங்களாலே, பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா யன்றோ பிராணவா யுவை நிறுத்திப் பிடிக்கின் ருரே. 672

உள்ளத்தை யொடுங்கு விக்குஞ் சமத்து வத்துக் குயர்ந்தகா ரணமாகுஞ் சுகமுண் டாக்கு, நள்ளுற்ற வறிவைபெழ வொட் டா தாக்கு நல்லுயிரின் றடையென்று நல்லோர் சொல்வர்,தெள் ளியபல் பொருளறிவை விளக்கு வித்துச் சேர்ந்தவா தனையாலே செனிப்ப தாகி, விள்ளக்கண் டனுபவிப்ப தாநெஞ் சுக்கு மேலி ரண்டா முற்பத்தி விளம்பக் கேட்பாய். 673

திடமான பாவனையான் முன்பி னெண்ணந் தீர்ந்துபதார்த் தந்தனைச்சேர் வுறக்கைக் கொள்கை, மடமான வாதனையாங் கடுவே கத்தால் வல்லையிற்று னேபொன்றை மதித்து நாடி, யுட னேயவ் வுருவாய்வேற் றெண்ண மெல்லா மொழித்திடுமிவ் வாத னையின் வசத்தி லோடித், தொடர்பான புருடனுமாங் கதன்மெய் யாகித் தோன்றுபொரு ணன்றென்றே துவண்டு மாலாம். 674

வாதனையின் வேகத்தின் விவசத் தாற்றன் வடிவினைவிட் டனைத்தினையு மயக்க மாகத், தீதமைபுந் தியிற்காணு மதவ சத் தாற் றியங்குதல்போ லிம்மனத்தைத் தெரியக் கூறி, லேதமுறு காட்சியெது தானல் லாத தியானெனும்பா வனையேது பொருளல் லாத, தோதுபொரு ளெனுங்கருத்தே ததுவே சித்த முறுபிறவி சனைமரண முண்டா மித்தால். 675

மெத்துறுவன் பரிசயத்தாற் பதார்த்தந் தன்னின் மேவு மொரு பாவனையான் மிகச்ச லிக்குஞ், சித்தமுள தாற்பிறப்பா திகளு முண்டாந் தீர்வதுகொள் வதுவடிவாந் திரளி லொன்று, மித்தனையும் பாவியா தனைத்து நீங்கி யெப்போது நின்ற தப்போ தெழா து சித்த, மொத்துளவா தனைபொழிவா னினைவு தீரி லுய ர்ந்தவுப சாந்திதரு முளமாய் வுண்டாம். 676

சகப்பொருளி லோரிடத்தோர் நினைவு மின்றேற் றனியிதய சூனியவிண் டன்னி லுள்ள, நிகழ்ச்சியுறத் தோன்றுவதெப் படி யே வள்ளா னெஞ்சுக்கம் மட்டுருவ மெனநினைப்பே, னுகப்புறு மின் பத்தாலும் பொருண்மெய் யாலு முள்ளுறுபல் பொருணி னைவே யுளத்தின் மேனி, மிகப்படர்காண் பவைதொழிற்கா கா

தென் றெண்ணும் விண்ணினுநோய் யவர்க்கெங்ஙன் விளையு முள்ளம். 677

அபாவமே பற்றலபா வம்பாவித்த லாய்ந்துண்மைப் பொருள்காண்டன் மனமாய் வென்பர், சுபாவமா மனைத்தையுமுள் ளகற்றிச் சீதச் சுதைபோலு மிவ்விதய நடக்கு மென்னிற்,றவாத தொழி லுற்ருறு மந்தச் சித்தந் தன்வடிவி லாததெனச் சாற் றுங் கண்டாய், குவான்மறுசன் மந்தருவா தனைதுன் ருதோர் குலாலவட்டம் போற்றிரிவர் குறைவின் முத்தர். 678

வறுத்தவிதை யொப்பாகி யின்ப மின்றி மறுசநந மற்றவா தனைசேர்ந் துள்ளோ, ரொறுத்தவிடர் தீர்சீவன் முத்த ராகு முண்மையுரு வடைந்தமன முடையோ ரன்ருர், நிறுத்துணர் ஞா னக்கரையுற் றவருமன்ருர் நெஞ்சமிலா தவரன்ருர் நிமல மாகப், பொறுத்தவுட னீங்கிலா காச ரூபம் பொருந்தினரான் ருரென்று புகல்வ ரன்றே. 679

உயிரினசை வொன்றுவா தனையொன் ருக வுபயமா மனத் தின்விதை யிவற்றி னென்று,பயில்வுறமாய்ந் தாலிரண்டு முடனே மாயும் பகருறுவா தனைவசத்தாற் பிராண னோட்ட,முயிரசைவால் வாதனையு முண்டா மத்தா லுள்ளமெனும் விதைக்குவிதை முளை யொ ழுங்காம், பயில்வுறுவா தனையுயிரி னசைவி ரண்டும் பலவி தங்காண் பவைவித்தாய்ப் படரு மன்றே. 680

ஆதலினுற் காண்ப வற்றை விடுத லாலே யாருயிரி னசைவு வா தனையி ரண்டும், பாதவம்வே ரற்ருற்போல் வேரற் றேகும் படரறிவே காண்பவற்றின் பயில்வித் தாகுஞ், சேதனந்தோன் ருதெனிற்காண் பனவு மில்லைச் செறிதயில மில்லாமற் றிலமுண் டாமோ, பேதமுற வுட்புறங்காண் பனவொன் றில்லைப் பிறம் போற்சங் கற்பிக்கும் பிறக்கும் போதம். 681

சங்கற்பத் தறிபொருளை யறிவு தன்பாற் ருனேநோக் கிடுங் கனவிற் றனது சாவு, மங்குத்தீ சாந்தரமுந் தன்வசத்தா லடை வதுபோ லறிபொருளை யறிவு காணும், பங்கிட்டு முன்னறிந்த தறியா தேனும் பகரறிவுக் கெதுபத்தி பாய்ந்த தத்தைத், துங் கத்தம் வருத்தத்தால் விசார முள்ளோர் துடைப்பதுவே வெம் மாயை துடைத்த தாகும். 682

அதுதுடையா மாத்திரமே மாமோகத்தை யடைந்ததா மதுதுடைத்த மாத்திரந்தான், முதுகதியென் றுரைப்பாறி கின்ற தன்றோ முடிவில்பிறப் பரந்தைதான் முளரிக் கண்ணு, கதுவுறு சாட் டியமில்லா வறிவி லாமை கடும்பவமில் லாதசுகங் காட்டு மன்றே, சதுரணு யசடணு யாநந் தத்தைத் தவிர்ந்தொன்று மறிவ தறச் சலனந் தீர்வாய். 683

அறிபொருளைப் பற்றுத வறிவு பெற்று லாயிரங்கா ரியஞ் செயினுஞ் சடமி லாத, தறிவின்மை யதுவாகு மறிபவற்றை யற் பமுமுள் ளாகாச மணுகா தென்னி, லறிஞனவ னசடமா மறிவி லாமை யவன்சீவன் முத்தனவ னாகுந் தன்பா, லறிதருவா சனையொழிவா லொன்று முன்னு தருங்குழவி யூமனறி வொத்து நிற்கும். 684

அன்று சடபா வனைநீங்கி யகண்ட வறிவின் மையைப் பெற லா, மொன்று மதனுன் மீளவறி வொன்றிற் பற்று தொருவகை யாய், நின்ற பலவா தனைநீங்கி நிருவி கற்ப சமாதியினுற், றுன்று விண்ணிற் கருநிறம்போற் றொடரா நந்தந் துன்னுறுமால். 685

நன்மை யான வதிற்பற்றி நாடா வறிவா மியோகிக்குத்
தன்ம யந்தா னுதலினுற் றனியா நந்த மதனுடன்போந் [தோன்
துன்னு நிலைபோக் கொலிபரிசந் தொடர்ந்து மவற்றிற் பற்று
வன்மைச் சடனன் றுநந்த மிலனென் றறியான் மகாசு கத்தன்.

இந்த நோக்கந் தனைப்பற்றி யீனத் தொழிலோ டிசைந்தாலும்
வெந்த துயரின் கரையேறி விஞ்சு குணத்தின் கடலாவா
யந்த வுயர்சன் மாத்திரமிவ் வறிவின் வித்தா மவ்வறிவு
முந்து சன்மாத் திரநின்று முளைக்குந் தேசி லொளிபோல. 687

இடமார் சத்துக் கிருவடிவா மேகநாநா விதவடிவாந்
தடமா ரேக மொருவடிவாஞ் சாற்று மிவற்றைப் பிரித்திடக்கேள்
கடமே படமே யுள்ளதெனக் கதுவக் காணும் பாவனைகள்
படருஞ் சத்தாம் ரூபத்தின் பிரிவாற் பலவா மதுவொன்றே. 688

சற்றும் விசேட மறவிட்டுச் சன்மாத் திரமாய்ப் பற்றின்றி
யொற்றை வடிவா மகாவடிவா மதுவே சத்தைக் குறும்பதமா
மற்றுங் கால சத்தைகலா சத்தை வத்துச் சத்தையென [வாய்.
வுற்ற சத்தை மூன்றுமொழித் தொன்றுஞ் சன்மாத் திரத்துறு

கால சத்தை தன்சத்தை வேருய்க் கருது தொழில்விடினேர்
சீல நன்ரு கியசத்து ரூபி யெனினும் பொருள்சேரா
கோல விவிதப் பதநல்குங் கொள்கை பலபா வனையுண்டா
மூலங் கண்ட தநேகத்துக் கதுநன் ருகு முறையெங்கே. 690

சத்தா சாமா னியமொன்றுந் தனிப்பா வித்துப் பரிபூர்ணச்
சுத்தா நந்த னுய்த்திசைக ளெல்லாந் துன்னி நின்றிடுவாய்
சத்தா சாமா னியமட்டின் கோடி யேதங் கதுதானே
சுத்தா கார மிதன்வித்தா மதினின் றிதுதான் ருேன்றிடுமே. 691

மொழிசத் தாசா மானியத்தின் முடிவி லெண்ண மெல்லாம்
போ, யொழிவ தேதங் கதுதானல் லுணர்வின் பதமா முதலது
வா, மழிவி லதற்கு வித்தில்லை யாங்கே யிறந்து விகாரமறத்,
தழிய வுணர்வு நிலைபெறுமப் பதஞ்சார்ந் தவர்மீண் டிடார்சாரார்.

அதுவே யேது வனைத்திற்கு மேது வதனுக் கேதுவில
யதுவே சார மனைத்திற்குஞ் சார மதனிற் சாரமில்லை [ளா
யதுவாம் பெரிய தர்ப்பணத்தி லனைத்துப் பொருளின் பார்வைக
யதுவீ தென்ப தெலாந்தோன்று மருகின் மரங்கள் வாவியிற்போல். 693

அதுவே யமலஞ் சரையற்ற தஃதாத் துமதத் துவமதுவே
சதுரா வதுவங் குறிஉள்ளஞ் சாற்று முபசாந் தியையடையுந்
திதமா யறிந்தவ் வடிவாவாய் செனம மற்ற பதம்பெறுதி
முதல்வா வென்ன விராமனுமம் முனியை நோக்கி மொழிகின்ருன்.

அன்ன விதைக ளின்ன தெனவனைத்து முரைத்தா யகந்த
மெனச், சொன்ன பதமெம் முயற்சியினுற் றுன்ன லாகும் விரைவி
லெனை, மன்னு முனிசொல் வான்றுன்ப விதையா மிவற்றின்
வகைமேன்மே, லென்னென் றுரைத்தே னவற்றவற்றின் முயல்
வால் விரைவிற் பதமெய்தும். 695

சத்தா சாமா னியக்கோடி பதத்தே சார்வுற் ருருகாலே,
கொத்தா கியவா தனைபுருட வருத்தத் தாற்கோ ளறவிட்டுச்,
சொத்தா கியதத் துவமுணர்ந்து தொலையா வடிவா நிலையமிழ்ந்த,
வுற்ருய் கணப்போ தென்னினுமக் கணத்தே யுறுமப் பதமடை
வாய். 696

நிகழ்சத் தாசா மானியத்தி னுருவா நிலய நேர்தியெனிற்
பகரு மனதிற் சற்றதிக வருத்தத் தாலப் பதம்பெறுதி
திகழுஞ் சித்தத் துவத்திலுறு தியானஞ் செய்யி லதற்கதிக
மிகவும் வருத்த முறுதலினு லந்தப் பதத்தை மேவுதியால். 697

முந்து வெறிதே யறிபொருளிற் றியானந் தோன்று முகில்வண்ணு
விந்த வறிவின் சம்பவத்தா லென்று மெங்கு மெய்தாதாற்
றெருந்த மான வாதனையை வருந்தித் துடைத்தா யெனிலதனல்
வெந்த வாதி வியாதியெலாம் விரைவிற் றுகளா யகன்றிடுமே.

முன்னஞ் சொன்ன வருத்தங்கண் முழுதுஞ் செயினும் வேரோடே, சொன்ன மலையைப் பிடுங்கிடினுந் தொடர்வா தனையை விடலரிதா, துன்னு மனமெம் மட்டொழியா துறுவா தனையம் மட்டழியா, தன்ன படிவா தனையெம்மட் டழியா துளமம் மட்டொழியா. 699

உண்மை ஞான மெம்மட்டும் வாரா தம்மட் டுளமழியா
திண்மை யுளமெம் மட்டழியா திகழ்தத் துவமம் மட்டெய்தா
தண்மை யுறுவா தனையெம்மட் டழியா தம்மட் டுணர்வணுகா
வண்மை யுணர்வெம் மட்டணுகா வருவா தனையம் மட்டழியா.

செறிவா ஞான மனமாய்வு திரள்வா தனைமாய் விம்மூன்றும்
பிறிதாங் கார ணங்கடமைப் பெறுசா தித்தற் கரிதாகும்
நெறியா மதனல் விவேகிகளா னிலைகூர் புருட வருத்தத்தாற்
பொறியார் போக மயல்தூரப் போக்கி யிவைதாம் பொருந்துவதாம்.

இனைய மூன்றுஞ் சமமாக வியற்று ரெம்மட் டம்மட்டு
மனைய பதமெய் தாவருட மாயி ரங்கள் சென்றாலும்
வினையில் காலஞ் சமமாக மிகுநா ளியற்றின் மிகப்பலிக்கு
நினைவி லொன்றொன் றுவியற்றி னிலைகூ டாநிட் பலமாகும். 702

ஒக்க வியற்றி விம்மூன்று முளத்தின் கட்டெல் லாமொழிக்குஞ்
சிக்க லாது தாமரைநூல் வளையஞ் சிதையிற் சிதையாதோ
தொக்க பிறவித் திரள்கடொறுந் தொடர்ந்து வந்த வாதனைதான்
மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத் தல்லால் விடாதெங்கும். 703

பிறவா தனையை விடலொக்கும் பிராண வாயுத் தடையென்று
திறமா யறிஞ ரியம்புவராற் றிடமா யதுவுஞ் செயவேண்டு
முறுவா தனையை விடினுள்ள முள்ள மல்லா மையையடையு
நிறையா ருயிரைத் தடுக்கினுமா நினக்கே திச்சை யதுசெய்வாய்.

பிராணு யாம வன்பழக்கம் பேணுங் குருச்சொல் லுபாயங்கள்
விராவா சனம்போ சனமியோகம் விளம்பு மிவற்று லுயிரொடுங்கு
மிராமா சங்க விவகார மின்மை பவபா வனையின்மை
யொராகா ரந்தீ ரிடநோக்க லுரைத்த விவற்றல் வாதனைபோம்.

பகைவா தனைமாய்ந் திடிற்சித்தந் தோன்றாப் பவன மொடுங்
கிவிடிற், றேகைதீர் துகளந் தரத்துண்டோ சொன்ன பிராண
னசைவேது, மிகையா ருள்ளத் தசைவதுவே யதனாற் பிராண
விசைத்தடைதான், றகைசேர் மதிமான் களுக்கியல்பாய்த் தப்பா
தியற்றத் தக்கதுவே. 706

ஊக நன்மையா லல்லது வெலப்படா துள்ளம்
வேக மத்தமா வங்குசத் தலால்வெலப் படுமோ
வேக போதத்தை யறியதனல் லவருட னெய்தல்
சோக வாதனை விடலுயிர் தோன்றாறு தொடுக்கல். 707

உரைசெய்நால் வகையு நெஞ்சை யொடுக்குமூ கங்க ளாகும்
புரையிலா விவற்றுக் குள்ள மொடுங்குதல் புயன்ம ழைக்குத்
தரையுறு தூளி போலாஞ் சாற்றுமூ கங்க ளன்றி
விரைவினெஞ் சடர்ப்பார் தீபம் விட்டிரு ளிருளாற் றீர்ப்பார்.

வலியினல் விரைந்தூ கங்க ளன்றியே மனத்தை வெல்வா
ரொலிமதக் களிற்றைக் கஞ்ச வளையநூ லொன்றாற் சேர்ப்பார்
மெலியுமம் மூர்க்க ருள்ளம் வெருவிநொந் தறநொய் தாகி
நலியுமென் றென்று நம்பா நகருற்று வெருளு மான்போல். 709

தவமகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி
யவமயக் கத்தா னீனுள் விலங்குபோ லவத்தர் வாழ்வர்
பவமுறு மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரம போதங்
கவரறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீக்கி நிற்பாய். 710

நோக்கும் பொருளற் றறநன்றாய் முதலாய் நுனிக்குங் கருத்
தற்றுத், தாக்கு மறிவின் பதமான வொன்றை நாடிச் சான்றோ
னே, வீக்கும் விசார மறவிதயத் துறைவாய் தொழிலே மேவு
கினு, மாக்கஞ் செய்வா னலாதபத மடைதி சமமாஞ் சீர்விளங்க.

தனது மனத்தை யொருகாலே விசாரத் தாலே சமிப்பித்த
வனகன் பிறவிப் பயன்பெற்றோ னற்ப மெனினு மிதயத்தே
வினவு விசார மெழிலதுதான் விடாது பழகு மியோகத்தாற்
கனம தாகிப் பல்விதமாங் கப்பா யிரமாய்ப் பலவாகும். 712

தக்க விசார மெனும்பூத்த தருப்பூ வட்டத் தொருதாளாய்த்
துக்க விசாரச் சூறைக்காற் றசைத்தற் கரிதாய்த் துவட்சியிலா
மிக்க நிலையா நிலைபோக்கு விழித்த வுறங்க லுளோர்மனத்திற்
புக்க விசார மில்லாரேற் பொன்றி னோரா மெனப்புகல்வர். 713

கெடாத சிற்கண் ஞானிதான் கிளர்மே லவர்க ளுடனேதான்
விடாதிவ் வுலகே தியாமாரென் றுறைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய்
தடாதுட் பொருடோர் வித்தைக்கு விசாரந் தானே தனிஞானங்
கடாவி யறியத் தக்கததிற் காணும் பாலின் மதுரம்போல். 714

நன்று ஞானச் சமநோக்கா ளுடும் பொருட்குச் சமந்தானே
யொன்றுத் தரித்தோன் றீனமுறு னுள்ள மஞ்சான் விவசமுறு
னன்றுஞ் சுத்த மபத்தியநஞ் சடுத்த தேனு மவனருந்தி
வின்று யிமைப்பி லிறுநொந்த திறந்த தனங்கண் டதுபோலாம்.

கரள காள மொப்பனபாற் கருப்பஞ் சாறு தனநகரில்
விரவு புந்தி பற்றுமன் மெய்ம்மை யுணர்ந்தோர் சமமாவார்
சிரமங் கரிந்தோர் சிரந்தந்தோர் செறுந ரென்று முறவென்று
முரவு ஞானத் தொருநோக்கா லொக்கக் காண்ப ருட்குளிர்ந்து.

மூட விந்தி யங்கடமை மோக விடய நிலைதன்னி
லோட வொட்டா துானரெவ்வ மொழிந்த புந்தி யாற்றடுப்பர்
கேடி லுண்மை யறிந்திளைப்பற் றுணர்வாந் தன்னைக் கிட்டாரை
நீடிந் தியங்கள் கெடவருந்து நிலச்சிற் றளிரை மானினம்போல்.

சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்
சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்
சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்
சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிச்சீ வனின்முத் தியைப்பெறு
[வாய். 718

என்ற முனியை யனைத்தைய மென்னும் பனிக்குச் சாற்காலந்
துன்று கடுங்காற் றெப்பாயிச் சங்க மேது சொல்லென்ற
வென்றி யிராமற் கவனுரைப்பான் மிகுபல் பொருள்பா வாபாவத்
தோன்று மகிழ்வு பொருமைகளை யுறுதன் மலின வாதனையே.

சாற்று மலின வாதனையே சங்க மாஞ்சீ வனின்முத்தி
தோற்று முடற்கு மறுபிறவி யின்றி யின்ப துன்பங்கண்
மாற்றி விசுத்த வாதனைதான் மருவுஞ் சீவன் முத்தரலா
லூற்ற மடநெஞ் சினர்பிறவி யுறுவா தனையின் பெயர்சங்கம்.

பிரிய மருவை யிடராதி பீடியாம னிற்றியெனில்
விரியு மாசை பயங்கோப மிலனுய்ச் சங்கம் விட்டவனீ
கரிய துயரா விளையாது கலந்த சுகத்தான் மகிழாது
புரியு மாசை வசம்போகா திருக்கிற் சங்கம் போக்கினைநீ. 721

சம்பத் தாபத் திரண்டினுநீ சமமாய் வந்த தனுசரிக்கி
னம்பற் சங்க மகன்றவனீ நாளுந் திள்வத் துவிற்சமமாய்
விம்பத் திதயச் சத்துவனய் மேவும் பகுதித் திறமியற்றி
யிம்பர்ச் சங்க மறுத்தின்ப மிசைவா யிராம வெனச்சொன்னன்.

நிருவாணப்பிரகரணம்.

புசுண்டன் கதை.

மீட்டு முரைப்பான் றிசைகால மறலான் மறைத லறவிளங்கி
யோட்ட மிறத்த லடிமுடிவற் றென்று ய்றிவு மாத்திரமா
நாட்டு பிரம முளவேறென் றில்லை யென்றுள் ளேநாடிக்
காட்டு நானென் பதுவிட்டுக் காய மில்லாப் பெரியோனய். 723

ஏக வுருவா யுபசாந்த மோன மெய்தி நின்னுணர்விற்
சோக மற்ற சுகியாவாய் தொடாஞ் ஞான நினைவெம்மட்
டாகும் பிரம பாவனைமே வாதம் மட்டும் புவிவலையிற்
போக மயலெம் மட்டம்மட் டுளமா தியின்கற் பனைபொருந்தும்.

சித்த மாயை மனஞ்சீவ னென்று மில்லைத் திகழ்பிரம [மனே
மொத்த வொன்றுய்ப் பெருங்கடல்போ லுகண்டு வளரு முத்த
பொத்த வுடலை நானெனலெம் மட்டுக் காணு மிப்பொருளில்
வத்து வெனும்பா வனையெம்மட் டம்மட் டுளமா தியின்மயக்கம்.

எனதீ தென்னு மாலெம்மட் டம்மட் டுளமா தியின்மயக்க
மனக வுள்ளே முகமாகி யதனன் மும்மை யுலகென்னுங்
கனமி றரும்பை யறிவனலி லோமஞ் செய்யிற் கார்வண்ண
மனனை முதலா மயக்கங்க ளவனு ளென்றும் வாராதே. 726

படர்சித் துருவாய்ப் பிரிவிலனய்ப் பாரா வாரம் பற்றிலனய்த்
திடமுற் றுனது கனவடிவை நினைசங் கற்பஞ் சேராதே
கடனு வுயிர்கொல் லுறுபகைவன் கருத்தில் வஞ்ச மிலாநட்பிற்
றொடர்பா னவனே யெனக்காணு மவனே கண்டோன் றாய்தாக.

பற்றத் தகுவாக் கியப்பொருளைப் பயிறன் னெஞ்சாற் பாவித்தோர்க், குற்றுப் புகல்சொற் றிரளுள்ளே யொடுங்கும் வெந்த நில நீர்போற், கற்றுப் பரமப் பொருளுக்கார் கண்ணு மறிவைக்

கண்டறியார், வற்றத் திரணம் போல்வாளாத் திரிவர் மனச்செய்
கையிலெவரும். 728

ஆய மூடர்க் களித்தபொரு ளளற்றில் வீழ்ந்த பொருளொக்குந்
தீய வவரோ டுரைத்தவுரை சேணை நோக்கி நாய்க்குரைத்தன்
மேய மடமா பத்திஎிட மெய்ம்மை யுணரார்க் கெவ்வாபத்
தேய வணுகா திம்மாயை யெழுவ தறிவி லோர்க்கருளால். 729

மெல்லி தாகிக் குளப்படியாம் விவேக புந்திக் காமுலக
மல்ல லாகிக் கரைகாணு வாழ மாகு மறிவில்லோர்க்
கெல்லை யிலதா யறிபொருளா லெண்ணப் படா தாய்ச்சாந்தமுமாய்ச்
சொல்லு மெல்லா மாய்நினைவு தோன்றுச் சற்சிற் சுகமுண்டாம்.

கொத்தா கியவா தனைமுற்றுங் குறிக்கொண் டறிந்து கைவிட்டுச்
சத்தா சாமா னியவடிவ' மானுற் றனிவீ டதுவென்ப [வித்
ரொத்தா ரியரோ டுசாவியுநா லுணர்ந்து முணர்வொன் றையும்பா
தத்தாற் சத்தா சாமானியந் தானு குமாகு மதுவீடே. 731

துயிலை யுள்ளே யுறுமந்த மாகும் விதையூ டுறுமுளைபோற்
பயில்வா தனைகள் சுழுத்தியதாம் படருஞ் சன்மம் பலகொடுக்குஞ்
செயிர்செய் மனன முள்ளிறந்து செறிவா தனைக டுயில்சுழுத்தி
குயிலுஞ் சடமாந் திறத்தாலே கொடிய பிறவித் துயரளிக்கும்.

அவிஞ்சை தன்னின் முதற்கூற்று லயற்கூற் றிரண்டு மோரு
ணர்வாற், றவிர்ந்து போமட் டுஞ்சுட்டுச் சலன மின்றி யொன்று
வாய், நிவந்த பிரம மிதுவல்ல வென்னு மறுதி நீடவிஞ்சை, புவ
ந்த பிரம மிதுவென்னு மறுதி யவிஞ்சை யொழிந்ததுவே. 733

நக்கன் முதலாந் தேவர்க்கு நார தாதி யிருடிகட்கு
மிக்க நிமல விதயத்தின் மேவு மறுதி யுனக்குறுகத்
தக்க குமரா வெனுமுனியைச் சங்க ராதி யென்றவிவர்
துக்க மேவா நிச்சயமென் சொல்வா யென்ன முனிசொல்வான்.

கிஞ்சி லாகி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்
விஞ்சு பிரம மேயறிவு பிரம மேதி னிப்பிரமம்
பஞ்ச பூதம் பிரமநாம் பிரம நமது பகைபிரமந்
தஞ்ச நட்புக் கிளைபிரமஞ் சங்க ராதி நிச்சயமே. 735

அறிஞர்க் குலகா நந்தமய மறியா தவருக் கிடர்மயமாஞ்
செறிந்த விருளா மந்தகர்க்குச் செங்க ணுள்ளோர்க்கொளியாகும்

பிறிவில் பிரம மனைத்துமென நாடிற் பிரம மவனேயா
நறிய வமுதுண் டவனமுத மயத்தை நண்ணு திரானன்றே. 736

எறிபே ரொளிமாத் திரமமல மெவர்க்கு முணர்வெங் கணுமுள து
பிறியா வுபசாந் தச்சித்துப் பிரம மென்ப தனுபவமா
நெறிபோ மறியா வொருவனைநெஞ் சன்றி நோக்கி லெத்தோற்றஞ்
செறிவா மஃதெங் கணுமுளதாஞ் சித்தாம் பிரம மாகின்றேம்.

சகல சங்கற் பப்பலனுய்ச் சகல வொளிக்கு மொளியாகிச்
சகல மான கொள்கையுந்தீர் தனிச்சிற் பரத்தை யேத்துகிற்பாஞ்
சகல சங்கற் பமுமற்றுச் சகல சந்தோ டமுமற்றுச்
சகல வாரம் பமுமற்ற தனிற்சிற் பரத்தை யேத்துகிற்பாம். 738

என்னு மறுதி யுடையோரா யெல்லா நினைவு களுமின்றி
முன்னு முண்மை யராயன்னர் முழுமெய் சாந்தஞ் சமமென்னுந்
துன்னு பதத்தே சுகித்திருப்பர் சமமா நிராசை தொடர்மனத்
மன்னு புந்தி நிறைதீரர் வாழ்விற் சாவின் மகிழ்ந்தயரார். [தோர்

செறிந்த மேலோ ரேவியது செய்வ தறியார்க் குறுபயனே
தறிந்து மெனைநீ வினவியதிங் கறைவன் கேட்டி வாதனைநூற்
பிறிந்தி டாத குற்றங்கண் முத்த மென்னும் பெருமாலை
யெறிந்து பூண திருக்கின்ற விதயத் தாரை யமனணுகான்.

அறுதி மரத்துக் கீரரிவா ளாக்கை வல்லிக் கெரிபுழுவா
மருகு கின்ற மனத்துன்ப மருவா தவரை யமனணுகா
னிறுதி யுடலா மாத்திரைச்சூழ்ந் திரங்கு மனத்திற் றலைவைத்து
முறுகு மாசைப் பாம்படரா முதன்மை யோரை யமனணுகான்.

இராக வெகுளி விடம்பெருக விதயப் புற்றி லோபமெனு
மராவன் தணுகி விழுங்காத வறிஞர் தம்மை யமனணுகான்
விராவி வேக நீர்சுவறி மெய்யாங் கடலில் வடவனலாய்ப்
பராமல் வெகுளி வேரறுத்த பண்பி னேரை யமனணுகான். 742

கடின மான வெந்திரத்திற் கலந்த திலம்பொன் றுவதென்னக்
கொடிய மதனுற் றேய்தலுறுக் கொள்கை யோரை யமனணுகான்
முடிவி லாத நின்மலமா முத்திப் பதத்தே சித்தத்தி
னெடிய துயர்ந்தீர்ந் திளைப்பாறு நிலைபெற் றேரை யமனணுகான்.

ஓது மிவையாங் குற்றங்க ளுழலும் பிறவிக் காரணங்கள்
பேத மின்றி யொன்றூன பெரிய மனத்தைத் துயர்செய்யா
வாதி வியாதி களிற்றேன்றி யகலா மயக்காற் சலிக்குமிடர்
தீதில் பேத மறவொன்றுஞ் சித்தத் தருகுஞ் செல்லாதே. 744

இதைய விண்ணை யிருளாக்கி யிச்சை கோபத் தெழுமெண்ணஞ்
சிதைவில் பேத மறவொன்றுஞ் சித்தத் தருகுஞ் செல்லாதாற்
றுதைதீப் பொருள்க டீச்சொற்க டோரம் பங்க டீக்குணங்க
ளுதைய மான சமமேவி யொன்று மனதை யுட்புகுதா. 745

மயக்க முபாதி மலமின்றி வாய்மை யாகி மேலிதமாய்த், துயக்குந் தொழிநீர் பொருள்வசத்தே தொடர மனதைச் செயவேண்டும், பயக்கு நெடுஞ்சூ ணியகல்கி யசுத்த மாகும் பன்மைப்பே, யியக்கங் காணுப் பொருள்வசத்தே யெய்த மனதைச் செய வேண்டும். 746

தனையுள் ளுணர்வா னுடுதலே சகல விடர்க்கும் போக்கிடமா
முனையொப் பார்கட் கெளிதென்னை யொப்பார்க் கரிதா முயர்மு
வினைகட் கெல்லா மப்பாலா மேலாங் கோடி தனைமேவு [னிவா
மினைய பதஞ்சா மாணியத்தே யெழும்புந் தியரெங்ஙனம்பெறுவார்.

ஞான நோக்குக் கொப்பனவாய் ஞான நோக்கி னண்புளதா
மான குணங்கட்கிடையொன்றை யடைந்தே துன்ப மெலாமறுத்து
மான நல்வாழ் வினைவளர்த்து மாயா திருக்குங் காரணமா
யீன மற்ற வுயிர்நோக்க மென்னுங் குணமுற் றனனென்றூன். 748

ஓது மளவி லறிந்திருந்து முயிர்நோக் கெனநீ யுரைசெய்த
தேது பகரென் றலும்புசுண்ட னிசைக்கு நீயிங் கெதிர்காணும்
பூத வுடலா மனைநடுவே பொருந்து மிதய புண்டரிகச்
சீத மலரி னுள்ளிரண்டு செறியும் பிராண னபானனென. 749

தோற்ற முடைத்தாய் மேன்மையதாய்த் துன்னும் பவன மிவ்விரண்டி, னூற்ற லுடைய கதியினைப்பின் செல்வ னயர்வன் றியிலென்று, மேற்ற விதயாம் பரத்திரவி மதியா வனவிண் ணிடையுழவ, வூற்ற முடனே களேபரமா மெந்திரங்கொண் டுலாவுவன. 750

நன்று மேல்கீ ழோடுவன நனவு கனவு சுழுத்திகளி
லொன்றுஞ் சமரூ பத்தனமுன் னுரைத்த பிராணு பானங்கள்

பின்று திவற்றின் கதியென்றும் பின்செல் வேற்குச் சுழுத்தியிலே நின்று னுடைய வாதனேபோ னிகழ்வா தனேக ணீங்கினவால்.

அரவிந்த வளேயநூ லொன்றைக் கூறே ராயிரமிட் டதிலொ ருகூ றெப்பென் றுனுங், தாமொவ்வா தறச்சிறிதா யுண்டாய் நின் றுங் தாக்கியறி வரிதவற்றின் கதியின் றன்மை, விரவிந்தப் பிரா ணன்விடா தசைவாஞ் சத்தி மேவியொழி யாதுலவு மேனி யுள் ளே, திரமின்றிப் புறத்தினுமுள் ளினுமெப் போதுங் திரும்பாது மேற்போதல் செய்கை யாகும். 752

மற்றையபா னனுமசைவாஞ் சத்தி மேவி மாறும லுலவுமக வாகி யத்தி,லுற்றவுட லிற்கீழே யோடா நிற்கு முறுநனவு கனவி லுமிவ் வுயர்பி ராணன்,முற்றுறமீள் வதுங்ன்று மறிந்தோர்க் கின்ப முழுதளிக்கு மிதனியல்பை மொழியக் கேளாய், பெற்றபுறத் தீராறு விரன்மட் டோடும் பிராணன்மீட் டடவுறல்பூ ரகமாய்ப் பேசும். 753

புறநின்று சாலவுமுள் ளடங்க வன்பு பொருந்தாம லபான னுடற் புகுத லெய்துங், திறனென்று மதனேயும்பூ ரகமாய்ச் செப் புங் தீரவபா னனுமொளித்துப் பிராணன் றுனு,மறவுமித யத்தசை வற் றிருக்கு மெம்மட் டம்மட்டுங் கும்பகமா மவத்தை யாகு,மிற வறுநல் யோகியரீ தனுபவிப்ப ரெக்கலேயுங் கற்றுணர்ந்த வேதத் தோனே. 754

மருவிதய விண்ணினுந்தன் னியயத்தூடே வருத்தமறப் பிராணன்கள் புறநோக் கெய்தல், புரிவுறவுண் மேவுமிரே சகங் தா னுகும் புறநோக்க முறுவாயு பொருந்து மூக்கி, லுருவியத னியளவாங் கதியை முன்ன முறப்புறப்பூ ரகமாமென் றுரைப் பர் முன்னோர்,விரிவுறநா சியினுனிநின் றகன்றீ ராறு விரலளவாங் கதிபுறப்பூ ரகமாம் வேறே. 755

புறத்திலே பிராணனெளித் திடவபானன் புறப்படா திருக் கப்பூ ரணவவத்தை, நிறத்தபுறக் கும்பகமா மபானன்றேற்ற நிக ழ்வடிவாம் வாயுவினுண் ணேக்கந்தானே, திறத்தபுற ரேசகமா மிதுவேமுத்தி சேர்விக்கு நித்தவுஞ்சிங் திக்கலாகு, மறித்தலறப் புறனுட்சேர் கும்பகாதி வருகதிகள் விடாதுணர்ந்தோர் மறித்தும் வாரார். 756

நாடபிரா ணுபான னியற்கை யாக நானுரைத்த விக்கதிக ளு வி ரண்டும், வீடுதரு வனவிரவும் பகலு மேவ வேண்டுவன விரை வறவிவ் வியாபா ரத்திற், கூடினராய்ப் புறம்போகா துளத்தைக் காப்போர் குறைவில்சில நாளினிலே கூடா நிற்பர், தேடுமிது பரிச யிப்போர் விடய வேட்கை சேரார்வே தியர்நாய்த்தோற் றீண்டு வாரோ· —

போகினுநிற் கினுங்கனவு நனவுற் றூலும் பொருந்துநோக் கிதுவானோர் பூணர் பந்தஞ், சோகமுறார் பேறெல்லாம் பெற்ற தாகுஞ் சொன்னவித யக்கமல நின்று தோன்று, மேகுபிரா ணன் புறத்தே விரலீ ராறி னெல்லையிலே யிறந்திடுமா லபானன் றூனு, மாகுபுறத் தேவிரலோர் பன்னி ரண்டி னளவினுதித் துளக்கமலத் தடங்கி மாயும். 758

விராவிவரும் புறநின்று மபான·னென்னும் வியன்மதிய மேனி யெல்லாங் குளிர விக்கும், பிராணனெனுஞ் சூரியன்றன் கனலா யுள்ளே பேசியவிவ் வுடற்பாகம் பிறக்கப் பண்ணு, மிராதுழனு மபானனெனு மதியி னுட்சே ரியற்கலைகள் பிராணனெனு மிரவி யாலே, யுராவிவிழுங் கப்பட்ட தெங்கே யந்த வுயர்பதமுற் றூற் பின்னை யொருநோ யுண்டோ. 759

அவ்வகையே பிராணனெனு மிரவி யுட்சே ரணிகலைகளபான னெனு மிந்து வாலே, வவ்விவிழுங் கப்பட்ட தெங்கே யந்த வன் பதமுற் றூற்பின்னை வருமோ சன்மங், கவ்வுபிரா ணனைவிழுங்க வபான னேக்கக் கலந்தவபா னனைவிழுங்கப் பிராண னேக்க, விவ்விரண்டி னடுவாக நிற்போ ரென்று மெழுபிறவி யிடர்பின்னை யெய்தா ரன்றே. 760

ஆடுகின்ற பிராணலயத் தருகு மேவி யபானலயத் தருகுற் றூப் பிராணு பான, னூடபயில் சிற்பரத்தை யேத்து கின்றே னுற் றவபா னன்றூற்ற மொழிந்து நிற்க, நீடுபிரா ணனுமிறக்க மூக்கி னுச்சி நேர்விசும்பிற் சிற்பரத்தை நீக்க மில்லே, ஞடுமல மொன்று மறக் கலைகள் சூழ நாகர்தொழும் பதம்பெற்றே னல்ல நோக்கால்.

எனதுமனம் பிராணசமா தியினுற் சொன்ன விவ்வொழுங்கா னின்மலதத் துவத்தே யென்றுங், தனியிடர்தீர் நெறியிதுவா மிந்த நோக்கந் தனைப்பற்றிச் சென்றதுமேல் வருவ தெண்ணே, னனிநிகழ்கா லத்தியல்பி னண்ணு கின்றே னுனிதுபெற் றேன்

பெறுவ திதுவென் றெண்ணேன், முனிவரனே யதனாலே நோ யொன் றின்றி முடிவறுநீ டுயிர்பெற்றேன் மோக மற்றேன். 762

சுகமுற்றோர் பாலிருக்கிற் சுகமே சேர்வன் றுயருற்றோர் பாலிருக்கிற் றுயரே சேர்வன், சகமுற்று நட்பாவே ஞதை லாலே தவறுறுநோ யற்றுவி தழைத்து வாழ்ந்தே, னுகவுற்ற வாபத்தி லசையேன் சற்று முயர்சம்பத் திற்சகத்தோர்க் குறுநட் பாவே, னகமற்ற வதனாலே நோயொன் றில்லா வாருயிர்பெற் றிருக்கின் றே னைய வென்றான். 763

தேவபூசைகதை.

தோற்றவு மாத்திரமே யீதிப்போ திப்படியே தோற்று கின்ற, றூற்றமுற விவனென் றுடலினையுள் ளூறநினைத லுற்ற பொய்யே, யேற்றநரம் பெலும்பினை லியன்றவுட லினைநானென் றெண்ணு மோக, மாற்றுதியாற் சங்கற்பத் தாலியன்ற வடிவுக் கோர் மட்டுண் டாமோ. 764

கனவுடலாய்த் திசைகளிற்போய்ச் சுகவணையிற் கண்டுயின் றுங் கலக்க முற்று, யுனதெனுமவ் வுடலெங்கே யிருக்கின்ற திரா மனே யுணர்ந்து நோக்காய், நனவின்மனோ ராச்சியத்தி லெவ்வுட லான் மேருவினு நாகர் நாட்டுந், தினமுமருண் டுழலுதிநீ யுன தெனுமவ் வுடலெங்கே சேர்ந்த தோதான். 765

நீண்டகனு நீண்டமன விராச்சியந்தா னீண்டமன மயக்க மென்றே, யீண்டுபவந் தனைநினைவாய் தோற்றவு மாத்திரமா மிந்த ஞாலங், காண்டகவுண் டன்றிலது மன்றென்றே வேற்றெண் ணங் களைத ருனே, யாண்டகைமேய் நன்றான காட்சியென மெய்ஞ் ஞான ரறைவ ரன்றே. 766

தீரநா மெப்படியுஞ் செகக்கடவ மெனலறுதி தேக நாசஞ், சாருநாள் வினிலே பாதவிக்கு மாறென்னோ சகத்தி லுள்ளோர், வீரனே யெப்படியுஞ் சனித்தோர்க்குச் சிறிதுசுக மேவ வற் றோ, சேருமோர் பொருள்களிலே செருக்கு கின்ற செருக்கென் னோ செப்பு வாயே. 767

துன்னுபொருள் களில்வேறு கூறொழித்துத் தோற்றவு மாத்தி ரத்தே, மன்னுசம மாயுலகைக் காண்டியாற் றோற்றவு

மாத்திரந்தா, னுன்னுமனக் கண்ணாடிக் கழுக்காகு மாதலினா
லுற்றதெல்லாம், பின்னமற வேமாற்றித் தோற்றரவில் லாதவ
னாப் பெருமை யோனே. 768

எவனுடைய மனப்புற்றி லிராகமுனி வெனும்பணிக ளியக்க
மில்லை, யவனெனுங்கற் பகதருவா லணுகாத தொன்றுண்டோ
வறிவின் மிக்கோய், கவனமற வறிவினான் மதத்தோராய்ப் பல
கலைநூல் கல்வி மிக்குத், தவமறுகா மம்வெகுளி நிறைந்தோரே
வேசரிபோற் றள்ளத் தக்கோர். 769

இப்பிறவி மயக்கமெனு மாழித்தோர் சங்கற்ப மென்னு மச்
சைச், செப்பமுறத் தடைசெய்தா லோடாது மனவச்சுச் சிறித
சைந்தாற், றுப்புறவார் தடுத்தாலுந் தடைபடா தறிவுவலி சூக்க
வூக, மெய்ப்புருட வருத்தங்க டமைக்கொண்டே தடைசெய்ய
வேண்டு மன்றே. 770

நல்லறிவு நற்புருடர் குணநன்னூன் மேவியநல் வருத்தத்
தாலே, புல்லில்பொரு ளோரிடத்துங் கிடையாது மனமென்னும்
பொல்லா வன்பே, யல்லறரும் பயஞ்செய்யுந் தீரதையாம் பெருஞ்
செல்வ மனைத்து மாய்க்குங், கொல்லுமிது தனைநீக்கி யேதானா
யஃதாகிக் குறைவு தீர்வாய். 771

மனவன்பே புறப்பிடித்தாற் சாத்திரத்தாற் சுற்றந்தான்
மாற்ற வொண்ணா, வினவுறுதே சிகராலு மீட்பரிதா மந்தப்பேய்
விட்டு நீங்கிச், சினமின்றி யிருக்குமெனின் முன்னுரைத்த வகை
களாற் றீர்க்க லாகுங், கனபங்க மிலதாகிற் சிறுகுழியில் விலங்கு
தனைக் கரையுய்ப் பார்போல். 772

போகமொடு புசிப்பனதாம் புறத்தொழிய வாரியன்றாட்
பூண்டு வேண்டி, யூகமுற நினைத்தொன்றும் பெரும்பொருளாந்
தன்னுருவை யுணர வேண்டு, மாகலினா லிப்பரம தரிசனத்தை
மாமோக மறுப்ப தொன்றைச், சேகாசந் திரமவுலி யெனக்குரை
த்தா னுனக்குரைப்பத் தெளிந்து கேட்பாய். 773

உயர்கயிலைப் பெருங்கிரியி லுருத்திரனை யருச்சனைசெய்
தொருகாற் கங்கை, யயலுறுசா லையினேற்றுச் சித்தர்கணத்
தொடும்பன்னூ லருத்த நோக்கிப், பயனுறநீ ணாட்கழித்தேன்
பின்பொருகா லாவணிமுற் பக்கந் தன்னி,; லியலுறுமட் டமிதின
த்தி லிராப்போதின் முற்பாதி யிறந்த காலை. 774

சிறிதாகிச் சமாதிதவிர் புறநோக்கி லியானிருப்பத் திசைக ளெல்லாம், வறிதாகிக் காட்டசமா தியின்மவுன மிருப்பனபோல் வழக்க மின்றி, யெறிவாளால் வெட்டுதற்கா மிருண்மூடி முழை வனங்க ளெங்குந் துன்றி, வெறிதான வப்போதில் விரைவி லெழுந் தோரொளிமுன் விளங்கக் கண்டேன். 775

வெண்ணிறத்த முகில்கோடி வெண்டிங்கள் கோடியென விள ங்குந் தேசைக், கண்ணகத்தி னேக்கலுமே நந்திமுதல் வரவுமை யாள் கைமேற் கைவைத், தெண்ணறச்சங் கான்வரனு மாணுக்க ருடன்விரைவி லெழுந்து பூசை, பண்ணுதற்கா னவைகொடு போய்ப் பன்மலர்தூய்த் தூபத்திற் பணிந்து போற்றி. 776

திங்களினு மிகக்குளிர்ந்து செவ்விதாய் நோயெல்லாந் தீர்க் கப்பட்ட, வங்கணுற வருணேக்கஞ் செய்தானை வணக்கத்தா லருக்கியத்தாற், றுங்கவுப சாரத்தான் மந்தார நன்மலரின் சோ னை தன்னாற், சங்கரனை யேத்தினே னுமையையுமப் படியேத்தித் தாளில் வீழ்ந்தேன். 777

ஈசனியற் கணங்களையு முமைசேடித் திரள்களையு மின்ப மாக, நேசமுட னேத்தியபின் னிறைமதியைக் குளிர்விக்கு நீர்மை வாக்காற், றேசுடையோ னெனைநோக்கி யுரைசெய்தான் சாந்தியி னூற் றீர வாறி, யாசறநல் லனதருநின் னறிவுகடற் பதத்தினிலை யான வன்றே. 778

தடையின்றித் தவமுனக்கு நடந்ததோ சார்வனதாஞ் சார்ந் த வன்றே, விடயங்க ளிறந்தனவோ வென்றுலகின் காரணமாம் விமலன் கூற, விடையவனை யான்வணங்கி வேண்டுகோ ளானுரைத் தேன் விண்ணோர் கோவே, யடைவுறநின் னருள்பெற்றார்க் கடை வரிதொன் றிலைப்பயங்க ளருகும் வாரா. 779

சகத்தினுனைத் தாழ்ந்தோரைத் தாழாதா ரில்லையுனைச் சரணந் தாழ்ந்த, மகத்துவர்வாழ்ந் தனரெங்கே யதுதேச மது நாடு மலைய தாகுந், தொகுத்துளமுன் னையிலறத்துக் குறுபலமா மிக்காலந் தொடர றத்துக், குகுத்தமழை யாம்பின்சே ரறத்துக்கு வித்தாகு முன்னை நாடல். 780

ஞானவமு தத்துக்கோர் நிறைகுடமாந் தீரதையா நன்னி லாவுக் கூனமிலா மதியாமெய் வீட்டுக்கு வழியாகு முன்னை நாட

லானவுனை நாடலெனு மணிதிகழ்சிந் தாமணியை யடைவுற் றே
யான், றீனமுறு மனைத்தாபத் தின்றலைபை மிதிக்கின்றேன் றேவர்
[தேவே. 781

என்றுதுதித் தெழிற்கருணை முகமலர்ந்த முதன்மூலத்
திறைவன் றன்னை, மென்றுணைத்தாண் மீட்டிறைஞ்சிக் கேட்ட
தொரு பொருளுரைக்க விளங்கக் கேளாய், குன்றிலுறை யருட்
கடலே நின்னருளா லறிவெல்லாங் குறைவற் றேனுக், கொன்
றுளது சந்தேக மதனறுதி யருள்வாயென் றுரைக்க லுற்றேன்.

தீவினையெல்லாமறுத்து மங்கலமெல் லாமுதவுந் தேவ பூசை,
யாவதெனக் கேட்டலுமே யருள்செய்வான் றெய்வந்தா னியா
தென் றேதிற், சேவலமே யரியல்ல வானல்ல பூதவுடற் கிடைத்த
தல்ல, வோவுமன மன்றடியு முடிவுமிலாச் செயப்படா வுணர்வே
தெய்வம். 783

தேகமுதற் பிரிவுகளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள்களிலத்
தெய்வ முண்டோ, பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்
வே பரம போத, மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு
மறிவி லாத, மூகருக்கு வடிவமுத லருச்சனையே யியல்பென்று
மொழியு மன்றே. 784

செல்வழியோ சனைநடக்க மாட்டாதார் குரோசவழி செல்
லு மாபோற், பல்வடிவி லருச்சிப்ப ரறிவில்லா ரறிவுநிலை யடை
யா ரென்று, சொல்வர்பரா பரமற்ற சிற்ககன மெவ்விடத்துந்
துன்றி நிற்கு, மல்வழியாங் கற்பங்க ளனைத்தினுமா யாததனு
லதுவே தெய்வம். 785

அறிவுசம பாவனைசந் தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தே
வாம், பிறிவரிய வாத்துமதத் துவத்தையருச் சிப்பதே பெரிய
பூசை, குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனையல்ல வகண்டமெனக் கூறுந்
தெய்வ, நெறிகொள்புறத் தொழில்களா னோராதிங் கதனுலே
நிறையு மின்பம். 786

தெள்ளறிவெல் லாக்கலைக்கு மெட்டாதெல் லாக்கருத்துஞ்
சேர்ந்துண் ணிற்கு, முள்ளதில திரண்டினடு சத்தாசா மானி
யமே யுருவாய் நிற்குந், தள்ளரிய பெருஞ்சத்தா மாத்திரமெய்
யாந்தெய்வந் தானு மீதே, யெள்ளரிய விதுவிகற்ப வடிவாகி யு
ணர்வுருவை யிழந்து வேறும். 787

அங்கத்தே சேர்ந்தனமென் றெண்ணலான் மாமோக வளா ற்றி லாழும், பொங்குற்ற துன்பத்தாற் றுன்பமுறக் கீழ்க்கீழே போகுந் துன்பஞ், சங்கற்ப மாத்திரத்திற் றுன்பமுறுஞ் சங்கற் பந் தவிர்ந்த மட்டி, லிங்குற்ற துன்பமறுஞ் சங்கற்ப மேதுன்ப மிலதே யின்பம். 788

தன்னுடைய விவேகமெனும் பெருங்காற்றாற் சங்கற்ப முகி லைத் தள்ளி, மன்னுசரற் காலத்தின் வானம்போ னின்மலத்தை மருவா நிற்கு, முன்னுடைய சங்கற்ப மெனுமழுக்கை யுன்னாலே யுனக்கு மாற்றித், துன்னிமிகு தெளிவுற்றுப் பரமாநந் தக்கட லிற் றுளைந்து வாழ்வாய். 789

ஆற்றுமதத் துவஞ்சகல சத்திமா னுமவற்றி னடனத் தாலே, தோற்றுகின்ற பந்தம்வீ டெல்லாஞ்செய் திடுஞ்சமமாய்த் தூய சித்தாய், வேற்றுருவெல் லாமியற்று மிதனுக்கிச் சாசத்தை வியோம சத்தை, சாற்றுகின்ற காலத்தின் சத்தைநிய திசத்தை தடமா சத்தை. 790

திடஞான சத்திதொழிற் சத்திதொழிற் செய்கிற்போன் செய்யா தோனு, மிடமான சத்தியிவை முதற்பரம சத்திகளுக் கெல்லை யில்லை, மடமான மிளிர்சத்தி சநநமர ணங்கடரும் வைய மெங்குந், தடமான மீட்சியெனுஞ் சத்தியாற் பிறப்பிறப்புத் தவி ரு மன்றே. 791

அனைத்தான பூசையினு மங்கத்தைச் சுடுதலே யமல மாகும்
வினைத்தேக வுடலைநா னென்னுமது விடுதலே மிகுந்த பூசை
யினைத்தான தியானத்தாற் பூசிக்கச் சித்துருவா யிலக்கம் பானு
தினைத்தாகு மெனவொளிகட் கொளியாமுட் சிற்சுடர்நா னென்று
[சேர்க. 792

கரையறு பரமா காசங் கதித்தறப் பெருத்த கண்டம்
புரையறு மதன்கீழ் மெல்லை யற்றவிண் பொற்றாட் கஞ்ச
நிரைபயின் முடிவி றிக்கு நீண்டற வுயர்ந்த தோள்க
ளுரையுயர் நாநா லோக மொளிகொளா யுதங்க ளாமே. 793

எண்ணில் கோடி பிரமாண்ட மிதயத் தொருபா லிளைப்பாறும்
வண்ண வொளிசேர் பரவிசும்பின் பாரா பாரா வடிவிதுவாங் [மிவ்
கண்ணன் பிரமன் சிவன்மகவான் முதல்வா னவரார் கவின் பெறு
வண்ணல் வடிவி னுரோமநிரை யாகு மிந்த வனைத்துயிரும். 794

விவிதா ரம்பம் புரிவனவா யுலகாம் பொறியின் வினைக்கயிறுய்த்
தவிரா விச்சை முதற்பலவாஞ் சத்தி யவன்மே னியிற்றங்கு
மவிரா நின்ற விவன்பரம தேவென் றறிந்தோ ரருச்சிப்போர்
செவிதாஞ் சின்மாத் திரமானே னனுப வித்த திகழான்மா. 795

எங்கு முறைவோ னெவரானு மெய்தப் படுவோ னெல்லையறத்
தங்கு பதங்கட் காதார மாவோன் சத்தா மாத்திரமே
யங்க மாவோன் சகத்திரளை யடைவி னடத்துங் காலத்தைத்
துங்க வாயில் காப்பவனா யுடையோன் சுத்த சுயஞ்சோதி. 796

நயன மூக்குச் செவிதொக்கு நாக்கு மனமாஞ் சத்திகளா
லியல்பி லெங்கும் விடயங்க ளருந்தி யெண்ணங் களுக்கெல்லா
மயல தாகு மெவ்விடத்தும் பரம சிவமென் றகத்தெண்ணி
யுயர்தெய் வத்தை விதிநெறியே யோங்கு பூசை செயவேண்டும்.

தன்ன தறிவே வடிவாகித் தயங்கு தேவின் பூசைக்கு
மன்னு முபசா ரங்களெலா மரபன் றருகு மெப்போது
மின்ன லன்றிக் குளிர்ந்தழிவற் றேக மாகி யமுதாகித்
துன்னு தன்போ தத்தாலே தூய பூசை செயல்வேண்டும். 798

ஒழியா துள்ளே பரிசுத்த வுணர்வா மறிவே ததுதானே
யிழியா தான தியானமது தானே யியல்பா மருச்சனையாம்
விழிதோல் செவிநா மூக்கைந்தால் விடயங் கொள்ளிற் றுயில்செய்யின், மொழிகூ றிடிலே கிடினுயிர்க்கின் முற்று முணர்வா யிடல்வேண்டும். 799

திகழாத் துமதத் துவத்தினுயர் தியான முபகா ரங்களொடு
நிகழ்பூ சனையா மிவ்வழியா லன்றிப் பிறிதோர் நெறிகளினாற்
புகழ்மெய் யுணர்வு கிடையாது புரண தியான பூசையினை
யிகழ்மூ டர்கள்செய் யினும்பதின்மூன் றிமைப்பிற் பசுவீந் துளபேறும். 800

இயலார் கடவு ளாந்தன்னை யிமைநா றளவு பூசிக்கி
லயமே தத்தி லாயிரமாம் பேறு மரைநா ழிகைபூசை
முயல்வா ரிலக்க மயமேதப் பயனைப் பெறுவர் முறைமையினாற்
பயனார் பூசை யொருகடிகை பண்ணி விராச சூயபலம். 801

பாச மின்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினைங் கடிகை பூசிக்கி
விராச சூய விலக்கநிக ரிவ்வா றொருநா ளருச்சிக்கி

லாசி லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே
யேசில் பரம யோகமிது தானே பரம கிரியையுமே 802

புறனும் பூசை யிதுவாகும் போதக் கடவு ளுட்பூசை
திறனுய்க் கேட்பா யெப்போதுந் தேகத் துறையு மித்தேவை[வோ
மறவா திந்தப் பரசிவத்தை வருவோ னிருப்போன் றுயின்றெழு
னிறனுர் போக விடயங்கள் புசிப்போன் விடுவோ னெனநினைந்து.

வெகுவா யடைந்த பொருள்களிலே மேவித் தனது மெய்புணர்
தகுநீர் முழுக்கான் மலமற்றுத் தப்பில் போத பூசனையான் [வாந்
மிகுநற் போத விலிங்கத்தை மேவு பூசை செயல்வேண்டும்
பகுதி யில்லா விப்போதம் பயிலா திருக்கு மிடமுண்டோ. 804

பெருகு மனத்தின் மனனத்திற் பிராணு பானன் றன்னடுவி
லிருத யங்கந் தரந்தாலு விடையிற் புருவத் திடையின்மூக்
குருவி னுனியின் முப்பத்தா றுற்ற பதத்தி லுள்ளத்தின்
றிருகல் கடந்த மற்றகப்பாற் செறியும் போத தேவதையே. 805

என்ன துடலிற் சிற்கதிரா யிலங்கு தெய்வ நானென்னை
யுன்னு மனங்கண் வாக்குக்க ளுடைய சத்தித் திரளெல்லாம்
பின்ன மின்றி நாயகனைப் பிரியா மகளிர் போனுளுந்
துன்னு மென்றே யநவரதந் தொடர்பா வணைசெய்திடல்வேண்டும்.

சகத்தை நிவேதித் திடுஞ்சித்த மெனது வாயிற் றனிக்காப்போ
னகத்து வாயிற் பயிலேவ லாளா மெனக்கு நற்சிந்தை
யுவப்பி லுடற்பூண் ஞானங்க ளுற்ற கரண மொருபத்து
நிகழ்ச்சி யுறுவா யில்களாகு மென்னு மெண்ண நீங்காமல். 807

அவ்வா றுன விவனவனு னந்த மாகாப் பிரிவற்றுத்
தவ்வா தெல்லாம் பரித்தொன்றுய்ச் சாலநிறைந்தெல் லாநிறைவித்
தெவ்வா யினுமோர் சமனுகி யியலா சார மியலொளிகொண்
டொவ்வா தாய்ச்சித் தாய்நின்றே னுழியே னென்றே பூசிக்க.

அமல மாகப் பூசையினு லதிகத் தெளிவை யெய்திடலாஞ்
சமம தாயெல் லாமான தடம்புந் தியினு லுடலறிவு
சுமடென் றப்பா லாஞ்சித்தைப் பெற்ற தொன்றுற் றொடர்பாக
விமல மானோர் பூசிக்க வேண்டு மென்பர் விடாதென்றும். 809

எட்டா தொன்றை வேண்டுமென விதற்கா யிரங்கா திச்சைவழி
முட்டா வறிவாற் பூசித்தன் முறைமை யன்ன பானத்தாற்

றட்டா துயர்ந்த செல்வத்தாற் சயனு சனம்வா கனங்களினுற்
கிட்டா நின்ற சுகமனைத்தா லறிந்து கிளர்பூ சனைசெய்க. 810

ஆதி வியாதி பயின்மோக வாரம் பத்தா லனைத்திடரா
னீதி பயினு மிராச்சி யத்தா னிறையு மிடியால் விசித்திரமாந்
தீதி ரெழில்க ளாமலராற் சித்தை யறிந்து பூசிக்கக்
சோதில் போக நவைபோகங் கொளனீக் குதலா லருச்சிக்க. 811

நிருவிகார பாவனையா னேர்ந்த பொருளை யினித ருந்தி
யொருவி யிறந்த பொருளினையே யுருமை யுணர்வின் பூசனையாம்
வெருவு துன்ப மின்பமுதன் மேவு மனைத்து முணர்வுருவாய்க்
கருதல் வேண்டு மழிவறுசிற் கடவுள் பூசை யொழியாதோர். 812

என்று மெல்லா வடிவானு மெல்லா விடங்க டம்மானுந்
துன்று மெல்லாம் பிரம்மெனத் துணிந்து பூசை செயல்வேண்டு
மன்றெ னுமல் விரும்பாம லடைந்த போக மெலாமறிஞர்க்[போல்.
கொன்று சுபாவத் தாற்புசித்தற் குரித்தாங் கடற்கு நதித்திரள்

நீச முயர்வா நோக்கங்க ணேர்ந்தா விறையும் பற்றுமற்
றேச காலத் தொழிற்குரித்தாய்ச் சேரா நின்ற சுபாசுபத்தை
யாசு விகார மறக்கைக்கொண் டதனுற் பூசை செயல்வேண்டும்
பேசு பரமார்ச் சனைவிதியிற் பெரிது மிவைநற் றிரவியமே. 814

இனைய திரவி யங்களெலா மினிதாஞ் சாந்தி யொன்றுனு
நினைபா வனையாற் புளிப்பு றைப்பு நிறைந்த கைப்புத் துவர்ப்பனைத்
றினையு மின்றிச் சித்திரமாந் தித்திப் பாலே செறிந்தனவா [தின்
யனைய சாந்தி மதுரத்தா லறவே நிறைந்த தருந்தவனே. 815

தக்க சாந்தி பயிலிரத சக்தி யாலே பாவிக்கிற் [தியி
றெக்க பொருளாய்க் காண்பதெலாஞ் சுதையா யிமைப்பிற் றாய்ம
னுக்க விரதம் போலாகு முயர்ந்த சமமாஞ் சாந்தியினுன்
மிக்க வறிவா கியுங்கற்போல் விளங்கு முணர்வாற் பாவிக்க. 816

தேச காலத் தொழிலொழுங்காற் சேர்ந்த பொருளின் சுகாசுகத்
வீசு மயக்கங் களினுலே மெய்யிற் கடவு ளருச்சனைசெய் [தின்
தாசை யெல்லாம் புந்தியினு லன்றி நிற்பா யுயர்மாயை
நீச மாயை தனைநீக்கு நெடுஞ்சங் கற்ப நஞ்சறுக்கும். 817

கருதி மலத்தான் மலமறுக்குங் காரு வென்ன மாயைதனைப்
பெருமா யையினுற் செறல்வேண்டும் பெரிய மாயை காரணமாம்

பொருளன் ருயுங் குருவாக்காற் புகலும் பொருளாய்க் காரணமாய்
மருவு முணர்வாந் தன்னுருவை வழுவா தளிக்கு முணர்வோர்
[க்கே. 818

குரவ னுபதே சத்தொழுங்கு குறிப்பான் மகன்பான் மிகவ ளர்ந்து, விரவு மென்னிற் காட்டரிதாய் வெளிநில் லாதா கினுந் தானே,பரம ரூபம் வெளிநிற்கும் பன்னூற் பொருளாற் குருமொழியாற், றரவு மரிதாந் தன்னறிவாற் ருனே யறிந்து பெறவேண்டும். 819

ஆசான் மொழியா னூற்பொருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகுந்
தேசார் குருநூன் மாணுக்கன் சிறக்க விம்மூ வருங்கூடிற்
பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட [வதுபோல்.
மேசா வுணர்வைத் தரும்பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தரு

சொன்ன நெறியி லறிஞர்தினந் தோறுந் தேவார்ச் சனைபுரியி
லென்னை முதலோர் தொண்டர்களா லேத்த மிக்க பதமடைவ
ருன்னு சகமில் லாதிருந்து முண்டு போற்ருேற் றிடுந்தோற்ற
மன்ன தொழிந்து வேறில்லை யரிய தவத்திற் பெரியோனே. 821

முந்தைப் பிரம முதலான மொழிகட் கெல்லாந் தெரிகின்ற, தெந்தப் பொருளாங் கதுசித்தென் றெண்ணு வாயன் னதுதோன்றித், தொந்தித் தறியும் பொருள்போலாய்த் தொடரும் பெயர்க்கு முரித்தாகி, யந்தக் கரண பாவனையா லகந்தை தனையும் பின்செல்லும். 822

சேரு மிந்த வகந்தைக்குத் தேச கால பாவனையாய்ச்
சாரும் பாங்கித் திரளான சத்தித் திரளுண் டாந்தானே
நேரு மிவைசூழ் சற்பாவ நிகழ்சீ வப்பேர் பெற்றுடனே
கூடும் புந்தி யெனலாகிக் கோளின் மூட ரிடத்திருக்கும். 823

சத்தங் கிரியை ஞானமெனுஞ் சத்தித் திரள்க ளுடன்கூடி
யொத்த கணந்தா னொருகணத்தி லுன்ன றன்னை யுண்டாக்கு
மெத்த சங்கற் பத்தருவின் வித்தா மென்ன மனம்விளையுந்
தொத்து புரியட் டகவடிவாஞ் சொல்லுக் கதுபாத் திரமென்பர்.

அன்ன மனதுக் குயர்பரம ஞலே வடிவாஞ் சத்திகளை
யின்ன வளவென் பதற்கரிதா மிதுதான் விசும்பு முதலான
துன்னு வடிவங் களைமேவித் தொகுதத் துவங்க டமைச்செய்யு
முன்னு பாழிற் கூளிகள்போன் மொழிந்தமனவா தனைதோன்றும்.

சகப்பேர் பெறுமிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தியதா
மகப்பா வனையி லிச்சகத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி
லுகப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதேசிக்க வொண்ணுதோர்
மிகப்பா விகளாஞ் சீசீயென் றிகழ்வா ரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்.

பரம முணர்ந்தோர் விவேகியர்க்கே பரம வுபதே சம்பகர்வர், திரமின் மயக்கத் திழிந்தோர்க்குச் செப்ப நினையார் சொப்ப னத்தில், வரனே நனவிற் கன்னிகைக்கு மகிண ளுக்கு மியல்போக்கும், விரத முனியே நீசொன்ன வினவுக் குண்மை விளம்பினமால். 827

இனிதுண் டாக வுனக்கென்பா லேகு வோநா மென்றுமையும், புனிதன் றானும் பரிவாரம் புறத்துச் சூழ விண்ணகன்றான், பனிநன் மலராஞ் சலிசொரிந்து பணிந்தே னன்று முதலந்தத், துனியி னெறியான் மெய்யுணர்வைத் தொடர்பாற் பூசை செய்கின்றேன். 828

இன்று மென்றும் பதருமை லியற்று பூசா விதானத்தாற்
றுன்று கின்ற வாதனைகள் சுமையன் றியிலே சுமக்கின்றே
னன்று வந்த கிரியைகளோ டாசா ரங்கண் மலராக
நின்ற பூசை தனிற்குறைவு நிறைவு காணே னிராப்பகலே. 829

கொன்ளு வானுங் கொள்பொருளுங் கூட லுயிர்க்கெல் லாம்பொ
நள்ளு மந்தக் கூட்டத்தே ஞான யோகிக் கவதான [துவா
முள்ள தேதங் கதுதானே யுயரான் மாவுக் கருச்சனையாந்
தெள்ளு மிந்நோக் காற்சங்கஞ் சேரா மனத்தாற் சகத்துறைவாய்.

வில்வபலக்கதை.

விழிப்பினே டிமைப்பிற் சித்தஞ் சகத்தினை விளைத்தொ டுக்கு
மொழித்துவா தனைபி ராண னெடுக்கத்தா லுளத்தை மாய்ப்பா
யிழித்தபே தைமையின் றேற்ற மொடுக்கமா மிரண்டி னுலுஞ்
சுழித்திடு கரும மெல்லாந் தோன்றிடு மொடுங்கு மன்றே. 831

ஆதலாற் குரவ னன்னூ லகல்கிலாச் செறிவால் வன்பிற்
பேதைமை யுளத்தை மாய்ப்பாய் பிராணனைத் தடைசெய் தாலும்

வேதன வசைவு தீர விடுகினுஞ் சித்தம் போகுந்
தீதறு மதுவே மேலாம் பதமெனச் செப்பு மன்றே. 832

தெரிபொரு டரிச னஞ்சேர் கூட்டத்திற் சேர்ந்த வின்பம்
விரிபர மார்த்த மாகு மதற்குமே லினிவே றில்லைப்
புரிதரு பிரம நோக்கா மதனினுற் பொன்றுஞ் சித்தம்
வரிசையாஞ் சித்த நாசம் வஞ்சமி லின்பந் தானே. 833

தேய்ந்திடல் வளர்த லில்லைத் தெரிவுறு மறைந்து போகா
வாய்ந்துணர் ஞானி சித்தஞ் சித்தமன் றதன்பே ருண்மை
யேய்ந்தநா நாத்து வத்தோ டன்னிய மெய்தல் சித்தந்
தோய்ந்தபோ தத்தாற் செம்பு சொன்னமா வதுவே போலாம். ()

சித்தெனுந் தத்து வந்தான் சித்தமாய்ச் சகத்தி லோர்காற்
றெத்திய விநோதஞ் செய்து துரியமா மவத்தை மேவி
நித்தமாந் துரியா தீத நிலைமையா மாத லாலே
பித்துறு முலகாய்ப் பன்மை யாய்நிற்கும் பிரம மொன்றே. 835

சிலைக்கதை.

செவ்வி தாங்கலில் வனசமுஞ் சங்கமுந் திகிரியு மெனுங்கீற்று, வவ்வு கின்றதோர் சுழுத்தியா மவத்தையாய் மருவுறு மது போலத், தவ்வில் சித்தினு ளுலகங்கண் முழுவதுந் தங்குமால் வேறன்றி, யெவ்வி டத்திலியா தெப்படி யிருந்ததவ் விடத்தினப் படியென்ப. 836

நாணுவாம் பணதிகளுண் ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற்போ, லாணுத சகங்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமைமேவா தறிவொன் றேயாங், கானூர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கன்மயமாங் கணக்கே போல, வானூர்சிற் சொரூ பத்தைப் பிரியாத தன்மயமாம் வைய மெல்லாம். 837

விரிசிலையி லெழுதியபங் கயமாதி யுதித்தத்த மித்த துண்டோ, திரிபுவனங் களுஞ்சித்தி லப்படியே வில்வக்காய் செறிந்த மச்சைப், பரிசினின்முன் னுரைத்ததுபோன் முடிவில்லா விகாரத்தாற் பரந்த வண்டந், துரிசிலா வறிவினிடைத் துன்னுமால் வேறென்று சொல்ல வொண்ணு. 838

பிரமத்தின் சற்பாவ வடிவான பேருலகின் பேத மெல்லாம், பரமார்த்த சுழுத்தியாய்ச் சாந்தமாய்ச் சமமாகிப் பயின்ற சித்தாய்க், கரமுற்ற தன்னுருவாங் கண்ணுருங் கல்லிடைத்தா மரைகள் போலத், திரமற்ற சிருட்டியெலாம் பயனில்லை யுடல்களெலாஞ் சேரா தென்றும். 839

அருச்சுனன் கதை.

வாசுதே வப்பெயரு மருச்சுனனு மமும்படைத்து வருமப் போதில், வீசுதார் திரிதராட் டிரன்மைந்தர் கிளைஞரொடும் விசயன் மேலே, யேசுபோர் செய்யவருந் தன்கிளைஞர் மரணத்துக் கிரங்கிப் பார்த்த, ஞசுசரா சனம்வளையா னதுபொருட்டா லுபதேச மருளு மாயேன். 840

விசயனெனும் பெயருடற்கு விண்டுவெனு ஞானவுடல் விளம்பு முண்மை, யிசைவுறக்கே ளநந்தமாய்த் தெரிவரிதா யடிமுடிவற் றிருக்கு முன்னை, யசைவறப்பா ரருச்சுனு வறிவுருவங் குற்றங்க ளின்றி நிற்குந், தசையுடலி லொருகாலும் பிறப்புரு யிறப்புருய் சத்தாய் நின்ருய். 841

பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யிவனென்ன வடிவில்லைப் பின்புண்டாகா, வறப்பழைதாய் நித்தமா யழிகின்ற சரீரத்தி லழியாச் சற்று, முறப்புரியுந் தொழில்களைநீ யோயாது சங்கத்தை யொருக்கிச் செய்வா, யிறப்பில்பிர மார்ப்பணவா சாரமுறிற் பிரமமாயிமைப்பி னிற்பாய். 842

ஈசனிடத் தெப்பொருளுஞ் சமர்ப்பித்து மிகுமீசன் வடிவமெய்திப், பாசமுறு முயிர்க்கெல்லா மீசனுய்ச் சங்கற்பப் பற்றுமாய்த்து, நீசமனுய்ச் சாந்தமனத் தினனுகி முனியாய்ச்சந் நியாசியாகி, யேசறுயோ கியுஞான வானுமாய் முத்தியினை யெய்துகென்ன. 843

சங்கமறுத் திடல்பிரமார்ப் பணமீசு ரார்ப்பணமே சந்நியாதம், பங்கமறு ஞானமே யோகமே யெனுமிவற்றின் பகிர்ச்சி யாதோ, செங்கண்முகி லேயென்ற விசயனுக்கு மாலருள்வான் செறிசங் கற்ப, மங்குறவா தனைகெடவோர் நினைவுமிலா விடம்பரம வத்து வென்பர். 844

ஏகமெனும் பிரமத்துக் குறுமுத்தி யோகமே யிலங்கு ஞான, மியோகமுமாங் கதுவென்ப ருலகமுநா னும்பிரமத் துருவென் றோர்த, லாகுபிர மார்ப்பணமாங் கருமபலம் விடல்சந்நி யாத மாகுஞ், சோகமுறு சங்கற்ப மறுத்தலே சங்கத்தைத் துடைத்த தென்பர். 845

எண்ணமனைத் தினுமீச னொருவனே யென்றிருமை யெண்ணந் தீர்தல், புண்ணியவீ சுரார்ப்பணமா மெனைநாடி யெனக்கன் பாய்ப் பூசித் தென்னை, நண்ணியெனைத் தொழுதென்னைத் துதித் தாயே ஞனெனுநின் சொரூபச் சோதி, யுண்ணிறையும் பரமஞ் சா மானியமென் றிரண்டுவடி வுண்டெனக்கே. 846

சங்காழி பயில்க ரத்தை முதலான வங்கீஞ்சா மானி யந்தான்
மங்காம லடிமுடிவற் றொன்றாய வடிவுபர வடிவ மாகு
மிங்கான பிரமமெனப் பரமமென விசைப்பதெலா மிந்த ரூபஞ்
சிங்காம லிதுதனைநீ தெளிவளவு நாலுபுயத் தேவை யேத்து. ()

அக்கடவுட் பூசையினு லறிவுநிறைந் ததனலப் பதமுஞ் சேர்வை, மிக்கபர மாகியவென் னுருவமுறிற் பிறவிநோய் மீண்டு சேராப், பக்கவபி மானம்போய் மோகம்போய்ச் சங்கம்போய்ப் பரமே மெய்யாய்த், துக்கசுக தொந்தம்போ யாசைபோ யறிவுற் றோர் தொடர்வ ராங்கே. 848

காமமுறு சங்கற்ப மின்றியா ரம்பமெலாங் கலந்து நிற்போர், தாமமுறு ஞானத்தீ யாற்கருமங் களைச்சுட்ட சான்றோ ரென்பர், சேமமுமேல் வரும்பொருளுஞ் சிந்தையறத் தொந்தமறச் சித்தா முண்மை, தோமறப்பெற் றெப்போதுந் தோற்றுதொழில் வழிநிற்பாய் துளக்க மின்றி. 849

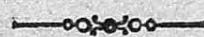
வீசியவூ ழிக்காற்று மேலிடினும் விந்தமலை வெடித்த போதுந், தேசிகனூற் கற்பித்த செந்நெறியை மதிமான்க டிறம் பல் செய்யார், மாசறுமெய்ஞ் ஞானமிலா மடமையால் வாதனை மெய் வடிவாய் நிற்குங், காசறுமெய்ஞ் ஞானமெனும் பெருங்கடல் கோத் தாலதனுட் கரைந்து போமே. 850

என்றருளித் திருநெடுமா லிமைப்போது மோனம்போ லிருத்த லோடும், வென்றிமிகு விசயன்மகிழ்ந் துரைசெய்யும் வகை கேளாய் மெய்ம்மை வீரா, கன்றுதுய ரனைத்தும்போ யெனது

மதி பாம்பொருளைக் கலந்த தையா, துன்றிரவி காணவிரி கமலம்
போ லெனவிசயன் சொல்லு மன்றே. 851

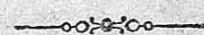
சதவுருத்திரர்கதை.

அக்குரு கொருகால் விண்போ யரன்புரத் தரனைக் கண்டு
மிக்கசங் கரனு னென்றே மெய்ம்மையாய் நினைத்த லோடு
நக்கன துருவ மாகி நயந்தவா வீச னுட்டிற்
றொக்கபல் கணங்க ளோடுஞ் சூக்கமெய்ஞ் ஞானத் தோடும்.

வேதாளகதை.

சுழுத்தி மௌனத் தினனுகித் தொடரு மனத்தி னெழுச்சியற
வழுத்து மலக்கற் பனைநீக்கி யகண்ட பதத்தி லிருவெனலும்
வழுத்து கரண மவுனஞ்சொன் மவுனங் காட்ட மவுனமெனச்
செழித்த மூன்றுந் தெளிந்திடமேற் சுழுத்தி மவுனஞ் செப்பெ
[ன்ன. 853

வாக்கு மௌனஞ் சொற்றடையாம் வலிந்திந் திரிய மடக்குவித்த
ரூக்கு கரண மவுனமதாந் தனது சேட்டை யெலாம்விடுதல்
வீக்குங் காட்ட மவுனமதாம் விளங்கு சித்த வியாபார
நீக்க மில்லா மூவகையாய் நிகழ்த்து மவுன மிவையாகும். 854

வன்பி லியற்று மிம்மூன்று மவுனங் காட்டத் தவர்க்கியல்பா
முன்பி னின்றிப் பிறிவின்றி மொய்த்த துயரற் றிருக்கின்ற
வின்ப வனுபூ தியர்க்கெனினு மிலாதார்க் கெனினு மிதுதானே
துன்ப மொன்று மணுகாத சுழுத்தி மவுன மெனச்சொல்வர்.

பன்மை மோகத் திவ்வுலகைப் பற்றி யுள்ள படியுணர்ந்து
தன்மை நிலையா யையமற றனே சுழுத்தி மவுனமதாஞ்
சின்ம யனேக வறிவுருவாஞ் சிவமே யிவையா வையுமென்னுந்
தொன்மை முடிவி னிலைதானே சுழுத்தி மௌன மெனச்சொல்
[வர். 856

நின்ற விண்ணுண் டல்லவுமா நிகழு மனைத்து முளதிலதா
மென்று சமமுஞ் சாந்தமுமா யிருத்தல் சுழுத்தி மவுனமதா
மொன்று சுழுத்தி மௌனந்தா னுபய விதமா மியோகியர்க்குத்
துன்று கின்ற சாங்கியமுந் தூய தான யோகமுமே. 857

தெளிவா ஞான வுணர்வாலே தினமு மேக சமாதியினு
ளளவாஞ் சங்கை யாலறிந்த வவர்சாங் கியயோ கியராகு
முளதாம் பிராணன் முதல்வாயு வுபசாந் தியினு கத்தாலே
யெளிதா முடிவி லுயர்பதத்தை யியைந்தோ ரியோக யோகியரே.

பண்ணப் படாத வுபசாந்த பதமே யெவர்க்கும் பற்றுகு [ங்
மெண்ணத் தகுசாங் கியரெய்து மிடமே யிடமா மியோகியர்க்கு
கண்ணத் தகுவா தனைவலைசூழ் கடிய பிராணன் மனமிரண்டு
நண்ணப் படுசெய் தொழிறீர நசிக்கி லதுவே பரமபதம். 859

வினவி நோக்கா மையிற்சித்த மெய்போற் றோன்றும் பொய்யே
கனவிற் றனது மரணந்தான் காணு நின்று முளதாமோ [யாங்
வனக வேகப் பொருட்பழக்கத் தழுத்தம் பிராண னுள்ளடக்கன்
மனனை யடக்க லிவைமுத்தி வசனப் பொருளாஞ் சுருக்கத்தில்.

உரமா மொருமைப் பொருட்பழக்க முயிரி னொடுக்க முளத்தொடுக்கந், தரமா மொன்று பலிக்குமெனிற் றம்மிற் றமூன் றும் பலமாம், பரமா முயிர்நெஞ் சிலதாகிற் பயிலா தெவர்க்கும் பாவனைக, டிரமா மிவைபொன் றுமலரு மணமுந் திலமுந் தயில மும் போல், 861

ஆதா ராதே யம்போலா மதிலொன் றிறக்கி லயலதும்போ
மோதா நின்ற விவைமாயி னுயர்ந்த விடு முதவிடுமான்
மீதா கியதன் பரிசயத்தால் வெளியாய் நினைவு போமளவு
மேதா கினுமோர் தத்துவத்தி லிறுக வேண்டும் பாவனையே. 862

நெடுநாட் பழகுஞ் சுபாவத்தா னெஞ்சி னொருமை யொன்றுண்டா, முடனே மிகுமித் திரளெல்லா மொருங்கிப் போகும் பிறப்பிறப்பி, னிடமார் கனவு போய்விழித்த விகல்வே தாள மிசைத்தவினுத், தடமார் புயனே கேட்டியெனத் தவமார் வசிட்டன் சாற்றிடுவான். 863

விந்த வனத்தோர் வேதாளம் வேறோர் நாட்டில் வெம்பசியால்
வந்து புகுந்தோர் நல்லோன்பால் வரம்பில் பலியேற் றுண்மகிழு

ழுந்து பசித்தீ முடுகிடினு முன்வந் தோர்க்கு நிபமின்றி
நிந்தை யின்றிக் கொலைபுரியா நெடியோர் நெறியை நீங்குவரோ.

கானின் றந்த வேதாளங் கடுந்தீப் பசியா னீதியினு
லான வூகத் தாற்சனத்தை யசன மாக்க நகரெய்தித்
தான நிருப னிரவுதிரி சமயத் தவனைத் தான்கண்டு
வானி லிடிபோல் வேதாள மன்னற் குரைத்த படிகேளாய். 365

மன்னா வென்னைப் பட்டனையால் வானே றனைய வென்னாலே [மே
யுன்னா ருயிரிற் றனையினியென் னுணவா குதியென் றுரைத்தலு
நின்னா னெறியா லன்றியெனை நெருங்கிற் றலைநீ றெழுமென்னச்
சொன்னான் மன்னன் வேதாளஞ் சொன்ன மன்னற் கெதிர்சொ
[ல்லும்.

நீதி யின்றி யுனையடரே னெறியே யுரைக்கே னிருபாநீ
தீதி லிரவா ளருக்கெல்லாஞ் சிறுமை தீர்க்குந் திறத்தனையா
லாத லாலென் குறைதீர்ப்பா யையப் பாடாங் குறைகேட்டு [கும்.
நாத னேநின் சொற்கொடையா னன்று நிறைப்பா யெனவுரைக்

எந்த வெய்யோன் கிரணங்கட் கிந்தப் பிரமாண் டங்களெலாஞ்
சிந்துஞ் சிறிய வணுத்திரளாய்த் திகழு மெந்த மாருதத்தி
லந்த மில்லாக் ககனமெனு மணுக்கள் விளங்கு மளவின்றி
வந்த கனாமேற் கனவுற்று மாறாத் தெளிவா மொளிவடிவென். 368

அரம்பைத் தண்டு ளூட்போயு மந்தத் தண்டே யாவதுபோல்
வரம்பி லுள்ளுள் ளேயெனினு மற்றொன் றாகா வணுவேது
நிரம்பு மண்டம் விண்ணுயிர்க ணிகழுங் கதிர்பொற் கிரியனைத்தும்
பரம்பு பரமா ணுக்களெனப் பயின்று நீங்கா வணுவேது. 369

அங்க மொன்று மறப்பரம வணுவா மெந்த மாகிரிக்குத்
தங்கு கற்போற் செறிந்தொன்றாஞ் சகங்கண் மச்சை யாமென்று
துங்க வேதா ளஞ்சொன்ன சொற்கு நகைத்துச் சுடர்மௌலி
யங்க ணரசன் சொன்னவெலா மடைவே கேட்டி யிராகவனே.

உதித்த விந்தச் சிற்பானு ளுலகா மிவையெல் லாம்விளங்கு
மதித்த விமல விஞ்ஞான வடிவாம் பரம வாதித்தன் [வாங்
கதித்த வொளியா மிவ்வெய்யோன் கதிர்க்கிவ் வுலகெல் லாமணு
துதித்த விந்த மார்த்தாண்டன் சுடராற் றோன்றி விளங்கிடுமால்.

கால முண்மை விசும்புண்மை கண்ணு யசையு மறிவுண்மை
சால விமல வறிவுண்மை தன்னை முதலா முண்மையெலாஞ்
சீலப் பரமப் பெருங்காற்றிற் சிறுதூ ளாகித் திகழ்ந்திடுமாற்
கோல மலரின் மணம்போற்றூங் கொண்ட சொரூப சுபாவத்தால்.

உலக நாமப் பெருங்கனவி லொன்றின் மேலொன் றுக்கனவு
பலபற் றியுந்தன் வடிவைவிடாப் பயில்சாங் தத்தால் விரிபிரம
மிலகுங் கதலி யுள்ளுள்ளே யிலையே யாகு மியல்பென்ன
வலகி லாத வுள்ளுள்ளே யான போது மப்பிரமம். 873

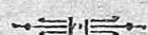
சூக்க மாயெட் டாமையினுற் சொன்ன பரமே பரமாணு
நீக்கு மெல்லை யிலாமையினு னெடிய மேரு முதலனைத்தின்
றூக்கு மூல மிதுவாகுந் தடமே ருவையா திகளிதற்கு
நோக்கும் பரமா ணுவைப்போல நடங்கி விளங்கு நோக்கிடினே.

எட்டா மையினற் பரவணுவா மிவனே நிறைவாற் பெரியகிரி
தட்டா வவய வங்களெலாந் தரித்து மவையில் லாப்புருடன்
முட்டா விஞ்ஞா னத்துருவாய் முழுது பொருட்கு மிடமாகு
மெட்டா விதற்கு விஞ்ஞான சார மச்சை யிவையனைத்தும். 875

இயல்விஞ் ஞான மாத்திரத்தி னிடையே யுலக மிருக்குமென
வுயர்மன் னவனே தலுங்கேளா வுளத்தே தன்னை யுணர்வுற்று
மயலில் விசாரத் தாற்சாந்த மனவே தாளந் தனியிடம்போய்த்
துயர்கொள் பசியை மறந்தசையாத் தூய தியானத் திருந்ததுவே.

பகீரதன் கதை.

அசைவிலா வுட்போ தத்தா லனைத்தினு முளத்தை வாங்கி
யிசைவசெய் திச்சை யின்றி யிளைப்பறப் புந்தி யாறி
விசையிலா நெஞ்சா னெஞ்சை விண்ணென விமல மாக்கி
யசைவறு மவுனி யேகன் சாந்தமே வடிவ மாகி. 877

பகிரத னுரைப்பா னையா பயில்சரை மரண மோக
மகிலமா மச்சஞ் செய்யு மருந்துயர்க் கவதி யேது
திகழ்வுற வருள்வா யென்னத் திரிதல னுரைப்பான் மன்னு
நிகழ்வுறு நேயந் தன்னை நிறைவடி வாக நோக்கில். 878

அன்றுபோந் துன்ப மெல்லா மகப்பந்த மனைத்து மாயு
மொன்றலா வையம் போகு முறுகரு மங்கண் மாயு
நன்றதா நேயந் தானு ஞானமே வடிவ மாகி
நின்றதற் சொருப மாகு நிகழ்த்திட விதனைக் கேளாய். 879

எங்கணு முளது நித்த மெழுதலத் தமித்த வில்லை
யங்கண்மெய் யறிவு சாந்த மமலமச் சுதங்கு ணங்க
டங்குத லில்லை யீதொன் றுளதெனச் சாற்ற லோடும்
பங்கமின் முனியை நோக்கிப் பகீரத னுரைக்க லுற்றான். 880

ஒழிந்துள வுடல மாதி யொன்றையுங் காணே னாகி
யிழிந்துள தொழில்க ளெல்லாந் திரமின்றி யேக நின்றான்
மொழிந்துள வறிவே யாகி முட்டற விருப்ப தெங்ஙன்
பொழிந்துள கருணை யையா புகலெனப் புகல லுற்றான். 881

திரிதுல னுரைப்பான் மன்ன சித்தந்தா னிதய விண்ணில்
விரியுஞா னத்தா னேய நிட்டையை மேவும் பின்னர்ப்
பெரியதா மனைத்து மேனிப் பெருந்தகை யாய சீவன்
பரிபவ மாய சன்மம் பயில்வுறா துலகின் மீட்டே. 882

ஆற்றும தத்து வத்தி னகல்கிலா ஞான நிட்டை
யூற்றமா முண்மை ஞானத் துறுபொருட் காட்சி யிந்தத்
தோற்றமாங் குறிகள் சேர்தன் ஞானமாய்ச் செல்வர் சொல்வர்
வேற்றுள வழிகண் முற்றும் விதனவஞ் ஞானந் தானே. 883

ஏதம தாக நானென் றெண்ணுத லிறந்த போது
காதலு முனிவுந் தீர்க்குங் களைகணாய்ப் பிறவி நோய்க்கு
மேதகு மருந்தா ஞானம் வெளிப்படு மென்று சொன்ன
சேதன முனிவ னன திரிதுலற் கரசன் செப்பும். 884

மலைமிசை மரம்போ னீணாள் வன்புற விந்த மெய்யி
னிலைபெற நானென் றெண்ண நீக்குவ தெங்ங னென்னத்
தலைமைசேர் குரவன் சொல்வான் றன்மன வருத்தத் தாலே
தொலைவறு போகத் தெண்ணந் துவக்கறத் துடைத்து நீக்கி. 885

விரிவுறு முண்மை மேவில் வினையகங் கார மாளும்
புரிவற விவற்றை யெல்லாம் புந்தியாற் றீர நீக்கித்
துரிசலை வின்றி நின்ற யென்னினு மென்னுந் தோற்றந்
தெரிகிலா தநுவே நீயாந் தெளிந்ததற் பாமு மஃதே. 886

அனைத்துள விசேட நீங்கி யச்சமற் றேட ணைக்குட்
டினைத்துணைப் பற்றற் றின்மை சிக்கெனச் சேர்ந்து செல்வம்
வினைப்பகைக் கீந்து நானென் பதுவிட்டு மேனிச் செய்கை
தனைத்துறந் தவர்பா லையந் தனையிரந் தெனையும் விட்டு. 887

நிற்பர மாயிவ் வாறு நிற்கின்மே லுக்கு மேலாந்
தற்பர நீயே யாதி யென்றவன் சாற்றக் கேட்டு
வெற்படர் தோளா னெஞ்சிற் செய்வதாந் தன்மை மேவிப்
பற்பல தன்செய் கைக்கே பகீரத னிற்ப தானன். 888

சிறிதுநாட் கழிந்த பின்னர்ச் சிறந்ததோர் வேள்வி செய்து
நெறிவளர் செல்வ முற்று நீசமு முயர்வு நாடி
வறியரா மறையோர் தெய்வங் கிளைமுதல் வந்தோர்க் கீந்து
பிறிவறு துகிலொன் றன்றிப் பிறிதிலன் மூன்று நாளில். 889

யாவரு மிரங்க யாது மினிமையாந் தனது நாட்டை
மேவரும் பகைவற் கீந்து வேறறு துகிலொன் றுனேன்
றூவரு முனியாய் ஞான முனிக்குணஞ் சார்ந்து தன்ன
தோவறு நாடு நீங்கி யொருவனு யுலாவ லுற்றான். 890

முகத்தினுற் பெயராற் கண்டோ ரறிகிலா மூதூர் தோறு
நகத்துயர் வனங்க டோறு நண்ணினன் றீர னுகி
யகத்திலே டணைக ளெல்லா மவிழ்த்தனன் சிறிது நாளி
லிகத்துயர் சாந்தி யாற்றன் னிடத்திளைப் பாறி னனே. 891

படிமுழு துழல்வா னோர்காற் பகைவற்குத் தான்முன் னீந்த
கடிநகர் புக்கா னெல்லாக் காரணமும் வென்றோன் சென்று
மடியிலா வமைச்சர் மற்றோர் மனையெலா மைய மேற்றான்
முடியுடை யிவனை நோக்கி யிரங்கினர் முன்பு கண்டோர். 892

அதிகபூ சனைகள் பண்ணி யரசுசெய் தருளு கென்றே
பதிபெறு பகைவன் றானும் பகரவும் பலியே யன்றி
யெதிரொரு திரண மேனு மிச்சையற் றிருந்து சின்னாட்
புதிதிதென் றெவரும் வெம்பப் போயினன் புறத்துந் தானே.

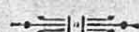
சாந்தியே வடிவாய்ப் புந்தி தளர்வின்றி யின்ப மெய்திக்
காந்திசேர் தன்சொ ரூபக் கண்ணிலே விநோத மேவிப்
போந்திசை யதனில் வந்த குருவினைப் புகழ்ந்து சேர்ந்து
தாந்திரி வுற்றா ரன்னர் சைலத்தில் வனத்தி னட்டில். 894

குருவுமா ணாக்கன் றானுங் குறைவறு சமத்தை மேவி
யிருவரு நிலைமை யொப்போர் விநோதத்தா லாக்கை தாங்கிக்
கருவுட லிருந்தென் போயென் காமித்த படியு லாவி
யொருமையி னுள்ள வாற்றா னுறைகென வுறைக்க வுன்னி. 895

துன்புறா வானந் தத்த சுகத்தினு மத்தி மத்து
மின்புறார் தனங்கண் மாத ரிணையநிதி யிருநாற் செல்வ
முன்புற விரும்பிச் சித்தர் தந்தவை மோக மின்றி
மென்புலொத் தொழிந்தார் வேறோர் மேதகு நாட்டிற் சென்றார்.

சிகித்துவசன் கதை.

வகிர்த்துநிமிர் மனமென்னு மாப்பறவை தனைமுன்ன மாற்றி யோட்டிச், சிகித்துவசன் றனைப்போலச் சாந்தனா யுன்னிடத்தே செறிவா யென்னச், சுகித்துணர்வி னின்றுளவச் சிகித்துவச னுரையா சொல்வா யெல்லாஞ், சகித்துணர்வு மேன்மேலு நிறைவதற்கென் றவன்கேட்பத் தவனுஞ் சொல்வான். 897

துவாபரமா முகத்துமுத னுண்டானே னேழுமனுத் துஞ்சு மெல்லைத், திவாகரனேர் மாளவதே சத்திறைவன் சிகித்துவசன் செங்கோல் வேந்த, னவாமுதறீக் குணமில்லோ னுதாரமுத னற்குணங்க ளனைத்து முள்ளோன், விவாதமறு மோனத்தோன் சமதமமாங் குணநிறைந்தோன் மிகவு நல்லோன். 898

சூடாலை யெனுங்கன்னி சுராட்டிரமன் னவனளித்த தோகை போல்வாள், வீடாத நற்குணத்தாற் றனையொப்பா ளவளையவன் விவாகஞ் செய்தான், வாடாத நினைவொன்றிப் பிறிவின்றிச் செய் தொழில்கண் மாறு பாடற், றீடான பலகலைக்கும் வல்லவரா யிருவருமோத் தினிது வாழ்ந்தார். 899

ஈருடலுக் கோருயிர்போ லிருவருஞ்சேர்ந் திளமைநல மினிது துய்த்தார்,சீருடைய வருடங்க ளிவ்வகையே யெல்லையறச் செல்ல லோடு, மோருறுதி யிலாவிளமை யுடைந்தகுட நீர்போல வொழுகிப் போக, நீருறுசெந் தாமரைமேற் பனியிடிபோற் சரை வந்து நேர்ந்த தன்றே. 900

கரதலத்து நீரதுபோ னித்தலும்வா ணுண்மெல்லக் கழன்று செல்லத், திரண்மழைநாட் சுரைக்கொடிபோற் றீராமா லொன்றுமே தீர்க்க மாக, விரவுசரற் காலத்தி லாற்றுநீர் போலழகு விரைவி லோடப், புரமுறுநற் சுகங்க ளெல்லாஞ் சிலைவிடுத்த சரங்களைப்போற் போயிற் றன்றே. 901

கதலியுறு கருப்போல நிராசையைத்தந் ததுபயன்றீர் காரியந்தா, னிதமுறவாங் கவர்நினைவா ரெத்தைபடைந் துள்ளமீண்டெங்கும் வீழா, ததுமிகநன் றவ்வகையா னதுகிடையா திம்மோகத் தழுந்து வார்க்குத், திதமுறவத் தியாத்துமதத் துவநூலே பிறவிநோய் தீர்ப்ப தன்றே. 902

ஆற்றுமதத் துவஞான மொன்றுளு மலதுபிறப் பறுதென்றெண்ணி, யூற்றமுறு தற்பரரா யதின்மனமா யதிற்சேர்ந்த வுயிராய் நித்தஞ், சாற்றுமதி னிட்டையரா யதற்கடுத்தோர் சார்வாய்ச்சான் றோர்கள் பூசைக், கேற்றசெய லாற்சிறிது மிடைவிடாப் பரிசயமா யிரண்டு பேரும். 903

தம்மிற்று முணர்ந்துளரா யதற்கடுத்த வாசாரந் தரித்துநீணுள், விம்முற்ற மகிழ்ச்சியராய் விளங்கினர் பின்பந்த விவேகமங்கை, யம்மைக்கா நல்லபத வொழுங்கினுற் பேரறிஞ ரருளிச்செய்த, செம்மைச்சாத் திரப்பொருள்க டரிக்கலா மளவறிந்திருந்தக் கேட்டு. 904

எள்ளுறு வியாபாரம் வியாபார மில்லாமை யிரண்டு மின்றி, வெள்ளிதாய் விளங்கியநற் புந்தியாற் சூடாலை விசாரிக் கின்று, டெள்ளியே தன்னைமுத னேக்கிநா னென்றெத்தைச் செப்பு கின்றே, முள்ளுறு விம்மோக மாருடைய தெவ்வாறெனக் குதித்த தெத்தால்.

முதலான வுடல்சடமா மூகமா நானென்று மொழிய லாகா
விதமான கருமஞா னேந்தியங்கள் சடமாகி வெவ்வே றுகு
மதனுறு னன்றுகுந் தடியினு லோடுகளை யசைக்கு மாபோற் [றே.
றிதமாகா மனத்தாலே யிவையிரைந் துஞ்சேட்டை செய்யு மன்

செறிதருசங் கற்பமெனுஞ் சத்தியுள தாய்ச்சடமாஞ் சித்தந் தானு, மெறிகவணுற் கற்போலப் புந்தியினிச் சயத்தாலே யியக்க மெய்து, மறிவுறுபுந் தியுஞ்சடமா மறுதியிட லேவடிவா யகங்கா ரத்தா,னெறியுறுசெய் கையையுறுமாற் பள்ளத்தா லோடு நதி நீர்க ளேபோல். 907

தீதகங்கா ரஞ்சடமாய்ப் பயனிலியா யவசமாய்ச் சீவ ஞலே, சாதமுறு மிதுசிறுவர் மயக்கத்திற் பேய்தோன்றுந் தன்மை போ லா, மோதியசீ வனுந்தொழிலே வடிவாய்க்காற் றுருவாகி யிதய முற்று, மேதகைய சுகுமார மாயுள்ளே மற்றென்றுன் மேவி வாழும். 908

ஆற்றுமதத் துவவறிவென் றறிந்தேனீ தறிபொருளா லழு க்கு மேவா, தேற்றுமென துருவமா யசிரணமாஞ் சித்துருவாற் சீவன் வாழுந், தோற்றுபொருள் களின்மயங்குஞ் சித்துருவாற் சீவன்வாழ் தொடர்ச்சி கூறிற், காற்றதனுன் மணம்போலும் பள் ளத்தா னீர்போலுங் கருதுங் காலே. 909

பொய்யாகிச் சடமான வறிபொருளின் புணர்ச்சியாற் போத ரூப, மைபான சடமாகிப் பெருநீருட் கனல்போற்றன் வடிவை விட்டு, மெய்யான சித்துருவ மிப்படியே யறிபொருளை மேவ லாலே, யையோபொய் யாய்ச்சடமா மறிவினு லறிவிக்க வறிந்த தன்றே. 910

இந்தவறி வெத்தாற்கா ணப்பட்ட தென்னில்வே றேது மில்லை யந்தமில்கா லத்தாலே யறியவேண் டியதறிந்தே னம்ம வம்மா முந்துவறி வின்பரப்பை முடிவாக மனங்கரண முதல வெல்லாஞ் சிந்தனைசெய் யாமையா லுதித்தனவாஞ் சிந்தித்தாற் சேரப் பொய்யே. 911

எல்லையில்பே ரறிவேயிங் குளதிதனைப் பேருண்மை யென் றுஞ் சொல்வா, ரல்லலுறுங் களங்கமறச் சமமாகி யகங்கரமில் வடிவ மாகித், தொல்லையொளி யொருகாலே துலங்குவதாய் நித்த பரி சுத்த மாகி, மல்லலுயர் பிரமமெனப் பரமமெனப் பெயர் பெற்று வழங்கு மன்றே. 912

இவ்வாறு தினந்தோறுந் தன்சொருபத் தேகளிக்கு மிதய நோக்காற், றவ்வாத பகுதிநிலை யாயாசை போய்ச்சங்கஞ் சற்று மின்றி, யொவ்வாத தொந்தனைபோய்த் தொழிலின்றிப் பற்றுவீ டொன்று மின்றிக், கவ்வாத வியற்றெழில்செய் துயர்பரமப் பெரும்பேற்றுற் கருத்து முற்றி. 913

உள்ளுறுபூ ரணமெய்தி யுவமைகட்கப் பாலாகி யொருவ னாலுந், தெள்ளியள விடவொண்ணு நிலையாந்தன் விவேகத்தின்

செறிப ழக்க,வெள்ளமுறத்தன்சொருபம் வெளியாய்மென் மலர்க் கொடிபோல் விளக்க முற்று, ளெள்ளரிய வபிநவமாம் பேரெ ழில்கூ ரிவள்பொலிவை யினிது நோக்கி. 914

கண்டறியா வழகிதென மிகவியந்து சிகித்துவசன் கழற லுற்றான், பண்டையிள நலமீண்டு படைத்தனைபோ லலங்காரம் பலபெற் றுய்போ, லண்டாமு துண்டனைபோ லார்க்குமுற வரிய பத மடைவுற் றுய்போன், மண்டுகின்ற வாநந்த நிறைந்தனைபோற் பொலிகின்றுய் மாசி லாளே. 915

போகத்துக் கிரங்காது சாந்தமா யூற்றமாய்ப் பொலிவுண் டாகி, யேகத்திற் சமமாய்க்கெம் பீரமா யுனதுமன திருப்ப தென்னே, தேகத்திற் பெறுமழகுஞ் சித்தத்திற் பேரழகுஞ் சேர்ந்த தெங்ங, னீகற்பா லுரையென்னக் காதலற்குச் சூடாலை நிகழ்த்த லுற்றுள். 916

கிஞ்சி லுமின் றிக்கிஞ்சில் வடிவான விதுவிட்டுக் கிஞ்கி லன் றி, விஞ்சுமொரு வடிவுற்றே னதனுலே சீருடைத்தாய் விளங்கா நின்றேன், கிஞ்சிலே கிஞ்சிலெனச் சுபாவங்லே யாயுதயங் கெடுதி யின்றுய், விஞ்சுவதே ததையறிந்தே னதனுலே சீருடைத்தாய் விளங்கா நின்றேன். 917

அருந்தாமற் றாரிதாம் போகங்க ளருந்தினபோ லமைந்தின் புற்று, வருந்தாமல் விருப்புவெறுப் பிலவதனுற் சீருடைத்தாய் வாழா நின்றேன், பெருங்கோபம் பற்றிரண்டுஞ் சிறுதொழிற்பாங் கியரறிவாம் பெரிய பெண்கண், மருங்கேசாத் திரநோக்கிற் களிக் கின்றே னதனுற்சீர் வாழ்வு பெற்றேன். 918

கிஞ்சின்மாத் திரமுருவி லாதவுல குக்கெல்லாங் கிளர்தே வாகி, யெஞ்சலில ளென்றென்பா லின்புறுவ னதனுற்சீ ரெழில் பெற் றேனுன், புஞ்சமுறு மிவையெல்லாம் விட்டனன்வே றே பொய்யு மெய்யு மாகி, விஞ்சுமது முற்றுமடைந் தேனதனுற் சீரு டைத்தாய் விளங்கா நின்றேன். 919

கண்ணுற்பல் காரணத்தாற் கருத்தாலிங் கெதுகாண்கே னது தான் கிஞ்சி,னண்ணும லதற்பிறிதாய்க் கிஞ்சிலா தொன்றுள்ளே நன்றுய்க் காண்கேன், பண்ணுன சிரிதெனச் சூடாலை சொன்ன வற்றைப் பற்றிப் பாரா, னெண்ணும னகைத்தவளைச் சிகித்துவ சன் வேறென்றை யியம்ப லுற்றுன். 920

வஞ்சியிடை யாயிசையா ததுசொன்னுய் சிறியோர்போன் மருளா நின்ருய்,விஞ்சுதரா திபர்வாழ்வின் மிளிர்கின்ரு யுன்னிலே மிளிரா நிற்பாய்,கிஞ்சிலேவிட் டுக்கிஞ்சி லாதடைந்தோர் முன்னிலே யைக் கிட்டா ரென்னிற், பஞ்சிலடி யாயவர்தா முன்னிலேயாய் விள ங்குவதெப் படியே சொல்வாய். 921

அருந்தவுருப் போகத்தா லகமகிழ்ந்தே னென்றதனை யகற் று கிற்பார், பொருந்துமிடி யினர்போனிர்ப் பாக்கியரா மவரெங்ங ன் பொலிவார் சொல்வாய், திருந்துறக்காண் பவைகாணேம் வே றேகாண் குதுமென்று செப்பு கிற்பா, ரிருந்துரைக்கு மிவ்வுரை யை விடாமலவர் விளங்குவதெப் படியே சொல்வாய். 922

ஆதலாற் பேதையா யறிவிலியா யலேபவளா யநேகஞ் சொல் லாற்,போதநீ களிக்கின்ரு யெனவெடிக்க நகைத்தயலே போனுன் மன்னன்,மதரா ளதற்கிரங்கித் தன்னறிவி னிளேப்பாறி மகிழா ணுகிப்,பேதமா,யென்னுரையை மன்னனறிந் திலனென்று பேசுற் ருளே. 923

பின்னருமன் னனுந்தானுந் தலேநாட்போற் பேதமறப் பெ ருநாள் வாழ்ந்தார், துன்னுமமை வாயாசை யொன்றுமிலா திருந் துஞ்சூ டாலே தானே, யுன்னியுய ராகாசந் தனிநடக்க வியற்றுது மென் றுறுபோ கங்க, ளின்னலற வனேத்தையும்விட் டேகாந்தச் சுகாசனத்தி லிருக்கை யெய்தி. 924

நாயகனே யிமைப்போது நீங்காதா ணல்லமுதா ஞானந் தன்னே, யாயவனுக் கநேகவுபா யத்தினு லறிவித்து மனேய மன் னன், றாயறிவி லிளேப்பாறப் பெற்றிலன்மா யோகினியாஞ் சூடா லலேக்கு, மேயகுணங் களுமறிந்தா னில்லேப்பா லகர்விஞ்சை மே வா தாற்போல். 925

ஒல்லும்வகை யுரையென்ன விராவகன்கேட் டலும்வசிட்ட னுத்த ரிப்பா, னல்லவுப தேசந்தா னம்பிக்கை மாத்திரத்தை நன் ருய்ச்செய்த,லெல்லேயிலா வறிவுக்குச் சுத்தமா மகனறிவே யேது வென்று, சொல்லுதலு மீண்டந்த முனிதனுக்கு ரகுநாதன் சொல்லு கிற்பான். 926

மகனறிவே யேதுவெனிற் குருவசன மேதுவாய் வருவ தெங்ஙன், மிகுமறிவுக் கெனக்கேட்ப வசிட்டனதற் குரைசெய்

வான் விந்த வெற்பி,னகல்வனத்தி லொருவேடன் பெருங்குடும்பி யவனொருநா ளடவி தன்னிற்,புகுநெறியிற் பலகறையொன் றினைக் கெடுத்துத் தேடினுன் புலம்ப லோடும். 927

மூன்றுநா டேடியபின் முழுமதிநேர் மணியொன்று முன் னே கண்டா, னேன்றுபல கறைதேட வேழுலகும் பெறுமணி யை யெதிர்ந்தான் வேடன்,ஞான்றவுப தேசத்தாற் கல்வியான் ஞா னமுறு மதுவே போல, வூன்றுறவொன் றைக்கருத வொன்றுவெ ளிப் படுங்குருவி னுபதே சத்தால். 928

நலனுறுபே ரறிவுக்குக் குருவசனங் காரணத்தை நண்ணு தேனும், பலகறைநன் மணிக்கேது வானற்போ லேதுவாய்ப் பல த்தை நல்குங், குலவுசிகித் துவசன்முன் ஞானமிலா மையின்மோ கங் கூடிச் சாலச்,சுலபமுறு தன்செல்வம் பெருங்கனலென் றெண் ணியே துன்ப முற்ருன். 929

அருந்தானம் பலகொடுத்தான் றவமிகச்செய் தான்றீர்த்த மனைத்துந் தோய்ந்தான், வருந்தாமை யவற்ருலும் பெற்றிலன் பே ரிடராலே மனநொந் தோர்நா, ளிருந்தானே காந்தத்தின் மடிமேலே சூடாலை யிருக்கச் செய்து,பெருந்தாப முறுகின்ற துய ரெல்லா மவளுக்குப் பேச லுற்ருன். 930

ஆண்டவர சினும்புசித்த செல்வத்து மின்றுநா னுசை யற்றே, னீண்டவனம் புகநயந்தேன் றுக்கசுக மாபத்து நிதிக ளெ ல்லா, மாண்டவனத் துறைவேரைத் துயர்செய்யா புவிபொருட் டான் மயங்க வேண்டா, காண்டகுதன் கிளைநாசந் தோன்ருத நாட்டினும்வன் காடு நன்றே. 931

பற்றின்றித் தனியிருக்கு மனத்தைப்போற் பனிமதியும் பது மத் தோனும், பொற்றிரள்சே ரிந்திரனுஞ் சுகமடையா ராதலிற் கான் போகு மென்னைக், குற்றமென விலக்கலைநீ கணவர்நயந் தது விலக்கார் குலத்தின் மாதர், சிற்றிடையா யென்றுரைத்த மன்ன னுக்குச் சூடாலை செப்ப லுற்ருள். 932

வசந்தநாண் மலர்விளங்குஞ் சரற்காலங் காய்விளங்கு மரபு போல, விசைந்தநாட் செய்ததொழில் விளங்குமாற் சரையாலே யாக்கை நைந்தாற், பசைந்தமா லறவனமே போகலா மிளமைநா ட் பான்மை யன்ரு, மசைந்திடா தொழிகவெனச் சூடாலை சொல் லியதற் கரசன் சொல்வான். 933

தடாதொழிவா யேகாந்த வனம்புகுந்தே நிற்பேனுன் சற்றுந் தாழேன்,படாமுலைநீ சிறியையா லுடன்வருதற்காகாநீ பாரைத் தாங்கி, விடாதிருத்தி நன்மனையிற் கணவரகன் ருற்குடும்ப மெலிவுருமற், கெடாதளித்தல் குலமகளிர் விரதமென நீர்படிவான் கிளந்து போனுன். 934

பகற்பொழுது சென்றதற்பின் சந்திநிய திகள்பண்ணிப் பாவை யோடுஞ்,சுகித்தமளி யெனநிலத்திற் றுயில்வுற்ரு னள்ளிரவிற் றுயிலும் வஞ்சி, யகத்திருப்ப மெல்லவெழுந் தவளறியா வகையேகி யறிந்தோர்க் கெல்லா, நகர்க்குளுலா வுதுமென்று யாவரையு நிறுத்திப்போய் நகரை நீத்தான். 935

சடமகலாப் பெருந்திருவே யுனைத்தொழுதே னில்லென்று தன்னோ டேகி, யடவிபுகுந் தான்றினமோர் பன்னிரண்டிற் பலகிரியு மாறு நீங்கிப், படர்சனங்கள் செலற்கரிதாய் மந்தரவெற் புக்கருகாம் புழுவம் புக்கான், மடலவிழ்பங் கயவாவி மலர்ப்பொழில்சூ ழவ்விடத்தில் வசிப்ப தானுன். 936

சாலையமைத் தான்மூங்கிற் றண்டிழைத்தான் கமண்டலமுஞ் சமைத்தா னக்கு, மாலையுங்கந் தையுங்கனிகா யமைப்பனபாத் திரங்களுமான் ருேலுஞ் சேர்த்தான், மேலையுயர் தவந்தொடங்கிச் சந்திநிய மமுஞ்செபமும் விடிந்த சாமஞ், சோலைமலர் பறித்தலிரண் டாஞ்சாம மிவ்வகையே தொழில்க ளாக்கி. 937

கடவுள்பூ சனைமூன்றுஞ் சாமாநா லாஞ்சாமங் கனிகாய் கொள்ளல், படரிரவெல் லாஞ்செபமா மிவ்வாறு தவம்புரிந்தான் பகர்ந்த வேந்தன், மடவரலிங் கரையிரவிற் கண்விழித்தா டன்னருகு மன்னனைக் காணு, ளிடர்மருவி வாழ்வகன்று வனம்புகுந்தா னரசனென விரங்கி வாடி. 938

பதியொழிந்து கதியில்லைக் குலமகளிர்க் கரசனைநாம் பயிறுமென்னு, மதிநினைந்து சாளரத்தாற் புறப்பட்டு வானேகி வானிற்சித்த, ரதிகமிதோர் மதியென்ன முகந்திகழப் போகின்ரு ளாங்கே கண்டாள், கதிர்வடிவா ளுடனிரவிற் றனிப்போமன் னனைக் கண்டு கருது கிற்பாள். 939

இனியிவன்செய் வனவென்னென் றெண்ணுதனு மேற்செய்வ தெல்லாங் கண்டாள், கனிமொழியா டிரும்பினு ளின்றிவனை

நாஞ்சேறுங் கால மல்ல, துனியறப்பின் சேர்வதே விதிநெறியா மெனமீண்டு தொல்வி டுற்றாள், வினவினர்க்கு மன்னவனோர் கார ணத்தே கினனென்று விளம்பி யார்க்கும். 940

அரசனெழுங் காற்புவியைத் தனிக்காத்தாள் சமநோக்கா லணங்கு போல்வாள், வரிசையுடன் பதினெட்டாண் டகன்றுகூ டாலே யுந்தன் மனையில் வாழ்ந்தாள், புரைசெறிகா னகத்திருந்தான் சிகித்துவச னவன்பானும் போவ தற்கு,விரவியநா ளிதுவென்ன விருளிலே புறப்பட்டு விண்ணிற் போனாள். 941

மாருதத்தின் கழுத்தேறி மறைந்துபோய் மந்தரமா மலையைச் சேர்ந்தா, ளாரமற மணிப்பூண்க ளின்றியே கருத்துலர்ந்த வங்க மாகி, யோருடனின் றதுகண்டா ளறிந்திலண்மா யோகத்தா லுணர்ந்து மன்னைக், கூறுமிடர் சிறிதடைந்து தன்னிலே மனத்தோடு கூற லுற்றாள். 942

அறியாமை யறக்கொடிதந் தோவந்தோ வதனுவிவ் வரசனேந்தான், பிறியாத ஞானமும்போ கமும்வீடு மின்றளிப்பேன் பிறிதொன் றில்லேச், சிறியாணம் மனைவியிவ ளென்றிகழா வகை வேறோர் தேக மேவி, நெறியாக வுணர்த்துவன்பே தைமைதீரு நெஞ்சினனாய் நிருப னின்றான். 943

பக்குவமா தலினிந்த விமலமனத் தேயறிவு பற்றிப் பாயுந், தக்கதிது வென்றெண்ணி யொருசிறிது தியானத்தாற் றுன்வே றாகி, மிக்கதொரு வேதியன்சே யாய்க்கணவன் முற்குதித்தாள் விண்ணி னின்று, மக்கணமே யவனேக்கிக் கடிதெழுந்தங் கீகார மனைத்துஞ் செய்தான். 944

பொன்னிறத்தன் வெண்டாள மாலையன்வெண் டுகிலுடையன் புரிவெண் ணூலோ,னன்னிலத்தை விடச்சிறிது மேனிற்போன் றனைநோக்கி நடவிங் கென்று, தன்னிடத்தா தனங்கொடுத்தான் சிகித்துவசன் மறையவன்செய் தானு மீண்டு,மன்னியற்கைத் தவமுனியே யுனைத்தொழுதே னென்றுமறு மாற்றஞ் சொல்லி. 945

ஆதனத்தி லிருத்தலுமே மன்னுரைப்பான் கடவுண்மக னனைநீதான், போதலினுற் பயன்பெற்றே னின்றன்றே வென்றுபல பூசை பண்ணி, யேதமற விட்டதே வதையென்றே கருதினனிவனு மந்தப், பூதலமன் னனைநோக்கி நின்குணமும் வினயமுமார் பொருந்து கிற்பார். 946

அதனாலே நீடூழி வாழ்தியா லுபசாந்த மான நெஞ்சால், வித மான கற்பனையற் றரியதவம் வீடுபெற மிகச்செய் தாயோ, சத வேள்வி வாசவனோர் வேந்தனும் பதம்விட்டுத் தவவ னத்தை, யிதமாக நினைந்துறைத லசிதார விரதமெனு மியற்கை யொக் கும். 947

என்றமறை யவன்றனைப்பார்த் தாசனுரைப் பானிங் கென் னிபற்கை யெல்லா, நன்றுணர்வுற் ருய்தேவ ருதலா லிதில்வியப்பு நண்ணற் பாற்று, நின்றனைநீ யார்புதல்வ னின்பெய ரென் வருபொருளே னிகழ்த்து கென்ன, வொன்றுமொழி யாது ரைப்பக் கேட்டியென மறையவன்சே யுரைக்க லுற்றான். 948

நாரதனென் றொருமுனிவன் மெய்ஞ்ஞான விளக்கொப்பா னன்னீர்க் கங்கைத், தீரமுறு பொற்றலத்திற் சமாதியிருந் தானந் தத் தியானம் விட்டோர்,நேரமிருப் புழிவிளையாட் டொலியொன் று செவியுறவந் நெறியைப் பார்த்தான், பேரழகி லரம்பைதி லோத் தமையொப்பார் திரண்டுசில பெண்கள் வந்தார். 949

கங்கையினீர் விளையாட்டிற் களிப்புறுவார் புருடரயல் காணு வாற்றாற், சங்கையறத் துகிலில்லா ரவர்வரத்தைக் கண்டுமனந் தாவி யோடித், துங்கவிவே கந்துறந்து சுகமடைய வுயிரலைந்து தொடர்ந்து நிற்கும், பங்கமிலா நாரதன்றன் மனநழுவிச் சுக்கில மும் பாய்ந்த தன்றே. 950

என்னனுமே நின்மொழியா மின்னமுதா முளங்குளிர்ந்தே னெனினும் வேறு, பன்னுமொழி பரம்பொருள்போ லறிவரிதாற் குவித்துனதுற் பத்தி சொல்வாய், பின்னருபர் பரம்பொருளை வருந்தியுங்கேட் கின்றேன்மேற் பேசு கென்ன, மன்னனுரை செ யக்கேட்டுச் சூடாலை யாமறையோன் மைந்தன் சொல்வான். 951

நழுவுமன மெனுமத்த மதகயத்தை நாரதனுர் நல்வி வேகப், பழுதில்பெருந் தூணிலே நற்புத்தித் தோட்டியாற் பற்றிக் கட்டி த், தழுவுபடி கக்குடத்திற் றுதுவைவிட் டான்பாலைச் சால வார் த்தான், செழுமதியம் பாற்கடலில் வளர்வதுபோற் கருவளர்ந்து சிறந்த தன்றே. 952

குடநின்று புறப்பட்ட குமரனுக்கு விஞ்சையெனுங் குறை வில் செல்வப், படலங்க ளுண்டாக்கிப் பிதாமகன்பாற் கொடுபோ

கப் பதுமத் தோனுங், கடனென்று பேரனுக்கு மெய்ஞ்ஞானக் கரைகாணக் காட்டி விட்டா, னுடனந்நா ளன்னவனுற் குடம்பெற லாற் கும்பனெனு மொருபேர் பெற்றேன். 953

செய்யகலை மகளெனக்குத் தாயாங்கா யத்திரிதான் சிறிய தாயா, மையில்சதுர் வேதமெனுந் தோழருடன் விளையாடி வந்தே னென்ன, வையவுனைத் தரிசித்தேன் பெறவேண்டும் பேறெல் லா மமையப் பெற்றேன், மெய்யிதுவென் றுன்மன்னன் கும்பன தற் கிவ்வாறு விளம்ப லுற்றான். 954

எனையுரைத்தே னுனக்குமுத னீயாரென் செய்கின்று யெனு க்கு நீயு, முனையுரைப்பா யென்றலுமே மன்னனுரைப் பான்பிற விக் குள்ள மஞ்சி, வினையறுகா னகம்புகுந்தேன் சிகித்துவசன் பேர்நாட்டில் வேந்தாந் தன்மை, தனையிகழ்ந்திங் கிருக்கின்றேன் பிறவிக்கே விடாமலுளந் தவியா நின்றேன். 955

இப்பரிசே தவத்தொழிற்கு வேண்டினவெல் லாந்தேடி யியற்று நின்றுஞ், செப்பரிய துயர்விட்டுப் பெருந்துயர்சேர்ந் தேனமுதந் தீநஞ் சான, தொப்பரியா யென்றலுமே கும்பனுரைப் பான்குரவ னுணர்த்து ஞான, மெய்ப்படவந் தாற்சுகமாம் போது போக் குங்கிரியை விநோத மன்றே. 956

ஞானமில்லா தவர்க்கெல்லாங் கிரியையே கதியாநற் கிரியை வேந்தா, வீனமுறு வாதனைமாத் திரம்பலமா தலிற்பலமு மெய்த நல்கு, மானமுறு மிருதுவரின் முன்பலங்க ளங்ஙனே மாய்தல் போல,வூனமுறு வாதனைமாய்ந் தாற்கிரியை யுறுபலமு மொழிந்து போமே. 957

பலமதனை யொருகாலும் பலியாத சரவணத்தின் பரிசு போல, வலமருவா தனைதீர்ந்த கிரியையுமேற் பலந்தன்னை யளிக்க மாட்டா, வுலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொழிந்து போனுன், மலமுறுவா தனைதோன்று கானலினீ ருண் டென்று மதிப்பா ருண்டோ. 958

வாதனைமாத் திரம்விட்டாற் சரைமரண முறுபிறவி மருவா தான, தீதில்பத முண்டாகும் வாதனையோ டேசேர்ந்த சித்தந் தானே,பேதைமையஞ் ஞானமாம் வாதனைதீர் மனந்தானே பிறவா

ஞான, மேதமறு ஞானத்தா னேயமுணர்ந் தாற்பிறவி யெய்தா தன்றே. 959

ஞானமிக நன்றென்றே யயன்முதலா நல்லோர்க ணவிலா நிற்க, நீநயவா திருந்தனையென் யானுரிவ் வுலகெங்ங னேர்ந்த தெங்ஙன், ஞனமுற விறக்குமென நினைகிலேயென் பேதையர்போற் றளர்கின் றுயெ, ஞனகுர வரையிறைஞ்சிப் பந்தம்வீ டெப்படியென் றறிகி லாயென். 960

நிறையறிவின் சமமான நோக்கினரைச் சேவித்து நிரந்த ரித்துப், பொறையுடனே வினவினன் முத்திபெறு நுண்ணறிவு பொருந்து மென்னு, மறையவன்போ தித்தலுமே கண்கணீர் சொரிந்திரங்கி மன்னன் சொல்வா, னிறையவனே யறப்புதுமை யுன்னுலே யுணர்வுற்றே னேழை யானே. 961

மடமையாற் பெரியவர்தஞ் சேவையைவிட் டுத்தனியே வன த்தில் வந்தே, னிடர்மேவு பாவமெலா மின்றெழிந்தேன் வனத் தினீ யெய்தி யென்னைக், கடனுக வுணர்த்துதலாற் குருநீயென் பிதாநீயென் காத லோனீ, திடமான மாணுக்க னுய்த்தொழுகின் றேன்கருணை செய்ய வேண்டும். 962

உதாரமிக வுண்டாகி யுணர்வுற்றுற் றுன்பமெலா மொழிப்ப தாகிச்,சதாசுகமாம் பொருளாக நீயறிந்த தேததனைச் சாற்று கிற் பாய், பிதாமகனெப் பாயென்ற மன்னனுக்குக் கும்பன்றுன் பேசு கிற்பான், கதாவியெழு மனமொருப்பட் டுணர்தியே லுனக்குண் மை கழறு கிற்பேன். 963

சொன்னதுகைக் கொள்ளாது விநோதத்தாற் கேட்பவர்க் குச் சொன்ன வார்த்தை, பன்னியுமோர் பயனுகா திருளிலே விழிக்குணர்வு பலிப்ப துண்டோ,வென்ன லுமன் னவனுரைப்பான் வேதவிதி யேநீயிங் கிசைத்த வெல்லா, நின்னருளாற் கைக்கொ ண்டு சத்தியமே நன்றுக நினையா நிற்பேன். 964

என்று மன்ன னுரைசெய்ய வெழிலார் கும்ப னுரைசெய்வா
னென்று மறியாப் பாலகனுக் குரிய தந்தை யுரைப்பதுபோல்
வென்றி மன்னு நானுனக்கு விளம்பு முறையை வினவாது
நன்றி தென்றே கேளென்று ஞானந் தோன்ற நவில்வுற்றுன். 965

மன்னு வீதோர் கதைகேட்பாய் மற்றிக் கதையி னுறுபொருளைப், பின்னு னுரைக்கேன் முன்னுளிற் பெரியோ னொருவன் பெருஞ்செல்வன், பன்னு நின்ற கலைநூல்கள் பலவும் வல்லோன் ஞானமிலோ, னன்னு னுயர்சிந் தாமணியை யறவே முயன்று தேடுற்றான். 966

மிக்க வருத்தத் தாற்றீர மேவ வேண்டு மெனுமுயல்வாற்
றக்க மணிகிட் டினவருந்திச் சால முயன்றார்க் கேன்கிடையா
தொக்க சுடர்மா மணிதன்முன் றோன்றி மதியின் விளங்கிடவு
நக்க மணியைக் கைக்கொள்ளா நாநா விதமாய் நாடுற்றான். 967

சிந்தா மணியன் றிதுவேறோர் சிறுமா மணிசிந் தாமணிதா
னெந்தா ராய்ந்து வாளுட்போய் நடங்கும் போதல் லால்வருமோ
னைந்தா னும்பா வியர்க்கெய்தா நல்லோர் சிலர்க்கு நண்ணலுறுந்
தந்தாம் வினையை நினையாமற் றளர்ந்தாற் கடிதி னெய்திடுமோ.

மனித னுனென் றவமற்பம் வல்ல பங்கள் சிறிதில்லைத் [டுமோ
துனிசெய் நிர்ப்பாக் கியனெனக்குத் தோன்று மணிமுன் றோன்றி
நனியின் னமுந்தே டுதுமென்று நன்மா மணியை யெடுத்திலனாற்
புனித மணியும் போயினதாற் பொல்லா தார்க்கு நலனுறுமோ.

மீண்டும் வருந்தித் தேடுற்றான் வெம்பிச் சிலநா ளுழன்றளவே
யாண்டு மறைந்து சிலசித்த ரவனை நகுவான் காட்டுவிக்கக்
கீண்ட வளையின் முறியொன்று கிடப்பக் கண்டா னறிவில்லான்
மாண்டசிந்தா மணியிதென மகிழ்ந்து வியந்து கைக்கொண்டான்.

வெந்த மணியை மிகப்பேணி மிக்க நிதியெல் லாம்விட்டான்
வந்த மணியெல் லாமளிக்கு மற்றநிதிக ளென்னென்றே
சிந்தை செய்தா னித்தேசந் தீயோ ருண்டு சுகமில்லை
யிந்த விடந்தீ தெனவனத்தி விருந்து சுகிப்போ மென்றகன்றான்.

வாழ லாமென் றெண்ணிப்புன் மணியால் வருத்த மெலாமுற்றுத்
தாழ நின்றான் வேறொன்று சாற்றக் கேளாய் புந்திக்குச்
சூழ வறிவுண் டாக்குவிக்குந் தொல்லை விந்த வனத்திடையே
வேழ மொன்று கரிகட்கு மேலா மிகவு முயர்ந்ததுவே. 972

வயிரத் தினுநீண் டறக்கூராய் வலிதா கியகோ டிரண்டுளது, பயில்வுற் றிருப்புக் கயிற்றாலே பாகன் பிணித்து விலங்கிட்டான்,

செயிர்பற் றியபல் பிணிப்பாலே சிந்தை தளர்ந்து கொம்பிரண் டாற், குயில்வித் துளவன் கட்டெல்லாங் குலேத்த தொருநாற் கடி கையிலே. 973

விலங்கு முறிந்த படிகண்டான் வேழத் தலேவீழ்ந் துயர்பாகன்
கலங்கி வீழ்ந்தா னவன்வீழக் கண்ட களிறு கருணையினன்
மலங்க வதஞ்செய் யாதகல மற்றப் பாகன் மீண்டெழுந்து
சலங்கொண் டேகியக்களிற்றைத் தானே தேடி யெதிருற்றான்.

ஒருகா னிடையே யக்கரியை யுற்றான் குழியொன் றுண்டாக்கிச்
சருகாற் கொடியான் மறைவித்தான் றந்தி சிலநா டிரிந்தங்கே
வருகா லேயில்வீழ்ந் ததுகுழியில் வந்த பாக னுறப்பிணித்தான்
கருதா நின்ற துயரோடுங் களிறு நின்ற திப்போதும். 975

தனது வீட்டிற் சிறையிருக்குந் தனிமா வலிபோ னின்றகரி
முனமுன் வீழ்ந்த பகைப்பாகன் மூளே சிதறிற் றெனில்வந்து
வனவெங் குழியிற் கட்டுண்டு மயங்க வேண்டா மதுபோல
வினவி நிகழ்கா லத்தான்மேல் வினேநோக் காதார் மெலிகுவரே.

என்ற லோடுஞ் சிகித்துவச னெந்தாய் சிந்தா மணியாலும்
வென்றி வேழந் தன்னாலும் விளம்பு கதையை விளக்குகென[தோ
நின்ற கும்ப னுரைசெய்வா னெடுநூற் பொருள்கள் பலவுணர்ந்
னன்றி ஞான மில்லாதோ னன்மா மணிதே டியவவன்றான். 977

என்ன வுரைத்த துனேயாநீ யெல்லா நூலுங் கற்றுணர்ந்து
மன்னு சாந்தி பெற்றிலேவான் மணியென் றதுதா னேதென்னி
லுன்னு வஞ்ச மறவெல்லா மொழித லாகுந் துயரனேத்துந்
துன்ன வில்லா வதுதேடத் தொடங்கி யரசு துறந்தனேயால். 978

மனேயுங் கிளேயுந் துறந் திங்ஙன் வனத்தில் வந்தாய் நாடக ன்றே, யனேய சகலத் தியாகநிறை வாகு மளவி லதன்விகற்ப, நினே வில் வளர்ந்து விண்மூடு நீல முகில்போ லுனேமறைக்க,வினேய சக லத் தியாகமுய ரின்ப மல்ல மகத்தல்ல. 979

பிறிதொன் றுயர்ந்த துளததுதான் பெருநாண் முயன்று லெய்துமென, வெறிய விகற்ப மனநிறைய மிக்க தியாகம் போயி னதாம், நெறிகொள் சகலத் தியாகம்போய் நினது தவமாம் வளே யின்முறி, யறிவில் விகற்ப விழியாற்கண் டதுநன் றென்றே பழுங் குதியால். 980

அளவற் றெளிதாஞ் சுகமகற்றி யரிதா யற்ப மாம்பொருளி, லுளமுற் றவரே யுயிர்க்கொலைஞ ருபர்வஞ் சகரென் றுலகுரைக்கும், வளமிக் குயர்சிந் தாமணிநீ வந்த தென்றெண் ணியதவத் தாற், றளர்வற் றிலைபெற் றிலையொன்றுந் தந்தி யென்ற தினிக் கேளாய். 981

மதமா வென்ற துணையாகும் வயிராக் கியமும் விவேகமுமே
யதனீள் கொம்பா முன்குணங்க ளானை மேற்கொண் டுழல்பாகன்
விதமா வுன்னை மெலிவிக்கு மிருமஞ் ஞான மதனுலே
சிதரு நின்று யரந்தைகளாற் செலுத்து மவனுற் கரிபோல. 982

இருப்புக் கயிறும் விலங்குகளு மிச்சா பாச மென்பனவாம், பெருக்க விவற்றாற் கட்டுண்டாய் பேசு மிரும்பின் மிகவன்பா, மிருப்புக் கயிறும் விலங்குகளு மிருநாட் செல்லிற் றேய்ந்தொழியுஞ், செருக்கு மாசை மேன்மேலே திடமாய் வளருந் தீர்க்க முற. 983

மூரிக் கயிறும் விலங்குகளு முறித்த தானை யென்றதுதான்
பாரிச் சுகமெல் லாநீமுன் பற்றற் றொழித்த படியாகுஞ்
சூரிற் பாகன் வீழ்ந்ததுநின் றுறவின் மடமை வீழ்ந்ததுவாம்
பேரிச்சையைநீக்கிடிற்பின்னைப் பிறவிதரும்பேதைமையுண்டோ.

போக மயலை விரத்தியினாற் போக்க நினையி லஞ்ஞான
மேக நினைந்து வெட்டுமரத் திருக்கும் பேய்போ னின்றலையு
மோக மறவே போகங்கண் முற்றும் விவேகத் தால்விட்டால்
வேக முறப்போ மஞ்ஞானம் வெட்டி வீழ்ந்த மரப்பேய்போல்.

மட்டில் போக மெலாமொழித்தான் மடமைத் தொடர்ச்சி யெல்லாம்போம், வெட்டி வீழ்ந்த மரநின்று வீழ்ந்து போம்புட் கூடுகள்போற்,கிட்டி வனநீ படைந்தளவே கிளாஞ் ஞானம் வீழ்ந் துளதாற், றட்டில் சகலத் தியாகமெனுந் தனிவா ளாற்கொன் றிலையதனை. 986

அதனுன் மீள முளைத்தெழுந்த வஞ்ஞா னத்தா லறநொந் தாய், மதமா வுக்குப் படுகுழியை வகுத்தான் பாகு னென்றது தான்,றிதமா வுனக்குத் தவத்துன்பஞ் செறியஞ் ஞானஞ் சேர்த் தியதாஞ், சுதமார் குழிமேன் மென்கொடிக டெயர்கூர் தவஞ்சேர் நற்றொழில்கள். 987

இவ்வா றின்று மிடர்தவமா மிந்தக் குழியி லுழக்கின்றாய்,
வெவ்வாள் வலிமா வலிசிறையாய் மிருபா தலத்தி லிருப்பது
போற்,றவ்வா மொழிமென் சூடாலை சாற்று ஞான மிழந்தனையே,
னைவாய் சகலத் தியாகத்தை நழுவி னாயே னவில்கென்ன. 988

வேந்த னுரைப்பான் பார்விட்டேன் வீடு விட்டே னிதிவிட்டேன்
காந்தை தனைவிட் டேன்சகலத் யாகங் கைவிட் டதுமற்றேன்
றோர்ந்து புகலென் றலுங்கும்பன் செப்பு வானீ தேசமுதற்
சார்ந்த வெல்லாம் விட்டாலுஞ் சகலத் யாக மன்றாகும். 989

எல்லாத் திலும்பற் றுண்டுனக்கவ் விச்சை யெல்லா மறவிட்டு
நல்லார்க் குரிய நல்லின்ப நண்ணு கென்ன மன்னுரைப்பான்
மல்லார் புவிவிட் டதுசகல மன்றேல் வனமே யெனக்குளது
கல்லாற் றருவா னிறைகாட்டிற் காத லுறுவா தனைவிட்டேன். 990

இனிநான் சகலத் தியாகத்தை யெய்தி னேனென் றலுங் கும்பன், கனியார் மரமு நெடுமலையுங் கழன்றாற் சகல மன்றுனக் குத், துனியார் பற்றுண் டனைத்தினுமத் துன்பந் துறந்தாற் சுகமென்னப், புனிதா விதுவு மன்றாகிற் புகல்வே னெனப்பூ பதி புகலும். 991

கந்தை தண்டு செபமாலை கலைத்தோல் பாண்டங் கமண்டலமுண்
டெந்தையிவற்றை விடுகின்றே னென்று கூட்டி யெரிகொளுத்திச்
சிந்தை களித்து வெற்றுடலாய்ச் சிக்கற் றனன்பற்றில னென்றே
முந்தை யறிஞன் முகநோக்கி மொழிய லுற்றான் சிகித்துவசன்.

அம்ம வம்ம கடவுண்மக னை வன்னு லறிவுற்றேன், மம்ம ரொழிந்தேன் கேவலமாய் மலங்க ளற்றே னிதுவென்று, விம்மு சங்கற் பத்தெய்தா வேறொன் றறயா வையும் விட்டேன், செம்மு பொருளின் றிரளெல்லாஞ் செநந மளிக்கும் பந்தனையே. 993

பொருள்க ளெம்மட் டெம்மட்டுப் போன தெம்மட் டம்மட் டுந், தெருளு மனந்தான் சுகமடையுஞ் செயித்தே யந்தச் சுகம் பெற்றேன், மருள்செய் பந்தங் களுமற்றேன் மாசிலாத திகம்பர னு, யருள்செய் சகலத் யாகத்தை யடைந்தேன் வேறென் னுள வென்றான். 994

கும்ப னுரைப்பான் சகலமும்விட் டிலைநீ யிந்தக் கூத்தாடல்,
வம்பு காணென் றலுமன்னன் மனத்தி னினைந்து மீண்டொப்

பான், வெம்பு கரணப் பாம்புகள்சேர் வெள்ளென் பூனு முடலொ
ன்றே, யிம்பர் மீந்த தெனக்கிதனை யின்றே யெளிதின் விடுகின்
றேன். 995

காண்டி யென்றோர் வரையேறிக் கவிழு மளவி லுயர்கும்ப
னீண்டி தென்னே யிவ்வுடரு னென்ன குறைசெய் ததுபேதாய்
மாண்டுபயனென் னிளங்கன்றை வல்லே றடர்ந்து முனிவதுபோ
ருண்டி விழுந்து மெய்விடினுஞ் சகலத் யாகி யாகாயே. [ற்

எத்தா னுடல மசைகின்ற தெதுதான் பிறவி கருமத்தின்
வித்தாய் நின்ற ததுவிட்டால் வேந்தா வெல்லாம் விட்டனவா
நித்தா ரமிதென் றனுமுடலை யசைத்துப் பிறவி நிறைவித்தாய்த்
தத்தா நின்ற தேததனைத் தவிரு மாறு சொல்லென்ன. 997

இயலார் கும்ப னுரைசெய்வா னெல்லாச் சகமு மிதுவாகி
வியனுர் சீவன் பிராணனென மேவு பெயர்கள் பலபெற்றுப்
பயனுர் சடமு மசடமுமன் றாகிப் பரந்த சித்தத்தை
யுயர்வோர் சகல மென்றுரைப்ப ருலகு மிதுபந் தமுமிதுவே. 998

சனன கருமங் களின்வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றேபோ
றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே [ற்
யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்
வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவு கின்ற வெந்துயரே. 999

சகலத் யாகந் தனைச்செய்து சாந்த னுய்மற் சரமின்றிப்
பகுதி நிலையாற் றெளிவுற்றுற் பயின்ற வடிவே ததுரீயாய்
நிகழு வாயென் றனுமன்ன னுரைப்பா னீசொன் னெஞ்சுக்குப்
பகரு முதலாம் வடிவேதெப் படிநான் றீர்ப்ப துரையென்ன. 1000

மற்றுங் கும்ப னுரைசெய்வான் மனதுக் குருவம் வாதனையே
யுற்ற மனமென் றுரைக்குமுரை யுருவா தனையின் பரியாயங்
குற்ற மெல்லாங் குவிந்திருக்குங் கூடா நானென் பதுதானே
செற்ற மனமா மரத்துக்குத் திகழும் விதையாந்தேர்வேந்தே.

ஆதியிலுண் டானவித னங்குரந்தா னனுபவமெய் யாயறுதி யிடுவ தாகி, யோதுமுரு வன்றியிலே யுதிக்கு மத்தை யுரைசெய் வர் புந்தியென வுரைத்த விந்த, நீதியுறு புந்தியெனு மங்கு ரத்தி னிறைவளர்வைக் கொம்பைச்சங் கற்ப மென்பர், பேதமிவை யா தலாற் சித்தம் புந்தி பெரியமன மென்பதெலாம் பேர்க டாமே. ()

இனையமன மெனும்பொல்லா மரத்தின் கொம்பை யெப்பொழுதும் வெட்டிவே ரீர்த்து மாய்ப்பாய், வினையுருவா தனைபணைகள் பலகாய் காய்க்கும் வேதனவா ளாலுள்ளே வெட்டின் மாயு, நினைவறப்பற் றறமவுன மாகி வந்து நேர்ந்ததுசெய் வாருள்ளே நெஞ்சைச் செற்றோ, ரனையமரப் பணைவெட்டற் கௌண மென்ப ரதன்வேரை யறுத்தலே யறநன் றென்பார். 1003

ஆதலினான் மிகநல்ல நெறியா லேநீ யந்தமன மரத்தின்வே ரறுத்துச் சுட்டாற், சாதமுறு தென்றனுமே மன்னன் சொல்வான் றனிமரத்தின் வித்தாகு மகம்பா வத்தை, மாதவனே சுடக் கனலே தெனலுங் கும்பன் மறுத்துரைப்பா னானென் றெண்ணுகின்ற, போதவிசா ரந்தானே மனத்தின் வித்தைப் பொன்றுவிக்குங் கனலெனவும் பூபன் சொல்வான். 1004

என்னுடைய புந்தியினா லெண்ணி னேனா னிச்சகனா னல்ல மல வுடனா னல்ல, துன்னுபொறி களுமல்ல மனமு மல்ல தொடர் புந்தி யல்லவகங் கார மல்ல, வின்னசட மாதலினா லெனலுங் கும்பனிவையன்றேல் வேறார்நீ யியம்பு கென்ன, மன்னனுரைப் பானெல்லாம் படைத்தளித்த மாசறுசின் மாத்திரமாம் வடிவநானே. 1005

இந்தவடி வாமெனக்கோ ரேது காணே னிடர்மனத்தாருவின்விதையா மகங்கா ரத்தை, யுந்தும்வகை யறிகிலே னுந்தவுந்த வோடிவரு மிதனாலுள் ளூடைந்தே னென்ன, வந்தணன் சொல் வான்மன்னா கார ணத்தை யன்றியோர் காரியமுண் டாக மாட்டா, முந்துமகங் காரகா ரணத்தை நாடி மொழியென்ன மீண்டரசன் மொழிவ தானான். 1006

அகமென்னுங் குற்றத்தின் கார ணந்தா னறிவாகு மவ்வறிவிங் கடங்கு மாறென், மிகவுங்காண் பவற்றிலறி வெழுத லாலே மெலிகின்றேன் காண்ப வற்றை விடுமா றெங்ஙன், புகல்கென்ன மீண்டுந்தக் கும்பன் சொல்வான் போதத்தின் காரணநீ புகன்றாற் பின்னை, நிகழுங்கா ரணமுமகா ரணமுஞ் சொல்வே னினக்குநா னெனவதற்கு நிருபன் சொல்வான். 1007

புகன்றவுடன் முதற்பொருளுண் டாத லாலே போதமுள தாமவைபொய் யானா வில்லை, யகங்காரவே தனமென்னு மனத்தின் வித்து மடங்கிவிடு மெனவதற்குக் கும்பன் சொல்வா,

னுகந்தவுட லாதியுள தேற்சித் துண்டா முடலாதி பல்பொருள்க ளிலாத போதி, னிகழ்ந்தவறி வெப்படியே நின்ற தென்று நிகழ்த் தென்ன மீண்டந்த நிருபன் சொல்வான். 1008

கரசரண முதலங்க முதலாய்ச் செய்யுங் கருமபல முளதாய் க்கை யாளுங் காயங், குரவவில தெனும்படியென் னென்னக் கும் பன் கூறுவான் கார ணத்தைக் கூடாதென்னில், விரவியகா ரியங் தானு மிலதா மந்த வேதனமு மயக்கமே மிகுமயக்கால், வருவன வெல் லாமிலதா மேது வின்றி வருபொருள்பொய் யாங்கயிற்றில் வருநா கம்போல். 1009

என்றலுமே யாதிமுத லுள்ள வேதா வியற்றியபல் படைப் பாகு மிந்த ஞால, நின்றவவ னிதற்குக்கா ரணமல் லாத நெறியே தென் றனுங்கும்ப னிகழ்ந்து கிற்பான், றுன்றுசிருட் டியின் முன்பு வெறிதாய்ச் சாந்தந் தொடர்பிரம மேயுளதாய்த் துலங்கு மந்த, வொன்றொழிய விரண்டில்லாக் கார ணத்தா லுயர்வேதா காரணத்தை யுருனென் றேத. 1010

காவலன்பார்த் துயர்பிரமம் வேதா வுக்குக் காரணமன் றோ வென்னக் கும்பன் சொல்வான், கேவலமச் சுதமநந்தஞ் சாந்தஞ் சுத்தங் கேடுபிறப் பிடர்தோற்றங் கிட்டா தென்றும், பாவனை யற் றடிமுடிவற் றென்றாய்த் துன்றிப் பகர்வரிதாய் நாடரிதாய்ப் பரம நிற்கும், தாவரிய வதுவெங்ங னேது வெத்தாற் சமைப்பவ னுய்ப் புசிப்பவனுய்ச் சாரு மாறே. 1011

ஆதலினு லீதொன்றுஞ் செய்த தல்ல வடுத்துளவிச் சக மில்லை யறிவு மட்டு,மேதகுசங் கற்பிதமே வேதா வாகு மெய்யாக வறிவின்றி வேறென் றில்லைச், சேதனமாத் திரத்துதித்த சிருட் டி யந்தச் சேதனமே வடிவென்று செப்ப லாகு, மோதியசெய் வோன்புசிப்போ னிரண்டு மல்ல லுறுபவந்தீர் பிரமமே யுள்ள வெல்லாம். 1012

திடமுறநிச் சயித்துள்ளே யஞ்ஞா னத்தைச் சிதைவித்தா லஞ்ஞானஞ் சிதைந்த தேயாம், படர்கருமச் சிதைவினு லன்றி மோகம் பகர்நிலைமை நழுவாது பகரஞ் ஞான, மடைவுறத்தேய்ந் திடிற்பழைய நிலைமை நீங்கா வாதிபத மாமதனு லாதி தேவன், றடமுறுசிற் சொரூபத்தாற் றன்மனத்தாற் றுனேநித் தனுஞ் சிருட்டி தந்து நல்கும். 1013

ஆற்றுமதத் துவமான வதனுற் ருனே யயனென்று சொலப்பட்ட தகில மாகித், தோற்றுமிவை யுபசாந்தச் சொரூப மாகுந் தோன்றலே யெனவொக்குஞ் சொன்ன வெல்லா, மேற்றனவே படைப்பவனின் மையினுல் வைய மில்லையா மதனுற்பல் பொருணுக் கில்லைத், தேற்று கின்ற விவ்வகையா லறிந்தே னன்ருய்ச் சிவமானேன் வேறென்றுந் தெரியக் காணேன். 1014

எனைத்தொழுதென் பல்பொருணுக் கறிவினுலே யிப்படி பொய் யாய்த்தோன்றிற் றிப்போ தத்தா, னினைப்பினுப சாந்த மாய் விசும்பி னைப்போ னிற்கின்றே னெனநிருப னிகழ்த்த லோடுந், தனைத்தருகும் பனுஞ்சொல்வான் றேச காலந் தடந்திசைச் சிந் தனைத்தொழில்கள் சார்ந்த வெல்லா,மனைத்தையுங்காண் பது சகத்தைப் பிறித்துக் காண்கை யதுகெடுநா ளிற்சாந்த மாகிப் போகும். 1015

சாந்தமுற வழிவற்ற பிரம மாங்கே தனிநிற்கு மெனக்கும் பன் சாற்ற லோடும், வேந்தனறி வுற்றுமிக விளங்கி நின்ருன் வெம்மாயைக் குகைநின்று வெளியி லானு, னுந்திறமே பணதி யறக் கும்பன் சொன்ன வதுகுறித்துத் தனதாமித் தற்ப தத்தே, காந்தியுறச் சேர்ந்தொளித்தான் மனமுங் கண்ணுங் கட்டுரை யற் றுனிறைந்தான் கணத்தி லாங்கே 1016

ஒருமுகுர்த்த மிருந்துணர்ந்து விழித்த லோடு முபர்கும்ப னுரைசெய்வா னுளதாய் நன்ருய், நிருமலமாய்ச் சுத்தமா மிக மெத்தென்று நிருவிகற்பங் களுக்கெல்லா நிலய மாகித், திருமிகு மிப் பதத்திலே சுகமாய்த் துன்பந் தீர்ந்தனையோ வுள்ளுணர்வு தெளிவுற்ருயோ, வருமபக்க மொழிந்தனையோ ஞேய நன்ரு யறிந்தனையோ காண்பனகண் டனையோ வென்ருன். 1017

நரபால னதற்குரைப்பான் பகவனேநின் னருளாலே பெருஞ் செல்வ நலத்தான் மிக்குப், பரமாகி யனைத்திற்கு மேலாய் விஞ்சு பதங்கண்டே னகோவகோ பரம ஞானந், திரமான பெரும்பெரி யோர் கூட்டங் கிட்டாத் தெள்ளமுதாய்ப் பேரின்பந் தேங்க நல்கும், வரமாநின் கூட்டத்தா லொருகா லத்தும் வாராத நல்லமுது வரப்பெற் றேனுல். 1018

அனந்தமா மிவ்வமுத மெனக்கு முன்னு ளரிதான தென்ன வெனக் கும்பன் சொல்வான், மனந்தனிலே சாந்தியாய்ப் போ

கங்கைத்து வன்பொறிமீண் டுளமடமை மாய்ந்த போதே, புனந் தருசெங் குசும்பைநீ ரழுக்குப்போன புடவையிலே நிறமுறல் போற் புதல்வர் நெஞ்சிற், கனந்தருநற் குருவசனங் கலந்து நன் ருங் காயமலங் களுமரத்தின் காய்கள் போற்போம். 1019

உள்ளத்தி லிருமையென வொருமை யென்ன வுன்னுதலஞ் ஞானமிவை யொழிதன் ஞானந், தெள்ளூற்ற கதியுமது தெளிந்து முத்தி சேர்ந்தனைசித் தமும்விட்டாய் செல்வ ஞகித், தள்ளூற்ற மலநீங்கி மௌனி யாகித் தனிநிற்பா யென்றலுமே தமையு ணர்ந்தோர், கொள்ளூற்ற தொழிலெல்லா மனத்த தன்றே கொள்ம னமன் றியின்டக்குங் கொள்கை யென்னே. 1020

உரையெனமன் னவன்கேட்பக் கும்பன் சொல்வா னுள மென்று சொன்ன துவே றென்று மன்று, கரையறுபல் பவந்தரு வா தனையே யுள்ளங் கண்டதனை யறிந்தாலக் கவலை யில்லை, வரை யறக்கண் டவர்கருமங் களிற்சரிக்கும் வாதனைதான் மறுபிறப்பை வழங்கா தந்தப், புரைமனஞ்சத் துவமென்பர் சித்தமென்று போத மில்லாச் சித்தத்தைப் புகல்வ ரன்றே. 1021

ஞானமனஞ் சத்துவமே யென்று சொல்வர் ஞானமிலா தார் சித்தநடையி னிற்ப, ரீனமறு ஞானிகள்சத் துவத்தேநிற்ப ரே தொன்று சுவர்க்கம்வீ டெல்லா நல்கு, மானவையெல் லாம்விட் டுச் சமமாஞ் சோதி யானமேலே தாகுதியிங் கதுநீ யாகு, மூனமுறு பொருளொன்றுங் கைக்கொள் ளாம லுள்ளமசை வறநிற்பா யுறு தி யாக. 1022

நெஞ்சிலா தவர்பிறவி நெடுந்தூ ரம்போ நீணிலத்திற் றுய ரொன்று நேர்ந்த தல்ல, வஞ்சுமன மசைதலினுண் டான தாகு மசைவசையா மைகளிரண்டு மயிக்க மாக்கிச், சஞ்சலமாற் றிச் சித்தாம் படிநில்லென்னத் தரணிபன்சொல் வானயிக்கஞ் சார்வ தெங்ஙன், விஞ்சுமசை வசையாமை யிரண்டுமொன்றாய் விடும் படிசொல் லெனக்கும்பன் விளம்ப லுற்றன். 1023

உவரிநீர் போலுலகெல் லாமொன் றான வுணர்வுமாத் திரம துதா னுற்ற புந்தி, கவர்வுறுத லாலசையு நிறையு நீர்தான் கல் லோலத் தாலசையுங் கணக்கே போலச், சிவமுணர்வு மாத்திர மெய்ப் பிரம மாதித் திரள்பெயராய்ப் புகல்பொருளைச் சகமென் றெண்ணித், தவமருபே தையர்காண்ப ரறிவு தானே சற்றசைந்த மாத்தி ரத்தாற் சருக்க முண்டாம். 1024

உண்டான சிருட்டிதா னன்ருப் பார்க்கி லொழிந்துபோ முறுதியா யுணரா வாற்ருற், கண்டார்கள் கயிற்றிலே பாம்பென் பார்போல் காட்சியுறுங் கலைநூலாற் கற்ருேர் சார்வாற், றண்டாத பரிசயத்தாற் சிலகா லத்திற் ருவுமன நின்மலமாய்ச் சசிபோ னிற்கிற், பண்டாய வநுபூதி மயமாய்த் தானே பாக்கியவான் களுக்கிந் தப் பார்வை தோன்றும். 1023

உலகத னுதய நாச முண்மையை யுரைத்தே னித்தை
நலனுறச் செய்து நாடி நழுவுரு நயந்த வண்ணம்
விலகலற் றெதிர்ந்த வெல்லா மெய்ப்பதத் தாக்கி நிற்பாய்
திலகமாஞ் சொன்ன நாடு சேர்வனுன் கால மீதே. 1024

அயனுல கினும்பொன் ஞூடற் றங்கெனைக் காணு னென்னிற்
பயமுற முனியு மெந்தை நாரதன் பரிந்த மைந்த
ருபர்குரு முனியப் பண்ண வொருசற்று மொண்ணு மன்னு
மயலறப் பேத நீக்கி மகிழ்ந்திதை நோக்கி நிற்பாய். 1025

போதுநா மென்னக் கும்பன் மறைதலும் பூப னெண்ணுஞ்
சீதளஞ் சுத்தஞ் சாந்தந் தெள்ளமு தூற லொக்கு
மீதொரு பதவி யென்னு ளிருந்தவா றென்னே யென்னே
கோதிலன் சத்து வத்திற் குளிர்வுறச் செய்த தென்ருன். 1026

ஆனவா தனைக ளின்றி யசைவற்றுப் பேரா னுகி
மோனமாய் நிருவி கற்ப மாய்ப்பற்று முற்று மற்ற
தானமே யழுந்திக் கற்போ ற்றருவைப்போற் சுவர்போ னின்ருன்
போனகூ டாலை பண்டைப் பொற்கொடி வடிவ மெய்தி. 1207

அம்பரத் தேகி யந்தப் புரம்புக்கா ளவனி காவ
னம்பர மென்று காத்தா ணடந்தது வருட மூன்று
கும்பனுய்க் கணவன் காட்டைக் குறுகியாங் கவனைக் கண்டா
டம்பமாய் நிருவி கற்ப சமாதியி லிருத்தல் கண்டு. 1028

அறிவிப்போ மென்று சிங்க நாதத்தா லார்த்த மட்டிற்
பொறியுற்ற தில்லை மேன்மேற் றெனித்திவள் பூபன் றன்னை
மறியத்தள் ளுதலும் வீழ்ந்து மறிந்திலன் மற்றென் னென்று
நெறியுய்க்குங் கும்பன் மேனி நேரிழை நினைப்ப தானுள். 1029

உத்தமன் றற்ப தத்தோ டொன்றினன் வியப்பி தம்மா
வித்தனி யுடலைப் பார்த்தா லிதயத்தி னறிவின் வித்தாஞ்

சத்துவ சேட முண்டேற் றலைவனைப் புணர்வ மெல்லென்
றத்தியால் வாழ்து மன்றே லங்கனை வடிவம் விட்டு. 1030

மறுபவ முறாத வண்ண மாசறு பதத்தைச் சேர்து
மறுதியீ தென்ன வுன்னிப் பரிசத்தால் விழியா லன்று
னுறுமறி வுக்கு வித்தா யுற்றசத் துவசே டந்தா
னிறுதியற் றிதயந் தன்னி லிருந்தது கண்டா ளென்ன. 1031

கேட்டனுமிராமன் சொல்வான் கிளர்மனந் தீர மாய்ந்து
காட்டலோட் டம்போற் சுத்தக் கண்ணிலே கலந்து ளோருக்
கிட்டுசத் துவசே டந்தா னெங்ஙனே யிருக்கு மென்ன
வாட்டமின் ஞான மிக்க வசிட்டமா முனிவன் சொல்வான். 1032

வித்தினுட் பூவுங் காயு மேவல்போ லிதயந் தன்னிற்
சித்தின்கா ரணம தான சத்துவ சேட நிற்கு
முத்தனுப் மனமி றந்தான் மொய்புடல் போகா போகத்
தொத்தவின் பத்துன் பங்கள் சார்தலற் றொருமைத் தாகும்.

ஆதலா லிராம னேயவ் வணங்கனு ளந்த மெய்விட்
டேதமி லாதி யந்த மின்றிய வறிவி னுட்போய்
மேதகு சத்து வஞ்சேர் வேந்தனெஞ் சசையப் பண்ணித்
தீதிறன் னுடலின் மீளச் சேர்ந்தனள் கூடார் புட்போல். 1034

கும்பன்மெய் யாகிப் பூமே லிருந்தனள் குழல்போற் பாடத்
தம்பமா யிருந்தோன் மெய்யிற் சத்துவ குணஞ்சார் போதந்
தும்பிநேர் பாட்டைக் கேட்டுப் பையப்பையச் சூரி யன்சே
ரம்புயம் போல்வி ரிந்து வவன்மன நிலையா யிற்றே. 1035

கண்டனன் கும்பன் றன்னைக் களிப்புறு மனத்த னாகித்
தண்டலி லருளா லென்னை வாழ்விப்பான் றானே வந்தான்
பண்டையக் குரவ னென்று பரவிநன் மலர்தூ யேத்த
மண்டல வேந்தன் றன்னை மற்றவ னோக்கிச் சொல்வான். 1036

இங்குநின் றகன்ற நாடொட் டின்றள வுன்பாற் சித்தம்
பங்கற நின்ற தண்டர் பதியுநின் கூட்டம் போல
வங்கித மல்ல வென்ன வண்ணலே வாழ்ந்தே னின்னுற்
றுங்கமா யுற்ற வின்ப சமாதியிற் றுயரந் தீர்ந்தேன். 1037

நிருவிகற் பத்தி லின்ப நிறைந்தபொன் னாட்டு மில்லை
யொருமையுற் றதனை மேவி யும்பரி லிம்பர் தன்னிற்

றிரிவனென் றரசன் சொல்லக் கும்பனுஞ் செப்பு கிற்பா
னரியவா நந்த வாழ்வி லயர்வெலா மறவாழ்ந் தாயோ. 1038

பேதமே வடிவ மான துன்பங்கள் பேதித் தாயோ
போதல்போ தினிதாஞ் சங்கற் பத்தினிற் பூண்ட வின்பந்
தீதென வேருஞ் செற்றுச் சமதரி சனமுற் றாயோ
யாதினும் வீடு பற்றற் றியைந்தசெய் தின்புற் றாயோ. 1039

என னுநின் னருளாற் பங்கிற் றெய்வத்தா லெலாம்விட் டப்பான்
மனநிலை நின்றேன் மாயை கரைகண்டேன் வருபே றெல்லாங்
கனமுறப் பெற்றேன் கேட்கக் காணவேண் டுவதொன் றில்லை
யனவர தமுநி றைந்தே னயர்வற்றேன் பிறவி யற்றேன். 1040

பயமற்றேன் போக மற்றேன் பற்றற்றேன் சமமாய் நின்றே
னுயர்வுற்றே னெல்லா மானே னொருசெய லற்றேன் விண்ணு
ளியலொத்த தெளிவாய்ச் சாந்த மெய்தினே னென்றான் மோகச்
செயன்முற்றுங் கடந்த சிந்தைச் சிகித்துவ சப்பேர் மன்னன்.

அவ்வகை யிரண்டு பேரு மாத்தும தத்து வத்தின்
செவ்விய விசாரத் தானுந் தெளிதரு மொழிக ளானுந்
தவ்வறு நேய மிக்கோர் தம்மிற்ற முணர்த லுற்று
வெவ்வன மோடை குன்று வேறற வெங்கும் வாழ்ந்தார். 1042

இயலறி வன்பு செய்கை யிணையற்றோர் பற்றும் வீடு
மயலற விட்டுத் தென்றற் கசைவுறா வடகுன் றொப்பார்
பயிலுட லொருகாற் றாளி படர்விப்பா ரொருகா னீறு
வியனுற வணிவ ரோர்காற் சந்தன விரையே சேர்வார். 1043

சிறிதுநா ளுடனே வாழ்ந்து தேமொழி வேந்தை நோக்கிப்
பிறிவுறு கணவன் சால வுதாரமாய்ப் பீடை யற்றான்
செறியெழில் விடலை யாகுஞ் செல்வம்பூ மனையு மெல்லாம்
வறியபோ லவமாய்ப் போமால் வாழுந ரிலாமை யாலே. 1044

இழிவரு ஞானம் பெற்றோ ரியல்புறத் தானே வந்த
தொழிவுற விடுவ ரென்னி னுண்மையை யுணர்ந்த தென்னும்
வழிபடு மன்ன னம்பான் மணஞ்செயற் கான தொன்றை
யழிவறு மறிவி னாலிங் கமைத்துமென் றுளத்தி லெண்ணி.

தலைவனை நோக்கிச் சொல்வாள் சததமக னுலகி னின்றோர்
நிலைபெற விழாவுண் டாங்கே நேருநா ளதரோ டியானு

மூலவற நிற்றல் வேண்டு முயர்விதி வலியார் வெல்வர்
மலைமிசை யிரவி போங்கால் வருவனிவ் விரைவி லிங்கே. 1046

நீங்கரு முணர்வி னோடு நீயிவ ணிருத்தி யென்றோர்
தேங்கமழ் மலரின் கொத்தைச் சிகித்துவ சனுக்கு நல்கி
யோங்கினள் விசும்பி லேகி யவன்விழி யுறுத மட்டிற்
றூங்கிய கும்பன் மேனி தவிர்ந்துதன் வடிவ மானாள். 1047

இந்திர னிருக்கை யெய்ந்த வில்லம்புக் கறியா வண்ண
மந்திர நெறியின் மன்னன் காரிய மரபிற் செய்து
சந்திர வதனி மீண்டுங் கும்பனுய்த் தலைவன் றன்பால்
வந்திழி வுற்றுச் சால வாடிய முகத்தள் போலாய். 1048

பனிபடர் மதிய மென்னப் பங்கய மென்னச் சோம்பி
நனிமுகம் வாடிச் சிந்தை யயர்விலா ணணுக லோடும்
புனிதனு யகனு நோக்கிப் பொருக்கென வருந்தி யெந்தாய்
துனியுறு கின்றார் போன்றாய் துயரெனத் துடைத்தி யென்னா.

தத்துவ ஞான முற்றோர் தளர்வுறார் மகிழார் கஞ்சப்
பத்திரம் பயின்ற நீரிற் பற்றுமோ வென்ற லோடுங்
குத்திர மேனிக் கும்பன் விளம்புறு குழலின் பண்போற்
சித்திர மாக வொன்றைச் சிகித்துவ சனுக்குச் செப்பும். 1050

உடலுள வளவுங் கன்மேந் தியத்துட னுறல்செய் யாரேற்
றிடமுறச் சமசித் தத்தே செறிபவ ரறிஞ ரல்லார்
சடர்களே யாவர் தானே சார்வுறு மவத்தை வென்று
விடநினைத் தறிவி லாதார் வீணிலே மெலிந்து நைவர். 1051

திலமுள வளவும் போகாத் தயிலம்போற் றேக மட்டும்
பலபல வவத்தை நீங்கா பற்றற விவற்றைத் தீர்ப்போ
ரலகிலா விண்ணை வாளா லறுப்பவ ரொக்கு மன்னு
மலவுட லவத்தை நீக்கி லதற்கொக்கும் வாழ்வுண் டாமோ. 1052

ஒருபால் ஞானேந் தியத்துடனு மொருபால் கன்மேந் தியத்துடனும், வருமா றுளதா முடலுக்கு மலரோன் முதலா மெல்லோருந், தெருள்பான் மையரா யினுந்தேக வவத்தை தீரா தென்றுணர்கை, யருகா நின்று வழுவாம லறுதி யான விதிநெறியே.

கற்ற வறிஞ ரறிவில்லோ ரெல்லாங் காணப் படுபொருளா
யுற்ற படியால் விதிவசத்தே யுறுவர் கடலி னுறுநீர்போ

னித்த மறிஞர் சமபுந்தி நிலையாற் கைகா லசைதலினாற்
பெற்ற வுடலம் விடுமளவும் பெயரா விதியைப் பின்செல்வர். 1054

இரங்கித் தேம்பி யறிவில்லோ ரின்பத் துன்பங் களின்மூழ் கிக்,குரம்பைத் திரள்க ளெடுத்தவற்றுற் குறையா விதியைப் பின் செல்வர், நிரம்பப் புகன்றே னுன்பட்ட நெறியிற் றுன்பந் தனைக் கேளா, யரங்கட் குவமை யாந்துன்ப மன்பார்க் குரைத்தா லாறு தோ. 1055

கொத்தார் மலர்தந் துணையகன்று குதித்து விண்போய்ப் பொ ன்னுலகின், மெய்த்தா தையைச்சேர்ந் திந்திரன்முன் மேவி மீண்டிங் குறவெண்ணித்,தத்தா விண்ணின் றிழிந்திரவிக் கருகே காற்றின் றடநெறியா, லித்தா ரணிசேர் வுறவருவா னெழிலிப் பதத்தி லேகுதலும். 1056

ஏக லுற்ற தூர்வாச னென்னு முனியை யெதிர்கண்டு
மாக மட்டி லடிதொழுது மற்று முனிவன் றனைநோக்கி
நீக றுத்த துகிலுடுத்தாய் நெறிதீர் பிறனை விழைபவர்போற்
போக லுற்று யென்றவனைப் போத முனிவுற் றம்முனிவன். 1057

இதுசொல் லுதலா லிரவுதொறு மெழிலேந் திழையா யிருத் தியென,முதுவன்சாப முரைத்தலுமம் மொழிகேட் டிரங்கி முனி தாளாம், பதுமம் புகழ்ந்து வேண்டுதற்குப் பார்த்தே னிமைப் பின் முனிமறைந்தா, னதுகண் டுளநொந் திங்கணைந்தே னணங் காந் தன்மை யகலாதே. 1058

குருவா னவர்மா தவர்முதலோர் கூட்டங் காணக் கூசாம,லிரு ள்வாய் மகளா யெவ்வண்ண மிருப்பே னெனவுஞ் சிகித்துவசன், வெருவா தொழிநீ புலம்புதலான் மேவு பயனென் விதிவலியால், வருமே வருக வுடற்கல்லான் மாசி லறிவிற் பற்றுதே. 1059

அறிவா லுயர்ந்த நீதுன்பத் தமிழ்ந்தற் குரித்தோ வறிவற்ற, சிறியா ரன்றோ வுள்ளயர்வா ரென்று தேற்றித் தம்மிற்றும், பிறி யா வின்ப துன்பங்கள் பிறிவற் றிருந்தா ரவ்வளவி,னெறியார் கும் பற் கணங்குருவ நேர்வான் போல்வெய் யவனொளித்தான். 1060

அந்தி வரலு நியமங்க ளாற்றி யிருந்தா ரதுகாலை,
முந்து மரசன் முகநோக்கி மொழிவான் கும்பன் றளர்ச்சியொடு,
மிந்த வுடல்வீழ் வதுபோன்மே லெழுதல் போனின் றியங்குதல்

போல், வந்து பெருநா ளுடும்பெண்மை மன்னு வென்னை வளர்ந்ததுவே. 1061

கூந்தல் வளர்கின் றதுபாராய் கொங்கை யெழுகின் றதுபா ராய்,சேர்ந்து வருமே கலைபாராய் செறியு முன்பி லுண்டான,காந் தை வடிவா னதுபாராய் காவ லாவென் றிரங்கினனுய்ச், சாந்த முறுகும் பனுமிருந்தான் றலைவன் றுனும் தளர்ந்திருந்தான்.1062

ஞான வானீ விதிநெறியை நன்று யறிந்தா யுறற்பால
தான துற்று லிரங்கலையென் றரச னுரைப்ப வுயர்கும்பன்
றுனுஞ் சொல்வா னிளிச்செயலென் றப்பா விதியை யார்தடுப்பார்
மேனி பெண்மை யாயிரவு மேவக் கடவே னென்றுரைத்து. 1063

பாய லொன்றி லவ்விரவு பயின்றூர் வெற்றே விடியளவின்
மேய பெண்மை தனைவிட்டு மீண்டு கும்ப வடிவாக
வேய விவ்வா றிராப்பெண்ணு யிரவு போனுற் கும்பனுமா
யாய கன்னி யழியாம லமர்ந்தாள் சின்னுட் சூடாலை. 1064

அன்னுள் கும்ப மேனியளா யரசன் றனைப்பார்த் தொருபகலின்
மன்னு நித்த மிராப்பெண்மை வருமேன் மடவா ரியல்பின்றி
யென்னு ளிருப்ப தொருகணவ னெய்த வேண்டு முனையலது
பின்னு ரையுமூ வுலகினுமியான் பேணே னன்பாற் பெருமையினுல்.

மனைவி யாக விவாகத்தால் வரிப்பாய் நிசிக்கெப் போதுமெனை
யினைய தியற்றிற் றீங்குநல மிரண்டு மில்லை யெனலோடு
மனைய விருப்பே நன்றென்று னரச னதுகேட் டலுங்கும்பன்
புனையு நலத்தா வணிமாதப் புரணை யின்று புரவலனே. 2066

திங்க ளுதிக்குங் காலத்திற் செய்க விவாக மெனச்செப்பி
யங்க ணரச னுடுமேவி யணியு மணிப்பூண் சந்தனங்க
டுங்க மலையிற் கொடுவந்து தூய்நீர்க் கங்கை தனின்மூழ்கிப்
பொங்கு நெறியாற் கடவுளர்தென் புலத்தோர் தவத்தோர் கழல்
போற்றி. 1067

கிரியை யொழியார் பலம்விரும்பார் கிளர்கற் பகநல் கியவெ ண்பட், டுரிய தெனச்சாத் தினர்வெய்யோ னுயர்ந்த வெற்பி னி டைச்சென்றுன், பெரிய விந்து தோன்றுதலும் பேசு முறைமைக் கிரியைகளா, லரிய நியமஞ் செய்துமணஞ் செய்தா னரச னப் போது. 1068

இவ்வா றுயர்மந் தாவெற் பிடையே மணஞ்செய் திவர்கள்
கவ்வா வின்பந் துய்த்துக் கடஞ்சூழ் வனங்க டோறுஞ்
செவ்வாய் மயின்மன் னவனுந் திரிந்தார் தினமு மூன்றில்
வெவ்வா ளரசன் றுயிலும் வேலை தனிற்கூ டாலை. 1069

சென்று சென்று மன்னன் றேச நீதி நடாத்தி
யொன்றும் பாய றன்னி லொழியா தவள்போன் மீளு
மன்றன் மதனி கைப்பேர் மனைவி யான மாது
நின்ற சிலநா ளிற்பின் னெஞ்சி லொன்றை நினைப்பாள். 1070

உற்ற போகங் களிற்பற் றென்று திவனுக் கென்றுந்
துற்ற போகங் களினற் சோதிப் போமென் றெண்ணிக்
கற்ற மாயை யாலே கைத் வம்மொன் றிழைத்தாள்
சுற்றுந் தேவர் நெருங்கச் சுரர்கோன் வனத்திற் றேன்ற. 1071

வந்த மகவான் றன்னை மன்னன் கண்டு வணங்கி
முந்து பூசை செய்து முதல்வ நீயிங் கெய்த
வெந்த வறமுன் செய்தே னென்ன விமையோ ரிறையு
மந்த மன்னை நோக்கி யன்பா லிவ்வா றறைவான். 1072

உனது குணத்தி னலத்தா லும்ப ருடனுன் வந்தேன்
கனக வுலக முமக்கே கடவ தாமங் குள்ளோர்
நினது வரவு நோக்கி நின்று ரரம்பை முதலோர்
வனச வதன மலர மார்த்தாண் டனைப்போல் வருவாய். 1073

கற்ப மளவு மிருந்து கடவுட் போக மெல்லாஞ்
சிற்ப மன்றித் துய்க்கச் சீவன் முத்தி மன்னு
வற்பந் தாழா தடைவா யழைப்பான் வந்தே னென்ற
சொற்பங் கிளைக் கேட்டுத் தூய மன்னன் சொல்வான். 1074

அங்குந் துறக்கத் தின்ப மனைத்து மறிவே னெந்தா
யிங்கென் றங்கென் றில்லை யெங்குஞ் சுவர்க்க மெனக்குப்
பொங்குஞ் சுகமே யெங்கும் பொன்னு டதனுல் வேண்டேன்
றங்கும் பதமே வென்றே சற்றும் பற்றற் றுமைப்ப. 1075

மடங்கி யமரர் கூட்டம் வந்த வழியே போகத்
தொடங்கு மாயை பலவாற் சோதித் திடவு நெஞ்ச
மடங்கி விடுதல் கண்டு மயலோர் மாயை யாலே
தடங்கண் மயில்கூ டாலை தனிச்சோ தனைசெய் தனளே. 1076

திங்க ளுதித்த வளவிற் செபித்துக் கங்கைக் கரையிற்
றுங்க வரச னிருப்பத் தோகை யன்னாள் புறம்போய்க்
கொங்கு மலரா னிறைந்த கோல வமளி யொன்றிற்
றங்கு மொருதூர்த் தனைத்தான் சங்கற் பித்துப் புணர்ந்தாள். 1077

சந்தி முடித்து மாதைச் சார ரூறுந் தேடி
வந்த வழியிற் புணர்ந்து மகிழு மவரை நோக்கிச்
சிந்தை விகற்ப மின்றிச் சித்த மகிழ்ந்தங் கவரை
முந்த விடையூ றறநீர் முயங்கு மென்று போனான். 1078

போகி மறைந்து முகுர்த்தம் போன பின்ன ரிவளும்
வேகி யாது போனான் விகற்ப மின்மை காண்பா
னேகி யமளித் தொடர்ச்சி யெழிலும் வடிவுந் தோன்ற
யோகி முன்னர் நின்றா ளொதுங்கி நாணி வணங்கி. 1079

மதனி கைப்பெயர் மங்கையு மிவ்வணம் வருந்தி
விதன முற்றனள் போனிற்ப வேந்தனுஞ் சமாதி
யதனை யுற்றிருந் தானறி வுற்றனன் பார்த்துக்
கதம றக்குளிர் புந்தியான் மெல்லெனக் கழறும். 1080

விரைவில் வந்ததென் முயங்குறு மகிணனை விட்டு
நிரைவ ளைக்கையாய் மீண்டுபோ யின்பமே நிறையென்
றுரைசெய் காலையின் மதனிகை யுரைசெய்வா ளுயர்ந்த
புரையி லாதவர் பிழைபல பொறுப்பது புகழே. 1081

மாத ராரிய லளவறு பேதமாய் மருளுங்
காத லோவெனி லெண்மடி கருமமொன் றறியா
ராத லாலென தரும்பிழை பொறுத்தரு ளென்னப்
போத பாரகன் மதனிகைக் கிவ்வுரை புகன்றான். 1082

வானி லேமர முளைக்கினு முனிவென்கண் வாரா
தான மேலவ ரிகழ்வரென் றன்னமே யுன்னை
மேன யந்துபெண் ணெனவிரும் பலனென்று வேந்த
னீன மில்லதோர் சமமுறு பார்வையோ டிருப்ப. 1083

கண்டு நின்றகு டாலையுங் கருத்தினு னினைவாண்
மண்டி ராகமுங் கோபமும் வேரற மாய்த்தான்
மிண்டு போகமுஞ் செல்வமு மேவிடா விவனைத்
திண்டி றற்புயன் ஞானத்தின் கரைகண்டு சேர்ந்தான். 1084

மறைதன் மட்டினி மதனிகை வடிவினை மாற்றி
முறைமை யானகு டாலையாய் முன்னிற்ப னென்று
மிறைவன் முன்புகு டாலையாய்த் தோன்றவு மிவளைப்
பொறையி னின்றவ னேக்கிநல் வியப்பொடு புகலும். 1085

வடிவும் வார்த்தையு மொடுக்கமு மற்றுள குணமு
முடிவி லாதகு டாலைபோற் றேன்றினை முன்னே
நெடிய கண்ணிநீ யாரென நிருபதி கேட்பக்
கடிம ணஞ்செய்கு டாலைநா னெனமற்றுங் கழறும். 1086

கும்ப வேடமு மதனிகை வேடமுங் கொடுநா
னம்ப னேயுனை யுணர்த்தினேன் ஞானத்தி னிலைமை
யிம்பர் மாயையாற் சோதனை பண்ணினே னிவற்றைக்
கம்ப மின்றிய தியானத்தாற் காண்குதி யென்ன 1087

ஞான யோகமாந் தியானத்தா னரபதி நோக்கி
மான ராச்சியந் துறந்தது முதலிவண் வந்து
தான லஞ்செய்கு டாலையாய்த் தோன்றிய தளவா
யீன மின்றியே யாவையு முணர்ந்தன னிருந்து. 1088

தியான நீங்கினன் புளகமே நிறைந்தனன் றிண்டோ
டியாவு மன்புமீ தென்னெனத் தயங்குகு டாலை
குயாச லந்தழீஇ நெடிதிருந் தொன்றுமேற் கூறு
னியாய மன்னவ னுநந்தத் தமிழ்ந்தன னிமிடம். 1089

மடியின் மேலந்த வஞ்சியை வைத்தவ னுரைப்பான்
முடிவில் பேரிருட் குகைநிகர் மோகநின் றென்னை
நெடிய புந்தியா லுய்த்தனை யுனக்கெவர் நிகரோ
கொடிம ருங்குலா யியற்றுகைம் மாறுமொன் றுளதோ. 1090

வருப வக்கடற் கரையிலாய் நிராசையை மருவுந்
தரும மேயிதற் கென்கைம்மா றுளதெனச் சாற்றத்
தெரிவை யோதுவா ளுணங்குபல் கிரியையிற் றியங்குங்
கருமங் கண்டுனை யுய்விக்க நாடினேன் கவன்று. 1091

நீயி தற்கெனை மேம்பட நிகழ்த்துவ தென்னே
மேய புன்றொழி னினைவுகள் சங்கற்ப விகற்ப
மாய தெத்தனை யவையெலா மகற்றினை யன்றோ
தூய நாயக வென்னலும் வேந்தனுஞ் சொல்வான். 1092

ஐய மற்றன னுசையற் றேன்பிறி வற்றே
னெய்ய விண்ணையொத் தேன்பொருள் வடிவமாய் நடங்கேன்
செய்ய லாவதோர் நிட்டைபுற் றேன்சித்த மகிழ்ச்சி
வெய்ய துன்பமொன் றிலனிது வதுவென விளங்கேன். 1093

சோதி மண்டலத் தெழுந்ததாய்ச் சுவரினிற் படாமன்
மீது விஞ்சுதல் குறைதலற் றிருப்பதோர் விளக்கந்
தீதி லாவெனக் குவமையாஞ் சகத்தினைத் தீர்ந்து
யாது மேவிவிண் ணிற்பதற் கிணையொத்து நின்றேன். 1094

உண்டெ னுந்தன்மை யென்னுரு வேறென்று முரைக்கக்
கண்டி லேனத னுலெனைக் கருணைசெய் குருநீ
முண்ட கப்பதந் தொழுதன னென்றவன் மொழியத்
தொண்டை வாயவண் மேற்செயல் சொல்லுதி யென்ருள். 1095

கசன்கதை.

தெளிவின் மிக்குயர் சிகித்துவ சன்கதை செப்பின னிவ்வாறே யளிய நிற்றியா லருந்துய ரணுகலை யனையவ னெறிபோலக் குளிர்மு கச்சுரர் குருமக னுணர்ந்தன னதுகுறித் துணர்கென்ன வெளிப்ப டவவ னுணர்ந்துள நெறியினை விளம்புதி யெனக்கேட் டான். 1096

குரிசில் கேட்டலும் வசிட்டனங் குரைசெய்வான் குருமகன் கசனென்பான், றெரிப தத்தொடு பதப்பொரு டெரிந்துளோன் றேவர்தே சிகன்முன்போய், விரிபி றப்பெனுங் கூட்டினின் றுயி ரெனும் வெங்கரி புறம்போகைக், குரிய வாறெது கூறெனக் கேட் டனு மும்பர்மந் திரிசொல்வான். 1097

அனத்த மாமக ரங்களுக் குறையுளா யகன்றவிப் பவவேலை, கனத்த தோர்சக லத்தியா கத்தினுற் கடக்கலா மென்றேதத்,தன த்தை யாதியாஞ் சகலமும் விட்டனன் றனியனுய்க் கசன்சென்று, வனத்தின் மேவின னெட்டியாண் டிருந்தனன் மறித்தவன் பிதா வந்தான். 1098

வந்த தந்தையை வணங்கியே சகலமு மாற்றியே யெட்டாண்டு
சிந்தை யற்றிருந் துந்துயர் தீர்ந்திலே னிமலனே யென்னென்று

னொந்து கூறலுஞ் சகலமு நீக்கென நுவன்றுமீ ளவும்போனுன்
தந்தை போனபின் வற்கலை முதலிய சகலமு மறநீத்தான். 1099

பானு மாமதி முகிலுடு முதலிய பற்றறு சரற்கால [தாதை
வான மொத்தனன் றமியனுய்க் கசன்சென்று வனத்தின்மீ ளவுந்
யான வன்றனை யெய்தின னன்பினு லடிதொழு தயர்வெய்தி
யான ணிந்துள வற்கலை முதலிய யாவையு மறநீத்தேன். 1100

யாது நீத்துமென் பாலிளைப் பாறிலே னினிச்செய லேதென்னத்,
தாதை கூறுவான் மனத்தையே யுலகெலாஞ் சகலமென் றுரை
செய்வ, ராத லான்மன மகற்றுதல் சகலமு மகற்றுத லதனுலே,
கேத நீங்குமென் றகன்றனன் மந்திரி கிளர்கச னிதுசெய்தான்.

சித்த மேதென நாடின னறிந்திலன் றேகமா திகளெல்லாஞ், சித்த மன்றெனிற் குறைசெயா விதனையான் றீர்ந்துமென் பயனென்னச், சித்த மேதெனச் சுரர்குரு விடத்துறச் சென்று கேட் டனுமன்னுன், சித்த மாவது நானெனச் செப்புவர் சித்தத்தை யறிவுற்ருேர். 1102

உயிர்க ளியாவையு முள்ளுற நானென வுன்னுபா வனைதானே
செயிர்செய் சித்தமென் றுரைத்தலு மிங்கிது தீர்ப்பதுமிகவன்பாம்
வயிர மாவது தீர்வதெவ் வகையென மறித்துமந் திரிசொல்வான்
வெயில்செய் துன்பமோர் சிறிதிலையகங்கரம் விடமிக வெளிதாகும்.

அலர்க சக்குமுன் னிமைக்குமு னகங்கர மகற்றுத லெளிதாகும்
பலவு ரைப்பதென் னேகமா யகந்தமாய்ப் பரமசித் தேயாகிக்[குஞ்
குலவு சுத்தமாய் விண்ணினு நுண்ணிதாங் குறைவிலாப்பொருணிற்
சலன மற்றதைப் பாவனை செய்துப சாந்தனு யிடர்தீர்வாய். 1104

சுத்த மித்தையே யாதலி லகங்கரந் தொலைந்துபோ மெய்யான
தத்து வந்தனை நினைதலாற் சித்திலே சாற்றகங் கரமெங்கே
மெத்து நீரிலே புழுதியுங் கனலிலே மேவுதோ யமுமுண்டோ
நித்த ரூபத்தை நினைந்திவ னுனெனு நிச்சய மறநிற்பாய். 1105

திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பந்
தொக்க வன்னவற் ருன்மறை யாமலே சூக்கமாய் நொய்தாகி
மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்றுமாய் மெய்யறி வொன்றேயாந்
தக்க விந்நிலை நில்லென வுரைத்தனன் றலைமையா முபதேசம்.

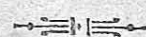
சீவன் முத்தனு நிலைமைபெற் றகங்கரந் தீர்ந்தென தென்னு மன், மேவு முட்பந்தம் வீழ்ந்துபோய்ப் புந்தியில் விகற்பங்களனைத்

தும்போய்ப், பாவ முற்றிய கசனின்ற நிலையினீ பற் றுத லறநிற் பாய், கேவ லத்திந்த வசங்காம் பொய்ம்மையாங் கெடுத்தல்பற் றுதல்வேண்டாம். 1107

பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா
ரைய னேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்
பொய்ய தாகிய வநேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு
மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல். 1108

மித்தையா புருடன் கதை.

இருமையோ டொருமை நீக்கி நின்றதி லெய்தி யின்ப
மருவுவாய் மித்தை யான புருடன்போல் வருந்த வேண்டாங்
குரிசிலே யெனவு மெந்தாய் கூறுபொய்ப் புருட னுனே
னெருபய னின்றித் துன்ப முற்றவ னுலைந்த வாறென். 1109

ஞானமா மமுதி னுலே நலம்பெற நிறைந்த தேனு
மியானறி வுறவித் தன்மை யியம்பென விராமன் கேட்ப
மானமார் வசிட்டன் சொல்வான் வள்ளலே நகைக்கு மூல
மானவிக் கதையான் சொல்வ தறவியப் புளது மன்னே. 1110

ஒருதலத் தேகாந் தத்தி லுற்றகு னியத்தி லுண்டாய்
மருவுமத் தலத்தி னிற்போன் மாயையெந் திரம யத்தோர்
புருடனுண் டஞ்ஞா னத்தோன் புன்மையா யிளமைப் பண்பாய்
மிருதுவாம் புந்தி யுள்ளோன் கேவல மிகுந்த மூர்க்கன். 1111

வானிலே சுருண்டு தோன்று மயிர்ச்சுருண் மருத்த லத்திற்
கானனீ ரென்ன வன்னுன் றேன்றியே கலந்த பாழிற்
சூனிய மலாதொன் றில்லை யாதொன்று தோன்றிற் றங்கே
மானவ வதுவு மன்னுன் மற்றவன் வளர்வு மாங்கே. 1112

வேறு மாயே யெப்போதும் விளங்குந் தன்மை யவன்காணுன்
கூறு வானேர் சங்கற்பங் கூடி னுண்விண் ணினைப்பேணி
யூறு படாமல் வைக்குதுமீ துயர்ந்த தேயென் றுளத்துன்னித்
தேறு முவகை யுடன்விண்ணைச் சேமிப் பானேர் வீடமைத்தான்.

அந்த மனையில் விண்ணினைவைத் தளிக்கின் றேமென் றதி லாசைப், பந்த முறநு மவன்வீடு படர்கா லத்தா லழிவெய்தி,

யிந்த மருத்தாற் றரங்கம்போ லிருது முடிவால் வருடம்போற்
சிந்தி யொழிய வவன்கண்டு சேண்போ யினதென் றலறுற்றான்.

நில்லா வீட்டில் விண்ணேயோ நீயெங் ககன்றா யொருகணத்தி
லல்லா யானு யெனவீட்டி னுகா சத்துக் கறப்புலம்பிப் [வர்
பொல்லா மனத்தான் மீண்டங்கோர் புதிய கிணறு சமைத்தொரு
கொல்லா திதனி லிருத்துமெனக் கூபா காச பரனுனன். 1115

கால மதனுற் கூபந்தான் கழித லோடுங் கதறுற்றான்
சால வருந்தி மீண்டங்கே தனைக்காப் பதற்கோர் குடம்பண்ணிக்
கோல முடைய தெனமகிழ்ந்து கும்பா காச பரனுனு
னீல முகிலே யக்குடமு நிகழ்கா லத்தா லுடைந்ததுவே. 1116

நம்பி நம்பி யடைந்ததெலா நாச மெய்தத் திருவிலியக்
கும்ப விண்ணுக் கழுததற்பின் குண்ட மொன்றங் கேகல்வித்
தம்ப மென்று தற்பரனுய்ச் சார்ந்தா னந்தக் குழிதனையுந்
தும்பி கால மழித்துளதாற் றுன்னு மிருளைச் சுடர்போல. 1117

குண்ட விண்ணுக் கழுததற்பின் குலவு நாற்சா ரகங்கட்டி
மண்டு மருள்கூர் தற்பரனுய் வாழ்ந்தா னந்த மனைதனையு
மண்ட முழுதுங் கொல்கால மழிவு செய்ய வதற்கழுது
சண்ட பவன னிடைப்பட்ட சருகு போலத் தளர்ந்துலைந்தான்.

தடனுர் நாற்சார்க் கழுததற்பின் றற்காப் பதற்கோர் குதிர்பண்ணி
யிடனுர் குதிர்புக் கவனிருப்ப விதுவுங் கால னிறப்பித்தா
னுடனே குதிர்விண் ணினுக்கழுதா னென்றே வீடு குதிர்குண்டங்
குடநாற் சார மென்பவற்றுற் குறைவில் காலந் துயருற்றான். 1119

விண்ணே வீட்டி லடைத்தவனுய் வீட்டில் விண்டான் றனுகி
யுண்ணே வுற்ற பெருந்துயரா லுழைக்கும் பிழைக்கு மோரொருகா
லெண்ணி நிற்ப திதுபோவ திதுவென் றறியா னிவனென்று
புண்ணி யத்தின் வடிவானேன் புகல வீரன் புகலுற்றான். 1120

பொய்யா மனிதன் கதையாலென் புகன்றாய் மாயா புருடனையே
யையா விவன்விண் காத்தனனென் றறைந்த தேதென் றருள்கென்ன
மெய்யாம் வசிட்ட னுரைசெய்வான் மித்பா புருட னென்றவிவன்
மையார் முகிலே சூனியமாம் வானி லெழுந்த வகங்கரமே. 1121

இந்த வுலகெல் லாமிருக்கு மிந்த விண்ணே ததுநிறைவுற்
றந்த மின்றிச் சிருட்டிதனக் காதி தனிற்றா னேனிற்கு

மைந்த வதன்பா லகங்கார மருத்திற் பரிசம்வருவதுபோன்
முந்துதோன்றித் தனைக்காக்க முயன்முன் வடிவாய் முளையாதோன்.

கூவங் குண்டங் குடநாற்சார் குதிரென் பனவாங் குரம்பைகளை
மேவ நாநா விதமாக விதித்து மீண்டு மீண்டிழந்து
தாவ முற்று னுடரேறுந் தனைக்காத் தனனென் ருகாச
பாவ னைக்கே நிலைப்பட்டான் பாழே வருத்திப் பதைத்தனனால்.

விண்ணு னென்றே சேமித்து வீட்டா காச மாதிகளி [ர்க்
னண்ணு மெலிவுற் றிடுமித்தை யான்போல் வருந்தா தொழிகமல
கண்ணு விண்ணின் மிகப்பெரிதாய்க் களங்க மற்று நுண்ணியதா
யெண்ணு லடங்கா வழிவில்சிவ மியலாத் துமதத் துவந்தானே.

அவ்வாத் துமதத் துவங்காண லாமோ வெவர்க்கு மகப்படுமோ
விவ்வா றிருக்க வுடலிறந்தா லிதயா காச மாத்திரத்தை
வெவ்வா ளரசே நானிறந்தே னென்று மெலிவர் விவேகமிலோர்
தவ்வா விசும்பு கடாதிகடாந் தகர்ந்த போது தணந்திடுமோ.

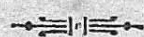
கடம துடைந்தால் விண்பிரியா காய மழிந்தா லுயிரழியா [ய்த்
தடவி தாஞ்சின் மாத்திரமாய்ச் சத்தாய் விண்ணி னுண்ணியதா
தொடரு மணுவுக் கணுவாகுஞ் சொரூப மைந்தா நானென்று
படரு மனுபூ தியினளவே பயிலுங் குடம்போ னசித்திடுமால்.

யாது மென்று மெவ்விடத்து மிறத்தல் பிறத்த லிலதாகு
மோதும் விவர்த்த ரூபத்தா லுலகாய்ப் பிரம மேவளரு
மாத லாலிவ் வுலகெல்லா மடியு முடியு நடுவுமறப்
பேத மறப்பா வாபாவம் பிறவாப் பொருளென் றிடர்தீர்வாய்.

ஆபத் துக்கெல் லாநிலய மநித்த மவச மவிவேகம்
பாபத் துக்கு முதன்மடமை பவவித் தழிவைப் பற்றியது
தாபத் துக்கோ ரிடமான தகவி லகங்கா ரந்தன்னை
நீபற் றில்லா வறிவாலே நீக்கி லதுவே நிமலநிலை. 1128

விரதத்திரய கதை.

ஆதலாற் காண்பவற்றி னுண்மைநிலை யிப்படியே யறிவில் வையம்,
பேதமாய் வேறென்றிற் பிறந்ததிலேக் கயிற்றிலராப் பிறப்ப தே
போ, லாதபனில் வேறிலையா தபமென்றே பாவித்தோர்க் காத பந்
தான், பேதமற வாதபனும்பேணுநிரு விகற்பமிது பேசுங் காலே.

பொன்னில்வேற் றுமையன்று கேயூர மெனநினையிற் பொன்
னென்றேயா, மின்னதே நிருவிகற்ப மென்பரா விரவிவெயி
லென்று நாடின், மின்னுகதி ரிரவிக்கு வேறுபோ லாங்கண்டாய்
விவித மாகத், துன்னுநா நாத்துவம்விட் டறிவதிலா நல்லறிவிற்
றுணிந்து நிற்பாய். 1130

சங்கற்ப மெனும்புரண சத்தியினைத் தற்பரமந் தானே தன்னாற்
பொங்குற்ற வாயுவலை வைச்செய்யு மாறுபோற் புரிந்த போது [ப்
சங்கற்ப விரியுருவா யயல்போலாய்ச் சகவடிவாய்த் தனைத்தா னடி
பொங்குற்ற மனமாகுஞ் சங்கற்ப மயமாமிப் புவியைக் காண்க.

தெரிபொருளென் றுளதல்ல பொய்யுமல சொப்பனத்தின்
றிரள்போற் றேன்றுந், தெரிபவன்கேட் போன்சொல்வோன் பரி
சிப்போன் மணங்கொள்வோன் செல்வோன் மீள்வோன், புரிவன
வெல்லாந்தானே புதிதாகு மலவெல்லாம் பொருளென் றோர்வாய்,
புரிதருநின் றொழிலெல்லா மலமறுசின் மாத்திரமாம் பொருளே
கண்டாய். 1132

பெரும்பெரிய வடிவான பிரமமே யாதலாற் பிறிதொன்
றில்லை, வரும்பொருளெல் லாமறிவின் கனதையா யிருத்தலிவ்
வைய மெல்லாங், கரும்புபலே யறிவேயாங் கற்பனைவே றில்லையாற்
காணப் பட்ட, வரும்பொருள்க டமிலறிவுண் டாதலினு லறிபொ
ருளா மனைத்து மில்லை. 1133

ஆதலினுற் பந்தம்வீ டெங்குளது வீடிதென வடுத்த பந்த,
மீதெனவெண் ணுவதெல்லாம் வலிந்தகற்றி யபிமான மிறையு
மின்றித், தீதுதவிர் மௌனியாய்ப் பொறிவென்று மானமதந்
தீர்மே லோனு, யோதியநின் காரியஞ்செய் திராமனே யகங்கார
மொழிந்து நிற்பாய். 1134

மோகத்தில் வருமைய மெல்லாம்போ யறுதிநிலை முற்றும்
பற்றி, மாகத்தன் மாபோகி மகத்தான தியாகியாய் வாழ்தி யெ
ன்ன, மேகத்தை நிகர்வள்ள லிம்மூன்று குணங்களைவை விளம்
பா யென்ன, யோகத்தை யுணர்முனிவ னக்குணமூன் றையுந்
தோன்ற வுரைக்க லுற்றுன். 1135

மூன்றுவகை விரதமெனு மிதுதன்னைப் பிருங்கிசன் மோகம்
போக, வேன்றுபரம் பொருளறியும் விருப்பினு லேமகிரி வட
கோ டெய்தி, வான்றுணையாஞ் சங்கரனைத் தொழுதிறைஞ்சி யிப்

பிறவி மயக்கை நோக்கித், தோன்றுணர்வி லாறுதலில் லாமையி னுன் மோகித்துத் துவண்டே னென்றும். 1136

இச்சகமாம் பழங்குடிலி விளைப்பாறி நான்றிரிவ தெங்ங னென்று மச்சமறு நிச்சயமா மொழுங்கைபருள் வாயென்று மன்பாற்கேட்ப நிச்சயமா யரனருள்வா னையமெலா மறுத்தறுதி நிலைமை பற்றி மெச்சியமா கத்தன்மா போகிமாத் தியாகியாய் விடுவை யென்ன.

செப்பியவிம் மாகத்தன் மாபோகி மகத்தான தியாகி யென்ற விப்பரிசு விளங்கவரு ளெனக்கேட்ட பிருங்கிசற் கிசன் சொல்வான் வெப்பமுறு மிராகமுனி வின்பமிட ரறம்பாவ மிருமிவற்றின் றப்பில்பலா பலமிவற்றில் விருப்பமறச் செய்வோனே தனிமா கத் தன். 1138

மோனமுற வகங்கரமு மானமுமற் சாமும்போய் முடுகி வாடா, தீனமிலா தனசெய்வோ னெங்கணுமன் பறச்சாட்சி யென லா யிச்சை, தானறவே காரியஞ்செய் வோன்வெருட்சி யானந்தந் தாக்கு ருதோ, ஞனசம ஞய்த்தொழிலா விடர்சுகங்க ளுதயமுரு தவன்மா கத்தன். 1139

சனனத்தின் மரணத்தி லுதயத்தி லத்தமனந் தனினே ராகி, மனமொத்தோன் மாகத்த னெனத்தெளிவாய் மாபோகி மரபு கூறிற், சினமுற்றுென் றினைநீக்கா னென்றைவிரும் பான்பகுதி சேரத் துய்ப்போன், வினவுற்ற மாபோகி யிவன்பெருமை மீளவு நாம் விளம்பக் கேளாய். 1140

மிகவெருவ லானந்த மில்லவாய் மயக்கமே விளைப்ப தான, சுகமிடர்கள் புசித்தவற்குற் கலங்காதோன் சராமரணந் தொடரு மாபத், தகலரசு மிடிகளுநன் றெனப்புசிப்போன் புளிப்புக்கைப் பழற்சி யுப்புப்,பகர்நிறைவு குறைவுசம மாய்ப்புசிப்போன் மாபோ கிப் பான்மை யோனே. 1141

உப்பினியல் பெனநன்மை தீமையிரண் டினுஞ்சமமா யொத் து நிற்போன், றுப்புறுமா போகியா மகத்தான தியாகிகுணஞ் சொல்லக் கேளாய், தப்பிலறம் பாடமிடர் சுகமரணஞ் சநநமெ லாஞ் சேரத் தள்ளுஞ், செப்பமுள புந்தியுளோன் மகத்தான தியாகியெனத் தெளிந்து கொள்வாய். 1142

அனைத்தாசை யனைத்தைய மனைத்தான தொழிலனைத்தா மறுதி யாவுந், தினைத்தானு மேவாத புந்தியோன் றன்னைமகத்

தியாகி யென்ப, ரெனைத்தான வறம்பாவ மனமனனத் தொழிலித
யத் தெல்லாந் தீர்ந்தோன், வினைத்தாய பிருங்கிசா மகத்தான
தியாகியென விளம்பு மன்றே. 1143

தெரிபவற்றி லெண்ணமாய்க் காணுமிவை யெவ்வளவத் திர
ள்க ளெல்லாங், கரிசறநன் ருப்விட்டோன் மகத்தான தியாகியெ
னக் கருணை யீச, னூரியபிருங் கீசனுக்கு முன்னுளோ தினனிந்த
வுயர்ந்த நோக்கைப், பரிசயமுற் றுப்பிடித்துத் துயரொழிவா யுல
களிக்கும் பதுமக் கண்ணு. 1144

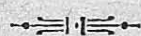
நித்தமுறு முதயமுள தாதியா குவதனந்த நிமல மேக
மத்தகைய பிரமமே யுளதுவிகற் பத்தெண்ண மயலொன் றில்லை
யித்திறமென் றேபாவித் தழுக்கிலனுய்ச் சுகமேவி யியற்றுஞ் செய்
சுத்தவிமலச்சாந்த முறவெல்லா மேவுவாய் சுத்த வீரா. [கை

தீங்கிடர்தீர் பிரமமாய்க் கற்பனையெல் லாமேவிச் செய்கைக் கொன்
யோங்கியவித் தாய்ப்பரம ரூபமாய்ப் பெரிதாகி யுயர்ம கத்தாய்[ரு
வீங்கியபா வனையெல்லா நிறைவதாய் மெய்ஞ்ஞான வீரா கிஞ்சி
லீங்கிலதென் றுரைப்பதா மாகாய மேததுவே யென்றுமுண்டால்.

அன்னியமா வோரிடத்தி லிதுகிஞ்சி லெனவென்று மசத்
துஞ் சத்துந், துன்னதுரு தென்றுள்ளே திடநிலையா யகங்காரந்
துடைத்து நிற்பா, யுன்னுள்ளே முகமாகிப் புறத்தின்வரு வன
வெல்லா மொருங்கு செய்து, பின்னுதொழி லிடர்மேவா துருவ
மிலா வகந்தையைநீ பிரிய வென்றான். 1147

இட்சுவாகுகதை.

அழுந்து வசத்தி விருப்போனை யம்பு யத்தி னீர்போல
வெழுந்த லோப மோகமுத லெக்குற் றமும்வன் புறநலியா
முழுந்து முதிதை முதற்குணங்கண் முகத்தி லழகாய்ச் சிறிதகலா
விழுந்து பாவ மெல்லாம்போ மிகுவா தனைக்கட் டறுமெல்ல.

வேகந் தேயு முலோபகுண மெலியுங் காம வினையடங்கு
மோகம் போயெவ் கொளித்திடுமோ முடுகிக் கிளரா தைம்பொறி
சோகந் தாவி யடராது சுகமு மேலிட் டெழுமாட்டா [கள்
தாகந் தீரக் குளிர்ந்துள்ளே சமந்தோன் றிடுமா லெவ்விடத்தும்.

ஊனுர் பிறவிக் கடல்கடப்போர்க் குரிய விளைப்பா றுதலெய்த
நானு ரிந்தச் சகமெங்ங ஞடும் பரம ஞராகு
மாறு விடய போகத்தா லாவ தென்னே வென்னுமதி
தானும் பரம வுபாயமெனச் சாற்றுங் கண்டாய் சற்குணனே. 1150

எங்கு நின்று வந்துளதிச் சிருட்டி யிதற்கெப் படியுருவ
மங்கு முலக மெம்மட்டு மற்று ருடைய தெதுகால
மிங்கி தெதனு லெனவுணர்த்தி யேறிக் குறைந்த விப்பிறவிப்
பொங்கு மயக்கை வலியகலும் புட்போ னீங்கும் வகைபுகல்வாய்.

என்ற லோடு மறப்புதிதா மெண்ணில் காலத் தோடேநீ
துன்று விவேக விசாலத்தாற் சொன்ன விறைவே விதிப்பொருளைப்
பொன்று விக்கு மென்றுமனுப் புகல்வான் சிறிதாக் காணுமிவை
யொன்று மில்லைக் கந்தர்ப்ப வூர்போன் மருப்பூ மியிற்சலம்போல்.

கிஞ்சில் காரணங் களுக்கெட்டாக் கிளர்வா னிலுஞ்சற் றுய்முடிவி
லெஞ்ச விலதா மழிவின்றி யிருந்த தென்று மான்மாவாம்
விஞ்சு மந்தப் பெருங்கண்ணு டியிலே நேய விரிவிடய
பஞ்ச பூத சிருட்டியெலாம் பத்தி பாய்ந்து விளங்கிடுமால். 1153

பிரமத் தினவா யொளியுருவாய்ப் பிறந்து பிறங்குஞ் சத்திகடாம்
விரவிப் பிரமாண் டத்தினது மேனி யாகி நின்றசில
வுரவு பலபூ தத்திரளி னுருவ மாகி நின்றசில
சுரர்பொற் பதியாய் நின்றசில தோன்று சகத்தி னிலையிதுவே.

பந்த மில்லை வீடில்லைப் படர்தீர் பிரம மேயுளதா
மந்த வயிக்கிய மில்லையிரண் டில்லை யறிவே வளர்ந்தெழுந்த
சிந்து தரங்கப் பங்கத்தாற் றிகழு கின்ற நீர்போல
வந்த மில்லா வறிவுருவே விளங்கு மயலொன் றிலதாகும். 1155

பந்த முத்தி நினைவுகளைப் பயிலா தோட்டி யுன்வசமாய்
முந்து பிறவிப் பயமெல்லா முற்று மொழித்து நிலைநிற்பா
யந்த நீசங் கற்பநினை வடைந்தாற் சின்மாத் திரவறிவு
வந்து சீவத் துவமடைந்த வாரி யலையா வதுபோல. 1156

ஆதி காலத் தெழுந்தபவத் தனைய சீவ ருழல்கின்று
ரோது மின்ப துன்பமயக் குளத்துக் கொழிய வுனக்கில்லை
மீது தெரியா விராகுமதி மேவித் தெரிதல் போலவநு
பூதி யளவா முயிர்காணும் பொருளாற் காணப் படுமன்றே. 1157

கலைக ளாலுங் குருவா லுங் காண்டற் கரிய பான்முனே
தலைமை யான சாத்திகஞ்சேர் தன்புந் தியினுற் றன்னுலே
நிலையில் வெளியா நெறிபோவார் நெறிசேர் காட்சி களிற்புந்தி
செலவு பற்றில் லாததுபோற் றெவ்வாங் கரணங் களைக்காண்பாய்.

இனைய கரணங் களைப்பற்ற விகழ்த விரண்டு மியல்பல்ல
வினைசெ யுடல முதற்பொருள்கண் மேவு மியல்பின் மேவிடுக
வனைய பொருள்கள் புந்தியினு லகல நீக்கி யதிசீதம்
புனையுட் கரணத் தினனுயெப் போதும் பரம மயமாவாய். 1159

உடனு னென்னும் புந்திபிறப் புற்ற கட்டா மொருகாலு
மிடர்தீர் வீடு விருப்புறுவோர்க் கியல்பன் றுகு மிப்புந்தி
திடமாங் கிஞ்சின் மாத்திரமு மில்லாச் சின்மாத் திரவடிவன்
றடவா னிலூநா னனுவென் னுஞ் சமமாம் புந்தி பிறப்பறுக்கும்.

தெளியுநீரி னுட்புறம்பு செறியும் வெயில்போற் பொருளனைத்தி
லொளிகொ ளான்மா நின்றிடுமா லுருவ மெல்லா முட்புகுந்து
வெளிசெய் பணிக டொறும்பொன்னின் விசித்தி ரம்போல் விளங்
லளிய வஃதல் லாவுருவா மான்மா வுடைய சகமாதி. 1161[கிடுமா

நாச வடவைக் கனல்படர நடுக்கஞ் செய்யுங் காலமெனு
மூசு கடலிற் சகத்திரளா முடுகு நதிகள் பல்லுயிராம்
வீசு தரங்கத் தொடுபாய்ந்து நிறையா தந்த வேலையையு
மாச மனஞ்செய் யகத்தியனு மான்மா வென்று வகத்துணர்வாய்.

தான லாதாய் முன்சொன்ன சகத்தின் றிரளா யுடலமுத
லான பொருளின் சாலத்தை யான்மா வென்ப தறத்தள்ளி
ஞான சற்பா வந்தன்னை நனிமேற் கொண்டு மறைந்தோனு
யீன மில்லா மதிவேந்தே யிச்சை யான படிநிற்பாய். 1163

தனங்க ளூடே துயின்மகவைத் தாய்தான் மறந்து மிகத்தேடி
மனங்கன் றுதல்போற் சாமரண மருவா தம்மை யறியாமற்
சனங்கள் சலித்துக் கெட்டேனுன் செறியு நாத ரிலாதவனு
னனங்கொள் காயம் போமளவி லழிந்தே னுவா வென்றழுவார்.

மதியோ டிரவி கதிர்வன்னி மணிக ளிற்சே ரொளிகளைப்போன்
முதிரு மரங்கள் கனியிலையை முதலா யினபோ லருவிகளிற்
பிதிருந் துளிகள் போற்சாலப் பிறங்கும் பிரமத் திடைதோன்றுங்
கதிகொள் புந்தி முதலாகக் கற்பி தஞ்சே ரிச்சகமே. 1165

அதுதா னறியார்க்கிடர்நல்கி யதுவே யதுவல் லாததுபோற்
றிதமாய் நிற்கு மிம்மாயைச் சித்தி ரந்தா னற்புதமே
பொதுவா யங்க மத்தனையும் புணர்ந்து பிறிவற் றிருக்க வுந்தா
னிதமா யுயிரா யுயிர்காணு திருக்க மயக்கு மியாரையுமே. 1166

பரம விண்ணே சகமெல்லா மென்று பாவித் தாசையறிற்
பிரம கவச னின்பமுள பெரியோ னாகு நானென்னும்
பொருளை நீக்கி நினைவின்மை வடிவா நினைவாற் பொருளனைத்து
முருவ மில்லை நிராலம்ப முணர்வு சாந்த மெனநினைவாய். 1167

இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே வித்தா மிடரொழுங்குக்
கதுதான் சமமா மங்கியில்வெந் தழிந்தா லிடருக் கவசமென்
பொதுவாநலந்தீங் கெனும்பேத மபாவமென்னும் பொருவாளால்
விதமாம் புருட வருத்தத்தான் மெல்ல மனதில் வெட்டுதிபால்.

நினைவான் முடிக்குங் கருமமெனு நீண்ட பெரிய வன்காடு
தனைநீ நினைவின் மையினாலே தடிந்து பரம பதமேவி
வினைதீ ருனது விவேகத்தை மேவி யென்று நிலைநிற்பாய்
புனைதா ரிக்கு வாகுவெனும் புகழா னிறைந்த பூபதியே. 1169

உலகின் பரப்பை யுள்ளாக்கி யுன்னு நினைவுக் கப்பாலாய்க்
கலக மடவார் பொருளென்னுங் காத னழுவி நானென்னுங்
குலவு மிருள்போய் விவேகநிலை கூடு மவனே பராநந்த
மிலக வடைந்தோ னெடுங்கால மிவனே துன்ப மில்லாதோன்.

சாந்த னாகிச் சமநிலையாய்ச் சால நொய்தா யறிவுருவை
வேந்த னேசந் ததநினைவா யென்று மனுமீண் டுரைசெய்வா
னைய்ந்த நூலா னல்லோரா லறிவை வளர்க்க வேண்டுமுத
லேய்ந்த யோகத் துக்குமுதற் பூமி யிதுபோ கிக்கில்லை. 1171

அயர்வில் விசார மிரண்டாகு மசங்க பாவ மூன்றாகும்
பயினு நாலாம் விலாபினியே படர்வா தனையைப் பற்றறுக்கு
மயர்வில் சுத்த நல்லறிவின் மபவா நந்த வடிவைந்தாம் [வே.
துயில்சாக் கிரம்பா திகளில்லாத் தொடர்சீ வனின்முத் தியுமிது

அறிவி லாமை வடிவாகி யகலா நந்த மொன்றாலுஞ்
செறியும் வடிவாய்ச் சுழுத்தி யைப்போற் றிகழு மாறு முயர்பூமி
பிறிவில் சமமா யறநொய்தாய்ப் பெரிது நன்றாய்ச் சாந்தமதாய்
வெறிப துரியங் கேவலமாம் வீடே யேழாம் வியன்பூமி. 1173

மன்னு விடயம் விடுதலினால் வாழு மிவ்வே ழாம்பூமி
தன்னை நிருவா ணத்துருவாய்ச் சான்ற துரியா தீதபத [னஞ்
மென்ன வுரைத்தார்சிலர்வேறே யிவ்வே ழவத்தை களின்முன்
சொன்ன வவத்தை யொருமூன்றுந் தொடர்சாக் கிரமாக் கருதுவ
[தாம். 1174

சகங்கள் கனவிற் றோற்றரவாந் தன்மை நாலா வதுகனவா
நிகழா நந்த மொன்றானு நெருங்கு வடிவ மைந்தென்று
புகன்ற வவத்தை சுழுத்தியதாம் போத மின்மை வடிவாகித்
திகழ்ந்த வாறா மவத்தையினைச் சிறந்த துரிய மெனலாகும். 1175

தரியா மனவாக் கெட்டரிதாய்த் தனதே சுண்மை வடிவான
துரியா தீதப் பதவவத்தை தூய வேழா முயர்பூமி
பிரியா துள்ளே வசமான பிரத்தி யாகா ரத்தாலே
தெரியா தாகிக் காண்கின்ற திரள்க ளனைத்தும் போமாகில். 1176

முழுது வடிவ மாயொன்றா மான்மா முழுது சத்தியினுங்
கெழுமு நதியி னுவரிகளிற் கிலா லம்போ னின்றொளிரு
மொழிவி னினைவின் பரப்பிலதா யொன்றாஞ் சற்பா வந்தன்னிற்
றழுவு கூறு மாத்திரமா யுணர்வாய்ச் சகல சகங்களையும். 1177

என்று மனுமீண் டுரைசெய்வா னிமைந்த புலன்போ கத்தாசை
நின்ற தெம்மட் டம்மட்டு நிகழ்சீ வப்பேர் பெறுமான்மா
வொன்று மவிவே கத்தாலவ் வாசை யுண்டாந் தன்னாலே
யன்று நிருபா விவேகத்தா லந்த வாசை யழிவெய்தும். 1178

காத லென்று போமன்று கலந்த சீவத் திறம்விட்டுத்
தீதி லாத பரப்பிரமத் திறத்தை யான்மா சேர்ந்திடுமாற்
கேத மாக மேனின்றுங் கீழே யெய்துங் கீழ்நின்று
மேத மில்லா மேலேசென் றெய்து கெடுநா ளிவ்வான்மா. 1179

கனமார் பிறவிப் பெரும்பூட்டைக் கருத்தாங் கயிற்றிற் கடமாகே
லெனதீ திதற்கு நானென்றே யிறுகும் பிராந்தி விவகார
நனிமோ கத்திற் செறிபவர்யா ரந்த நவைசேர் வஞ்சகரே
தனிவேன் மன்னா கீழ்நின்றுங் கீழே சரிக்கத் தக்கவரே. 1180

இதற்கு நானீ தெனக்கவன்மற் றிவனா னென்றிடுமோக
விதத்தை யுயர்புந் தியினாலே விட்டோர் மேற்கு மேற்செல்வோர்
திதத்த னொளிகூ ரான்மாவைச் சிறிதுந் தாழா துறப்பற்றி
யுதித்த சகத்தைத் தற்பூரண வுருவ மாக நோக்குதியால். 1181

யாதி யாதெப் பொழுதெதிர்ந்த தவற்றி லென்னை சொலப்பட்ட
தோது மவையெல் லாந்தடைதீ ருணர்வின் விலாச மேனன்றுந்
தீதி லறிவு மாத்திரமாந் திறனுய்க் காலச் செயம்பண்ணிக்
கோதின் மனத்தோ டிருப்பவன்சேர் குறைவில் சுகத்தோ டெது
[நிகரே. 1182

இல்ல தன்றுண் டல்லவறி வில்லா வுருவி லறிவுருவ
மல்ல வான்ம வுருவமல வயலன் றுலக மெனநினைவாய்
சொல்லு மிந்தச் சொரூபமுறத் தொடர்ந்த பகுதி போயிறக்கும்
புல்லு தேசங் காலமல புறத்தோர் நிலையன் றுயர்முத்தி. 1183

அகங்கா ரத்தி னகமென்னு மோக மழிந்தாற் பாவனையா
மிகும்பேர் பெற்ற பகுதியந்த மேவு மிதுவே வீடாகுந் [டம்
தொகுஞ்சாத் திரத்தின் பொருணினைவிற் றுவள்வு நானா விதவின்
புகுங்கா வியவேட் கையுமனைத்து விகற்பத் துயரும் பொருந்தா
[மல். 1184

அன்னுன் சமமா மழிவில்லா வான்மா வாய்நின் றின்பமுறு
மென்னு கினுமொன் றுடுப்பவனு யென்னு கினுமொன் றுண்பவனு
யுன்னு தெங்கா கினுமொருபா லுறங்குவோனு யாங்கவனே
பொன்னர் பூமி முழுதாளும் பூபா லனைப்போற் பொலிவுறுமால்.

வருணுச் சிரம வாசார வழி நா னடத்து நடைநீங்கி, யருகா வுலகின் வலைய கன்றே னருங்கூ டகன்ற கேசரிபோ, னிருபா வுரைகட் கெட்டரியோ னேடிப் பிறக்கு நிலைநீத்தோ, னெருசோ பையைச்சேர்ந் தவன்மழைபோ யொளித்த நாளில் விண்டலம் போல். 1186

தெளிவு கம்பீ ரங்கள்கிரி சேர்ந்த பெரிய சுனைபோல்வன்
களிகொள் பரம சுகச்சுவையாந் தன்பாற் றுனே கலங்காம
லெளிது சுகிப்பன் கருமபல மெல்லாம் விட்டோ னழிவின்றி
யொளிரு நிறைவோ னிருவினைவே றென்றுந் தாக்கா னுன்
[றணுகான். 1187

பத்தி பாய்ந்துட் பற்றுத பளிங்கு போலக் கருமபலம்
பத்தி பாய்ந்துட் பற்றுதோன் பலநீண் மனித ருடனுறைந்தும்
பத்தி யாலர்ச் சித்தாலும் பகையா லுடலை யரிந்தாலும்
பத்தி பாச்ச லுற்றதுபோற் பயிலு மகிழ்வு துயரறியான். 1188

துதிகள் கடவு ளோமங்க டொடர்பூச் சியன்பூ சைக ளில்லோன்
விதிசெய் நீதி யாசார மேவப் படுவோன் மேவாதோ [போ
னெதிருந் தன்னு லுலகோர்க ளிறையும் வெருவா வகையிருப்
னுதித மான வுலகத்தி லொன்றால் வெருவா துறைகிற்போன்.

பற்று முனிவு பயஞ்சுகங்கள் பயிலா னெனினும் பயின்றிடினுஞ்
சொற்ற வெவர்க்கும் பிரமேயந் தொடரா னெனினு நன்பாலர்
பெற்ற பிரமே யத்துறினும் பெரிய மனத்தோன் காசியிற்சா
வுற்ற பொழுது நாய்க்கறிப்போ ருழைசாவுறினு முறும்பதங்கேள்.

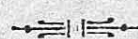
ஞான மடைந்த பொழுதிலிவ னல்வி டுற்றுன் மனமிறந்தோ
னீன மான வகம்பாவப் பிராந்தி யன்றே விடர்பந்த
மான வீடா வதுமடமை பந்த காரங் கெடலன்றே
மான மிகுந்த விவனெய்தின் மனிதர் பூசை செயவேண்டும். 1191

போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ வருந்திப் போய்க்காண
வாற்ற வுரியோ னெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கனவரதஞ்
சாற்று மகத்தாற் றீர்த்தத்தாற் றவத்தாற் றூனத் தாற்கிட்டா
வூற்ற வறிவாற் பிறவியறுத் துயர்ந்தோன் பத்தி தரும்பயனே.

பரிந்திவ் வாறு கற்பித்துப் பகவன் மனுவாம் பேருடையோன்
விரிஞ்சன் றனது நகரத்தைப் புக்கா னிக்கு வாகுவெனும்
விரிந்த புகழ்மன் னனுமந்த விழியே பற்றி நிலைநின்றான்
வரிந்த கழற்கா லிராமவென வசிட்ட முனிவ னருள்செய்வான்.

மானுவேடன் கதை.

குறிதீர் வடிவாய்ப் பிறப்பிறப்பிற் கொடுநீள் கால மயக்கறலாற்
பிறியர வின்பத் தறிஞனுக்குப் பேசுங் குறியிவ் வளவன்றே
வெறிகூ ராசை சினமோகம் விதன முலோப மாபத்துச்
சிறிதா நிபுண நாளுமெனச் செப்பி வசிட்டன் மீண்டுரைப்பான்.

மறையோ னொருவன் றன்னுடைய மகிமை கடந்து சூத்திரனாய்
முறைதிர் வதுபோற் சிவனென்ன முளைத்தா னீசன் சிருட்டிதொறு
நிறைநீ டுயிர்க ளளவின்றி நிகழு மூலச் சித்தசைவாற்
றுறைதோ றவைதாந் தோன்றிடுமாற் றொடர்கா ரணமிங் கிலதா
[கும். 1195

ஈச னிடைநின் றுற்பவமா பெழுந்த வுயிர்க டாஞ்செய்த
வீசு கருமங் களினுலே மேன்மேற் பிறவி களைமேவுந்
தேச முடையாய் காரிபகா ரணத்தின் செய்தி யிதுவாகு
மேசு பிறவி கருமமெனு மிரண்டி னுக்கு மிப்படியே. 1196

பரம மதனி லகாரணத்தாற் பரந்த வுயிரெல் லாமுண்டாம்
விரவு மதற்பின் பவர்க்கெல்லா மிகத்தாஞ் செய்த கருமங்க
ளுரிய சுகதுக் கங்கடமக் குறுகா ரணமாந் தனையறியாப்
பிரமை தனிற்சேர் சங்கற்பம் பேசு கருமங் களின்மூலம். 1197

பந்த நிதானஞ் சங்கற்ப மன்றே வதுநீ பற்றறுப்பாய்
முந்து சங்கற் பந்தவிர்ந்தான் முத்தி யதுவா மதுதன்னைப் [றின்
புந்தி யதனுற் பரிசயிப்பாய் பொருளும் பொருள்கொள் பவனுமு
மைந்த மெள்ள வெப்போது மறவா தொழிப்பாய் சங்கற்பம்.

கொள்ளும் பொருளா கவும்வேண்டா கொள்வோன் வடிவா கவும்வேண்டா, வெள்ளுங் கருத்தெல் லாநீக்கி யெதுசே டித்த ததுவாவாய், நள்ளும் பொருளொன் றினையிந்த நாளும்பொறிக ளுறிலாங்கே, தெள்ளும் பற்றுள் ளதுபந்தஞ் சிறக்கும் பற்றில் லது முத்தி. 1199

அற்ப முனக்கொன் றினிதாகி லதனுற் பிறப்பி லகப்பட்டாய் [றாய்
பொற்ப வுனக்கொன் றினுமினிமை பூணுதென்னிற் பிறப்பகன்
நிற்ப நடப்பப் பொருட்டிரளி னினக்குத் திரண முதலாகத்
தற்ப மூறுபொன் முடிவாகச் சற்று மினிமை யுறவேண்டாம்.

பற்றி லாதென் னுண்ணுதியென் பண்ணு நின்று யெதைவிடுதி
யுற்ற செய்வோன் புசிப்போனன் றுபசாந் தியனீ மதிமாண்டோன்
மற்று நல்லோர் சென்றபொருட் கிரங்கார் வருவ மதித்தெண்ணார்
முற்று நிகழ்கா லப்பொருளை முறையா லெய்திக் கைக்கொள்வார்.

மதமா மோக மையன்முதன் மனத்திற் பிணித்த கயிறுகளாந்
திதமா மனத்தை மனத்தாலே சேதித் திடலா மறிவோரா
விதமா நெடுங்கூர் விவேகத்தா லிரும்பா லிரும்பை யறுப்பதுபோல்
விதமா மனத்தை மனத்தாலே வீய்ப்பாய் பிறவி மயக்கறவே.

அழுக்கை யழுக்காற் கழுவுவர்கொ லம்பை யம்பாற் றடைசெய்வர்
வழக்கு நஞ்சை யெதிர்நஞ்சான் மாற்று கிற்பர் மதிவுடையோ
ரொழுக்க முறுமூன் றுளசிவர்க் குபயந் தூல சூக்கமென [ய்.
விழுக்க மாமொன் றுயர்பரமா மிதுசேர்ந் தந்த விரண்டொழிப்பா

மேக மனையாய்க் கைகால்கண் மேவு மிந்த வுடருமேன
போக முண்ணச் சீவனுக்குப் பொருந்து தூல வுருவாகும்
பாக மருவு சங்கற்ப மயமாய்ப் பவபா வனைபண்ணுஞ்
சோக மனஞ்சீ வனுக்குநவாஞ் சூக்க வாதி வாகியமே. 1204

மெய்யாய் மூல மீறின்றி விகற்ப மறுசின் மாத்திரமே
மொய்பார் சீவன் பாவடிவா மூன்று குவது முண்டகம்போற்
கையாய் சுத்த துரியபதங் கண்டா யிதுவே யிதிலழுந்தி [டா.
மையார் முதற்சொல் வடிவிரண்டு மாற்றி யவைகா னெனவேண்

என்னு முனியை யிராமனும்பார்த் தெந்தாய் நனவு கனச்சுழுத்தி
துன்னு மதுவா யினமூன்றிற் றேன்று மதுவாந் துரியத்தை
யுன்னி விசேட முறவுரைப்பா யுயர்ந்த முனிநா யகவென்ன
மன்னு மமுத மழைபோலும் வாக்கால் வசிட்ட முனியருள்வான்.

அகமென் பதுமென் னுதது வுமுள து மிலது மறவிட்டு
நிகழுஞ் சமமாய்ப் பற்றறத்தன் னிலைக்கே நிற்ற றுரியமதாந்
தகுதன் னிலையாய்ச் சமமாகிச் சகத்தின் றெழிற்குச் சான்றாகிப்
புகல்சீ வனின்முத் தியுமாகிப் பொருகற் பனைதீர் நிலைதுரியம்.

இதுதா னனவு கனவல்ல விடர்சங் கற்ப மிலாமையினாற்
பொதுவாஞ் சுழுத்தி தானன்று போத மின்மை தீர்தலினாற்
சதுரா விந்தச் சகநன்றாந் தனது நிலைக்கே சமித்திறக்கு
முதுஞா னிகட்கிங் கிதுதுரிய மூடர்க் குலகந் திரநிலையாம். 1208

யானு மெண்ண மறிற்சமந்தா னெய்திச் சித்த மொருகாலு
மானு வினைசெய் யாதபடி யாக்கிற் றுரிய நிலைநிற்கு
ஞானு தீத னுங்கிழவோ னெனினு ஞான நனிமேவ
மேனு ணடந்த தொருசரிதை கேட்பாய் மேதை களின்மிக்கோய்.

பெரிய வடவி யொன்றிடையோர் பெரிய முனிவன் மகாமவுனம்
புரியு நிலையோ னவன்றனையோர் பொருவில் வேடன் வந்தணுகி
பெரியு மென்கைக் கணைபடநொந் திங்கோர் நவ்வி யோடியதாற்
றெரிய வஃதெங் ககன்றதெனச் செப்புமுனிவ வெனக்கேட்டான்.

கேட்ட கிராதன் றனையந்தக் கேடின் முனிபார்த் தினியோனே
காட்டி லுறைவோர் சமநிலைமைக் கண்ணு முனிவர் கணநாங்க
ளூட்டு விவகா ரம்புரியு நவையாங் கார மாகிலநாங் [மே.
கூட்டு பொறியின் றெழிலெல்லாங் கொள்ளு மனஞ்செய் குவதன்

அதனு லகங்கா ரத்துருவா மந்த மனநிச் சயமாகத்
திதமாய் நழுவி நெடுநாளாஞ் செறிசாக் கிரசொப் பனசுழுத்திப்
பதமா மவையொன் றையுமறியேம் பரம துரிய நிலையானெம்
விதமாய்க் காணப் படுபொருள்கள் விமல துரியத் திலவென்றான்.

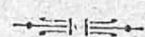
திதின் முனிவ னுரைபொருள்க டெரியா வேட னுங்கதன்று
ஞாத லாற்கே டுரியத்துக் கயலோர் நிலையு முளதன்று
லேத மான விகற்பமெலா மிறந்த வறிவே துரியமதா
மீத லாதிங் கயலொன்று மில்லைக் கண்டா யிராகவனே. 1213

கண்ட நனவு கோரமதாங் கனவு சாந்த மெனப்பெயராங்
கொண்ட சுழுத்தி மூடமதாங் கூறு மிம்மூன் றவத்தைகளும்
விண்ட மனத்தின் வடிவாகும் விளம்பு மிம்மூன் றையும்விட்டாற்
றண்டு மனம்போ மனமிறந்தாற் சத்தா யொன்றாஞ் சமநிலையாம்.

அந்த நிலையே யோகிகடா மரிதிற் சாதித் தடைகின்றார்
வெந்த துயர்செய் சங்கற்ப விகற்ப மில்லாத் துரியத்தே
மைந்த நிலையா யிடர்தீர்வாய் மகத்தா யுயர்ந்த முனிவாராய்ப் [ர்.
பந்த மிலராய்ப் பேதமறும் பழையோர் விடாதிப் பதத்துறைவா

நிருவாணப்பிரகரணம்.

எனைத்து ஞான நன்னூலி னியம்பு மறுதி யாதென்னி
லனைத்துங் கனவு காண்பதுவே யன்றோ வவிஞ்சை யிங்கில்லை
வினைத்திண் கவலை செய்கின்ற வெய்ய மாயை தானில்லை
நினைத்துன் பழுமற் றுபசாந்தத் திறமா யிதுவே திகழ்பிரமம்.

சாந்த மாகிச் சிதப்பரமாய்ச் சமமாய் நொய்தா யான்மாவா
யேய்ந்து சத்தி யளவிலாதா யிடும்பேர் பிரம மெனுமிதற்கே
சேர்ந்த பலநிச் சயம்பண்ணிச் சிலர்பா ழென்பர் பரமேசன்
வாய்ந்த வுருவ மென்பர்சிலர் மாவிஞ் ஞான மென்பர்சிலர். 1217

எல்லா மீக்கி மகாமவுனத் திருப்பாய் நிருவா ணத்தினனுய்ப்,
பொல்லா மனம்போய்ச் சித்தம்போய்ப் புந்தி போய்த்தா னென்
பதுபோய்ச், சொல்லா வூமை குருடுசெவி டொத்துத் தூய வான்
மாவி, னில்லா யுள்ளே முகமாகி நித்த நொய்தாய் நிறைமதியாய்.

நனவிற் சுழுத்தி நிலைமேவி நன்று மெல்லா முள்ளகற்றித்
தனதிச் சையில்வந் ததுபுறத்தே சமைப்பாய் சித்த முண்டாகை
கனதுக் கமதாஞ் சித்தமறிற் கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை [ய்.
யுனதுட் படுத்தி யுணர்வின்மை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவா

சோக நன்மை தீமைகளைச் சூழ்வுற் றிருந்துஞ் சமமாகிப்
பாக மின்றிக் கற்போலப் படிந்து நிற்பாய் பலபிறவி
மோக மகனு மவ்வளவு முயனுந் தனது முயற்சியினு
ளுக மனையாய் சுகதுக்க நடுவுள் ளதுநீ நாடலையாய். 1220

இந்த வளவாந் தன்முயற்சி யிடர்தீர் முடிவில் பதமளிக்குஞ்
சிந்து கலைக ணிறைமதிபோற் சீத வமுதே யுண்ணிறைய
வந்த வறிவன் சுகமடைவ னகில வுலகின் பொருட்சார
முந்த வறிந்து செயற்செய்யா தவனுய் முத்தி யெய்திடுமே. 1221

யோக பூமி யேழுக்கு முறுசெய் தொழில்க ளெவ்வண்ண
மாக விந்தப் பூமிகளை யடைந்த யோகிக் கெதுகுறிகண்
மோக மில்லா யுரையென்ன முனிவ னிராமற் குரைசெய்வான்
போக வசஞ்செல் பவன்மீண்டோ னென்று புருட ரிருவகையாம்.

சுவர்க்க முத்தி களைவிரும்பித் தொடரு மவர்தங் குறிகேளா
யுவக்கும் வீடே யெவ்வளவிற் றுலக நடையே யுயர்ந்ததெனு
நிவக்கு மறுதி யாற்செய்வோ னெடும்போ கத்திற் செல்பவனு
மெவர்க்கும் விவேக முறுபிறவி யெய்தற் கரிய வியல்பினதே.

எறியுங் கடலி னுகத்துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற்
பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து
முறியும் பிறவிப் பயனிலதிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்
செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.

தொழிலின் மிகுதி யற்றுயர்ந்து துயர்தீ ரலைத்தே தென்றுள்ளே
யழிவி லறுதி யுள்ளோனே யடங்கத் திரும்பு மவனுகுங் [னு
கழிவின் மயல்போய்ப் பவக்கடலைக் கடப்ப தெவ்வா றெனவுன்
மொழிவில் விசாரத் தால்விரத்தி யுள்ளே யுறுவ னுள்வேண்டா.

உதார மான தொழில்களிலே முயன்று நாளு முண்மகிழ்வன்
கதாவு கின்ற கிராமியமாங் கருமச் சழக்கிற் குச்சரிப்பன்
விதான கருமங் களைச்செய்வன் விளம்பான் செய்த கருமங்கள்
பதாதி யுலகோர் வெருவாத படிமெத் தென்ற தொழில்புரிவன்.

தீய வினைக்கஞ் சுவனென்றுஞ் செறியும் போக வேட்கையுறு
னேய நபமாய் மெத்தென்று நிபுண மாகி யிடம்பொழுதுக்
கேய வுரைக ளுரைசெய்வா னிவ்வா றுன விவன்றானே
யாய பொழுது முதற்பூமி யான வொன்றை யடைந்தவனே. 1227

ஒக்க மூன்று கரணத்தா லுயர்நல் லோரைப் பின்செல்வன் [ன்
மிக்க நன்னூ லெங்கணும்போய் விருப்பிக் கொணர்ந்து பரிசயிப்ப
றெுக்க சநந மறுப்பதற்குத் துணிந்திவ் விசாரம் படைத்தவனே
தக்க பூமி யறிந்தோனுந் தகுமா ரியனு மற்றவனே. 1228

இருளில் விசார மெனுநாமத் திரண்டாம் பூமி யெய்தின னுஞ், சுருதி மிருதி நல்லொழுக்கந் தொடர்தா ரணைநற் றியா னங்கண், மருவு கருமங் களைக்கேட்பான் மாசில் விருத்திப் பொருணிகழ்த்தும், பெருகு புகழ்சேர் பண்டிதரிற் பெரியோர் தம்மை யினிதடைந்து. 1229

செறியும் பதார்த்தப் பிரிவறிந்து செய்யுந் தவிருங் காரியங்க ளறிவன் செல்வ மானமனைக் கதிபன் மனையை யறிவதுபோன்
மறியு மதமாற் சரியமபி மான முலோப மோகமெலாம் [போல்.
வெறிது புறத்தெய் தினுஞ்சிறிதாய் விடுவன் பாம்பு தோல்விடல்

மதியிவ் வாறுள் ளவனூலால் வணங்கு குருவா னல்லோரா
லதிகங் குய்யப் பொருளனைத்தி னறுதி யறிவ னதற்பின்னர்
முதிர்பற் றின்மை யெனப்பெயரா முந்து மற்றைப் பூமிதனைப்
புதிதா மலரின் மெல்லணைபோற் பொருந்தி நிற்பன் பொலிந்தவனே.

உள்ள படியே நூற்பொருளி னொழுக்கந் திரமாய்க் கைக்கொண்டு
தள்ளின் முனிவ ரிடந்தோறுந் தளர்வொன் றில்லாமெய்ஞ்ஞானத்
தெள்ளு கதையி னொழுங்குகளாற் றீர்க்க வாணு ளதுகழிப்பன்
பள்ளி கொளவு மிருப்பதற்கும் படர்ந்த பாறை யிடமாவன்.

பாயு மனமா றியநலத்தாற் பற்று வின்பஞ் சமமாகித்
தோயு மடவி களினுலவித் தொக்க காலஞ் செலவிடுவ
னுயுந்நூற் பரிசயத்தா லறங்கள் செயலான் மானிடருக்
கேயு மிந்தப் பொருளுணக்க மிலங்கு முள்ள படியாக. 1233

உற்றமூன்றும் பூமியைச்சேர்ந் துணர்ந்தோன் றானேயனுபவிக்கும்
பற்றி லாமை யிருவகையாம் பகுத்து நாமிங் குரைசெயக்கேண்
முற்று சாமா னியமொன்று முதிர்ந்த சேட்ட மொன்றாகு [ய்.
மற்றிவ் விரண்டு மோரொன்றி லிரண்டு வகையா மனுகுலத்தோ

பொருள்க டமிற்செய் பவனல்லேன் புசிப்போ னல்லேன் றெளிவோனுங், குருவு மல்லே னெனப்பற்றில் குணமாஞ் சாமானியவிரத்தி, பருகு துன்ப மின்பமெலாம் பண்டை வினையால் வருமன்றே, யருள்செய் கடவுள் வசந்தான மமைப்போ னுதலெனக்கெங்கே. 1235

கொல்வ தான பொருநோயாங் கொடிய போகப் பரப்பெல்லாஞ்
செல்வ மெல்லா மாபத்துக் கிடமாஞ் செத்தல் பிறப்பதற்கா
மொல்வ தான நற்புந்திக் குள்ள கவலை நெடுநோயாஞ்
சொல்வ ஞால மெலாங்காலன் றுலைக்க முயலும் விடாதென்றே.

பண்ட மனைத்தின் பற்றற்ற பகர்பா வனையுள் ளுறவுண்டாங்[க்குக்
கொண்ட வுயர்வாக் கியப்பொருளைக் குறிப்பா லழுந்து மனத்தோர்
கண்ட விதுசா மானியமாங் கவர்பற் றில்லா விந்நெறியா
லண்டு பெரியோர் கூட்டரவா லறிவி லாதோர் நீக்கத்தால். 1237

தானு முணர்வி னுட்டெளிவாற் றக்க புருட வருத்தத்தா
லானு நன்னூற் பரிசயத்தா லங்கை நெல்லி தோன்றுதல்போ
லூனர் பிறவிப் பெருங்கடலி னுயர்கா ரணமாம் பெரியகரை
தேனு ரலங்கன் மணிமார்பா தெளியக் காண்கின் றனதிடமாய்.

செய்வா னுனன் றீசன்றான் செய்வா னலதென் பழவினைதா
னிவ்வா றுன சொற்பொருளி னெண்ண மெல்லா நிச்சயமாய்க்
கவ்வா ததிதூ ரத்தகற்றிக் கலந்த சாந்த மோனநிலை
பெய்வான் கருணை முகிலேமுன் பேசு சேட்டப் பற்றின்மை.

அகத்திற் புறத்தின் மேல்கீழி லாசை களிலா காயத்திற்
சகத்திற் பொருளிற் பொருளல்லா தவற்றிற் சடத்திற் றனியறிவிற்
பகுத்துக் கருதா தூபசாந்தம் பயின்று நினைவற் றுளியற்று
மிகுத்துப்பிறப்பற் றடிமுடிவின் மேன்மை சேட்டப் பற்றின்மை.

மகிழ்வாம் வாச மதுரமுடன் வருநற் றொழிலாந் தளிர்மேவித்
தகவா மனத்தா னுனிசேர்ந்து தடையா முள்ளு நிறைந்தறிவா
மிகுமோர் கமல மடைந்துட்சேர் விவேக விரவி யான்மலர்ந்து
பகர்மூன் றுமிப் பூமிதனைப் பலமாய்ப் பலிக்கும் பற்றின்மை. 1241

மோக மில்லா தவர்செறிவான் முதுநல் லறத்தின் சமுகத்தாற்
காக தாலீ யம்போலக் கருத்தி லுதிக்கு முதலான
யோக பூமி யுதித்தலுமே யுள்ளே யமுத முளையொப்பா
மேக விவேக நீர்பாய்ச்சி யிதுகாத் தளிக்கப் படுமுயன்றே. 1242

விடுதி யாலே தழைக்குமிது விசாரத் தாலவ் விடுதிதனை
வடுவி லுழவர் நென்முளைபோல் வருந்தி வளர்க்க நாடோறு
மொடிவின் மறுபூ மிக்கிந்த வொன்றே சநந பூமியென
முடிவில் வெளியா மதிலிரண்டா மூன்றும் பூமி தனைப்பெறலாம்.

சேட்ட மெனச்சொல் பற்றின்மை சேர்ந்தான் மூன்றும் பூமியதா
மீட்டு புருடன் சங்கற்ப வெண்ண மொன்று மில்லென்னக் [ன்
கேட்ட குமர னுரைசெய்வான் கிழாங் குலத்தோ னுணர்வில்லோ
பூட்டு தொழிலோன் பொல்லாதோன் புகன்றயோக மில்லாதோன்.

அவனுக் கெங்ஙு னேயுண்டா மறைந்த நன்மை யிதுநிற்க [றை
யிவண முயர்பூ மியிலொன்றை யிரண்டை மூன்றும் வேறுன்
கவர்வுற் றடைந்தோ னுயிர்மாய்ந்தாற் கிலந்து மேவுங் கதியேது
தவறிற்பெரியோ யுரையென்னச் சான்றவசிட்ட னுரைசெய்வான்

மூட னாகிப் பலகுற்ற மூடு மவனுக் கநேகமென
நீடு பிறப்பா முதற்பூமி நேரு மட்டும் பிறப்பகலா
நாடு மிதுவன் றியிற்காக தாலீ யம்போ னல்லநெறி
கூடு மெனினு மதனாலே குறைவி னிராசை யதுபிறக்கும். 1246

அன்றி நல்லோர் கூட்டாவா லடுத்த விராக மதுபிறக்கு
மொன்று நிராசை யுறுபோதே யோக பூமி யுறறப்பா
குன்று மதனாற் பிறப்பகலுந் தொகுநாற் பொருளின் சுருக்கமிதா
நின்ற யோக பூமியுட னிதன மடைந்தோர் நெறிகேளாய். 1247

யோக பூமி யம்சம்விடா துறலாற் பழைய தீவினைபோ
மாக விமான மதற்பின்பு வந்து கொடுபோய் வானவர்வாழ்
நாக முதலா முயர்பதியி னன்மே ருவின்சூழ் பொழின்முழையிற்
போக மடவா ரொடுங்கூடிப் புணர்ந்து சிந்தை களிகூர்வன். 1248

அருந்து போக மாய்தலினா லளவில் பண்டை யிருவினையும்
பொருந்த மாயு மப்போது புவியிற் பிறப்பர் யோகிகடாங்
திருந்து செல்வங் குணஞ்சுத்தஞ் சிறந்த நல்லோர் மனைப்பிறந்து
வருந்தி முன்னம் பழகுதலால் வழுவா யோக நெறிநிற்பர். 1249

விதமாஞ் சகத்தைச் சாக்கிரத்தின் மிகப்போ தந்நீர் புந்தியினாற்
பொதுவாய் நோக்கு மதனாலிப் பூமி மூன்றுஞ் சாக்கிரமா
மதுவே தனிக்கே வலமியோகிக் காரி யப்பேர் பெறுதிறமா
மிதனா லிவனே யுய்ந்தவனென் றேத்தத் தோன்று மறிவிலர்க்கும்.

செயலி னுரிய மிகச்செய்வோன் செய்யத் தகாத செய்யாதோ
னியல்பி னொழுக்கந் தனினிற்போ னியாவ னவனே யாரியனா
முபனு மொழுக்க நூற்சித்த முந்து நிலைமை விவகாரம்
புயலி னிறத்தோ யுள்ளபடி பொருந்து மவனே யாரியனாம்.1251

முதலா மியோக பூமியிலே முளைக்கு மிரண்டா வதின்மலருந்
தனையு மூன்றா வதிற்பலிக்குந் தனியா ரியனாந் திறமியோகி
யிதனி லிறந்தா னெடுங்கால மிருந்து சுத்த சங்கற்பத்
துதவு போகங் களையருந்தி யோகி யாய்மீண் டுற்பவிப்பான்.1252

மூன்று பூமிப் பரிசயத்தான் மூடத் தன்மை யிறந்தழியே
யான்ற ஞானோ தயமுண்டா யாதி யந்த மறவிரிந்து
பூன்ற மதியி னுதயம்போற் பொலியு மனத்திற் போதமுற
வூன்று போகத் துடன்சேர்ந்த வுள்ள முடைய யோகிக்கே.1253

சமம தாகச் சொப்பனம்போற் சகத்தி லனைத்து நோக்கிடுவ
ரமர நாலாம் பூமிதனை யடைந்தோர் முதற்பூ மிகண்மூன்றுங்
குமா னேசாக் கிரமாகுங் கூறு நாலா வதுகனவாம்
விமல சித்தஞ் சரற்கால மேக சாலம் போலிறக்கும். 1254

சிறக்குஞ் சற்பா வந்தானே சேட மாக நின்றிடுவர்
பறக்குஞ் சித்த மிறத்தலினாற் படர்ந்த விகற்ப மெலாந்தோன்றா
வுறக்குஞ்சுழுத்திப் பதமென்ன வுரைக்குமைந்தாம் பூமியிற்போய்
நிறக்கும் விசேட மனைத்துமற நிற்ப னொன்றா நிலைமட்டில்.1255

இருமை யென்னு மிருள்போயுள் ளெறியா நின்ற பேருணர்வோ
னருமை யான சுழுத்திநிலை யாகி நிற்ப னனவரதம்
பொருவி னுண்ணோக் குடனிற்பன் புறத்திற் றொழிலிற் புரிந்தேயு
மொருமையுபசாந்தத்தாலே யுறக்கமிகுந்தோன் போற்றெரிவன்.

அழுந்து துரிய மெனுநாமத் தாறாம் பூமி யடைந்தொழுங்கி
னெழுந்து பலவா தனையிலனா யிப்பூ மியிலே பரிசயிப்ப
னுழைந்து நானென் பதுமென்னா ததுவு முளது மில்லாதுங்
கழிந்து வெறிதே நினைவிலனாய்க் காணா னிருமை யொருமைகளே.

செறியு முடிச்சு மையமும்போய்ச் சீவன் முத்த சுபாவத்தால், வெறிது வீடன் றியும்வீடு விளைந்தோ வியத்தின் விளக்கொப்பான், பிறிவில் விண்ணில் வெறுங்குடம்போற் பிறிது புறனுட் சூனியமா, பெறியுங் கடலி னிறைகடம்போ லெங்கும் புறனுண் ணிறைந்திருப்பன். 1258

இவனே யுளதாய்ச் சிறிதாங்கே யிவ்வனே சிறிது மிலனுவன்
றவரு வாரும் பூமியிலே தனினின் றேழாம் பூமிதனை
யவனே யடைவ னுடலின்றி யடையு முத்தி யதுவாகுங்
கவர்சாந் தமுமே மொழிக்கெட்டாக் கனபூமிகளி னெல்லையிதாம்.

குலவு முடநீர் முத்தியெனக் கூறு மேழாம் பூமிதனைச்
சிலர்நற் சிவமென் றுரைசெய்வர் சிலர்சூ னியமென் றுரைசெய்வ
ரிலகு பொருளென் றுரைப்பர்சில ரியைந்த கால மென்பர்சிலர்
விலகு பகுதி யென்பர்சிலர் வெவ்வே றுக விசாரித்து. 1260

அயலோ ரான்ம விகற்பத்தோ ரவதா னந்தீர் பேதத்தோ
ரியல்பா லிதுவென் றறிவிக்க வெட்டா விதனை மிகவருந்தி
முயல்வா ராகி யறிவிப்பர் மொழிந்த பூமி யிவையேழு
மயநீர் நிலையாற் பரிசயிக்கில் வருத்தஞ் சிறிதும் வாராதே. 1261

மிகவு மதத்து மதம்பொழிந்து மெத்தென் றினிதா நடையு டைத்தாய்ப், புகர்கொ டுதிக்கை நுனிபதறிப் பொருகோட் டிணை சங் கினைநிகராம், பகடுண் டனர்த்தம் பண்ணுமது படுக்கப் படுமே லப்போழுதே, சுகமாய் விரைவி னரர்கடப்பர் சொன்ன பூமிப் பரப்பெல்லாம். 1262

வழியுங் கடமாக் களிறதனை வன்பாற் கொல்லா திருப்பளவு
மிழியுந் துயரார் போர்க்களத்தி லெவனே சுபட னுமென்ன
மொழியுந் தவனே நீசொன்ன மூரிக் களிறே தமர்க்களமே
தழியும் படியே துறைவிடமே தருள்வா யென்று னருண்மூர்த்தி·

இராக வர்க்கு முனிசொல்வா னீதுண் டாக வெனல்வடிவாய்ச்
சோக விச்சை யெனப்பெயர்கொள் சொரிமா மதத்தவெங்களிறு
தேக மென்னும் பெருங்காட்டிற் றிரளாஞ் செருக்கு மிகச்செய்யும்
வேக மதத்த விந்தியமாம் வெங்கன் றுகளை யுடைத்தாகும். 1264

இனிது நாவா லுரைசெய்யு மிதய மென்னுங் காட்டுறையும்
பனிவல் வினைக்கோ டிரண்டுளவாம் பலவா தனையா மதஞ்சொரியு
மனிச மெங்கும் படர்வடிவா மறிவில் பிறவி நோக்கங்கண்
முனிவி லடுபோர்ப் பூமிகளா மூரி யிச்சை மதகளிறே. 1265

வெற்றித் திறமுந் தோல்விகளு மேன்மே னல்கி யிச்சையெனுஞ்
செற்றக் களிறு தீனர்களாஞ் சீவத் திரளைச் சங்கரிக்கு
நிற்றத் தொழில்வா தனைபாவ நெஞ்சு மதிசங் கற்பங்கள்
பற்றும் பிறவு மிதன்பெயராய்ப் பண்ட மாய்நெஞ் சுள்ளிருக்கும்.

நிலைமை யென்னு முயர்கணையா னிறைந்த வலியால் வினை தத்தாற், றொலைவில் பொருளியா வையுமாகித் துன்னி யொன்று பிச்சைதனை, யுலைவி லெல்லா வகையானு மியோகி வெல்வ துத் தமமா, மலைவோ டீதுண் டாகவென லகத்தே தழைக்கி லது கேளாய். 1267

பேசு மிதுதா னிற்பளவும் பிறப்பா நச்சு விடுசிகைதா
னூச மடையா திராகவனே ஞானச் சுருக்க மிதுகேளாய்
பாச முறவீ துண்டாக வென்று படரு மனந்தானே
யேசு பிறவி யிம்மனத்தி னிறவே முத்தி யிவ்வளவே. 1268

மருளு மயறீர் விமலன்பால் வடித்துத் தெளித்த வுபதேசந்
தருதல் கண்ணு டியின்புறத்திற் றயிலத் துளிபோ லிளைப்பாறுந்
தெருளு முணர்வா லிம்மோகந் தீர்ந்து விச்சை யங்குரமா
யுருவ மனங்கிஞ் சிலுந்தோன்று துணர்வி லாமை மாத்திரத்தால்.

ஊறு வனர்த்தந் தருமிச்சை யொருகால் வரினு மப்போதே
யாறு விடயத் துணர்வின்மை யான வதனு லறுத்திடுவாய்
கூறு மிச்சை பலவடிவாய்க் கோத்த தெனினு மிவ்வுடலின்
மாறு தான வாதனையை மாற்று திராது வுணர்வின்மை. 1270

தள்ளு முடிவின் றியினித்தைச் சவத்தின் றிரளை விருப்பறல்போ
றெள்ளும் பிரத்தி யாகாரத் திறத்தி னலே வாதனையை [ற்
நள்ளு மிச்சை மாத்திரமாய் நயவா திருக்கு மப்போதே
யுள்ளு வெறிதே யிருப்பதுவே யுணர்வி லாமை யுறுமுயற்சி.1271

எனதீ தென்னு மறிவுதனை யிடர்கற் பனையென் றுரைசெய்வார்
கனமா மறிவின் பாவனையாற் காண்ப தெல்லாங் கையகலி
லனகா திபனே கற்பனைக ளற்ற தென்று ருயர்நல்லோர்
மனமா நினைவே சங்கற்ப மனத்தி னினைவற் றதுசிவமே. 1272

எட்டி யறிந்த தறியாத திரண்டும் பாவிப் பதுநினைவாம்
பட்ட மரம்போ லிவையிரண்டிற் பற்று நினைவு தனைமறந்து [யித்
வட்ட மிடுமியா வையும்விரைவின் மறந்து சான்ற மதியுடைத்தா
திட்ட முறத்தோன் றுதலில்லாத் திறத்தோ னகி நிலைநிற்பாய். ()

கேளா நின்று னிவனென்ன வொருவன் கிட்டா மையினலே
தோளா லுயரக் கையெடுத்துத் தோன்ற நின்று சொல்கின்றே
மீளா தான வசங்கற்பம் விமல மான பரமபதம்
வாளா வுள்ளே பாவிக்க மாட்டா ரதனை யென்னம்மா, 1274

செறிபார் முழுதாள் பவன்பதமுந் திரண மென்னப் பரமபதம்
வெறிதே யிருக்கு மிருப்பினுன் மேவு மன்றே பேரூர்க்கு
நெறிபோம் பதிகன் றனதிருதா ணிணையா திருக்க நடப்பதுபோற்
பொறிகூர் தனது தொழினடக்கும் பூணு வாளா விருந்திடவே.()

இங்குப் பன்னும் பலவாலெ னியம்பு சுருக்க மிதுகேளாய்
சங்கற் பந்தான் பவபந்தஞ் சங்கற் பந்தீர்ந் ததுமுத்தி
பங்கற் றெல்லை யழிவிலவு பவமற் றுரு மறிவுருவே
துங்கச் சகங்க ளெனநோக்கிச் சுகமெய்ப் படியப் படிநிற்பாய் 1276

ஒழியா நிலையா முபசாந்த யோக மென்ப துணர்வின்மை [வா
கழியா யோக நிலையினனுய்க் கவர்பற் றொழித்துத் தொழில்செய்
யிழியா தியற்றப் படாவுள்ள மிறந்த யோக முணர்வின்மை
வழியான் மிகவு மதின்மயமாய் வல்லை நிற்பாய் மகிழ்ந்தபடி. 1277

எனக்கீ தென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட் டகலா துணர்வின்
யனர்த்த மில்லா வீடளிக்கு மாசை யேதிங் கதுசெய்வாய் [மை
சனிப்பில் சிவமெங் கணுமுளது சாந்தஞ்சுபஞ்சித் துருவென்னுங்
கனத்த வந்த வொருநினைவே கருமத் தியாக மிராகவனே. 1278

என்று வசிட்ட முனிராமற் கிசைத்தா னென்று வான்மீகி
சொன்ன னூரு யிரங்கிரந்தத் தொகையாற் பரத்து வாசனுக்குப்
பின்னு ளதிலா றுயிரத்தைப் பிரித்தா னிவ்வா றுலகுய்யப்
பன்னு மறைதேர் கான்மீர பண்டி தப்பேர் பரமகுரு. 1279

சாத்தி ரத்திற் பெரியதிது தடங்கா வியத்திற் பெரியதிது
மாத்தி ரத்தின் மெய்ஞ்ஞான வழியாற் பெரிய திதுஞான
நேத்தி ரத்திற் பெரியோர்க்கு நிதிபோற் பெரிய திதுகதிரோன்
கோத்தி ரப்பொற் பாத்திரத்திற் குதித்த வமுதாம் வாசிட்டம்.

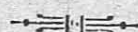
மலரோன் வாழி நாமாது வாழி வசிட்ட முனிவாழி
யுலகா ளிராமன் மிகவாழி யுயர்வான் மீக முனிவாழி
நலமார் பரத்து வாசமுனி நாளும் வாழி வாசிட்டம்
பலமா வாழி கான்மீர பண்டி தப்பேர் முனிவாழி. 1281

தேமென் மலரோன் பதம்புகழ்வோ தெளிந்த வசிட்டன் பதம்பரவோ, விராமன் கமலப் பதந்துதிக்கோ வியன்வான் மீகி பதமேத்தோ, பாமன் கீர்த்திப் பரத்துவசன் பதமே பழிச்சோ வாசிட்ட, நாமம் பெறுநூற் பதம்வியக்கோ நான்சேர் பதத்தை நன்றென்கோ. 1282

பரம மேனி வசிட்டமுனி பச்சை மேனி யிராமற்குப்
பிரம ஞான முணர்வித்த பெருவா சிட்ட நன்னூலைத்
திரம தாகக் கற்பளவே சீவன் முத்திப் பதஞ்சேர்வ
ருரம தாக வுள்ளுணர்வோ ருறுபே றெங்க னுரைப்பதுவே. ()

ஞானவாசிட்ட வமலராமாயணம்.

எவனுளந் தன்னிலே யிலகுஞ் சித்தொளி
யவனவ னியினுள விடய மாகிய
பவமுறு சாக்கிரம் பயின்ற நித்ரையி
னவமுறு கனவுபோ னயந்து காணுமே. 1

ஆயவிப் பிரபஞ்ச மவித்தை மூலமா
மேயது முடிவினும் விலகுஞ் சூன்யமாய்ப்
பாயவிம் மத்தியிற் பயனின் றுதலாற்
றாயநல் விவேகிக டுச்ச மென்பரே. ()

முன்னமு மில்லை யிந்தத் திருசிய வத்து முற்றும்
பின்னையு முடிவி வில்லை பிரித்திடி னுத லாலே
யன்னவை மத்தி யத்து மபாவமென் றறிந்து கொள்வாய்
பன்னுறு கனவு போலப் பார்த்திட வேண்டு நண்ப. 3

ஆவதாற் சித்தந் தெளியுமட் டந்த வற்புத சகுணமா நிறைந்த
தேவதே வனைநீ யுபாசனை புரிதி திகழ்பரி பாகமுண் டாகிப்
பாவமில் பரம தத்துவ நிலைதான் பலித்திடும் நிர்விக்ன மாக
வேவமில் சுருதி சம்மத மிதனை வியற்றுக சிரத்தையோ டென்ன.

இத்தகு சிவோபா சனையினுற் சுத்த மெய்திய மனோதிடத்
தாலே, யத்தகை யனேக மோகவா ரம்ப மணுகுறு தமசினைச்
சயித்தே, யுத்தம குருசாத் திரவுப தேசத் துறுவிசு வாசவம்
மனத்தா, னித்தமா யோக நிலைபெறக் கரணேந் தியநிரோ தன
ஞ்செய வேண்டும். 5

அம்முறை சமாதி கணப்பொழு தேனு மமர்மனத் தாற்பரா
ன் மாவை, யிம்மையிற் றரிசித் திடவத னுலே யிவண்முனந் தம
சினுன் மறைந்த, வும்முயர் புந்தி யிரவிரு ளகல வுயர்கதி ருதயம
துண்டாந், தம்மிகு கரும முயற்சியே தராதோ சார்ந்திடாச்
சிவனரு ளிலதேல். 6

அனேகசந் மாந்திர புண்ணிய பலத்தா லடைந்திடு ஞான மங் கதனை, மனோதெளி வுடைய ஞானியா முத்தர் மகிமையா லனுமிதித் திடலா, முனைதசத் துருவா மெக்கரு மத்தா லுற்றிடு மிச்சமு சாரந், தனுதுமித் துருவாங் கன்மமே முத்தி தருவதா மிராகநீத் திடினே. 7

எதுபரி யந்தம் வெளிமுகப் பார்வை யிருக்குமவ் வளவுமே விகற்பத்,திதியுறு பிரபஞ்ச பாவனை தோன்றுஞ் செழுங்கட லலை யசை வுளதே, லுதைந்திடுங் கரையை யொழிந்திடி னிலைத்த வுதகமே போலுமெய்ப் பிரமஞ், சுதந்தர வடிவாய் நிறைந்திடிற் சோகந் தோன்றிடா தெனத்துணி மகனே. 8

தரங்கநின் றலைக்குந் திரணமே போலச் சந்தோடம் விதன மென் றிவற்றி, னரந்தைசெய் பங்க முற்சாக மென்னு மலைக ளாற் பவக்கட லலைவோர், திரம்பெறு பெரியோர் குழுவோடு மெண்ணச் சேர்ந்திடார் திறம்பெற வேண்டி, னிரந்தர மனோவா யுவையகத் தடக்கி நிர்ச்சல னம்பெற வேண்டும். 9

ஆகிய விராட்டு விரணிய கருப்ப னவ்வியா கிருதனு மூன்று, வாகிய் தூல சூக்கும மூல மருவுறு சமட்டியாஞ் சகத்து, மோக மா மவத்தை மூன்றுடும் விடுத்து மொழிந்திடு துரியமாய் நின்ற, சோகமில் பிரம பதமது கிடைக்கத் தொடர்பினிற் றியானிக்க வேண்டும். 10

ஆதலாற் சகல கருமமும் விடுத்தே யான்மாவில் விருப்புற விருத்த, நீதுசம் சாரச் சக்கரச் சுழறீர் செறிஞானோ பாயமெ ன் றியாமே, யோதிய துணர்ந்து முமுட்சுவா நீயு முனுற்றிடு போதெவை தோட, பேதமுண் டாகா தவற்றினை யாய்ந்து பிறழ் தரா.தியற்றிட வேண்டும். 11

தேகமிந் திரிய மனம்புந்தி யிவற்றிற் சிறந்ததன் னுதிய நா ன்கு, பாகமாங் கோசா தீதவா னந்தம் பகரதிற் சிறந்தது பிரம, மாகுநா னெனச்சீ வாத்துமா தன்னி லனுதினந் தியானமே புரிய, வேகமாம் பிரம சொரூபான்ம ஞான மியைதர முத்தனுகின்றான்.

சீவனெப் போது சர்வபூ தத்துஞ் செறியாத்ம னுகிய தனை யு, மேவுறத் தன்னுட் சர்வமாம் பூதம் வேறுபா டறக்காணின் முத்தன், றுவுறுஞ் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தித் தானமூன்

றும்விடுத் தப்பா, லாவதாந் துரியா னந்தமா பதத்தை யடைந் திடின் முத்தனு குவனே. 13

மேவுமிச் சீவன் றனக்குள சாக்ரம் விதிதரு சொப்பன மூல
மாவதா கியவா சனைபொடு கரும மஞ்ஞான நித்திரை யாதி
யோவற நீங்கு சுகாத்மிகை யாகு முயர்தரு துரியம தென்னு
மேவமில் பரம மாயிருந் திடுத லிசையோக முடிவான சமாதி. 14

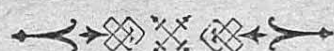
சாத்திர விசாரங் குருவுப தேசந் தனதநு பவவாக்கி யார்த்த
நேத்திர மாக வப்பியாசிக்க நிலைதரு சகலசித் தியுமாஞ்
சாத்திய வேத நியதியீ தெல்லாச் சங்கற்ப விகற்பமும் விடுத்துப்
பாத்திய மாக நிரந்தரம் பழகிப் படர்மன நிலைபெறக் கடவாய்.

பிரத்தியட் சமதா மிந்தமா ஞானம் பிரயோச னங்குருசீ டர்க்கு, விரித்திட வேண்டி லிவ்விரு வர்களு மிக்கசால் புடையரா யிருப்பின், றரித்திடற் குரிய கைவல்ய ஞானந் தரும்புரு டார்த்தங்க ளனைத்தும், பொருத்தமா யடைதற் குரியரா குவர் மேற் புகன்றிடி லொப்பிவர்க் கியாரே. 16

ஸ்ரீ சொருபானுபவ சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சொரூபவுந்தியார்.

காப்பு.

கிஞ்சின் விரிவாகிச் சீழ்மே னடுவாகி
நெஞ்சி லறிவரிய நிண்ணயமாய்—மிஞ்சியரு
ளுள்ளபொருள் சிற்சொருப வுந்தியா ரைப்பாடிற்
கள்ளமறப் போக்குவிக்குங் காண். 1

நூல்

சொல்லற் கரிய சொரூபநன் னிட்டருக்
கல்லற் பிறப்பேதென் றுந்தீபற
வவர்சரு வேசரென் றுந்தீபற. 2

ஏக சிதாகாச வெல்லை கடந்தவர்
மோக மிறந்தாரென் றுந்தீபற
முத்த ரவரேயென் றுந்தீபற 3

காட்சிக்கெட் டாதொன்றைக் கண்டு தெளிவார்க்குத்
தாட்சி யணுகாதென் றுந்தீபற
தானவ ருகுமென் றுந்தீபற. 4

எட்டப் படாதொன்றை யெட்டிக்கொண் டார்களுக்
கெட்டப் படாததின் றுந்தீபற
யெல்லா மவரேயென் றுந்தீபற. 5

தன்னுருக் கண்டு தனிப்பட்ட ஞானிக்குப்
பின்னுரு வில்லையென் றுந்தீபற
பேத மிறந்ததென் றுந்தீபற. 6

நித்தியா னந்த நிலையறி வாருக்குச்
சத்தியந் தானுமென் றுந்தீபற
சாந்த சொரூபரென் றுந்தீபற. 7

எல்லா மிறந்த விடங்குரு வாங்குரு
சொல்லாமற் சொன்னதேன் றுந்தீபற
சுத்த வெளியதென் றுந்தீபற. 8

சுட்டுத லற்றுத் துரிய மிறந்தபின்
கட்டுக் குலைந்ததென் றுந்தீபற
காவலா காசமென் றுந்தீபற. 9

கண்டது சிற்சத்தி கொண்டது தான்சிவ
நின்றது மிச்சமென் றுந்தீபற
நின்மல வாகாச முந்தீபற. 10

தர்ப்பணச் சாயல்போற் சைதன்னி யந்தன்னி
லிப்பிர பஞ்சமென் றுந்தீபற
இல்லை யிதுவென்றே யுந்தீபற. 11

சித்துத்தா னென்றுசித் தேசக மாக்கண்டோர்
சத்துத்தா னென்றவ ருந்தீபற
சங்கை யிறந்தாரென் றுந்தீபற. 12

நானென் றிருந்தானின் னுனென் றறிந்தபின்
றானென்று கண்டாரென் றுந்தீபற
சந்தேகந் தீர்ந்தாரென் றுந்தீபற. 13

ஆங்காரங் கெட்டு நிராங்காரம் பட்டபின்
போங்காரங் கெட்டதென் றுந்தீபற
உள்ளதே யுள்ளதென் றுந்தீபற. 14

தோற்றுவ தெல்லாஞ் சுபாவ மெனக்கண்டோர்
சாற்றும் வகையேதென் றுந்தீபற
தன்னை யிழந்தாரென் றுந்தீபற. 15

ஏகா சனங்கண் டிருந்தமெய்ஞ் ஞானிக்கு
யோகா சனமேதென் றுந்தீபற
ஒடுங்கிற்று வையமென் றுந்தீபற. 16

தன்னைச் சுபாவ வறிவென் றறிந்தவர்
பின்னைப் பிறவாரென் றுந்தீபற
பேச்சுக் கிடமற்ற துந்தீபற. 17

பஞ்சகோ சத்தைப் பகுத்தறிந் தோருக்கு
நெஞ்ச மிறந்ததென் றுந்தீபற
நிட்டைய தாகுமென் றுந்தீபற. 18

ஆத்தும தத்துவ மாந்தன்னைக் கண்டபின்
கோத்து நிறைந்ததென் றுந்தீபற
குறையவர்க் கில்லையென் றுந்தீபற. 19

அந்தக் கரண மறிந்து துறப்பார்க்குப்
பந்த மிறந்ததென் றுந்தீபற
பாழ்வெளி யுள்ளதென் றுந்தீபற. 20

சத்த மிறந்த தலந்தனிக் கண்டபின்
புத்தி யிறந்ததென் றுந்தீபற
போத மிறந்ததென் றுந்தீபற. 21

தேகாதி யன்றெல்லாஞ் சித்தெனக் கண்டோர்க்கு
மோகாதி யில்லையென் றுந்தீபற
முத்தி நிலையதென் றுந்தீபற. 22

ஏக நிராமய மென்றறி ஞானிக்குத்
தாக மிராதுபின் னுந்தீபற
தன்னனு போகமென் றுந்தீபற. 23

சொல்லற நின்ற சுகாதீத ஞானிக்கு
இல்லற மற்றதென் றுந்தீபற
ஏக சிதாகாச முந்தீபற. 24

எல்லாம் பரமார்த்த மென்றறி ஞானிகள்
சொல்லா ரவருண்மை யுந்தீபற
சொன்னாற் றெரியுமென் றுந்தீபற. 25

ஐய மிறந்தறி வானந்த முற்றபி
னுய்யப் பதமேதென் றுந்தீபற
உண்மைய தாகுமென் றுந்தீபற. 26

துச்சமன் றித்துச்சந் தானென்று கண்டபி
னச்ச மிறந்ததென் றுந்தீபற
அறிவானந்த மாயிற்றென் றுந்தீபற. 27

ஆனந்தங் கெட்டு நிரானந்த மானபின்
றானந்த மானதென் றுந்தீபற
தடையற்று நின்றதென் றுந்தீபற. 28

கூடல் பிரிதல் குவிதலற் றோர்நெஞ்சு
நாடல் பிறிதேதென் றுந்தீபற
நானற்ற போதமென் றுந்தீபற. 29

எல்லாஞ் சுகவடி வென்றறி ஞானிக்கு
எல்லாஞ் சுகமேயென் றுந்தீபற
இச்சை யிறந்ததென் றுந்தீபற. 30

பற்றறப் பற்றிப் பதைப்பற்ற நெஞ்சருக்
குத்தர மற்றதென் றுந்தீபற
ஒப்பனை யற்றதென் றுந்தீபற. 31

உண்டில்லை யென்ற வுருவத் திடையொன்றைக்
கண்டது மிச்சமென் றுந்தீபற
ககன வடிவதென் றுந்தீபற. 32

ஒப்பற்ற வொன்றை யுணர்ந்தமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
செப்பத் தகுவதென் றுந்தீபற
சித்தே பிரமமென் றுந்தீபற. 33

சிற்கக னத்தோன் றிச் சேர்ந்தமெய்ஞ் ஞானிநெஞ்
சொக்க விறந்ததென் றுந்தீபற
உணர்வொன் றிருந்ததென் றுந்தீபற. 34

உன்னு திருந்த விடம்பொரு ளாமெனச்
சொன்னு னருங்குரு வுந்தீபற
சும்மா விருக்கவென் றுந்தீபற. 35

நினைத்துணை யன்றியே யில்லைநா னற்றபின்
பினைத்துணை காணேனென் றுந்தீபற
பெரிய மவுனமீ துந்தீபற. 36

மெய்மைமெய் யென்று விரித்தறி ஞானிக்குச்
செய்ய கருமமே துந்தீபற
சீவன் சிவமென்றே யுந்தீபற. 37

சித்தப் பிராந்தி தெளிந்தநன் னிட்டர்கள்
சுத்தப் பிரமமென் றுந்தீபற
சொல்லொணு தானந்த முந்தீபற. 38

சித்துருத் தாணுய்த் தெளிந்தமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
சத்துரு வில்லையென் றுந்தீபற
சஞ்சல மற்றதென் றுந்தீபற. 39

பூரண மொன்றே புராதன மானதென்
றூரணஞ் சொன்னதென் றுந்தீபற
ஆசானுஞ் சொன்னுனென் றுந்தீபற. 40

மூத்துநன் னீரு முயங்கி யிருந்தாற்போ
லெத்திசை யொன்றேயென் றுந்தீபற
ஏகசித் தாகுமென் றுந்தீபற. 41

கள்ள மனச்செயல் கண்டு தெளிந்தபின்
வெள்ள வெளியேயென் றுந்தீபற
வேத முடிவதென் றுந்தீபற. 42

இருந்த வடிவேகண் டிருந்தமெய்ஞ் ஞானிக்குப்
பொருந்தும் பயமேதென் றுந்தீபற
போக்குவா வற்றதென் றுந்தீபற. 43

மிச்சமாய் நின்ற வெளிசிவ மாக்கண்டோர்க்
கச்சம் பின்னேதங்கே யுந்தீபற
ஆகார மற்றதென் றுந்தீபற. 44

நெய்யற மாண்ட நிலைவரைத் தீபம்போற்
கையற மாண்டதென் றுந்தீபற
காணுப் பெருமையென் றுந்தீபற. 45

சித்துஞ் சடமுஞ் சிதைந்த விடந்தனிற்
சத்துந் திசையொன்றே யுந்தீபற
சகசம தாகுமென் றுந்தீபற. 46

ஞானா னெனுஞ்சடபேத மிறந்தபின்
ஞானு யிருந்ததென் றுந்தீபற
தாரக மானேமென் றுந்தீபற. 47

சரித்துஞ் சரியா திருந்த பிரமம்
விரித்த பரியாய முந்தீபற
மெய்யறி வொன்றேயென் றுந்தீபற. 48

நிர்க்குண நின்மல நின்மய மானபி
னெக்குணங் கெட்டதென் றுந்தீபற
வெல்லைபின் னில்லையென் றுந்தீபற. 49

ஆகாச மென்ன வசையா வடிவொன்றே
சாகா திருந்ததென் றுந்தீபற
சத்திய மேயீதென் றுந்தீபற. 50

சொற்பிர காச சொரூபந் தலைப்படின்
நிஷ்பிர பஞ்சமென் றுந்தீபற
நீங்காச் சிவோகமென் றுந்தீபற. 51

சொரூபசாரம்.

சிற்சொரூபந் தானே செகசொரூப மானவெலாந்
தற்சொரூப சாரமாய்ச் சாற்றவே - பொற்சொரூப
மச்சுருவாம் போல வதுவதுவாய்த் தோற்றுமொரு
சொச்சொரூபந் தானே துணை. 1

பூதாதி யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித் - தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால். 2

புத்திவிகற் பத்தாற் பொருந்துசக பேதமெலாஞ்
சத்தியம்போற் றோன்றுவது சாட்சியன்றோ - முத்திமுதற்
சுத்த மசுத்தஞ் சுகாசுகங்க ளுள்ளதில
தத்தனையுஞ் சத்தாத லால். 3

பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூ ரணசொரூபந்
தீர்த்தமெல்லா மானந்த சிற்சொரூபங் - கீர்த்திக்குந்
தோத்திரங்க ளெல்லாஞ் சுகசொரூப நம்மையலால்
வேற்றுருவ மேதாகு மே. 4

அய்யா சகத்தோற்ற மாதர மெல்லாநீ
பொய்யாது சோதியெனப் போதித்தான் - மெய்யாக
வுற்றுணரி னுனென் றுரையா ரொருவரில்லை
முற்றுணர்வா நானே முதல். 5

நம்மையறி வேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
செம்மை யுலகத் திரள்காணோ - நம்மைநா
முற்றுப்பா ராதிருந்தோ மல்லா லொருகாலு
மிற்றுப்போ னோமோ வியாம். 6

எல்லாரு நானு விருந்துரைப்பா ராகிலெனை
யல்லாம லீச னளவுமில்லை - சொல்லாலே
பெற்றமகன் தம்பி பிதாப்பே ருரைத்தொருவற்
குற்றவுடல் வேறாகு மோ. 7

நாமா யிருந்தோமு நாமேநா மல்லவாய்ப்
போமாறு போகும் பொருளுநாம் - யாமத்துத்
தானே யுறங்கிச் சகத்துருவாய்த் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான். 8

ஆகமா யாருயிரா யஞ்ஞான மாய்ஞானப்
போகமா யின்பப் பொருளாகி - யேகமாஞ்
சிற்சொரூப மாகியெல்லாச் செய்கையுமா நம்முடைய
தற்சொரூப மேதான தால். 9

ஆனந்த மென்பா ரதீதமென்பார் நான்மறைக்குந்
தானந்த மாஞ்சர்வ சாட்சியென்பார் - ஞான நூல்
சொன்ன குறியெல்லாந் தொடராத வென்வடிவுக்
கென்னகுறி சொல்லுவேன் யான். 10

நானோ வதுவோ வதுநானோ நானதுவோ
ஞானோ தயமோநா தாந்தமோ - மோனமோ
சுத்தமோ சூனியமோ தோற்றுஞ் சுபாவநிலை
யித்தனையு மல்லவா மே. 11

புத்தோக முத்தோகம் பூரணா னந்தோகஞ்
சத்தோகஞ் சித்தோகஞ் சாந்தோகஞ் - சுத்தோக
மாரணங்க டேடரிய வற்புதோ கஞ்சகல
காரணமாஞ் சைதன்யோ கம். 12

சொல்லாச் சுவானுபவா தீதச் சுகாநந்த
மெல்லாமு நாமா யிருந்தோமே - தொல்லைவினை
யற்றோ மெனுஞ்சொலவு மற்றோமே நம்மைநாம்
பெற்றோம் பிழைத்தோம் பிளாய். 13

சந்ததமு நீங்காத் தனியரசு பெற்றோமே
தொந்தச் சுகாசுகமுஞ் சுட்டோமே - சிந்தனையை
வாட்டியதே காதி வனவாசம் விட்டோமே
வீட்டிற் குடிபுகுந்தோ மே. 14

நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங்கள் பார்ப்போங்
கனவின் மனக்கூத்துங் காண்போ - நினைவில்
சுழுத்தியிலே யில்லாத சூனியக்கூத் தாடி
விழுப்பொருளாய் நாமிருப்போ மே. 15

நானென் றிருந்தவனார் நான்கண்டே னாகிலவ
னானென் றுருத்தரிக்க வொட்டேனே - ஞான
வடிவான நானேநான் மற்றுளநா னெல்லாம்
படிவா னிறந்துபிறப் பான். 16

சாயையென வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சுமந்தாலு
மாயையெனு மேக மறைத்தாலுந் - தூயவெளி
தானாய் விளங்கிச் சகசாட்சி யாயிருக்கு
ஞானநித் தன்றானே நாம். 17

ஏதேது வந்தாலு மேதேது செய்தாலு
மேதேதி லின்புற் றிருந்தாலு - மேதேதுந்
தானுகா வண்ணந் தனியே தெரிந்திருக்கு
ஞானுகா ரந்தானே நாம். 18

ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்போ லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடோமே - சாட்டியதிற்
சம்பந்த மற்றோமே தற்சொருப மானோமே
யெம்பந்தம் போனவா றே. 19

அஞ்ஞான மெத்தா லழிந்ததோ வாராயும்
விஞ்ஞான மெத்தால் விளைந்ததோ - மெய்ஞ்ஞானச்
செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்ற தெங்ஙனே
வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம். 20

மெய்யெல்லா நாமாய் விளங்கியபின் ஞமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ - மெய்பொய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமானேந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே. 21

தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே
போகிநா மென்றோமே பொய்யன்றோ - வாகமுத
ஞமா யிருந்ததுமெய் நாமசங்க மானதுமெய்
தேமாவித் தேபோற் றினம். 22

வாலமதி யூகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக்
காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே - சீலமா
யப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே. 23

பொய்தானே யின்பப் பொருளாய்ப் பரம்பரையின்
மெய்யாச் சுகம்போல் விளைந்தக்கா - லேயோநா
மெங்கே பிறந்தோ மெதைத்தெய்வ மாத்தொழுதோ
மெங்கே யடைந்தோ மியாம். 24

ஆராகி யோவிருந்தோ மார்க்கோவி ஞக்குழைத்தோம்
பேரா யிரமாகப் பேதித்தோம் - பூரையினி
னம்மாலே தேடரிய நம்மைநாங் கண்டோமே
யம்மா பிழைத்தோ மடா. 25

கள்ள மனத்தைக் கரைத்துருகப் பொற்றேமே
யுள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோமே - தெள்ளமுதச்
சச்சிதா நந்தமுநாந் தாமா யிருந்தோமே
யச்செல்லா நாமாகை யால். 26

கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ காதலாற் கேட்பதுண்டோ
விண்ணலா லேதும் விரிந்ததுண்டோ - வெண்ணுங்காற்
கானலா றேடிவரக் கண்டதுபோற் றேற்றுகினுந்
தானலா துண்டோ சகம். 27

என்னைத் தவிரமற்றிங் கேதுமிலை யென்னுணை
பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற் - பொன்னையுரு
வேறுக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ்
வாறுப் பகுத்துரைத்தோ மால். 28

வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது
தேக்கிட்டா லுந்தெவிட்டாத் தெள்ளமிர்த - நாக்கினீ
ரூறல்போ லெம்மிலே யூறியூ மைக்குடம்போல்
வேறறநா மாயிருந்தோ மே. 29

ஏதுசிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலோ வென்னுதே - யேதும்
பிறிவாகா வொன்றுகாப் பேதமா காத
வறிவா நிறைவே யது. 30

தானறியுந் தத்துவங்க ளெல்லாந் தனக்கனியந்
தானதுவே யன்றென்று தள்ளுங்கான் - ஞானமாய்த்
தள்ளுமவ னுயிருக்குந் தன்னுற்று னென்றுணர்ந்து
கொள்ளுமது வேசாந்த மாம். 31

சாந்தமே தற்சாட்சி தற்சாட்சி யேபிரமம்
போந்த பிரமமே பூரணமா - மாய்ந்துணர்ந்த
சுத்தபரி பூரணமே தோன்றுச் சுவானுபவஞ்
சித்தநிலை தானே சிவம். 32

சித்தம் பிறந்து செகம்பிறந்து நானெனவோர்
கத்தன் பிறந்தவழி கண்டோமே - சித்த
மடங்காமை யேமாயை யம்மாயை மாய்ப்பார்
திடந்தானே சாயுச்சி யம். 33

எல்லையற்ற சென்ம மெடுத்தோ மிறந்தோமென்
றல்லனுற்ற பீதி யழிந்தோமே - தொல்லுலக
மெல்லாங் கடுவெளியா யென்வடிவா மென்றன்வடி
வல்லாது பொய்யாத லால். 34

காலங் கருதிக் கடவுளரைக் கைகூப்பிச்
சாலவிர தங்களெலாஞ் சாதித்தே - மேலுணர்வா
லீதெல்லா நாமலவென் றெண்ணியனந் தானந்த
போதநா மாகாத போது. 35

நித்தியமா யேகமாய் நின்மலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
சத்தியமா யானந்த தற்போத - சுத்தராய்ச்
சித்தநிலை பெற்றவராய்த் தீர்ந்தசன னத்தவரா
யுத்தமரா வுள்ளார்க் குறும். 36

வெட்டெனவும் பேசார் வெகுளார் முகங்கோணா
ரிட்டபதார்த் தம்பெரியோர்க் கேற்றுவைப்பார் - துட்டர்களைச்
சேரா ரியாவர்க்குந் தீங்குரையார் கண்சிவந்து
பாரார் பிறவிதீர்ப் பார். 37

பொன்றும் பொருளைப் பொருளாக வும்போற்றா
ரென்று நலந்தீங் கெடுத்துரையார் - சென்றசில
காரியத்தை நோக்கிக் கழியா ரிழிவுசெயா
ராரியரே தாமாகு வார். 38

வேத விதியை வெறுத்துரையா ருள்ளளவு
மோத லுருக லொழிந்திரார் - சாதன்
மறவார் கருத்திளகி மண்ணுலகில் வாஞ்சை
பிறவார் பிறவாத பேர். 39

சித்த சலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுறா
முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார் - புத்திபோய்
மாடுநம வீடுமனை மக்கள்செல்வ மாற்சரியங்
கூடியழுந் தார்பக் குவர். 40

ஆர்க்கு வருவிருந்தென் றுவனவும் போவனவும்
தீர்க்கநிலை யன்றித் தெளிவரோ - பார்க்குங்கால்
சாந்தராய் நித்தியராய்த் தத்துவபோ தத்தவராய்த்
தீர்ந்தநிலை நின்றார் சிலர். 41

சங்கற்ப சாலச் சகத்தோற் றாவையெலா
மிங்கற்ப மென்னு திழிவரே - பங்கமற
விம்மை மறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுந்
தம்மையன்றிக் காணு தவர். 42

சத்தப் பிராந்திசத சத்தாம் பிராந்தியெலாஞ்
சித்தப் பிராந்தியென்றே தேறுவார் - முத்தர்தா
மாரோப மாகு மவத்தைதொறுந் தோற்றியழி
யாரோபம் பொய்யாத லால். 43

தேகா லயத்திற் சிதாகாச தேவதையை
யாகாய சாந்தி மலராலே - யேகாந்த
மந்திரத்தாற் பூசைசெயு மாதவரை யாதரித்துச்
சந்ததம்வாழ் வார்க்கார் சரி. 44

முக்கனியும் பாற்சோறு முன்பிருக்க நாயருந்திக்
கக்கியசோற் றுக்குக் கருதுவா - ரெக்கலைக்கு
மெல்லாப் பொருட்கு மிரும்பொருள்யா மென்னுமல்
வல்லார்க் கடிமைபுகு வார். 45

செம்மையறியார் செகத்தோற் றரவறியார்
தம்மையறி யார்வினையுந் தாழ்வறியார் -தம்மிலே
யந்தரராய் வீணே யவமதிப்பார் நல்லோரை
யெந்தவழி போவா ரிவர். 46

ஐங்கணையும் பூவா மறுகா லளிகாணு
மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும் - வன்காத
லேற்றுவனு மெல்லாம்பொய் யிப்படியே பாழுலகத்
தோற்றமெலா மெய்தானு சொல். 47

காலமோ தேவதையோ கன்மமோ மாமாயைச்
சீலமோ விம்மனத்தின் செய்கையோ - கோலியநல்
லுச்சாக மோநலந்தீங் குத்தரிப்ப தேதகிலே
யெச்சார்பு மில்லா விவர்க்கு. 48

தன்னைத்தான் றேடாச் சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார் - முன்னம்
விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
லெடுத்தவுட னூறு யிரம். 49

பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க
மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே - பையமே கா
பூபாலராகிப் பொலிந்திடுசீ வன்களெலா
மாபாச ரென்பதுவே யாம். 50

ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிபிம்ப
மொன்றுபோற் றேற்றுத வுண்மையென்றே - வென்றும்
பொருளாகப் பாராத புன்மையறி வோர்க்கே
மருளார் பொறிபோல வாம். 51

தன்னை யறியாமற் றானே தனைத்தேட
லென்ன புதுமையிதை யென்சொல்வேன் - மன்னுலகிற்
றண்ணீரி னின்றுகொண்டு தாகந் தணியார்போ
லெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம் யாம். 52

சாத்திரங்கள் கத்தித் தலைவீங்கு வீர்குலமுங்
கோத்திரமுங் கொண்டுவினை கூட்டுவீர் - சாத்திகரா
யும்மாலே யும்மையுணர்ந் தோயாத் தொழில்விட்டுச்
சும்மா விருக்கொணு தோ. 53

ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாள முங்கொளுத்திப்
பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார் - நேசிக்குந்
தானே வதுவோ சதுரான தெய்வமென
வூனே டுழல்வா ருறா. 54

தேரைத் திருநாளைச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
காரைத் தொழப்போரு ரையகோ - தேரிடையே
பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூ ரணமலவோ
யார்க்குந் தெரியாத தோ. 55

மூலக்கு ளேயிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச்
சாலக் கனயோகஞ் சாதிப்பார் - மேலுணர்வு
கண்டிருக்கச் சாதனையேன் காயத்தை யேவலித்திங்
குண்டிருக்க வெண்ணுகிறு ரோ. 56

கட்டப் படாமற் கரபாத் திரந்தரிப்பார்
மட்டித் தொருகோ வணராவார் - சிட்டர்போற்
றாங்காமற் றாங்குஞ் சுகமும் பெறுவாரே
யாங்கார நீங்குவரா னுல். 57

எச்சாத் திரம்வேண்டு மெச்சா தனைவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப் - புச்சாண்டி
காட்டுவார் போலவந்த கற்பனையை மெய்யெனப்பா
ராட்டுவார் தம்மைக்கா ணூர். 58

ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்ருகக் காண்பனவு - மாண்புடைய
சித்தினிடத் தோற்றமல்லா துண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென். 59

எவ்வா றெவரிருந்தெ னெவ்வா றெவர்போமென்
னெவ்வாக்கூட் டிற்றனிமை யொத்ததே - யெவ்விதமு
நீங்குவார் நீங்கா நிலையிலனு பூதிகண்டு
தூங்குவார்க் கன்றோ சுகம். 60

விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார்
கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார் - திண்ணமதா
யத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத
சித்துருவந் தானே சிவம். 61

சுத்த சடமான சுக்கிலங்கெர்ப் பீகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சீவித்துச் - சத்தியம்போல்
வந்தபொழு தீதெல்லா மாயையென்றே தற்சொருபஞ்
சிந்தைசெய்வா ரன்றோ சிவம். 62

நேற்றின்று நாளையென நிச்சயித் திராப்பகலை
மாற்றுசுயஞ் சோதி வடிவாகி - யேற்றபடி
யென்றுமொரு நாளா யிருக்குந் திருநாளைச்
சென்றுதொழு வாரே சிவம். 63

ஞானநூல் கற்ருலு நற்றுறவு பூண்டாலு
மோன சமாதி முயன்ருலுந் - தானுகி
யெல்லாக் கவலையுமற் றின்புற் றிருப்பதுவே
சொல்லாரு முத்திச் சுகம். 64

மாகேள்வி பெற்ருலு மாயோக முற்ருலுந்
தேகேந் திரியந் திரிந்தாலு - மாகருணை
சேரா ருபசாந்தி தேருர் பெருர்பேறு
சோராத முத்திச் சுகம். 65

இச்சை யநிச்சை பரவிச்சை யோடுழலுங்
கொச்சைப் பிராரத்வக் கூழர்காள் - பிச்சைமுத
லேற்று ரிடுவா ரிவரென் றுணர்ந்தீரேற்
காற்றுடிக் காலாக லாம். 66

என்னைநான் கண்டபடி யிப்புவியி லெல்லோருந்
தன்னையே காணத் தகுங்காணுஞ் - சொன்னே
ஞெளிநாட்ட மோடுமன முண்ணாட்டம் பெற்று
வெளிநாட்ட மாகா விடின். 67

கன்மந் தவறுமற் காலந் தவறுமற்
சென்மந் தவறுமற் செய்வரேற் - கன்மவிதி
செய்வான் செயலிரண்டுஞ் சித்தத்தே கண்டுதெளிந்
துய்வார் பொருளாகு வார். 68

உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருக மாட்டாத
கள்ளரையுங் கண்டு களித்தோமே - கொள்ளையா
விந்திர சாலக்கமல மெத்தனைபுட் பித்தாலுஞ்
சந்திரனுக் குண்டோ சலம். 69

தீங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனித்தகரு வேலடியின்
மாங்கனிவந் துற்றதொப்ப வாய்த்ததே - யாங்காங்கு
மெல்லாருந் தேடுபொருள் யாமாக வேயருள
வல்லான் றிருத்தாண் மலர். 70

நானு யிருந்ததெங்கே நானபிமா னித்ததெங்கே
வானுள மண்ணுள வாஞ்சையெங்கே - ஞானகுரு
தேசிகனு ரெங்கே சிவசிவா முத்தியெங்கே
பேசிடவா யெங்கே பிளாய். 71

என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை
யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன்றிப்
பந்தமிலை வீடுமிலை பார்க்கிலிவை யாராயுஞ்
சிந்தனையு மில்லாத தே. 72

செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகனை யோவனைத்து
மிப்படிசோ தித்துணர்ந்த வென்னையோ - மைப்படியுஞ்
சென்மமுடி வாகவந்த தேகா லயத்தினையோ
வென்மயமாய்ப் போற்றுவேன் யான். 73

அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ்
சொன்னபடி கேட்கிற் சுகமடைவா - யென்னுளுங்
கெட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு
மிட்டபடி கண்டே யிரு. 74

பொறிகா ளுனைநெடுநாட் போற்றிவளர்த் தீரே
யறிவாநந் தப்பொருளு ளுமேனன் - பிறிவாகு
முங்களையு நானு வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி
யிங்கழியா தொன்று யிரீர். 75

ஆசையே யுன்னு லலைந்துவிட்டே னென்று னு
நீசெய்யுப காரத்தி னின்றேனே - தேசிகனை
யுன்னு லடைந்தே னுனைக்கூடி முத்தியினு
மென்னுணை நானு யினேன். 76

கோபமே யுன்னுற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்யுஞ் சலிப்பாலே - யாபத்து
நீங்கியுப சாந்தியிலே நின்றேன் கனவினுநீ
யேங்கியெழும் பாதே யிரு. 77

லோபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னுன்னுருவம்
பாவமே யென்பருண்மை பற்றுதார் - நீபெருக
வார்ச்சிக்க வேபடுவா யாபாவி யுன்னுலே
யார்ச்சிக்கப் பட்டே னமைவு. 78

நெஞ்சகமே நானேநீ நீயேநா னென்றிருந்தும்
வஞ்சகமா யுன்னை மறந்தேனே - தஞ்ச
முனக்குநா னென்பதுவு முண்மையே யுண்மை
யெனக்குநீ வேறு யிராய். 79

ஓடித் திரிந்தா யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி
தேடிப் பலகலையுஞ் சிந்தித்தாய் - நாடியொரு
சற்குருவைத் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவுசெய்த
நிற்குதவி யென்செய்தே னே. 80

உன்னுருவாய் நானிருந்த வுண்மைபோ லென்மனமே
யென்னுருவாய் நீவந் திசைந்தாயே - செய்நன்றி
பாராட்டு வாருனைப்போ லுண்டோ பரமபதச்
சீராட்டின் மாறு திரு. 81

ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறைமுதலாந்
தாசவர்க்கஞ் செய்பநலந் தந்தாயே - நேசத்தா
லாதிகா லந்தொடுத்தே னன்புவிடா நெஞ்சேநன்
னீதியா லென்போல நில். 82

என்னெஞ்ச மூருலவ யானுமது போலிருந்தே
யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே - யென்னெஞ்ச
மென்போ லசையா திருக்கவது போல்யானும்
பொன்போ லிருந்தேன் பொலிந்து. 83

ஏதுவா வேண்டு மதுவருக வென்னைவிடுத்
தேதகல வேண்டு மஃதகல்க - கோதென்று
பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரம்பத மும்வேண்டே
னெச்செயலு நானுகி னேன். 84

எங்கேநான் போற்றுவது மென்னையே தேவதையென்
றெங்கே தொழுவதுநா னென்னையே - யெங்கே
யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே
யருந்துவதுங் கொள்வானு மாம். 85

தன்னிடத்தி லேதோற்றித் தன்னிடத்தி லேயிருந்து
தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாந் - தன்னைவிட
வேறன் றெனக்காண்ப ரல்லாலிவ் வீடுபெற்றோர்
மாறென்று காண்பரோ மற்று. 86

ஏதுக்கா சைப்படுவா ரேதுக் ககங்கரிப்பா
ரேதுக்கு மாற்சரிய மெய்துவா - ரேதுக்குந்
தாமே சராசரமாய்த் தானுவா யேழ்புவிக்கு
மாமேரு வொத்துவாழ் வார். 87

மாதிக்கு மாறி மதிகருகித் தீக்குளிர்ந்திவ்
வாதித்தன் றெற்குவடக் கானுலுஞ் - சோதித்து
முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்றுந்
தன்னிலைமை குன்றா தவர். 88

பிச்சை முதலாப் பிரமபத மீருக
விச்சை வரினு மிசைந்தாலுஞ் - சொச்ச
நலங்காதார் தாமதுவாய் நாடாதார் சித்தங்
கலங்காதா ரேஞானி காண். 89

வந்தித் துரைப்பார் வழிபடினும் வண்கணூர்
நிந்தித் துரைத்தாலு நெஞ்சுரூர் - சிந்தையற்று
மேகா டவிவரினும் வெய்யோ னுதித்தாலு
மாகாயம் போல்வா ரவர். 90

எந்தெந்தப் போக மெதிராகு மவ்வளவுக்
கந்தந்தப் போக மனுசரிப்பார் - பந்தமற்று
நீதித் தனிநிலையே நிற்பர்கிர ணம்பரவு
மாதித்தன் போலே யவர். 91

சித்துருவ மாகிச் செகசாட்சி தாமான
முத்தரைக்கா மாதி முனியாவே - சித்தத்தி
லிங்கற்ப வாசனைக ளெல்லா மெடுத்தருந்திச்
சங்கற்ப மில்லாத தால். 92

எங்கும் பொதுவா யிருக்குமொரு சீவன்முத்தர்
தங்குமிடந் தானே தலவாசம் - மங்கவர்கள்
பார்வையே தீர்த்தமவர் பாதார விந்தமலர்ச்
சேவையே சாயுச்சி யம். 93

மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்குமெலாஞ்
சத்தென்ற நெஞ்சுந் தளர்நடையுஞ் - சித்தத்
தடங்கா மகிழ்வு மனவரதம் பெற்ற
திடந்தானே ஞானி செயல். 91

எல்லா விடத்து மெமைக்கண்டோ மெம்மிடத்தி
லெல்லாமுங் கண்டோமென் றேகமாக் - கல்லாமை
கற்ற வனுபூதி கைகண்டார் மற்றேது
மற்றூர்சீ வன்முத்த ராம். 95

தானேக னாகியுப சாந்தனாய் நின்மலனாய்
வானே முதற்றன் வடிவாகு - ஞானி
விடுத்ததொழி லெல்லாம் விலக்காகு மன்றே
னடுத்ததொழி லாசார மாம். 96

ஞானனு சந்தான ஞானிக்கு நீராட
லானுகந்த கோலஞ் சதாசார - மானமற
வாங்கிப் புசிப்பதுவே மாபூசை சஞ்சாரந்
தீங்கற்ற சுத்தசமா தி. 97

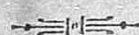
அண்டமெலாந் தானு யறிவு வடிவாகக்
கண்டபரா னந்தசிவா காரருக்குத்- தண்டித்துத்
தள்ளும் பொருளேது தள்ளா விதிவழியே
கொள்ளும் பொருளெதுவா கும். 98

பெற்றபே ரின்பப் பெரியோர் சரித்திரத்தைக்
குற்றமென நாடுங் கொடியோர்கள் - பற்றருக்
கோசகா ரப்புழுப்போற் கோடான கோடிசென்ம
மாசார்வ ரென்றே மதி. 99

நித்த நிராகார நின்மலா நந்தமய
சுத்த பரிபூ ரணசொரூப - வத்துவித
மெல்லாமுந் தாமா யிருப்பார் கருணைபெற
வல்லா ரவராகு வார். 100

உள்ளமற்று ருள்ளத் துறுபொருளற் றுருள்ளக்
கள்ளமற்றார் ஞானக் கரையற்றார் - தெள்ளமுதச்
சிற்பரமு மற்றார் சிவானுபவந் தானுமற்றார்
கற்பனையு மற்றார்கள் காண். 101

பருவசா ரத்தாற் பலிக்குமனு பூதிச்
சொருபசா ரத்தின் சுவையை - யிருசெவியா
லுண்டிருக்க வல்லா ருலகமெலாந் தாமாகக்
கண்டிருக்க வல்லார்கள் காண். 102

அத்துவிதரச மஞ்சரி.

சீராரு மத்துவித மேயுண்மை யென்றுமிகத் தெருட்டு தற்குப்
பாராருங் கயவுருவ நரவுருவம் புணர்வடிவம் பரிந்து சாத்தி [பா
யேராரும் வரமொருங்கு நல்கும்விக்கி னேசனென திதயத் தின்
னேராரு மத்துவிதந் தனையறியும் விசேடமெலா நிகழ்த்துவானே.

எத்திசையும் பத்திபாய்ந் திலங்குறுமுள் வாயில்புண ரெழி
ற்கண் ணுடிப், பித்திமனை தனைமருவு பாலனுக்கு வெளிவருதல்
பெருவன் பாம்போற், குத்திரக்கற் பனைமயமாய் மிகப்பொலிபல்
வகையுருவங் கொண்டு வேறு, மத்திரவஞ் ஞானமதை மருவுபுரு
டனுக்குமுத்தி யடைதல் வன்ப. 2

சோரர்களாற் கொடியவா ரணியவழி யினையண்மித் துயர்கூர் பூமா
னீரகஞ்சேர் தன்னூரை நன்குதெரிந் தோன்மொழியா னேருமா
சிரடார்நற் சாந்திமுதற் சாதனங்க ணிறைந்துமிகச் சிறந்த பூமா[று
னோறிசற் குருநாதன் மொழியாற்றற் பதநிலையை நேருவானே. 3

நிருபனுடைக் குமரனுக்குத் தனதான தத்துவத்தை நிகழ்த்
தலாலே, வருகயவ நீர்மைகழ லக்கமுன்று நிருபனியல் வாய்க்கு
மாபோற், சொருபசுக வொருபொருணீ யெனச்சொல்குரு வுபநிட
தச் சொற்களாலே, மருவுகருத் துருத்துவமாய்ந் தொருசுகமெய்ப்
பொருணேரே வாய்க்கு மன்றே. 4

திரமலடி மைந்தனுக்குத் தேகமுத லாங்குணங்கள் செறித
ரூனும், புரையபுமக் குணங்களெலாம் பொன்றுதலும் வெட்ட
வெறும் பொய்யா மென்னப், பிரமமயக் கூடத்த நித்தசுக போத
தனுப் பிரத்தியக்குக், குரமருவு பந்தமுத்தி யென்பதும்புன் மயக்
கத்தா லொளிரா நிற்கும். 5

தெரிகின்ற துறைதிமிரம் பேயாக வச்சமிகச் செறிந்தோனு
க்கே, யெரிகின்ற விளக்கொளியாற் கண்ணுற்று லாங்கதுதா னியங்
குங் கொல்லோ, திரிகின்ற வவிசார திட்டியினு லுண்டெனச்
சொல் செகங்களெல்லாம், புரிகின்ற வுண்மைவிசா ரத்தினர்க்குக்
கிஞ்சினுமே பூணு தன்றே. 6

போற்றுமொரு சிற்சோதி தானேயிவ் வுலகுருவாய்ப் பொலி
யா நிற்குந், தேற்றமுற வாராயின் வேறுபொரு ளொன்றேனுஞ்
செறிவ தில்லைத், தோற்றுமயற் கதிகரண மாம்பழுதை யல்லாது
துன்று சர்ப்பஞ், சாற்றுறுவே றொருபொருடா னுகுதற்கெவ்
வாற்றானுந் தக்க தாமே. 7

திறப்படவீ தெனத்தோன்று ஞாலமெலாம் பிராந்திமாத்
திரமே யென்று, முறப்பொலிந்தன் னியமின்றிச் சுகமயமா மான்
மாவே யுண்மை யாகுஞ், சிறப்புறநின் றொளிருதலான் ஞாலமது
முண்மையெனத் தெரிகே னென்று, லறப்புதுமை சுத்தியிர சிதத்
தாற்றன் னியனெவன்று ணுகா னேகோ. 8

சொல்லுவினை வுறுபோது மற்றதெழு முன்னுமது தொலைந்த
போது, மில்லதுதா னென்றுனு மிவ்வுலக மிலங்குகின்ற திறும்பூ
தாமே, பல்லததி சயமென்னை போலுமகேந் திரசால மான திங்குப்,

குப், புல்லுறுமா யாவியினுற் கற்பிதமென் ருலுமிகப் பொலியு மன்றே. 9

இந்துதினந் துவிதமகன் றிரிந்திடினும் புருடனுக்கிங் கிசைதற் கண்ணில், வந்துறையுந் திமையினுற் பலவடிவந் தானுகி வயங்க லேய்ப்ப, நத்தலில்சன் மயப்பூமா வெனுஞ்சொருப மொன்றேனு நானா வாகிச், சந்ததந்தற் கற்பிதமாந் தமப்படலக் கூட்டுறவாற் றயங்கு மன்றே. 10

மட்டற்ற வெறும்பிராந்தியால்விரிந்து திரநாளு மருவா தான, கட்டப்புன் புவனவட்டங் கொள்ளிவட்டந் தனையுறழக் காணல் வேண்டும், முட்டற்ற தெய்வகதி யாற்பிராந்தி நட்டமெழன் முந்து மானுற், றுட்டத்தின் புவனமது முன்னுட்போல் பின்னுளுந் தோன்று தன்றே. 11

நிலைமையிலா விவ்வுலகங் கந்தர்ப்ப நகரம்போ னிகரற் றோங்குங், தலைமைசெறி ஞானமெனும் பெயர்பூண்ட வம்பரத்திற் சாலத் தோன்று, முலைவகல வெமக்கான்ம வுணர்வுதிக்கின் வெயிலெறித்தா லொழியு மின்போன், மலைவுசெயு மந்தவிந்த வுலகமெலா மக்கணத்தின் மறைந்து போமே. 12

ஆரோப மானசகத் தடங்கவடை வினிலொடுக்கு மருந்தி றத்தாற்
சிராரு நமதுசித்தஞ் சிவமபமே யாகிநனி சேட மாகும்
போராரு மத்தகயம் பரர்ச்செற்றுப் படுகுழியிற் புணரா தென்று
னோராது மில்லாமற் கேவலந்தா னென்றேயாய் நிகழு மன்றே. 13

இம்பருட வின்றுழிக வலதுறைக சபியருக்க னிருக்கு மட்டும், விம்பமயச் சித்துருவாய் விளங்குமெனக் கதனுலே விசேடமென்னே, கும்பமிப்போ துடைக வன்றிச் சிரகால நிலைபெறுக கும்பம் பம்பு, மம்பரத்தி னுக்கணுமாத் திரமேனும் விசேடமென்ப தணுகு றுதே. 14

தங்குறுசிந் தனையினழுத் தத்தினுற் றேற்றுகின்ற தையற் கண்டிவ், வங்கனைமற் றவளென்றே நீனுள்வெய் துயிர்த்திரங்கு மவனைப் போலுஞ், சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் பலவிகற்ப மாய்த்தோற்றுஞ் சகங்க ளெல்லா, மிங்குச்சத் தியமென்றே மந்தமதி யினன்வாளா வேற மாலும். 15

தன்னியல்பிற் றற்சுவையாய்ச் சச்சிதா னந்தமதாய்த் தயங்குமென்பாற், றுன்னியமா மோகத்தா லுண்டெனச்சொற் றிடுமிங்

தத் தொன்மை ஞால, மன்னியவோ ரிடத்தினுங்கா ணப்படா தருவுருவே வடிவ மாகு, மன்னியவிண் ணேவியமே போனுமென வையமற மதித்து மியாமே. 16

வானிறம்போற் றிகழத்தி யாசபே தத்தினுன் மறைபட் டாது ஞானகன மானபொருள் கண்டவொரு தற்சுவையை நனிநீங்காதா லூனமுறு பற்பலச ராசரவி சித்திரத்தோ டொன்றி னுனுங் [தே. தானமரும் படவியல்பைச் சித்திரவத் திரமென்றுந் தணந்தி டா

சத்தியசிற் சுககனமா யகண்டிதமாய்த் தெளிபொருளாய்த் தானு மான்ம,தத்துவவத் துவையொருவ னுனென்றே மிகத்தெளி வன்றிறடையொன் றின்றிப், பொத்துடலிந் தியமுதலி யவற்றைம யல் வாதனைகள் பூண்டு நிற்கு, மத்தமதி யினனென்ன தியானென் றே சங்கையற மதித்தன் மானும். 18

செங்கதிரோன் வெங்கதிரா லெதிர்நிகழும் பேய்த்தேரைத் தீரத் தீர்ந்து, கங்கையினற் குளிர்புனலைப் புனிதமுறு மதிமான் கள் கைக்கொண் டாங்கு, மங்குலகை வெறும்பொய்பசை யில தெனத்து ரத்தகற்றி மாதீ ரத்தார், பொங்கினிய வொருசுவையை முனிவர்க ளநுபவிப்பர் பொலியுள் ளத்தே. 19

ஒன்ருகு மண்ணியதா மிகவெளிதா மிணைத்தாகு மொப்பி லாத, நன்ருன வம்பரத்தி னனிதோன்று ஞாலமெலா நகுவித் தெங்குந், தன்றேசாற் பாவுமெழி லாத்துமதத் துவவிரவி தன்னை யையோ,வன்றீய மூடவுல குலூகதிரை யாதரித்து மதியா வன்றே.

மன்னியவா னந்தவொளி வடிவமதாய் நிகழினுமிம் மாஞா லத்தை, யன்னியமா மெனப்பாவித் தறிவில்லான் பெருந்தாப மடைவன் சிசி, மின்னியதீ பாதிகளிற் றிருசியமாய் மிளிர்தருந் தன்மேனிச் சாயை, தன்னினைவே றென்றெண்ணி மாமோகத் தினின் மூழ்குந் தனிச்சே யொத்தே. 21

மடமான மாயைதன துருவமிலா வான்முதலாம் வகைக ளா லே, தடமான வசங்கவொரு சின்மயனைப் பேதிக்கத் தக்க தன் ருந், திடமான மழைத்தாரை தன்னுடைய றுளிகளின்மென் றிரள் க ளாலே, யிடமான பசும்பதும பத்திரத்தை நனைப்பவுரித் தென் கொ லாமே. 22

தோற்றரவு மாத்திரமிங் குருவான சகவிகர்பத் தொகுதி யெல்லா, மூற்றமுறு சங்கமெலா மொருவியசின் மயமென்னை

யொட்டா தன்றே, மாற்றருமா ரோபிதமா மலினதி விசித்திரதன் மங்க ளெல்லாந், தேற்றமிகு நிருமலமாய் வெளியுருவாம் வியோம த்தைத் தீண்டுங் கொல்லோ. 23

பரிபூரண மாகிநிறைந் திருக்குமொரு கரியான பரமா மென்பால், விரிவுறுசாக் கிரத்தினொடு சொப்பனமே சுழுத்தியென விளம்பப் பட்ட, திரிவிதமா மவத்தைகளு நாடோறும் பிறப்பிறப் புச் செறிந்த வாகி, வரியமரு முரகபதி வபுவினிற்கஞ் சுகங்கள் போல் வயங்கு மன்றே. 24

சொப்பனமே சாக்கிரமே யெனப்புகலும் விசேடமிது சொலால்வந் தன்று, துப்புறுமா யாமயமா குதலந்த விரண்டினுக்குந் துலிய மேயா, மப்படியே பிரத்தியக்குப் பராக்கென்னும் விகற்ப முநா மத்தா லான, தெப்பொழுது மெய்ஞ்ஞான சுகமேயிவ் விரண்டினுக்கு மியல்ப தாமே. 25

புறப்பொருளின் வருவிசன சம்பந்தத் தாலிளைப்புப் பொருந்து ருதாய்ப், பறப்பறவிந் தியவழிச்செல் லாதடங்கிச் சகவிகற்பப் பற்றொன் றின்றிச், சிறப்பமர்தன் னனந்த மாத்திரமாய்த் தனித்திருக்குஞ் சித்தம் பெற்றோ, ருறப்படுசாக் கிரத்தினுநற் சுழுத்தியநு பவத்தினிலைத் துவகை கூர்வார். 26

காயமுயல் வுறுதருமக் கட்டுற்றோ ரென்னைமிகக் கருத்த னென்றே, யேயநினைக் கின்றனரே லதனலென் னிருந்தபடி யிருக்கின் றேனற், றேயவரு மேகமதிற் புக்கானென் றறமூடர் துணியப் பட்ட, தூயகுளிர் மதியமவ்வா றம்புதத்தி னணித்தேனுந் தோயுங் கொல்லோ. 27

மித்தையதாய்த் தோன்றுறுமேற் றேன்றுறுக விவ்வுலக விசித்தி ரந்தா, னத்துணையாற் றத்துவவித் தாகிநிக ழெனக்கு வரு மானி யேதோ, சுத்தமயக் காங்கனவிற் பயந்தருகைப் பகடாதி திகழு மேனு, மொத்தவிது சொப்பனமே யென்றறனுசந் திப்பவனுக் குறுமோ பீதி. 28

அனைத்துலகு மசத்தென்றே நெடுங்கால நன்றாக வாய்ந்தோர்ந் தோனுந், தினைத்தெனினும் பிரியாதத் தியாத்துமதிட் டியைச்சத்தஞ் செறிந்தே நிற்பா, னுனத்தகுமிங் கானனந்தா னெக்கானு மில்லையென வொருப்பட் டோனு, மனித்திகழ்தன் முகங்காண விரைந்தத்தங் கைக்கொள்ளன் மானு மன்றே. 29

பொருத்தமுறு மாதாவாற் கவளங்க வளந்தோறும் புலனுற் றுலும், பெருத்ததுயி லாற்சிசுதான் வேறென்றுந் தெரியாத பெற்றி போலப், பருத்தவிழி யதனுலிவ் வுலகெனுமிந் திரசாலம் பார்த்திட் டானுந், திருத்தமுறு மகத்தோரொள் ளொளியாலே யாதொன்றுந் தெரிகி லேனே. 30

திருசியந்தான் புடமாகத் திகழுமெனிற் பூமவுருத் திகழா தாகு மிருமையறு பூமவுரு விலங்குமெனிற் றிருசியமற் றிலங்கா தாமே மருவலுறு மறுதீவு தெரியுமெனி னிப்பூமி மறைந்து போகுந் தெரிவுறுமே லிப்பூமி மறைந்துபோ மவ்வாறத் தீவு தானே. 31

சந்திரன்றன் கலையென்ப தனுதினமும் பெருகுதலைச் சார்ந்த தாகின், பைந்துறுபே ரிருளான தடைவாக நாசமுறு மரபு போல ச், சுந்தரநற் பிரபோதம் பயப்பய்ய மிகவளர்ந்து துன்னு மென் றால், வெந்துயர்செய் விப்பிரமை துகடீர விருதயத்தில் வீய்ந்து போமே. 32

பிரமவநு பூதிதரு மொருசுவையா னிறைவுபெறு பெரியோர் தம்பாற், கருமவநு பந்தத்தால் வருவிதிக ளெல்லாமுங் கழன்று போமே, வரமருள்சித் தர்கடெரிவித் திடுமிரசா யனமருந்தி மகிழ் வார்ந் தோர்பாற், றமுறுபா கத்தால்வந் துறுமருந்தின் விதிக ளெலாந் தங்குங் கொல்லோ. 33

சகலவடி வமுந்தானுய்த் திகழுமுனி வரனுமொரு சமாதி தன்னை யகிலமதி னுட்கழிப்பான் முன்போலன் புற்றுமிக வாத ரிப்பா னிகிலவளப் பமுநிறைந்த பூபால னெருவன்று னோம் போக்க வகைவகையாஞ் சதுரங்கந் தனைநேயம் வைத்துமிக வளர்ப்ப [னன்றே.

விதிகளெலாஞ் செய்யாமல் விடுத்தோனை யான்மாவை மிகத் தேர்ந் தோனுய்ப், பொதுவெனுமா மறைபுகலு நிடேதமெலா மாநந்தம் பொருத்து விக்குந், திரமருவு கருமமாத் திரநோக்காச் சோம்பனுக்குச் செய்கை யாதுங், கதுவுறவேண் டாவென்று புகல்வோன்றன் மொழிகண்மனே கரங்க ளாமே. 35

தத்துவத்தை யனவரத மனுசந்தித் திடுமுனியாஞ் சார்வ பௌம, னெத்தபடி நிற்பினுமெல் லாஞ்செயினுந் தாவனே வொண்ணு னுமா, வித்தரைபெல் லாங்கைக்கொண் டரசாண்டு

வேண்டியவா திருக்கும் வேந்த, னத்துறுமன் னுயிர்களா லேவல் கொளற் கெக்கா னு மரிய னுமே. 36

பரமார்த்த நோக்கமுடை யவனுக்கு முன்னெடுபின் பண்ணப் பட்ட, தருமாதன் மத்தொழில்க ளாற்சம்பத் தேவிபத்தே சற்று மின்றும், பெருமேகம் பொழிதருநீர் முழுக்கானும் வெப்ப மிகப் பெறுத லானு, மெரிமேவு பாலைவனத் தின்பயிருக் கேற்ற முட னிழிவு மின்றே. 37

ஒல்லைவினை யானுண்டாஞ் சம்பத்தே யாதல்ல தொழிந்த தாதல், வல்லையனு பவித்தோனுப் புருடன்மிகு திருத்தியினை மருவு வானு, லல்லல்செயும் பாம்பாட்டி தன்வயத்தி லகப்பட்ட வரும்பு யங்கம், புல்லியவ னியற்றுதண்ட விதிகளைநீங் குறச் சமர்த்துப் பொருந்துங் கொல்லோ. 38

ஆன்மவறி வுடையவன்முற் கருமபரி பாகவச மடைந்தோனேனுந், தான்மருவு தன்பரம வவதியிதா மெனத்தேறித் தளர்வு நண்ணுன், கான்மருவு வழிச்செல்வோன் கால்வருத்த மெய்துகினுங் கிராமாந் தத்தின், மேன்மருவு வழியளவைத் தெளிந்துவகுந் திடைவிசன மேவா னன்றே. 39

அகம்புறமும் பரமான்மா வொருவனே யாமெனநன் கறிந்த ஞானி, மிகுந்தவிச னமதுறினு மோர்சிறிதுங் கிலேசமே மேவா னன்றே, செகங்கலங்கு போர்முகத்தே விசயமுற வொருநோக்கா ந் தீர னுன்னே, னுகம்பரவு மொட்டலரால் வருந்துறினுங் கிலேசமற்ப முறுவ துண்டோ. 40

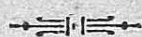
ஞாலமதி னுறுவிபவ நனிபரம வற்புதமாய் நண்ணுமேனுஞ், சாலவத னதுவாய்மை தனையறிந்த மாதீரன் றனைமயக்கா, கோலமட வரல்வேடங் குரம்பையின்மே லலங்கரித்துக் கொள்ளா நின்றேன், கேலவினத் தாற்றனைத்தோர் விடலையையா யினுமயக்கக் கிட்டா னீடே. 41

அகத்தினிரந் தரமேலா யிலங்குகின்ற வான்மவடி வாய்நிற் போனே, யிகப்பொருள்க டமினுளு முன்போல விசனமே யியைவதில்லை, யிகழ்ச்சியறத் தெய்வகதி யானிதியோ ரிடத்துற்று விலம்பா டுள்ளோ, னுகத்தினின்முன் போலெளிய னெனக்கருதிப் புகன்றுலவ துண்டாங் கொல்லோ. 42

பெரியவிழி மருவுறுதன் மகிமைசெறி பெரியோனைப் பெரு ஞானத்துக், குரியசுப குணங்களலங் கரிப்பனபோ லுஞ்சுயம் வந்தொன்று நிற்கு, மரையனவன் றன்வயனுய்ச் சுகிர்தனுயிருக் கினவற்காளா ேனரும், புரையருமவ் வரையனையே தானேவந் தொன்றிமிகப் பொலிவ ரன்றே. 43

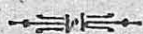
அஞ்ஞான மேயில்லை யிவ்வுலக முளதாமென் றறைவ தெங்கே, விஞ்ஞான வடிவாஞ்சீ வேசதே சிகரெனச்சொல் விகற்பஞ் சேய்த்தா, மெய்ஞ்ஞான வொருசுவையாய்த் தனித்துநிரு மல மாகி விளங்குந் தானு, யெஞ்ஞான்றும் பரிபூரண கேவலமாம் பிரமமே யானுகின்றேன். 44

சமாதியவத் தையிலுதித்தொற் றைக்கொம்ப னுபதேசஞ் சாற்றலாலு, மமானமயப் பரமசிவேந் திரனெனுந்தே சிகவரி யானனுஞ்ளை யாலுஞ், சுமாவிருக்கச் சதாசிவமா தவனேதிவ் வத்துவிதச் சுவைப்பூங் கொத்தே, யெமாலுடைக்கு மகமுகமா மறிவுடையோ ராதரத்தா லெய்தற் பாற்றும். 45

சுத்தசதா சிவயோகி வரியானே தியவிந்தத் தூய நன்னூல், புத்திநல முடையோர்க்குற் பவநோய்க்கோ ரவுடதமாய்ப் புகல லாகுங், கொத்துறுபா தகங்களுக்குக் கடுவாகு முபநிடதக் குறிப் பாமேலா, முத்தமமா மாநந்த வமுதநிறை குடமாமென் றுரை ப்பர் மேலோர். 1

துய்யசதா சிவப்பிரம மெனுமுனிவன் வடமொழியாற் சொல்லப்பட்ட, செய்யவத்து விதரசமஞ் சரிநூலைச் செந்தமிழ்ப் பாச்செய்து தந்தான், வையமிசைப் பொலிகழனி மாநகர்வாழ் சோதிலிங்க வடிவ மான, வையன்முத்தி ராமலிங்க குருபானென் னகம்வாக்கு மமைந்து நின்றே. 2

ஆத்மவித்யா விலாசம்.

வடதருவி னீழலிலே வாசமது புரிந்தருளும் வடிவி னனைப், படுதரமாம் விஞ்ஞான முத்திரையி னெடுதிகழ்பங் கயக்கை யானை, முடிவிலரு டருமரிய வொருவனுந் தேசிகனை முதன்மை யானைத், திடமுளகை வல்லியவா னந்தமெனுங் கந்தலத்தைச் சேவிப் பாமே. 1

நிரவதியாஞ் சமுசார நீரதியி னிதம்விழுந்து நெரிய லான
நரவுலகர் தமைக்கடத்தி யொளிருமெழி லுவாவாய் நாட லாகிப்
பரமதபே தனமான கூடமெனு மாயுதமாய்ப் பகரலான[றேனே.
பரமசிவேந் திரனெனுமென் னுரியன்றன் பாதுகையைப் பணிகின்

பரமசிவேந் திரனுமென் றேசிகன்றன் றிருவருளின் பாங்கி னாலே, பரமசுக திவ்வியமா மகிமையினை யுணர்ந்துபினம் பளகற் றோங்குந், திரவெனிலே விசிராந்தி தனையடைந்து ரசமறவுஞ் செறிய லான, வரமுறுமிச் சிலமொழியால் வத்துவினைச் சிறிதுயான் வழுத்து வேனே. 3

நிருபமமாய் நித்தியமாய்த் தொழிலிலதாய் நிட்களமாய் நீத்து மாயை, யரிகுணமே யிலதான வடிவாகி யடர்விகற்ப மனைத்து நீத்தே, வருசுகமா தியினசுத்த மருவாதாய் ஞானமய வடிவமான, பரமமதா மான்மாவு மொருநிலையா யொளிருமெனப் பகர்வர் மேலோர். 4

தன்னுடைய வவித்தையினாற் றளையுண்டே கருமமவை தம்மை நாளு, மென்னுடைய தெனப்புரிந்திங் கேங்கியே கிடந்துபின மீச னேக்காற், பன்னவுறுஞ் சகசீவ பரமெனுமிப் பந்தமதைப் பறித்து வீசித், தன்னுடைய வான்மாவின் ஞானத்தான் முனிவரனுஞ் சயிக்கின் றானே. 5

மாயையின்றன் வயத்தினாற் சுழுத்திதனை மருவியே மாழ்குநாப்பண், ணுயிரம்புன் சொப்பனங்க ளவைநோக்கி யலறியே யமரும் வேலை, தூயகுரு பரன்வசன மதனினாற் றுயர்தருமச் சுழுத்தி நீங்கி, யேயொருவ னெங்கேனு மானந்த வாரிதியி லிலங்கு மாதோ. 6

பருமரிய பிரகிருதி யியல்பதனை யொழித்துநிச படிவ மான, திருமருவு சத்தான வானந்த வறிவதனைச் சேர்ந்து மேலாங், குருவரனற் கருணைபொழி திருட்டியினாற் பெருமையினைக் குலவ மேவி, யுரமதியை யுறுஞானி யுலவலறு முவப்பினொடு முலவுவானே. 7

தேசிகன்றன் றிருவருளாற் சச்சிதா னந்தமெனத் திகழ லான
மாசகன்ற தன்வடிவிற் படிந்திடுபுந் தியனுகி மவுனி யாகி
வீசுகின்ற பேரகந்தை விட்டுவிழுச் சுகவியல்பை விரவி னேனை
யாசகந்தன் மீதிலே யெங்கேனு மோரறிஞ னமர்கின் றானால். 8

சற்குரவன் கருணையெனும் பெருந்தரங்க சம்பந்தந் தனி னாற் றேன்று, நற்குணநல் லியல்புறுநல் லதிசயசீ தலமனத்த னை வோரோர், சிற்குரிய யதிவாளிங் கெல்லையொடு மூவமை யற்ற சித்தின் பத்தே, தற்குரிய விட்டமது தனைப்போலத் தினம் ரமித்துச் சரிக்கின் றானே. 9

சீராருங் குருபரன்றன் கருணையெனுந் தினகரன்பொற் றே சி னாலே, காராரு முள்ளிருளென் னவித்தையினைக் கறையறவே கடந்தோ னை, வோரும் ஞானவரன் லீலையினை யெய்தியெங்கு மெலேயே யில்லா, நீராரு மானந்த நீரதியி னிதம்படிந்து நிகழ்கின் றானே. 10

செனித்துவருங் கிரமமதின் மாறாக வைம்பூதத் திரள்கடம் மை, யனித்தமென நாடோறும் புந்தியினு லியமது வாற்றி மே லாய்த், தனித்தபரி சிட்டமதா மாத்துமதத் துவத்தையொரு தடையில் லாமன், முனித்திரளின் வரன்றியான முற்றியருட் சாந்தனுய் முதிரு மாதோ. 11

இவ்வுலகம் யாவுமொரு சாரமற்ற தன்றியுமா யிகமே யென் னுத், தவ்வின்மனந் தனிற்றேறி யாசையினை வேரறுத்த சதுர னுகித், தெவ்வெனும்புன் மதமான மற்சரத்தை யறுத்தெரிந்த தெளிஞ னை, வவ்வியமில் லோரொருவ னனுதினமுஞ் சஞ்சரி த்திங் கமர்வா னன்றே. 12

மலமிலநல் லான்மாவி லொருசிறிது முண்மையதாய் மாயை யேனுங், குலவுமதன் காரியமா மேனுமிலை யெனவுளத்திற் குறி த்துள் ளோனு, யுலவலறு மானந்த நிறைந்தொளிரும் யோகியெ னு முயர்ந்த மேலோ, னிலவுதன துள்ளமதிற் றிருத்தியொடு நித் தியமு நிகழ்கின் றானே. 13

அகமதொடு நீயெனவே யழற்றுகின்ற வபிமான மறுத்தோ னுகி, மகிழளிக்கு மனந்தசன வாசார மதுதனையே மருவி னேனு ய்ப், பகையதறும் விமலமதா மானந்த வாரிதியிற் படிந்தோ னுகி, யிகமதுறும் பாலனைப்போ லேகமதா யெஞ்ஞான்று மிலங்கு வானே. 14

கருமமதன் சாலமதைத் தணந்தவனு யந்தகனுய்க் காதி லானு, யருமைசெறி சடனுகி யான்மாவில் ரமிப்பவனு யமல மான, பெருமைமிகுந் துறவிறைவ னேரொருவ னனவரதம் பிறங்க

லான, தருமிகுதி யுறுவனத்தின் கோணமவை தமின்மிகச்சஞ் சரிப்பா னன்றே. 15

தலைமைமிகு சாந்தியினற் றிரமுறவே நனிநிதமுந் தழுவன் மேவி, யலைவுசெறி யன்னியத்தின் ஞானவுதா ரங்களெலா மதம தாக்கி, நிலைமையுறு ரசமதனை யுணர்ந்தவனுய்த் தனியவனுய் நிமல ளுகி, யெலையிலிரம் மியமாந்தன் னுனந்த மஞ்சமதில் ரமிக் கின் ருனே. 16

விடையமெனும் பகையவனை வேரினெடும் பெயர்த்தெரிந்த விமல ளுகி, யடையபனுறும் வயிராக வமலவிழுச் செல்வமதை யடைந்தோ ளுகி, யிடையதறத் தன்னுடைய வான்மசுக மகிண்மை யெனு மினிய நாட்டிற், றடையதறத் துறவிறைவ னனவரத மிக மிகச்சஞ் சரிப்பா னன்றே. 17

வெய்யதின கரனிடத்திற் சீதமிக வுற்றிடினும் விமல மான
செய்யவிம கரனிடத்திற் ருபமிக வுற்றிடினுஞ் சிகியின் மாட்டு
மையமறக் கீழ்நோக்க லுற்றிடினு மாயிகமென் றறிந்தோ ளுகி
மையலறுஞ்சிவன்முத்தன் விஸ்மயத்தை மருவாது மலருவானே.

பொல்லாத வவித்தையெனும் வயிரியினை விசயமிகப் புரிந் தோ ளுகி, நல்லோர்க ளுறுஞான மாதங்க மத்தகத்தி னடிப்போ னுகி, யெல்லாவற் றினுஞ்சிறந்தி ரம்மியமாஞ் சமரசநல் லின்ப மான,வில்லாரும் விடதனிற் றுறவிறைவன் வீற்றிருந்து விளங்கு வானல். 19

துட்டவகங் கிருதியெனுந் தோடமதைத் துடைத்தோனுய்த் தூய வாய, மட்டில்சமா கிதமனத்த னுகியே பூரணமா மதியின் மேவுஞ், சிட்டமுறுஞ் சீதளமாந் தகைமையினைச் செறிந்தவனுய்த் திகழின் பான, நட்டமறு சத்தியசித் தின்றசிக னேரொருவ னடிப்பா னன்றே. 20

தனதுசுகந் தனைப்பருகு பரவசனு யோரொருவன் றனிவீ டெய்தித், தனதுமனஞ் சென்றவணஞ் சிலவிடத்திற் றியானமே சரிப்போ ளுகி, யுனவரிய சிலவிடத்திற் கானமிகப் புரிபவனு யொருவ ளுகி, நனியினமுஞ் சிலவிடத்தி னடனமதைத் தடைய தற நவிற்று வானே. 21

அங்கமொடு களங்கமிக வுற்றிடினு நோக்காதிங் களவி லாத, சங்கையுறு சங்கற்ப விப்பிரம மனைத்தினையுந் தணந்தோ ளுகிப்,

பொங்கியெழுங் காரியத்தி னீட்டமதைப் போக்கினனாய்ப் பொலி யும் பிராஞ்ஞன், றங்கிடுவ னெங்கெனினும் பூரணமா மெல்லையி னிற் றனிய னாகி. 22

சஞ்சலமென் மனக்குரங்க மதுதனைவி சாரமென்பா சத்தி னாலே, யஞ்சிடாநன் ருகநிதம் வயம்புரிந்தம் மாரணமா மடவி யூடே, சஞ்சரிக்கு மெங்கெனினு மோரொருவன் சன்மயனாய்ச் சாந்த னாகித், துஞ்சலினைப் புரிந்திருப்பன் றன்னுடைய வெளிவீட்டிற் றுலங்க மாதோ. 23

வயம்புரிந்த தீரமன மெனுங்கூர்மை வலிமிகுத்த வாளி னாலே, பயந்தரும்வெஞ் சித்தமெனும் பெரும்புலியைப் பலியாற் றிப் பயமி லாத, நயம்புரியு மாரணிய மதுதனிலே யோரொருவ னலம தாகச், சுயந்தனிச்சை போலுலவி யனுதினமு மங்கல மாய்ச் சுடர்வா னன்றே. 24

சற்புருட ரிருதயமென் ருமரையை விரிதல்புரி தந்து மே லாந், தற்பிரம ஞானமதை யருள்பெருமை யுறுமோரோர் சாந்தி மேய, வற்புதநற் றுறவிறைவ னெனுமருணன் றேடமொன்று மணுகா னாகிச், சற்பிரிய சிற்ககனந் தனினொரு மருளொடுஞ்சஞ் சரிக்கின் றானல். 25

இவ்வுலகந் தனைத்தோற்றி வைக்குமெழிற் காரணமா யில கஞ் ஞான, வவ்விருளை மாற்றுவிக்குங் கிரணமெனு ஞானமதை வாய்ந்தோ னன, செவ்வியசுத் தமதான விந்துவென்மு னீந்திர னுந் தேவர் போற்று, மவ்வியமி லறிஞனவ னகண்டமெனும் பத மதனி லலர்கின் றானே. 26

தன்னுடைய வானந்த வமுதமதைத் தெளித்தலினாற் றன துண் மேவி, யின்னறருஞ் சந்தாப சந்ததியை யிறையளவு மில்லா தோட்டி, மின்னுமுயர் யோகியெனு மம்புதஞ்சஞ் சலமில்லா விருத்தி யோடு, மென்னவிசித் திரமன்னோ சிதம்பரத்தி லென் றுமே யிலங்கு மாமே. 27

அளவின்மலர்ச் சுகந்தமன்னோ கரமான சஞ்சார மதனி னானே, வளர்சிரம மனைத்தினையுந் தணந்துமிக நிருமலமாய் வயங்க லான, தெளியகநற் றுறவியெனுங் கவின்வாய்ந்த காலிலியுஞ் சித் தே யாகிக், களிமிகுமங் கானகத்திற் கவலையற வுலவிமிகக் களி க்கு மன்றே. 28

முத்தியெனும் ரசம்வழியும் பழம்வாய்ந்து முரஞ்ஞன முமல நீத்த, சத்தியவிஞ் ஞானமனோ கரமான வழகுநிறை தளிரும் வா ய்ந்தே, சுத்தபய மற்றொளிரும் வித்தார மாவனத்திற் றுகளில் லோரோர், புத்தமுத யதியெனுங்க லாபநனி விளையாடிப் பொலி யுந் தானே. 29

சாரமற்ற புவனமெனு மருத்தலத்தைச் சேய்மையினிற் றணந்து மேலாஞ், சாரமுற்ற வானந்த வுதகநிறை சின்மயவிச் சரசி னூடே, கோரமற்ற பரமஹம்சன் யாவனோ வோரொரு வன் குளித்து லாவித், தீரமுற்ற தன்மனத்தி னிச்சையினிற் றிருத்தியொடுந் திகழ்வன் மாதோ. 30

நிகிலநல வாகமங்க ளெனுந்தளிர்கண் மிகமிகவு நிறைந்த தான
நிகமமுடி முடிபான சீதளமா மலர்கணிறை நீண்ட காவிற்
சுகமுறுமின் னதிமதுர சுத்தமனோ கரமான சொற்க ளார்ந்த
திகழுமெதி யிந்திரனென் கோகிலமுந் தினம்பாடித் திரியு மாமே.

மோகமத மிகநிறைந்த குஞ்சரத்தை யதமாக்கி முடிவில் லாத, சோகமது தருஞ்சருவ பாபமெனும் பெரும்புலியைத் தூர நூக்கி, யேகமதை யறிந்தொளிருத் தமனன வுயர்ந்தசிங்க மிறு மாப் பெய்தி, வேகமதை யொழித்தினிய வித்தார கானனத்தில் விளங்குந் தானே. 32

அஞ்ஞான மெனுமரிய மிருகவர னேறவொண்ண வமல மான, விஞ்ஞான வுத்துங்க சிருங்கசிக ரம்பொலியும் வியன்றே யத்தே, சுஞ்ஞான சலிலமதிற் சீதளமா மங்கமொடுந் துறவி யான, செஞ்ஞான மதம்பொழியுங் கலபமது சஞ்சரித்துத் திகழு மோரே. 33

நாசியின்றன் னுனியதனி லனவரதந் திருட்டியினை நாட்டி னோனு, யேசலுறு நாமமுத லிவையினின்றும் விருத்திகளை யிழு த்திட் டோனுய்த், தேசுறு நதியினருங் கரைகளினிற் றத்து வத்தைத் தியானிப் போனு, யாசதரும் பெருந்துறவி யெங்கேனு மோரொருவ னமர்கின் றுனே. 34

மன்னுதிசை யதனைநனி யம்பரமாய் மருவிமகா மவுனி யாகித்
தன்னுளெழு மாசையின்மை தன்னாலே யலங்கிருத சாந்த னாகிப்
பன்னுகர தலம்பயிக்க பாத்திரமாய்ப் பற்றியொரு படிறி லாமற்
றுன்னுதரு தலநிலய மாமுனிவன் மங்கலமாய்த் துலங்கு வானே.

சனங்கனற்ற நதியினுடைத் தீரமமை மண்டபமாந் தனிமை வீட்டின், மனங்குளிரும் கவின்வாய்ந்த புளினமதா மனதினுக்கு மகிழ்வு காலும், வனம்பெருநற் சயனமதிற் சமஞ்சாந்த மின்பறி வாம் வத்து வூடே, தினம்விழித்துத் துறவிறைவ ஞேரொருவ னித்திரையே செய்வன் மாதோ. 36

பூதலமே மிருதுவினு மிருதுவதாஞ் சயனமதாய்ப் பொலிவ னுகிச், சீதளமாம் வாதமதே முக்கியசா மரமாகிச் செறிந்து பூ ன்ற, கோதிலதா மதியமதே தீபமதா யுடையோனுய்க் குளிர்ந் தோ னுகித், தீதிலனு யெதிராச சேகரனிங் கோரொருவன் றிக ழ்வா னம்மா. 37

அதிவிமல நதிவாரி நாற்புறமும் புடைசூழ்ந்தே யலங்கா ரிக் க, வதனடுவு ளதிவிபுல சிலாதலமாம் பலகையின்க ணருமை யா கப், பொதியமலை தனிலுதித்த தென்றனனி மந்தமந்தம் பொலி ந்து வீச, வெதியிறைவ ஞேரொருவன் சுத்தமதா நித்திரையோ டிருப்பா னன்றே. 38

மனமதனிற் றினந்தினமு மேகமதாம் வத்துவினை மகிழ்வி னேடு, மனனவனு சந்தானம் புரிபவனுய் மகத்தான மவுனி யாகி, மனைகடொறுங் கரபுடத்தில் வந்தவந்த பயிக்கமதை மாந் தி ஞேனு, யுனவரிய சடவடிவ ஞேரோருவன் றெருவதனி னுலவு வானே. 39

சேடமறச் சகமதனைச் சிறப்பாகக் கிரமலயஞ் செய்தே பின் னுஞ், சேடமுறு மகண்டமெனும் வத்துபர தந்திரனுய்த் திகழ்வ னுன, தேடரிய வோரொருவ னுகர்வினையான் முகமதனிற் செ றிவ தாகித், தோடமருங் கவளமதை யயின்றுதினம் விளையாடித் துலங்கு மாங்கே. 40

தன்னுளத்திற் றிரட்டியவா னந்தகோ சம்மதனைச் சார்ந் தோ னுகி, யுன்னுமெழிற் சந்தனசீ தளத்தையுறு மிதயமதை யுடையோ னுன, பன்னுபுகழ் யோகியொன்று நிந்தனையே பண் ணுனுய்ப் பாரின் மீதி, லன்னியம தொன்றினையுங் காதலித்துள் ளானந்த மடைந்தி டானே. 41

அருள்பொழியுஞ் சாத்திரத்தின் சாலமதை யதிதூரத் தக ற்றி மேலா, யிருளிரியு நன்றுன விவகார மதுதனையு மெலாவற் றுனு, மருளதென விடுத்துமிகப் பூரணமாம் பதவியினை மருவி

யோகி, யுருளசைவ தில்லாத தீபமென வொளிர்ந்திடுவ னுண்மை தானே. 42

திருணமொடு பங்கமிகப் பூசிமலிந் திடுமரிய தேகி யாகித், திருணநிகர் தாவிசுவந் தனைநோக்கி மருளாத தெருள ஞன, வருணிறைய வுறும்யோகி சரைமாண மற்றகவி னகத்தின் மேவிப், புராணவிசி ராந்தியுற்றுக் கானனத்திற் றனியாகப் பொலிவானம்மா.

எவ்வுருவ மதுதனையும் பார்த்திலனுப் வார்த்தையொன்று மியப்பா ணுகிச், செவ்வியநல் வசனமதைச் சிறிதேனுஞ் சிரவணமே செய்பா ணுகி, யொவ்விலவின் பூமியினி னிட்டையினை யெப்பொழுது முற்று ணுகித், தெவ்விலவிவ் வருந்தவனென் மாயோகி காட்டமெனச் செறிகின் றனே. 44

சாதிமுத லபிமான மற்றவனு யுயிர்களிவை சருவத் தூடு, மோதரிய பூரணத்தைக் காண்பவனு யகிலார்த்த வுண்மை தன்னைச், சாதுரிய மாகவறி சதுரோனு மெதிராசன் சாந்த ணுகித், தீதகலு மூடனைப்போற் கூடமதாய்ச் சஞ்சரித்துத் திகழ்வானன்றே. 45

வாகுவின்றன் மூலமதைத் தலையணையாய்ப் போர்வையதும் வான மாக, வாகின்ற பிருதிவியைச் சயனமென வனுதினமுமாக்கி ஞேனு, யூகமொன்றி விரதியெனும் வனிதையினை மிகத் தழுவ லுற்றோ ணுகிச், சோகமின்றி யாநந்த பாவசனு யோரொருவன் றுயிலு வானே. 46

சென்றொழிந்த பேதவா தனைகளொடுந் தன்னுடைய சிறந்த ஞான, மென்றொளிரு மழகுபொழி யுல்லாசப் பொதுமகளி ரிவர்களோடும், வென்றபுகழ் நிறைமறையின் முடிவாமந் தப்புரத்தில் விரிவ தான, நன்றறியு மெதிராச ஞேரொருவன் மிகரமித்து நடிப்பா னன்றே. 47

செய்பவயி ராகமெனும் வித்தார மார்க்கமதைச் செறிந்த தாகி, மெய்யுறுவிஞ் ஞானமெனு மிக்கொளிருந் தீபமதான் மிளிர்வ தான, பொய்யறுநற் றத்துவமென் மாளிகையிற் படிபுகழப் பொலிய வேறித், துய்யவொரு துறவிறைவன் முத்தியொடு நித்தியமுஞ் சுகிப்பன் மாதோ. 48

அருணிறையும் விசனதல வுற்பலமா மாலையையு மழகு வாந்த, தருணியரி னிச்சையென்ப தற்றதொரு கற்பகவல்லி தனை

யுஞ் சீராம், பொருணிறையு மபமான வமுதமெனுங் குடிகையை யும் பொலிய மேலாந், தெருணிறையு மான்மாவைத் தெரிந்த வனிங் கோரொருவன் சேர்ந்துய் வானே. 49

பொல்லாத தோடமெனும் புந்தியினு னிடேதமதைப் புரி ந்தி லானு, யல்லாத வருங்குணமென் புந்தியினற் சிறிதேனு மடைந்தி லானு, யுல்லாச மாயையின்றன் காரியமிவ் வனைத்து மென வுணர்ந்து மேலா, நல்லோனென் மாமுனிவ னேரொரு வ னெதுமலினை நயந்து ளானே. 50

சென்றவெவை தமையுமொரு சிறிதேனு நினையானுய்ச் செ றிப வாகி, நன்றுவரு பவையினையுஞ் சிறிதுமுளத் தெண்ணானுய் நயன நோக்க, நின்றவிவை யெவைதமையு நோக்கலொடு நினைத்த லின்றி நிமல னுகி, வென்றசமத் தார்த்தசம ரசனுன வோரொரு வன் விளங்கு வானே. 51

நிகிலகர ணங்களையு நிக்கிரக மிகப்புரிந்த நெறிய னுகி, யகில விட யங்களின்ற னுசைதமை யறுத்தெறிந்த வமல னுகிச், சகல நல வுத்தமமா மெல்லையெனுந் திருத்தியினைச் சார்ந்தோ னுன, புகலுபுக ழெதிவரிய னேரொருவன் சஞ்சரித்துப் பொலிவா னன்றே. 52

ஒல்லையுறு மெதனையுந்தி யாகமது வொருபொழுது முனுற்று னுகி, யல்லலற வணுகாத வதனையென்றும் விரும்பாத வசல னுகி, நல்லதுறு துறவிறைவ னேரொருவ னுயாச நணுகா னுகித்,தொல் லையற வுண்ணிகழு மாநந்த மனுபவித்துத் துயில்வன் மாதோ.53

இன்பநிறை வுறுமரிய ஞானமெனும் பெருநனவ தென்ன லான, துன்பமறு நல்விமல வேதோமன் பதவியினைத் தொடர்ந்து மேலா, மன்புநிறை துறவிறைவ னேரொருவன் பந்தமொழித் தகன்றோ னுகித், தன்புனித விச்சைவசந் தனியனுய்ச் சஞ்சரித் துச் சமைவா னன்றே. 54

இனிப்புறமிவ் வகிலவித விசுவவிகா ரங்களெல்லா மில்லா தான, தனிப்பெரிய வத்துவினிற் படிந்துலய மானமனத் தானே யான, மனப்பகைய தெனப்புகலு மடிந்தாா கங்களுக்கு மன்ன னுனேன், வனப்புறுமன் னியமதன பேட்சையே யின்றிநிதம் வயங்கு மாதோ. 55

பெருங்குரவன் கருணைபொழி திருட்டியினு னன்ருகப் பெற்ற தான, வொருங்குமுடி வறும்பெரிய சேதனத்தி னுகார முற்ருே னுகி, நெருங்குமலச் சகவிகற்ப பேதமெலா மிகமிகவு நெரித்தோ னுன, விருங்கருணைப் பரமம்ச னேரொருவ னரிதாக விலங்கு வானே. 56

வருணமொடு மாசிரம விவத்தையினை யெடுத்தெறிந்து வளமதாகிப், பொருணிறையும் வித்தைகளை யனைத்தினையும் வெகுதூரம் போக நூக்கிப், பூரணபரி பூரணவா னந்தசித்து மாத்திரமாய்ப் புலன்க ணீத்துத், தெருணிறையுந் துறவிறைவ னெஞ்ஞான்று நின்றுபரி சேடிப் பானே. 57

எவ்விதமாம் பொருள்களுக்கு நாசமதை யின்பமுட னியற்றி னேனு, யவ்விதமே நுகரவரும் பெருவினையை யத்தியந்தமயின்ருே னுகிச், செவ்விதமாந் தேகபந்த மனைத்தினையுஞ் சிறப்பாகத் தீர்த்தோ னுன், வொவ்விதமே செயும்பிராஞ்ஞன் கேவலமச் சிவமாயே யொளிர்வா னன்றே. 58

அசைவினெடு மனந்தமென்ப தின்றியென்று நாமமொன்று மணுகு ருதா, யிசைவினெடுஞ் சந்ததமு மானந்த போதகன வியல்ப தாகி, யிசிவுறுமெவ் விகற்பமது மில்லாதாய் முதலதுவா யேக மாகி, நசிவறுநற் பரமசிவ தத்துவமாம் வத்துவெதோ நடிக்கு மாமே. 59

அக்கரமாய்ச் சரையிலதா யெஞ்ஞான்று முதயமதை யணுகாதாகித், துக்கமெலாங் கடந்ததுவாய்ச் சுத்தமதாய்ச் சூக்கமத்துஞ் சூக்க மாகித், தொக்கவபூ ருவமாகி விஞ்ஞான மயமாகித் துகளில் லாதாய், மிக்கபர தத்துவமாம் வத்துவெதோ வொன்றுநித மிளிரு மாலோ. 60

சுகமதினுஞ் சுகமதுவா யமரமொடுந் தூரமென்றுந் தொடரா தாகிச், சகமதெனுஞ் சமுசார சாகரத்தின் றரணமதிற் சார மாகி, யகமலரிற் சமரசமாய்ப் பயம்பார மணுகாதா யரியதாகிப், புகழுலுறு தத்துவமா மேதோவொன் றனுதினமும் பொலியு மாதோ. 61

அரசமதாய்க் கந்தமொடு முருவமதை யணுவளவு மணுகாதாகி, விரசமதாய்ச் சத்துவத்தொ டறக்கொடிய தமசினையு மேவா

தாகித்,தெரிசுயமா யுவமைபய மற்றெளிருந் தத்துவநற் றெளிவ தாகி, விரிசுவையா மேதோவொன் றனுதினமு நித்தியமாய் விள ளங்கு மன்றே. 62

குருபரன்றன் கருணைநிறை திருட்டியினு லொருசிறிதுங் குறையுருத, பருமறுபத் திரண்டெனுமிவ் வெண்களுறு மறுசீ ராம் பாக்க ளாலே, யருமறையின் சிரங்களினிற் புகன்றருளு மரு மையினு மருமை வாய்ந்த, விரிபொருளின் சாரவடி வருத்த மதை வீடடைய விளம்பி னேனே. 63

சீராரு மாத்துமவித் தையின்விலா சம்மெனவே செப்ப லான, வேராரு நூலிதனைத் தினந்தினமு நல்லறிஞு னிடைவி டாம, னோராரு மனமதனின் மனனித்துப் பரான்மவித்தை நேர்ந் தோ னுகிப், பாராரும் பரமார்த்த மதைவிரைவி லிருடுறந்து பற்று வானே. 64

ஆத்துமவித் தையினையருள் பரமசிவேந் திரகுருவி னடியே போற்றி, யாத்துமவித் தையினையுறுஞ் சதாசிவேந் திரனுலே யாற்ற லான, வாத்துமவித் தையினையுற விரும்பினர்க்குப் பூர ணமா மமுத மாகு, மாத்துமவித் தையின்விலா சம்மெனுமிந் நூன்முடிபை யடைந்த தாமே. 65

ஸ்ரீகுமாரதேவர் சாஸ்திரம்.

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன் றென்றலும் பார் பொது நீக்கி,யேகமாச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே, மாகநா டென்னப் போகமே துய்த்து மடந் தையோ டிருந்தன னென்றுன், வாகைவே லவன்பி னென்செய் தா னென்ன மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும். 1

மனைவியுந் தானு மோர்நினை வாகி மாறுபா டின்றியோர் காலுந், தனையுணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு ளங்களை யனுதின மிறைஞ்சி, யனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும், வினையம தடனே நான்முறை யவரை வினவியுஞ் சிலபகல் போக்கி. 2

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந் தங்களிற் றுமுணர்ந் துசாவித், துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச் சுகமதை

யடைந்தனு தினமு, மினிமைய தாக விருக்கலா ஞானத் தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து, நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து நாடொறும் வினவினர் நன்றாய். 3

இருவரி லரசன் றனக்கறி வோங்க விருவகைச் சார்பையு மகற்றிக், கருவுடற் காவ றனையுங்கை விடுத்துக் கருத்தசை யாது மெய் யுணர்வை, மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக், குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணிவே. 4

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி திருந்திய துறவு மெய்ஞ்ஞான, மாவதோர் வடிவாம் வேதமா முனியை யமல்வா ரணியத்தி லடைந்தே, தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ் சென்றிடா முத்திதா னெய்திச், சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச் சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன். 5

இருவகைச் சார்பாம் புறப்பற்றை நீக்கி யிச்சையின் மீட்டதினினைவு, மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே யுட்கர ணங்கள்வா தனையுங், குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில் வீடுங் கூடுந்தா னாகவே பவத்தின், கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற் கைக்கொண்டு செல்லென வுரைத்தான். 6

அந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு மகன்றிடத் துணிவதாக் கேட்டு, முன்னெறி யான வரசியற் கையினின் முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட், பின்னெறி யதனை நினைந்தனை வரையும் பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன், மன்னெறிக் கோல மகன்றந்தப் புரத்தில் வதிந்தன னொருவனுய்த் தனித்தே. 7

ஆண்டதோ ரரசு தனிலும்போ கத்து மாசையற் றேனினி வேண்டேன், மாண்டதோர் வனத்தி லொருவனுய்த் தனித்தே மனத்தசை வறுத்துவீ டடைவேன், பூண்டவென் மனமிங் கினித்திரும் பாது போகத்தைப் பொருளென வெண்ணி, வேண்டலனீங்க ளரசனு வேறே விதித்துக்கொ ளுங்களென் றுரைத்தான்.

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனு லெய்திடுந் துன்பினுக்களவின், றவ்வகை யதனை யூகமின் மையினு லறிகிலிர் நீங்களின் பென்றே, யெவ்வகை நினைந்தீ ரினியெக்கா லுங்கட் கிதின்ப மலதெனத் தோன்று, மொவ்வமற் றிதனுக் கூகமே தோன்று துங்களுக் குலகயூ குதிக்கும். 9

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தாச னெடுத்தமைச் சர்கடமக் கியம்பி, நின்றுபின் னவரை நிலுமென நிறுத்தி நிதிதுனும் பொன்மனை விடுத்தே, சென்றுபின் னகர வீதியி னடக்கத் திரண்டனை வர்களும்பின் றொடர்ந்து, வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து வாரியி னோசையி னழுதார். 10

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா ரவரவர் வினையள வுக்கே
யவரவர் போக மென்றதே யாயி னுருக்கார் துணையதா குவர்க
ளவரவர் தேக முளபொழு துடனே யாதர வாரென நாடி
யவரவ ரடைத நெறிகன்யத் தடையு மாதரா வாதர வாமோ

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும் வினையகன் றிடிற்பிரிந்திடுமால், வினையினுல் வருமா தரவினி னியற்கை மெய்யுணர் வத்தகை யலவே, வினையிலை யுங்க ளிடத்தினு னிருக்க மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி, வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன். 12

என்றுநல் வேந்த னேதிலார் போல வேகின னனைவருங் கண்ணீர், நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி நின்றனர் தமர்கள்பின் னேகி, யின்றெமை யாவர் காத்தளித் திடுவ ரினியைநீ யேகுத னீதி, யன்றென வுரைத்தா ரவர்களை நோக்கி யரசனீ துரைத்தன னன்றே. 13

உறவாகு மெனவெணுநீர் தொடர்வதியல் பன்றுருகு முயிர்கட்கெல்லா, முறவாகு ஞானநனி பகையாகு மஞ்ஞான முய்த்துநோக்கி, னுறவான வதையடைந்து பகையான விதைநீங்கி யொருமை யாக, வுறவாத றனக்குத்தா னேயெனமற் றுறவுவிடுத் துறைபு மென்றுன். 14

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும் வாஞ்சையினுற் றும்பின் னேகி, மைந்தவா வெங்களிரு வரையுமெவர் காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான், சிந்தைதா னுனக்கெங்கே மகனேயுன் றிருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய், நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன். 15

அறிவைநோக் கிடிலதற்குத் தாய்தந்தை யிலையிவ்வுட லதனைநோக்கி, லிறையுநீ ருபாதான காரணமன் றிருமாயை யினிலுண்டாகுங், குறியிதுவிங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெரு தவரிலையக் கொள்கைநீரு, நிறையுமதி யிலரோநீர் நில்லுமென விருவரையு நீத்துப் போனுன். 16

அரிவையர்க டமக்கிலக் கணங்கூறு நூலதனி லதனை யெல்லா, முரிமையதா வுடையவளா மினியமனை தொடர்ந்தேகி யுருகி நின்று, பரிவினுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே பதைபதைத்துப் பனிகண் பாயத், தரியனுமை விடுத்துலக மதனிலொரு கணமே னுஞ் சாவே னென்முள். 17

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா, துன்னுடைய நாயகனென் றென்றனையே கருதிநீ யுமல்வ தென்னே, மின்னனைய விடையாய்கே ளனைவருக்கு நாயகனோர் மேலா மீச, னன்னவனை யேதேடிப் போகின்றே னெனவரசற் கரிவை சாற்றும். 18

ஞானமா னதுபொதுவே நூலதனிற் றுறவதற்கு நவில்வ தில்லா, வானமா தினையலவோ விடுகவென வறையும்பதி யான வுன்னை, யீனமா விடுகவென வறையுமதோ துறவறமிங் கெனக் கென் சொல்லு, மானதா லுமையொழிந்து கதியிலையே யென வெணியா னடுத்தே னென்முள். 19

ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனைநீ விவேகியே யாவா யானுந், தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினசை விடுத்துவனஞ் செல்லா நின்றே, னுகமுலை யாயெனுரை தடுத்தலுன்றன் விரதமல நாடு தன்னிற், போகுதியென் றவளைவிடுத் தேதிலரைப் போலகன்று போகா நின்முன். 20

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு மடந்தைபதி விலங்க நிற்ற, லரிதாய தகைமையினு லேங்கியே பதைபதைத்தங் கவனை நோக்கித் தரியாது கதறியே வினைதனையே நொந்து தான் றளர்ந்து நின்று, தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து. 21

வேந்தனே யுனைவிடுத்து முலகமதி லிருக்கவோ விதித்தா னீசன், றீர்ந்ததோ வுமக்கெனக்கும் வினைதானு மின்றளவிற் சேர்ந்து நிற்கும், போந்தவுமை யெக்காலங் காண்பேனு னினி யெனவே புலம்பி மாதுஞ், சார்ந்தனள்பின் றிரும்பியே நகர தனின் மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில். 22

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா டுகளுமகன் றடவி சென் றே, யிரவுபக லகநிலையே நிலையாக விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து, பரகுருவி னுபதேசத் தரியபொருள் வினவியவர் பகரக்

கேட்டுத், திரமனமா யொருவராற் கலங்காத ஞானியாய்த் தீர ஞகி. 23

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைகடோறு
மகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே
செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாண மின்றி
யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனு யுலாவ லுற்றுன். 24

பொருந்திவா ழிடமொன் ருகிற் பொருந்திடும் பற்றென் றெண்ணி, யிருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு மொருவ ஞகித், திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி, யிருந் திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றுன். 25

தோன்றிடு முலக மெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்
தோன்றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய நினைவு தானுந் [றே
தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொரூபத் தென்
தொன்றிடும் பொருள்க ளெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்
டான். 26

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த் தோன்றியே யின்ப மாகித், தோன்றிடு மதனு லந்தச் சொரூபமே யென்று கண்டு, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தன்னிற் றோன்றுமீ தசத்தே யென்று, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தானுய்த் துளக்கமற் றிருந்தான் வேந் தன். 27

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங் கானகந் தோறுஞ் சென்றும்
படிவல மாக வந்தும் பார்வைமா ருட்ட மின்றி
மடிவிலா மனத்த ஞகி மாசிலா நிலைமை பெற்று
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவ மானுன். 28

முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்த
னெத்திசை தனக்கும் ராச னெமைவிட வேறில் லென்று
சத்திய மாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச்
சுத்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்சோதி யாகி நின்றுன். 29

தன்னையே யன்றி யொன்றுந் தானுதி யாவி டத்தின்
மின்னையே யொத்த வைய மித்தைகற் பிதம தென்றும்
பொன்னையே யன்றி வேறு பூடண மிலது போல
வென்னையே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தான் வேந்தன்.

உலகினை வேற தாக வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகு
முலகினைத் தானே யாக வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகு
மிலகிடத் தோன்ற லெல்லா மென்னினை வேயென் றெண்ணி
யிலகிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தன னிளமை வேந்தன். 31

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள்வோன் செல்வப்
போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை
யூகபுந் தியினு லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச்
சோகமற் றிடுநா டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்னன்.

பந்தம்வீ டென்று மில்லை பரம்பொரு ளொன்றே யென்றுந்
தந்தஞ்சங் கற்பத் தாலே சாலமோ கிப்பர் தீயோ
ரந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு ளுமே யென்று
சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்பரந் தானே யானுன். 33

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்தினைப் பாறி வேந்த
னிறையள வேனுந் துன்ப மின்றியே யின்ப மாகி
யுறைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கும்
நிறைவதே யிடமாய் நின்று னிகரின்மா ராசன் றனே. 34

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச் சியம தாள்வோன்
றங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக் கண்ட தூயோ
னிங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ் சருவம் பற்றி
யங்குரு வகற்றி நின்று னனந்தி யாகி வேந்தன். 35

அவனியி னினக்கு மேலோ ரரசனு மில்லை யிந்தத்
தவவடி வாகி யெஞ்குஞ் சரித்திட லெற்றி னுக்கோ
நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனையீ தன்றி
யிவனெனக் கருள வேண்டு மெனக்கறி வோங்கு மாறே. 36

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம் பற்றிநின் றில்ல றத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல் பண்பதா மேலா முத்திப்
பதத்தைவேண் டிடிலோ ஞானப் பார்வையிற் கூடு நீயெப்
பதத்தினை வேண்டி யிந்தப் பரதேசி யான தென்றுன். 37

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ யடைவுடன் வினவிக்
கேட்டா, யிமையள வேனுஞ் சித்த மிதுவது மெனவோ டாது,
சமைவுடன் கேணீ சொன்ன சங்கைக்குத் தாங்க ணன்றாய்,
நமைவிட வேறோர் வேந்து நாட்டிலை யென்ப தொக்கும். 38

பதமதை வேண்டி னில்லைப் பதப்பட நிறுத்தி யேக
விதமென்ற லொக்கு முத்தி யெய்துதன் ஞானப் பார்வை
விதமதிற் றோன்று மென்றாய் விருப்பமாய்க் குடும்ப பாரத்
திதமதா யழுந்து வோருக் கெங்ஙனம் பார்வை தோன்றும். 39

மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டா தட் டாவ தான
வினமவை புறநோக் கான வேதினாற் கூடும் வீடு
கனவுண்ணேக் காகு மில்லங் கருதிய புறநோக் காகு
மனகவிவ் வூகந் தோன்ற வறைகுவ நாமே கேளாய். 40

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை சென்றுதோய்ந் திடுவ ரோதா, னன்றியு மவனி வாழ்க்கைக் கமைச்சர்க ளுடனே காந்த, மொன்றியே யூகஞ் செய்வோ ருலகவேந் தாயி னோர்க, ணின் றிதை நோக்கா யில்லி னிற்பவர் முத்தி சேரார். 41

பாசந்தான் பகைய தாகப் பார்வைபெற் றிடிற்பா சத்தில்
பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும் பற்றவுங் கூடு மோதான்
பாசந்தான் பகைய தென்றே பகருநூன் மட்டே கற்றோர்
பாசந்தான் விடவு மாட்டார் பரமெலா மெனவாய்ப் போக்கும்.

அந்தமா தியுமி லாவீ டடைந்துடற் பிறப்ப றுக்கச்
சுந்தர ஞானம் போதுந் துறவற மேதுக் கென்றே
மந்ததி காரி யோரை மதித்துநூ லுரைக்குஞ் செய்தி
யந்தம தான பேருக் கத்தகை விளம்பா தென்றும். 43

தோன்றுகின்ற பொருளியல்புந் தோற்றுவிக்கும் பொருளி யல்புந், தோன்றவுனக்கி யாமுரைக்கச் சோகமறவே கேட்டிடு வாய், தோன்றுபொருள்க ளநித்தமுமாய்த் தூய்மையின்றித் துக்கமுமாய்த், தோன்றுந் தோற்று விக்குபொருள் சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமுமாம். 44

பால னான பருவம்போம் பன்னு குமாரப் பருவம்போங்
கோல மான தருணம்போங் கோலை யூன்றிக் குனிந்தெழுந்து
காலன் மாய்க்க வனைவர்களுங் கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி
யேலப் பிணமென் றொருபெயரிட் டிடுகாட் டிடுத லொருதலையே.

கருவி னின்று மழிந்துபோங் கண்ட குழந்தை யினுங்குமரப்
பருவந் தனினும் போந்தருணப் பருவந் தனினு மழிந்துபோ
முருவ நடுங்கு மூப்பதினு மொடுங்கு மெந்தக் காலையினு
மெருவி யழிதல் வியல்பாகு முலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே. 46

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம் பானுத் திங்க ளுடுக்கள்போம்
வஞ்ச வசுரர் மடிந்திடுவர் மாகர் பதம்போம் வல்லரக்கர்
துஞ்சு வார்கள் போகிபதந் துஞ்சும் பிரமன் பதந்தானுந்
துஞ்சுந் திருமால் பதந்துஞ்சுந் துஞ்சா தொன்றே பரமபதம்.

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்ல மேதை மச்சை யொன்றாய்த், தூலி கரித்த வுடம்பாகுந் தொட்ட வெவையுந் தன்வடிவாய்க், கோலி யடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறு கூறு நோக்காது, போலி புணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனித மென்றும் பரமபதம்.

அரந்தை யதனை யொழுங்காக வறையக் கேணீ யவனியெல்லாம், பரந்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய் நிகழுஞ் சிருட்டிதனில், பொருந்து பெரிய துன்பைந்து போய்மாண் டுறில தெண்மடங்கே, யிருந்த திதியு மிரண்டாகு மிளமை யென்று மூப்பென்றும். 49

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின், வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம் வளமை யிளமை மூன்றுகுங், கருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங் குமாரமென்றுங் காளையென்று, மருத்த மறியா ததிற்றுன்ப மடையும் பாலப் பருவத்தில். 50

தந்தை தாய ராசிரியர் தாங்கண் முனித றனக்கஞ்சிச்
சிந்தை கலங்குங் கவுமாரஞ் சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
முந்து பசிநோய் காமநோய் முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட
விந்தப் புவனத் திரவுபக லிடைய ருத தொழிற்றுன்பம். 51

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனுற் பொருந்துந் துன்ப மாசாகி
னொருதம் மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப மொருகுடைக்கீழ்
நிருப ளுகி ஞேய்மரண நேரு மென்னும் பய்த்தானும்
வருவ தெனையோ மறுமையினி லென்றும் வாடித் துன்புறுமே.

மாகர்க் கசுரர் பகையுளது மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவுமுள
தாகத் தகலா நோயுமுள தனங்க ளுளது நசையுளது
போகத் தழுந்தன் மிகவுளது பொன்ற லுளது கற்பத்தே
சோகத் திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத் தென்னை சுகமுளதே.

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் றிறங்க ளிவ்வா றுகியிடி.
லாவ கிழா மிருகமுத லசர மீறு யைவகையி

லோவ வில்லாத் துன்புக்கோ ருவமை யில்லை நிரயத்தி
னேவ் துன்பஞ் சொல்வதெனை நோயே பவத்திற் சுகம்வீடே.

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை யசத்தே
யந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே
தந்த மனதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி யெஃதை நிற்ப
ருந்தன் மனதி னன்று யூகித் தமைச்ச பாராய். 55

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர் பொருந்தி நிற்ப துளதோ
மெய்யென் றதனை யறிந்தோர் மேவா திருப்ப துளதோ
வைய முளதோ விதனி லமைச்ச பாராய் நன்று
யுய்ய வறிவி லாதோ ருழல்வர் நீக்க மாட்டார். 56

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போத மின்மை யாலே
மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர்
பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து போத குருவி னருளின்
மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்.. 57

துன்பந் தோன்றி லெவருந் துறந்திங் கேகராய்த் தனித்தே
யின்பந் தேட வியற்கை யின்ப மென்றே தோன்றி
லன்ப தாக நீங்கா ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடும்
நன்கார் பரம ஞான நாட்ட மமைச்ச சொல்லாய். 58

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை யெவருந் தேடி நோக்கு
மிழிவை யுணரா ருயர்வை யெய்த நோக்கா ரென்று
மிழிவை யிழிவென் றுணர வெந்தக் காலம் வாய்க்கு
மிழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச விதனை யூகித் துணராய். 59

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ் சம்வே றெனவே
யேத கன்ற தலவே யெமையன் றியதில் லென்றே
போத விழியிற் றுறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய்
சீத மதிபோற் குளிர்ந்து செனன வெப்பந் தீரும். 60

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யெய்த லாமென் றுரைக்கிற்
றிருந்து நிமல மனத்தோர் தீர ரெனினு மொழிந்தே
பொருந்தி யேகாந் தத்திற் போத மடக்க வேண்டும்
வருந்து மனத்தோர்க் கென்னை வாய்க்கு மமைச்ச சொல்லாய்.

முனமே யனைத்து முடித்து முழுது முணர்ந்தோ ரில்லின்
இனமே சென்று நின்று மேக நீங்கா ரென்னில்
தினமே யகமாய் நிற்போர் செகத்தி னியல்பை யுணரார்
கனமாம் யாழ்ப்பா ணத்தின் கப்ப லோட்டம் போல. 62

ஒருத்த னேரு ருளனை பொருவேந் தாக்கின் முன்னம்
இருக்கு மிடத்தை நீக்கி யேக ராச தானி
இருக்கு மன்றி முன்க ணிருக்கு மோதான் சொல்லாய்
திருக்கு ஞான முடையோர் செகத்தை மெய்யென் றுழலார். 63

மனையினின் றுறும் பொருளுயிர்ச் சார்வின் வருத்தனங் கெடுதலின் மகிழ்ச்சி, இனிமையில் வாட்டம் விடயவின் பதனிலெட்டுணை யாயினு மாசை, பினையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தானும் பேசுமிந் நான்குமில் லெனினும், தனையுணர் வதற்குச் சாதகஞ் செயுங்காற் றள்ளியின் னிற்றலே தகுதி. 64

தீதுறு மனையின் பினையிகழ்ந் தந்தச் செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிச், சாதக மதனிற் றொடங்குங்கால் விடயந் தடையதாஞ் சாத்திய மான, போதினி லவையுந் தோன்றிடா தந்தப் பொருவிலா னந்தமே விடவே, ஆதலிற் றுறவின் ஞானமஞ் ஞான மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர். 65

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி லிருப்பினு ஞானங்கீழிரும்பிற், புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும் போக்கியில் வினைத்துற வென்னும், நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போல், எல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்கே. 66

முனமனை வர்களு முறைவது மில்ல முத்தியை யுணர்ந்தறிஞர்களும், பினமதி னின்ற படியினுற் சங்கை பேசுவர் துறவுடையோரை, இனமதை விடுத்து மில்லற மதுவே தலையென வியம்புவ துண்டோ,மனமதி னிதனை யூகியீ யமைச்ச மகிமையன் றில்ல ஞா னிகட்கே. 67

ஆடிய சகல மடங்குகே வலமு மகற்றியே யொளிப்படைகொண்டு, மூடிய விருளை முழுதையும் வீசி முடிவில்வீ டதனையே யுணர்ந்தோர், நீடிய ஞால மிசையினிற் பால னிசமரு ளுடையன் பேய் பிடித்தோன், கூடிய குணத்தி னூரிற்போய்க் குடியின் கூலியா லினினியல் படைவார். 68

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞான மேலிடு காலையி னிந்த,மனையின்பங் கான்ற சோற்றிற்கண்டுவெர்த்து மாற்றியே கை விட வருமேல், தனையுள படியே யநுபவ மதனிற் றானுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர், பிணையுமவ் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய். 69

விடயவின் பதனி னசையுளோர் தமக்கும் விரிவதாம் பேரி ன்பச் சுவையின், அடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே யவற்றினை யகற்றிட வருமேல், இடைமுத வீறின் ஞானவா னந்த மெய்தினோர் களும்பினு மிந்தக், கடைமனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றுற் கண்டனர் நகையரோ சொல்லாய். 70

பற்றிலை யாயி னவையினி விருப்பேன் பழையவூழ் வினையெ னி லாசை, சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ வூட்டுஞ் சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை, முற்றுணர் ஞானத் தோர்கள்பூண் பர்களோ முடிவிலா னந்தமே பருகி, நிற்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான னீரிற்கண் டுண்முக மடைவார். 71

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம் பற்றிநின் றுழன்ற வர் தாமே, பவவதை யினிமை யலவெணி விடயம் பற்றறுத் தரு ட்குரு வடைந்து, பவமதை யறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற் பரவி ன்ப மடைந்தவர் தாமும், பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ பற்றுவர் விடயவின் புரையாய். 72

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு தினையுங் கோதறக் களைந்தி டிற் களைந்தும், படிமிசை கொடிபூ காய்பழ மோங்கல் பகரதி சய மஃ தினைப்போல்,அடிநடு வீறில் பிரமந்தா னாகி யகப்பற்றை யறு த்தவ ரிடத்தும், மடிவுறு மனையில் விரும்பியே நெஞ்சம் வருத் தன மாதலென் றறைவார். 73

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினானா னுமெனத் தினவெரி வவையைப், பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந் திடுவோன் பேரின் பத் தாசைய தாகிப், பூணவஞ் ஞான மிலையதின் ஞானம் பொரு ந்தியச் சொரூபந்தா னாகி, ஏணவா னந்தத் தழுந்துவோன் விடய மெய்திடின் ஞானமே யிலையால். 74

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்த னுவாதிகளைச் கருதியே நின்,றுனுமவரி னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க ணசையிலதினுலகு தன்னில், தனதுசய வுருவதனை யநுபவத்திற் றானுணர்ந்திச்

சகம தெல்லாம், மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ் வுலகின்
பின் மைய னீங்கும். 75

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயனமுடை யொருவன்குழிக்
கண்ணே வீழும், அதிகவலிச் சூரனமர்க் களத்துவெரு வுவன்கி
ருத மஹையக் காரம், இதமுளபா யசமுநிரம் பருந்தினன்கூழ்
தனிற்செய்வ னிச்சையென்றால், விதமிவைநான் கினுக்குங்குறை
யதின்ஞானிக் கிழுக்காகும் விடயஞ் சென்றால். 76

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனையில் வாதனைக ளிருக்கு
மென்றல், துங்கவறி வுடையோர்கட் கின்றியமை யாததொழி
றொடங்கி நிற்றல், அங்கியைத்தம் பனம்வல்லார்க் கனல்சுடாததின்
வினைக ளடுக்கா தென்றல், தங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடய
மதில் விருப்பாதி சாரா தென்றல். 77

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு மிழிவிலிழி வுரை
த்த தாகின், இணையிலிரு தீயனென்பர் யூகமில வதனுன்மற் றெ
வைகள் செய்தும், அணவதிரும் வெனுமவனே தீயன்மிக ஞான
மதற் காகுந் தாழ்வோ, நணுகினன்றே ஞானமொரு வனைஞானி
யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்றல். 78

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை யுடையதுவுங் கரு
திப் பெண்ணின், உருவதனைக் குறிப்பதினேக் கிடிற்றேன்று
முளபடியே யுலகு தன்னில், குருவையடைந் தவனருளிற் சொரூ
பத்தை யநுபவமாக் குறித்து ளோரும், இருவையத் திடம்ப
மாய்த் தமைஞானி யென்போரு மேதிற் றேன்றும். 79

அருச்சுனர்க்கு மிராமருக்கு மதிகார மவைபார்த்தே யறை
ந்த நூலின், கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ் சரிதை
யது கணக்கன் றாகும், விருத்தமறி வாசார முடையோனே
ஞானியில்லோன் விருத்த னாகும், திருத்தமுட னமைச்சவிது
துணிவென்றே யுட்கொள்வாய் தீர னாகி. 80

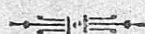
என்றங் கனேக மாய்விரித்தே யிராச யோகி யுரைசெய்து
நின்று வாக்குத் தனையடக்கி நிமிடத் தகற்றி மனத்தினையும் [ன்
ஒன்று மில்லா வெறும்பாழா யொன்றுஞ் சமாதி தனையடைந்தா
நின்றங் கமைச்ச னிதுகண்டிந் நேர்மை புதிதென் றதிசயித்தான்.

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன மெய்த வில்லை நாமிங்கே
எந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே மென்ன வமைச்சன் யூகித்து

வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே [ம். 82
பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரச னியற்கை யெல்லா

சேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டா தென்று மிம்முனிபோல்
தேட்ட முடனே யவரவர்க டேடி வந்து பணிந்திடவும்
வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவும்
நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே. 83

வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா திருப்ப தவாறிந்து, பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றேன்று மெனத்திரும்பித், தந்த மிடத்திற் சென்றார்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத்; தொந்த மொன்று மில்லாத சுயமா முத்தி தானுஞன். 84

தத்துவ மசியென் றுரைக்குமுப் பதத்திற் றகுவன்ன நான்கதா மவையும், ஒத்துறு தொந்தற் பதமவை தம்மி லொன்றொன்று மசியினி லிரண்டாம், தொத்துத லகன்று சுத்தமா யிருத்தறெல்லதிட் டானந்தா னுதல்,ஒத்துறு மவையி லொன்றென்றே யசியி லோரிரண் டங்கமுஞ் சிவமே. 85

சுத்தமாய் நின்று விச்சைசுத் திபதாந் தொல்லதிட் டானமாய் நின்றால், சித்தமா ஞானஞ் சுத்திய தாகுஞ் சிவத்தினுக் கங்கமாய் நின்றால், மத்தமாங் கிரியை சத்திய தாகும் வகுத்தவிம் மூன்றுமற் றெழுங்கில், சித்தமாய்ச் சுத்தி யிலாவிடின் மீட்டுந் தேகமொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய். 86

தொம்பதம் விளங்கின் மேல்வினை மறைத்த தொல்லிருளகன்றுபோ யொளிக்கும், தம்பத மான தற்பதம் விளங்கிற் சஞ்சித மாயைபோ யொளிக்கும், அம்பத மான வசிபதம் விளங்கி லரும்பிரா ரத்தம்போ யொளிக்கும், செம்பர வருளே வடிவதா யான்மாச் சிவத்தினுக் கங்கமாய் நிகழும். 87

பிராரத்த முடன்பா டென்றெந்த நெறியும் பேசிடு மிந்நெறியதற்குப்,பிராரத்த முடையோ ரருகரே யன்றும் பிராரத்தம் புசித்திடு வோர்கட்,கருதிந்த மாயா தனுகர ணங்க ளதனினுற் சிவத்துவ மதனை, உறுதுமற் றவரைச் சீவன்முத்தர்களென் றுரைத்திடப் படுவதெப் படியோ. 88

அன்னைதன் முலைப்பா லருந்திடும் பருவ மகன்றப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின், அன்னைதன் முலைப்பா லருந்தவேண்டிடினு

மம்முலை வற்றியே யிடும்போல், பின்னையின் போகம் புசித்திடும் பருவம் பெயர்ந்தப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின்,பின்னையின் போகம் புசிக்கவேண் டிடினும் பிராரத்த நீங்கியே யிடுமால். 89

இருள்வடி வதுவு மருள்வடி வதனி லெய்தியே மறைந்திடு மிந்த, மருள்வடி வதுவு மோவடி வதனின் மறைந்திடு மோவடி வதுவும், அருள்வடி வதனின் மறைந்திடு மந்த வருள்வடி வதுவு மச் சிவத்தில், தெருள்வடி வான சத்தியாய் முன்போற் றிகழு மென் றசியுரைத் திடுமே. 90

வடிவதவ் விருள தாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர் பசுவதாய் நிற்கும், வடிவதிம் மாயை யாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர் சீவனுய் நிற்கும், வடிவதவ் வோவ தாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர் சீவன் முத் தனுமாம், வடிவதவ் வருள தாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர் பரமமுத் தனுமாம். 91

இருளுறு பசுவ தாய்நிற்குங் காலையிருளது வாகியே நிக ழும், மருளுறு சீவ னுய்நிற்குங் காலை மருளது வாகியே நிகழும், தெருளுறு மோவின் முத்தனுங் காலைத் தெருள்பிர ணவமதாய் நிகழும், அருளுறு பரம முத்தனுங் காலை யருளதாய் நிகழுமவ் வருளே. 92

இருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை யிரும்பதி யாகியே நிக ழும், மருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை மகபர மாகியே நிகழும், தெருள்பிர ணவமாய் நிகழ்ந்திடுங் காலைச் சிவலிங்க மாகியே நிகழும், அருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை யச்சிவ மாகுமச் சிவமே. 93

அரியவவ் வருளே மூன்றியல் பதுவு மைந்துநற் குறியுமாய் நிகழும், இரியுத லில்லாச் சத்தையாய்ச் சித்தா யின்பமாய் நிற் குத லியல்பாம், கிரியையு ஞான மும்மிச்சை யதுவுங் கிளர்திரோ தையும்பரை யதுவும், உரியது குறியாம் விரியிலை யைந்தா யொடு ங்கிடி லொன்றதாய் நிற்கும். 94

பிரணவ மதுவு மூன்றியல் பதுவும் பிறங்குமைங் குறியுமாய் நிகழும், திரமுற வவ்வு முவ்வுமவ் வதுமாய்த் திருந்தவே நிற் குத லியல்பாம், உரமுறு நவ்வு மவ்வுமச் சிய்யு மோங்கிய வவ்வும் யவ் வதுவும், விரவுறு குறியாம் விரியிலை யைந்தாய் மேவிடி லொ ன்றதாய் நிற்கும். 95

மருளுறு மாயை யதுவுமூன் றியல்பும் வாக்குமைங் குறியு மாய் நிகழும், உருவுறு தமசு ரசசுசத் துவமா யொன்றியே நிற்குத லியல்பாம், பிருதிவி யுஞ்ச லமுமன லதுவும் பெருகிய வாயுவும் வானும், வருகுறி யாகும் விரியிலை யைந்தாய் வந்தொடுங் கிடிலொன்ருய் நிற்கும். 96

உலகினில் விடய விச்சையை யுடையோ னுணவதற் கேற்கவே கூட்டி,இலகிடப் புசித்தான் முயற்சிமேன் மேலு மேறியே வளர்ந்திடு மதுபோல், குலவிடும் வீட்டி விச்சையே யுடையோன் கொண்டதற் கேற்கவே யுணவை, இலகிடப் புசித்தான் முயற்சி மேன்மேலு மேறியே வளர்ந்திடு மன்றே. 97

தமகுணப் புசிப்பே மயக்கத்தை யளிக்குந் தருமிரா சதகுணப் புசிப்பே, மமதையை யளிக்குஞ் சத்துவப் புசிப்பே மயக்கமு மமதையு மகற்றி, அமலநல் லுணர்வே யளித்திடு மதனலவையிரண் டினுநசை யகற்றி, நிமலசத் துவமே வருத்தனை யாக நின்றுசத் துவப்புசிப் பருந்தும். 98

அடிசின்முன் னுரைக்கு மறுசுவை யவையை யருந்திடு காலையினோக்கிக், கடினமு முறைப்பு மிராசத மவையிற் கழிந்திடும் புராதன மூசல், மடிவுறு தமசென் றிருமையு மகற்றி மாலைகாலைப்பொழு தகற்றிக், கடினவுச் சியிற்சத் துவகுணப் புசிப்பே கைக்கொண்டு தினமருந் திடுமால். 99

இடம்பொரு ளேவன் மூன்றையு முடையோர்க் கித்தகை யுணவுறு மந்த, இடம்பொரு ளேவன் மூன்றையு மகன்ருேர்க் கித்தகை வுணவுரு ததனல்,திடம்பெற வூரி னுச்சியி லேகித் திருவருள் புசிப்பித்த தென்றே, விடம்பெறி னுங்கைப் பெற்றதை யருந்தில் விமலமாய் நின்றிடுஞ் சித்தம். 100

சவிகற்ப நிருவி கற்பநிட் டையதுஞ் சத்துவ குணத்தில்வந் ததுவாம், இவிகற்ப நீங்கி வருடமா யிரமங் கிருந்திடி னும்பினும் விழிக்கும்,செவிதனி லடையுஞ் சகசநிட் டையதே திருவரு டன்னில்வந் ததுவாம், தவிருதல் கூட வின்றியே யங்குத் தங்கிநின் றிடுநின்ற படியே. 101

அருளண்ட மாகி லுயிர்பிண்ட மாகு மண்டமுந் தோற்றன் மாத் திரமாய், அருள்நின்ற தாகிற் பிண்டமு மதுபோ லாகியே நின்றிடு மண்டம், அருள்வடி வாகிற் பிண்டமு முயிரா யருளிற்ரு

தான்மிய மடையும், அருளந்தச் சிவத்துக் கங்கம தாகி யமர்ந்து நின் றிடுநின்ற படியே. 102

சகசநிட் டையது லபித்திடுங் காலை தம்முயற் சியதொன்று மின்றிச்,சகசம தாகித் தன்னுள மதனிற் றுனின்றிங் கிடைவிடா தூறும், சுகவரு ளமுத மதனையே யருந்தித் தொல்வடி வதுமெள் ளக் கரைந்து, சுகவருள் வடிவாய்ச் சுட்டெலா மருளாய்த் தோன்றிநின் றிடுநின்ற படியே. 103

சத்துவ குணமே வருத்தனை யாகித் தங்கியே யுளத்தினு ணின்றால், ஒத்துறு நிட்டை கூடிடு மிலதே லொருவியிச் சகலகே வலத்தைத்,தொத்துறு மன்றிக் குணமுமா யையினிற் றோன்றின தாதலா லிந்த, ஒத்துறு நிட்டை யுண்மையே யன்று முபாசக நிட்டையென் றுணர்வாய். 104

எங்கெங்கு நோக்கின் மருண்மய மாகி யிருந்திடும் பந்தமாந் திசையில், தங்குந்தன் வடிவ மருண்மய மாகித் தயங்கியே நின் றது குறிபோல், எங்கெங்கு நோக்கி லருண்மய மாகி யிருந்திடு முத்தியாந் திசையில், தங்குந்தன் வடிவ மருண்மய மாகித் தங்கி யே நிற்குதல் குறியே. 105

அருள்வடி வதுவே பார்வையிற் றெக்கி லகப்படா தென்று நின் றிலகும், மருள்வடி வதுவே பார்வையிற் றெக்கில் வந்தகப் பட்டுநின் றிலகும், அருண்மரு ணடுவா மோவடி வதுவே யகப் படும் பார்வையொன் றுக்கே,மருள்வடி வுலகு மோவடி வோர்க்கு வாய்த்திடும் பார்வையொன் றுக்கே. 106

பழுதையிற் கிளிஞ்சில் கட்டையி னின்றும் பாம்பும்வெள் ளியுங்கள்வ னும்போல், எழுதரு மாரோ பிதமதிட் டான மிலங் கிடி விலாதது போலும், முழுதுணர் சிவம்வந் துதித்தவிச் சீவன் முத்தருக் குலகமின் றுதித்தல், கழுதிர தம்போற் காட் சிமாத் திரமாய்க் கவும்விவ காரமே யின்றும். 107

கனவது போல்விவ காரமுண் டென்னிற் கனவது நீங்கியே விழித்தால்,கனவிதென் றுணரு மாங்கவர் தமக்கக் கனவுவந் துத வுத லுண்டோ,கனவுமுன் கண்ட நினைவுமாத் திரமாய்க் காணுறு மகத்தது போலக், கனவிந்த வுலகுஞ் சீவன்முத் தருக்குக் காணன்மாத் திரமதாய் நிகழும். 108

சொற்பன மதனிற் கனவிதென் றிடுமோர் சொப்பன சாக்கிர நடுவே, நிற்பன போலு மருண்மரு ணடுவே நின்றிடும் பிரணவ வடிவம், சிற்பர சிவன் முத்தனவ் வடிவாய்ச் செகமிதுஞ் சிவம துந் தோன்ற, நிற்பன தமக்கு நிழலின்றி நிழற்போ னிலத்தடி யின்றியே நிகழும். 109

வெந்துறு படமும் வறுத்திடும் வித்தும் விளங்கிடுங் கான லிற் சலமும், இந்திர தனுவுங் கனலிருந் தகன்ற விடமது மிங்கு முன் னிருந்த, முந்துறு கடமுங் கடமதை யெடுத்து முடிந்தபின் றிகிரியிற் சுற்றும், கந்தர்வ நகரும் போன்முத்தர் வடிவுங் காட்சி மாத் திரமதாய் நிகழும். 110

அகவிருண் மாயை கருமமிம் மூன்று மகற்றியே சுத்தங்க மாக்கித்,தகநிறுத் திடுதல் கையதா மப்பாற் றன்னுயி ராகியே நிக ழும், சுகசிவ வுதய மாக்குத மீயாஞ் சொற்றிடு தீக்கையி னருத் தம், ஜெகமிதி லவையிற் பாவனை கடந்து செய்தங்கு நிறுத்தவல் லவராய். 111

பிரணவ வமுதே புசித்தனு தினமும் பிரணவ மயமதே யாகி, மாணம தறுமிம் மனிதரைப் போல வடிவமாத் திரமதே தோன்றிப், புரணநல் லொளிக்கு மாயைக்கு நடுவே புகுந்திருந் திலங்குநற் குருவைச், சரணென வடைந்திங் கவனரு ளாலே தரிக்கப்பெற் றங்கத்தி லிங்கம். 112

தேகமும் பொறியுங் கரணமு முயிருந் திரிவுறு மாயையின் மயத்தை, ஏகநின் றகற்றித் தீக்கையி லாசா னிவைக்கதிட் டான மந் திரமே, ஆகநின் றமைத்த வகைகுரு வருளா லறிந்ததிற் பாவனை திடமாம், ஊகம தடனே முன்னினை வகற்றி யுளத்தினிற் சகசமே பிறந்து. 113

அன்னிய சத்தங் கவருத லகற்றி யன்னிய ரசனையு மகற்றி
அன்னிய ரூப நோக்குத லகற்றி யன்னிய பரிசமு மகற்றி
அன்னிய சத்தங் கேட்குத லகற்றி யன்னிய நினைவது மகற்றி
அன்னிய ருடனே யிணங்குத லகற்றி யன்னியருறைவிட மகற்றி.

அன்னியர் கையில் வாங்குத லகற்றி யன்னியர்க் கீகுத லக ற்றி, அன்னிய கடவுள் வணங்குத லகற்றி யன்னிய கிரியையு

மகற்றி, அன்னிய நூலை யோதுத லகற்றி யன்னிய கேள்வியு மகற்றி, அன்னிய பாக மருந்துத லகற்றி யன்னிய வகையறத் தொடங்கி. 115

சமயநற் கிரியை யனைத்தையும் விடினுந் தனக்கந்தப் பிர ணவ வமுதம், அமைய நின்றாறி யதனையே யருந்தி யவ்வடி வாயிடு மளவும், சமயிகள் பாக மதனையே கொண்டு தற்பர நிவே த்தியம் புரியும், அமைதியை விட்டான் மேற்கொளா தென்ப தறிந்ததை நியமமாய்க் கொள்ளும். 116

சடுத்தல மதினு மிலிங்கமே யாகித் தானெனல் விடுத்தருந் தியபின், கொடுத்தவன் றானுங் கொடுத்திடு பொருளுங் கொள்ளு வோன் றானுமொன் றாக, அடுத்தவிம் மாயா வடிவதை நோக்கி யகற்றியவ் வோமய மாக, விடுத்தனு தினமும் புசித்திடி லனைத் தும் விமலவோ மயமதாய் விடுமே. 117

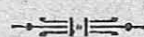
இன்னதன் மையவாஞ் சுத்தபா வனையி லிரும்பிரா ரத் தம்போ பொளித்துத், தன்னது ணின்றிங் கிடைவிடா தூறுந் தக்கதோர் பிரணவ வமுதம், அன்னதை யருந்தி முன்வடி வதுவு மங்ஙன மோமய மாகி, இங்கில மதனிற் றேற்றன்மாத் திரமா யியங்குதல் சீவன்முத் தியதே. 118

அறிவிலாக் குழந்தைப் பருவத்தின் முலைப்பா லருந்திடுங் குமாரங்கா ளையினில், அறிவிலாக் குழந்தை யருந்துதல் கண்டு மதினசை சகசமா யிலதின், அறிவிலாச் சீவத் துவப்பரு வத்தி னருந்திடு மாயையி னுணவை, அறிவிலாச் சீவ ரருந்துதல் கண்டு மதினசை சகசமா யின்றாம். 119

அனமதும் பாலுஞ் சருக்கரை கண்டு மங்கனி வகைகளுந் தேனும், இனமவை யொன்றாப் கூட்டிய ருசியி னிதயநின் றிடைவிடா தூறும், கனபிர ணவவமு தத்தையே யருந்திக் களிப்பவர் மீட்டுமிச் சகத்தின், பினமுறு விடய வின்பையெண் ணிடுமோ பிராரத்த மும்மிலை யவர்க்கே. 120

உபயநல் லமுதே புசித்தனு தினமு முபயமே வடிவது வாகி, அபயமென் றுரைக்கு முயிர்களுக் கிரங்கி யஞ்சலென் றவர்களை நோக்கி, உபயவந் நெறியின் பயனைமுன் னுணர்த்தி யுபநிடச் சுருதிநின் றுரைக்கும், அப்பயமற் றென்று மிலாதவிந் நெறியே யனுக்கிர கம்புரிந் திடுமால். 121

இங்கிலே சின்னாட் சிவர்க ணிமித்த மிருந்தனுக் கிரகமே புரிந்தும், தங்கிலே யதனை நின்றரு ளமுதந் தான்புசித் தருண்மயமாகி, அங்கிலே பரம முத்தியிற் சிவத்துக் கங்கமாய் நிகழுமுன் போலென், றிங்கிலே சாமத் தசிபத முரைக்கு மிதுசிவாத் துவிதமென் றுணர்வாய். 122

முன்னாட் புரிந்த தவப்பயனுன் முதல்வ னொருவ னுளனென்றே, அன்னான் பணியே முத்திபத மடையக் கூட்டு மெனவெண்ணிப், பின்னு சான்முன் னுருமூன்றும் பேணி யொழுங்கிற் சாதனங்கள், மன்னுன் கிளையு முடையோனே வகுத்த விந்நாற் குரியவனும். 123

சித்தம் பிரகா சத்தையுறிற் சேரு நான்கு சாதனமும்
சத்திநி பாதந் தான்பிறக்கிற் சாரு மொளிசித் தந்தனிலே
ஒத்து வினைக டள்ளுபடி னுண்டாஞ் சத்திநி பாதமதும்
பத்தி புரியின் மூவடிவிற் பண்டார் வினைகள் சமமாகும். 124

விடய மதின்மோ கியைப்போல விமலந் தானே மூவுருவாய்
அடையு மெனவே கண்டவுட னடிகள் பரவி யன்பாகத்
தடைக ளிலது காயமனந் தனமீந் திடிற்சார்ந் திடுகன்மம்
உடையு மலது மற்றென்று முடையா திதுவே யொழுங்காமால்.

தந்தை தனது சுதர்கையின்முன் றந்த பொருளைத் தானேபின்
சிந்தை மகிழ்ச்சி யுடனிரக்குஞ் செய்தி போல மூவடிவாய்
வந்து சிவமே யிரப்பாக வாங்குந் தனது மாயையினை
இந்த வகையை யுணர்ந்தீயி னிரியும் வினைக ளென்றறிவாய். 126

மூன்று வடிவாய் மும்மலத்தை மூன்று பங்காய்த் தான்கொண்டு
மூன்றுங் கொடுத்து நமதுடைய மூன்று பொருளும் பங்காக்கி
மூன்று வடிவுங் கைக்கொளவே மூன்று முதலு மானசத்தே
மூன்று வடிவா மெனப்பொருள்கண் மூன்று மீந்தே பணிபுரிக.

இந்தத் திறனிற் பணிவிடைக ளியற்றி வினைகள் சமமாகில்
அந்தத் தடங்க வொத்துநிற்கு மந்தத் தாரசி னுவேபோல்
புந்திக் கிலேச மேயின்றிப் போதஞ் செவிதாம் வினைகள்கெடும்
சந்திப் பதுவா மப்பொழுதே சத்திநி பாதந் தான்பிறத்தல். 128

சந்நிதி பாதந் தான்பிறந்து சாற்று மந்தக் கரணங்கள்
சத்திய தாகி னவ்விடத்திற் றேன்று நான்கு சாதனமும்

எத்திற் ருனும் வேறென்று லெய்தா தெய்திற் றுயினும்பின்
குத்திர மாகிப் போமெனவே கொள்ளார் மேலோ ரீதன்றீ. 129

சத்யா சத்ய வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறியில்
கொத்தாய் மற்றை மும்மூன்றுங் கூட வுடன்வந் தவனையுறும்
அத்தா லதுநீ யென்றுரைக்கு மமல வாக்கி யப்படியே
ஒத்தாற் பிரமந் தானேயே யுணருங் குருவி னருளாலே. 130

இந்த நான்கு சாதனமு மில்லா தவர்கட் கொருகாலும்
அந்த ஞானம் வெளியாகா தங்கி நயனத் தொடுதோன்றிப்
பந்த மறவே யுரைத்திடினும் பாழுக் கிறைத்த நீரொக்கும்
முந்த நான்கு சாதனமு முத்தி யடைவோர்க் குறவேண்டும். 131

பண்டித்தலத்தை யுழவாளர் பண்டிமுகத்தில் கொழுப்பிணிக்கின்
மண்டித்தடையற் றுழுமஃதின் மயக்கமுடையோர்க் கறிவருளின்
மிண்டிப் பயமு மறமும் விட்டு வேண்டும் படியே சரிக்குமெனக்
கண்டித் திறத்தோர்க் குபதேசங் கழலார் ஞான சற்குருவே. 132

இந்நேர் நெறியிற் சாதனங்க ளிவைநான் கினும்வந் தெய்தியதேல்
தன்னேர் குரவன் றனையடைந்து சாற்றுஞ் சீடா சாரமுறை
அந்நேர் பிசகா தேவல்புரிந் தருடன்மீதிற் சுரப்பளவும் [னம்.
பின்னே திரிந்து மவன்கொடுக்கப் பெறவே வேண்டும் விஞ்ஞா

ஞான மார்க்க மிருவகையாய் நவில்வர் விகங்கம் பிபீலிகையென்
றுன வவையில் விகங்கமே யமல வேத முடிவதனில்
ஞான மாகும் பிபீலிகையே நவிறந் திபத்தின் ஞானமாம்
ஆன விகங்கத் துணராமற் றதனின் வழியே யுணர்ந்திடுவாய். 134

ஆசான் மாணுக் கன்னுடைய வதிகா ரங்க ளவைபார்த்தே
பேசா நிற்கும் விகங்கமதைப் பிரம மொன்று மேமெய்யாய்
மாசா ருலகம் பொய்யாக மாணுக் கன்ற னனுபவத்தில்
தேசாய் விளங்கி யக்கணமே சிரத்தை பிறந்து திடமாக. 135

உலக மெதினின் றுதித்திடுமென் றுன்னி நோக்கி னினைவதனில்
இலக வுதிக்கு மெனநினைவு மெதினின் றுதிக்கு மெனநோக்கில்
திலக வறிவு தனிலென்றே சேர வனைத்து மறிவானுல்
கலக மிடுதத் துவமெல்லாங் கலங்கா வறிவா யேகரையும்.

உலக மிலங்கும் வகையுண்டா யுதித்தின் பமதா யுருநாமத்,
திலக விளங்கு மிவையைந்தி லியம்பு முன்மூன் றங்கிசமும்,

குலவு சொரூப சம்பந்தங் கூறும் பினிரண் டங்கிசமும், கலக மாயா சம்பந்தங் கருதி நோக்கிற் கற்பிதமே. 137

மூன்றங் கிசமு மதிட்டான மொழியும் பினிரண் டங்கிசமும், ஆன்ற வதிலா ரோபிதமா மதனுற் சொரூபங் காரணமாய்த், தோன்று முலகு மசத்தாகுஞ் சொரூப மொன்றே சத்தாகும், ஊன்றி நோக்கி லெக்காலு முளதே தோன்று மில திலதே. 138

நாம ரூபந் தனைமெய்யாய் நாடு மிடத்தின் முப்பொருளாம்
நாம ரூபந்தனைப் பொய்யாய் நாடு மிடத்தி லொருபொருளாம்
நாம ரூபந் தனைமெய்யாய் நாடிற் சீவ னவனேயாம்
நாம ரூபந் தனைப்பொய்யாய் நாடிற் பிரம மவனேயாம். 139

ஆடி யதனிற் றேன்றுநிழ லதுபோல் விகற்பந் தீர்ந்தறிவில்
கோடி விவித சகந் தோன்றுங் கொளுங்கா ரணகா ரியமின்றி
நாடி வேறு போற்பாய்த னுக மதத்தாற் றன்னிழலை
ஓடிப் பாயு மதுபோலென் றுரைப்பர் பிரம வாதிகளே. 140

ஒருவி கற்பங் களுமில்லா வொன்றும் பிரம மதினின்றே
ஒருவி கற்ப நினைவாலே யுலகு சீவ பரமாகும்
ஒருவி னினைவை முப்பொருளு மொடுங்கு மதுவே முப்பாழாம்
ஒருவி கற்ப நினைவதனுக் குதிக்க வொடுங்க விடமதுவே. 141

தனது மாயை தன்னாலே தனையே யனேக மாய்க்காணும்
தனது ஞானந் தன்னாலே தனையே யேக மாய்க்காணும்
தனது சத்தி யிவையிரண்டுஞ் சத்தி மானுந் தனையன்றித்
தனது சத்தி வேறுகா ததனுற் றுனே தானிகழும். 142

என்று நிலையி லொருபடியா யிருந்து தனையே கண்டிருக்கச்
சென்று நினைவிற் பரசிவ செகமாய் விரியு முன்னிலையில்
நின்று நினைவைத் தானெடுக்கி னேரே மூன்றுஞ் சென்றெடுங்கு
மென்று கண்டோன் மூன்றும்பா ழிறந்த சொரூப மேயன்றே.

அடியு முடியு நடுவுமிலா வகண்ட வொளியா மொருதனையே
கடிய நினைவா மாயையினுற் கலங்கி வேறு யனேகமாய்ப்
படிக மலையிற் சுணங்கனைப்போற் பார்த்த லெனவே யதிட்டான
முடிவிற் றன்னைத் தான்கண்டே மோக மின்றிப் பார்த்திருப்பன்.

இந்த நெறியி லுணராதார்க் கியம்பும் பிபீலி கையினெறியை
வந்த வழிக்கும் போம்வழிக்கும் வாத மின்றி யொழுங்காகப்

பந்த மவையை நியதிகொடு பார்த்தே யொன்றென் றுயகற்றி
எந்தப் பொருணின் றதைக்கண்டே யெல்லா மதுவாயுணர்ந்திடுக.

வந்த வாறு நெறியுரைக்கின் மாயை தோன்றும் பிரமத்தில்
அந்த மாயை தனிலீச னகில விடய மாய்நிகழும்
இந்த வான்மா மற்றவையி லேக தேச விடயமதாம்
வந்த வாறே யொடுக்கிவிடில் வயங்கும் பிரம மேயென்றும்.

அந்தப் பிரமந் தனினின்றே யநிர்வாச் சியமாம் பினைதோன்றும்
அந்தப் பினையின் மாயைவரு மதனிற் பரதத் துவமதனில்
வந்தப் படியே வியோமமதில் வருங்கா லபர மதினின்றே [ன்.
தொந்தப் புருடன் புருடனிலே தோன்றும் பகுதி பகுதியின்மா

மதியி னகங்கா ரந்தோன்றி வகுத்த மூன்று குணமாகும்
அதிக சாத்து விதகுணத்தி லாகு மனஞா னேந்திரியம்
விதியா யிராச தகுணத்தில் வெளியாங் கரும விந்திரியம்
ஓதிய தமசு குணத்தினு லுண்டாந் தன்மாத் திரையைந்தும். 148

அவையைப் பஞ்சி கரிக்குமிடத் தாகு மைந்து மாபூதம்
இவைக ளிருபத் தெட்டுமுட னியம்பு மாயை பின்னையுமே
கவைசெய் முப்ப தாகுமிவை கண்டப் படியே தானொழுங்கில்
சிவையி னருளா னியதிபணிற் சேரும் பிரமந் தானுக. 149

முப்ப தினையு நீங்கிநிற்க மொழியு மவத்தை பத்தாகச்
செப்பு நனவு கனவினுடன் சீவ சுழுத்தி பரநனவு
வெப்ப மகன்ற பரகனவு வியோமஞ் சிவசாக் கிரங்கனவு
ஒப்பு மிலது மூன்றும்பா முண்மை யான குருவொன்றே. 150

பூத நீங்கிற் பகுப்புப்போம் பொறிக ணீங்கிற் காட்சிபோம்
ஓதந் தக்க ரணம்போகி னுளவா தனைபோ மிருள்போகில்
போதந் தோன்றும் புருடன்றான் போகிற் சர்வஞ் ஞத்வாதி
போதம் போகுங் காலபரம் போகி லவ்வா தனைபோகும். 151

வந்த வியோம நீங்கியிடில் வாங்கு மிரண்டாம் பாழ்பரத்தின்
தொந்த நீங்கி னுலகம்போந் தோன்று மாயை தானீங்கில்
பந்த முறுமவ் வாதனைபோம் பகர வொண்ணுப் பினைநீங்கில்
அந்த மூன்றும் பாழ்போகு மனைத்து மான சிவந்தோன்றும். 152

ஏதே தகன்ற தமுன்ன மியற்றுந் தொழில்க டன்னிடத்தப்
போதே யகன்றவ் வனுபவத்திற் போக்க வேண்டு மெலாமகற்றி

ஈதே யுளமற் றவையெல்லா மில்ல தென்றே யுணர்ந்தவையும்
ஈதே யெனக்கண் டச்சிவத்தை யிடைவிடாதே பார்த்திருப்பார்.

நேரே நெறியி லடைவோர்க்கு நியதி நெறியி லடைவோர்க்கும்
ஊரே தொன்றே யோரொருவர்க் கோரொன் றதனிற்சம்மதமாம்
ஆரே யெனினு மிவையிலொன்றி லாசானூன்மா ணுக்கனுெத்தால்
சாரே தொன்று மில்லாத தனிவீ டேதா மாகுவரால். 154

அறையிவ் வொழுங்கு களிலொன்றி லாசானூன்மா ணுக்கனுெவ்வ
கறைசெய் யைம்பூ தங்கண்முதற் கழறுெணுத பின்னையீறாய் [க்
இறையே யெனினும் வேறின்றி யெல்லாந் தானு யேகண்ட
நிறைவோ ரறிவின் மகிழ்ச்சியினு னின்றுகூறு நிலைகேளாய். 155

நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்று யுண்டா யிருக்குகேன்
நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றுய்த் தோன்றி விளங்குகேன்
நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்று யின்ப மாய்நிகழ்கேன்
நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றுய் விளையா டாகிற்கேன். 156

உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதா யிருத்த லென்சத்தே
உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதாய் விளங்க லென்சித்தே
உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதா மின்ப மென்னின்பே
உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதா யென்னுள் யான்மகிழ்
[கேன். 157

இருந்தே தோன்றி யிடவேண்டு மெந்தப் பொருளே யானும்
இருந்தே தோன்றி யிடும்பொருளே யின்ப மாகி யேநிகழும்
இருந்தே தோன்று மெவ்விடத்து மென்று நிகழ்த லொருநானே
இருந்தே தோன்று மென்னிடத்தி லின்பமாயா னேமகிழ்கேன்.

எனது சுயலீ லையினுலே யென்னைத் தானே நானாவாய்
எனது சத்தி தன்னுலே யின்னு னன்னு னிதுவதுமற்
றெனது பிறா திதுவதுவென் றெண்ணி மான முடைத்தாகி
எனது கண்ணே யான்றுனே யிருந்து விளையா டாகிற்கேன். 159

எங்கும் விடய மாய்நிகழு மீச னுை யங்கங்குத்
தங்கு முயிர்க ளவைநானுய்ச் சாற்றுஞ் சங்கற் பமுநானுய்
அங்கு நாம ரூபமதை யையஞ் செய்யு மனநானுய்
அங்குத் துணியு மதிநானு யபிமா னகங்கா ரமுநானுய். 160

சித்த நானுய்ச் சத்தமுன்னுய்ச் செப்புங் கந்த மீருக
ஒத்த விடய மைந்தினையு முணரு ஞானேந் தியநானுய்
சத்த முதலைந் தினையுணர்ந்து சாற்றும் வசனு திகள்செய்ய
வைத்த கருமேந் தியநானுய் வகுத்து விளையா டாநிற்கேன். 161

உம்பர் நானுய் நரர்நானு யூர்வ மீரு றைவநானுய்
வெம்பு மிருகங் களுநானுய் விகங்க மொடுதா பரநானுய்
அம்பு நானுய்ப் புவிநானு யனலு நானுய் வளிநானுய்த்
தம்ப வாகா யமுநானுய்த் தானே விளையா டாநிற்கேன். 162

தந்தை நானுய்த் தாய்நானுய்த் தனையர் நானுய்த் தமர்நானுய்ச்
சிந்தை மகிழ்தா ரமுந்தவனுஞ் செப்பு தமையன் றம்பியுடன்
விந்தை புரிபூ டணநானுய் வீடு தாதா பொருளுனுய்ப்
புந்தி மகிழ்கூர் தலுநானுய்ப் பொருந்தி விளையா டாநிற்கேன்.

தோற்ற நானுய்த் திதிநானுய்த் துடைத்த லுனுய்த் திரோபாவம்
ஏற்ற மான வனுக்கிரக மிரண்டு நானு யிவையைந்துள்
சாற்ற லான தொழிலனைத்துந் தகவே யடக்கி யன்றுமுதல்
தேற்ற மான சத்தியினுற் றிருந்த விளையா டாநிற்கேன். 164

தங்கத் தனந்த விதமாகித் தானே நிகழும் பணிதியெல்லாம்
தங்கத் தினுக்கோர் காலையினுந் தான்வே ருகத் தோன்ருதின்
பங்கற் றௌிரு மென்னிடத்திற் பலவாய் நிகழுஞ் சகமுழுதும்
பங்கற் ருௌிரும் யானென்றே பார்த்து விளையா டாநிற்கேன்.

சத்தை யன்றி யொருபொருளுந் தானே யுண்டா யிருக்குமோ
சித்தை யன்றி யொருபொருளுந் தேஜ சுண்டாய் விளங்குமோ
மித்தை யான சகமுழுதும் விளங்கு மதினின் றதினுலே
எத்தை நோக்கி மகிழ்ந்திடினு மியானே யென்று மியான்மகிழ்
[கேன். 166

நித்த மாகி யேநிற்கி னிகழுங் கால பரிச்சேதம்
ஒத்த பரிபூ ரணமாகி லோதுந் தேச பரிச்சேதம்
மத்த மான தேகமே யாகின் வத்து பரிச்சேதம்
சித்த மாகி யிம்மூன்றுஞ் செல்லா யென்னுள் யான்மகிழ்கேன்.

சத்தை வேருென் றிலாமையினுற் சாதி பேத மதுமாயை
சித்தை விடவே றிலாமையினுற் செப்பும் விசாதி பேதமது
மித்தை நிரவ யவமாகின் வேறு வேருஞ் சுவகதமும்
மித்தை யான வென்னிடத்தின் மேவி விளையா டாநிற்கேன். 168

என்னை யெனது நினைவினு லிதுவாய் நானு வாய்க்காண்கேன்
என்னை யெனது நினைவிலதி னேக மாய துவாய்க்காண்கேன்
என்னை யன்றி யொருபொருளு மிங்கு மங்கு மிலையதனுல்
என்னை யிங்கு மங்குமா யானே கண்டு நான்மகிழ்கேன். 169

எல்லா நானு யன்றுமுத லிருந்து விளையா டாநிற்க
எல்லாம் வேறென் றெண்ணியே யிருந்து மோக மடைந்தேனே
எல்லா முடைய வருட்சத்தி யிரங்கி மோக மறவீச
எல்லா நானுப் பண்டைப்படி யிருந்து விளையா டாநிற்கேன். ()

இதுவே துணிவென் றறியாதா ரென்று நீந்தா ரிடர்க்கடலை
இதுவே துணிவென் றறிந்தோர்க ளென்று நீந்தார் சுகக்கடலை
இதுவே வேத முரைப்பதுவு மீசன் முதலோ ரனுபவமும் [மே.
இதுவே துணிவென் றங்கையினி லெடுப்பேன் மழுவைச் சத்திய

விடய மீதி லுபரதியு மேவு முயிர்மே னனியருளும்
அடையு மாசான் மேலன்பு மந்தப் பிரம ஞானமுமே [னம்
தடையே யின்றி யிவைநான்கோர் தனுவா யுடையோர் தமைஞா
உடையோ ரென்ப ரல்லாரை யுரைப்பர் சோர ஞானியென்றே.

ஆசா ரங்க ளவையில்லா வசட ரிடத்தில் விஞ்ஞானம்
தேசாய் விளங்கா தபரமதுஞ் சிறப்பே யின்றிச் சண்டாளர் [ம்
மாசார் பாண்டந் தனிலுறையும் வான்கங் கையினீ ரினினிழிவா
ஏதா கிலும்யோக் கியத்தானத் திருந்தாற் பிரகா சத்தையுறும். ()

கான்ற சோற்றின் விடயமதைக் கண்டு முனங்கை விடுத் தொழிந்தே, ஆன்ற வாசா னடிபரவி யமல வேத நெறிசென்று, தோன்ற வனுபூ தியிற்பரம சுகத்தை யடைந்தோர் பினும்பேய்த் தேர், போன்ற விடய மேவிடுமோ பொருந்தி லவர்ஞா னியை யொக்கும். 174

இயம நியமத் துடையரா யெழிலார் ஞான யோகராய்
உயர்நற் குருவி னருளாலே யோரஞ் ஞான நிவிர்த்தியையும்
சுயசித் தாந்த வாதியையுந் தோன்று மனுபூ தியிலடைந்தோர்
பயனில் விடயந் தனைவிரும்பார் பற்று யுழலு மற்றையரே. 175

அலைவை யிறந்த விடத்தந்த வானந் தம்மற் றவ்வின்பம்
அலைவை யுடைய விடத்தென்ற லறியா மையினு லெவ்விடத்தும்
அலைவை யிறந்த விடத்தன்றி யானந் தஞ்சற் றும்முதியா
தலைவை யுடைய விடத்தார்தை யென்றே யறிஞ ரலையாரே. 176

சுணங்கன் றனது ரசமிதென்றே தோன்ற வறியா தெனும் பின்கண், இணங்கி மகிழு மதினின்ப மெய்தும் விழிகா ணுதென் போல், பிணங்க ளெல்லாஞ் சுகமென்றே பேணிப் போகந் தனை விரும்பும், குணங்கொண் ஞானி யொருவனுமே கொள்ளா னின் புண் டெனப்போகம். 177

அகத்தி னுளதே புறத்துண்டா மகத்தில் லாதே புறத்தில் லை, சகத்தி னுள்ளோ ரோதிடுமித் தகைமை யென்று மதுபோ லத், தகர்த்திவ் விடய மனுபவமாய்த் தனையே கண்டோர் புற த்துறினுந், தகர்த்த படியே நின்றுவிடுஞ் சாரா திதயத் துளப டியே. 178

போட வேண்டும் புடமெல்லாம் போட்டுத் தங்க மாகினதில்
கேட தான களிம்பென்றுங் கிட்டா தஃதி னியதிபணிச்
சேட மான சிவமாகித் தினமு மதுவாய் நின்றிடுவோர்க்
கீட தான மாயை யென்று மிலதே யாகிற் போய்விடுமால். 179

எறியிற் கதிரோன் சாளரத்தி லிருந்து தோன்றும் பூதவணு
அறிவிட் டெறியும் பேரொளியி லஃது தோன்று ததுபோல
அறிவிற் றோன்று முலகெனினு மகண்ட கார வறிவதனில்
செறியத் தோன்று சிற்றறிவிற் செகம்போல் விளங்கி யிடுமன்றே.

கனியும் பாலுஞ் சருக்கரையுங் கலந்த வன்ன நிரம்பவே
அனிசம் புசிப்போர் நீர்க்கூழை யருந்த நினைக்கு மோவஃதின்
இனிய குருவி னருளாலே யிருளு நீங்கி யானந்தம்
நனியு முடையோர் விடயமதை நணுகார் நணுகி னகைக்கிடமே.

போகத் துறைவோன் றன்மனையைப் பொருந்திப் பிறர்க் கீந் திடுவ துண்டோ, வேகத் துறைவோன் றன்மனையை யிதய மொத்துப் பிறர்தமக்குச், சோகத் திறனும் போகத்தைச் சுக மென் றீயு மோவியின், மோசத் துறைவோ ரகன்றோர்கண் மொழிவ ரவரைப் பதித ரென்றே. 182

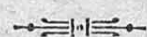
இதுவே நான்கு சாதனமு மியல்பா யுடையோ ரெய்துநெறி
இதுவே யென்று மாறுத விருளின் றிமிரைத் தானறுக்கும்
இதுவே ஞான னந்தரசம் ரமிக்கச் செய்யும் விஞ்ஞானம் [யே.
இதுவே யுனக்கு முறுதியென விசைத்தா ளெனையா ளருளுமை

எனைமறைப் பறைச்சி தீண்டியு மகத்தி லிருளிறந் தும் மொளி பிறந்தும், பினைநனி மாயை தூரத்தி யாயும் பிரபஞ்ச

மருந்தியு மிவையின், உனிநின்று பார்க்கிற் பஞ்சகூ தகமு முண்டெனக் கேயிவை தீரா, துனிநின்று பார்க்கி னிவைகட்கா ளானேனுருவிருத் தாசல மடைந்தே. 184

என்னையே தோன்று வகைகொலை புரிந்து மினியதோர் ஞானமா ணிக்கந், தன்னையே களவு புரிந்துமற் றதன்மேற் றவிர்ந்திடா மயக்கத்தைக் கொண்டும், பின்னையு மதிலே காமத்தைப் பெற்றும் பேச்சிறந் ததுவென வுரைத்தும், இன்ன வைம்பாதகங்கட்கா ளானே னெழில்விருத் தாசல மடைந்தே. 185

இத்தகை சூத கங்கள்பா தகங்க ளெய்தியு மிடமுதற் பற்றும்,ஒத்தவிவ் வுடலிந் தியங்கர ணங்க ளொன்றுந்தாக் கறவெட்ட வெளியில், வைத்தெனைக் கண்டு பாழ்செய்த தந்தோ மலையையே நம்பியு முலகில், இத்தனை கொடுமை யுடையவித் தலந்தா னெனக்கென்றே யிருந்ததோ வறியேன். 186

மேலாஞ் சதுட்ட சாதனங்கண் மேவி நிறைந்த பேர்க்குரைக்கின்
மேலா மதுநா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் லாதவர்க்கு
மேலாம் பரமன் மான்மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்காது
மேலாஞ் சாத னங்கள்வர மேவ வேண்டுஞ் சாதுசங்கம். 187

உண்டாய்த் தோன்றி ரமித்திடுத லொருநம் வடிவே யுருநாமம்
கண்டே யிடன்மாத் திரமல்லாற் கருதிப் பார்க்கின் வேறில்லை
பண்டே முதலித் தகவாகும் பலவாய்க் காணன் மைத்திரிவால்
விண்டாற் றிரிவை யேகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே. 188

எந்தச் சத்தி லசத்தாகு மிந்த வுலகு சத்தாகும்
எந்தச் சித்தி லசித்தாகு மிந்த வுலகந் தான்விளங்கும்
எந்த வின்பிற் றுன்பாகு மிந்த வுலக மின்பாகும்
அந்தச் சச்சி தானந்த மதுவே நமது வடிவாகும். 189

எல்லா நாமே யெனவறிந்தா லெஃதை நினைவா னினைத்திடுதல்
சொல்லா லெஃதையுரைத்திடுத றொழிலா லெஃதைச்செய்திடுதல்
நில்லா வுலகை வேறெனவே நினைத லுரைத்த றொழில்புரிதல்
நல்லா ரனைத்து நாமெனவே நாடா ரவையி னொன்றையுமே. 190

நானு வாகத் தோன்றியிடு நாமரூப மிவையனைத்தும்
நானு வல்ல வொருநாமே நாடி மகிழுஞ் சித்திரங்கள்

தானுஞ் சித்தா காசத்திற் றன்னைத் தானே தான்றானே
தானுங் கருவி யிளில்வரைந்து தானே நோக்கி மகிழ்ந்திடுதல்.

தங்கந் தானே பணிதியாய்ச் சாற்றும் விதமாய் விளங்குதலின்
அங்க முதலாஞ் சகங்களா யறிவே விளங்கு மயலில்லை
இங்கங் கென்றே பங்கொன்று மில்லை யகண்ட வறிவொன்றே
துங்க வறிவு தோன்றளவுந் தோன்று நாநா விதரூபம். 192

இன்ன னன்ன னிதுவதுவென் றியம்பு முலகம் வேறன்று
தன்ன னந்த லீலையினாற் றன்னைத் தானே தன்னிடத்தில்
அன்ன னின்ன னதுவிதுவென் றனந்த விதமாய்த் தான்பகுத்தே
உன்ன நின்று தானடிக்கு மொருகூத் தெனவே யியம்புவால்.

தங்க மொன்றே பணிதிகளிற் சாற்றும் விதங்கள் வெவ்வேறு
தங்க விலக்க ணமுமன்று தங்கம் விடவும் வேறன்று
தங்க மழியா பணியழியிற் சாற்று மிந்தத் தகைமைபோல்
எங்கு நிறைசித் தாநம்மி விலகு மிந்த வுலகமே. 194

தானுண் டாகி லுலகுண்டாந் தானுண் டாகி லுயிருண்டாந்
தானுண் டாகிற் பரமுண்டாந் தானுண் டாகில் வீடுண்டாந்
தானுண் டாகிற் பஞ்சதொழிற் றானுண் டாகுந் தனையன்றித்
தானுண் டோமற் றவையதனாற் றானே யனைத்தும் வேறில்லை.

மந்த விருளிற் கயிற்றரவின் மாறு பாடாய்த் தோன்றுதல்போல்
இந்த வுலகு முயிர்களுமவ் வீசன் றானு முயிரடையும்
பந்தம் வீடு மீசன்செய் பஞ்ச கிருத்தி யங்களுமே
அந்த நமது சொரூபத்தி லாரோ பிதமாய் நின்றிலகும். 196

அனந்த விதமாங்கீற்றையுடைத் தாகுஞ் சிலையொன் றதைப்பார்க்கின்
அனந்த விதமாய்த் தோன்றியிடு மந்தக் கீற்றுஞ் சிலையொன்றே
அனந்த முண்டைய நம்மிடத்தி லகில மந்தத் தகைமைபோல்
அனந்த விதமாய்த் தோன்றியிடு மறிவே யன்றி வேறில்லை. 197

மையே மிகுநித் திரைமோக மயக்கிற் கனவைக் கனவுதனில், பொய்யே யெனத்தோன் றுதவர்க்கே புகல வேண்டு நனவுணர்ந் தோர், மெய்யே போலத் தோன்றிநனி விளங்குஞ் சகஞ்சற் குரு வன்றிப், பொய்யே யெனத்திட் டமதாகப் பொருந்தத் தோன்று தொருகாலும். 198

கனவி னனவே யுணர்ந்துயர்ந்தோர் கனவென் றொருவற் குரைத்திடினும், கனவி தெனவே காணது காணுந் தனக்கென்

றறிவுதிக்கின், வினவி லதுபோ னனவையுந்தம் விகற்ப மெனவே யுரைத்திடினும், நினைவி னிசமாய்க் கொள்ளாது நிசமாந் தன்க் கென் றறிவுதிக்கில். 199

கனவைக் கனவென் றுணர்ந்தவனைக் கனவி னீயா ரெனவொருவ
னினவி லவனு நனவதனில் விளங்குந் தனையே யுரைப்பனதில் [ன்
னனவை நினைவென் றுணர்ந்தவனை நனவி னீயா ரெனவொருவன்
வினவி லவனு மகண்டமதாய் விளங்கும் பிரம மேயென்பன். 200

நனவிற் றூன்றே ரிடத்திருக்க நவினித் திரையின் மோகத்தால்
கனவிற் றேசாந் தாமுதலாய்க் காணு மனேக விதமஃதின்
வினவி னுமு மகண்டமதாய் விளங்கி யசையா திருந்திடவே
கனவிம் மாயை தனில்விதமாய்க் காணுந் தேசாந் தாமுதலாய்.

கனவிற் றோன்றும் பொருளெல்லாங் கனவிற் கனவென் றுணர்ந்தக்கால், நனவில் விவகா ரந்தோன்று நவிற்று மிந்தத் தகைமைபோல், நனவிற் றோன்றுஞ் சகமனைத்து நமது சங்கற் பம்மெனவே, நனவிற் றோன்றி யிடுங்காலை நமது சொரூபந் தோன்றியிடும். 202

மனத்திற் கனவிற் கனவெனவே மதிக்கி னந்த விவகாரத்
தனத்த முறினுங் கலக்கமுறு னதிக முறினு மகிழ்ச்சியுறுன்
மனத்தி னனவில் விவகார மயங்கி நீங்கா திருப்பனதின்
கனத்த சகஞ்சங் கற்பமெனக் கண்டாற் றனைநீங் காதிருப்பார்.

சிங்கா தனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சிறப்பா ரரசுங் கனவடைந்து
மங்காப் புலைத்தன் மையைமேவி வருந்து வோன்றன் னனவுணரி
அங்காஞ் சோக மோகமெலா மந்தக் கணமே நீங்குமதின் [ன்
இங்காஞ் சீவத் துவமோக மிரியுந் தனைத்தேர் தக்கணமே. 204

கனவைக் கனவென் றுணர்ந்தந்தக் கனவி னனவை நோக்கிடினக்
கனவை யொழிந்த வக்கணமே காணு நனவில் விழிக்குமதின்
நனவைச் சங்கற் பமென்றுணர்ந்து நனவிற் றனையே நோக்கியிடின்
நனவை யொழிந்த வக்கணமே நமது சொரூபத் தேவிழிக்கும்.

கனவை யொழிந்து நனவதனைக் கண்டார் நனவி னின்றுபினக்
கனவை நோக்கி யிடின்முன்னங் கண்ட படியே தோன்றுமதில்
நனவை யொழிந்து தன்சொருப நன்று யுணர்ந்தோ ரதினின்று
நனவை நோக்கி நினைவுகொடு நாடின் முனம்போற் றோன்றியிடும்.

உறக்க மோக மதிற்கனவி லுலக முயிர்கள் விவகாரம் [தின்
சிறக்கு மெய்போற் றோன்றியதைத் தேரிற் பொய்யாய் விடுமஃ
மறக்கு மாயா மோகமதின் மாசார் பந்தம் வீடதெனப் [மால்.
பிறக்கு மவைக டமைத்தேரிற் பேசும் பொய்யாய்ப் போய்விடு

ஒருவ னுளதா கையிற்கனவு முண்டா முறக்க மோகமதின்
ஒருவ னிலதா கையிற்கனவு மொருகா லையினு மிலதாகும்
சொருப நமதுண் டாகையினாற் றோன்று நானா விதசகநம்
சொருப மிலதே லிலையதனாற் றோன்று மனைத்துஞ் சொருபமே.

படிகத் தடுத்த நிறங்களதிற் பத்தி பாயு மந்நிறமாய்ப்
படிக மாகி நீங்கினதிற் பகரு மிந்தத் தகைமைபோல்
முடிவி னமது சொருபத்தின் மோகஞ் செயுமா யையிற்றோன்றும்
முடிவில் பந்தம் வீடதுமின் மொழியு மாயை யென்பதுமில். 209

பழுதை யதனிற் றோன்றியிடும் பாம்பை யுள்ள படிநோக்கில்
பழுதை யாயே தோன்றியிடும் பாம்பு மதுவாய் விடுமஃதின்
பழுதில் சிவத்திற் றோன்றியிடும் பன்மை யுலகை நோக்கியிடின்
பழுதில் சிவமேயாய்த்தோன்றும் பன்மையுலகு மதுவாய்ப்போம்.

தோன்றி விளங்கும் பொருளெல்லாந் தொல்வே தாந்த விசாரணை
யூன்றி நோக்கி யனுதினமும் யூக மதனிற் பரிசயித்தால் [யில்
தோன்றி விளங்கு மறிவொன்றே சொன்மாத் திரமாய் விடுமுலகம்
மூன்றி நோக்கா தவர்கட்கே யுளதுபோலத் தோன்றியிடும். 211

ஏக மாகி நின்மலமா யிருக்கு நமக்கிப் பந்தமெனும்
மோகம் வந்த தேதென்று முன்பின் பாரா திப்பந்தம்
போக வழியே தெனநாடிப் பொருந்தும் வேத விசாரணையால்
யூக மதனிற் சிதைக்கினதி னுள்ள வியல்பு பின்றோன்றும். 212

பரவை தானே யோரலையிற் பலவாய் விளங்கு மோரலையில்
பரவை நீங்கி யொன்றாகிப் பழைய படியே விளங்குமதின்
பரவுஞ் சொருபஞ் சங்கற்பப் பகுதி யதனிற் பலவாகிப்
பரவு மசங்கற் பத்தொன்றாய்ப் பழைய படியே விளங்கியிடும்.

கடங்க டமது காரணத்தைக் காட்டி டாது முன்விளங்கும்
படங்க டாமு மப்படியே பகர்கா ரணமு நீங்காது
சடங்க ளாகு மிச்சகமும் தான்முன் விளங்குங் காரணமாம் [தே.
இடங்கொள் சொருபத் தையுங்காட்டா திருக்கு மதைவிட்டகலா

மரத்தை நோக்கின் மதகரியு மறைந்து விளங்கு மதைநோக்கின்
மரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் வாறுபோலச் சகமுழுதும்
பரத்தை நோக்கி னதின்மறைந்து பரமாய் விளங்குஞ் சகநோக்கில்
பரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே யனைத்து மாதலினால்.

நாகந் துதிக்கை தனைநோக்கி நாசி காமுந் தோன்றியிடும்
நாக நயனந் தனைநோக்கி னயனஞ் செவியுந் தோன்றியிடும்
ஏக கருவி பார்த்தபடி யிரண்டு விதமும் விளங்குமதின்
ஏக பரமும் பார்த்தபடி யிலகு முலகுஞ் சித்ததுமாய். 216

ஊனும் போக மெமதென்றே யுன்னல் விசார மிலாமையினால்
நீநா னவைக ளிவைகளென நிலைபோல் விளங்கி யிடுமிந்த
நானா விதமாஞ் சகமுழுது நாமே யன்றி வேறில்லை
தானாய் நோக்கிற் றானாகுஞ் சகமாய் நோக்கிற் சகமாகும். 217

மாயை யெனுமிவ் வுரைக்கருத்த மதிக்கின் யாதொன் றிலா ததுவே, மாயை யெனவிப் படியிருக்க மதிப்ப ரதனை யிருவகை யாய், மாயை மெய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்கப்பட்டுத் தனை மறந்தோர், மாயை பொய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்க நீங்கித் தனையறிந்தோர். 218

நாம ரூபந் தனைநோக்கி நாடன் மனமும் புறமுகமும்
நாம ரூபந் தனைநீக்கி நாட லறிவு முண்முகமும்
நாம ரூபத் தெவ்வளவு நாட்டஞ் சொரூபந் தோன்றாது
நாம ரூப நாட்டம்விடி னமது சொரூபந் தோன்றியிடும். 219

அரைய குமாரன் புலையருட னணுகி மறந்து மொருவரால்
அரைய குமார னெனவறியி லஃதெப் போது மறவாதின் [ன்
தரையி லாசா னெழுந்தருளித் தனைப்பார்த் ததுநீ யெனவுரைக்கி
புரையி லதுவா மூவவத்தை பொருந்தும் பொழுது மறவானால்.

படியிற் பொருளின் மெய்யொன்று படிறென் றிந்த விருவகையும்
முடிவின் மெய்பொய் யறிந்திடலா மொழியு மிந்தத் தகைமைபோ
கொடிய வுலகை மெய்யெனவே கூறு மதையு மறிந்திடலாம் [ல்
முடிவிற் சகம்பொய் யேயாகு முத்தி யொன்றே மெய்யாகும்.

அகிலந் தோன்றும் பொழுதுமறைந் ததிட்டா னமதாய் விளங்கியிடும், அகில நீங்கிற் றான்விளங்கு மந்தச் சச்சி தானந்தம், அகிலந் தோன்றும் பொழுதுமறைந் ததுதோன் றுதல்போ லது

தோன்றில், அகிலந் தோன்று ததனின்மறைந் ததனு லகில மசத்தாமே. 222

முத்தி யாதோ வெனவெண்ணி முயங்க வேண்டா மிஃதறுதி
முத்தி யுளதேற் பந்தமுண்டா முத்தி பொருகா லையுமில்லை
முத்தி தானுஞ் சகம்வேறின் மோக மதிற்காண் பதைப்போக்கின்
முத்தி யாகு மிந்நிலையை முயன்று வருந்தி நிலைகொள்வாய். 223

இல்லா மாயை தங்கணிலை யாரு நிற்க வம்மம்ம [மாய்
பொல்லாப் பிறப்பிற் பட்டதுமாய்ப் பொக்க மிகவுந் தவிர்ந்தது
நல்லா ரிணக்கஞ் சேர்ந்ததுமாய் ஞான விசார முதித்ததுமாய்
எல்லா மாம்வீ டடைந்ததுமா யார்க்குங் காட்டி மறைந்திடுமே.

எல்லா நீங்கிச் சற்குருவை யெங்குந் தேடி யடைந்தருளி
நல்லா ருணரு ஞானநூ னவின்று விசாரஞ் செய்வதுவும் [கும்
பொல்லாமனத்தை யொடுக்கிநிட்டை பொருந்திநோக்கல்லாநோக்
இல்லா மாயை தனைத்துணிவா யில்லை யெனவே காண்குதற்கே.

விளக்குஞ் சகங்க ளனைத்திினும் விளங்கு நாமா திகணீங்கி
விளங்கு மதைமாத் திரநோக்கில் விளங்கும் பிரம மக்கணமே
விளங்கு நாமா திகளுமதாய் விளங்கும் வேறாய் விளங்காது
விளங்கு மிந்த நிலையெவர்க்கும் விளங்கு மவிரோ தமதாயே. 226

நாம ரூபம் விளக்கல்பரம் நாட லுயிரா மவைமாயை
நாம ரூபந் தனைநோக்கி நாடச் செய்த லஞ்ஞானம்
நாம ரூபத் திவ்வளவு நாட்ட மெனவே செய்தல்வினை
நாம ரூபந் தனைநோக்கி நாடு மிடத்தி லிவைநிகழும். 227

உருவ நாம நோக்கிடத்தி லுளதா மிந்த வைவகையும்
உருவ நாம நீக்கிடத்தி லொன்று மிவைக ளிலவாகிச்
சொரூப மொன்றே நிகழ்தலினாற் சொன்ன விவைக ளைவகையும்
சொரூப மன்றி வேறில்லை தொன்றும் விவகா ரத்திசையில். 228

விவகா ரத்திற் பகுப்புகளாய் விரியும் பரமார்த் தம்மதனில்
சிவகா ரமதாய் விளங்கியிடுஞ் சிவமே யனைத்து மாதலினால் [டும்
பவகா ரியத்தை யுடையோர்க்குப் பகுப்பே யென்றுந் தோன்றியி
பவகா ரியத்தை யொழிந்தோர்க்குப் பகுப்பொன் றின்றிச் சிவந் தோன்றும். 229

பந்தத் திசையிற் பலவென்றும் பரமார்த் தத்தி லொன்றென்றும்
இந்தச் சடங்கு சொரூபத்தி லென்று மில்லை நோக்கியிடின்

எந்தக் காலு மொருபடித்தா யிலங்குஞ் சொரூப மிவைமாயா
தொந்த மதனிற் றோன்றியிடுஞ் சொரூபத் தாரோ பிதமாகும்.

மித்திய வாதி வேதாந்தி விளங்குஞ் சைவ சித்தாந்தி
சத்திய வாதி யிருவர்களுஞ் சாற்றுந் தங்கட் கடுக்காதை
மித்திய வாதி சகத்தினுக்கு விளம்புஞ் சிருட்டி முடிவினின்றும்
சத்திய வாதி சிவமொழிந்து சற்றும் வேறில் லெனவுரைக்கும்.

சகம தென்ப திலையெங்குந் தானே நின்று விளங்கியிடும்
சகம தெனவே தோன்றிடுதல் தமது சங்கற் பம்மதனி
லகம தனிலே கண்டுணரா தவையிற் சிக்கிப் பந்தமுறு
மகம தனிலே கண்டகற்றி லப்போ பண்டைப் படிநிகழும். 232

பந்த மின்றி வீடின்றிப் பரமே யெங்கும் விளங்கிடவும்
பந்தம் வீடுண் டெனவுரைத்தல் பார்க்கின் மாயா மோகமதில்
சிந்தை விரிவே பந்தமதாஞ் சிந்தை யொடுக்க மேவீடாம்
இந்த வகையாம் பந்தம்வீ டியம்பு மபவா தமதாகும். 233

தோன்றி நிகழு முலகெல்லாஞ் சொரூப மேமற் றுருநாமம்
தோன்றி நிகழ்தன் மாயையே சொரூபம் விடவும் வேறன்று
தோன்றி நிகழு முருநாமஞ் சொரூபம் விடவே றெனவுன்னித்
தோன்றி நிகழ்தல் பந்தமதாஞ் சொரூப மெனவே யுனல்வீடாம்.

உருவ நாம மவைக்கிருப்பு முதிப்புஞ் சொரூபத் தினையன்றி
உருவ நாம மவைதமக்கே யொருகா லையினு மிலதாகும்
உருவ நாம மவைநோக்க லொருவி நமையே நோக்கியிடின்
உருவ நாம நிகழ்ந்திடா தொருநம் வடிவா யேநிகழும். 235

பந்த மென்றும் வீடென்றும் பயிலு நினைவே பந்தமதாம்
பந்த மெங்காம் வீடெங்காம் பரத்தை விடவே றிலாமையினல்
தந்தஞ் சங்கற் பந்தனிலே தாமே மோகித் திடுமுயிர்கள்
தந்த மசங்கற் பந்தனிலே தாமே நீங்கி யிடுமோகம். 236

உருவ நாமந் தனைநோக்கி லொருதன் னிலையை நீங்கினதாம்
உருவ நாமந் தனைநீக்கி லொருதன் னிலையே நின்றதுவாம்
உருவ நாம மவையிரண்டு மொருதன் வடிவே யெனக்காணில்
உருவ நாமந் தானேயா யொளிரு மதுவே முத்தியுமாம். 237

கொள்ளு நெறியே தேதுபந்தங் கூடும் வீடே தெனவேண்டாம்
உள்ளும் புறம்பு மெனுமிவையி லுதவு மெஃது தனக்கதனின்

றெள்ளுஞ் சங்கற் பங்களெலா மிரிய நோக்கி நின்றதன்னை
உள்ளும் புறம்பு மின்றியெங்கு மொளியாய்க் காண லாகியிடும்.

ஒளியே யெங்கும் விளங்கிடுமவ் வொளியில் விளங்கு முலகெல்லா
ஒளியே யன்றி வேறுமோ வொளியை யறியா ருலகென்பர் [ம்
ஒளியே யன்றி யுலகுதனக் கொருகாரணமு மிலையதனல்
ஒளியே யனைத்துந் திரைநுரைக ளுவரியலது வேறுமோ. 239

மாயை வேறென் றெனவுன்னி மதிக்க வேண்டாம் பேதமதி
மாயை யாகு மற்றஃதை வருந்தி முயன்று பேர்த்திடுக
மாயை நீங்கு மிந்தமதி வந்த வழியே தெனவேண்டாம்
மாயை நெறியி லம்மதியை வதைக்கி லதுவந் ததுதோன்றும்.

தனது சங்கற் பந்தனிலே சகங்க ளாகி விளங்கியிடும்
தனது சங்கற் பந்தனிலே சகம்போ யொடுங்கு மதனலே
தனது வடிவே சகங்களெலாந் தன்னை விடவே றிலைதங்கம்
தனது வடிவை விடப்பணிக டாம்வே ருகி விளங்கிடுமோ. 241

எல்லா நாமெப் படியாவோ மென்ன வேண்டா மிலக்கணம்பார்த்
தெல்லா நோக்கி யிடமிடத்தி லிருப்புந் தோற்ற ரவுமின்பும்
எல்லா விடத்து முண்டாகு மியல்பு மவைமெ பிறித்திட்டால்
எல்லா மெங்கே தோன்றிடுமோ விதனுலெல்லா நாமாகும். 212

விகற்ப மிலது முதற்றேன்றி விளங்கும் விமல மதினின்றும் [ல்
விகற்ப மதனிற் சகந்தோன்றும் விண்ணிற் பீலிதோன்றுதல்போ
விகற்ப மதிற்றேன் றுவதொழிந்து வேறில் லெனவேவிடுத்ததனை
விகற்ப மின்றி யேநோக்கின் விளங்கும் விமலந் தானேயே. 243

இந்த விடய மவையில்வரு மின்பும் பேரின் பத்திருந்தே
வந்த லேச மிட்டமது வந்து கிடைத்த வக்கணமே
அந்த முகமாய் மதிதிரும்பி யறிவா னந்தங் கணம்பொசிக்கும்
அந்த முகமே யெக்காலு மாகி னனைத்து மடைந்ததுமாம். 244

விருத்தி யொன்று மில்லாமல் விளங்கு நிலையே நாமதனில்
விருத்தி தோன்றின் முன்பினின்றி விளங்குஞ் செகசீ வபரங்கள்
விருத்தி நீங்கின் முப்பொருளும் விளங்கி டாமற் றதனலே
விருத்தி தானே பந்தமதாம் விருத்தி யொழிவே வீடாகும். 215

நிருவி கற்ப நமதிடத்தி னின்று விகற்ப முதித்தளவில்
ஒருமுப் பொருளு முதித்துவிடு மொருங்கே மூல விகற்பமதை

ஒருவி னமது நிலைதோன்று மொருமுப் பொருளு மதுவாகும்
குருவி னருளி னிந்நிலையைக் கூட வேண்டு நெறிநின்றே. 246

ஏக பரத்திற் றோன்றுலகி லெங்கும் விடய மாதல்பரம்
ஏக விடய மாதலுயி ரிந்த வுயிர்க்கே முத்தியினி
ஏக விடய முதற்றள்ளி யெங்கு மாகும் விடயமதும்
ஏகத் தள்ளி மற்றுலகு மிறக்கிற் பண்டைப் படிநிகழும். 247

எங்கும் விடய மாம்பரத்துக் கிருளெக் காலு மிலையாகும்
தங்கு முயிர்க்கே மறதியுண்டாந் தன்னுற் றளவே கூடிடா
எங்கும் விடய மாம்பரமே யேக விடய வுயிர்போலத்
தங்கிக் குருவா யெழுந்தருளித் தன்னு முயிர்கண் மறதியெலாம்.

தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீங்கிற் றன்விளங்கும்
தன்னை மறந்த தேபந்தந் தன்னை யறிந்த தேமுத்தி
தன்னை விடவோர் பொருளில்லை தானே பிரம மாயையும்பின்
தன்னை விடவே றுய்விளங்கா தானே யாகி விளங்கியிடும். 249

தன்னை யறியா வியற்கையினிற் சத்தே போல விளங்கியிடும்
தன்னை யறிந்த வுடனசத்தாய்த் தானே விளங்கு மிவ்வுலகம்
தன்னை யறியு மளவுமிவை தன்னை விடவே றிலையெனவே
தன்னை நோக்கி யிடினவையுந் தானாய் விளங்கு முடிவதனில். 250

இல்லா மாயை தானிருந்தென் னிறந்தென் னவைபந் தமதாகா
இல்லா மாயை தனைமெய்யா யெண்ணு மதியே பந்தமதாம்
இல்லா மாயை தனைப்பொய்யா யெண்ணு மதியே முத்திபதாம்
இல்லா மாயையில்லையென்றே யியல்பாய்த்தோன் றுந்தன்னிலையில்.

நினைவே மூல மற்றதனி னின்று விரியு மும்முதலும்
நினைவை நீங்கி லவைமூன்று நினைவி லொடுங்கு மதனாலே
நினைவே பந்த நினைவொழியி னிலைமை யான முத்தியுமாம்
நினைவே நீங்கி யனுதினமு நின்ற நிலையே நின்றிடுக. 252

நினைவு நீங்கி லுருநாம நீங்கு மவையைத் தள்ளிடினும்
நினைவு நீங்கு மற்றவையி னினக்கே திச்சை யதினின்று
நினைவு நீங்கி நின்றிடமே நிலைமை யான முத்தியென்று
நினைவு கொண்டந் நிலையைவிட்டு நீங்கா தென்று நின்றிடுக. 253

நினைவை நீக்கி நோக்கியிடி னிமல சொரூபந் தோன்றியிடும்
நினைவை மேவி நோக்கியிடி னிலையி லுலகந் தோன்றியிடும்

நினைவி னுலக மறிந்ததுவு நீங்கிச் சொரூப மறிந்ததுவும்
நினைவி னோக்கிற் றுனில்லை நிகழு மாயா மோகமதில். 254

தனது நிலையிற் றுனிற்கச் சாற்று மாயா மோகமதில்
தனது வடிவை மறந்துயிர்போற் றங்கி நீங்கிற் றுனிகழும்
தனது வடிவு தோன்றளவுஞ் சத்தே போல விளங்கியிடும்
தனது வடிவு தோன்றளவிற் றுனே யசத்தாய் விளங்கியிடும். 255

கான னீருங் கயிற்றரவுங் கட்டை யதனிற் கள்வனுமே
ஆன வவைதம் மதிட்டான மாகு மவைக டோன்றளவும்
ஆன வவைமெய் போற்றோன்று மதுபோற் சகமு மதிட்டானம்
ஆன சொரூபந் தோன்றளவு மசத்தல் லாது போல்விளங்கும்.

அதிட்டா னமது தோன்றளவு மதுமெய் போல விளங்கியிடும்
அதிட்டா னமது தோன்றியபின் னசத்தே யாகி விளங்கியிடும்
அதிட்டா னமது தோன்றளவு மசத்தென் றெணியேநோக்கற்றி
அதிட்ட னமதாந் தனைநோக்கி லசத்தே யாகி விளங்கியிடும். 257

தன்னைச் சீவ னெனத்திரிவாய்த் தானின் றுணர்த லஞ்ஞானம்
தன்னைப் பிரம மெனத்துணிவாய்த் தானின் றுணர்த லேஞ்ஞானம்
முன்னைத் தொடர்ச்சி விடயமது மூல வாவும் வாதனையும் [டா.
பின்னை யொருங்கே யொழிந்துவிடும் பேணல்விடுத லவைவேண்

நிமல நெஞ்சை யுடையோர்க்கு நிலத்தி லாசா னெழுந்தருளி
விமல தத்துவ மசியெனவே விளம்பி லவனுக் கக்கணமே
மும்மல நீங்கிச் சிவம்விளங்கு மோக நெஞ்சை யுடையோர்க்கு
மும்மலச் சார்வாம் வாதனையே மூடி மிகவு நிறைந்திடுமே. 259

எங்கே நிறுத்தி னங்கிருக்கு மியல்பை யுடைய நெஞ்சுடையோர்க்
கிங்கோர் மயக்கங் களுமில்லை யிச்சை யிறந்த நிலையாகின்
அங்கே யாசா னெழுந்தருளி யதுநீ யெனவே யுரைத்தவுடன்
அங்கே சொரூப நாமெனவே யறுதி யாகத் தோன்றியிடும். 260

ஒருவ வேண்டு மனைத்துமென வுன்ன வேண்டா வினைநீங்கில்
ஒருவு மனைத்தும் வினையுளதே லொன்றி மேவு மற்றவையை
ஒருவல் பற்ற லவையைவிடுத் துள்ள படியே முடியுமெனச்
சொருப நாமே யெனத்திடமாய்த் தோற்று மதற்கே முயன்றிடுக.

விளக்குஞ் சொரூப நோக்காது விளங்கு முலகை நோக்கியிடின்
விளக்குஞ் சொரூபந் தோன்றாது விளங்கு முலகே தோன்றியிடும்

விளக்குஞ் சொரூபந் தனைநோக்கி விளங்குமுலக நோக்கமறில்[ம்.
விளக்குஞ் சொரூப மேதோன்றும் விளங்குமுலகு மதுவாய்ப்போ

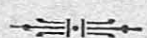
தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கித் தனையறியில்
தன்னை விடவோர் பொருளுமின்றித் தானே தானாய் விளங்கியிடும்
தன்னை யறியு மவ்வளவுந் தன்னை விடவே றிலையென்றே
தன்னை நோக்கி யொருநினைவாய்ச் சாதித் திடவே மிகவேண்டும்.

மூல வக்க ரம்மதனின் மூன்றக் கரமு நின்றதுபோல்
நீல வுற்ப லம்மதனி னிறமுன் மூன்று நின்றதுபோல்
சீல மதனி னேக்கியிடிற் சீவன் பரமச் செகமூன்று
கோல மவையுஞ் சொரூபமதாய்க் கூடி நிகழு மொன்றாயே. 264

பகுத்து நின்ற தற்சொரூபம் பாசி வருக்குச் சாட்சியதாய்ப்
பகுத்து நிற்குஞ் சாட்சியையே பார்த்துத் தத்துவ மசியென்று
வகுத்து மாவாக் கியங்கூறு மற்றிச் சீவன் றனையல்ல [பார்த்தே.
தொகுத்துக் கேட்ட திவனெனினுஞ் சொன்ன திவன்சாட்சியைப்

இந்தச் சீவன் கற்பிதமே யின்றி வேறோர் பொருளல்ல
அந்தச் சொரூப மிவனாகா னந்தச் சீவ னென்றாகும்
இந்தச் சீவ னதுநாமென் றெண்ணிச் சோகம் பாவிக்க
அந்தச் சொரூப மாய்விடுவ னவனை விடவே றிவனிலதின். 266

இந்த நெறியி லனுதினமு மேகாந் தத்தி லொருநினைவாய்ப்
பந்த முத்தி மார்க்கமதைப் பகுத்து வந்த வழிப்படியே
தொந்த மகற்றிப் பழையபடி சொரூப மதனி னின்றிடென
இந்த வகையே யருள்புரிந்தா ளெனையாள் விருத்த வம்பிகையும்.

வடிவினைநோக் காதுளத்தின் வண்மையைத்தே றுதலினென்றன்
கொடியவுரை பாராது கொள்ளுவர்மே லோரருத்தம். 1

தனைத்தவிர வேயொன்றைத் தான்வேறாய்க் கண்டுவிடிற்
பினைச்சென்ம நீங்காது பிரமானு பவமலவே. 2

தன்னைவிட வேறொன்றுந் தானில்லாத் தன்னிடத்திற்
றன்னினைவி னாலே சகம்போலத் தோன்றிடுமே. 3

எங்குஞ் சிதம்பரமா யெங்கு நிறைந்திருக்கத்
தங்குநினை வாலஃதே சகம்போலத் தோன்றிடுமே. 4

தங்கு நினைவதனைச் சாராது நீக்கிடத்தில்
எங்குஞ் சிதம்பரமா யிருளறவே கண்டனமே. 5

மந்தவிரு ளிற்கயிறு மாசுணம்போற் றோன்றுதலின்
இந்தவுல கென்னிடத்தி லிலகுமா ரோபிதமாய். 6

பழுதையினின் றோர்சத்தி பாம்புபோற் றொன்றுதற்குப்
பழுதையினுண் டதைப்போலப் பரத்தினுமுண் டோர்சத்தி. 7

சூனியஞ்சித் துப்பிரமஞ் சுத்தசிவம் பரமென்று
தானிகழ்தல் வேறில்லை தனக்கே பரியாயம். 8

சங்கற்ப சத்தியினாற் சகம்போலத் தோன்றியிடுஞ்
சங்கற்ப சத்தியதுந் தன்னைவிட வேறில்லை. 9

தன்சத்தை யேயுண்டாய்த் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்சத்தை தன்னிற் சகத்திற்குத் தானிருப்பே. 10

தன்சித்தே தோன்றித் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்சித்தி னாலே சகமும் விளங்கிடுமே. 11

தன்னின்பே யின்பமாய்த் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்னின்பி னாலே சகமின்பாய்த் தோன்றிடுமே. 12

தனதுசங் கற்பத்திற் றானுண்டா தலிற்சகமுந்
தனதங் கிசமூன்றுஞ் சகத்தி னிகழ்ந்திடுமே. 13

தனதங் கிசமூன்றுந் தான்பிறித்துத் தானோக்கில்
தனதங் கிசந்தோன்றுஞ் சகம்போ யொளித்திடுமே. 14

தானாய்ப்பார்த் திடுமிடத்திற் சகலமுந்தா னாய்த்தோன்றுந்
தானாய்ப்பா ராவிடத்திற் சகலமும்வே றாய்த்தோன்றும். 15

தனைத்தவிர வேறொன்று தான்காணி லவனுக்குப்
பிணைப்பயமும் போகாது பெரும்பயமு நீங்காது. 16

தன்னினைவி னாலே சகமாய் விரிந்ததெனத்
தன்னினைவை நீங்கித் தானா யிருந்தனமே. 17

உண்டா யொடுங்குவது முண்டான தன்னிடத்தே
யுண்டாகு மென்றே யொடுங்கி யிருந்தனமே. 18

ஐந்து தொழிலு மைந்தொழிலைத் தானடத்து
மைந்து கருத்தாவு மாகி யிருந்தனமே. 19

இவ்வடிவு நாமல்ல வென்று நியதிபண்ணி
யவ்வடிவை நோக்கிடத்தி லனைத்துநா மேயானோம். 20

இவ்வடிவு பந்தமென வெண்ணியே நீக்கிடத்தி
னெவ்வடிவுந் தானா யிருந்தே னதிசயமே. 21

இப்பந் தனைபோக வெண்ணியே நீக்கிடத்தி
லெப்பந் தமுமாகி யிருந்தே னதிசயமே. 22

இவ்வடிவந் தானாகி யெங்குந் திரிவேனுக்
கெவ்வடிவுந் தானா யிருக்கிலினி யென்செய்வேன். 23

உலக முயிர்பரமென் றுரைத்திடமூ வகைப்பொருளு
மிலகவே யானாக வென்னனுபூ தியிற்கண்டேன். 24

எனைத்தவிர வேறொன்று மில்லையெனக் கண்டளவிற்
பினைத்தவிப்பு நீங்கிப் பிரமமா யேயிருந்தேன். 25

தன்னுடைய சந்நி தானந் தனிநின்று
பின்னுலக மெல்லாம் பிறிவில் விளங்கிடுமே. 26

சங்கற்ப மென்றுஞ் சகமென்றும் வேறில்லை
சங்கற்ப மேசகமுஞ் சகமேசங் கற்பமதும். 27

ஓரிடத்திற் கூவு முரையுமப் படியெதிரிட்
டோரிடத்திற் கூவுதலி னுலகு நினைவேயாம். 28

நினைவென்ற சங்கற்ப நிசவடிவை நோக்கிடத்தில்
தனையன்றி வேறில்லை தங்கத்திற் பணிதியைப்போல். 29

எவ்வெவ் வடிவுதொறு மிருந்துநினை வெப்படியோ
வவ்வவ் வடைவே யடைந்தே யிருந்தனமே. 30

அவ்வவ் வடிவு மவ்வவர்க்கே தோன்றியிடு
மெவ்வடிவு மியாமென்ன விருந்தனுபூ தியிலறிந்தேன். 31

எல்லா வடிவு மியாமெனவே காண்பதன்றி
யெல்லா ரனுபவமு மியாமறிய வேண்டுவதில். 32

எல்லோ ரனுபவமு மிதுவெனவே கண்டிடனு
நில்லா நினைவதனி னிசமாகக் கூடியன்றோ. 33

நினைவதனை நீக்கி நிஜசொருபங் கண்டவர்க்கு
நினைவதனைக் கூட நினையா தொருகாலும். 34

எந்தப் பொருள்களினின் றெய்தியிடு மின்பனைத்து
மந்தப் பிரமத்தி னனந்த லேசமதே. 35

அந்தப் பிரம வானந்தந் தானடைந்தோர்
எந்தப் பொருள்களினு மின்புளதென் றெண்ணுவரோ. 36

ஒருகுடைக்கீ ழரசாள்வோ னொருருக் கரசாகக்
கருதுவனோ வதினென்றுங் கலங்கா திருந்தனமே. 37

காண்பதெல்லாந் தன்னுருவாய்க் காண்பதன்றி வேறாகக்
காண்பதுவு முண்டோ கயிற்றைவிட வரவுண்டோ. 38

பேதவா தியைக்குறித்துப் பேசுமறை செகசிருட்டி
பேதநீங் கின்றதென்றும் பிரமமே யுளதாகும். 39

தோற்ற மொடுக்கமில்லை தோற்றமொடுக் கத்தினுள்ள
மாற்றரிய பெத்தமுத்தி மருளென் றறிந்தனமே. 40

முத்தியுள்ள தென்றெண்ணின் மொப்பந்த முண்டாகும்
புத்தியினி லஃதொருவிப் போதமா யிருந்தனமே 41

வாரிபல வடிவான வாறுபோற் சங்கற்ப
நேரினாற் றொன்றுனே நிலையில்சக மாய்நிகழும். 42

சகமென்றுந் தானென்றுஞ் சாற்றிடுதன் மாத்திரமே
யகமதிற்றோந் திடுமிடத்தி லகண்டமா யிருந்ததுவே. 43

சத்தே யுளதென்றுஞ் சகமதனிற் றனின்று
சத்தேபோற் றோன்றியிடுந் தான்சித்தே யெக்காலும். 44

தோற்றிடுத றன்சத்தே தோற்றிடுந்தன் சத்தையினிற்
றோற்றிடுமிச் சகமனைத்துஞ் சொற்றிடுங்கற் பிதவடிவே. 45

சத்தைக்கே தோற்றரவு தானுண் டசத்தினுக்குச்
சத்தைப்போற் றோற்றமில்லை சத்தையினிற் றனிகழும். 46

சத்தையிட மாய்நின்றே தான்வேறு போற்றோன்றிச்
சத்தைபோ லேநிகழுஞ் சகமசத்தே யல்லவோ. 47

அசத்தொருகா லையுந்தோன்று தந்தவுள சத்தையே
யசத்தையுள தின்விளக்கு மதிட்டான மாய்நின்றே. 48

தோற்றிடுதல் சத்தையே தோற்றிடுமிச் சத்தையினிற்
றோற்றிடுமிச் சகமனைத்துஞ் சொல்லாய் முடிந்ததுவே. 49

சத்தைக்கே தோற்றரவுஞ் சார்ந்திடுமோ னந்தமதுஞ்
சத்தையில் லாதிந்தச் சகத்தினுக்குத் தானுண்டோ. 50.

சித்துக்கே யுள்ளிருப்புஞ் சேர்ந்திடுமோ னந்தமதுஞ்
சித்தில்லா திந்தச் செகத்தினுக்குத் தானுண்டோ. 51

தோன்றுவது சித்தே தொல்லுலகு நாநாவாய்த்
தோன்றுவது கற்பிதமே சொரூபமன்றி வேறுண்டோ. 52

சொரூபலக் கணஞ்சகத்திற் றேன்றி விளங்குதலாற்
சொரூபமே யென்று துணிந்தே யமைந்தனமே. 53

அறியாமை யாலே யகிலம்போற் றேன்றியிடும்
அறியாமை நீங்கிடத்தி லறிவாயே தோன்றியிடும். 54

நிலைபிறிந்த போது நிலையினில்வந் திடுபோதும்
நிலைபிறியா தேநிகழு நிசசொருப மல்லவோ. 55

கண்டிடுத லெல்லாங் கனசொருப மேயன்றே
கண்டிடுதல் வேறென்று கலங்குவது மென்னையோ. 56

தோன்றி விளங்குவது தொல்லுல குக்குமுண்டோ
தோன்றி விளங்குவது சொரூபத்துக் கேயன்றே. 57

ஆதலினாற் காண்பதெல்லா மறிவுருவே யெனக்கண்டு
போத விழிதிறந்து பொருளா யிருந்தனமே. 58

முன்வினையாஞ் சஞ்சிதத்தின் முடிச்சை யவிழ்த்தனமே
பின்வினையா காமியத்தைப் பிடித்துப் பிசைந்தனமே. 59

ஒருகாலு நிலைகலங்கா துண்டாய்ப்பெற் றதிலமைந்து
வருகாலஞ் செல்கால மதியா திருந்தனமே 60

பார்த்தவிட மெங்கும் பரிபூ ரணமாகிக்
கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியா யிருந்தனமே. 61

செகமதையுந் தான்விழுங்கிச் சீவனையு முள்வாங்கி
யகமதுவும் புறமுமிலா வகண்டமாய் நின்றனமே. 62

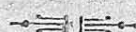
அதுவிதுவென் றிடமில்லா வகண்டபரி பூரணமாம்
பொதுவதனிற் குடியாகிப் புகுந்தே யிருந்தனமே. 63

தந்தையார் தாயார் தாரமார் புத்திரரார்
பந்தமா ரெல்லாம் பரமா யிருந்தனவே. 64

ஊரே துலகே துடலேதுண் பொருளேது
சார்பே துளவெலாந் தானு யிருந்தனமே. 65

படித்தறிந்த போதே பலகலையா கமங்களெல்லா
மெடுத்தெறிந்து விட்டே னெனைவிடவே றிலையென்றே. 66

ஓவதனின் மூவெழுத்து மோரெழுத்தே யானதுபோற்
சீவபர சிவமூன்றுஞ் சித்தொன்றே யல்லவோ. 67

அல்லும் பகலு மசைவற வம்மானே
மேவிநின் றேதவ மேவினே னம்மானே
அனைத்துஞ் சொரூபமென் றனுபவத் தம்மானே
ஆறுறு மைந்து மதுவாங்கா ணம்மானே
இதனு லெல்லாநா மென்றுகண் டம்மானே
ஏதும் பதைப்பற் றிருந்தேன்கா ணம்மானே
என்சத்தே தோன்றி யிடும்பின்னை யம்மானே
என்னின்பே யின்பா யெய்துங்கா ணம்மானே
எல்லாஞ் சத்துச்சித் தின்பங்கா ணம்மானே
என்னு லெனையுங்கண் டெய்தினே னம்மானே
இன்பமே யெய்தி யிருந்தேன்கா ணம்மானே
எந்தப் பொருளிலு மின்பெய்த லம்மானே
என்னின்ப மேயென் றிசைந்தேன்கா ணம்மானே
இனியோர் பொருளையு மெண்ணிநின் றம்மானே
இச்சை செய்யேனதி லின்பமில் லம்மானே
ஆசை பயமவை யற்றேன்கா ணம்மானே
ஆனந்த நித்திய ஞானதா லம்மானே
நிகழ்கால மதுதனி னேரிட்ட தம்மானே
நிராசையிற் றுய்த்து நிலைநிற்கே னம்மானே
என்னினைவி லென்னை யிதுவென்றே யம்மானே
இன்னுரை வாய்கண் டிருக்கேன்கா ணம்மானே
என்னினை வின்மையி லேகமா யம்மானே
என்னையே யான்கண் டிருக்கேன்கா ணம்மானே
இங்குமங்கு மென்னை யானேகண் டம்மானே
ஏதுங் கவலையற் றிருக்கேன்கா ணம்மானே
என்னுணே யெனையன்றி யிலையொன்று மம்மானே
இதுதுணி வெனமழு வேந்துவே னம்மானே.

பொதுவுறத் தருமம் பண்ணிப் புகல்வினை சமம தாகி
அதுவிது வென்னுஞ் சித்த மமலமா யநித்த நித்தம்
இதுவென வுணர்ந்த நித்தத் திகபரத் திச்சை யற்ற
சதுரர்க ளிடத்திற் பாசந் தகர்ந்திடும் பத்தி தோன்றும். 1

பத்திதான் பதிந்த காலைப் பகரங்கத் தலம டைந்து
சுத்தியா யங்க மந்தத் தொல்லருட் சத்தி யாகி
நித்தியா னந்த லிங்க நேரதாய்த் தரிக்கப் பட்டுத்
தித்தியா நின்ற வின்பந் திருத்தியிற் களிக்கு மென்றும். 2

சமரசம் பதிந்த காலைத் தலமயிக் கியத்த டைந்திங்
கமரங்க மான வான்மா வந்தச்சிற் சத்தி யாகி
விமலமா லிங்கந் தன்னை விளங்குநெஞ் சினிற்ற ரித்து
நிமலமாம் பரமா நந்த நிஜதிருத் தியிற்க ளிக்கும். 3

ஆனந்தம் பதிந்த காலை யச்சர ணத்த டைந்து
வானந்தத் தங்க மாகு மகபரா சத்தி யாகித்
தானந்தப் பிரசா தத்தைத் தரித்துச்சோத் திரத்தி லென்றும்
ஊனந்த மில்லா வின்ப வோசையிற் களிக்கு மென்றும். 4

அனுபவம் பதிந்த காலை யடைந்துநற் பிராண லிங்கத்
தெனுமங்க வாயு நின்றங் கெழிலாதி சத்தி யாகி
உனுஞ்சர லிங்கந் தன்னை யொன்றுங்கொக் கினிற்ற ரித்துப்
பனுமந்தப் பரமா னந்த பரிசத்திற் களிக்கு மென்றும். 5

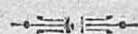
அவதானம் பதிந்த காலை யடைந்தந்தப் பிரசா தத்தை
இவனன தேயு வங்க மிச்சைநற் சத்தி யாகி
நவமான சிவலிங் கத்தை நயனமற் றதிற்ற ரித்திங்
குவமான மில்லா வின்ப வுருவினிற் களிக்கு மென்றும். 6

நயிட்டியம் பதிந்த காலை நன்மயே சுரத்த டைந்து
சயித்திய சலமா மங்கந் தகுஞான சத்தி யாகி
வியப்புறுங் குருலிங் கத்தை மேவுநா வினிற்ற ரித்திங்
குபப்பெறு பரமா னந்த வுருசியிற் களிக்கு மென்றும். 7

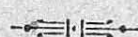
சற்பத்தி பதிந்த காலைத் தகும்பத்தத் தலம டைந்து
முற்பகர் தரையா மங்க மொய்யதாங் கிரியை யாகித்
தற்பரா சார லிங்கந் தரித்துநா சியினி லந்தச்
சிற்பரா னந்த கந்தந் தேர்ந்ததிற் களிக்கு மென்றும். 8

ஒருபத்தி தானே யாரு யொருதலந் தானே யாருய்
ஒருவங்கந் தானே யாரு யொருமுகந் தானே யாருய்
ஒருலிங்கந் தானே யாரு யொருமுகந் தானே யாருய்
ஒருவின்பந் தானே யாரு யொன்றதாய்க் களிக்கு மென்றும். 9

அநாதியிற் சிவமே லிங்க மபிஷேயே யங்க மாகும்
அநாதியிவ் வபிஷே யேயிவ் வங்கம தாயிற் றென்றால்
அநாதியச் சிவமே யந்த வங்கத்திற் புறம்புந் தோன்றும்
அநாதியக் குருவத் தீக்கைக் கருத்தமு மிவையே யாகும். 10

உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை.

— ஆத்மாக்களை முத்தியிலே விடவேண்டி வாக்குமனாதீத கோசரமாகிய அருட்சத்திதானேபாசவைராக்கியம், சீவகாருண்ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கிற நான்குமே ஒரு திருமேனியெனக்கொண்டருளிய ஞானசாரியார், இனிப்பிறவாத முடிந்த பிறப்பில் நித்தியா நித்தியவத்து விவேகம், இகமுத்தாரார்த்த பர போகவிராகம்,சமையாதிசட்கம், முமுட்சுத்துவமென்கிற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியே ஓர் வடிவெனக்கொண்ட சற்சீடனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுமுறைமை:—

உலகத்தின் கண்ணே வைத்தியராயினோர் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயம் பண்ணி இத்தனை தினத்தின்மேல் ஔடதங் கொடுக்க வேண்டுமென்று நியம மிருப்பினும், ஓரோர் அசாத்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்டவக்கணமே கனமாகிய பூபதி முதலிய ஔடதங்களைக் கொடுத்து உடனே திருப்ப வேண்டும்; அதுபோலச் சாதனங்களையுடைய தீவரதர பக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகினுஞ் சோதித்து அனுக்கிரகம் பண்ண வேண்டு மென்றாலும், ஓரோர் அதி தீவரதர பக்குவனுக்கு அந்தக்கணமே இந்த உபதேச சித்தாந்தத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணிப் பவரோகத்தை உடனே நிவிர்த்தி பண்ண வேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்கத்தி லொழிந்து, மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங்காதோ வென்னின், பாதாதி கேசபரியந்தம் அக்கினி பற்றிக் கொண்டவனுக்கு விழுந்ததுறையிலே அவனைவிழுங்கி மேலிடப்பட்ட மடுவிலேயன்றிக் கொஞ்ச ஜலத்தில் பிரவேசிக்கில் உடனே யவிக்க முடியாது; அது

போல அதிதீவரதர பக்குவனுக்குடனே அவனையும் விழுங்கி மேலிடப்பட்ட அகண்டாகார ஞானம் இம்மார்க்கத்திலே பிரவேசித்த அக்கணமேயுண்டாம். அஃதெப்படியென்னின், சற்குரு சந்நிதியிலே சற்சீடனானவன் தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் அளிகள்போலப் பூதலமெங்குந்தேடி வெப்பந்தீராமல் வந்தடைந்து கண்ட அக்கணமே உள்ள மகிழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவமே யெனக்கண்டு அவருடைய அருள் சுரக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு சுவாமி! நானார்? இந்த நாநாவாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடையது? எனக்குச் சனனமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்; இவற்றிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானாரென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தபடிக்கு என்னையறிவித்தால் மற்றைய நான்கும் அடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்று சற்சீடன் நானாரென்று கேட்க, ஆசாரிய ரனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்:—நல்லது, உன்னைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகிறோம், நீ நன்றாய்ப் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவடியைச்சூட்டி அஸ்தமத்தக சையோகம்பண்ணிக் கிருபாதிருஷ்டியினாலே நோக்கி இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நீயே யென்ன, சுவாமி! இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நானெனப்படியாவேன்? ஆனால் உனக்கிங்கே என்ன பிரகாசியா நிற்கிறதென்ன, சுவாமி! நாமரூபமயமாகிய உலகமே தோன்றுகிறது: ஆனாலந்தவுலக மெவ்விடத்தினின்றுந் தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி! என்னுடைய நினைவிலே நின்று தோன்றுகிறது; ஆனால் நினைவுவேறு உலகம்வேறாவென்ன, சுவாமி! உலகமெதிரிட்டுக் காண்கையினாலே வேறுதானே; ஆனால் உலகமாகிய நாமரூபத்தை நீக்கி நினைவைப்பாரென்ன, சுவாமி! அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக்காணேன்; ஆனால் நினைவைநோக்கி நாமரூபத்தைப் பாரென்ன; சுவாமி! அப்படி பார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக் காணேன், ஆனால் நாமரூபமயமாகிய உலக மேதென்ன, சுவாமி! என்னுடைய நினைவுதானே; ஆனால் அந்நினைவு எங்கே நின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி! என்னிடத்திலே நின்று தோன்றுகிறது; ஆனால் நினைவுவேறு நீவேறாவென்ன, சுவாமி! என்னினைவாகையினாலே வேறின்றி நானன்றானே; ஆனால் நினைவை நீக்கி யுன்னைப்பாரென்ன, சுவாமி! யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன், ஆனால் நினைவு நீயெப்படி யாவாயென்ன, சுவாமி! நினைவு என்னைவிட

வேறுதானே; ஆனால் உன்னைப் பிரித்து நினைவைப் பாரென்ன, சுவாமி! அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன்; ஆனால் நினைவு யாதோவென்ன, சுவாமி! நினைவானது நானுமல்ல என்னை விட வேறுமல்ல; ஆனால் அஃதெப்படியென்ன, சுவாமி! தங்கத்தினிடத்திலே பணிதியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டதுபோல நினைவுமென்னிடத்திலே கற்பிதம்; ஆனாலிந்த நினைவு வேறேசத்தையோவென்ன, சுவாமி! அதற்கு வேஃறே சத்தையில்லை என்னுடைய சத்தையே தோன்றி விளங்காநிற்கிறது; ஆனால் இங்கே தோன்றுவதெல்லாம் யாதென்ன, சுவாமி! இங்கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம் நானே; ஆனால் நாமுன்னம் எல்லாம் நீயேயென்று சொன்னோமே, அதற்குனக்கு ஐயந்தோன்றிற்றே, இப்போது எல்லாம் நானே யென்று நீ சொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப் பாரென்ன, சுவாமி! முதற்றிரிவினாலே எல்லாம் நானெப்படி யாவனென்று கேட்டேன், சுவாமி கடாக்ஷத்தினாலே திரிவுபண்ணிக் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருள்போய்த் துணிவாகத்தானே எல்லாம் நானேயெனக் கண்டேன்; ஆனால் உன்னைக்கண்ட இடத்தில் அனுபவமெப்படி யிருந்ததென்ன, சுவாமி! அகண்டாகார மயமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாய்ப் பழுதையினிடத்திற் பாம்பொருகாலு மில்லாததுபோல், உலகமுயிர் பரமென்பது ஒருகாலு மில்லாததாய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறது; ஆனாலிதுவே தற்சொரூபமுத்தி. இதிற் கலக்கமில்லாமல் தேகபதனபரியந்தம்நிற்பாயாக. இஃதன்றி அந்தமுத்தி நீயானதுக்குக்குறி; மற்றைநான்கும் நீ யுன்னனுபவப்படிக்குச் சொல்லென்ன, சுவாமி! நாநாவிதமாகிய பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே ஆரோபிதம்; அது சங்கற்பத்தையுடையது; அந்தச் சங்கற்பத்தையுடைய ஆரோபிதமாகிய பிரபஞ்சம் அதிட்டானமாகிய என்னைவிட வேறல்லவென்று காணாததிரிவினாலே எனக்குச் சனனமாணம், எல்லாம் நானே யென்றறியில் சனன மாணமில்லை. இப்படிமற்றைய நான்கும், சுவாமி கடாக்ஷத்தினாலே எனக்கனுபவமாயிற்று; நல்லது, நம்முடைய அனுபவமுமிதுவே: சுருதியினுடைய முடிவிலே சொல்லுவதுமிதுமே: உன்னுடையவனுபவமு மிப்படியே யாகில் இதுவே உபதேசசித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வாயாகவென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்.

எழுவகைப் பிறப்பி லெடுத்தற் கரிய
மானிடப் பிறவி வாய்ப்பி லொருவற்
காதியி னதுகொண் டம்முத் தியினை
அடைகுத லேபய னஃறினை யன்றிச்
சித்திபுத் திகளிற் சிந்தனை செய்யின்
ஏதம தாகு மெதனு லென்னில்
உலகத் தின்கண் ணுைப்பி லொருவன்
அன்பு கிடைத்தா லவனு லாகிய
பயன்பெறு குதலே பழுதில் சிறப்பும்
அஃறினைப் போல லவனியின் மனிதப்
பிறப்பினைக் கொண்டே பிறவா நெறியை
அடைந்திடு மதனுக் கறிதற் கரிய
அவதி யியல்பென் றறிந்துள போதே
எத்தனம் பண்ணு திருப்பவன் றனக்குத்
தான்வஞ் சகனெனச் சாற்றலு மாகும்
இத்தகை வாகி னியம்பிடு சித்தி
அடைந்திடு குதல்பய னலவோ வென்னில்
அனந்த சித்தி யடைந்திடு மதற்குள
பிரம சித்தி பெறுகுத லேபயன்
அணிமாதி சித்தி யடைகுதல் பயனன்
றிஃதையு மன்றி யியம்பிடு மட்ட
யோகந் தானு மொள்ளிய பிரம
சித்திக் கங்கஞ் செப்பிய வகையின்
கருத்தறி யாது கருதி மாறுக
அனுட்டித் தேயவ் வணிமாதி தம்மைப்
பெறுவர் கருத்தைப் பேசக் கேண்மின்
காமா திகளைக் கைவிட லியமம்
விட்ட பொருள்கண் மேவிடற் றள்ளி
நிற்குத னியம நிருபா திகமாய்
ஓரா தனத்தி லுறைகுத லாதனம்
நாமரூ பத்தை நாடு மனத்தை
இருதய மதனி லிருக்கப் புகுத்தல்
பிராணு யாமம் புறவிட யத்தைப்
பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியா காரம்
விடயவா தனையை விகற்பற நிறுத்தல்

தாரணை யாகுந் தற்சொரூ பத்தை
நாட றியான நவிற்றிடு புறமும்
உள்ளு மறவவ் வொளிதா னேயாய்
ஒத்துநின் றிடலே யோங்கிய சமாதி
ஆதலி னிந்த வட்டயோ கமதும்
பிரம சித்தி பெறுதற் கங்கம்
என்னலு மாகு மினிப்புத் தியதும்
பயனல வோவெனிற் பகர்ந்திடு புத்தி
இடம்பொரு ளுறவு மின்பங் கீர்த்தி
என்றை விதமா மிவையைந் தினையும்
நன்றுயத் தேரி னன்முத் தியதாம்
இஃதினை யன்றி யிம்மா யாவித
சம்பந் தந்தனைத் தானினைத் திடுதல்
அறியாமை யாகு மஃதினைக் கேண்மின்
இடமு மழியா விடமே யிடமாம்
பொருளு மழியாப் பொருளே பொருளாம்
உறவு நீங்கா வுறவே யுறவாம்
சுகநிர திசய சுகமே சுகமாம்
புகழும் பெரியோர் புகழ்தலே புகழாம்
ஆகையிற் புத்தி யாகிய விதங்கள்
எழிலார் வீடே யிவ்வகை யன்றி
மாயையி னுளதாய் வந்திடு சித்தி
புத்திக ளென்று புகலிரண் டினையும்
அடைந்திட நினைத்த லபலம தாகும்
எதினு லென்னி லியம்பிடு மாயா
சம்பந் தத்தைத் தானடை குதற்கும்
சத்திய முத்தி சம்பந் தத்தை
அடைந்திடு மதற்கு மாகிய வருத்தம்
எட்டுணை யானு மிச்சையச் சங்கள்
உள்ளின் றியேவிட் டொன்றிய காயக்
கிலேசம் பண்ணிக் கிளர்தவ மதனில்
அடைந்திட வேண்டு மாகிய விந்த
இரண்டு வகைக்கு மேற்றமுந் தாழ்வும்
இன்றி வருத்த மெய்தல் சமமாம்
இத்தகை வருத்த மெய்தப் பட்டும்

அனித்தப் பொருளை யடைகுத லபலம்
அழியாப் பொருளை யடைகுதல் சபலம்
அன்றியு நன்று யறிந்த விடத்தில்
அவைக ளிரண்டு மசத்தா தலினால்
இன்பமோர் காலு மிலையவை தமினின்
றடைந்திடு மின்ப மலையா வறிவின்
ஆனந்த லேச மஃதறி யாமையில்
இவைகளி னிடமா யெய்திவந் ததுபோல்
அறிந்திடு மதனு லறிவா னந்தம்
பொருந்திடிற் சகல புத்திசித் திகளும்
ஏககா லத்தி லெய்தின தாகும்
இதுவன்றி வேத மெழிலா கமத்தும்
புருடார்த்த மாகப் புகனுன் கினினும்
சிவமடை குதலே சிறப்பென வோதும்
அச்சிவ மென்னு மழகிய வீட்டை
ஐயந் திரிவு மறவே யடைதல்
எம்மார்க் கத்தா லென்றிடில் வேத
முடிவினின் மொழியு மொய்ம்நெறி யதனில்
அடைந்திட வேண்டு மம்மார்க் கத்தின்
ஒழுங்கைக் கேண்மி னுபநிட மதனில்
ஏக மேவா வத்துவி தீயம்
பிரமமே யென்று பேசிடு மதற்குச்
சுசாதி விசாதி சுவகத பேதம்
சொல்லிய மூன்றுஞ் சொரூபத் தின்மை
என்றது வாகி னெழில்வே தாந்தப்
பக்கந் தனக்குப் பகர்ந்திடும் பந்தம்
விடிவை யிரண்டின் விவகா ரத்துனி
வெத்தகை யென்னி வியம்பிடக் கேண்மின்
நித்திய மாகையி னிகந்திடு கால
பரிச்சே தமதும் பரிபூ ரணத்துவம்
ஆகையிற் றேச வறைபரிச் சேதமும்
ஏகம தாகி னியம்பிடு வத்து
பரிச்சே தமதும் பகர்ந்திட வொண்ணு
தறிவாய்ச் சத்தா யானந் தமதாய்ப்
பந்தமுத் தியெனப் பகர்விவ காரம்

அதீத மாகி யசைவற விளங்கும்
தன்னிடந் தனிலே சங்கற்ப சத்தி
சங்கற்ப மல்லா தசங்கற்ப சத்தி
என்றிவை யிரண்டுண் டிவையிற்சங் கற்ப
சத்தி யேதென்னிற் சாற்றிடக் கேண்மின்
நினைவுரு பமதா நிகழ்த்திடு மதற்கு
வடிவே தென்னில் வகுத்திடு நாமம்
உருவ மயமே யோரோ ரிடத்தில்
ஒருவன் கூவு முறையது தானே
எதிரிட் டப்படி யெழுதுவது போல
நினைவது வென்று நிகழ்ந்திடு நாமம்
உருவது வென்று மொருபே தமுமில்
நவிற்றிடு ரூப நாம மயமும்
மாயா மயமே மாயையென் றதுதான்
யாதொன் றில்லா ததுமாயை யாகும்
உள்ளது மலவா யுருப்பெயர் மயமாய்
நினைவுரு பமதாய் நிகழ்சங் கற்ப
சத்திசத் தாய தற்சொரு பமதாம்
அதிட்டா னத்தி லாரோ பிதமாம்
ஆரோ பிதமு மதிட்டான மின்றி
விளங்கா ததுபோல் விளங்கிடுந் தன்னைத்
தவிரச்சங் கற்ப சத்தியுந் தோன்று
தித்தகை தோன்று மிருஞ்சங் கற்ப
சத்தி மயமாஞ் சருவங் கனையும்
சத்தாய் நிகழுந் தற்சொரூ பத்தில்
ஆரோ பிதமென் றறிந்தமை யாது
புறம்பெனச் சத்திய புத்தியைப் பண்ணிப்
பார்த்திடு மிடத்தில் பரமுயிர் செகமென்
றுரைத்திடப் பட்ட வொருமுப் பொருளும்
விளங்கிடு மவையை விளம்பிடக் கேண்மின்
சங்கற்ப சத்தி தன்மய மான
நாமரூ பமதே நாட்டிடு செகமாம்
அவற்றினை நோக்கு மறிவே யுயிராம்
அவற்றினை விளக்கு மறிவே பரமாம்

இத்தகை யாக வியம்புமுப் பொருளும்
உதித்துடு மிந்த வுயிர்பர மிரண்டில்
மேற்பரஞ் சர்வ விடயம தாகும்
சீவனே யேக தேச விடயம்
இந்தச் சீவ னிப்படி பொய்யாய்ச்
சடமாய்த் தோன்றுஞ் சகத்தி னுடைய
புணர்ச்சியிற் சடமாய்ப் போத வடிவை
விட்டட னிச்சை விளங்கிடு ஞானக்
கிரியை யுடைத்தாய்க் கிளக்கு மிவையில்
கன்ம முண்டாய்க் கன்மந் தன்னால்
தோற்ற முடைத்தாய்த் தொன்று தொட்டுச்
செனன மரணஞ் சென்று டன்வரும்
இத்தகை புரியு மிச்சங் கற்ப
சத்தியே பந்தந் தருமசங் கற்ப
சத்தியின் வடிவினிச் சாற்றக் கேண்மின்
பிராந்தியி லொருவன் பிசகிமா றுகத்
திக்குக டம்மைத் தேரு மிடத்தில்
சூரிய னின்று தோற்றிய திசையைக்
கண்டுந் துணிவாய்க் காண்குதல் கூடா
தையமாய்த் தோன்று மடுத்த பிராந்தி
உண்ணின்று நீங்கி னுள்ள படியே
துணிவாய் நேரே தோற்று மதன்றி
மந்த விருளின் மறைந்திடு கயிற்றைப்
பாம்பு போலப் பார்த்திடு மிடத்தில்
பாம்பல வென்றும் பழுதையே யென்றும்
ஆறத னாலே யறிந்திடு போதும்
துணிவது வாகத் தோன்றா தந்த
மந்தாந்த கார மாறிடிற் றோன்றும்
அஃதினைப் போல வறிந்திடு சாத்திர
சென்னிய ஞானஞ் செப்புத லின்றிக்
கிருதகிருத் தியனாய்க் கிளர்சா தனங்கள்
நான்கு முடைத்தாய் ஞானா சிரியர்
அருளதி னாலே யாரண முடிவாம்
மாவாக் கியத்தின் வகுத்திடு பொருளை

விருப்பம தடனே விசாரணை பண்ணி
இச்செக சீவ விருப ரம்மவைக்
கதிட்டான மாகிய வப்பர சொரூபம்
தானே யென்று தன்னுள் ளிருளை
யகன்று சமாதியென் றறைந்திடு கின்ற
சமாதான புத்தி தானது பிறந்து
தனதுசங் கற்ப சத்தியி னாலே
ஆரோ பிதமா யநேகத் துவங்கள்
விளங்கின வென்றும் விளங்கிடு மிவைக்கதிட்
டானந் தானே யாமென வென்றும்
பழுதையி னிடத்திற் பாம்பொரு காலும்
இல்லா தஃதி னிவ்வா ரோபிதம்
இலையென நீங்கி யெழிலதிட் டானம்
ஆய்நிற் குதலே யசங்கற்ப சத்தி
இதுவே முத்தி யிச்சங் கற்பம்
அசங்கற்ப மென்ன வறைந்திடு மிவற்றுக்
கதீத னேதா னுகையி லவையின்
உளதாம் பந்த மோங்கிய முத்தி
இவைதமக் கதீத னென்னனு மாகும்
இத்தகை யொருவ னெழிற்குரு வருளில்
ஐயந் திரிவற வறிந்து சொரூபம்
தன்னுடைச் சந்நி தான மதனில்
சங்கற் பத்திற் றுனு நாவாய்
விரிந்தது வென்றும் விரிந்திடு மெவையும்
அசங்கற் பத்தி லடங்கிடு மென்றும்
இவையே பந்த மெழில்வீ டென்றும்
இவைக ளிரண்டு மென்கணோர் காலும்
இலையிவை விளங்க லெம்மிட மதனில்
ஆரோ பிதமென் றறிந்த வறிவு
கலக்க மில்லாமற் காத்திர நீங்கும்
தன்னள வதனுந் தயிலதா ரையினில்
நின்றிடின் முடிவி னிகழ்பந்த முத்திக்
கதீதம தாகு மழகிய பிரம
சித்தி யதனைச் சேருவ னேரே.

உரோமச முநிக ளுண்மகிழ்ச் சியுடன்
பணிந்திடு கின்ற பழங்கிரி மேய
விருத்தவம் பிகையே விண்ணப்ப மொன்றுண்
டுரைக்கேன் யானு முன்செவி சாத்தி
அருள்செய வேண்டு மறைநீ யென்னில்
கடையனேன் றனக்குங் கருணைய தாகச்
சுட்டிறந் தொளிருஞ் சுயம்பிர காச
சிவதரி சனத்தைச் செப்பிட வேண்டும்
நல்ல துனக்கு நாமே யகவிருள்
நீக்கிமுன் படியே நிலையினில் வைத்த
வகைப்படி யேநீ வகுத்துரை யென்னில்
இருளற நீக்கி யிதுவர நோக்கில்
இவ்விடத் துண்டா யிலகுவ தேசிவம்
விளம்புமச் சிவத்தை விளக்குவ தேநீ
நீவிளக் குஞ்சிவ நின்றறி குதல்யான்
இவ்வனு பவத்தி லியம்பிய ஞாதுரு
ஞானஞே யம்மிவை நண்ணிநிற் கையினில்
சிவதரி சனமெனச் செப்பிட லாகா
என்றெனில் யானுரை யெழிலனு பவத்தில்
சிவம்நீ நானெனச் செப்பிய மூன்றும்
உரைமாத் திரமவை யொருமுத ருனே
எப்படி யோர்முத லென்றெனிற் சொல்கேன்
சச்சிதா னந்தத் தன்மயஞ் சிவமெனச்
சாற்றுதல் போலுஞ் சாற்றுமோங் காரத்
தடங்கிநின் றிடுமூன் றக்காம் போலும்
நீலோற் பலமென நிகழ்த்திடல் போலும்
கடமட மகதா காய மெனவே
சாற்றுதல் போலுஞ் சாற்றிய விவையில்
உரையே பின்ன முளபடி நோக்கில்
ஏக மேயா மித்தகை போல
நானீ சிவமென நவிற்றிடு மூன்றும்
சென்மாத் திரமே சொரூபம தொன்றே
ஒன்றே யாகி யுயிர்க்கிது வதுவென்
றுரைத்திடப் பட்ட வுருப்பெயர் மயமா

மாயை தோன்றும் வகையே தென்னில்
அஞ்ஞா னத்தா லச்சொரு பத்தை
மறந்துயி ரிதுவெனு மாயையைக் காணும்
ஒருமுத லான வுயிர்க்கிரு ளென்றால்
பாசிவ மதற்கே பந்தமுண் டாகும்
மேனு மோர்சிவம் விளங்குத லிலையில்
ஒருகா லையினு மொருவாப் பந்தம்
என்றெனி லந்த வெழிற்சொரு பற்குப்
பந்த முத்தி பகர்ந்திட லாகா
உன்னரு ளதனி னுபக்கிர மத்தை
அன்றெ னக்குநீ யருளிய வகையே
சொல்கே னந்தச் சொரூப வொளியில்
கதிரொளி தோன்றுங் கானலே போலப்
பேசவொண் ணாத பின்னு சத்தி
தோன்றிடு மதனிற் சொரூபசிற் சத்தி
சாயை பதியிற் சகமுயிர் பரமென
ஓர்முப் பொருளு முடனே விளங்கும்
எத்தகை யென்னி லியம்பிய பின்னை
திரிகுண சமுகஞ் சேர்ந்து நிகழும்
சத்துவ குணத்திற் சாயை யேபாம்
எண்ணி றந்த விராசத குணத்தில்
சாயைக ளேயுயிர் தாமத மிரண்டாம்
இருண்மா யையென விருளுயி ரவையை
மறைத்தே நிற்கு மாயை சகமாம்
தனுமுத லான சகமதுண் டாகக்
கணக்கது வாகிக் கன்மமு நிகழும்
இத்தகை பின்னு விருஞ்சத்தி தன்னில்
ஐந்து பொருளு மன்றே நிகழும்
இதிற்பந்த முத்தி யிசைத்திட லாகும்
இராசத குணத்தி லிசைந்திடு சாயை
ஆகிய வுயிர்க ளதிட்டான மான
தற்சொரு பத்தைத் தாமத விருளால்
மறந்துழ வகையாய் மாயையி னுழலும்
சத்துவ குணபரந் தனக்கொரு காலும்

இருளே யில்லா வியற்கையி லருளில்
தனதங் கிசமுயிர் தானென வறிந்து
கூபத்தில் வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத்
தாயே வீழ்ந்த தகைமையின் பரமே
மாயை தனிலே வந்துரு வைக்கொண்
டைந்து தொழிலு மடைவுட னடத்தி
இருளினை மாற்றி யெழிலதிட் டான
தற்சொரு பத்தைத் தானடை விக்கும்
இருளது நீக்கி யிருந்த விடத்தில்
உயிர்பர மிரண்டு முடலுயிர் போலப்
பின்னு சத்தியிற் பெற்றிடு முத்தி
உயிர்பர மிரண்டு மொன்றே யாகி
அபின்ன சத்தியி லடைந்திடு முத்தி
அபின்னையைப் பார்த்தே யதுநீ யென்ன
அருமறை யோது மதுவறி யாமல்
பின்னையைப் பார்த்தே பேத வாதிகள்
பாவனை யென்றே பகுத்துரை செய்வர்
உயிரின் சாட்சி யொருநா னேயாம்
பரத்தின் சாட்சி பரைநீ யேயாம்
அப்பால் விளங்கு மதுசிவ மேயாம்
பின்னு சத்தியிற் பிறிவைக் குறித்தே
இவ்வகை மூன்று யியம்புரை யன்றிப்
பார்த்துட நோக்கிற் பரம்பொரு ளொன்றே
இப்பரம் பொருளே யெழிற்சிவ தரிசனம்
என்றே முன்ன மியம்பிய துமையே
சுட்டொடு நோக்கிற் றோன்றிடு மூன்றாய்ச்
சுட்டின்றி நோக்கிற் றோன்றிடு மொன்றாய்
மூன்று மிறந்த முப்பா ழதனில்
தற்சிவ சொரூபந் தானாய் விளங்கும்
பின்னு சத்தியிற் பிறந்தது மூன்று
பின்னை தனிலே பெயர்ந்தே யொடுங்கும்
அப்பால் மௌனத் தழகிய சிவமே
அழகிய சிவத்தி லாரோ பிதமாய்ப்
பின்னை நிகழும் பெயரா தென்றும்

அதிட்டான மான வச்சிவ நேயம்
உலகமாய்த் தோன்றி லுயிரு மருளும்
விளங்கிடுஞ் சிவமாய் விளங்கிடும் போதில்
உயிரு மருளு மொருசிவ மேயாம்
இத்தகை கண்டே னெழிற்சிவ தரிசனம்
சிவனமக் கருளிய சிவதரி சனத்தின்
படியே யுனக்குநம் பார்வையி லுண்டாய்
விளங்கிற் றந்நிலை விட்டுநீங் காது
நில்லென வருளிய நிமலநா யகியே
மலந்தினு நாயை வளப்பம துடைய
சிங்கா தனத்திற் சேர்த்துவைத் ததுபோல்
எனக்கே நகைவரு மெனது சரித்திரம்
எனக்கு மிந்த வெழிற்சிவ தரிசனம்
அளித்தனை யிதற்கோ ரறைகைம் மாறென்
பரையே யுனக்கே பரங்கா ணென்னைக்
காத்தது காத்தாய் கடைபோ கக்கண்
பார்த்தெனை விடாது பரிந்துகொண் டருளே.

சத்தினி பாதந் தான்பிறந் திதயம்
சுத்தம தடைந்து தொல்லைமூ வுலகும்
கான்றமசோ றதனிற் கண்டென விடுத்து
வீட்டின் பினையே விரும்பிடி னுகம
விசாரணை செய்ய வேண்டிடு முத்தி
உண்மையின் மும்முத லுண்மைய தாகும்
அஃதையு மன்றி யவனியி லோர்பொருள்
உணர்ந்திடு மிடத்தி லுருவுட னுமம்
தோன்றுதன் முனமே தோன்றிடுஞ் சிவமதை
இருளினிற் றெரியா திதுவெனச் சுட்டி
எய்திடு மாயை யிருவினை யதனின்
ஆகையிற் பதிபசு வாணவ மாயை
கருமமுந் தோன்றுங் கருவிதி னேக்கின்
மும்முத லவையின் முத்தியிற் பசுவை
விடவேண்டு மென்னும் விருப்ப மதனில்
இருவகை யாகு மிரும்பதி பசுவும்

மூவகை யாகு மும்மலந் தனின்மற்
றவைதனக் குக்குறி யதுவிது வாகும்
அதுவிது நீங்கி லவைமூன் றகலும்
அவையினின் மூல மாணவ மாகும்
அறுவைக் கழுக்கை யகற்றிடு முவரும்
சாணமும் போலச் சாற்றிய விரண்டு
மூலங் கெடுக்க மூலனே கூட்டி
உற்பவ முதலா யுரைத்திடு மைந்து
தொழில்செய் திடுவன் றென்மையி லேநின்
றந்தகன் கண்ணி லப்பட லந்தனை
எடுத்திடு முனமதற் கேற்றவு டதங்கள்
சேர்த்திடி னிதமாய்த் தீர்ந்திடு காலம்
பொருததது போலும் புகன்றிடு மாயைப்
பிறப்பினுக் கஞ்சிப் பிறப்பைநேர் நீக்கும்
நெறியே தெனவந் நெறியினை யுசைப்பார்
ஆரெனத் தேடி யரற்றிடு காலையின்
சிவமே ஞான தேசிக னாகும்
அவனரு ளாலே யாகம நெறியின்
ஐந்து தொழிற்கு மரனே யுரியன்
ஆமென் றுயிர்பொரு ளச்சார் பெவையும்
உடற்கா வலையு மொருங்கே நீக்கி
அருளினை நோக்கி யாசா னருளில்
உச்சியி னிற்கு முபலம் போல
ஆணவ மாயை யவையினிற் றேன்றும்
மறப்பு நினைப்பு மாற்றிடி லல்பகல்
அற்றவீ டென்றே யறைந்திடு மாகமம்
அவ்வீ டதனி னனுபவந் தன்னின்
பெத்தத்தி னிற்கும் பெற்றியைப் போல
இதுவெனத் தோன்று மெவையவை யனைத்தும்
நியதிசெய் ததுவாய் நிற்றல் சமாதி
சமாதியை நீக்கிய சாக்கிரந் தனினும்
சிவமே யைந்து செய்கையி னடித்தல்
கண்டுதற் செயலைக் கைவிட வேண்டும்
இத்தகை நெறியை யெய்திப் பாலன்

பித்தன் பசாசன் பெற்ற குணங்கள்
மருவியே நிற்றல் வாய்மை நெறியாம்
தேகாந் தத்திற் சிவமே சேர்வன்
இஃதா கமநெறி யினியா ரணநெறி.

சாதன நான்குந் தன்னிடத் துதித்த
பின்னர் விசாரம் பேத மபேதம்
எனவிரண் டவையு மீசனு முயிரும்
இருமுத லென்றே யியம்புதல் திரிவு
ஒருமுத லென்ற லொள்ளிய காட்சி
ஆகையின் வேதத் தந்தவி சாரம்
செய்திட வேண்டுஞ் சிறப்பெனி லாகமம்
அன்றது சிறப்பா மத்தியான் மீகம்
சொல்லிய பிரபல சுருதியே சிறப்பு
இத்தக வன்றி யெழிலார் சுருதி
அரசன துரையி னவைமற் றெல்லாம்
மற்றோ ருரையின் மறையினைப் பற்றி
நிற்கு மதன்றி நிமலன் சுவாசம்
வேத மாகமம் விளங்கிய வாக்காம்
அதனுன் முந்திய தருமறை யாகும்
இதற்கதி கார மின்றிய வைசியர்
சூத்திர ராதி சொல்லிய போர்க்கு
விசாரணை பண்ணி விளங்கிட லாகும்
அவரவர் சரிதை யவரவர்க் கேயாம்
பத்தியு ஞானமும் பகர்வயி ராகமும்
எக்குலத் தோர்க்கு மெய்திட லாகும்
அறிவே குலமென் றறைந்திடு முலகம்
நற்குலம் வினைவி னண்ணின தாகும்
மூன்று கடனு முனமுடித் தோர்க்கே
ஞானவி சாரணை நாடிமேற் கொள்ளும்
காமா ரிந்த நாநா விதமாம்
பிரபஞ் சத்தின் பிறப்பிடந் தானே
தெவரினை யுடைய தெமக்கிப் பிறவி
எய்தின தெந்த வேதுவி னிஃதாம்

இறந்திடு மெந்த வேதுவி னென்றும்
தேர்ந்திட வேண்டுந் தேகேந்திரி யாதி
நாமல சித்தே நமதுரு வகிலம்
பழுதையை யிரவிற் பாம்பென் பதுவின்
சிவமஞ் ஞானத் திருக்கினிற் றிரிவாய்ச்
சகமெனத் தோன்றுஞ் சங்கற் பத்தில்
பழுதையி னுளதாய்ப் பகர்ந்திடும் வடிவே
ஆரோ பிதமா மரவிற் றங்கலில்
அச்சிவ வடிவே யகிலந் தங்குஞ்
சகப்பொரு ளெல்லாஞ் சத்துச்சித் தின்ப
வடிவ நாமமிவ் வகையைந் தியல்பில்
உதித்திடு முன்ன முரைத்திடு மூன்றும்
சொரூபசம் பந்தஞ் சொலும்பி னிரண்டும்
மாயைசம் பந்த மற்றிவை தம்மை
யூகித் துணரா துணர்வுடைத் தாகித்
தோன்றி டும்பொருள் துவக்கிற் பிறவி
சிதைந்திடுஞ் சகலத் தியாகந் தன்னில்
சகலத்தி யாகந் தானெது வென்னில்
பாம்பென வீக்கிப் பழுதையென் றறிதல்
போலநா மாதி போக்கிச் சொரூபம்
பெற்றிட லஃதெப் பெற்றியி னுண்டாம்
அரவெனும் பிராந்தி யகன்றிடுந் தீபம்
வந்து விளக்கில் வகையது போல
ஆசா னருளி லருமறை யந்த
ஞானவி சாரமே ஞானதீ பமுமாம்
அவ்விளக் கங்கொண் டறிந்திட வேண்டும்
அதிட்டா னந்தோன் றிலாரோபி தம்போம்
தனையா ரென்றே தான்முதற் றேரின
துளபடி யுணரி னெருங்கே யனைத்தும்
தோன்றிடும் பழுதை தோன்றின வுடனே
கட்செவி யென்றல் காணு தஃதின்
அகிலமு நீங்க லன்றியே தோன்றில்
பேய்த்தேர் போலப் பிரவர்த் தகமும்
கனவது போலக் காண்டிடு மவையாய்

நின்றிட லொருவி நித்திரை தன்னில்
கண்டிடுங் கனவிற் காட்சியீ தென்று
தனைவே றுகத் தானுணர்ந் திடலின்
உடன்முதற் றள்ளி யொருசிவ நாமென்
றிருளகன் றுறுதி யிதயத் துதித்துக்
கந்தர்ப்ப நகரங் கண்டிட விற்சகம்
கண்டிவ் வுறுதி கலக்கமில் லாமல்
நிற்றல் சமாதி நிலையிது வாகும்
உடலந் தத்தி லொன்றுவன் முத்தி
இதுநின் மலமுடை யிதயருக் காகும்
மலினநெஞ் சுடைய மகற்கு முன்னு
விதமா மசுத்தம் விலக்கும் பொருட்டுச்
சுத்தவா தனையைத் தொடங்கி
மனோலயஞ் செய்யின் வாய்த்திடும் வீடே.

விரிவுறு முருவ நாமம தகற்றின் விடயங்கள் விளங்குறு வித ஞன், மருவுறு பொறிபோம் பொறியறக் கரண மாய்ந்துறுங் கரணமாய் தலினுற், புருடன்முன் னேழுஞ் சுத்தமோ ரைந்தும் போமிதாற் சச்சிதா நந்தங், கிரியயற் றிலங்கு மென்றனள் விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 1

உளப்படு முருவ நாமம தகற்றி னுள்ளசற் சிற்சகந் தோன் றும், வளப்படு மிதனு லுலகுகண் ணுடி வருநிழ லாநிழன் மறிந் தால், விளக்குறு ஞான வெளியதா மிதனின் விளையுமின் பென வெனக் கிசைத்தாள், கிளக்குறு தவத்தோர் தரித்துரை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 2

பழுதையென் றுணரிற் றன்முனர்த் தோன்றும் பாம்புமப் பழுதையா மதுபோன், முழுதுண ரறிவாந் தன்னையே காணின் முரணுறு சராசர மெவையு, மெழுதரு மறிவா விளங்குமென் றிசைத்தா ளெழுபவந் துடைத்தெனை யளித்த, கெழுமணி முத்த நதிசெறி விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 3

சொரூபமே தானென் றுணர்தரிற் பரனுந் துகளுறு சீவ னுஞ் சகமு, மருவுதன் னினைவி லெழுந்தமித் தைகளாம் வந்திடு பந்தம்வீ டிலவா, மொருவுயிர் தானென் றுணரிலம் மூன்று முள

பந்தம் விடுமுண் டென்றாள், கிரிதவப் பயனாய் வருமொரு விரு த்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 4

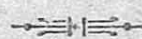
அறிபொரு ளறிவோ னறிவினைக் கொடுப்போ னெனமுப் பொருளுமோர் விடயம், பொறியுறப் பிடித்தா லுளவிதை விடுத் தோர் பொருளைநா டென்முன ரிடையே, மிறிவறத் தோன்றுஞ் சொருபமிந் நிலையிற் பேசுமுப் பொருள்களு மிலவாங், கிறியற வறிதி யென்றனள் விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 5

அரவிலை பழுதை யுணர்ந்தவர்க் கதுபோ லகிலமெய்ப் பொருளினை யுணர்ந்தோர்க், கொருவுறு திருத்த லெனையெனிற் கான லுறுசல மிலையென வுணர்ந்தும், மருவலி ஞானா விகாரமே தென்னின் மலிகன வினிலுறு மென்றாள், கிருதுசெய் மறை யோர் பரவிய விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 6

தடத்தின்மற் றதனிற் றங்குபல் கடத்திற் சாயையுஞ் சாயை யில் லதுமாய்த், திடத்தொடு விளங்கும் விசும்புபோ லீசன் சீவ னிங் கிருவர்சாட் சிகளா, மிடத்துறும் பினையிற் றோன்றுறுஞ் சிவமிங் கிருவர்சாட் சிகளுமொன் றென்றாள், கிடைத்தநன் னிதி யா யெனக்குறும் விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 7

ஓதுறு நாம மகற்றிடிற் றோன்று முள்ளசற் சிற்சுக மிது வே, தீதறு சீவ சாட்சியிங் கிதனைத் தெரிந்திடுஞ் சீவனு மிதுவா,யேதமொன் றில்லாப் பிரமமா மென்றெ னிருளற வருள் புரிந் தளித்தாள், கேதமி றவத்தோர் சூழ்தரும் விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 8

எஞ்சுறு முளத்தோ டென்னையா ரென்றே யிரங்கியே திரிந் துழல் வேனை, மஞ்சுறழ் கரத்துக் கன்னனைக் குந்தி மகனென வுணர்த்துதல் கடுப்ப, வஞ்சலென் றழைத்து நீயது வாகு மைய மின் றென்னவே யளித்தாள், கிஞ்சுக வாயா லுஞ்சிட விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. 9

குமாரதேவர் நெஞ்சுவிடு தூது.

பூவாய்த்த கற்பகப்பூம் பொங்கரிடத் திற்சிறந்தோன்
றாவாய்த்த செங்கமலத் துள்ளிருந்தோன் - மாவாய்த்த
மார்பகத்தோ னாகமுற்றோர் வஞ்சகக்கூற் றைக்கடந்த
சீர்மிகுத்த காயத் திறன்முனிவோ - ரேர்மிகுத்த

மாணிக்கப் பைவிரித்து வாழுாகர் பாருறைவோ
ராணிப்பொன் போன்றமறை யாகமங்கள் - பேணி
யுருவே யருவே யொளியே வெளியே
தெருளே யருளே சிவமே - பொருளேயென்
றேத்துஞ் சுகசொருப மின்னருளே யோர்வடிவாய்
நாத்துதிசெய் பேரு நயந்தருளித் - தீர்த்தனென
வந்தபிரா னுயேன் மலதிமிரம் போக்குதற்கென்
சிந்தைகுடி கொண்ட செழுஞ்சோதி - வந்தனைசெய்
யன்பர்க் கெளியா னதிகரே யாயிடினும்
வன்பர்க் கரிதாய மாணிக்க - மன்புக்க
மந்தரமே மத்தாக வாசுகியே நாணுகச்
சந்திரன்றா ணுக்கடலே தாழியா - வந்தார்தம்
வன்பிற் கடைய வருமமுதம் போன்றெழா
தன்பிற் பெருகியெழு மாரமுதந் - துன்பத்
திரையாழி வீழ்ந்தவரைத் தீதறியா முத்திக்
கரைமேல் விடுக்குமொரு கப்பல் - விரவிவரு
மாகமே யாதி யநேகபிர பஞ்சமெலா
மேகமாய்க் காட்டு மெழிற்சித்தன் - மாகசுர
ரேமாக்க வெம்மனோ ரியாரு மிறுமாக்கக்
கோமாக் கருணைமழை கூர்மேகம் - பாமரருங்
கண்ட பொழுதே கசிந்துகசிந் துள்ளுருகித்
தொண்டுசெய மேவுஞ் சுவைக்கரும்பு - பண்டு
பிரம னகந்தை பிறங்கா தடங்கப்
பரம வொளியாய்ப் படர்ந்து - சிரமனந்த
கோடி படைத்துக் குலவுலகெ லாந்தானுய்
... ...
தம்மை யழுக்கறவே தான்றுடைத்த லன்றியுயிர்
வெம்மை யழுக்கு மிகத்துடைத்துச் - செம்மைதரு
வீட்டின்ப வெள்ளத்து மேன்மைபெற வேழுழ்க
நாட்டுமணி முத்தா நதியுடையான் - மீட்டரிய
மெத்து கடமாதி வெறும்பொய்க் கதிட்டானச்
சத்தெனுமோர் மேன்மைத் தகுநாடன் - மொய்த்து
வரும்பே ருருவமாய் மன்னுபொரு ளெல்லா
மொருங்கே சுகமான வூரான்
... ...

தாளிலே நெஞ்சுவைத்துத் தாங்குடும்பி போனடிக்கு
மீள்கிலா வன்புடைய வித்தகரு - மாளாத்
தகைமை யுடையோராய்த் தக்கபணி செய்தே
யகமு முகமலர் வாருஞ் - சுகசொரூப
மொன்றென்றே சொன்ன னுலகமே தென்றிடவே
நின்றபழு தையிடை நீளரவ - மன்ற
வுதிக்குமா றப்பொருளி னுண்டாமென் றோத
விதித்த பழுதை விளங்கின் - மதித்தபாம்
பேகு மதுபோ லெழிற்சிவங்கண் டும்மூலக
மோகாதி தோன்ற லெனையென்ன - மோகமறக்
கானலினீ ரில்லையெனக் கண்டுநீர் தோன்றுதல்போ
லீனமில்பொய் யாய்த்தோற்று மென்றிசைப்ப - வான
பழுதையினிற் பாம்பும் பகர்கான னீரு
மெழுமோர் தகையா யிவைதாங் - குழுமியே
நானுவா யோர்பொருளி னண்ணுவதே தென்றிசைப்ப
வானுத பொன்மண்ணி லாபரண - நானு
கடமாதி தோன்றுமொரு காரணம்போற் றேற்றுந்
திடமாநீ காணென்று செப்பத் - திடவா
னொருவன் றொழிலா லுளவா மிவைதா
மருவுமிவை யாவரால் வந்த - துரையெனவே
விண்ணிணிடைப் பீலி வெயிற்குஞ்சந் தோன்றுவபோ
னண்ணு மெனவே நயந்துரைப்ப - வெண்ணுமவை
பற்பல வானுலும் பகருருவொன் றுமிவைதாந்
துப்புடைநா நாவுருவாய்த் தோற்றுவதென்-செப்புகெனக்
காந்தருவ மாநகர்போற் காணெனவே யந்நகர்தான்
போந்தவிவ காரமின்றுப் பொய்யாகு - மேய்ந்த
விவற்றுள் விவகார மேய்வ தெவனென்னக்
கவற்றுள் கனவு விவகார - நவிற்றுதல்போ
லாமென் றுரைப்ப வதுநினைவின் வாதனையாந்
தோமுறுபொய் வாதனைதான் றாய்தாய - சேமப்
பொருட்கே தெனவந்தப் பூரணத்திற் றேன்றுந்
தருக்கா நினைவாகுந் தானென் - றுரைப்ப
வதற்கு நினைவெழுமோ யாதென்று கேட்பக்
கதித்த கனவிலே கண்டா - யிதைப்பொய்யென்

றுன்னுது கேட்டி யுளஞ்சற் றசைந்தக்கான்
முன்னும் பாமுயிர்கண் மொய்த்தெழுந்த - மன்னு
வுலக மிவைதோன்று முளமிறந்தா லிந்தக்
கலகமெலாம் பொய்யாய்க் கனதை - யிலகியதோர்
மெய்யொன்றே யாகு மிளிரு முளத்துருவ
நையா வுருவமொடு நாமமாம் - பொய்யுளந்தா
னுன்னினைவு தீதென்றே யூகத்தா னேக்குமிடத்
தந்நினைவு நாமவுரு வாகுங்கா - ணந்நினைவு
கோடி கணத்திற் குதித்தெழலா லிவ்வுலகு
நாடற் கருவுருவ நாமமாய்ப் - பீடுபெறத்
தோற்று நினைவைத் துணித்தாற்சற் சிற்சுகமே
மாற்றற் கரிதாய் வயங்கலுறுஞ் - சாற்றுமிதா
லுள்ளமே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுள்ளமா
முள்ளமலா தேயுலக மொன்றில்லை - யுள்ளே
மதூரந் தருஞ்சாத்தன் வன்கோயின் முன்னே
சதூரங்க மாபலமாத் தங்கும் - குதிரைகரி
தோரா ளெனும்பெயருஞ் செப்பியபேர் கொள்ளுருவு
நேராது பொய்யென்று நீக்கியே - தேருமிடத்
துற்றிடுமுக் காலத்து முள்ளமண்ணே மற்றெல்லாம்
வெற்ற வெறும்பொய்யாய் விடுமிவைபோற் - சொற்ற
பெயருருவ மானவெல்லாம் பேணுது நீக்கிற்
செயிரறுசித் தொன்றே திகழு - மியல்பாங்
கடலிற் றிரை நுரை காண்டிவலை மொக்கு
ளிடமுற் றெழினு மிதுபொய் - திடமுறுமெய்
யாவ தெதுவென் றறியுமிடத் தப்பொருளின்
மேவு திரை நுரை வெண்டிவலை - தாவியெழு
மொக்கு ளெனும்பெயரு மொழிபெயர்கொள் ளும்முருவு
மொக்கவெறும் பொய்யா முருசியுடன் - றக்க
நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சிமய நீரொன்றே மெய்யாம்
பகுக்கு மவைபோலப் பாரிற் - றொகைக்கரிதாய்க்
காணுமுரு நாமங் காணுது பொய்யாகு
மாணுறுசற் சிற்சுகமே வாய்மையாம் - மாணு
இருப்பதுசத் துச்சத்தா லெண்ணுருவ நாம
மிருப்பதுபோற் றேன்றும்வே றில்லை - யுரைப்பரிதாய்த்

தோன்றுதல்சித் தூச்சித்தாற் றேன்று முருநாமந்
தான்றனித்துத் தோன்றுவது தானில்லை - யான்றசுகந்
தானே யுளதிதனுற் றங்கு முருநாம
மானுச் சுகம்போ லணுகியிடு - நானேதை
வேறேது மில்லை விரிதிரை யாதிகடாங்
கூறுசல மொன்றே குறிக்குங்காற் - றேறிற்
பொருளொன்றே யாகும் புனிதமுறு நெஞ்சால்
தெருளொன்றிக் காணென்று செப்ப
... ...
கண்ணிணைக்கோ ரின்னமுதாக் கண்டு பணிந்தேத்தி
யுண்ணினைவு தோன்று துறுபோதி - லெண்ணமொரு
மெய்யரெலா நிற்ப வினையேனைத் தானேக்கி
யையனருண் மாலளித்தா னன்றுமுதற் - றுய்ய
வவன்றருமின் பம்பெறவே யாசைமிகக் கொண்டே
னுவந்தவன்பாற் றாதுவிட வுன்போ - னிவந்த
கடல்சூ ழுலகனைத்துங் காண்கிலே னெஞ்சே
யிடர்போக்குந் தூதாநீ யின்று - திடமாகச்
செல்லவே வேண்டுஞ் சிறியே னுயிர்த்துணையே
நல்ல வெனக்குதவு நாயகமே - புல்லறிவா
ளுயேன் பிறந்திறந்த நாளெல்லா மென்னுடனே
நீயே பிரியாது நின்றதனு - னீயேயென்
றுதையுந் தாயுந் தமரும் பெறுநட்புஞ்
சூதையே செய்வார் துணைவரோ - நீதயவா
யென்பா லொருமித்திங் கேகாந்த மாயிருந்தா
லுன்போலு மென்போலு மொப்பாரா - ருன்பெருமை
யாகமமு மாரணமு மான பலகலையு
மியோகிகளுந் தாமே யுரைக்குங்காண் - மோகக்
கருத்தடங்கின் முத்தியது கைபகலிற் கட்டென்
றுரைத்த தானுமைக்கென் றுன்னி - விரித்துப்
புகழ்ந்த தலைவே புகலரிய நெஞ்சே
மிகுந்த பிறப்புவீ டென்னுந் - தகுந்தொகைக்குக்
காரணமு நீயே கருது முலகமெலா
மேரிணங்கு நின்னையல்லா தில்லைகாண் - பாரிணங்கு
நீசற் றசைந்தா னிகழு முலகாகும்

நீசற்றுந் தோன்றாது நின்றக்கான் - மாசற்ற
மெய்ச்சிவமே யாகு மிளிருமிதா லுன்பெருமை
யச்சிவந் தானே யறியுங்காண் - மெச்சு
முறவா லுயர்வா லுனைப்போ லெனக்குப்
பிறிதா ருளரதனாற் பேணி - யறவாழி
யான்குமார தேவன்பா லன்புடனே தூதுசெல்ல
நான்கருதி யுன்பா னவிற்றினேன் - யான்புகலு
மவ்விறைவ னென்று மமருமிடஞ் சொல்லக்கேண்
மௌவன் மணக்கு மலர்ச்சோலை - செவ்விதரு
முத்தா நதிசூழ் முதுகிரியா மாங்குநீ
வித்தார மாய்ச்செல்லு வேலைதனிற் - கத்துஞ்
சமயரெனும் பொய்வேடர் தம்மைமிக நாடி
யமருமுற வாமென் றணுகேல் - கமைவி
லரிவையர்தா மென்றியம்பு மாமாவை நாடேல்
கருது விடயமெனுங் கானின் - மருவு
நெறிதப்பிப் போயதனு ணின்று மயங்கேல்
பொறிமத்த மாவொடுபோ ராடேல் - செறிவுற்ற
காமமெனும் பங்கத்திற் காலிடேல் கோபமெனுந்
தூம வழன்மிதித்துத் துள்ளியிடே - னமவுரு
முன்பின் புடைபெயர்ந்து முன்னிநோக் காதேகி
யன்பெலா மோருருவே யானவரு - மின்பமய
மாகி யிருப்போரு மரியதவச் செல்வர்களு
மேகமெனுந் துணிவை யெய்தினரு - மோகமறு
வீரசைவ நாயகரும் வேத முனிவரரு
மோரா கமசைவ வுத்தமரும் - பாரோரு
நாற்றிசையுஞ் சூழவவர் நாப்ப ணுடைச்சூழ
மேற்றிகழ மிந்து விளங்குதற்போற் - போற்றுங்
குமாரதே வென்னுமோர் கோமா னிருப்ப
னமாவென் றவன்சபையை நாடி - யெமாலன்பு
தன்னடிக்கீழ் வைக்கத் தருகருணை செய்தானைப்
பொன்னடியென் சென்னி பொறித்தானை - மன்னு
பவளமலை யுபய பாரிசத்துஞ் செம்மை
திவளருவி தூங்குந் திறம்போ - னவமார்
கமழுநீர் தொடையல் கலந்தபுயத் தானை

வழுநீத்த பாமாலை மன்னைத் - தொழுவார்க்கு
வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மிகவளிக்கு
மீண்டிய தெய்வ மிருந்தருவை - மாண்டறியா
வானந்த செல்வ மளிக்குஞ்சிந் தாமணியை
வானந் துதிக்கவரு மாதவத்தைத் - தீனனே
னேதுபிழை செய்தாலு மேழையே னுக்கிரங்கித்
தீதனிவ னென்னாத தெய்வத்தை - யோதும்
பழமலையான் பாகம் பதியா விளமை
யழகுடனே வாழுமுமை தம்மை - வழுவாது
தந்தசச்சி தானந்த சாகரத்தி னூடாடுஞ்
செந்திருவா மூங்குமர தேசிகனைச் - சிந்தைநீ
பொன்னே மாகதமே பூரணமே யாரணமே
யன்னே முதுகிரியா ராரமுதே - மன்னேயென்
றேத்திப் பணிந்தங் கெழுந்து கரஞ்சிரமேற்
சேர்த்துப்பின் கைகட்டிச் சென்றுநின்று - தீர்த்தனே
யுன்பவனி கண்டங் குனதுகடைக் கண்ணோக்க
மன்புடனே பெற்ற வரிவைதா - னின்பம்
பெறுவ தலாலவித்தைப் பேரிருளில் வாடி
யுறுவளோ யாவு முதிக்கச் - செறியும்
பகுதியெனும் பௌவத்துப் பாடொலியி னாலே
மிகுதி வருந்துவளோ மேனி - யகமென்று
மூலவகங் காரமெனு மூரிமத வேளினாற்
சால மயங்கத் தகுவளோ - கோலியே
கத்துசம யக்குயிலின் காரொலியா லானந்த
நித்திரைபண் ணாது நிகழ்வளோ - சுத்தமுறுஞ்
சாத்தீக மாயையெனுஞ் சந்திரனல் வெம்புவளோ
காத்தாள்வாய் மற்றிவளைக் காணென்றே - யாத்தன்
திருவடியில் விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கி
யிருமைதரு மிவ்வுலக மெல்லா - மொருமைபெறு
பேரின்ப மாகியென்றும் பேரா திருந்தவிந்தச்
சீரின்ப நாயேன் செறிந்தோங்கத் - தானப்பா
யின்றிவளுக் கீத லெழில்வள்ளா லென்றியம்பி
நன்றெனவே சம்மதிப்ப நன்குரைத்து - மன்றலுறு
சற்குமர தேவன் றருங்குவளை மாலைநெஞ்சே
யிற்பெறவே வாங்கிவா வின்று.

தத்துவராய சுவாமிகள்

திருத்தாலாட்டு.

என்ன தியானென் றினியொருகா லத்தினுள்ளு
முன்ன லறவூ னுயிர்வேறு செய்தானே.

பூண்ட புலன்கள் பொறிவழியே போகாமே
மீண்டிரு வென்று விளம்பும் பெருமானே.

புறற்கடந் தோன்றாத வண்ணம் புரளாமே
மற்கட மாமனத்தை மாட்டும் பெருமானே.

பொய்யாகு மெய்யில் வேறாகும் புருடனைக்
கையா மலகமெனக் காட்டும் பெருமானே.

உனைமறைய மூடு முணர்விலா மாயைக்
கனவிருளைக் காணென்று காட்டும் பெருமானே.

கண்ட விருளைநீ காணாதே யவ்விருளைக்
கண்ட வறிவைநீ காணென்று சொன்னானே.

கண்ட வறிவுதனைக் கொண்டுன்னைக் கண்மறைத்த
பண்டை யிருளைநீ பார்த்துக்கா ணென்றானே.

கங்குலா மாயவிருள் காண்கிலேன் காண்கின்ற
தெங்கு மறிவென் றிசைக்க விசைந்தானே.

சாதமா மிவ்வுடல நானல்லேன் சான்றாகும்
போதமே நானென்னப் போதிக்கும் போதகனே.

உதிப்ப தெல்லாமு முணர்வன் றுணர்வை
மதிப்பதுவும் விட்டுநீ வாளாவி ரென்றானே.

சித்தசித் தீசத் திரிவிதமுந் தீர்ந்தபா
ழித்தனைக்கு முற்பத் தியுமிதுவே யென்றானே.

மும்மைப் பாழ்தீர மொழியா மொழியாலே
நம்மைப்பா ரென்று நவிலும் பெருமானே.

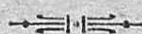
அபாவ பாவங்களுக் கப்பாலாய் நின்ற
சுபாவமாந் தன்சோதி சொல்லாமற் சொன்னானே.

இவ்வா றறிந்தபரி சென்னவொண்ணா வின்பத்தைச்
செவ்வாய் மலராமற் செப்பும் பெருமானே.

ஆனந்த வெள்ளமென தங்கைக் கனியாக
மோனந்தன் னாலே மொழியும் பெருமானே.

பிள்ளைத் திருநாமம்.

வருங்கைப்பருவம்.

பரவுமிமை யோர்கண் முனிவர்மறை யோது
பரிசுதனை நாடி யறிவுறுர்
படர்பெருக மேனி யருள்கொடெனை யாளு
பரிசுபடி மேவி யரியதா
ளரவுகயி றுகை யறியினில தாமென்
றருமறையி னோது முவமைதா
னனுபவம தாக வகிலநிக ழாம
லறிவு வடிவாக வறிவுதா
னிரவில்வரு சோம னிருமையில தாகும்
விழியினுள மாசு கழியவே
யெனுமறையி னீதி யிலகவிறை சீவ
னெனநிகழு பேத மிரியவே
வரவுதிரி வான மதிவிழியின் மாசு
கழியவரு நாதன் வருகவே
மனுடர்வடி வாகி வருகருணை வாரி
வருக வெனையாளி வருகவே.

தாற்பருவம்.

முன்னஞ்செயு மாதவ கோடிகளான்
முதுநான் மறையோது
முனிவோர் தமினுற் பவியாமறையின்
முடிவிற் றுணிவுற்றுப்
பன்னும்பொரு ளானபரம் பொருளே
பொருளென் றலதொன்றிற்
பற்றற்றுறவும் பகையும் புகழும்
பழியுங் கழியோடும்
பொன்னுஞ்சம மாக நினைந்திகழும்
பரமுந் தருமின்பப்
போகங்களெலா மோகங்களெனும்
படிபுந் தியின்வைத்துத்
தன்னந் தனியே யடைவா ருறவே
தாலோ தாலேலோ
தனிநாயகனே யெனயா ளுடையாய்
தாலோ தாலேலோ.

சப்பாணிப்பருவம்.

1. வெறிகமழ் திருவடி மலரென் றலைமிசை
வைத்தரு ளித்தாவி
விடயமுண் விழிமுதல் புலனவை யெழலற
விட்டி ரெனப்பேசி
மறிகட லலையென வுறுமனன் மலைவற
வைத்தொ ரிமைப்போதின்
வடிவறி வெனவறி வகைசெய்த வறிவுறு
குற்ற மதைக்கூறி
யறிவறி பொருளறி பவனென நிகழ்தரு
முப்பரி சைத்தீர
வறிபொரு ளறிவினி னறிவறி பவனிவன்
முற்றறி விற்கூடக்
குறியறு குறிகுறி யெனவரு ளியவிறை
கொட்டுக சப்பாணி
குருபர பரசிவ சிவகர கரமலர்
கொட்டுக சப்பாணி.

2. துஞ்சல் விழித்தல் பிறத்த லிறத்தல்
சுருங்கல் விரித்தலெனச்
சொல்லும் விதங்களு மற்றள வற்ற
சுகோததி யாய்நினையு
நெஞ்சு நினைப்பு மறப்பற நின்மல
நிட்கள மாயறிவாய்
நிற்ப விருப்ப கிடப்ப நடப்பன
நிற்பிறி தற்றெருகா
லெஞ்சுத லின்றிய விவ்வுரு வென்றுண
ரவ்வுரு வுற்றுணர்வா
ரெவ்வள வவ்வள வாகிய நின்னுரு
வென்னுரு வாயிடவென்
குஞ்சியின் வைத்த துணர்ப்பது மங்கொடு
கொட்டுக சப்பாணி
கும்பிடு மன்பர்த மென்புரு கும்பர
கொட்டுக சப்பாணி.

செங்கீரைப் பருவம்.

அவனியி னன்றியில் வினைநா கந்தரு
நன்றே யுண்டாகி
லமருல கந்தரு மறிய விழுந்திடு
மங்கோ டிங்கோடும்
பவனி தனங்கெடும் வகையிலர் பங்கய
நின்று ளன்பாகிப்
பணிகில ரென்றரு மறைபக ரும்பர
செங்கோ செங்கீரை
தவவடி வென்றுகொள் சடையுடை செந்துகி
றண்டே கொண்டாடித்
தமையுணர் வின்றிய சமயிகள் பந்திசெல்
சங்கே தஞ்சாடிச்
சிவமக மென்றுள தெளிவு தரும்பர
செங்கோ செங்கீரை
சிவகர சிந்தனை யறவருள் சுந்தர
செங்கோ செங்கீரை.

அம்புலிப்பருவம்.

முனிவரன் சொருபன் றருங்கழன்
முடிவறிந்தில னரியுநான்
முகனு மன்றணி முடிவறிந்தில
னெனமொழிந்தன மறையெலா
மீனிவரும்பவ மொழியவென்பதை
யுறவுடம்புட னினியவீ
டிதுவெனும்படி தெரியவிங்கொரு
மொழிமொழிந்திருள் வெளியொடே
அனிதமிங்கித முறுமகம்புற
மறநிறைந்துள வமலமா
வறிவனந்தமெய் யளவினின்பமெ
னுருவெனும்படி யருளினுன்
மனிதனென்றிட வரவிசைந்தவன்
வருகவென்றபின் வருகவே
மறுவொழிந்திடும் வடிவுதந்திட
வருகவம்புலி வருகவே.

சிற்றிற்பருவம்.

பேசக் கருதப் பட்டவனன் றெனையாளும்
பித்தன் குறிகேடன் பெண்ணனலி யல்லான்
றேசத்திறை யொன்றிற் றட்டா னுறவற்றான்
சென்மப்பகை யன்றற் சேர்வா ருயிருண்பான்
கூசப்படு வார்நான் மறையன் குணனில்லான்
குருவற்றவ னிங்கோ ருருவற்றவ னென்றே
யேசித்தில மெஞ்சிற் றில்லஞ் சிதையேலே
யெமையாளுடை யாய்சிற் றில்லஞ்சிதை யேலே

சிறுதேர்ப்பருவம்.

நாவிற்ப டாதசுவை செவியிற்ப டாதவொலி
நண்ணப் படாத பரிச
நயனப் படாதவொளி நாசிப்ப டாதமண
நாலிற் படாத காணம்
பூவிற் படாதகனம் வெளியிற் படாதபுரை
வளியிற் படாத வொலிதோய்
புனனிற் படாதநெகிழ் வனலிற் படாததெற
லினனிற் படாத வொளிவந்
தோவிற் படாதுபடு மதியிற் படாதகுளி
ருணர்விற் படாத வுணர்வா
யொன்றிற் படாதொருவ ருள்ளப் படாதுமறை
யோதப் படாம லொளிருந்
தேவிற் படாதமிகு தேவர்க் கெலாமிறைவ
சிறுதே ருருட்டி யருளே
தேனித்து நான்மகிழ வாழ்வித்த மாமுனிவ
சிறுதே ருருட்டி யருளே.
மண்ணு தரத்தினரா் மாறாத வாழ்வுலகின்
மட்கப் படாத வொளிசேர்
வாடப் படாதமலர் வீடப் படாதநிதி
கோடுற்ற யாழி னிசையிற்
பண்ணாத வோசையொரு பாவிற் படாதவியல்
காவிற் படாத கனியோர்
பாகத் தடாநறவு போகத் தருவினிமை
மோகித்த பண்டை யிமையோ

ருண்ணாத பேரமுத மொளியாத பேரிரவி
யோதாத வேத மொழியா
னுரையற்ற செம்பொனொரு கரையற்ற பேருததி
யுருகுற்ற பத்தி வலையிற்
றிண்ணாக வந்துவளை யுண்ணா விருக்குமிறை
சிறுதே ருருட்டி யருளே
தேவாதி தேவர்தொழு தேவா முதற்கடவுள்
சிறுதே ருருட்டி யருளே.

சிறுபறைப்பருவம்.

நீயது வெனும்பத மதந்தெளிய நேதி
நேதியென வோதிநிலை நின்றதுணை ராதே
யோயுமவ ரங்கையுறு மாமலக மாக்க
வோடிவரு வீர்களென வறைகசிறு பறையே
மாயுமுட லைந்துபுல னுற்கரண மீரை
வாயுவுயிர் மாயைபர மற்றுமுள வெல்லா
மாயினறி வாகுமென வறைகசிறு பறையே
யருளியெனை யாண்டவிறை யறைகசிறு பறையே.
சடைபுனைய நீறணிய வென்பதுவும் வேண்டா
தண்டியுடை செந்துகிலின் முண்டியென வேண்டா
வுடைபுனைய வுடைகளைய வென்பதும் வேண்டா
வுடம்புதனின் மற்றுமுறு மெக்குறியும் வேண்டா
விடையினொரு பொருளுமுள தன்றியள வில்லா
வின்பவறி வானவடி விவ்வுடலொ டிங்கே
யடையுமவர் வருகவென வறைகசிறு பறையே
யருளினெனை யாண்டவிறை யறைகசிறு பறையே.

வெண்பாவந்தாதி.

சிலரரனே யென்க சிலரயன்மா லென்க
சிலர்பரமஞ் சத்திசிவ மென்க - சிலர்பரம
மிங்குருவே யென்க வருவென்க வெவ்வுருவு
மெங்குருவே யென்றறிந்தோம் யாம்.

காற்றை நிறுத்தவாங் கல்வளைக்க வாநமது
சீற்றமன னென்செயலாங் தீரவதை - மாற்றித்தா
ளுமேவ யளித்தபிரா னுண்மை யிருந்தவா
நாவே மறவா நவில்.

அல்லாதா ரல்லா தவரா ரவரவர்க
ளெல்லா மெமக்கெம் பிரானுவா - ரெல்லாக்
காணங் கடந்தான் கடையேனைக் கண்டு
சரணங் கடந்தான் றமர்.

விழித்திருந்து தூங்குவார் மெய்புள்ளத் துள்ளே
முழித்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ
யாட்டி யருள்கூத்தை யாற்று யருளாலே
காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.

இங்கேவந் தின்னம் பிறவாம லீசாநின்
பங்கே ருகப்பாதம் பற்றினேன் - சங்கேத
சாத்திரமும் பாரேன் சதுமுகன்மால் வாழ்வையணு
மாத்திரமும் பாரேன் மறந்து.

அறுதி யுனைத்தந்தா யாங்கென்னைக் கொண்டா
யுறுதி யுனதோ வெனதோ - மறைகோடி
யன்புற்றுய் கின்ற வழியாப் பதம்பெற்றே
னென்பெற்று யென்பா லிறை.

என்னீய மானிடரை யேத்துவீ ரின்புலவீர்
தன்னீய வல்லான் சரணிற்க - மன்னும்
பொருணு லையுமோர் பொழுதே யருள்வான்
கருணு லயனே கலந்து.

விட்டிடமுந் தொட்டிடமுங் காணு வெறுங்குருட்டுப்
பெட்ட ரறுசமயப் பித்தேறித் - தட்டுப்
படாதே பரனவன்றன் பங்கே ருகத்தாள்
விடாதே மனமே விளம்பு.

கூறுங் கரணநீ கூறரிய கொள்கைநீ
மாறுங் கொடிய மயக்குநீ - தேறும்
பரிசுநீ யானுற் பரனேநின் பண்பிங்
குரைசெய்வார் யாரே யுரை.

வானவா நின்பாதம் வைத்தவா நீயேநா
னானவா வென்னவா றற்றவா - கானில்
வருந்தவா னோர்முனிவர் வல்வினையே னெஞ்சத்
திருந்தவா வென்செய் தவா.

நீயென்று முண்டாய் நிகழ்வெல்லா நோக
வாயன்றி நின்றானென் றாரணஞ்சொன் - னாயகனுக்
காமுறவே செய்யா மனனேமற் றல்லதுநீ
காமுறுவ தெல்லாங் கனா.

கலித்துறையந்தாதி.

இதயா லயத்தி னிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்
பதையா திருப்பதென் பாவிநெஞ்சே பர னாரருளாற்
சிதையா தொழியிற் சிறுகாய் விடுமிச் சிலசமயக்
கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கடும்பிறப்பே.

மற்றிலைப் பற்றென்று வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்
பற்றிலை மற்றொன்றைப் பற்றா தொழிந்திலைப் பற்றியொன்றும்
பெற்றிலை யாயினும் பேய்த்தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி
யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்நெஞ்சமே யழிந் தற்றனையே.

நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண் டோநெஞ்ச மேநிறையப்,
பொன்பெற்று வைத்துப் பொதிந்துகொள் ளாய்புன் குரம்பை
யிலே, தன்பெற்றி தன்னைத் தருந்தம் பிரான்வந்து சார்ந்திருக்க,
வென்பெற்று நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் திளைக்கின்றதே.

யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றைநன்று
தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனி யேசெய்ய வேண்டுவது
மாதொன் றியநின் றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்தப்
போதொன் றியகழ லேவழு வாது புகழ்வியப்பே.

புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லியொன் றாகப் புவியினுள்ளோ
ரிகழ்ந்தென் னெனையவ ரென்செய்கி னென்னினி யாவையுமாய்த்
திகழ்ந்தெங் கணுந்தன் செயலன்றி யில்லாமை தேற்றிச்சிந்தை
நிகழ்ந்திங் கெனையென்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே.

கொட்டாவி கொண்டனர் விட்டா ருயிரென்று கூடநின்று
நட்டார்கள் சுட்டு நடக்கும் வகையிது கண்டுகண்டு

மொட்டாதெ னெஞ்ச மொருகாலி தென்னென் றுணரவும்பர்க்
கெட்டா தவனென்னை யாளுடை யானரு ளில்லவர்க்கே.

வல்லாள னிங்கொரு மானுட னாகிவந் தாண்டுகொண்டு
பொல்லாத வென்றன் மனத்திற் புகுந்தபின் போதமதா
யெல்லா மிருந்தது வேறு படாமலி தென்செய்தவா
னல்லா னருளிருக் கும்படி யோவிந்த நன்னலனே.

அறிவே யறிவு மறிபொரு ளானதும் போயடங்குஞ்
செறிவே கழன்றொளிர் செஞ்சுட ரேபின்னுந் தேய்ந்துவெறுங்
குறியேது மின்றிய தோர்குறி யேயிவை யாவையுமா
நெறியே யறிகின்றி லேன்சிறி யேனின் னிலைமையதே.

இலனென் றினிச்சென் றிரக்கின் றிலனிங் கியாவரையுங்
குலனென்று கோத்திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறகிலே
னலன்வந்து மற்றை யறுசம யச்சிலு காயகிலேன்
றலன்வந்த தத்துவ னாரெம்மை யேயின்று சார்ந்தனரே.

இசையா னலனென்னை யாளுடை யானிந் தியங்களுட
னசையாத நெஞ்சுகொண் டன்பா னினைந்தழி யும்முடம்பி
னசையான தின்றி நலஞ்செய்வ ராயினற் றுடலையின்
மிசையார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே.

சின்னப்பூ.

ஓதி யுணர்பவர்கட் கொன்றுந் தெரியாத
சோதி சொரூபானந் தச்சுடரே - வாதிகடந்
தத்தமுத்தி மாற்றவல்லார் தப்புவார் சார்ந்தவரைப்
பெத்தமுத்தி மாற்றவல்லார் பேர்.

ஊன்று மடியவர்தம் முள்ளத்தே யுள்ளபடி
தோன்றுஞ் சொரூபானந் தச்சுடரே - யான்றமைந்த
விண்ணு ணலியலார் வேதாக மத்தாயும்
பெண்ணு ணலியலார் பேர்.

துளிபாய்கண் டொண்டர் தொலையா நறவுண்
டளிபாடு மானந்த நாடே - யொளிவேதந்
தானகத் திற்கரியா ரென்பார் சமயத்தார்
நானகத் திற்கரியார் நாடு.

பிறியா வொழியா பெயரா வுயரா
மறவா நினையா மனனே - பொறிவாயின்
மாந்தா மதியார் மதிபுகுந்து மாறுவரத்
தாந்தா மதியார் தலம்.

பொறியிற் சுவையுணரும் புல்லறி வாள
ரறியப் படாதபே ரன்பே - மறைமுடிவெப்
போதுமோ தத்தந்தா ஞானற் போதங்கொண்
டேதுமோ தத்தந்தான் யாறு.

துதிசெயலுந் தொண்டர் தொழில்செயலு நெஞ்சி
னதிசயமுங் கூடியரு வன்பே - யெதுவுந்தா
ஞானந் தத்தான் முதலா னருமறைதேர்
ஞானந் தத்தா னதி.

பொன்றாத தேவர்களும் பொன்றும் பொழுதினுந்தான்
குன்றாது நின்ற குணக்குன்றே - யென்றுந்தா
னீறிலாச் சித்தாந்த னேருருவங் கண்டவர்க்கு
வேறிலாச் சித்தாந்தன் வெற்பு.

ஒருவடிவ மில்லா வொளியே வெளியே
குருவடிவாய் வந்த குணக்குன்றே - திருவடிதந்
தாலால மாற்றினு னாரா வமுதளித்தான்
கோலால மாற்றினுன் குன்று.

பவலயங்க ளின்றிப் பரவைதீக் கால்வான்
குவலயங்கள் பூத்த குணக்குன்றே - கவலையாம்
வாதாந்தத் திற்கெட்டார் மன்னரியர் மன்னுபுகழ்
வேதாந்தத் திற்கெட்டார் வெற்பு.

மூன்று முருவு முதலுருவு மெவ்வுருவுங்
கோன்றானே யான குணக்குன்றே - தோன்றி
யிறக்குமா செய்தா ரெனையொழிய வெல்லா
மறக்குமா செய்தார் மலை.

தசாங்கம்.

சாம மணிநிறத்துத் தத்தாய் தனைத்தருவா
னும மறிய நயந்துரையாய் - நாமஞ்

சொரூபா அனந்தனென்று தூமறைகள் சொல்லும்
பெருமானுக் கிட்டதெல்லாம் பேர்.

பண்ணார் மொழிக்கிள்ளாய் பார்மிசைமேல் வந்தாண்ட
வுண்ணா ரமுதுவந்தா னூருரையாய் - கண்ணாறு
வெள்ளம் பரக்க வெறுமின்ப மேவிளையு
மூள்ளம் பரம்பரனுச் சூர்.

வண்ணப் பசுங்கிளியே வாழ்வித்த நாயனார்
நண்ணப் படுகின்ற நாடுரையா - யெண்ணுற்ற
வானந்த மாக வருநாடா மேனுடு
மாநந்த நாடென் றறி.

செஞ்சொற் பசுங்கிளியே செம்மேனி கொண்டெம்மை
யஞ்சற்க வென்றாண்டா னூருரையாய் - வஞ்சக்
கருக்கெடுக்கு ஞானக் கனம்பொழியக் கண்ணீர்
பெருக்கெடுக்கும் பேரன்பு பேசு.

மலையேது சொல்லாய் மரகதமே வந்தென்
றலையேறு தாளுடையான் சாரச் - சிலையக்
கணமே கனியாகக் கண்ணளிக்க வல்ல
குணமே யெனையுடையான் குன்று.

பாகனைய செஞ்சொற் பசுங்கிளியே பாரில்வரும்
வாகனமே தாண்ட மறையவனுக் - காகம்
வருங்கருவை மாற்ற மனுடனாய்ப்போல் வந்த
பெருங்கருணை யென்றுநீ பேசு.

பண்டோற்கு மின்சொற் பசுங்கிளியே தொண்டென்னைக்
கொண்டாற் குரிய கொடிகூறாய் - மண்டிக்
கெடுக்கு மனங்கெடுத்துக் கேடிலா வின்பங்
கொடுக்குந் தருமக் கொடி.

இன்பா லளிப்பே னிளங்கிளியே யெங்கோமான்
முன்பாய் முழங்கு முரசுரையா - யன்பா
லறையு மறையே யவனியுளோர் துன்பம்
பறைய வறையும் பறை.

நறவு கனியொடுபா லலகக் கிளியே
யிறைவர் படையே தியம்பாய் - பிறவித்

தொகைதுணிக்குந் தெய்வச் சுடர்ஞான வாளே
பகைதுணிக்க வேந்தும் படை.

செங்கனிவாய்ப் பைங்கிளியே தேசிகன்ற னாதரஞ்செய்
கொங்கலர்தார் யானறியக் கூறிக்கா - ணிங்கெனுட
லாமாலையனுக் ககமாலை மாற்றினர்தம்
பாமாலை யென்றே பகர்.

இரட்டைமணிமாலை.

நின்றன போன்று நிலையாத வாழ்க்கையை
யொன்றென வுன்ன லொழிநெஞ்சே - யின்றென்னை
யாண்டா னடிக்குருகு மன்பலான் மற்றொன்றும்
வேண்டா மெனநீ விடு.

நிகழ்கின்ற தெல்லாமு நின்மலமே யானு
மிகழ்கின்ற வாறுதா னேதோ - புகழ்வின்றி
நாடப் படாவெங்க ணாயகனார் சீர்பாதஞ்
சூடப் படாதார்தாஞ் சொல்.

மும்மணிக்கோவை.

கண்ணா ளனையன்றிக் காணாது கண்ணவன் கண்ணொழிய
வெண்ணாது சிந்தைகொண் டேத்தாது நாவிறை தாளொழிய
நண்ணாது சென்னி நயவாது நாசிநற் சீரொழிய
வுண்ணா செவியவ் வொளியொடல் லாதுரு காவுடம்பே.

உடம்பே—மலநிணமூளை வழுவென்பிறைச்சிப்
புலவுநாறிப் புழுச்சொரியும்மே

தலையே—நில்லாப்பொருளை நிலையெனநினைந்து
பொல்லாதவரைப் போய்ப்பணியும்மே

கண்ணே—மலம்பொதிந்தியற்றிய வடிவினைமறையக்
கலன்புனைமாதர் கவின்காணும்மே

மூக்கே—உடன்மணமுணரா தொருமணங்கொண்டு
முடைமணமாறி மொத்துண்ணும்மே

வாக்கே—அறம்பொருளின்பம் வீடெனநான்கின்
றிறங்கெடவெரியுந் தீச்சொரியும்மே

செவியே—பிறனில்வாழும் பெண்மைகேட்கும்
புறனுரையன்றி யறனுரைபெறுவே

கையே—மடக்கொடிமாதர் வயிற்பணிசெயும்புல
னடக்கிடுசொருபற் காம்பணிசெயாதே

மனனே—ஏதுசெய்தா லேதாமென்று
காதற்கடலின் கரைகாணுவே

யானே—குடும்ப மென்னு மடங்கற் காட்டி
னிடும்பைக்கெல்லா மிடனு யினனே
யின்ன தன்மைய னுன வென்னே
யாரண மறியாக் காரணக் கடவுளென்
ருரணங் கெடுத்த பூரண புராணன்
சொரூபா னந்த னிருபாத ங்கள்
புலைய னேனுக் களிக்கத் தலையே
பற்று வளித்த பொற்று ளல்லது
மற்றோர் தெய்வம் வணங்கறி யாவே

கண்ணே—அருவிபாய வருளானுண்ட
வுருவமன்றி யொன்றுங்காணுவே

மூக்கே—மெய்கழல்புறவுளன் மெய்புகுந்தருளிய
மொய்கழன்முளரி மணமுரலும்மே

வாக்கே—கருவினையறுத்த கழலிணைகனவினு
மருவலன்றி மற்றறியாவே

செவியே—கூறுமன்பர் குரைகழற்றொடுத்த
வாரமிர்தருந்தி யாராவாமே

கையே—என்பணியுடம்பாம் வன்பிணிமருத்துவன்
றன்பணியன்றித் தானறியாதே

மெய்யே—விகிர்தன்வந்து மெய்யேதன்னுட்
புகுதவுரோமம் புளகஞ்செயுமே

ஊனே—நெக்குநெக்கு நீராவுருகி
யுக்குநாத னொளிபுக்கதுவே

யானே—யானெனலின்றி யெல்லாமான
தேனினையருந்திச் சிவமாயினனே
யோதின னெல்லாப் பேதமும் போந்த
வாதனை யன்றி மற்று
நாதனை யொழிய நான்கா ணேனே.

காணும் பொருளெல்லாங் கண்ணுகக் காண்பவர்க்குக்
கோணுஞ் சமயிகடங் கொண்டாட்டம் - வேணுமே
சூழ்ந்திருக்கு நாடுஞ் சொரூபானந் தன்பதத்தே
வாழ்ந்திருப்ப தல்லாது மற்று.

நான்மணிமாலை.

பூவை வண்ணனும் பொன்னெளி வண்ணனுந்
தீவண் ணனுமெனச் சிறந்த மூவரு
முண்ணிகழ் ஞானக் கண்ணுற் காணும்
வண்ண மில்லா வண்ணல் வண்ணங்
காணப் படாஅன் காண்பவ னுகுங்
கேட்கப் படாஅன் கேட்பவ னுகுஞ்
சொல்லப் படாஅன் சொல்பவ னுகு
முயிர்க்கப் படாஅ னுயிர்ப்பவ னுகு
மியக்கப் படாஅ னியக்குவ னுகும்
புணரப் படாஅன் புணர்பவ னுகு
முணரப் படாஅ னுணர்பவ னுகுஞ்
செய்யப் படாஅன் செய்பவ னுகு
மையப் படாஅ வறிவா மெய்யன்
புவியிற் றிண்மை புனலி னெகிழ்பு
தீயின் வெம்மை வாயுவிற் சலனம்
வானிற் புரைத்தல் பானுவிற் றேசு
மதியிற் றண்மை மன்னுயிர்க் குணர்ச்சி
திதியுற முன்னே செய்த முதியோ
னெவையுந் தன்னிற் ருேன்றிநின் றிறக்க
வவைதனக் கில்லா தாமவி கார
மாகி நின்ற வேகன் சொருபன்
யோக மெட்டு முணர்ந்த பாகத்
தெருள்புரி சிந்தைப் பெருமா தவர்க
ளருள்விருப் புறுவா னஞ்சி நிற்க
மருளா மெனேயோர் பொருளா நினைந்தென்
னிருளார் யாக்கை நீக்க வருளா
மின்னெடும் புகுந்துதன் பொன்னடி பணித்தென்
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கண்மா ருமு
மஞ்சனஞ் சொரியவே நெஞ்சினை நடுக்கி

யஞ்ச லஞ்ச லென்று தஞ்சமில்
யாக்கையும் பொருளு மாவியும் வாங்கி
னோக்கி னென்வினை நூறிப் பூக்கமழ்
பாதந் தலைமிசைப் பதிந்துப் பழமறை
யோது முபாதி யான பேதப்
பந்தமுஞ் சீவனும் பரனு மாகி
வந்த மாயா பேதம் வந்த
விடந்தொறுங் காட்டி யிரண்டு பாதியுங்
கடந்து நின்ற கண்ணே யாகி
யுலவு மூடற்குயிர் மலரி னாற்றஞ்
சொலவி னிற்பொரு டேய்மணிச் சோதி
திலத்தி னெண்ணெய் பலத்தி னின்சுவை
விறகினிற் செந்தி பாலி னறுநெய்
யென்ன நின்ற விப்பொருளியா
னென்ன வென்னிற் காட்டிப் பின்னர்ச்
செய்தருள் விரகு செப்பும்வகை யறியேன்
கைதவ மின்றிக் கண்டும் பொய்தவ
மெய்யோ வுருகி வீழா
வையோ கண்க ளருவிபாய் கிலவே.

அருவமாய் நின்றவொளி யப்படியே நிற்க
வுருவமாய் வந்த வொருவன் - சொருபன்றாள்
வாழ்த்தி மகிழ்ந்திருக்க மாட்டாதே மாஞாலம்
பாழ்த்த வுடம்பைப் பரிந்து.

பருதிகள் பல்லா யிரங்கதி ரும்மிரு ளப்பகலா
வொருதிசை கால முலக மொழிவற் றௌிருந்தன்மை
சுருதிக ளாயிரஞ் சொல்லவு நஞ்சொரு பன்பதங்கள்
பொருதிகன் மார்க்கிகள் காண்கிலர் கத்திக்கண் பூத்தலினே.

தரவுரி யவர்வே றில்லை யிச்சகத்
தானமைத் தனனே யென்பார்க் கரிய
செங்க ணெடுமால் செய்தன னென்பார்
பங்கயத் தவனே படைத்தன னென்பா
ரிந்திரன் முதலா விமையவ ராலே
வந்ததிச் சகத்தென மதிப்பார் சிந்தை

யாயி னிலதா மல்ல துண்டா
மாயையிச் சகத்து வந்த தென்பார்
முக்குண வடிவா மூலப் பகுதி
யிக்கட லுலக மீன்ற தென்பா
ரொலியே தந்ததிவ் வுலக மென்பார்
மலியும் வினையான் வந்த தென்பா
ரணுவிவ் வுலகை யாக்கிய தென்பார்
கணிகர் புத்தியின் கற்பனை யென்பார்
சூனியத் துலகு தோன்றிய தென்பா
ரான்றவ ரொருவ ரானு மன்று
பூதந் தன்னின் புணர்ச்சி யென்பா
ரேது மியல்ப தில்லை யென்பா
ரிப்பரி சளவி லாத வாதிகள்
சொற்பொரு ளறிந்து மெய்ப்பொரு ளறியாது
கற்ற வளவிற் றர்க்கஞ் சொல்லிக்
கூவற் பூட்டைக் குண்டிகை போல
வோவற் றுற்பவத் துழல்பவ ராவ
ரோமெனும் பதத்தி னுட்பொரு ளென்று
தூமறை பரவுஞ் சொருபா னந்தன்
மையற் பிறவி வன்பகை யறுக்குஞ்
செய்ய சேவகன் சிவப்பிர காசன்
மனக்கணக் கிடாமல் வந்திப் பவர்க்குத்
தனைக்கணத் தருள வல்ல தத்துவன்
ஞானந் தன்னிற் றோன்றி
மோனந் தன்னின் முடிய முற்றுமே.

நகலுறு மேசொரு பானந்த நாத நதிநதங்கள்
சகலமுஞ் செல்வது சாகரத்தே தர்க்க சாத்திரங்கற்
றிகலுறு மார்ச்சிக ளெல்லா வழியு முடிவிற்சென்று
புகலுறு முத்தியி னென்னுது நின்று பொருதிடவே.

தோற்றுவ வெல்லாஞ் சொரூபன் சொரூபமே
யூற்றமா மண்ணீ ரொளியெங்கே - காற்றெங்கே
வானெங்கே மாலா மனனெங்கே மாமாயை
தானெங்கே யானெங்கே தான்.

கலிப்பா.

திருவாரு மருண்மேகஞ் செழுங்கருணை முகந்தெழுந்தோ
ருருவாயென் சென்னியெனு மொருமலைமா முகடேறி
யிகபரம தறமூடி யானெனதங் கறமூழ்கி
யகமிதம தறமின்னி யமலமெனுந் தனுவிளங்க
சுருதிகளின் முடிபெவையுந் தூயவரு ளாகமமு
மிருதிபுரா ணதிகளும் விளம்பவின மறிவரிய
பொருவில்பரம் பொருளதெனும் பொற்புடைய மெய்ஞ்ஞானப்
பெருமழைய தொருமொழியிற் பொழிந்துபிர ளயமதுற
நீங்காத மாயையுட னிகளமமத் துவமடிய
வாங்கார மதமான மாமரங்கள் பறித்தெடுத்துக்
கற்பனையும் விரதமுமாங் கனிபிளிறச் சுழித்தமுக்கிப்
பற்பலவாஞ் சமயமெனும் பறவையின மிரிந்தகல
வறம்பாவ ஞானமுட னரியவளம் பெருகவினை
திறம்பாத நனவதனிற் றிகழ்தரவே குதித்தோடி
யிருவினையாங் கரைபுரள வெல்லையற மிகப்பொங்கிக்
கருதருமா மோகமெனுங் கலக்கமறத் தெளிந்தெழுந்து
சரியையுடன் கிரியைவனந் தானுழக்கி யாதாரங்
கருதுகலை மண்டலமாங் கருமவியோ கதுதொலைத்துப்
பூதவியல் பையைந்தாம் பொழிலழித்து மீதோடி
யேதமற வருநான்கு மிலங்கிவிளைந் தெழிலாரு
நனவதெனு நிலனழித்து நன்கில்கன வதுமருவி
மனமுதலா நான்கினுடன் மகிழ்விடயம் பிராணதி
நனவெனவே நடித்துவிளை நாடழித்துக் காலோடி
யுனலரிய சுழுத்தியெனு மொப்பரிய நிலம்புகுந்து
திறம்பாத பிராணதி திகழ்தரமா மாயையினின்
மறந்தேது மறியாத மாநிலனுங் கழித்தோடி
யவ்வியத்த மெனுமடவி யழித்தறிவாந் தனைநோக்கி
மெய்வியத்த மாந்துரிய மிகப்பரந்து விளையாடி
யகநோக்கி னறிவாகுந் தனையன்றி யேதுமின்றிச்
சகநோக்கிற் றுன்கரியாய்ச் சகமதுசாக் கியமாகுங்
கருதரிய காரணபா வங்களெலாங் கழித்துவிளை
பெரியநில னதுவழித்துப் பேசரிய நிலன்மேவி
யறிவறிவா னறிபொருளு மறிவறியா மையுமறவே

யிறுகலதா யிவணமென விளம்பவிர கேதுமிலா
வரியநில னதுவழித்தங் களவறவே தான்மிகுத்துத்
தரிசறவே சத்தாதி யுலகழித்துச் சமைந்தெழுந்த
நித்தாதி குணமதெனு நிலன்மருவி நினைவரிய
பற்றுகும் பெருங்கடலைப் பழுதறவே தானேக்கி
யாதியுட னந்தமிலா மலைதிரைநீத் தளவிறந்த
போதவெளம் பரந்துபரி பூரணமோங் கியநாடன்.

உலகினுட னுயிர்பரமா யுணர்வாயொண் பொறிபுலனு
யலகினவை முழுதுமலா வரியபிரா னுருவாகிக்
குலமறையு மாசர்களுந் தடுமாறக் குவலயத்தே
நிலவியெமைச் செய்தவள நிகழ்த்துறுமா றறிகிலமே.
அறிவானு மறிபொருளு மறிவுமறு மமலமதாஞ்
செறிவாகித் திகழுசிவப் பிரகாச ருருவாகி
மறையோடங் கமரர்கண மலதிமுறை யிடப்புவியிற்
சிறியேமைச் செய்தவளஞ் செப்பிடுமா றறிகிலமே.

ஞானவிநோதன் கலம்பகம்.

அடியேனை யாள வருண்மேனி சாத்திப்
படிமீதில் வந்த பரனே - கொடியேனென்
றெண்ணு விமைப்பளவி னிங்ஙனே வீடளித்த
கண்ணு கடைபோகக் கா.

ஒன்றுயும் பலவாயு முருவாயு மருவாயு
மன்றுயு நின்றுனு மறிவேநின் னருளுருவம்
மணங்கமழுஞ் செங்கமல மலரடிக்கு வடிவுணர்ந்தா
ருணர்ந்ததுவே வடிவாகு முணர்வேநின் னெளியுருவம்.

தேவர்க்குந் தேவுநீ தெளிவிற்குந் தெளிவுநீ
மூவர்க்குங் கோவுநீ முற்றுயிர்க்கு மூலநீ
எப்பொருட்குந் தோற்றநீ யெவ்வுயிர்க்கும் வீடுநீ
மெய்ப்பொருட்கட் டோற்றநீ மெய்யினர்க்கு மெய்யநீ.

வானுநீ நிலனுநீ வளியுநீ வெளியுநீ
யூனுநீ யுயிருநீ யுண்மைநீ யின்மைநீ
தோற்றநீ யிறுதிநீ துன்பநீ யின்பநீ
மாற்றநீ மனனநீ மற்றுநீ முற்றுநீ.

உறவே யுயிர்கட் குயிரே யொருபற்று மற்றநின்ற
துறவே சுடர்ச்சொரு பானந்த னேதுயர் தீரக்கண்ட
திறவே யழிவுப டாச்செல்வ மேயென்றுந் தித்திக்கின்ற
நறவே சிறியே னுரைப்பதெவ் வாறுனை ஞாலத்திலே.

வேறொன் றெனுமந்த வேறெங்கே யம்மானை
வேறொன்று மில்லை வெறுமறிவே யம்மானை
பேறென்ப திப்படியே பேறென்றோ வம்மானை
பேரின்பம் பேசும் வகையென்னோ வம்மானை.

கூறுஞ் சுருதிகளின் கூறெங்கே யம்மானை
கூறுமற் கூறியவா கொண்டாடா யம்மானை
யாறுந் திறந்தான்வந் தேறுங்கா ணம்மானை
யண்ணல்சொரு பானந்த னம்பொற்றா ளம்மானை.

அச்சமறுத் தாண்டானென் றாடாமோ வூசல்
ஆண்டருளுந் திறம்பாடி யாடோமோ வூசல்
மெச்சியவன் கழல்பரவி யாடாமோ வூசல்
வெறுமறிவே யானேமென் றாடாமோ வூசல்.

இச்சகத்தே மெய்ச்சொருபா னந்தனெனத் தோன்றி
யின்பவெள்ளத் தழுத்தியிட வென்னையுமாட் கொண்ட
பிச்சனென வும்பாடி யாடாமோ வூசல்
பெருங்கருணைப் பெருமானென் றாடமோ வூசல்.

தானே வணங்குமென் சென்னியென் னுவுனைச் சாற்றுதொறு
மூனே யுருகு முரோமஞ் சிலிர்க்கு முகுமென் கண்ணீர்
நானேது மொன்று மறிகின்றி லேன்வெறு ஞானகனத்
தேனே யருட்சொரு பானந்த நீதந்த செல்வினையே.

புண்ணி யம்மவன் கொண்டதொ ராகமே
போத மேசொரு பானந்த ராகமே
யண்ணி யன்னதி தூரத்த னல்லனே
யன்ப ரானவர்க் கேயத்த னல்லனே

மண்ணி யங்குகா றீநீர் வானுமாய்
வைத்த ளித்து மறைந்திடு வானுமாய்ப்
பண்ணி யும்மழித் தும்விளை யாடுமே
பழைய நான்மறை யேபுரை யாடுமே.

தந்தையொடு தாய்மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார்
தாரமொடு பேரர்மிகு கூறுமுற வாகும்
பந்தமென மேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற்
பட்டதல காணுமிவை விட்டுவிட நேரா
வந்தமுத லுனின்றி யென்றுமுள தானே
யண்டமுத லாயன்றி நின்றபொரு ளுமா
விந்தவுல கேவந்து தந்தருளு மாரு
தெந்தைசொரு பானந்த னென்றுமொழி யீரே.

குத்திரம தாவுலகர் பிச்சையிட வென்றுசில
கூறியருள் வேறு படுமக்
குறத்தியல ளுயகர் திறத்தின்வழு வாதவருள்
கூறுமவள் வேறு நினைவா
மித்தனை விடாய்நினைவை பிட்டுநினை யாயறி
விறந்திட விருந்த படிபா
ரெங்குமறி வேயினிய கம்புற மிறந்திட
விருந்துவி டிருந்த படியே
சுத்தமறை யோதவறி யாதபொரு டன்னைவெளி
சொன்னபடி யுன்னி நமையா
டுய்யசொரு பானந்தர் செய்யகழ லோதொரு
துவட்சியுள சொல்லி விடவோ
வெத்தியெனை யாளுடைய நாயகனு மெம்பணி
யிசைந்து கொளுமோ வெனுமதே
யெப்படி நினைந்தனைகொ லப்படிய தாகுமிதி
லேதமொரு போது மிலதே.

கற்றவர்க ளாவாருங் கருத்துடைய ராவாருங்
கருதிற் றெல்லாம்
பெற்றவர்க ளாவாரும் பிறந்தவர்க ளாவாரும்
பீடு சேர்ந்த
நற்றவர்க ளாவாரு ஞானிகடா மாவாரு
நன்மை யெல்லாந்
துற்றவர்க ளாவாருஞ் சொருபானந் தர்க்கடிமைத்
தொழில்செய் வாரே.

தீர்த்த மாவதுஞ் செய்தவ மாவது
மார்த்த மாவது மர்ச்சனை யாவதுஞ்
சேர்த்த மாவது மென்சொரு பானந்தர்
வார்த்தை கேட்கை மதியே மதிக்கொளே.

நெஞ்சுவிடு தூது.

செய்யசொரு பானந்தன் சீரரம் போருகத்தா
ளைய மறப்புணரு மன்புடையாய் வெய்ய
கொடியேன் றனையிக் குரம்பையினின் றேத்த
வடியே னுடன்பிறந்த வன்னே முடியாத
தேட்டுவிப்பா யுண்மை தெளிவிப்பாய் தீயோரை
யாட்டுவிப்பா யெல்லாநீ யல்லையோ வீட்டுநெறிக்
கேகாந்த மாய்நீ யிராதபோ தெவ்வுலகு
மோகாந்த காரத்தான் மூடாதோ யோகியர்க
ளுன்னையே நோக்குவதிங் கோதுகின்ற வெப்பொருட்கு
மன்னையே யாகை யறிந்தன்றோ வென்னுடைய
தாயே யெனது தடுமாற்றந் தானொழிப்பாய்
நீயேகாண் வேறில்லை நெஞ்சமே நாயனு
மெந்தைபா னீசென் றெனைக்கூடு மாறறிந்து
வந்தநா ளன்றியிடர் மாறுது சிந்தையா
னெட்டா தவனெங்கே யெங்கேயென் றெவ்விடத்துந்
தட்டாதே செல்லுமிடஞ் சாற்றக்கேள் சிட்டர்கண்முன்
றெள்ளிய சீரார் சிவலோகம் வைகுந்தம்
வெள்ளி மலைபாற் கடல்வேத முள்ளும்
பரமபத மிந்தப் பார்மிசையே நாதன்
வரந்தரு தென்றில்லை மன்று திருவரங்க
மண்டர்பர வானைக்கா வாரூர் முதலிறைவன்
பண்டிருந்த கோயிலெலாம் பாராதே தண்டலைசூழ்
பொன்னித் திருநாடு நிற்கத்தன் பொன்னருளாற்
கன்னித் திருநாடே காதலித்து முன்னேயத்
தென்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோக மாக்கின
னென்பா னியம்பு முரையிலங்க வன்பதனாற்
புண்ணியரீர் கங்குப் புரள வரும்பொருநைத்
தண்ணதியும் பண்டைச் சதுமறையும் விண்ணவரும்
வந்துசூழ் சேந்தை வடகுடபால் வந்திப்போர்
சிந்தைநோ யெல்லாஞ் சிதையும்வகை யெந்தைபிரான்
மெய்யன்பர் தற்சூழ வீற்றிருக்கு மெய்ம்மையிதிற்
பொய்யொன்று மில்லைநீ போகுங்கான் மையறரு

மங்கையர் மாட மருங்கணைந்தான் மற்றவர்கால்
பங்கய மென்று பதையாதே — செங்கையைக்
காந்தண் மலராய்க் கருதாதே யல்குறளைப்
பாந்தளினைக் காட்டுமெனப் பாராதே — மாந்தளிர்
மேனி யெனவே விரும்பாதே மென்கிளவி
தேனி னினிதென்று செல்லாதே — கூனிய
கார்முக மாப்புருவங் காணாதே கண்ணிணை
கூர்முக வம்பென்று கொள்ளாதே — சீர்முகந்
திங்க ளெனவே திகையாதே செவ்விளநீ
ரங்களபக் கொங்கையென வாராதே — செங்கனிவா
யாம்பலெனச்சென் றணையாதே வெண்முத்தே
யாம்பலெனநின் றயராதே — காம்பெனவே
மென்றோ ளினைக்கண்டு வீழாதே மேகக்கா
டென்றோ தியைக்கண் டிரங்காதே — யொன்று
விறைச்சியு மூளையு மென்பு நரம்பு
மறைத்திடு தோலு மயிரு — நிறைத்த
மலமு மொழிய மடமா திலதென்
றலமல மென்றங் ககன்று — நிலமன்னர்
திண்டேர் மறுகதனிற் சென்று லவர்செல்வம்
வெண்டேரி னீரென்றே விட்டகன்று — யண்டத்து
மாத ருடனிருந்து மாலாய் மகஞ்செய்ய
வாதரவு செய்யு மருமறையோர் — வீதி
கடந்து பிறவிக் கடல்கடக்க யாவுந்
தொடர்ந்து வரவே துறந்தோ — ரிடன்குறுகி
யோது மறுசமயத் தோத்தொவ்வா நூல்கொண்டு
காது மவருடனே கத்தாதே — யாதுந்தா
னாகிய வொன்றை யளவுபடப் பாவிக்கும்
யோகியர்க டம்மு ளொதுங்காதே — யேகன்பர்
கூட்டத்தோ டேநீயுங் கூடிப்போ யாரென்று
கேட்டக்காற் றீவினையேன் கேளென்று — காட்டிக்
கொடுத்தா லவர்நின்னைக் கூட்டார்க ளென்னை
முடித்தாய்நீ யாவை முடிவி — லடிக்கடிப்
மாங்கவரை யேத்தி யடியார்க் கடியேனப்
பூங்கழற்கு யானுமுடன் போதுதற்குப் — பாங்கோவென்

ரேறுதிறு னின்னே யுடையா னடியார்கள்
போதுபோ தென்னுமற் போகார்கள் யாதவர்க்குப்
பாங்கா வுவந்து பணிசெய்து நீயும்போய்ப்
பூங்கோயில் வாய்தற் புறஞ்சென்று லாங்கமரர்
தங்கோனு மாலுஞ் சடாதரனு நான்முகனு
மங்கோடிங் கோடங் கலமந்து நங்கோ
னிடன்பார்த் தொதுங்கு மிவருடனே நின்று
நடங்காதே பூங்கழற்கு நோற்றோ ருடன்போய்த்
திருவாய் தலிற்றடையச் சீரடியார் தங்கட்
கொருகாலு மில்லே யுடையா னருகளவும்
போகலா மென்றுநீ போகாதே பொங்கொளிசேர்
மாகலா வல்லியர்கள் வாழ்த்தெடுப்பப் போகமா
மாரா வமிர்தோ டடியார்கள் வாழ்ந்திருக்குஞ்
சீரார் திருவோலக் கந்தன்னைத் தூரத்தே
கண்டார்த்து நீயும் பணிந்தேத்திக் காயமுறுந்
திண்டாட்ட மெல்லாஞ் சிதையும்வகை பண்டை
யடியா ரடியா ரடியாரங் கேவன்
முடியாலே செய்தவர்க்கு முந்தி மடைவெள்ளந்
தானெடுத்த வெல்லையினிற் றத்துவனே யித்தலத்தின்
மானிடத்து வந்துதித்த மாமணிபே மானடுக்க

* * * *

என்பட் டெனுங்கவளென் றின்பத் திருத்தோண்மே
லின்புற் றிறையுடனென் றுகாதே யென்பாவ
மங்ஙனே செய்ய வடுக்கி னடியேனு
மிங்ஙனே மாண்டுவிடு மித்தனைக ணெங்ஙனே
துன்புறுவ துன்பிறவித் தொன்னெடுங்கா லந்துணிந்தா
யின்புறுவ தப்படியே யின்புறுவா யன்பதனு
னென்று மடியருட வில்லானே யோருங்கா
லென்று மடியருட வில்லானைப் பின்றுமல்
வெய்ய திரிபுரமுஞ் சுட்டானே மெய்ப்படவே
துய்ய மறையாலுஞ் சுட்டானே மெய்யாக
வானு மடிமைபுகுந் தாளானே வல்வினையே
னானு மடிமைபுகுந் தாளானே வேனில்வே
ளெய்யப் படுங்கோலஞ் செய்தானே பெண்ணையிங்ஙன்
செய்ய திருக்கோலஞ் செய்தானே யையமற

நேராகச் செய்தொன் றுஞ் செய்யானை நின் றுருக்குஞ்
சீரார் திருநிறனுஞ் செய்யானை யோரிடத்தும்
தோரானை யாவர்க்குந் தோன்றானை யென்னவலம்
பாரானை யாளவரும் பார்ப்பானை நேராக
வாறுரை யையம்புக் கஞ்சாரை வெம்பிறவி
யாறுரை மாற்றவருண் மன்னானை வேறுவென்
மெய்யானை மெய்யர்க்குப் பொய்யானை யஞ்சலெனுங்
கையானை யென்னையிங்ஙன் கையானைப் பொய்யருளத்
தாயானை யொன்றுந்தா னுகானை யென்பிழைக்குக்
காயானை யங்கைக் கனியானை யாயிரமாம்
போரானைக் கண்ணின்றும் போரானைச் செங்கழுநீர்த்
தாரானை மீண்டென்னைத் தாரானை யோராதே
நூறு யிரங்கோடி கால்வணங்கி நோக்கியகண்
ணூறு வொழுக வழுதரற்றி மாறுதே
போற்றி யடிபோற்றி போற்றியென் றுந்தலைமே
லேற்றிய கையொடு நின்றேத்திப் போற்றினு
லென்னுடைய நெஞ்சென் றறிந்தாலு மெம்பெருமான்
றன்னுடைய காருணியத் தாலிரங்கி நின்னையும்பார்த்
திங்ஙனே போதென் றருளும்போ தென்னளவங்
கெங்ஙனே சொல்வா யியம்பக்கே ளிங்ஙன்

* * *

பத்தி நெறியறியேன் பாத்தமே தூவுமலர்
புத்த னெறிகல்லிற் பொல்லாதோ வத்தன்முடித்
தேன்கட் டவிழ்மாலை சாத்தினுற் றேர்விசயன்
றுன்கைக்கொள் வில்லிற் றழும்பாமோ வான்குலத்துக்
கொன்றுய பிள்ளையென வோராதே தாம்பிழைக்கக்
கொன்றுரிற் சாலக் கொடியேனே தன்றுதை
வீழும் படிவெட்டி வீழ்த்தாரின் வேறுக
வாழும் படிவைக்க மாட்டாயோ வேழையேன்
காவி விழியார்பாற் காற்றாதாய் நள்ளிருளி
னேவ விடுவாரி னின்னேனே பாவியேன்
மாளும் வகையறியேன் மாளா வகையுன்கண்
மீள வொருகால் விழியாதோ மாளாமே
காட்டாய் கமலைக் கழலென்று மக்கழலிற்
கூட்டாய் பிரானே குறித்தென்றும் பாட்டாய

பாடத்தா வென்றும் பணிந்தென்றும் பாதமே
சூடத்தா வென்றுந் தொழுதேத்தி — யாடித்
குறைகா லமுமடியார் குற்றேவல் செய்ய
விறைவா வருளென்றென் றின்னே — முறையோவென்
றுற்று தழிவானை யஞ்சேலென் றாரருளாற்
றேற்றாய்நீ செய்தகன்ற சிந்தைநோய் — மாற்றாயென்
றெல்லாப் படியுமிரந்தான் மறுமாற்றஞ்
சொல்லா திரானிருந்தாற் சொல்லுதற்கு — நல்ல
மதிசொல்லக் கேணின் மலரடிக்கு நோற்க
விதியிலார் செய்குவதென் மேலென் — றிதுவேநீ

விண்ணப்பஞ் செய்து வினையே னடிகூடப்
பண்ணத் திருவுள்ளம் பற்றுவித்தங் — கண்ண
லருண்மாலை வாங்கிக் கொடாயேனைக் காயு
மருண்மாலை வாராமுன் — வா.

*   *

அல்லா லயனா லனங்கனா லன்னையாற்
பொல்லா வினையேன் புகுந்ததுய - ரெல்லாஞ்
சொரூபானந் தற்குத் துயரறுத்தாட் கொள்ளும்
பெருமாற்கு நெஞ்சமே பேசு.

அஞ்ஞவதைப்பரணி.

படைப்பானும் வியன்ஞாலங் காக்கு மாழிப்
படையானும் படைத்தளிக்கப் பட்ட வெல்லாந்
துடைப்பானுஞ் சுருதிகளுந் தொழுது போற்றுஞ்
சொரூபானந் தச்சுடரைத் தொழுதல் செய்வாம்.

தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிக ளெல்லாஞ்
சாகரத்தி னொருநீராந் தன்மை போலப்
பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டவொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.

அழியாத வீடென்னும் பழைய வூர்கண்
டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு
வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொண்டு தம்மில்
வழக்குப்பே சுஞ்சழக்கு மாழ்க வென்றே.

கடைதிறப்பு.

மடைய வொழிமறு மதநிலை திதிபெறு
மமிர்து பருகிடு மவர்கடை திறமினோ.

உலக மனித்தமெனு வுணர்வது நித்தமெனு
வுருவரு வற்றவரோ ருருவு தனைக்கொடுநங்
கலக மனத்திடையே யிலக முதற்பகருங்
கலைகளை விட்டெறிவீர் கடைதிற மின்றிறமின்.

நம்மையா ளுடையநா யகனையே நனவினுங்
கனவினுங் நவிலுமா றன்றிவே றொன்றுநஞ்
செம்மையா னதுதெரிந் திடுதல்கண் டிலமெனத்
தெரியுமா தாவினிர் கடைதிறந் திடுமினோ.

விழிபாலுல கழியாவெறு முணர்வாய்விடும் வகைபா
லொழிபாவமிர் துண்பீரும துயர்பொற்கடை திறமின்.

ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய
வொழியா வொருவன் வருமளவும்
விழித்தே யுறங் தும் விளங்கிழையீர்
மேவுங் கபாடங் திறமினோ.

உருநாம மொன்றுமிலா வொளிகருணை கரனென்னுந்
திருநாமம் பெறவந்த திறன்பாடத் திறமினோ.

செத்தபிண மிடுகாடு சுடுகா டென்று
செப்புவர்க ளறியாதார் சிலர்தங் நெஞ்சத்
தொத்ததுதா முணராதுண் டுடுத்து வாழு
முயிரோடு பிணம்பயில்கா டொழிய விட்டே

அறங்காட்டி னிருசெவிமீ தழற்காட்டி னுற்போனு
மலகை வாழும்
புறங்காட்டிற் கொப்பதுமிப் புறங்காடே வேறுண்டோ
புறம்பு கூற.

வெய்யமற மறப்பெருத்து விடயமெனி னெப்பொழுதும்
வெறுத்து மெய்யே
யையமறத் துறந்தவர்க ளருவருத்த திதுசுடுகா
டாகை யன்றோ.

தின்றுனுஞ் சிலரரிந்து தீற்றிடினுந் தீக்குளே
தள்ளி னுனுங்
கொன்றுனு மஞ்சாதார் குலைகுலைந்த திக்காடு
கொடிதா யன்றோ.

பேய்.

ஒன்றென்று நின்றசில பலவென்று நின்றசில
வுபயத்து நின்ற சிலபே
யன்றென்று நின்றதனை யாமென்று சொல்லியுட
லடகிட்டு விட்ட சிலபேய்.

இலதென்று நின்றசில வுளதென்று நின்றசில
விறைதன்னை நெஞ்சி னுணரும்
வலதின்றி மங்குமல வுடறங்கு கின்றதவ
வடிவங்கள் கொண்ட சிலபேய்.

தண்டைப் பிடித்தசில சிகையைத் தரித்தசில
சடையைப் பரித்த சிலவே
முண்டித்து விட்டசில முடியைப் பரித்தசில
முசுவிற் பொறித்த சிலபேய்.

அலைகெட் டிராதுபல தலைகெட்ட நூல்பழகி
யதுமுக்ய மாக மிகவே
கலைகற்ற பேய்களொடு சிலுகிட்டு லாவுவன
கரையற்ற பேய்க ளுளவே.

பருகு ளத்தமிர் தம்பொழி நூல்களைப்
பதக மோதிப் பழித்துக் கழிப்பன
திருகு ளத்தொடு தர்க்கங்க ளேயுரை
செய்யு நூல்கற்றுத் தெத்தர்க ளாவன.

வயிறு சானும் வளர்த்தற் பொருட்டிந்த
வானஞ் சென்று வரக்கா லுடையன
கயிறுங் கம்பையு மேடும் பிறர்க்கொரு
காட்சி போல்வரும் புத்தகக் கையின.

உழலத் தானிளை யாதன வுணவிற் காவன தேடுவ
வுணர்வைத் தானுண ராதன வுலகத் தார்நக வாழ்வன
கழலத் தானுரை யாடுவ கதறத் தான்முசி யாதன
கனகத் தேமன னுவன கருவிப் பேய்பல கோடியே.

மெய்வருந்திக் குரவனடி விரும்பா தொன்றும்
விட்டிடனுந் தொட்டிடனு மறியா தேகின்
றவ்வருகு பட்டனவாய் மிகவுந் தம்மை
யகமதித்துத் திரியும்பே யனேகங் கோடி.

உவமை.

அருவாய பரனுருவா யருள்வ தொன்றை
யஞ்சாதே சிலவளவை கொண்டு தாமுங்
குருவாகிச் சிலகுருப்பேய் கூறுந் தன்மை
குருடர்க்குக் குருடர்நெறி கூறல் போலும்.

தேவி.

தத்தமதிகொடு தர்க்கசமயிகள் சத்தமறிவதொர் தத்வமோ
சித்தமயலது கெட்டவவர்தெரி சிக்கவுரியதொர் சித்திமே.

உட்பரிவாரம்.

உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே
யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே
திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே
செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே.

தமர்பிற ரற்றார் சமயமு மற்றார்
சகவியல் பற்றார் தமையொழி வற்று
ரமர்விட மற்று ரறிவயர் வற்று
ரறமற மற்று ரவரடி யாரே.

இருணெறி விட்டா ரிருமையும் விட்டா
ரிலக நடப்பா ருலகு கடப்பா
ரருணெறி நிற்பா ரமர விருப்பா
ரறிவுரு வுற்று ரவரடி யாரே.

குறி.

பூண்கின்ற வுடலாதி யாமிந்தப் புவனத்திற்
காண்கின்ற பொருளெல்லாங் கனவாகக் கண்டனனே.

காமாதி படைச்செருக்கு.

கோப மிக்கபோ தெவர்க ளாறுவார்
குறுகு வோர்தமைக் கொடிய நோய்புகுஞ்
சாப மிட்டுமா தவர்களாயினுர்
தலைமை மிக்கதந் தவமி ழப்பரே.

ஞானவினோதன் படைச்செருக்கு.

மாசாய நாவுடையார் வாய்திறந்தா லவர்களுடன்
பேசாம லிருந்துவிடு மஃதன்றோ பெருந்தகைமை.

வைதாரை வாழ்த்தினர்போன் மறந்தென்று மறக்கொடுமை
செய்தாரை யறியாத செயலன்றே செயலாதல்.

பொதுவதுவா நிறைந்தவந்தப் பரம்பொருள்போல் யாவர்க்கு
மதுவதுவா யிருந்துவிடு மஃதன்றே வவிரோதம்.

எரியான கோப மெழுபோதி னூறி யினிதாய கூறிபெதிரே
சிரியா திரர்கள் பெரியோர்கள் சீற நினைவார்கள் வேறு சிலரே.

வாணு ளொழிந்தாலும் வாய்விண்டு தாம்வேண்ட
நாணு தொழிகுவரோ நன்றுய நாவுடையார்.

புலன்றலை கொண்டேறு புன்போக மேன்மேற்
புணர்ந்திட வுண்டாகி வந்தாலு மாறு
வலந்தலை கண்டாசை யொன்றே டுறுதே
யறிந்தவர் சந்தோடம் வந்தாறி னூரே.

அஞ்ஞனழிவு வகை.

இருடுணிந் திரவிமு னிற்குமோ பஞ்சுதா
னெரியின்முன் னிற்குமோ வெங்கனே யரவமுங்
கருடன்முன் னிற்குமோ ஞானமே வந்துறுங்
கண்ணின்முன் னிற்குமோ வெண்ணுறுங் கன்மமே.

அழியுமிக் காயமுங் கழியுமுன் னிளமையு
மன்புறுங் கிளைஞரு மின்புறும் போகமு
மொழியுமிச் செல்வமொன் ருகநீ யுன்னியோ
வுடையநா யகனைநெஞ் சுணர்வுறு தொழிவதே.

குறித்திடலற் றிடத்ததனைக் குறிப்பவரைக் கொடுத்தே
கறுத்தவிருட் டனைக்கதுவக் கரித்தனைவிட் டழித்தே.

சும்முலக்கை.

அருவரையா யிரஞ்சிரங்கொண் டருமறைக ளறியாத
சொருபரையாங் கண்டனமே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

மாயவடி வளவாகி மதியிலியா வுழல்வேற்குத்
தூயவடி சூட்டினன்காண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

பின்னமொழி வகைபுகுந்தென் பெருங்கருணைப் பெருமானுர்
சொன்னமொழி யொன்றேகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

நம்மாலே காண்கின்ற நாமும்போய் நாமாகிச்
சும்மாவே யிருந்தனங்காண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

வான்றொடங்கு முலகுதனின் மன்னுசரா சரங்களெல்லாந்
தோன்றுமிடன் பிறிதுண்டோ சும்மேமேலோ சும்முலக்காய்.

உலகாகி யுயிராகி யுணர்வாகி யொருபொருளே
துலகாமை கண்டாயே சும்மேமேலோ சும்முலக்காய்.

வல்லவகை பரனருளே வாயாரப் போற்றுதே
சொல்லுவது பிறிதுண்டோ சும்மேமேலோ சும்முலக்காய்.

கூழ்வார்ப்பு.

துரியா தீதம் பதினுலிற் றென்றி யெவர்க்குந் தோன்றுத
பெரியார் தம்மை யானென்னும் பிரமப் பேய்க்கும் வாரீரே.

ஒளிதங் கியமா மறையோதி யுள்ள பொருளை யுணராதே
பளிதஞ் சுமந்த கழுதையதாம் பனவப் பேய்க்கும் வாரீரே.

படித்து மறைகள் பொருட்படுத்திப் பயனி னெட்டிப் பாராதே
வடித்த கிளிபோல் வருமாயா வாதப் பேய்க்கும் வாரீரே.

வேதா கமங்கள் சொன்னபொருண் மெய்யே யறிவார் போன்றிருந்து
பேதா பேதஞ் சாதிக்கும் பெரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே.

சுத்தப் பிரம மதுநிற்கத் தொள்ளைச் செவியி னுணவான
சத்தப் பிரம மென்றேதுஞ் சளப்பேய் தனக்கும் வாரீரே.

பணியப் படுவா ருள்ளிருக்கும் பரதே வதையைப் பாராதே
மணியைத் துலக்கிக் கிணுகிணென வரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே.

ஞானம் போலச் சிலசொல்லி நாடற் கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ் சிவமும் பாசமுமாஞ் சைவப் பேய்க்கும் வாரீரே.

எட்டுக் கரும முட்டச்செய் தெட்டுக் குணத்தோ ரெழின்முத்தி
வட்டத் திருக்கப் போமூத்தை வாய்ப்பேய் தனக்கும் வாரீரே.

வெறுவாய் கொண்டு மென்றுமன விகாரங் கொண்டு சிலபிதற்றிப்
பெறுவா ரன்றி முத்திபெறும் பிடகப் பேய்க்கும் வாரீரே.

உடல்கை விடுகை முத்தியென வுரைத்த வுண்மை யுணராதே
முடலை யுடலை யானென்னு முழுப்பேய் தனக்கும் வாரீரே.

தியக்கந் தீர்வார் நன்முத்தி சேர்வா ரென்னுந் திறன்கேட்டு
மயக்கஞ் செய்யும் வாமப்பேய் வாய்க்கே நெருப்பை வாரீரே.

அச்சந் ததிக ளெல்லாமா யல்லா திருக்கு மறிஞரையு
மெச்சந் ததியுந் தமக்கன்றென் றியம்பும் பேய்க்கும் வாரீரே.

குணலை வாழ்த்து.

என்னை யொளித்தமை பாடீரே
யென்னுயி ருண்டமை பாடீரே
தன்னை யளித்தமை பாடீரே
தத்துவ நாதனைப் பாடீரே.

துன்னி நிறைந்தொழி யாது நின்ற
சொரூபா னந்தச் சுடர்வையர்
தன்னி னடந்தமை பாடீரே
தானெனை யாண்டமை பாடீரே.

மோகவதைப்பரணி.

குரவ னடியிணை மருவி யுலகவர்
கொடிய பவவிருள் குலையுமா
றிரவு பகலற நிகழு மறிவொளி
யிதய வெளியினி னிலகவே.

காடு.

உன்னவரி தாயதிரு வுருவுதன்னை
யுணருமதி மானெழிய மானு மில்லை
பன்னுகலை யொழியவொரு கலையு மில்லை
பரமாம்ச மென்பதல்லாற் பறவை யில்லை.

தேவி.

அயர்வு நினைவறு மகமென் மலரினி
லகில புவனமு மில்லையே
யுயிரு நிகழ்விலை பாமு நிகழ்விலை
யிறைவி யுணர்வொளி யுள்ளதே.

பேய்.

நாத னறிவென்று மாமறை நாலின் முடிவெங்கு மோதிய
ஞான நெறிகண்டும் வீடுற நாளு நினைவின்றி நீள்வினை
வேத நெறியென்று மீள்வறு வீடு பிறிதின்றி வானக
மேவு மிதுவென்று நாடொறும் வேள்வி சயநின்ற பேய்சில.

ஆனவுட லிந்தி யாதிக ளாடு மனபுந்தி மானத
மாருயிர்கள் பந்த வீடுக ளாதி யிறையென்ற போதமும்

வான முதலைந்து பூதமு மாகர் முதல்வந்த யோனியும்
வாழு மயனண்ட கூடமு மாயை யெனநின்ற பேய்சில.

முனிக்கணமெ லாமனிதர் பந்தமுற வீடுபெற
மூலமிது வென்றுபகரு
மனக்கடவு ளானசெழு மதியொழிய வேறுபர
வத்துவில தென்ற சிலபேய்.

வழுத்தித் தற்பசி யாற்கவி பாடுநர்
வழுச்சொற் சொற்றறி யாத்தன மோதுதற்
கெழுத்துச் சொற்பொரு ளியாப்பலங் காரமென்
றிவற்றைக் கற்றிறு மாப்புறும் பேய்சில.

படித்துப் பற்பல நூல்களுந் தாமுறு
பசிக்குக் குத்திர ராயிரந் தார்கையிற்
பிடித்துப் பிச்சையி டாரகம் போயவை
பிதற்றிப் பக்கமு ணுவரும் பேய்சில.

ஊழைக் கழியச் சிலகா லமிருந்
துண்ணக் கருதுற் றுடலத் துளவங்
கூழைக் குமிழிட் டுமுகந் ததனைக்
கும்பித் துவிடுஞ் சிலகூ ளிகளே.

கடவா ளரிகோ முகம்வீ ரமலர்க்
கமலம் மயில்பத் திரசோத் திகருக்
குடவா தனமென் றிருகை கொடுகோல்
கோணிப் பழகுஞ் சிலகூ ளிகளே.

தோயத் துலவச் சுடுவெங் கனலிற்
றோயச் சுரர்சா திகள்போ கியவா
காயத் துலவக் காயத் தைவிடக்
காயத் திலுறக் கற்குஞ் சிலபேய்.

தொழில்.

அமையக்கற் பதுவிட்டுச் சிலதர்க்கித் தமையாச்
சமையக்கத் தகுகத்தித் தலைமுட்டிக் கொளுமே.

பொருதர்க்கப் பரபட்சச் சமயத்தைப் பொரவே
விருதிட்டுப் பொருதிட்டுத் தனைமெச்சிக் கொளுமே.

சயமுற்றுப் பொருண்முற்றுத் தமிழிட்டுச் சொலவா
ரியமிட்டுச் சொலவொட்டொட் டெனவட்டித் திடுமே.

குருதர்க்கத் தினில்வெற்றிக் கொடியிட்டுக் கொளுமே
யொருதர்க்கக் கழுதைச்சொற் றெருதர்க்கத் தழுதே.

உவமை.

உட்கி டந்தமல னொழிவு ருதுபுனல்
கொண்டு டம்புகழு வுற்றபேய்
மட்கு டந்தனின் மலத்தை வைத்தது
புறந்து டைப்பவனை மானுமே.

சும்முலக்கை.

உகைக்குமனத் தாருடைய வுரனெல்லாங் குரவனடி
துகைக்குமள வானதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

ஊன்றுவும் புறக்கரண முட்கரண மொடுங்கிடவே
தோன்றுமை தோன்றியதே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சான்றுமென் றறிந்திலேயோ சகலமுமாய் விடத்தோன்றுந்
தோன்றுமை தோன்றியக்காற் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சான்றுகு மறிவொழியச் சாக்கியமாஞ் சகத்தென்றுந்
தோன்றுது கண்டாயே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

விரியுமிடத் துலகறியும் புரியுமிடத் துணர்வறியுந்
துரியமதிற் றுரிசுளகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து
தூங்கினர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

தெரியாதென் பதுந்தெரிந்த விடத்தல்லாற் றெரியாத
துரியாதி தம்மிதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

துரியாதீ தந்தன்னிற் புரிந்தானுந் தொல்பிறவித்
துரிசான தொழியாகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

துஞ்சுதல்கண் டாயதிதம் பிறப்பதுகண் டாய்துரியந்
துஞ்சல்பிறப் பொழித்தல்காண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

கேட்டீதென் றறியாத வதீதத்தைக் கேடின்றிச்
சூட்டினது பரவுடல்காண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

நீங்குதலில் லாவறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுவுந்
தூங்குதலு முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சத்தமா திகளுமெலாந் தற்சொருப மானபரி
சுத்தமாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

கருதவொண்ணு வெண்ணிறந்த காட்சியெல்லாங் கண்ணுன
சொருபமாய் நிகழ்ந்ததுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

தோன்றியவிவ் வுலகமெலாஞ் சொருபமாய் நிகழ்ந்ததெனத்
தோன்றியதுந் தன்கண்ணே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

எல்லாவண் ணமுமின்றி யிருந்தபடி யேயிருக்கச்
சொல்லாமற் சொல்லியவா சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

எல்லாமா யல்லாத விறையியல்பை யின்னதென்று
சொல்லாட விரகுண்டோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

புலமறுபாழ் வருஞ்சீவன் போதப்பாழ் வருமீசன்
சொலவருபாழ் வருஞ்சொருபன் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

வையமுயிர் பரமாக்கு மாயைப்பாழ் மூன்றுமறத்
துய்பசுடர் தானேயாஞ் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

இடரின்பஞ் செயுமாயை யிருளின்ப வறிவாகுஞ்
சுடரின்கண் போன்றுமதே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சொருபன் விழிமலரச் சும்மா விருந்துவிடச்
சொருபபரி பூரணமாஞ் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

வாயுணர்வு மாண்டிடத்தே வாயிலா மட்குடத்திற்
றோயமென நிறைந்ததுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

ஊமைமொழி கொடுபிரம மோதவுணர் வுற்றபடி
தூய்மறையின் முடிவுரைக்குஞ் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

தற்பதத்தின் றன்னிலைமை தானறிய வோதுதலாற்
சொற்பதத்தில் வாராகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

அல்லையுங் குழன்மாயை யவள்பயந்த வகிலம்வெறுஞ்
சொல்லேயாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

அலைந்துவரு முளவிகற்ப மழிந்துவிடப் பிறவியெலாந்
தொலைந்தபடி கண்டாயே சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

இன்னதென மறைமுடிக்கு மியலாத விப்பரிசைச்
சொன்னபடி கண்டாயோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சொல்லாத மறைமுடிவைச் சொல்லாமற் சொன்னதனைச்
சொல்லாட விருகுண்டோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

சாத்திரமென் செயநமக்குத் தர்க்கமய லறுத்தபிரான்
ரோத்திரமே வேண்டுவது சும்மேலோ சும்முலக்காய்.

கூழ்வார்ப்பு.

நினைத்துமறந் திச்சகத்தை யெல்லாநே ரேயொறுத்துப் [ரே.
பாராண்ட, மனத்தை யறுத்துமறு மாற்றந் தின்றுகொள்ள வாரீ

போக்கும் வரவு மறுத்தகழல் போற்றிப் போதக் கூழுண்டு
வாக்கு மனனு மறந்திடத்தே வாளா விருக்க வாரீரே.

ஆக்கை யறுத்துக் காணங்க ளறுத்துச் சீவ பாமறுத்து
வாக்கை யறுத்தா னந்தக்கூ ழுண்ண வாரீர் வாரீரே.

இல்ல றந்துற வென்றிலை வேண்டினர்
யாவ ரேனும் வருகென் றிடுவதே
நல்ல றம்மென யாவர்க்கு நல்கினர்
நாதர் வெல்களக் கூழுண்ண நல்கியே.

குணலைவாழ்த்து.

மரண பவங்கண் மடிந்திடவே
வடிவு புனைந்து வரும்பெருமான்
சரண நிகழ்ந்தமை பாடீரே
சந்தத மப்பதம் பாடீரே.

பவமாயம் வேரறப் பார்த்திறைவன்
பதத்திலும் பண்டை நாமொழிந்து
சிவமா யிருந்தமை பாடீரே
சிவப்பிர காசனைப் பாடீரே.

புத்திக்கு மெட்டரி தாயபொருள்
புவனியில் வந்தைம் புலன்களினுந்
தித்திக்கு மாறினைப் பாடீரே
தேசிக ராசனைப் பாடீரே.

ஊன நடங்கண்டு முன்னநம்மை
யோருரு வாய்வந் துணர்த்திக்கண்ட
ஞான நடந்தனைப் பாடீரே
நடரா சன்றனைப் பாடீரே.

மங்கலவாழ்த்து.

புரியும் விழிதந்த கழல் வாழியே
புறமக மிருந்த பொருள் வாழியே
துரியமு மிறந்த சுடர் வாழியே
சொலவற விருந்த சுகம் வாழியே.

பேத மபேத மறுத்தவன் வாழியே
பேதமை தீர வளர்த்தவன் வாழியே
போத மபோத மறுத்தவன் வாழியே
பூரண போத சமுத்திரம் வாழியே.

துறந்தவர் கைப்பட் டிருந்தவன் வாழியே
தொடர்ந்து பிடித்துப் புரந்தவன் வாழியே
யிறந்த வுளத்திற் றிகழ்ந்தவன் வாழியே
யிரங்கி யெனக்குத் தருங்கழல் வாழியே.

மறந்து நினைக்கப் படாதவன் வாழியே
மயங்கு மனத்தர்க் கிலாதவன் வாழியே
பிறந்து மரிக்கப் படாதவன் வாழியே
பெருங்கரு ணைக்கற்ப காடவி வாழியே.

உருவருவொ டுளதிலது மொழிவில்பரன் வாழியே
யுளபொருளை யுணரிலவை யுதறுமவன் வாழியே
கருவழியை யழியவரு கரசரணன் வாழியே
கழலும்விழி கருணையுட னருள்சொருபன் வாழியே.

தொழுமவா ரவிவாங்கி யவங்கணுண் வாழியே
சுகமக மானசாந்தி நெஞ்சினன் வாழியே
யெழுபவ நாசமாஞ்சொல் லொன்றினன் வாழியே
யிமையவர் மூவர்தாந் தொழும்பிரான் வாழியே.

அலைவ மென்றங் கலையிறு தர்க்கப் பாசமோசகன் வாழியே, யதுநீ யென்றங் கருமறை யுச்சத்தி னேது மோர்பொருள் வாழியே, சொலவர வென்றுந் தொடர்வரு சற்சிற் சுகாதி காரணன் வாழியே, சொருபா னந்தன் கலைபுனை தத்துவப் பிரகாச மாமுனி வாழியே.

அமிர்தசாரம்.

எந்தக் குலமாயென் னெந்தக் கவியாயென்
னெந்தச் சமயத் தெவராயென் - சிந்தைத்
துறவிதருஞ் சொல்லே தூய்தாவ தல்லாற்
பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற.

இம்மை மறுமை நிலையன் றெனவிடுக
செம்மை நெறிநடக்க சித்தந் - தமைமீட்க
தம்மை யுணர்ந்தோர் தலைப்படுக தத்துவத்தின்
மெய்ம்மை யறிக விரைந்து.

பெறவரிது மக்கட் பிறவிபெற் றாலு
மறிவுநா லாய்த லரிதே - யதினுந்
துறவுடைய ராத லரிதே யதின்மெய்
யறிவுடைய ராத லரிது.

அறிவுள்ள தல்லதில தென்றறிவான் ஞானி
யறிவான் முழுது மறிவ - னறிவ
னறிவறி யாமை யறவிருந்த வண்ணல்
மறையோது வான்பொரு டான்.

அருந்தல் பொருந்த லவைபொக்கு மேனும்
பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திருந்து
மனத்தின்வே றேபதியு மைந்தனுமம் மாதின்
றனத்தின்வே றல்லவே தான்.

தீதென நன்றெனச் சிந்திப்ப ரோதெளிந்தோர்க்
கோதன மன்றோ வுலகெலாம் - பாதவத்திற்
றீதாத னன்றாதல் சிந்தித் திடச்சாத
வேதாவிற் குண்டோ விதி.

விண்ணே பெரிது மிகவீசன் கைவழியா
மண்ணே யதுபெற்ற மாமாயை - யெண்ணிற்
சிவனிற் பெரியாரிற் சிந்தையிலார் வைத்தா
ரவனிற் பெரியா ரவர்.

எங்கே வெளிப்படுக வென்றா னெழின்ஞானி
யங்கே வெளிப்படுதற் காதரித்தே - யெங்கும்

பரமனவ னேவல்செயப் பார்த்திருக்கும் யார்தான்
றரமவ னேவ றனக்கு.

அவனுண்ட தண்டமெலா முண்ட தயனுஞ்
சிவனுந் திருமாலு முண்டான் - சிவமென்றும்
பூரண ஞானியைப் பூசித்தான் பூசித்தான்
காரணனைக் கண்ணுறக் கண்டு.

எழின்ஞானி யையிகழ்வார் கேட்டா ரிகழ்கேட்
டழலா ரனுமதித்தார் நால்வர் - கழலுதன்
மேதக வென்றவரை விட்டகலா தார்பஞ்ச
பாதக ரென்னப் படும்.

யோகத்தி னுண்மை யுணர்வின்றி யூண்பொருட்டா
லேகத்தி னின்றே மெனவியம்பி - மோக
மனத்தவல மாற்றுத வல்வேடர் தம்மை
நினைத்தவருங் காணூர் நெறி.

தத்துவ ஞானி திருமேனி தாங்கினு
ருத்தம லோகத்தி னும்பரா - முத்தன்
றிருக்கோயில் கொண்டவிடந் தேவா லயமென்
றிருக்கோது கின்ற விடம்.

நானிலநீர் பைமுட்டை நால்வகை யோனிசுரர்
மானிடநீர் வாழ்பறவை மாகிருமி - ஞானமிலா
மண்பட்ட தாபரமென் றேழாய் வரும்பவநூ
றெண்பத்தி னன்கா யிரம்.

ஊர்வ பதினொன்று மொன்பானு மானுடவர்
நீர்பறவை நாற்காலி நேர்பத்தாஞ் - சீர்திகழு
மூவாறுந் தாபரங்கண் முப்பத்து மும்மையோ
ராவா ரொருபதா றும்.

ஆன கடங்க ளளவிலவற் றுட்புகுந்து
வானகந் தானின்ற வாறெக்கும் - யோனிகளெண்
பத்துநான் காயிர நூறுகப் படைத்தவற்று
ணித்தனுர் நின்ற நிலை.

ஆன வுடம்பனைத்து மைம்பூதத் தேயழியும்
வானுதி பூதமிறு மாயையினி - னுை

வொழிந்தமா மாயவிரு ளுள்ளொளியா யும்ப
ரெழுந்தஞா னத்தா லிறும்.

பிண்ட வுருவிற் பிறத்தலாற் கார்ப்பத்திற்
பிண்ட வுருவா யிருத்தலா ஞானும்
பிண்ட மிடவேண் டுதலா லுடற்பிண்டம்
பிண்ட மெனப்பேர் பெறும்

திடம்படு சீலந் திகழ்கல்வி கேள்வி
யிடம்படு மேதைசி ரெல்லாம் பசுமட்
குடம்படு நீர்போற் குடும்பியைக் கைவிட்
டுடம்பொடு கூட வுகும்.

சிந்தா குலமனிதர் சிசீ செவிமுதலா
மைந்தானு மீடழிவ ரல்லரோ - வைந்திறைரு
வேட்கை யசுண மிபம்விட்டின் மீன்வண்டு
கேட்கைமுத லோரொன்றிற் கேடு.

இன்னலா மீட்டுங்கா வீட்டினல் யாவரையு
மொன்னல ராக்கு முயிரிறுக்கு - மன்னு
மனத்தைவே ருய்மயக்கு மாநடுக்கஞ் செய்யுந்
தனத்தின்வே றுண்டோ தவறு.

மடம்படு மிப்பிறவி மாற்ற நினைவார்க்
குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற் - றடங்கத்
துறவா மனிதர்க் கெளிதன்றே துஞ்சிப்
பிறவா நெறியைப் பெற.

ககனமு மான்மாவுங் காரணனு மில்லை
சகலமு மாமநித்தஞ் சார்வார் - பிறவி
வகைவினை யுண்டு மதிபொன்ற மாய்தல்
சுகதன்றன் முத்தித் துணிவு.

கரணமே யான்மாக் கணபங்கி நித்தப்
புரணமா மீசன்வான் பொய்யே - மரணமே
வீடென்று நாத்திகரின் வேறேவிப் புத்தனெனு
மூடன்றான் சொன்ன மொழி.

உருவரு வுண்டில்லை யொன்று பலவாம்
பொருளியல்ப தானளவே போத - மருகர்க்

குறுவினை விட்டா லுலகும்பர் வீடு
குறியதற் கெட்டுக் குணம்.

வெளியிற் பறந்துபோய் வீடெங்குப் பெற்றாய்
குளிர்வெம்மை கண்டாயோ கூட - வுளதில்லை
யொன்று பலவென்றா யூனளவென் றாயுணர்வை
யென்றுமதி கண்டா ரியார்.

இறந்தார் பிறவா ரிலதுவா னீச
னறம்பாவ மாயிழையார் கூடல் - சிறந்த
நலனுர் சுவர்க்க நரகம் பிரித
லுலகா யதன்ற னுணர்வு.

சடவுடறு னன்மைசாக் காடு நரகங்
கடவுள் வலிகாட்டுங் கண்ணுங் கரும
முடியாமை காட்டு முனைவினையை மாத
ரடைவதே காட்டு மளறு.

நரகுசுவர்க் கந்தீங்கு நன்றாங் கருமங்
தருமிறை தானன்றி யில்லைப் - பிரமமொலி
நாடுங் குணன்புத்தி ஞானமில்பா டாணம்போல்
வீடென்றான் மீமாஞ்ச கன்.

சித்துச் சடமாகை யோமுத்தி செய்வினைகள்
சுத்தச் சடமீய வற்றோ சுகதுக்கம்
புத்தி குணமாயிற் பொன்றுமோ வான்குணமாஞ்
சத்தம் பிரமமோ தான்.

அணங்குற்ற வான்மா வநேகம் வியாபி
குணம்புத்தி யாமுத்தி கூறிற் - பிணம்போல்கை
மெய்யா மிறைவனையும் வீடுகட்டுக் கேதுவா
னையா யிகநூ னலம்.

செயாது வினைசடமாய்ச் சென்மத்தைச் செய்யிற்
றயாவிலனு மவ்வீசன் றானும் - வியாபி
குணமாகிற் புத்திக்குக் கூடா தொடுக்கம்
பிணமாகை யோவீடு பேறு.

முத்தியி னிர்க்குணனாய் முன்னங் குணகுணியாய்ப்
பத்தியினன் முத்தியுறும் பாவனையாற் - சுத்தச்

சடர்பல ராயவத்தை சார்தலான் மாக்கள்
கட்டினென்றான் வைசேடி கன்.

ஆவ சடங்க ளனுன்மாவே யாமனம்போ
லோவு மவத்தையுறு முன்னுணர்விற் - பாவனையாற்
கூடுமோ வீடு குணம்போய்க் குணியுண்டோ
சூடுபோய்த் தீயுண்டோ சொல்.

பகுதிபுமான் மெய்ப்பகுதிப் பாலே விகுதி
சகலந் தனதென்கை பந்தமாம் - விகுதியாம்
யாதும் பகுதி யுடையதெனக் கில்லையெனும்
வேதனஞ் சாங்கியன்றன் வீடு.

முன்னரே யுண்டேற் பகுதிதான் முத்தியிலே
பின்னுஞ் சடமாம் பகுதி பெறக்கூடா
தன்னாலே வீடெய்து மாகினீ சற்குருவைக்
கொன்னே விரும்பியதென் கூறு.

மடவன் பசுபதி வாலறிவன் பாசஞ்
சடமா மியல்பு சமமா - முடன்வியாபம்
பண்டுளவை மூன்றும் பசுபாசம் போயிறையைக்
கண்டுறைதல் சைவன் கதி.

ஈசனது தோற்றமே தெல்லாம் வியாபித்தாற்
பாச மிலாதான் பதியென்னிற் - பாசமெனில்
விண்டிடா தாம்பதியான் மெய்காணம் வேறுண்டாங்
கண்டிடா நின்ற கதிக்கு.

பாசமாம் பந்தம் பசுப்பெத்தன் முத்தனு
மீச னநாதி யிலர்ஞான - பூசையா
லம்மோக மாற்றி யவரொன்றல் வீடென்றான்
சம்மேளி தச்சைவன் றான்.

பெத்த மநாதி கெடுமாயின் பின்கெடுமே
முத்தியும் பாசந்தான் முன்னுள தேற்கெடுமே
சத்தி யெனில்வெம்மை போனாற் றழலுண்டோ
யுத்தி யிலதிரண் டொன்றாகா தொன்றுகெடின்
முத்தி கெடலோ மொழி.

அகில மிறைமுன் பணுத்திரளே செய்யுஞ்
சகலாத் துமாக்க ளாயா மலங்க

ளுகமலம் பூசையா லொப்பாகை முத்தி
பகர்கின்ருன் பாசு பதன்.

சகம தனுவாஞ் சடஞ்செய்பு மாறென்
புகலணுவும் பூதமே யன்ருே - வகமில்
கிரியையாம் பூசை கெழுமலங்கள் போக்கி
னிரியு மிருளா விருள்.

தண்ணிய சுட்கச் சமயிக ளெவ்வுருவும்
பெண்ணுருவிற் காணும் பிறப்பதெலா - முண்ணறவே
புத்தியு முத்திப் பொருளுந் தரும்பிணமே
சத்தியி லாதவெலாந் தான்.

மேதினி யொன்றை விளக்குமோ வித்தின்றி
மாது தருகுவ மையற் பிறப்பன்ருே
போத மழிபுலீர் புத்திக்கு முத்திக்குஞ்
சாதன மானதோ சாற்று.

ஏகமாம் பைரவமெண் டத்துவமா யெண்கலையா
யாகிய ஞாலந்த ஞர்ச்சனையாற் - போகமா
முத்தரிக்கு நால்வரா ஞல்வரா யோகத்து
வித்தரிக்கு முண்ணறவால் வீடு.

ஏகத் துவங்கெடுமே யெட்டானுன் மற்றவையே
யாகிற் கலைசொல்ல தாயழியும் - போகமுனக்
குள்ளதோ வன்ருே தருவா ருறுகருத்தோ
கள்ளதோ நல்குங் கதி.

வேணியென் பக்கு முதறரித்து மெய்விரதந்
தாணு வுரைப்படியிற் றப்பாமற் - பேணிப்
புரைதங்கா தானசிவ லோகம் புகன்மா
விரதங்கா ளாமுகன்றன் வீடு.

தவவேடங் கொண்டவுட ருனழிந்தாற் போமே
யுவையோநின் றீடேற்று முன்னைச் - சிவலோக
மெங்குமெனக் காணுதே யோரிடத்தே யேறினர்
சங்கையில் வீழ்வதற்குத் தான்.

அனுதி சிவஞ்சகத்து மாருயிரு மாகத்
தனுதிருவைத் தானே பகுத்துத் - தனுவொழியப்

பேறிழ வில்லை பெறுவானு மீவானும்
வேறில தென்றறிகை வீடு.

தானே சகத்தாய்ப் பகரினது தான்சடமாந்
தானே பிறப்பாக்கிற் றுனெழிக்கிற் - றனேதன்
கண்ணைக் கலக்கிக் கடவுளா முன்சிவம்போய்
வெண்ணெய்க் கழுமோ விளம்பு.

நாராய ணுதிதிரு நாமந் தரித்தலா
லாரா தனையா லடிமையெனப் - பேராழி
கோயிற் பொறியால்வை குந்த பதந்தந்தை
தாயிற் றருஞ்சி தரன்.

மண்ணு விடுநாமம் வாளெரியா விட்டகுறி
புண்ணு முடம்பொழிந்தாற் போகாதோ - விண்ணுட்டின்
வைகுந்த மேவுதிரு மாலுருவங் காணவொரு
மெய்கொண் டிருக்குமதோ வீடு.

அவிகார மேபிரம மாயையினு லாகி
யிவிகார மெல்லா மிறக்கும் - பவமான
வூனதும்பொய் ஞான முதித்ததும்பொய் யஞ்ஞானம்
போனதும்பொய் மற்றுமெலாம் பொய்.

அவிகாரத் தன்மை யவிகாரங் காணி
னவிகாரந் தானல்ல வாகு - மவிகார
மாயை யறியி னவிகார மாயையய்
வீயும தாரறிவார் வேறு.

தோற்ற நிலையுறுதி செய்தலாற் றெல்லுலகி
னேற்ற விருளெல்லா மிரித்தலாற் - போற்றவருஞ்
சங்கரன்மா ஞன்முகனுய்த் தற்பரனுய் நிற்கின்றுன்
வெங்கதிரோ னல்லதில்லை வேறு.

ஈசன் முனிய வெயிறு விழவீழ்ந்தான்
மாசுண வாயின் மறைப்புற்றுன் - றேசினு
லுற்பவமா முள்ளத் திருளொழியா னேருருவன்
றற்பரனு வல்லனே தான்.

போதல் வருதலுளன் பூரணனு மல்லனிவன்
பாதிநா டோன்றுன் பகலவன்றன் - சோதியா

யிந்திர சால விருளொழியா னென்னலாற்
சந்திரனு லென்செயலாந் தான்.

தனுகம் வினையே தரில்வினைதான் செய்ய
முனுக முளதாய் முடியு - மனுதியெனி
லெஞ்ஞான்று முத்தி யிலதாகு மிவ்வூழிற்
கஞ்ஞான மாகு மடி.

மந்திர மானதெலாம் வார்த்தையே யவ்வார்த்தை
யந்தர வானின் குணமதுவே - வந்து
பலியா தருள்குருவைப் பாவியா னுகில்
வலிதா னவன்றன் வலி.

மருந்தா னொருவரிம் மாநீ ருலகத்
திருந்தா னெனக்கண்ட தில்லை - வருந்துவதேன்
யார்க்கு மிழிவு விளைப்பதாம் யாக்கையெனு
நீர்க்குமிழி பூண்கட்டி நீ.

ஆதியே தந்தா னிலாமை யறிந்தவர்கள்
சாதியே தஞ்சிறிதுஞ் சாற்றுவரோ - சாதிகுல
நல்லார் தொழத்தக்க ஞான முடையவரே
யல்லா ரிழிகுலத்தா ராம்.

அறன்சாரா வுள்ளத் தறியா வழுக்குப்
புறன்சாரு நீராலே போமே - திறன்சாரா
வோடுந்தீர்த் தந்தா னுடற்கே யுளம்விளங்க
வாடுந் தீர்த்தந்தா னறிவு.

சலமுழுகி நீர்தேடிப் பூத்தேடிச் சாணி
நிலன்மெழுகி யர்ச்சியா நிற்பர் - புலமிலவ
ருள்ளத்தே நின்ற வுலப்பில்பர மானந்த
வெள்ளத்தே நின்று விடாய்த்து.

இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பகர்க
வந்நெறி யெல்லா மறிந்தவறி - வெந்நெறியா
லெய்தலா மந்த நெறியென் றறைந்தமறை
மெய்தவா வீட்டி னெறி.

ஓது முறையின் பொருளுணர்ந் துள்ளபடி
போத மறியாப் புலவர்தா - லோது

மொருகோடி நூறு யிரத்தானு முண்மை
யருகூடு போகா ரவர்.

அறியப் படுமளவை கொண்டளவை யெல்லா
மறியக் கடவ வறிவை - யறிய
விருப்புற் றிடுவான் விறகதனைக் கொண்டு
நெருப்புச் சுடுவா னிகர்.

தர்க்கநெறி வென்றக்காற் றம்ப மிகப்பெருகுந்
துக்க மிகப்பெருகுந் தோற்றக்காற் - றர்க்க
நிலைபெறுவ தொன்றல்ல நெஞ்சுகன்றக் கத்துந்
தலைபறியே யெய்துபயன் றான்.

உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்
பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி
னவயவத்தி னேரொன் றறிந்தார் மரமா
வவயத்தைக் கொண்டவா றும்.

கருத்துகட் கீடாய்க் கதிபலவா விச
னுரைத்ததென் றென்றுணர வொட்டா - புரித்திங்
கிலதுள தென்னு முளதில தென்னுங்
கலதியர்க டஞ்சமயக் கத்து.

எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே
லெய்த வரிதா மியாவர்க்கு - மெய்தெளிந்தா
லெம்மார்க்கத் தோடு மிகலற் றிருக்குமதே
சன்மார்க்க மாகுநெறி தான்.

இயமநிய மாதனம் வாயு விசையங்
கமையுறு பிரத்தியா கார - மமைவுறு
தாரணை தக்க தியானஞ் சமாதியென
வேரணியும் யோகங்க ளெட்டு.

ஏம முறுமியம மீரைந் திவைதம்மிற்
றாய்மை யருளூண் சுருங்கற் பொறைசெவ்வை
வாய்மை நிலைமை வளர்விப்ப மாற்றுவ
காமங் களவு கொலை.

வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் வாய்மையினத்
தீமையி லாதவெனச் செப்புவர்க - டேய்மைமிக

வோதும் பரமா முலப்பிலா வொன்றென்பர்
வேத முடிவுணர்ந்தோர் மெய்.

மம்மர்செய் யாமை வதையாமை யெவ்வுயிர்க்குந்
தம்முணர்ந்தோர் தம்மை வதையாமை - தம்மை
யெறிபடை கானீ ரெரியிற் படாமை
யறிகை யெனவறிவ ரால்.

மதுகையில் வஞ்சனையி லோர்பொருளை வெளவு
மதுகள வென்ப ரறிஞர் - மதமோதிற்
றன்ன தல்லாத வுடம்பைத் தனதுதா
னென்னல் களவாகு மென்று.

அரிவையர் தம்மை யணுகாமை யாகும்
பிரம சரிய மதினும் பெறுதற்
கரிய பிரமத்தொன் றுனுர் பிரம
சரிய முடையவரே தான்.

தாயோடு தந்தைமகத் தாரந்தான் சத்துருவாந்
தீயவனு நேரொக்கக் காணுமது செவ்வையாந்
தூய நிலைமை சுருதி நெறித்துணிவு
தாயார்போன் றன்பு தயா.

மிகைசெய்தார் தம்மைத்தாம் வென்றுவிட வேண்டி
லிகல்செய்யா தென்றும் பொறுக்க - விகல்செய்யிற்
கோபத்தை யொன்றையுங் கொல்க வதுவல்லா
னுபத்தை யெல்லா மறும்.

அற்புத யோகிக் கனுகூல மானவூ
ணற்பவூ ணவ தெனவறிக வாடுகின்ற
பொற்புறு நீரில் புறந்தூய்மை யுட்டூய்மை
சிற்பொருளா னுள்ளத் தெளிவு.

தவஞ்செபஞ் சந்தோட மாத்திகந் தானஞ்
சிவன்றரு நல்விரதஞ் சித்தாந்தக் கேள்வி
யுவந்த சிவபூசை யொண்மதிநாண் பத்து
நிவந்த நியமங்க ளாம்.

தவநோன்பா லூண்சுருக்கித் தம்முடம்பை வாட்ட
லெவனுன் பிறவியெனக் கெய்திற் றெத்தாலே

சிவமான முத்தித் திறனேதென் றோர்தல்
பவமாறப் பண்ணுந் தவம்.

கூடியது கொண்டமைதல் சந்தோடங் கோகநக
னூடு முதலா நவில்கின்ற வெப்பதமும்
வீடிப் பரமுளத்தே மெய்காண் மகிழ்ச்சிசந்
தோட மெனுஞ்சுருதிச் சொல்.

ஆத்திகம் வேதநெறித் தோற்றமா மாதரத்தோ
டீத்தல் பயன்கருதா தீகையாங் - காத்திரத்தால்
வந்தித்தல் வாயார வாழ்த்தன் மனத்திறைையைச்
சிந்தித்தல் பூசை செயல்.

பிரமந்தா னுப்த்தெளியப் பேசுமறைக் கேள்வி
திரிவன்னத் தோர்கட்குஞ் சித்தாந்தக் கேள்வி
புரையில்புரா ணக்கேள்வி பொய்யிலா மாதர்
சரதவே ளாளர்க்கு மாம்.

மந்திரந் தாரக மாதியா மன்னிருடிச்
சந்த மதிதெய்வந் தான்கொண்டு - முந்தி
யுரைவாய் துடியுள்ள லொன்றிற்கொன் றோரா
யிரமாம் பயனுண் டிவை.

வெறுதே யரிதெனினு மேன்மேல் விருப்ப
மறுதே யிதுவே யறம்பொரு ளின்ப
மிறுதான வீடு மெனக்குரவ னேவன்
மறுதுசெயன் மாவிரத மாம்.

ஆசின் மறைநெறியி னுதரவு தான்மதியான்
றேச வழக்கிற் சிறந்த மறைநெறியி
லாசிது வென்னுங் கருமத் தருவருத்துக்
கூசுத னுணமெனக் கொள்.

செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற
வெவ்வா தனத்தே யிருந்தவர்க்கும் - கைவந்து
வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ
ராதன மென்ப தது.

வாங்கிப் பதினாறு மாத்திரை நான்மடங்கு
தாங்கித்தற் பாதி தனைவிடக் கால்வலத்தால்

வாங்கி லிடத்தி லிடத்தேல் வலத்தில்விட
வோங்கார முச்சரித்துக் கொண்டு.

ஒருக்காலு முள்ள முபாதிவே றாகப்
பிரித்துணர்வைக் காண்டலும் பின்ன வுபாதி
கரைத்துப் பருகுவெறுங் கண்ணுக் குதலும்
பிரத்தியா காரமெனப் பேசு.

ஆய வுடம்பனைத்து மைம்பூதத் தேவைத்து
மாயையி லேவைத்தம் மாபூத மாயை
பாத்திலே வைத்தப் பரமேதா னாகத்
தரித்தலே தாரணை தான்.

பொருளின்மை கண்டால் புலத்தியான முள்ள
பொருணினைதல் புத்தித் தியானம் - பொருளறிந்த
போத மறிதல்போ தத்தியானம் போதமே
யாதல் பரத்தியான மாம்.

காய முதலையா காயா தியிலழித்து
மாய விருளினவை மாள்வித்து - மாயை
யொருக்கித்தன் னூற்று னுளபரத்தோ டொன்று
யிருக்கை சமாதி யியல்பு.

நல்ல வியோகெட்டு ஞானத்திற் கங்கமெனச்
செல்வ மணிமாதி சிந்தைசெய்வார்க் - கல்ல
விரும்பின் சுவர்கரும்பின் கோலா லிடந்து
விரும்பித் தவிடெடுப்பார் வேறு.

வேய்ந்ததோல் சோரிதசை வெள்ளென்பு மச்சைசிரை
சேர்ந்த திரளே தேகமா - மேய்ந்த
வகநாற் கரணமீ ரைம்புலனை வாயு
பகர்சூக்கம் பத்தொன் பது.

அன்னம் பிராணன் மனஞான மானந்த
மென்னுங்கோ சங்க ளிவையைந்தும் - பன்னுங்
கிரமத்தா லொன்றிற்கொன் றுள்ளாகுங் கேடில்
பிரமத்தா லாகுநிலை பேறு.

பந்திக்கு மாமா சயம்பக் குவாசய
மந்த மலமூவர்நீ ராசயங்கண் - மைந்த

றுறைதரு கர்ப்பா சயமென் றுடற்கே
யறைதரு மாசயங்க ளைந்து.

ஈரேழு நாடி யிடைபிங் கலைசுழுனை
வாருணைநாப் பூடா வைரிய லம்புடைகாங்
தாரிபை சுனிசங் கினியத் திசிகுவை
கூரு புகழி குகூ.

பிராண னபான னுதானன் வியான
னாவிசயன் றேவதத்த னுமை - கிருகரனே
பெயரந்தரி யாமி முக்யன் பிரபஞ்சன்
வைரான் சமானன் வளி.

மூலாதிட் டான மணிபூ ரகம்விசுத்தி
யேனு மனுகத மாஞ்ஞை யிருமூன்றின்
மேலாதா ரத்துமதி வெய்யோன் விசுத்தியிற்றீ
மூலாதாரத் துறைய மூண்டு.

உன்ன வருங்காமங் கோப முலோபமுடன்
மன்னுறு மோகமத மாச்சரியந்
தன்னை மிகமதிக்குந் தம்பம் பொறுமையெனு
மின்னல் விகாரங்க ளெட்டு.

ஒன்றிற் பிறத்த லுளதாத லோங்கிவளர்
வன்றிப் பருத்த லறத்தேய்தல் - பொன்ற
லெனுமாறு பாவமு மிவ்வுடற்கே ஞான
கனமாந் தனக்கில்லை காண்.

வீடுபற் றில்லை பிறிதொன்றி னுற்றன்னை
வீடுபற் றில்லை பிறிதொன்றைத் தன்னுளும்
வீடுபற் றில்லைதன் னுற்றன்னை யிவ்வாறு
கோடியு மில்லை தனக்கு.

அன்னபா னங்கள் பிராண னதேயாகு
மன்னு மகிழ்வு மடிவு மனத்தன
வின்னலா மூத்த விறத்த லியாக்கைய
துன்னுக்கு நாடி லிலது.

மயலுடல் வாக்கு மனனென்று மாந்தர்
துயருறு மின்பமுந் துன்பமுந் துய்க்கச்

செயலுரை சிந்தனை தீமையு நன்று
முயல்வன காரக மூன்று.

உருவுணர வொண்ணு வகையுணர்வை யொன்றி
மருவிய வாணவ மாயை - கருமங்கண்
மூக்குந் தவிடு முமியு மிவையாக்கை
யாக்கும் பவவித்துக் காம்.

சுத்தமாஞ் சாத்திகமுந் தூய்மை யிருமதமு
மத்திம ராசதமு மாந்தர்க்கு - நித்த
மறிவறி யாமை யவற்றின் புணர்ச்சி
குறியுடைய மூன்று குணம்.

நீதி கருணை நிலைமை யளிமானம்
போத மவையின்மை போரிற் புறங்கொடுத்தல்
மேதக் கவர்ப்பழித்தல் வேண்டா தவைபிதற்றல்
வாதக் குணனு மதி.

அறிவுடைமை யைந்தடக்க லாகத் தழகு
நெறியுடைமை சொல்வண்மை நீர்மை - பெறவரிய
வத்து விதஞானத் தாதரவா மாண்மையிவை
பித்தகுண னுவதெனப் பேசு.

பொறிபிற ழாமை புகழ்கருணை யூக்கங்
குறிமதுகை கோப மிலாமை - பொறையோர்
நிபமின் றியவீகை நெஞ்சத் துவகை
கபமொன் றியகுணனுக் காண்.

ஆதிபௌ திகமாதி தெய்விக மான்மிகமென்
றோது துயர்மூன்றி னுட்க - வருமிடிமின்
வாத மழைவேனில் வன்னி பனியாதி
பௌதிக மாகும் படர்.

வாயு முதனேவு மானிடர் மாப்பறவை
பேயசுரர் நாகத்தார் பீடையாங் - காயத்தின்
மானஞ் சினமவா மாச்சரிய மாதிமனத்
தானதுய ராதியான் மா.

இடனில் கருப்புகுத லீங்குப் பிறத்த
னடையுடன் மூத்த னரைத்தன் - மடமை

நினைவறச் சாத னியம் புகுத
லனையவை தெய்விக மாம்.

மகப்புற்ற தாகும் வருஞ்சுற்ற மெல்லாஞ்
சகப்பற்றுச் சங்கற்ப மெல்லா - முகப்புற்ற
வெப்பொருளு மத்தப்பற் றிவ்வே டனைமூன்று
மெய்ப்பொருள் கண்டால் விடும்.

காணுமது நேரே நனவா நிலைபெறு
காணுமற் காணு மதுகனவா மொன்றையுங்
காணு தொழிகை சுழுத்தியாங் காணுமை
காணுங்கட் கில்லை யவை.

ஐய மனனு மபிமான மாங்கார
மையலற வேதுணிதன் மாமதியாஞ் - செய்ய
வருசிந் தனைசித்த மாகு மவையே
யொருநான்கா முட்கரண மொன்று.

காசினிநீர் தீகால்வான் கந்தஞ் சுவையொளியூ
றோசைமா பூத முறுகுணங்கண் - மாசில்
செவிமெய்கண் வாய்மூக்குச் செப்பியநுண் பூத
மவையறியு மைம்புலன்க ளாம்.

ஓதுகுணம் வான்முதலா வொன்றிற்கொன் றேறுமுறை
யீத னடைபோக் குதலின்ப - நீதிவாய்
கையொடு கால்பா யுருபத்தங் கன்மங்கள்
செய்யும் புலனுகச் செப்பு.

பூதநிறம் பொன்வெண்மை செம்மை கருமைபுகை
யோது முருவ மதற்குரைக்கி - னீதி
சதுர மதிபாதி மூன்றுறு கோண
மதியமாம் வட்டமிவை யாம்.

புத்தி கருமப் புலன்பத் ததின்விடயஞ்
சத்த வசனுதி தான்பத்துச் - சித்த
மகமான வன்னுன் கறிவா னெருவ
னகமா கியவிருபத் தைந்து.

தசைமயிர்தோ லென்புசிரை தண்ணிணநீர் மூளை
யுதிரம் பெலம்பசி தாக முறக்க
மிதுன மறப்பிருப்பு மேலோங்க லோடல்

கதிகிடத்தன் மானபயங் காதல் கதநா
ணிதமாம் புறத்திருபத் தைந்து.

விகுதி யிருபத்து மூன்றும் பகுதியு
நாலாறு கண்ட புருடனுங் கால
முயர்ந்த வியோமம் வியோமா தீதமென்
றியம்பு மிவையிருபத் தெட்டு.

தலமுதலான் மாவீறு சத்திசிவம் வித்தை
சலமில் சதாசிவ மீசன் - கலைமாயை
யேறுவிச்சை கால மிராக நியதியையைந்
தாறசுத்தஞ் சுத்த மரோ.

பூதநிறங் கோசம் புறநிலையு முண்ணிலையும்
வாதம் விகார மலங்குணங்க - ளாதார
மேக புருடன்வினை யெஞ்சா வவத்தையென
வாக விவைதொண் ணூற் றாறு.

உலவாத தத்துவத்தி னுண்மை யுணர்ந்தா
லிலவா மிவையியம்ப லென்னை - பலவாகக்
கண்ணிலவு மாசுடையார் கண்டாற் பலவாமோ
தண்ணிலவொன் றல்லவோ தான்.

முத்திற ஞன குணத்தன மூன்றவத்தை
யுத்தமமாஞ் சாத்திகமா முணர்ச்சிகன
மத்திம ராசத மாண்ட சுழுத்திதா
னத்தம மாமதம தாம்.

நனவு முதலவத்தை நால்வகையோ ரொன்றின்
நனவுமுத லாநாலுங் கண்டார் - கனவா
நனவு முதனுலுங் காணுர்கள் காண்பர்
நனவாக ஞானகனம்.

நனவி னனவு புலன்வழக்க மாகு
நனவிற் கனவு நினைவா - நனவின்
மனநினை வின்மை சுழுத்திநினை வின்மை
தனைநா டுதுரியந் தான்.

கனவி னனவுபோற் காண்ட னனவாங்
கனவினிற் கண்டு மறத்தல் கனவாங்

கனவிற் சுழுத்திகா ணுமைகாண் பானை
யனுமதித்த லாமற் றது.

சுழுத்தி நனவொன்றுந் தோன்றுமை தோன்றல்
சுழுத்தி கனவாஞ் சுழுத்திச் - சுழுத்தி
யரிய வறிவா லழிக்கை சுழுத்தித்
துரியமாஞ் சொல்லிறந்த பாழ்.

துரிய நனவா மிதமுணர்ந்த போதந்
துரியக் கனவா மகமுணர்ந்த - போதந்
துரியச் சுழுத்தி வியோமந் துரியத்
துரியம் பரமாகச் சொல்.

சந்தித் திடம்புருவந் தன்னினிலே சாக்கிரமாங்
கந்தரத்தி னிற்கை கனவாஞ் சுழுத்தியர
விந்த மெனுமிதய மேவலா முந்திக்கு
நால்விரலி னுலா வது.

நனவிற் பதினூற் காணமு நான்கு
கனவிற் சுழுத்தி கருதலற மூன்றுந்
தனதாகை வேறுகை தான்றுரிய மற்ற
தெனதியா னற்ற விடம்.

ஒருக்க நனைப்போங் கனைப்போ முளத்தை
தரிக்கத் தியானத்திற் றற்சுழுத்தி போகு
மரிக்குஞ் சமாதி துரியம தீதம்
புரித்துப் பரம்விளங்கப் போம்.

சுழுத்தி நனவின்வரிற் றேன்றியிடுஞ் சீவன்
பழிப்பிலதீ தத்திற் பரமன் - விழித்திலனேற்
றீதொருங்க வாண்ட குரவன் றிருக்கோல
மேதொருங்கித் தோன்று மென.

அதுநீயா னுயென்னு மப்பதங்கண் மூன்றி
னதுவென் பதுபிரம நீயென் - பதுசீவ
னுறு யெனும்பதந்தா னவ்விருவ ரைக்கியமா
மூனு முபாதி யொழித்து.

புகலு மறையவத்தை காலம் புவன
மிகலுகுணந் தீயிறைவர் செய்கை - தகவே

யகார வுகார மகார மதனுற்
சகலமுந் தாரக மாம்.

அஞ்ச வுருவிருபத் தோரா யிரத்தறுநூ
றெஞ்ச லறநின் றியம்பாமற் றுனியம்பித்
தஞ்சப் பிரமத்திற் றன்வேறன் றென்னுமதே
துஞ்ச லொழிக்குந் துணை.

சிவமுதற் றத்துவங்க டேவதைகள் செய்கை
யவனிமுதற் பூத மவத்தை - புவனங்கள்
கோசம் பொறிபுலன்கள் கூறுங் கரணமெலா
மீசன் றிருவஞ் செழுத்து.

நாராய ணாய நமவென் பொருள்சிவ
னேரா ரிறையேக மென்றறிகை - பேர்வேறு
காரண காரிய காயத்தா னென்றாகும்
பூரண போதப் பொருள்.

ஊக்கி யறுதியிட வொண்ணு வொருதன்னைப்
போக்கி யிலாத பொருடா னருளாலே
பாக்கியத்தால் வந்து பலிக்கி னலதில்லை
வாக்கியத் தாற்காணு மாறு.

அறிவா னறிவனென வாகத்தே சிவ
னிறையோனென் பாருண் டிருவர் - பிறியாச்
சுபாசுபங்க ளாலிவரைச் சொல்லவரு பேத
வுபாதிகளா னல்லதுரு வொன்று.

இதமக மெய்து மிரண்டு தொழிலு
மதிய தவையறிந்த மாத்திரமே சிவ
னிதன பவங்க டமக்கில்லை நித்த
னதனை யறிவா னவன்.

எப்பொருட்குங் காரணமா யெப்பொருட்கு மீசனு
மெப்பொருட்குந் தோற்ற நிலையிறவா - வெப்பொருடா
னல்லா திலதா யகமும் புறமுநிறைந்
தெல்லா மறிவா னிறை.

உபாதி யொழிந்தா லுயிர்பரங்க ளொன்றே
சுபாசுபா ராய்நின்ற தோற்ற - முபாதி

கடாகாய மாகாயம் வேருகக் காண்கை
யடாகா ணறிவென்றே யாம்.

அறியாத மாயைக் கடியறியத் தேடி
னறிவா லறியவொண் ணாது - மறியாமைக்
கேது வறியி லறிவா லிருட்கேது
சோதியைக் கொண்டறிந்து சொல்.

போதக்கண் பூதங்கள் பொய்யா மவைமெய்யாம்
பேதக் கடாதிப் பிறழ்வுகளிற் - பேதங்கள்
சுத்திகையின் வெள்ளியின்மெய் தோன்றப் படுங்கனவு
நித்திரையைப் பாரந் நிலை.

அயலாக மெய்போ லரந்தபே தத்தை
மயலாகக் கண்டமா மாயத் - துயில்போனு
லெண்படு மிவ்வுலக முண்டாமா றெங்ஙனே
கண்படைபோ யுண்டோ கனு.

வன்னி யிருக்கமரம் வன்மிகையூ ணனதே
தன்னிகழ்ச்சி யின்றேலித் தன்மையா - ஞன்னன
தன்னிகழ்ந்தா லுண்டோ சகத்துன்பஞ் சற்குருவால்
வன்னிகண்டா லுண்டோ மரம்.

யோகாதி மூன்று முணர்வதனுக் கங்கமா
மாகா தெனிற்பதங்க ளாயழியுந் - தேக
மொழிய வருமுத்தி யொன்றுதற்கு ஞான
விழியை யலதில்லை வேறு.

பொறிவா யறிபுலன்கள் போதக் கரண
வறிவான வெல்லா மடங்கி - யறிவா
யறிவா னறிவ தறியும் பொருளென்
றறியா தறிவ தறிவு.

அலையிலே கன்ம மடியிலே யாக்குந்
தலையிலே ஞானந் தரிக்கு - மலையா
தருமறை நூலே யறியுஞா னத்தின்
பெருமை யறியார் பிறர்.

இன்பக்கண் ணீராட்டி யேத்தி யெழின்மலரா
வன்பிட்டுத் தம்மை யமிர்தாக்கி - முன்புற்ற

சிற்சட மெல்லாஞ் சிவமாக நோக்கல்சிவற்
கர்ச்சனை யாகு மது.

யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூடி
னேகப் பொருளதனு னெய்தியிடு - மேக
மதுவா மிதுவன் றெனுவகண்ட மான
வதுவாகை மாயோக மாம்.

புணர்பாவ புண்ணியங்க ளெண்ணிறந்த வெல்லா
முணர்வா மெரிகொளுவி னுண்டோ - வுணராமை
கூடவெங் தேறுத துண்டோ குழைந்தமரங்
காடுவெங் தீப்பட்டக் கால்.

யோகத்தா லேகத்தைக் கூடா திடையினுயிர்
போகிற்றுன் பொல்லா வுலகிற் புகாநல்ல
யாகத்தா னெய்து பயனெல்லா மெய்திப்பின்
யோகத்தான் முத்தி யுறும்.

தந்த வறியாமை போகவுந் தான்போகா
திந்த வுடனிற்ப தென்னென்னி - னுந்துங்
குசவன்கை விட்டாலுங் கூடா திகிரி
விசைவந் திடாதே விட.

தருபயன் வேண்டாத் தருவினைகள் சாந்தி
சுருதிகள் கேள்வி துறவி - குருவைப்
பெறுதற்கிங் கேது பெறற்கரிய முத்தி
யறிதற்கிங் கேது வவன்.

சிறையா முடன்முதல் சித்தமீ ருக
விறையோனே யானல்லே னென்று - மறைநீ
யதுவானு யென்ற தெதுவானே னென்று
லிதுநீகா ணென்பா னிறை.

உள்ளந் தனினின் றுளித்தான் பரன்குரவன்
கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினுன் - வள்ள
லருவான கோலமோ வக்கோலங் காணக்
குருவான கோலமோ கூறு.

துயிற்புணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகடனீ ராமை
மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ

டெருத்தின்பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுங்
குருத்துவமு நேராகக் கொள்.

காய நிலையின்மை கண்டான் கருத்துச்செந்
தீயி னடுவுற்றான் சித்தஞ் - சினவரவின்
வாயுறுமண் டேகத்தி னெஞ்சம் வரியுழுவை
தாயவ னுள்ளஞ் சமம்.

தம்பாற் றவந்தூய்மை வாய்மை தயாவிலா
ரும்ப னடிபேணு ருள்ளபொரு - ணம்பார்
பொருள்செய்ய வாதரிப்பார் போக நினைவா
ரருள்செய்ய லாகா தவர்.

சித்தியா நிற்குஞ் சிலர்க்கு விபரீதப்
புத்தியா குஞ்சிலர்க்குப் போதமே - சுத்தமாம்
பானீய மொன்றேனும் பாம்புண்டா னஞ்சினு
மானீயு நல்ல வமிர்து.

கழல்போற்ற வாயாரக் கண்மல்க வுள்ள
மழல்சேர் மெழுகி னழிவெய்த யாக்கை
யெழில்சேர் குருபரன்ற னேவலே செய்க
நிழல்போல முன்பினு நின்று

சந்தனந் தாம்பூலந் தாரா தனஞ்சயன
மந்தனம் பொய்வெய்ய மாற்றங்கள் - சிந்தைக்
காவபி மானங் கழுச்சிகளிப் பின்ன
குரவன்முன் மேவாது கொள்.

அங்கையுற்ற நீராக்கொண் டாக்கை பொருளாவி
பங்கயக்கண் ணுற்கொண்டு பண்டைவினைச் - சங்கையறப்
பூத மலமுழுதும் போத மெனநிகழ்த்தப்
பாதமலர் வைத்தான் பரன்.

ஆக்கை முதற்சித்த மீறுக வெப்பொருளு
நோக்கு மவன்றன்னை நோக்கா தவைசடமாச்
சாக்கியா நின்றவவன் சற்குருவா வந்தபரன்
வாக்கில் வெளிப்படுங்காண் வந்து.

போக்கு மனநெருக்கிப் போதமங் கில்லாமை
நோக்கிய நோக்காலந் நோக்கத்தை - நோக்கென்றான்

றேன்றுத வண்ணம்போய்த் துஞ்சிற் றிருளறிவாச்
சான்றாகி நின்றேனன் றான்.

வினைப்பய னென்னையினி மேவாவின் ஞற்றி
யனைத்து மழிந்து மழியே - னெனக்கின்று
முன்பக்கங் கீழ்மேன் முதலிடையீ றென்றனவு
மென்பக்கற் காணே னியான்.

இல்லாது முள்ளது மெல்லா மறிவேனு
னெல்லாப் பொருள்கட்கு மேதுநா - னெல்லா
வுலகும் படைத்தழித்துக் காத்துணர்வா யொன்று
யிலகும் பரமீசன் யான்.

விரிந்தா லுலகறியு மேனோக்கா துள்ளே
புரிந்தாற் றனையுணரும் போத - மருந்தவா
மாட்சி யுடைய பரமெனவோ மற்றிதன்
காட்சியு மாட்சியுங் கண்டு.

கரணங்க ளிற்கலந்து காணமை நின்றான்
கரணங் களையொருக்கிக் கண்டான் - றனைத்தான்
காணியாய் நின்ற விவனதே கண்டாய்
மாணம் பிறப்புற்ற மால்.

அறிவென் பதனு லறியும் பொருளு
மறிவு மறிவானு மாகும் - பிறிதின்றிச்
சொல்லாட வில்லாத் துரியாதி தம்பிறக்க
வெல்லா மவிழ விரு.

தேய்ந்து தெரிவு தெரியாமை யென்பதற
மாய்ந்த தெனவும் வகையில்லை - மாய்ந்ததுவும்
போந்த விடத்தே புகலு மஃதொழிய
மாய்ந்த விடத்தில்லை மற்று.

அடங்குகை யாலே யதீதமு நின்னை
மடங்கொள் சுழுத்தியை மானுந் - திடங்கொள்ள
நில்லாக் கனவே துரிய நிலையிரண்டு
மல்லாமை யாலவத்தை யாம்.

அதீதம் பொருளென் றலப்பொருளை தென்று
னதீதம் பொருளா வறிந்த - புதனெருவ

னுண்டாங்கா ணென்றேன் றுரைத்தா னுரைத்தலுமே
கண்டா னதுகாணுங் கண்.

பிறிதற் கறிவிருந்த பெற்றியே னென்ன
வறிவிற் கறிவா விருந்த - வறிவை
யறிவே யறிகின்ற தன்றி யறியப்
பிறிதேது மில்லை பிறழ்வு.

அகமிதங்க ளில்லை யறிவயர்வு மில்லை
யிகபரங்க ளென்றறிய வில்லை - சகமு
மெரியினுக்கு வெம்மையுரு வென்ன விறைவா
வுருவதற்கு நேரே யுணர்வு.

பூத மறிந்த வறிவுயிராம் போதமா
யாது மறிந்தவறி வீசனும் - பேதமறப்
புல்லிற்றெங் கேயென்றான் புத்தேளிர் கோக்கண்ணீர்
மல்கித்தான் வீழ்ந்தான் மகன்.

பின்ன மறிந்த செயல்போலப் பின்னமே
தன்னை யறிந்ததுவுந் தற்செயலாய் - நின்ன
செயன்மாண் டதுகாண் சிவமென்று னீச
னயன்மா லறியா வவன்.

ஒருக்கவே றில்லா வுணர்வாம் பரமும்
பருக்க விடயமெனப் பண்ணி - யருட்சொருபன்
பேசா திருவென்னப் பேதங்கா ணுதிருந்தான்
வாசாம கோசரத்தே மாண்டு.

இலங்க வறித னனவாகு மெங்குங்
கலங்க வறிதல் கனவாம் - புலன்கெட்ட
தெல்லாஞ் சுழுத்தியா மிம்மூன் றவத்தையினு
மல்லா ததுகா ணறிவு.

உளனு முயிரு முணர்வு முடனிறந்து
யானு மிறந்து பரனிறந்து கோனே
வடிவோது மாறின்றி வாக்கிறந்து நீயிப்
படியே யிருக்கும் படி.

திரண்ட சமவாய்ந் தீர்பாழிற் சீவ
னிரண்டாம்பா ழிற்றேன்று மீச - னிரண்டும்போய்

மூன்றும்பா மிற்றென்று மூன்றும் பதப்பொருளாஞ்
சான்றுரு மில்லாத் தனி.

ஆவபா வாபாவந் தீர்ந்த வகோசரமு
மோவு மவத்தைகளி னென்றுக்கிச் - சீவபரந்
தானற் றிருந்த தனிப்பதங்கா ணீதென்று
மோனத் திருந்தான் முனி.

நோக்கினுன் றுனய் நிகழ நுனிதமறை
வாக்கினுற் கூறறிய வான்பொருளை - நோக்கிச்
செயிர்தீர்ந்தே னென்றெழுந்தான் மைந்தன் சிலையின்
றுயிரீந்த மீனதனுக் கொப்பு.

நிறைவுற்ற தெவ்வாறு நின்மலனுந் தன்னை
யறிவித்த வாறறிய லாகா - நிறைய
முழுத்துமா லானந்த முந்நீரி னுள்ளே
யழுத்துமு மைக்குடத்தி னும்.

இருந்த படியே யிருந்தபடி காண
விருந்த படியே யிறைவ - னிருந்தபடி
யப்படியே யென்னு மஃதொழிய வப்படியை
யெப்படியே யென்றுரைக்கே னியான்.

ஊனுன யூனிற் குயிரான யுள்ளுணர்வு
தானுனய்ப் போயத் தமரான - யானுன
யென்னுன டொண்ணு விறையான யாதுமாய்
நின்னுன யென்னுனய் நீ.

காண்டகையே யென்கைக் கடனன்றே யில்லேனின்
ஞண்டகைதான் சூடார்க் கயலன்றே - மாண்டேன்
சயம்புவே யென்னினுரை தானுண்டோ வெவ்வா
றியம்புவே னென்றறியே னியான்.

நாரணனு நான்முகனு நாடப் பெறுரின்ன
மாரணமுஞ் சொல்ல வறிகுதிலே - காரணநின்
செம்மா மலர்ப்பாதஞ் சென்னிப் பொறித்தாய்க்குக்
கைம்மாறு காண்கிலேன் காண்.

ஒல்லை யுலகு படைத்தழிக்க வுன்னுணர்வால்
வல்ல சொரூபாவென் வஞ்சமனக் - கல்லைத்

திரித்தருள வேண்டியொரு தேசிகனுங் கோலந்
தரித்தருள வேண்டியதே தான்.

சொருப வெனக்குன் றுணைமலர்த்தாள் சூட்டிற்
றிருவரு ளேரொப்பே மென்றே - வருளாலே
நின்னை ரனையானே நீயு மருளாலே
யென்னை ரனையே னியான்.

வந்திக்கச் சென்னிவாய் வாழ்த்த மனனுருக
விந்தத் திருக்கோலத் தெம்பெருமான் - வந்தெனக்குப்
பொன்னங் கழலருளிற் பூரணபோ தச்சொருப
வின்னம் பிறப்பே யினிது.

என்கை பணிசெய்ய வெம்பெருமாற் கெம்பெருமா
னென்கை பணியாக வென்வாக்கு - நின்கீர்த்தி
கற்றென்றும் பாடக் கனியமனங் காணிறைவா
மற்றொன்றும் வேண்டேன் வரம்.

அளித்தான் திருமேனி யைம்புலனுங் கொண்டு
களித்தான்பே ரானந்தக் கண்ணீர் - குளித்தான்
குளித்தானம் பாலென்றுங் கூர்ந்தன்பான் மீண்டு
மளித்தா னருட்சே வடி.

சசிவர்ணபோதம்.

அலகை யச்ச மறவக வான்களு
முலகின் முத்தி பெறும்பரி சோதுவாம்.

புணர்ந்த பாவமெ லாம்பரி பூரண
முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே.

வேறு.

எழிலாரு ஞானி புகழென்னை கூற வுயர்வீ டிவன்சொல்
வழிசெய், தொழிலாளர் சேர்கை யதுகேளு முன்னை யிதிகாச
மொன்று சொலவே. 1

தந்தாபமற்ற பரனேவல்செய்த வவனுற்ற பேறுதனைமுன் [வே.
செந்தாமரைக்கண் முதற்வற்கெம்மண்ண றிருவாய் மலர்ந்ததிது 2
உவமிப்பின்ஞானி விழிபட்டுமுன்னை வினைவிட்டு முத்தியுலகிற்
றவமற்றவெய்ப வினையேபுரிந்த சசிவர்ண னெய்துகதையே. 3

வேறு.

ஏமம்புகுவா ருளபாதகரா மியாவர்க்குளு மிக்கவனுகுமிவ
னுமம்புகல்வார் குலமும்மெரிவாய் நரகம்புகு மாறுநடந்தனனே.

மலமேவிய தீவினையின் வலியான் மகிழும்பர் பதத்தி லிருந்த
இவன், குலமேவிய தென்புல வாணர்களுங் கொடிதாய்நர கங்
குடியேறினரே. 5

மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும் வினையின்பயன் மே
லொரு காலமுறு, திகமேவரு மென்பதனு ளுளரோ வெல்லாமிவ
னைச்செற வெய்தினவே. 6

தன்புத்திர னேயம் விடாமையினுற் றவறுற்ற விவற்பெறு
தந்தையுளந், துன்புற்றினி யென்னைகொலோ புதல்வன் றுயர்தீர்
வகை யென்றுசுழன்றனனே. 7

ஒன்றுலும் வினைத்துயர் துப்பதலா லொழிவிக்கு முபாய
முனக்கிலதே, யென்றுலு மறிந்தவ னன்புவிடா திவனைக்கொ
டுழன்றன னெங்கணுமே. 8

ஒருமாதவன் மற்றிவன் வேதனைகண் டொழிவற்றுள வொ
ன்றை யுளத்துணரும், பரமாகிய ஞானிகள் கண்ணுறலே பரமா
விழ்த மென்று பகர்ந்தனனே. 9

தானந்த மிலாத தனைத்தருவான் சத்தீச்சுர மென்னு மிடந்
தனில்வாழ், மானந்தி பராயண ரென்பவர்நின் மைந்தர்க்குறு
நோய்க்கு மருந்தெனவே. 10

முடியாவுப தேசமிதென்றவனு முனிவன்பத மெய்தி
மொழிந்தனனிக், கொடியான்வெரு வாதுகுயிற்றியநோய் கூறற்
கரி தாயகொடுந்தொழிலே. 11

ஈங்குன்றிருமுன் பகரும்படியோ விவனெய்திய தீவினை
யென்னவெலாம், நீங்கும்படி தன்னனு பூதியினு னிகழும்விழி
வைத்தன னின்மலனே. 12

கணியாத பவக்கடு வானதிருக் கண்வைத்தலும் விட்டன
காதுகடும், பிணியாவையு நல்லபிதா விறைதாள் பேணிப்பணி
யென்று பெயர்ந்தனனே. 13

இடனேமுத லாக வுவந்திறையோ னேவும்பணி செய்திவ னுஞ்சிலநா, ளுடனேயிவ னேதிரு மேனிதனக் குரியானென வுற்றன னும்பனெடே. 14

நன்ருய்முனி தாள்வழிபா டதனு னுனவித மான பிறப்பினை விட், டொன்ருகிய வீடுண ருத்தமர்கட் குளசாதன நான்கு முதித்தனவே. 15

முனிவன்றிரு முன்புள தன்குறைதான் மொழிவான்சில வஞ்சலி குஞ்சியதாய்ப், பனிவந்திரு கண்கள் பதங்களிலே பல கால்வலம் வந்து பணிந்தனனே. 16

அருளேவடி வாகிய மாமுனிதா னறியாதவர் போல வழுங் கலுறும், பொருளேதென மைந்த னடுங்கினனிப் பொல்லாத பவப்புண ரிக்கெனவே. 17

வெருவும்பிற விக்கடல் வித்தாமுன் வேதாகமகீதை விளம்பு மதைக், குருவுந்தன தன்பன் மனத்தளவிற் கொளுமாறு தொ குத்திது கூறிடுமே. 18

வேறு

மரண பவங்க ளான புனலையுடையது மதியை விழுங்கு காம வரவு பெரியது, கரண வொழுங்க முத விடய விரைநுகர் கணமொ டியங்கு மீன மிகவு முகள்வதே. 19

பெருமித மென்று கூறும் பெருமை யுடையது பிணிக ளொ ளுங்கெ டாத புலவு கமழ்வது, வருமிட ரின்ப மான திரைகள் பொருவது மனமெனும் வஞ்ச ராஜ மகர முறைவதே. 20

அளவி லகந்தை யாமை யபரி மிதமுள தவாவு நிறைந்த வாழ மறிய வரியது, களவு நெருங்கு பாரு மலையு முடையது கலக விடங்கண் மேவு கிருமி நெளிவதே. 21

துகளெனு நன்கி லாத நுரைக டருவது † துறவிபி னின்ப மான கரையை விடவகன், மகளிரெ னுந்தவாத வலிய சுழியது மறலியு மஞ்சுகோப வடவை யெரிவதே. 22

† துறவெனு மின்பமான கரையை யகழ்வது என்றும் பாட முண்டு.

வெருவரு கின்ற போக முதலை யுடையது விவித மனந்த மான துறையு மறிபவ, ரொருவர் கடந்து போக விரகி லெழுபவ வுததி விளம்ப யாவ ருலகி லறிஞரே. 23

பொறிவழி சென்று மீளு மவல மதிகொடு பொருசம யங்க ளாறு மறிய விழுமதி, லறிவழி வொன்றி லாத பொருள தென வுள வருப வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரே. 24

புணரி கடந்து போக விரகி லெனமொழி பொழுது புலம்பி யாவி புதல்வ னிறுமுன, முணர்வெனும் வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வ ரென் றுரையை வழங்கி நாத னுவகை யருளவே. 25

வேறு.

வாழியென விறைவனடி தொழுது வருபவமா
மாழியினை யகலுமறி வருளுகென வவரே. 26

பரவறிவு மபரவறி வெனவுமிரு பரிசாந்
திரவறிவை யறிபுமவர் மொழிவர் தெளிவுறவே. 27

அபரவுணர் வருமறைகண் முதலகில கலையு
முபரமம தறவுதவு வுணர்வுபர வுணர்வே. 28

ஆகம விதங்களறி வாரபர மறிவார்
யோகமோ டுறங்குமவ ரேபர முணர்ந்தார். 29

புராணமிதி காசமெவை யும்பொரு ளனைத்தின்
பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே. 30

இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளதா
மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே. 31

நவிலுகலை யறுபத்து நான்கு மறிவாரும்
பவலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே. 32

ஆகவறி வாளரறி வாரிவை யனைத்து
மேகவறி வாளரிவை யாவுமறி யாரே. 33

ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனும்
மெய்யறி விலாதவர்கள் வீடது பெறரே. 34

மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே. 35

பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு
மீசனையும் வேறதற வறிவதறி வெனவே. 36

தானெனு முடம்பது தனைத்தவிர வேரு
யானெனு மருத்தமுள வோவருளு கெனவே. 37

வேறு.

எனதாடை பொன்பூ மகன்றையல் பாய்மா விபங்கண் முகங் கால்கை மெய்யென்ன வென்றுந், தனதா யுரைப்பான் வகுத்திந்த வூனைத் தானென் றயர்த்துஞ் சொலத்தக்க தன்றே. 38

தாளாக வூராழி யார்வென்னில் வீணு தண்டாக வன்மார்பு தட்டாக மொட்டா, நாளா மலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர் நாணூளு மூர்வானில் வேருக நாடே. 39

கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் றொருத்தன் கைபாத கன்னங்கண் மெய்போ லியக்குங், கிடக்குந் நடத்தா விடத்திவ் வுடம்புங் கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே. 40

ஒருகூறு மலமாகு மொருகூ றுடம்பா மொருகூறு மனமாகு முண்டற்ற வன்ன, மிருகூறு நீயாகி லொருகூறு நீயா மிழிக்கும் மலஞ்சோ றிடப்பட்ட துடலே. 41

கிளரா தரத்துண்ணு மன்னஞ் சுடக்கை கிட்டப் பொறுதே யிருந்தார் முனிந்தார், தளரா துறுப்பொன்று முயிர்போக வன் றே தழற்பள்ளி மீதே துயின்றார் சகித்தே. 42

நிழற்பாவை கண்ணாடி யிற்பாவை கைகா னிமிர்க்கும் முடக்கும் மிவன்செய்த வெல்லாம், தொழிற்பால வாமற்றிவ் வுடலஞ் செய் தொழிலுஞ் சுடர்ஞான வடிவான வன்செய்த தொழிலே.

அறிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே யானுலிவ் வூனுக நானென்ன லாமோ, செறிகின்ற புள்ளல்ல வேகூடிவ் வகையே செடமான வுடனின்னில் வேறென்று தெளியே. 44

நிலமாகும் வர்க்கென்ற னெகிழ்கின்ற நீரா நெருப்பா மிதிற் சுட்ட வெல்லாமு மநிலஞ், சலமான புரையான வானிந்த வுடலஞ் சடமான வைம்பூத வுருவங்க டாமே. 45

விழியைப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே விளங்கின்ற தல்லால் விளங்காமை யாலே, யொழியப் படுங்கன்ன முதனான்கு முன்ற னுருக்கண்ட கண்டன்னை யொப்பாக வுன்னே. 46

வேறு.

அழனுண்பொருள் களினுண்பவை முக்கூறதின் முதற்கூறணியென்பு நடுக்கூறது மச்சைக்கணி யாகு, மெழில்கொண்ட கடைக்கூறது வாக்காயெழு மென்றே யியனூன்மறை யந்தங்க ளிசைக்கின்றன தாமே. 47

உண்ணும்புனன் முக்கூறதின் முதற்கூறுவர் நீரா முதிரந் நடு விற்கூறு கடைக்கூறு பிராண, னெண்ணுமிதி விருகூறவை நீயாயிடி னன்றே விறுகின்ற பிராணன்னது நீயாகுவை யிசையே.

பிராணனு மல்ல துஞ்சி லுணர்வின்மை யாலஃ துணரும் புலன்க ளொழிவாற், பிராணன தென்னின் மன்னே யொழியாது சேனை நகர்சூழ் வலஞ்செய் பொழுதே. 49

கரண மொடுங்க வாயு நிகழ்வென்கொ லென்னி னுடல்காவ லாகு மலமேதென், மரண மடைந்த தென்று தமர்சுட் டிடாமுன் வளைவாலின் ஞாளி கொளுமே. 50

இனமுற வெண்ண வுள்ள கரணத்தி லொன்றி தெனலா விதென்ன தெனலான், மனமுன மன்ன வென்ற வதனுனு மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே. 51

வேறு.

இடரின் புளதாய் நிலையற் றறிவற் றெண்ணுங்கர ணங்களிலாயெவரு, மடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரு மகங்காரமு நீயல வென்றறியே. 52

ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா யறிபப்படல் யானென தென்றுமதஞ், செய்யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ் சித்தம் மது வன்றென நீதெளியே. 52

முன்னுக வுடம்பது சித்தமதே முடிவாக மொழிந்த பொருட்டிரடா, னின்னுகில நீயறி யும்பொருளாய் நிகழ்கின்ற தனுலென நின்மலனே. 54

உன்னலறி யப்படு மியாவையுமுன் னுருவன்றென வோதினை யொக்குமெனக், கென்னலறி யாதொழி யும்பொருளோ யானுகுவ தென்றென னென்றலுமே. 55

அறியாப்பொருள் காரண மாயைகுறித் தறியும்பொருள் காரிய மாமுலகிந், நெறியாற்றிகழ் நான்மறை யந்தமெலாம் நீயன் றென வோது நிரந்தரமே. 56

அறியும்பொருளன் றறியாப் பொருளன் றறிவாகிய நீயெனு மப்பொருடான், பொறியின் வழிநின் றறியும் பொருளோ போ தக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே. 57

வேதப்பொருடா னிதுவே றுசொலும் வினையாவையு மன் றொரு வேறுமிலாப், போதப்பொரு ளந்தமறைக்கணியாம் புனி தப்பொரு டத்வ மசிப்பொருளே. 58

வேறு.

நிமல மாம்பர மதுவெ னும்பொரு ணீயெ னும்பொருள் சீவனே,
யமல மான விரண்ட யிக்கிய மசிப தப்பொரு ளாவதே. 59

அருமை யாகிய பிரம முன்னில்லை யாகு மாருயிர் பின்னில்லை
யிருமை யாய விரண்ட யிக்கிய மெய்து மாறெவ னென்னவே. 60

உபாதி யால்வரு பேத மேயிவர் பேத மன்றுரு வுயிரினின்
கபாதி யாமுடல் போலி றைக்குள கார ணாதிகள் காயமே. 61

ஈசன் முற்றறி வான்வி யாபி யெனைக்கு மேது வியம்புமா
காச கன்னிரு பாதி பாவனை கார ணாதிக ளாவதே. 62

நீதி யாலிரு பாதி நீக்கிட நீயெ னச்சொல் பதத்தினு
மாதி யாகிய தத்ப தத்து மசுத்த சுத்த முரைத்துமே. 63

ஆக மூன்றிக ழேழு நானென றுவம்ப தத்தி லசுத்தமே
சோக மின்றிய சாட்சி நானென றுவம்ப தப்பொருள் சுத்தமே.

அகில காரண மாதி நானென றற்ப தத்தி லசுத்தமே
சகல காரண சாட்சி நானென றற்ப தப்பொருள் சுத்தமே. 65

செறிந்த காரண காரி யங்கள் சிதைந்து மேலுறு சித்ததா
யறிந்த வாதனை தானு மற்றதவ் வசிப தப்பொரு ளாவதே. 66

அசுத்த மாகிய விருப தத்திலு முக்கி யப்பொரு ளாவதே
விசுத்த மான திலக்கி யப்பொரு ளென்று சொல்லுவர் விமலரே.

முரண்ட சிவ பரங்க டம்முடன் முக்கி யப்பொரு ளாவதே
யிரண்டில் வேறறு சிற்சொ ரூப மிலக்கி யப்பொரு ளாவதே. 68

ஊக்கி யப்பர சிவர் தங்க ளுடம்பி ரண்டுமி லக்கணு
வாக்கி யப்படி நீக்கி ஞலொரு வத்து வேபர வத்துவே. 69

ஓரில் விட்டதும் விட்டி டாதது முபய மும்மென வுணர்வுளோர்
தேரி லக்கணே திரிவி தத்தி லிசைப்பர் மற்ற தியம்புவாம். 70

மஞ்சு கூப்பிடு மென்றல் போலவும் வடப கிரதி யுள்ளதே
விஞ்சு கோடம தென்றல் போலவும் விட்ட லக்கணே யாவதே 71

சிவலே நின்றது வெள்ளே போயின தென்று செப்புதல் போலவே
கவலே யன்றிவி டாத லக்கணே யென்று நீகொள் கருத்திலே. 72

மேவும் விட்டு விடாத லக்கணே மெய்ம்மை யாதெனி லந்தவித்
தேவ தத்த னெனும்பொ ருட்படி சிந்தை செய்திடு தீரவே. 73

விட்ட லக்கணே தனேயும் விட்டு விடாத லக்கணே தனேயுநீ
விட்டு விட்டு விடாத லக்கணே யான்விளங்கு விளங்கவே. 74

போது மேவிப் தேசம் விட்டொரு புருட னேக்கொளு மாறுபோ
லோது மீருடல் கண்டு விட்டத னுண்மை காண வுணர்ந்திடே..

வேறு.

பிரியாவுயிர் காரிய மாமுடலும் பிரமத்துறு காரண மாமுடலுங்
கரியாகிய வாதனே யுங்கழியக் காட்டும்படி கண்டுகொள் கண்ணு
[றவே.

கரணத்திர ணிற்பினு மப்பொருளேக் காணக்கிடை யாதவை
கையறவே, மரணப்படி னும்மது கண்டுகொளும் வழியில்லே
யெனும்படி நீமதியே. 77

எந்தக்கர ணங்களு மேவனு விதில்வாதனே யால்விட
யங்களொடே, வந்தக்கர ணங்கள் பொருந்தல்கனு வவைமாய்தல்
சுழுத்தி யவத்தையதே. 78

வேறு.

வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினமாறியே
நனவிற் சுழுத்திநிலே வரினப் பொருட்டிகழு நலமாகவே. 79

திவிதத் தவத்தைகளே யறிவுற்ற வத்துரிய நிலேசிவனே
யிவிதத்தி லப்புருட னனவுற்ற வத்துரிய நிலேயீசனே 80

அகிலக் கரிப்பரம துரியப் பொருட்டுரிய மதுவாகையே
புகலுற்ற தத்வமசி யெனுமுப் பதத்தின்முடி பொருளாவதே. 81

நிமலப் பொருட்சுருதி நெறியிற் பெறக்கருணை நிதிகூறவே
யமலப் பொருட்பெறுத லருமைத் தெனக்கழறி யடிவீழவே. 82

தமரக் கலைக்களவு தெரிவற்ற தற்பொள்க டமையீகுவா
னமரர்க் களப்பரிய பதநற் புனற்கொடுசெய் தபிடேகமே. 83

பவளத்தில் வைத்தவமிர் தினின்மிச்சி லிட்டினிய பரிவோடுமா
தவளப் பொடிக்கவச மெனவிட் டுடற்பகைக டலைசாயவே. 84

உதகத் துடற்பொருளோ டுயிர்கைக்கொ டுச்சிமிசை யொரு போதொடே, பதகத் தலத்தைவிட விருகைத் தலத்தொடிரு பதமேவியே. 85

ஒழியப் புலக்கணுப நிடதப் பொருட்டெரிய வுளஞான மாம், விழியைக் கொடுத்துமொழி யெனமுப் பதப்பொருளும் வெளியாகவே. 86

நனவைத் துவக்கிமுடி துரியத்தை முற்றவிறை நவினீதியே
மனவர்க்க மற்றவநு பவமுற்ற சிற்கன வலியோதுமே. 87

வேறு.

புரண மாகவே புறம்புள புலன்களு மந்தக்
கரண மியாவையும் வழங்கிட நனவெனக் கண்டேன்.

புரண மாகிய புறம்புள புலன்கெட வந்தக்
கரண மியாவையும் வழங்கிடங் கனவெனக் கண்டேன். 88

மரண மாகிய தசையிது வெனும்படி மறுதி
கரண மியாவையு மிறந்துள சுழுத்தியுங் கண்டேன். 89

எஞ்ச லின்றியெக் கரணமு மிறந்திருண் டிருந்த
துஞ்ச லங்குணர் போதமாந் துரியமுங் கண்டேன். 90

துரிய மாகிய போதமோர் துளக்கமற் றனைத்தின்
கரிய தாயிருந் திடம்பர னனவெனக் கண்டேன். 91

புணர்ந்த விச்சகத் தொழித்துணர் போதமாந் தனையே
யுணர்ந்த மற்றது பரன்கன வெனும்படி யுணர்ந்தேன். 92

சான்று சாக்கிய மிறந்திடத் தானிருந்தமையுந்
தோன்று றுவிடம் பரன்சுழுத் தியதெனத் துணிந்தேன். 93

மரித்த தென்றுணர்ந் துரைத்ததும் மரித்திடந் தனிலே
தெரித்த போதமே ததுபரன் றுரியமாய்த் தெளிந்தேன். 94

இறையெ னும்பொருட் டுரியமே யென்னையாண் டவனே
மறையி னந்தநற் பதப்பொரு ளனவென மதித்தேன். 95

பண்டை விச்சுவ வாதனைப் பழுதுபோய் முழுதுங்
கண்ட கண்ணதே யாகிய கனவதுங் கண்டேன். 96

காட்சி யாவையுங் கண்ணதா யக்கணுங் கரைந்த
மாட்சி யாகிய வகோசர முறக்கமாய் மதித்தேன். 97

அருந்த வாமறை யந்தமா மகோசரந் தனினீ
யிருந்த வாறறி வித்தவா றெங்ஙன மிசைப்பேன். 98

எம்பி ரானிடந் தொறுமிடந் தொறுமது மதுவாய்த்
தம்பி ரானடஞ் செயும்வகை சாற்றுமா றறியேன். 99

ஆவி யேயடி யேன்செய்கைம் மாறுனக் கென்னிற்
பாவி யேனது தானுமுன் னுடையதாம் பண்டே. 100

ஆவல் செய்தென தாக்கையுள் ளளவுநின் னடியார்க்
கேவல் செய்வதே யன்றிமற் றொன்றுநா னறியேன். 101

இறவி லெப்பத மும்பெற வேண்டிலே னென்றும்
பிறவி வேண்டுவ னின்றிருப் பணிசெயப் பெறினே. 1(2

வேறு.

என்றுபல கால்விழு மெழுந்தொழு மழும்புரியு மென்னை யினியா
னின்றுபல வாகவுரை செய்தவவ னன்பினெடு நெஞ்சுருகியே.

எட்டிலறி வின்றியிறை தன்னிலறி வின்றியிவ் வுடம்பி னுடனே
வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறு மென்பது விளம்புகிலமே.

வஞ்சவலி யானரகில் வீழ்பிதிர ரந்நரகு பாழ்படமிகா
விஞ்சைவலி யாலடைய வேறினர் சுராதிபர்கண் மேனுலகமே.

தேவரு மனித்தரு மிவன்றொழில் வியந்துரை செயப்படுவதோ
மூவரும் வணங்கிமுடி யாலவன தேவல்செய முந்துறுவரே. 106

ஞானியை நரன்சுர னெனுதொழிக ஞாலமுய நாத னருளான்
மேனியது கொண்டுதனை நல்கவரு மென்றறையும் வேத முடிவே.

பரமானர்சதீபம்.

அஞ்செழுத்தி னுருவாகி யறிவு மாகி யாதிநடு வீறுகி யனு தி யாகிச், செஞ்சடையிற் கொன்றைமல ரணிந்தோ னுகித் தே னுகிப் பாலாகிச் செகமே மூாகி, மஞ்சுலவுங் குழலுமையோர் பாக னுகி மகிழ்ச்சியுட னெனையாண்ட குருவு மாகி, வஞ்சமறத் தொழுமடியா ருளத்தின் மேவும் வள்ளறனைப் புகழ்ந்தேத்தி வணங்கு வாமே. 1

மாலயனு யுருத்திரனுய் மகேச னுகி மன்னுசதா சிவனுகி வானே ராகிக், காலமொரு மூன்றினுமாய் முனிவோ ராகிக் ககனமுதற் பூதபவு திகமு மாகிச், சீலமுடன் தொழுமடியார்க்கெளியோ னுகித் திரைகடலாய் மறைமுடிவாய்ச் சிறியேற் கன்பாய், மேலுமருட் குருவடிவாய் வந்தாட் கொண்ட மெய்ப் பொருளை யுளத்தில் வைத்துக் கருது வாமே. 2

எவ்வுயிரு மெப்பொருளு படைத்த கோமா னெங்குமொன்ருய் நின்றிலங்குஞ் செம்பொற்சோதி, யிவ்வுலகி லன்புடனே யர்ச்சித் தேத்து மெளியோர்க ளனுதினமுங் கருதிச் செய்த, பவ்வமெலாம் பற்றறுக்குங் கருணைக் கண்ணன் பார்வதியோர் பாகம்வைத்த வேக நாதன், தி வியபொற் ருளிரண்டுங் கருத்தின் னேக்கித் தினந்தினமுந் துதித்திறைஞ்சிப் போற்று வாமே.

எல்லார்க்கும் பரமசிவன் றுணையு மாகி லெவ்வுயிர்க்கு மவனருள் சேர்ந் திருக்கு மன்றே, பொல்லார்க்கு மிபற்கைகெடப் புரிந்தி டாமற் பொறிவழியின் மனம்பொருந்திச் சுழன்றி டாமல், நல்லார்க்கும் பெரியோர்க்கு மெளியோர்கட்கு நாடோறு மிரக்கமுண்டாய் நடப்பா யாகிற், பல்லோர்க்கு முயிர்க்குயிரா யிருக்குமெங்கோன் பரிவினெடு கருணையருள் பாலிப் பானே. 4

புலைகளொடு கொலைகளவு கட்கா மத்தைப் புந்திதனிற் கருதாமல் நிற்பா யாகில், மலைமகளோர் பாகனுந்தன் வசமாய் நிற்பான் மாதவமு நிலைக்குமிந்த வழியில்லார்க்கு, வலைகடலிற் றுரும்புபோல் மனந்தள் ளாடு மறிவுதனக் கானிவரு மதுவல்லாமல் நிலைதவிரு மெழுபிறப்பு நீங்கா தென்றே நீணிலத்தி லருமறைகளோதும் வாறே. 5

தன்னரசு நாடுவிட்டுக் காடுபோய்ந்து தனிக்கொண்டிப் பசுவாகிப் பாசத் தாலே, பொன்னைமண்ணைப் பெண்ணைநித்தந் தேடித்தேடிப் பொய்யுட லுக் கின்பதுன்பம்வேண்டி வேண்டி, மின்னனையார் கொங்கைசையைக்கண் டேங்கித் தூங்கி விருப்பு வெருப் புற்றழுந்தி விரகால் வெந்தே, தன்னுடைய பதியறியத் திற மில்லாமற் றயங்கினர்க ளெண்ணிறந்த கோடி யாமே. 6

முன்னாளிற் றன்னைமறந் திச்சைக் காளாய் மூலத்தி லாங்கார வடிவாய்த் தோன்றி, யென்னாளுந் திகைப்பூண்டு மிதித்தாற் போல வென்னதென்று மியானென்று மிழிவுற் றேங்கித், தன்னாலே தான்கெட்டால் மன்றுளாடுந் தம்பிரா னென்செய்வானவன்பொற் றாளைப், பன்னாளும் பூசித்தாற் குருவாய்த் தோன்றிப் பக்குவத்திற் றன்னையறி விப்பா னன்றே. 7

என்னதென்று மியானென்றும் விருப்புற் றென்று மென்னுடலம் பருத்ததென்று மிளைத்து தென்றுந், தன்னுடலைத் தானென்று மதிக்கையாலே தன்மாதன்ம மிருவினையுந் துணிவாய்த் தேடிப், பின்னுமுட லெடுப்பதற்கே கர்த்தாவாகிப் பிறவிவிடாய் கொண்டுழன்ற நெஞ்சே கேளாய், நின்னுடலைப் பகுத்தறிந்து வேறாய்க் கண்டு நின்றறிவைத் தானாக நேசிப் பாயே. 8

துவக்குமுத லெழுதாதும் விருத்தித் தோங்கித் தொல்லைவினைக் கீடாகத் தோற்றுங் காயங், கவைக்குதவி யற்றபுழு மேச்சற் கூடாங் கஸ்தியுறு மலமூத்திரக் கடமென் றெண்ணித், தவத்துடையோ ருடல்தளர்ந்து நழுவா முன்னந் தன்னுடலைப் பகுத்தறிவாற் றள்ளி யேறிப், பவக்கடலைக் கடப்ப தன்றிப் பிராந்தா ளாகிப் பவக்கடலிற் படிவர்களோ படிந்தி டாரே. 9

அன்னைதந்தை துணைவர்சுற்றம் பெண்டீர் மக்க ளச்சுமட்டந் தொட்டிமுத்த மாடு மாடு, நன்னிதியங் கன்னலொடு சென்னற்கெல்லா நானெனதென் றலக்கணுற்றுக் கவலைக் காளா, யென்னசன்ம மெடுத்த வுத்தாய் நெஞ்சே கேளாய் யினியேனுஞ் சுருதியுக்தி நெறியூ டொன்றித், தன்னையின்னா னென்றறிந்தே யநுபோ கித்தாற் சம்சார துக்கமெல்லாம் வெளியாங் காணே. 10

ஆணவகா மியமாயை மலமோர் மூன்று மடுத்தறிவைக் கெடுக்குமதை யடுக்கப் போமோ, சாணளவுக் கேறிவந்தால் முழுத்துக் கப்பாற் றூழ்த்திவிட்டுத் தனக்காளாய்ப் படுத்திக் கொள்ளும், வாணிபர்செய் தொழிலதுபோற் கருத்தாய் நோக்கி மலமூன்றும் புசிப்பறவே திறப்பா யாகி, லாணவா திமலமறும் பரமானந்த வமுதருந்தி வாழ்ந்துசுகித் திருக்க லாமே. 11

முத்திபெறும் வழியேது யானு ரென்றன் மூடபவந் தொலையும்வகை யாதோ வென்று, பத்தினியுட னருட்குருவின் சன்னிதானப் பணிவிடைசெய் தொழுக்க முண்டாய் விசாரித் தன்பா, யுய்த்துணர்ந்து நடுவினைநீ கணப்போ தேனு முனதுளக்கண் மாறுமற் பார்த்தா யானற், சத்தொடுசித் தானந்த வடிவாயெங்குந் தானாகி நின்றபதம் பெறுவ தாமே. 12

தொட்டிடமும் விட்டிடமுஞ் சொல்லிக் காட்டித் தோற்றமொடுக்கங் களிரண்டும் விரித்துக் காட்டிச், சிட்டருடை பக்குவத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தே திருவருளைக் கொடுக்க வல்லோனு சானுகு, மிட்டதொரு கட்டளைக்கி யெதிர்சொல்லாம லின்பதுன்ப மிரண்டினுக்கு மிடங்கொ டாமற், சட்டமுடன் விட்டிடரில் நிஷ்டை யோகஞ் சாதிக்கு முத்தமர்கள் சீட ராமே. 13

சாதனமாஞ் சதுட்டயத்தின் விசாரத் தாலே சந்தேகமுள்ளதெலாந் தவறிப் போகும், பேதமறப் பிரமமொன்றே நித்தமென்றும் பிரபஞ்ச மநித்தமென்று மறிந்தா யானு, லாதரவாய்ப் பரோக்ஷமென்ப ததுவே யாகு மபரோக்ஷக் ஞானமென்ப தியாதோ வென்றாற், காதலுடன் சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டுங் காரணதே சிகனருளாற் பெறுவ தாமே. 14

சொற்பனத்தில் மலடிபிள்ளைப் பெற்றுப் போலுஞ் சோரனென்று கட்டையைக்கண் டொளித்தாப் போலுஞ், சற்பமென்று பழுதையைக்கண் டயர்ந்தாப் போலுஞ் சடத்தை மெய்யென் றறிவிழந்தோர் பிராந்தா ளாகுஞ், சொற்பனங்கண் டெழுந்துபொய்யென் றறிந்தாப் போலுஞ் சோரனென்றோன் கட்டையிதென் றறிந்தாப் போலுஞ், சற்பமென்றோன் பழுதையிதென் றறிந்தாப் போலுஞ் சடத்தை மித்தை யென்றறிந்தோன் ஞானி யாமே 15

மண்ணிடத்திற் றோற்றுகின்ற கடத்தை நீக்கி மண்ணெ ன்று மதித்தறியில் மண்ணே யாம்போற், றன்னிடத்திற் றோற்று கின்ற குமிழி தன்னைத் தண்ணென்று மதித்தறியிற் றண்ணீராம் போற், பொன்னிடத்திற் றோன்றுகின்ற வுடைமை தன்னைப் பொன்னென்று மதித்தறியிற் பொன்னே யாம்போற், றன்னி டத்திற் றோன்றுகின்ற சடத்தை நீக்கித் தானென்று மதித்தறி வே சாக்ஷி யாமே. 16

ஒண்ணாகி யொன்றினுக்குள் மூன்றுண் டாகி யொருமூன் றுக் கிருமூன்று யதிலொன் றுக்குள், விண்ணாகி யொன்றிலொ ன்று யைந்துண் டாகி விரிந்தவைந்தி லொவ்வொன்றுக் கவ்வைந் தாகிப், பெண்ணாகி யாணாகி நாணு வாகிப் பிரிந்துலகீ ரேழாகி ப்பிரமாண்ட மாகி, மண்ணாகி மண்ணுடைந்து மாறுமூன்று வந்தவழி யூடொடுங்கி யொன்றாங் காணே. 17

ஆவரணம் விக்ஷேப மவித்தை மாயை யவைநான்கும் முக் குணத்திற் செனித்த தாகு, மாவரணம் விக்ஷேப மவித்தைமா யை யவைநான்கின் காரியங்க ளியாதோ வென்னி, லாவரணம் விக்ஷேப மவித்தை மாயை யவைநான்கிற் சிவசீவன் ஜகத்துண் டாகிற், றாவரணம் விக்ஷேப மவித்தை மாயை யவைநான்கிற் பெயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 18

ஆறாறு தத்துவத்தின் வகையே தென்னி லாக்கையெனுந் தூலமதி லிருமூன் றாகு, மீறாறு சூக்குமத்துக் கிருப தாகு மிய ல்பான காரணத்துக் கோரைந் தாகும், கூறாது பூதமைந்துங் கூடக் கூட்டிக் குலவுசிவ தத்துவமென் றோது நூல்கள், வீறாறு தத்துவங்கள் முப்பத் தாறும் வேறாகக் கண்டறிவே சாக்ஷி யாமே. 19

என்னுடைமை யென்பூமி யென்வெள்ளாமை யென்வீடு யெ ன்வாச லென்றாப் போல, யென்னுடல மென்பிராண னிந்தியத் தோ டென்னுடைய மனம்புத்தி முதலா யுள்ள, துன்னுடைய காரியமா யிருக்கை யாலே யுன்னையின்னா னென்றறியா ததுநீ யல்ல, வுன்னுடைய காரியங்க ளனைத்தும் வேறா யுணர்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 20

செவியுடப்பு கண்மூக்கு நாக்குத் தாழ்வாய் சென்னிகழுத் துகன்னஞ் சிறுநீர் தாரை, குவிமுலைமார் பிடைதுடைதோள்

வயிறு கைகால் குண்டிதொப்புள் தசைநரம்போ டென்பு ரோம, மிவைமுதற்கொண் டென்னதென்றே தன்ன தாகு வியம்பிலு னக் கன்னியமா யிருக்கை யாலே, யவையனைத்துந் தானல்லச் சடமா மென்றே யாய்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 21

அஸ்தியுடன் மாமிசந்தோல் நரம்பு ரோம மைந்துமுனக் கன்னியமா யிருக்கை யாலே, யஸ்தியுடன் மாமிசந்தோல் நரம்பு ரோம மைந்துமுதற் பிருதிவியின் கூற தாகும், அஸ்தியுடன் மாமிசந்தோல் நரம்பு ரோம மைந்தினையு நீயறிவா யதுநீ யல்ல, வஸ்தியுடன் மாமிசந்தோல் நரம்புரோம மைந்தினுக்கு முயர் சாக்ஷி நீயாங் காணே. 22

மூத்திரம்வாய் நீர்வேர்வை யுதிரம் விந்து முதலைந்து மன் னியமா யிருக்கை யாலே, மூத்திரம்வாய் நீர்வேர்வை யுதிரம் விந்து முதலைந்துஞ் சலத்தினுடை கூற தாகும், மூத்திரம்வாய் நீர்வேர்வை யுதிரம் விந்து முதலைந்து நீயறிவா யதுநீ யல்ல, மூத் திரம்வாய் நீர்வேர்வை யுதிரம் விந்து முதலைந்துக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 23

பசிதாக நித்திரைமை துனஞ்சோம்ப லைந்தும் பகுத்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, பசிதாக நித்திரைமை துனஞ்சா ம்ப லைந்தும் பகுத்தறியி லக்கினியின் கூற தாகும், பசிதாக நித் திரைமை துனஞ்சாம்ப லைந்தும் பகுததறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, பசிதாக நித்திரைமை துனஞ்சாமப லைந்தும் பகுத்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 24

ஓடலிருந் திடல்நடத்தல் படுத்தல் தாண்ட லோரைந்து மன்னியமா யிருக்கை யாலே, யோடலிருந திடல்நடத்தல் படுத் தல் தாண்ட லோரைந்து மாருதத்தின் கூற தாகும், மோடலிரு ந் திடல்நடத்தல் படுததல் தாணட லோரைந்து நீயறிவா யதுநீ யல்ல, வோடலிருந் திடல்நடத்தல் படுத்தல் தாண்ட லோரை ந்துக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 25

இராகமொடு மோகம்வெட்கம் பயந்து வேஷ மிவையைந்து மன்னியமா யிருக்கை யாலே, இராகமொடு மோகம்வெட்கம் பயந்து வேஷ மிவையைந்துங் ககனத்தின் கூற தாகு, மிராக மொடு மோகவெட்கம் பயந்து வேஷ மிவையைந்தும் நீயறிவா

யதுநீயல்ல, இராகமொடு மோகம்வெட்கம் பயந்து வேஷ மிவை யைந்துக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 26

தசைநரம்பு துவக்குமயி ரென்பு வாய்நீர் தன்ஞெடுசுக் கி லங்குறுதி சிறுநீர் வேர்வை, பசிதாக மைதுனங்கண் ணுறக்க ஞ் சோம்பல் படுத்தலிருந் திடல்நடத்த லோடல் தாண்டல், திசைபுகழு மிராகமொடு மோகம் வெட்கந் துவேஷமச்ச மிவ் வகைக ளிருபத் தைந்து, மிசைபெறுமைம் பூதபஞ்சீ கரண தூல மெனுமுடலுக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 27

தூலவுட னீயல்ல வென்று போனுற் றெருந்தசட் பாவவிகா ரங்க ளேது, தூலவுட னீயல்ல வென்று போனுர் றெருந்தமா மாஞமி மானமேது, தூலவுட னீயல்ல வென்று போனுற் றெ ந்தகுல கோத்திரவன் ஞதி யேது, தூலவுட னீயல்ல வென்று போனுற் றெருந்தாதிக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 28

தேகாதிப் பிரபஞ்ச நாம ரூபந் தேர்ந்தறியி லன்னியமா யி ருக்கை யாலே, தேகாதிப் பிரபஞ்ச நாம ரூபந் தேர்ந்தறியிற் பூதமைந்தின் கூற தாகுந், தேகாதிப் பிரபஞ்ச நாம ரூபந் தேர் ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்லத், தேகாதிப் பிரபஞ்ச நாம ரூ பந் தேர்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 29

அணுத்திரண காட்டமுத லண்ட பிண்ட மகண்டமெங்கு மன்னியமா யிருக்கை யாலே, அணுத்திரண காட்டமுத லண்ட பிண்ட மகண்டமெங்கும் பூதமைந்தின் கூற தாகு, மணுத்தி ரண காட்டமுத லண்ட பிண்ட மகண்டமெங்கும் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, லணுத்திரண காட்டமுத லண்ட பிண்ட மகண்ட மெங்கும் யுயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 30

சமட்டியாந் தூலசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியி லன்னி யமா யிருக்கை யாலே, சமட்டியாந் தூலசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியி லின்றதுவே பஞ்ச பூதஞ், சமட்டியாந் தூலசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சமட்டி யாந் தூலசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 31

பிருதிவியப் புடன்றேயு வாயுவா காசப் பிரிவைந்து மன் னியமா யிருக்கை யாலே, பிருதிவியப் புடன்றேயு வாயுவா கா

சப் பிரிவைந்துஞ் சூக்கபூ தங்க ளாகும், பிருதிவியப் புடன்றேயு வாயுவா காசப் பிரிவைந்து நீயறிவா யதுநீ யல்லப், பிருதிவியப் புடன்றேயு வாயுவா காசப் பிரிவைந்துக் குயர்சாக்ஷீ நீயாங் காணே. 32

ஞானமுடன் சுரோத்திரஞ் சமானன் வாக்கு நான்குமுனக் கன்னியமா யிருக்கை யாலே, ஞானமுடன் சுரோத்திரஞ் சமானன் வாக்கு நான்குமுதற் சப்தமதின் குணம தாகும், ஞானமுடன் சுரோத்திரஞ் சமானன் வாக்கு நான்கினையு நீயறிவா யதுநீ யல்ல, ஞானமுடன் சுரோத்திரஞ் சமானன் வாக்கு நான்கினுக்கு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 33

மனதுதொக்கு வியானனுடன் பாணி நான்கு மதத்தறியிலன்னியமா யிருக்கை யாலே, மனதுதொக்கு வியானனுடன் பாணி நான்கு மதித்தறியிற் பரிசமதின் குணம தாகு, மனதுதொக்கு வியானனுடன் பாணி நான்கு மதித்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, மனதுதொக்கு வியானனுடன் பாணி நான்கு மதித்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 34

புத்திசட்சு வுதானனுடன் பாத நான்கும் புகன்றறியிலன்னியமா யிருக்கை யாலே, புத்திசட்சு வுதானனுடன் பாத நான்கும் புகன்றறியில் ரூபமதின் குணம தாகும், புத்திசட்சு வுதானனுடன் பாத நான்கும் புகன்றறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, புத்திசட்சு வுதானனுடன் பாத நான்கும் புகன்றறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 35

சித்தமொடு சிங்nுவை யபானன் குய்யஞ் செறிநான்கு மன்னியமா யிருக்கை யாலே, சித்தமொடு சிங்nுவை யபானன் குய்யஞ் செறிநான்கு மிரத்தமதின் குணம தாகும், சித்தமொடு சிங்nுவை யபானன் குய்யஞ் செறிநான்கு நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சித்தமொடு சிங்nுவை யபானன் குய்யஞ் செறிநான்குக் குயர் சாக்ஷி நீயாங் காணே. 36

ஆங்கார மாக்கிராணங் குதம் பிராண னவைநான்கு மன்னியமா யிருக்கை யாலே, யாங்கார மாக்கிராணங் குதம் பிராண னவைநான்குங் கந்தமதின் குணம தாகு, மாங்கார மாக்கிராணங் குதம் பிராண னவைநான்கு நீயறிவா யதுநீ யல்ல, வாங்

கார மாக்கிராணங் குதம் பிராண னவைநான்குக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 37

சோத்திரஞா னஞ்சமானன் வியானன் வாக்குத் தொக்கு மனம் புத்திசட்சு வுதானன் பாணி, தேற்றுசித்த மாங்கார மபானன் பாதஞ் சிங்நுவையாக் கிராணங்குதம் பிராணன் குய் யஞ், சாற்றுமிவை யைநான்கு மியாதோ வென்னிற் றன்மாத் திரா பஞ்சகத்தின் குணமென் றுரு மேற்றவபஞ் சீகிருத சூக்கு மபூத மெனுமுடலுக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 38

சூக்கவுட னீயல்ல வென்று போனாற் றெரிந்தபலா பலப சியா திகடா னேது, சூக்கவுட னீயல்ல வென்று போனாற் றெ ரிந்தமாஞ் சத்தவச னாதி யேது, சூக்கவுட னீயல்ல வென்று போ னாற் றெரிந்தசாஞ் சல்லியரா காதி யேது, சூக்கவுட னீயல்ல வென்று போனாற் றெரிந்தங்கட் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 39

சர்வவிங் திரியகர ணம்பி ராணன் சார்ந்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, சர்வவிங் திரியன் கரணம் பிராணன் சார்ந்த றியின் மாத்திரையே யீன்ற தாகும், சர்வவிங் திரியங் கரணம் பிராணன் சாந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சர்வவிங் திரியங் கரணம் பிராணன் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 40

சமட்டியாஞ் சுக்கும சரீரங் தன்னைச் சார்ந்தறியி லன்னி யமா யிருக்கை யாலே, சமட்டியாஞ் சூக்கும சரீரங் தன்னைச் சார்ந்தறியி லீன்றதுவே சூக்க பூதம், சமட்டியாஞ் சூக்கும சரீரங் தன்னைச் சார்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்லச், சமட்டி யாஞ் சூக்கும சரீரங் தன்னைச் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 41

சத்தபரி சமுருவ மிரத கந்தங் தானைந்து மன்னியமா யிரு க்கை யாலே, சத்தபரி சமுருவ மிரதகந்தங் தானைந்தும் விசேஷ பசத்தி யாகுஞ், சத்தபரி சமுருவ மிரத கந்தங் தனுமூல நீயறி வா யதுநீ யல்ல, சத்தபரி சமுருவ மிரத கந்தங் தானைந்துக் குய ர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 42

மூலவுட னீயல்ல வென்று போனால் முரண்மேவு மறிவறி யா மைகடா னேது, மூலவுட னீயல்ல வென்று போனால் முர ண்பிரிய மோதபிர மோத மேது, மூலவுட னீயல்ல வென்று

போனால் முரண்மூட சடசூனியந்தா மேது, மூலவுட னீயல்ல வென்று போனால் முரணுதிக் குயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 43

சமட்டிகா ரணசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியி லன்னிய மா யிருக்கை யாலே, சமட்டிகா ரணசரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியில் விக்ஷேப மீன்ற தாகும், சமட்டிகா ரணச ரீரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சமட்டிகா ரண சரீ ரத்தை நன்ருய்ச் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே.

ஆருறு தத்துவமும் பெருக்கிப் பார்க்கி லவையனைத்தும் பிரமாண்ட மாகி நிற்கும், பூரண பிரமாண்டங் தனைப்போதிக் கிற் பொருவிலதாம் விக்ஷேபத் தொடுங்கிப் போகும், வாருன விக்ஷேப சத்தி தானும் வலிதான பிரகிருதிக் குள்ளாய் நிற்கும், வேருன பிரகிருதி நித்த சுத்த விபுவான பிரமத்தோ டொன் றிப் போமே. 45

தானுகி நின்றிலங்கு மொன்றுக் குள்ளே சராசரமெல் லாந் தோன்றி யொடுங்கிப் போகும், தானுகி நின்றிலங்கு மொன்றை விட்டார் சராமரணத் துவந்தனையைத் தள்ள மாட்டாய், தானு கி நின்றிலங்கு மொன்றை பற்றிச் சற்குருவின் சன்னிதியிற் கா த்தா யானுற், தானுகி நின்றிலங்கு மொன்ருே டொன்றித் தற் சாக்ஷி தானுகி வாழ்க லாமே. 46

கோசமைந்து மொவ்வொன்ருய்ப் பிரித்து வேருய்க் குறித் தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, கோசமைந்து மொவ்வொ ன்ருய்ப் பிரித்து வேருய்க் குறித்தறியில் விக்ஷேப மீன்ற தாகும், கோசமைந்து மொவ்வொன்ருய்ப் பிரித்து வேருய்க் குறித்தறி யில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, கோசமைந்து மொவ்வொன்ருய்ப் பிரி த்து வேருய்க் குறித்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 47

அன்னமய மென்பதுவே தூலதேக மாகுமினிப் பிராண மய மனோமயத்தோ, டுன்னியவிஞ் ஞானமயத் துடனிம்மூன்று முற்ற தொரு சூக்குமசரீர மாகும், பின்னமுறு மானந்த கோச மொன்றும் பெருகியகா ரணதேக மென்பர் மேலோர், பன்ன ரிய வுடல் மூன்றுங் கோச மைந்தும் பகுத்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 48

காரணசூக் குமதூல தேக மூன்றுங் கண்டறியி லன்னிய மா யிருக்கை யாலே, காரணசூக் குமதூல தேக மூன்றுங் கண்

டறியில் விக்ஷேப மீன்ற தாகும்,காரணசூக் குமதூல தேகமூன் றுங் கண்டறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, காரணசூக் குமதூல தேக மூன்றுங் கண்டறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 49

சாக்கிரஞ்சொப் பனஞ்சுழுத்தி யவத்தை மூன்றுஞ் சார்ந் தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, சாக்கிரஞ்சொப் பனஞ்சுழு த்தி யவத்தை மூன்றுஞ் சார்ந்தறியில் விசுவாதி தொழில தாகு ஞ், சாக்கிரஞ்சொப் பனஞ்சுழுத்தி யவத்தை மூன்றுஞ் சார்ந் தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சாக்கிரஞ்சொப் பனஞ்சுழுத்தி யவத்தை மூன்றும் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 50

விசுவதை சதபி ராக்ஞனை நன்றாய் விசாரிக்கி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, விசுவதை சதபி ராக்ஞனை நன்றாய் விசாரிக் கில் ராசதத்திற் செனித்த தாகும், விசவதை சதபி ராக்ஞனை நன்றாய் விசாரிக்கில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, விசுவதை சதபி ராக் ஞனை நன்றாய் விசாரிக்கு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 51

இவ்வுடல்க ளவத்தையபி மானி யாதியிவையன்றேற் புண் ணியபா வாதி யில்லை, இவ்வுடல்க ளவத்தையபி மானி யாதி யிவையன்றேற் சுவர்க்கநர காதி யில்லை, இவ்வுடல்க ளவத்தை யபி மானியாதி யிவையன்றேற் பந்தமோ க்ஷங்க ளில்லை, இவ்வு டல்க ளவத்தை யபி மானியாதி யிவைகளினுக் குயர்சாக்ஷி நீயா ங் காணே. 52

விராட்டாதி சரீரங்கண் மூன்று மூன்றி விசாரிக்கி லன்னி யமா யிருக்கை யாலே, விராட்டாதி சரீரங்கண் மூன்று மூன்றி விசாரிக்கின் முக்குணத்தின் செனித்த தாகும், விராட்டாதி சரீ ரங்கண் மூன்று மூன்றி விசாரிக்கில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, விரா ட்டாதி சரீரங்கண் மூன்று மூன்றி விசாரிக்கி லுயர்சாக்ஷி நீயா ங் காணே. 53

சிருஷ்டிதிதி சங்கார வவத்தை மூன்றுந் தேர்ந்தறியி லன் னியமா யிருக்கை யாலே, சிருஷ்டிதிதி சங்கார வவத்தை மூன் றுந் தேர்ந்தறியிற் பிரமாதி தொழில தாகுஞ், சிருஷ்டிதிதி சங் கார வவத்தை மூன்றுந் தேர்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சிருஷ்டிதிதி சங்கார வவத்தை மூன்றுந் தேர்ந்தறியு முயர் சாக்ஷி நீயாங் காணே. 54

பிரமனொடு விஷ்டுணுருத் திரனை யூன்றிப் பிரித்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, பிரமனொடு விஷ்ணுருத் திரனை யூன்றி பிரித்தறியிற் சத்துவமே யீன்ற தாகும், பிரமனொடு 'விஷ்ணு ணுருத் திரனை யூன்றிப் பிரித்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, பிரமனொடு விஷ்ணுருத் திரனை யூன்றிப் பிரித்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 55

விராட்டாதி யவத்தையபி மானி யீரூய் வேறதனுன் முக்கியசட் குணங்க ளில்லை, விராட்டாதி யவத்தையபி மானி யீரூய் வேறதனுற் பிரபுத்துவ வலியே யில்லை, விராட்டாதி யவத்தையபி மானி யீரூய் வேறதனு லட்டகுணங் களுமே யில்லை, விராட்டாதி யவத்தையபி மானி யீரூய் வேறதனு லுயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 56

சீவனீ சுரன்சகத் திம்மூன் றுந்தான் றேர்ந்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, சீவனீ சுரன்சகத் திம்மூன் றுந்தான் றேர்ந்தறியின் முக்குணத்திற் செனித்த தாகும், சீவனீ சுரன்சகத் திம்மூன் றுந்தான் றேர்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சீவனீ சுரன்சகத் திம்மூன் றுந்தான் றேர்ந்தறியு முயாசாக்ஷி நீயாங்காணே. 57

சத்துவமொடு ரசதமோ குணங்கண் மூன்றுஞ் சார்ந்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, சத்துவமொடு ரசதமோ குணங்கண் மூன்றுஞ் சார்ந்தறியிற் பிரகிருதி யீன்ற தாகுஞ், சத்துவமொடு ரசதமோ குணங்கண் மூன்றுஞ் சார்ந்தறியில் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, சத்நுவமொடு ரசதமோ குணஙகண் மூன்றுஞ் சார்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே. 58

ஆதியாம் மூலப்பிர கிருதி யைத்தா ளுயுங்கா லுன்னிடமா யிருக்கை யாலே, ஆதியாம் மூலப்பிர கிருதி யைத்தாளுயுங்கா லுன்னிடத்தே விவர்த்த மாகும், ஆதியாம் மூலப்பிர கிருதி யைத்தா ளுயுங்கால் நீயறிவா யதுநீ யல்ல, ஆதியாம் மூலப்பிர கிருதியைத்தா ளுய்ந்தறியு முயர்சாக்ஷி நீயாங் காணே.

ஆதியாம் மூலப்பிர கிருதி யோடே யானதிரி குணமகத் துவமாங் காரம், ஆதியாம் மாத்திரையும் பஞ்ச பூத மானசரா சரமுதலாய் மற்று மெல்லாம், ஆதியாம் மப்பதனைத் தவிர

வேறு யானதிரை நுரைதிவலை குமிழி யில்லை, ஆதியாம் பிரமமா முன்னின் வேறு யானவைக ளணுவுமிலை யெல்லா நீயே. 60

பழுதையா டகமதிலே செனித்த தான பணிமகுட கேயூர குண்ட லாதி, பழுதையா டகமதனைத் தவிரவேறே பார்தனிலே யீதுபோற் செனியா நின்ற, பழுதிலறி வுண்மையா னந்த நித்த பரிபூர ணப்பிரம சொரூபந் தன்னிற், பழுதுளவாஞ் சீவே சுர சகத்தும் பரிபூர ணப்பிரம மாகுந் தானே. 61

நித்தியமே சம்பூர்ணம் பரமா னந்த நிமலகே வலபரதத் துவசத் தார்த்தஞ், சுத்தபரப் பிரமம விச் சின்ன சீவ சுயந்துரிய கூடத்த சாக்ஷி போதஞ், சத்தியசஞ் சலரகித நிட்பிர பஞ்சஞ் சருவசமஞ் சாந்தரூக் குமமே முத்தம், புத்தநிதா னந்தத்வ விபுவான மாநீ புத்திரனே நீயதுவா யாகு வாயே. 62

நிர்க்குண னந்தபரப் பிரம நானே நிருலேப சகசீவ பரமு நானே, நிர்த்தோட வப்பிரமே யனுமே நானே நிருபத்திர வச நீர தாணு நானே, நிர்ச்சம்பந் தனசலன னணுவு நானே நிரிந் திரிய வப் பிராண சிவனு நானே, நிர்ச்சீவ நிருவிகா ரமும்நானே நிர்விடய வகண்டமெலாம் நானே நானே. 63

ஆவியுடல் பொருள்மூன்றுந் தத்த மென்றே யருட்குரு வின் சன்னிதியிற் சித்த மாக, மேவியளித் தறிவுண்மைப் பொ ருளைப் பற்றி மெய்த்தவத்தின் மிக்கோராய் நிற்கு நல்லோர், பாவையரோ டில்லறத்தில் வாழ்ந்திட் டாலும் பரிவினொடு துற வறத்தோ டிருந்திட் டாலும், பூவுலகி லொட்டியுமொட் டாமல் வேறுய்ப் புளியோடு பழம்போலொத் திருப்பர் தாமே. 64

இச்சையற்றோர்க் கின்பமில்லைத் துன்ப மில்லை யிருவினை யோ டிரவுமில்லை பகலு மில்லைக், குட்சிதனக் கிரைதேடித் திரிவ தில்லைக் குறைவுமில்லை நிறைவுமில்லைக் குலமோ வில்லை, சட் சமய வாதமில்லைப் பேத மில்லைச் சங்கற்ப விகற்பமில்லைத் தா னே தானு, யச்சமறச் சுகித்திருக்குஞ் சிசுவைப் போல வானந்த விளையாட்டோ டிருப்பர் தாமே. 65

நாடறிந்த பார்ப்பார்க்குப் பூண நூல்கள் நடுமார்பி லிருந் தாலென் னிருக்காட் டாலென், வீடறிந்த பார்ப்பார்க்குத் திரு வே டங்கள் மேனிதனி லிருந்தாலென் னிருக்காட் டாலென்,

பாடறிந்து பாடுபட்டாப் பலனுண் டாகும் பாடறியார் தங்கு ளுக்கே கெடென் றுப்போல், கூடறிந்து குடியிருந்தே சுகிக்கா ர்க் கெல்லாங் கூற்றன்வந்து பிடித்தடித்துக் கொல்வா னன்றே.

பத்துலக்ஷங் கோடிநன்னூ லாய்ந்தா லென்னப் பாரடங்க வலம்புரியாய்ச் சூழ்ந்தா லென்ன, வத்தைவிட்டே யித்தைகொ ள்ளீயென்றுப் போலவாரணத்துட் பொருளையன்றோ வறியவே ண்டுந், தத்துவத்தை நித்தநித்தம் பற்றிப் பார்த்துத் தன்னையி ன்னு னென்றறிந்தே பந்த நீங்கி, யத்துவிதந் தானுகி நிற்பா யாகி லழியாத வீட்டின்பம் பெருகுந் தானே. 67

மந்திரங் காற்பங்கு மதிமுக் காற்பங்கு வந்தடுத்தால் மா தவத்தோர் தங்கட் கெல்லாம், சந்திரனுஞ் சூரியனும் நேரிட் டாப்போற் றற்சொருபப் பிரகாசம் வெளியாய்த் தோன்று, மெந்திரங்க ளெழுதிவைத்துப் பூசித் தென்ன வெண்ணிறந்த நூல்கள்முற்றும் வாசித் தென்ன, தந்திரத்தாற் றன்னைநன்று யறிய வேண்டுந் தனையறிந்தாற் றலைவனையு மறிய லாமே. 68

இல்லாத மாயைதனை யுண்டென் றெண்ணி யிருவினையைப் புரிந்தவலநெறியே நின்று, செல்லாத காசதுபோல் நானுபேதச் செனனவா ரிதியிலுழன் றலைவதெல்லாம், பொல்லாத மனத் தினுடைச் செயலென் றெண்ணிப் பொருந்தறியார்க் கிப்புவியி ற் பலனேதென்றுற், கல்லான நெஞ்சுடைய நமன்கைப் பட்டுக் கலங்குவதே கைகண்ட பலனு மன்றே. 69

இச்சைகட்கு வித்தான மனத்தைப் பற்றி யிழுத்துவந்து மூலத்தில் நிறுத்திக் கொண்டு, வெச்சரிக்கை யாகநித்தம் லயிக் கப் பாரு வெண்ணரிய கன்மமெல்லாம் வெண்ணீ றுகு, நிச்சயி த்துப் பாராம லுண்டித் தீயா னீணிலத்திற் பாஷாண்டர் வேட ம் பூண்டே, பிச்சையெடுத் துண்டாலும் பிறப்புப் போமோ பெ ந்தம் விட்டோர்க் கருள்வீடு பெருகுந் தானே. 70

விவேகசூடாமணி.

சீவருக் கிங்கு மாந்தர் சென்மமே யரிதா மத்தின்
மேவுதற் கரிதா மாண்மை மேவினு மறையோன் றன்மை
யாவதற் கரிதா மத்தை யடைகினும் வேதந் தானே
யோவலற் றோது மார்க்க மொன்றுவ தரிய தாகும். 1

அத்தினும் வித்து வானு யமைவதிங் கரிதா மத்தின்
வித்தர வான்மா னுன்ம விவேகமெத் தரிதே யத்தின்
சுத்தமா ஞான மற்றே சொரூபமாய் நிற்கு முத்தி
புத்திசே ரனந்த சன்மப் புண்ணிய மன்றி யெய்தா. 2

பேசிய வடைவா யாவும் பெற்றிட வொணுத தேனு
மீசனல் லருளி னுலே யிசைவதா யருமை யான
மாசிலா மநுடத் தன்மை மன்னிய முமுட்சுத் தன்மை
தேசிக ராசன் சேவைத் திறமையிம் மூன்றும் போதும். 3

எத்திற வேது வாலோ வெய்தியு மநுடத் தேக
மத்திலு மார ணுர்த்த மறிவதற் கேது வாக
வொத்தவாண் மையை யடைந்து முண்மையா முத்தி சேர
வெத்தனஞ் செய்யா மூட னென்றுமான் மாவைக் கொன்றோன்.

அருமையா மநுடத் தேக மடைந்ததி லாண்மை தன்னை
மருவியும் யாவன் றன்சேர் மாசிலாப் பயனை வேண்டித்
தரணியின் முயன்றி டாமற் றவிருவ னவனை யன்றி
யொருவனு மூட னுண்டோ வுள்ளவா றோருங் காலை. 5

ஓதிய பலவா நூலை யொழுங்குறப் படித்து மென்ன
தீதிலாத் தேவர் தம்மைத் தினமுமர்ச் சித்து மென்ன
நீதியாங் கன்ம மியாவு நித்தமுஞ் செய்து மென்ன
கோதிலாத் தேவர் தம்மைக் குறித்துபா சித்து மென்ன. 6

ஈதலா லின்ன மிங்ங னெத்தனை யியற்றி யென்ன
வாதியாம் பரசி வைக்கிய மறிந்திடு மறிவா லன்றி
யோதொணுக் கற்ப கோடி யுற்றகா லத்தி னுலுங்
கோதிலா முத்தி சித்தி கூடுவ தென்று மில்லை. 7

ஆகையால் வித்து வான்று னமலமா முத்தி சேர
வாகிய சுகவி ருப்பம் வரையற விடுத்து மேலோ

ளுகின நல்லா சானை யடைந்தவ னுபதே சித்த
வேகமாம் பொருளிற் சித்த மிருத்தியே முயல வேண்டும். 8

அனிசமிப் பவமாம் பவ்வ மழிந்திடுந் தன்னைத் தானே
இனியயோ கத்தி னுலே யெய்திய சொரூப ஞான
மெனுமகா நாவாய் கொண்டே யிப்பவ வாரி நின்றுங்
கனபரப் பிரம மாகுங் கரையின்மே லேற்ற வேண்டும். 9

தீதிலா வதிகா ரிக்குத் திரவிசா ரத்தி னுலே
கோதிலா ஞான சித்தி கூடிடுஞ் செவ்வி தாக
வேதமி ரேசங் கால மீசனல் லருளே யாதி
யோதிய ஞானஞ் சேர வுறுதுணைக் காரணந் தான். 10

ஆதலா லான்ம ரூப மறியவிச் சித்த தீரன்
காதறீர் பிரம வித்தாய்க் கருணைவா ரிதியா மாசான்
பாதமே யனுச ரித்துப் பரமமா மான்மாத் தன்னின்
கோதிலா நல்வி சாரங் குறைவறச் செய்ய வேண்டும். 11

மேதையின் மிக்கோ னுகி மிகுந்துள சாரா சாரம்
யாதுமே கூட்டத் தள்ள வியல்புறஞ் சதுர னுகி
யேதமி னூனு ரைத்த விலக்கண மியாவும் பெற்ருே
னுதியா மான்ம வித்தைக் கதிகாரி யாவ னன்றே. 12

உத்தம விவேகி யாகி யுள்ளுற விரக்த னுகி
நித்தமுஞ் சாந்தி யாதி நின்மலக் குணநி றைந்த
வுத்தம முமூட்சு வுக்கே யுண்மையாம் வத்துத் தன்னின்
யுத்தம விசாரஞ் செய்ய யோக்கியத் தன்மை யுண்டால் 13

சுத்தவே தாந்த நூலுஞ் சூக்குமக் குரவன் சொல்லுஞ்
சத்திய மென்ப தாகச் சார்ந்திடு நிச்ச யத்தை
வத்துவின் சாட்சாத் காரம் வருவதற் கேது வான [தோர்.
வுத்தமச் சிரத்தை யென்றே யுரைப்ப ருண்மையை யுணர்ந்

முத்தியி னேது வாக மொழியுபா யங்க ளுக்குட்
பத்தியே மிகவு மேலாய்ப் பகரலா மஃதே தென்னி
னித்தமுஞ் சொச்சொ ரூப நிகழ்த்திய வனுசந் தானம்
பத்திதா னுகு மென்றே பகருவர் பரமு ணர்ந்தோர். 15

ஓதுசா தனசம் பத்தி யுள்ளவா றுற்ற தீரன்
தீதிலா வான்ம ரூபந் திகழவே யுணர வேண்டி
யாதுமே யுணர்ந்து தன்னை யெய்தினுர் பவபந் தத்தைக்
கோதறத் தீர்ப்போ ஞன குருவிடைச் செல்ல வேண்டும். 16

சுருதியே முதன்மா னத்தாற் சொல்லிய தனுட்டா னித்துப்
பரவிய பாவ மற்றுப் பற்றெலா மற்ரூே ஞகிப்
பிரமவித் தாகி யந்தப் பிரமமே சார்ந்து காட்டம்
மருவிடா வன்னி போல மாசறச் சாந்த ஞகி. 17

காரண மியாது மின்றிக் கருணைவா ரிதியே யாகிப்
பாரினிற் றன்னைப் பற்றிப் பணிந்தசா துக்க ளுக்குப்
பூரணப் பந்து வாகிப் பொருந்திய வாசான் றன்னைச்
சேரலுற் றன்பி ஞேடே சீடன்சே விக்க வேண்டும். 18

பத்தியால் வணங்கிச் செய்த பலவிதச் சேவை யாலே
மெத்தவுந் தன்னி டத்தின் மெய்யருண் மேவா நின்ற
யுத்தமக் குருவை நோக்கி யுணரவேண் டியதை யெல்லாம்
புத்திமா ஞன சீடன் போற்றியே வினவ வேண்டும். 19

படர்ந்ததீ வினையே யாகும் பவனனு லுலர்த்தப் பட்டுக்
கடந்திடாப் பவமே யாகுங் கானவன் னியினுல் வெம்பித்
தொடர்ந்தபீ தியினு னீயே துணையென நம்பு மென்னை
முடிந்திடா மரண மாதி முடிவுறச் செய்து காப்பாய். 20

பிரமவின் பாநு பூதி பெற்றதாற் சீத மாகி
நிருமல மாகித் தூய்தாய் நின்முகக் கலச நின்று
வருவதாய்ச் சுகமே செய்யும் வாக்கியச் சுதையி ஞலே
விரிபவக் கானத் தீயால் வெதும்பிய வெனைந னைப்பாய். 21

இப்பவச் சிந்து தன்னை யெவ்வித மியான் கடப்பே
னெப்படி யிங்கு பாய மேதுதான் கதியெ னக்கா
மிப்படி யென்றி வற்றை யெவளவு முணர்கி லேனியா
னப்பனே யருளா லிந்த வரந்தைதீர்த் தென்னை யாள்வாய். 22

வித்துவா ஞன மைந்தா வெருளுறே லினியு னக்குச்
சுத்தமாய்க் கேடே யில்லைச் சுழல்பவக் கடல் கடக்க
வுத்தம வுபாய முண்டிங் கூனமி லெதிகள் முன்ன
மெத்தினு லிவைக டந்தா ரின்றுனக் கதை யிசைப்பாம். 23

வித்தரப் பவப யத்தை விரைவிலே நாசஞ் செய்யச்
சத்திசே ரோரு பாயஞ் சகத்தினின் மேலா யுண்டு
புத்திர வதனு னீயும் புகல்பவக் கடல் கடந்து
நித்தமும் பரமா னந்த நிலைமையை நண்ணி நிற்பாய். 24

சுத்தவே தாந்த நூலிற் சொல்லிய பொருள் கடம்மி
னுத்தம விசாரத் தாலே யுதித்திடு முண்மை ஞானம்
புத்திர வவற்றி னுலே பொருந்திய பவதுன் பங்க
ளித்தனை யேனு மின்றி யிறந்திடு மிங்குத் தானே. 25

மன்னிய சிரத்தை பக்தி மாசிலாத் தியானம் யோகம்
பன்னிய முமூட்சு வுக்குப் பரமமா முத்தி சேரத்
துன்னிய வேது வென்றே துகளிலா வேதந் தானே
பன்னுவ தாலி வற்றைப் பற்றினோர் பந்தம் பற்றார். 26

உன்னிய சிரத்தை யாதி யுத்தம சாத னத்தை
மன்னியே நிலைமை யாக மாசறச் சாதிப் போர்க்கே
வின்னவென் றுணர வொண்ணு வியல்புறு மவித்தை செய்த
பின்னமாந் தேக பந்தம் பெயர்ந்திடும் பின்னுங் கேளாய். 27

ஊனமில் பரமான் மாவா முன்றனக் கஞ்ஞா னத்தா
லீனமா யனுன்ம பந்த மிசைந்ததா லிச்சம் சார
மானதிவ் வான்மா னுன்ம வருவிவே கத்து தித்த
ஞானமாங் கனவி மூலாஞ் ஞானகா ரியமெ ரிக்கும். 28

ஏதுதான் பந்த மாகு மெவ்வித மீது வந்த
தேதுதா னிருப்பி தற்கா மெவ்வித மீது வந்த
மேதுதா னுன்மா வாகு மேதனுன் மாவு மாகு
மேதுதா னுன்மா னுன்ம வியல்புணர் விவேகஞ் சொல்வாய். 29

ஈதுகேட் டாசான் சொல்வா னிவ்வவித் தையினுல் வந்த
வேதமாம் பந்தம் விட்டிங் கேகசிற் பிரம மாகச்
சாதுவே யிருப்ப விச்சை சாரலாற் றன்னி யன்னீ
நீதொழி லியாவுஞ் செய்தோ னின்குலந் தூய்தே நின்னுல். 30

தந்தைகொள் ருணத்தைத் தீர்த்துத் தளர்வறச் செய்வ தற்கு
வந்ததன் மைந்த ராதி வையகந் தன்னி லுண்டு
சிந்தைசேர் பந்தந் தன்னைச் சீக்கிரஞ் சிதைப்ப தற்குப்
பந்துவாய்த் தன்னை யன்றிப் பாரினி லாரு மில்லை. 31

சென்னிசேர் பார மாதி செய்ததுன் பம்விடுக்க
வன்னிய ருலகி லுண்டிங் கடைந்ததன் பசியே யாதி
தன்னினல் வந்த துன்பந் தவிர்த்திடத் தன்னை யல்லா
லன்னிய ரில்லைப் பந்த மகற்றலு மிந்த வாறே. 32

பரவிய மருந்தை யுண்டு பத்தியஞ் செய்வோ னுக்கே
யரியனே பிணிக ணீங்கு மன்றிமற் றொருஞ் செய்த
கருமம்யா தொன்றி னலுங் கருதிய பிணிக ணீங்கா
வுரவிய பந்த நீக்க முரைத்தவிந் நீதி போலாம். 33

ஞானநல் விழியாற் றன்ன னற்பொரு ளுணர வேண்டு
மேனையோர் ஞானி யைக்கொண் டிப்பொரு ளுணர வொண்ணு
தீனமிற் றனது கண்ணு லிந்துவை யுணர்வ தன்றி
யேனையா தொன்றி னலு மிந்துவை யுணர லாமோ. 34

ஓங்கிய பரசி வைக்கிய முணர்ந்திடு முணர்வா லன்றிச்
சாங்கிய மதத்தி னலுஞ் சார்ந்திடு மியோகத் தாலும்
வீங்கிய கன்மத் தாலும் வேறுபா சனையி னலு
மோங்கிய முத்திப் பேற்றை யொன்றுவ தென்று மில்லை. 35

ஆதலால் மன மயக்க மடைவதற் கேது வான
காதலசெய் சப்த சாலக் கானகந் தன்னை விட்டுத்
தீதிலாப் பிரம வித்தான் தேசிகன் றன்பால் சென்றிங்
கேதமில் பிரமந் தன்னை யிலங்கவே யுணர வேண்டும். 36

பரவுமஞ் ஞான மாகும் பாம்பினுற் கடிக்கப் பட்டோர்க்
கருமையாம் பிரம ஞான மாகிய மருந்தை யன்றி
மருவிய மறைக ளாலென் மற்றுள நூல்க ளாலென்
பரவிய மருந்தி னலென் பகருமந் திரங்க ளாலென். 37

திருசிய நாசந் தன்னைத் திறமுறச் செய்தி டாமற்
பிரமமா மான்ம ரூபம் பிறங்கவே யுணர்ந்தி டாமற்
பரமமே நானென் றோதும் பகரன்மாத் திரமே யான
வுரையினுற் பிரம மாக வொன்றிடு முத்தி யுண்டோ. 38

ஆதலால் விவேகி யானோ ரனைத்துபா யத்தி னலுந்
தீதிலாத் தற்சொ ரூபந் தெரிந்துபந் தம்வி டுக்க
நீதியாய்த் தாங்க டாமே நித்தமு முயல வேண்டும்
மோதுரோ காதி நீக்க முயன்றிடு நீதியே போல். 39

புரிந்தவிவ் வினவ லுக்குப் பொருந்திய வுத்த ரத்தைப்
பரிந்துநா மின்றுனக்குப் பகருவம் பவபந் தத்தால்
வருந்திய நீயி வற்றை மனத்தினே காக்கிரத் தோடு
டிருந்துகே ளிவற்றுர் பந்த மீதுதா னுடனே நீங்கும். 40

புத்திமா ஞன மைந்தா பூரண முத்தி சேர
நித்தமில் லாத தான நிகிலமாம் பொருள்க ணின்று
மெத்தவும் விரதி தன்னை மேவுதன் முன்ன ரேது
சித்தமார் சாந்தி தாந்தி திதிட்சையும் பின்ன ரேது. 41

பின்புதன் கன்ம மியாவும் பேணியே துறப்ப தேது
பின்பு வேதாந்த வர்த்தம் பிறங்கவே கேட்ட லேது
பின்புதான் கேட்ட வர்த்தம் பிரித்துணர் மனன மேது
பின்பிடை விடாம லென்றும் பேணிய தியான மேது. 42

சத்தியநிர் விகற்ப மச்ச மாதியா லமைவ தான
வத்துவின் சாட்சாத் கார வலியினுற் பரமா னந்த
முத்தியை யிவ்வி டத்தே முமுட்சுதான் பெற்று நிற்ப
னுத்தம முத்தி சேரு மொழுங்கிதே யுண்மை யீதே. 43

விரிவுறு மான்மா ஞன்ம விவேகமியா துறுதி யாக
வரியனே யின்று நின்னு லறிநதிடத் தக்க தத்தை
யுரைசெயக் கேட்டு நன்று யுளத்தினுட் டரிய வற்றிற்
புரையனுன் மாவை முன்னம் புகலுவாம் பொருந்திக் கேளாய்.

மச்சைமே தசு வெலும்பு மாமிச முதிரஞ் சர்ம
மிச்சைசெய் சுக்கி லம்மிவ் வேழுதா துக்க ளூற்றிவ்
வுச்சமாஞ் சிரசு பாத மூருகை முதுகு மார்பென்
றிச்சட வங்கோ பாங்க மியாவையு மிசைந்த தாகி. 45

இயானென தென்ன வெங்கு மியாவரு மறிவ தாகி
யீனமா மோக மெல்லா மிருப்பதற் கிடமே யான
வூனமா மிவ்வு டம்பே யொன்றிய தூல தேக
மானதென் றுரைப்பர் மைந்தா வகிலமு மறிந்த மேலோர். 46

சுத்திய வான மாதிச் சூக்குமப் பஞ்ச பூதம்
புத்திர வொன்றி லொன்று புகுந்து பஞ்சீ கரித்து
மெத்தவுந் தூல மாகி மேவிய தூல வாக்கைக்
கொத்தகா ரணம தாக வொன்றிடு மற்றுங் கேளாய். 47

மருவிய பஞ்ச பூத மாத்திரை யைந்து மெங்கும்
புரிவுசெய் சுத்த மாதிப் புலன்களாய்ச் சீவ ருக்குக்
கருதிய சுகம ளிக்கக் காரணம் போலே தோன்றும்
பரவிய வவைக டம்மைப் பற்றினோர் கெடுவ தைக்கேள். 48

பேசிய புலன்க டம்மிற் பேதையா மெந்த மூர்க்க
ராசையாம் பாசத் தாலே யமூழ்ந்தவ கட்டுண் டாரோ
தூசுறு தங்கள் கன்மத் தூதனு லிழுக்கப் பட்டு
வீசவே கீழு மேலும் வெறிதவ ரலைந்து சோர்வார். 49

உலவுபாம் பானை விட்டி லூருமீன் வண்டிவ் வைந்து
மொலிமுதற் புலனொன் றொன்றி லுவந்ததா லிறக்கு மாகிற்
புலனிவை யைந்தி னும்மால் பொருந்திய புருடன் சேரும்
பலவிதத் துன்பந் தன்னைப் பகர்ந்திட முடியு மோசொல். 50

தவ்விய புலன னைத்துந் தன்னுடைத் துகளி னாலே
வெவ்விய கருநா கத்தின் விடத்தினுங் கொடிதே யாகுங்
கவ்விய வவ்வி டந்தான் கடித்தனுற் றவனைக் கொல்லும்
தவ்விய புலனி னைந்தோன் தன்னையுங் கொல்லு மன்றோ. 51

பரவிய புலன்க டம்மை பற்றிய வாசை யாகு
முரவிய மாபா சத்தை யுள்ளவா ரறுத்த வன்றா
னருமையா முத்திப் பேற்றை யடைந்திடச் சதுரன் மற்றோன்
கருதிய வாறு நூல்கள் கற்கினுஞ் சதுர னன்றால். 52

திடமிலா விரதி யோடே தீர்க்கமாம் பவமா கின்ற
கடலுடைக் கரையி லேறக் காதல்செய் முமூட்சுத் தன்னை
யடருமா னக்க ரந்தா னவனுடைக் கண்டத் தீழ்த்திக்
கடலுடை மத்தி யத்திற் கடிதியின் மூழ்க வைக்கும். 53

ஆதலால் விடய வாசை யாகிய நக்க ரத்தை
யாதொரு முமூட்சு வானோ னிலங்கிய விவேக மாகுங்
கோதிலா வசியி னாலே கொய்வனன் னவனே யாதும்
வாதக மிலாம லிந்த வாரிதி கடக்க வல்லோன். 54

சுத்தமாம் புத்தி யின்றிச் சூழ்புல னெறியிற் சென்றோன்
மெத்தவுந் துன்பந் துஞ்சன் மேவுவன் மேலு மேலு
முத்தம புத்தி யோடே யுயர்ந்தவ னுசான் சொல்லி
வைத்தநன் னெறிந டந்தோன் வாமான பயனே சார்வன். 55

நிச்சய மீதே மைந்தா நினக்கு நன் முத்திசேர
விச்சையே யிருக்கு மாகி லிப்புல னனைத்தை யுநீ
துச்சமாம் விடத்தைப் போலத் தூரவே போகத் தள்ளி
யுச்சமா நற்கு ணத்தை யொழிவற வுவந்து சார்வாய். 56

நித்தமு மருட்க ளிப்பு நேர்நடை பொறுமை மற்றுஞ்
சுத்தமாம் சாந்தி தாந்தி சூக்கநூ லுரைத்த மற்ற
வுத்தம குணம னைத்து மோங்கிய சுதையைப் போலப்
புத்திர வன்பி னோடே புந்தியிற் பொருந்து வாயே. 57

சாதுவே சந்த தம்நீ சகலகா ரியமும் விட்டே
யாதியில் லாவ வித்தை யாக்கிய பந்தந் தன்னை
கோதிலா முத்தி தன்னைக் குறைவறத் தேடு வாயிவ்
வேதமாந் தேகந் தன்னை யெவளவு நம்பி டாதே. 58

தேகமே யாதி யான திரளிலே தியங்கா னின்ற
மோகமே பெரிய காலன் முமூட்சுவாம் புருட னுக்குச்
சோகமா ரம்மோ கத்தைச் சுத்தமாய் வென்ற வன்று
னேகமா முத்திப் பேற்றை யெய்திடச் சதுர னானேன். 59

மோகமியா தினைமுன் னுள்ள முனிவர்கள் வென்று நன்று
யேகபூ ரணவான் மாவி னைத்திய பதம டைந்தார்
தேகதா ரஞ்சு சாதித் திரளிலே யிசைந்த வந்த
மோகமாங் காலன் றன்னை முழுதும்வென் றப்ப தஞ்சேர். 60

மெத்திய தொக்கு மேதை மேதசு மச்சை யத்தி
சுத்திய நரம்பி ரத்தஞ் சுழல்மல மூத்தி ரங்க
ளித்தனை வகை நிரப்பி யிருக்குமித் தூல தேக
மித்தினும் வைய கத்தி லிகழ்ந்திடும் பொருள்வே றுண்டோ. 61

வன்னமாச் சிரம மாதி வகுப்பிதன் னியம மாகும்
முன்னுமா னுவ மான முதலிதன் விசேட மாகு
மின்னல்செய் பிணிக ளெல்லா மிருப்பிட மிந்த தூலந்
துன்னிய சூக்க தேகத் தொடர்பினை யினியி சைப்பாம். 62

சிரவணந் தொக்குச் சட்சுச் சிங்குவை நாசி யைந்தும்
பொருள்களை யறிவ தாலே போதவிந் திரிய மாகும்
பரவிய வாக்குப் பாணி பாதபா யுருவு பத்தம்
கருமமே செய்வ தாலே கருமவிந் திரிய மாகும். 63

துன்னுமுட் கரண மொன்றே தோன்றிய விருத்தி யாலே
மன்னிய மனது புத்தி மற்றகங் கார சித்த
மென்னவே நான்க தாக விசைந்ததா மெவ்வி டத்தும்
பன்னிய விதன் விருத்திப் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய். 64

விரிவுறு சங்கற் பாதி விருத்தியான் மனமி தாகும்
பொருளுணர் நிச்ச யத்தாற் புகன்றபுத் தியுமி தாகும்
பரவிய வபிமா னத்தாற் பகரகங் கார மீதாம்
பொருளனு சந்தா னத்தாற் புகன்றசித் தமுமி தாமே. 65

விரிவுறும் பிராண னென்றே விருத்தியின் பேதத் தாலே
பரவிய பிராண பானன் பகர்வியா னன்னு தானன்
னுரவிய சமான னென்றா முதகசொன் னுதிதானே
பரவிய விருத்தி யாலே பலவித மாவதே போல். 66

சிரவண மாதி யைந்துஞ் செறிந்தவாக் காதி யைந்தும்
மருபிரா ணாதி யைந்து மருவும்வா னாதி யைந்து
மிருதய மாதி னன்கு மெய்திய வவித்தை காமம்
பரவுகன் மம்மிவ் வெட்டும் பகர்புரி யட்ட கங்காண். 67

ஓதிய கரணந் தானே யுள்ளகன் மங்க ளெல்லா
நீதியா யான்மா முன்பாய் நித்தமுஞ் செய்வ தாலே
சாதுவே சகலத் துக்குஞ் சாட்சியா மான்மா வெந்தப்
போதுமே யசங்க மாகும் பொருந்திடா தொருவி காரம். 68

ஆதலா லின்ப துன்ப மகங்காரத் தர்ம மேயாஞ்
சாதுவே யகண்டா னந்த சாகர வான்மா வுக்கீ
யேதுமே யில்லை யென்று மெய்திய விடய மெல்லா
மோதுமான் மாப்பொ ருட்டா லொன்றிடும் பிரிய மாக. 69

ஓதிய விடயந் தானே யுள்ளவா பிரிய மாகா
தேதமி லான்மாத் தானே யெவர்க்குநற் பிரிய மாகு
மாதலா லான்மா வென்று மகண்டவா னந்த மேயாந்
தூயதா மான்மா வுக்குத் துன்பமோர் காலு மில்லை. 70

புரிவுசெய் சுழுத்தி யின்கண் புலனிலா வான்மா னந்தந்
திரமதா யாவ ராலுந் தினமனு பவிக்க லாகுஞ்
சுருதிதான் பிரத்யட் சந்தான் சொல்லிய வைதி கந்தான்
பரவிய வனுமா னந்தான் பகர்ந்ததிற் பிரமா ணங்கள். 71

அரியனே கார ணுக்கை யடைவினி லறையக் கேளா
யிருளவ்வி யத்த மாயை யேதமா மவித்தைப் பேராய்த்
திரிகுண வடிவ மாகித் திருசியங் கட்கு மேலாய்ப்
பரவியே யனுதி யாமோர் பரசிவ சத்தி யுண்டால். 72

தரணியி லந்தச் சத்தி தன்னுடைக் காரியங் கொண்
டருமையாம் புத்தி மான்க ளாகினே ரனுமா னிக்கு
முருவமாய்ச் சகம னைத்து மொழுங்குறப் படைப்ப தாகி
யொருவித மீதா மென்ன வுரைத்திட வொணுத தாகும். 73

ஈதுசத் தான தல்ல வீதுதா னசத்து மல்ல
வீதுமற் றுபய மல்ல வீதுதான் பின்ன மல்ல
வீதுமற் றபின்ன மல்ல வீதுதா னுபய மல்ல
வீதுசா வயவ மல்ல விதுநிர வயவ மல்ல. 74

ஈதுமற் றுபய மல்ல வீதுவிசித் திரமே யாகி
யாதிதென் றுணர வொண்ணு வநிர்வச நீய மாகுந்
தீதிலாப் பரசீ வைக்யத் தெரிவுதா னிதைய ழிக்குஞ்
சாதுவே பழுதை ஞானஞ் சர்ப்பமா லழிப்பதே போல். 75

சகலரு மறிவ தான தன்னுடைக் காரி யத்தால்
மிகவுமெங் கும்பிர சித்த மேவிய முக்கு ணந்தான்
புகல்பரன் சத்திக் குண்டு புகன்றவிம் முக்கு ணத்தி
லகலிரா சதகு ணத்தா லாகும்விட் சேப சத்தி. 76

கிரியையே வடிவ மாகிக் கிட்டும்பிர விருத்தி யெல்லாந்
தருவதற் கேது வாகத் தங்கும்விட் சேப சத்தி
பரவிய காம மாதிப் பலதுய ராதி யான
விருதய விகார மெல்லா மீதினு லிசையு மென்றும். 77

உரவிய காமங் கோப முலோபடம் பம்ம கந்தை
மருளுரு மசூயை யீர்ஷை மச்சர முதல்வி காரந்
தரணியி லிராச தத்தின் றர்மமா மிக்கு ணந்தான்
புருடரிற் பிரவிர்த்தி செய்யும் புரையினுற் பந்த வேது. 78

இருளுறு தமகு ணத்தா லீன்றதா வரண சத்தி
பரமமாம் வத்து வித்தாற் பார்க்கலாம் வேறே பாகப்
பிரிவுறு விட்சே பத்தைப் பெற்றவே துவினு லீதே
புருடரின் பவத்தி னுக்குப் பூருவ காரணங் காண். 79

பெரிதுபண் டிதனு னுலும் பிரக்ஞையுள் ளவனு னுலு
மருமையாஞ் சூக்கு மார்த்த மறவறிந் தவனு னுலுஞ்
சருவவல் லவனு னுலுஞ் சாற்றுமா வரண சத்தி
யிருளினுன் மூடப் பட்டோ னியல்பினை யியம்பக் கேளாய். 80

அருமையாங் குரவன் மேலோ ரான்மரூ பத்தை யன்பா
லுரமதாய் வெகு விதத்தா லுணர்த்தினு முணரா னன்னேன்
பிரமையா லாரோ பித்த பேதமாம் பொருளைத் தானே
திரமெனு நன்றி தென்னுந் தியங்கியே யவலம் பிப்பன். 81

ஆதலாற் பொல்லாங் காக வமைந்ததா மதகு ணத்திற்
சாதமா யுரமே யாகச் சார்ந்தவா வரண சத்தி
சாதுவே யற்ப ராலே சாலவுஞ் சடக்க வொண்ணு
தீதுடை வல்ல பத்தை யென்னவென் றுரைப்ப மந்தோ. 82

ஈதினே டிசைந்தோன் றன்னை யேதுமே யறியாத் தன்மை
யோதினு முணராத் தன்மை யுணரினு மையஞ் சேர்கை
பேதமா யறியுந் தன்மை பேசிய விவைக டாரா
வேதவிட் சேப முந்தா னென்றுமே யிழுத்த லைக்கும். 83

நித்திரை சோம்பல் வெண்மை நிகிலமுந் தவிர்தன் மோகம்
புத்தியின் சாட்டி யாதிப் புகல்தமோ குணவி கார
மித்தினே டிசைந்தோ னியாது மெவளவு முணரா வண்ணம்
நித்தமுந் துயில்வோன் போலு நீண்ட தூண் போலு நிற்பன். 84

சத்துவ குணஞ் சலம்போற் சாலவுஞ் சுத்த மேனுஞ்
தொத்திய விருகு ணத்தைத் தொடர்ந்ததாற் பவத்துக் கேது
நித்தமு மான்மா வித்தி னிகழ்வுறப் பதிவிம் பித்துச்
சூத்திய சடம னைத்துஞ் சூரியன் போல்வி ளங்கும். 85

புருடனன் முயற்சி யாலே பூருவம் போல மெத்த
விருகுண மிகுந்தி டாம விலங்கிய சத்து வத்தின்
மருவிய தருமங் கேளாய் மானமில் லாமை யாதி
வரியம நியம மாதி வரன்மிகு சிரத்தை பக்தி. 86

திரமுறு முமுட்சுத் தன்மை தெய்வசம் பத்தி மற்றும்
சரையுறு செய்கை யின்கண் பொருந்திடா மீட்சி யாதி
புருவமு மிசிரமான சத்துவ குணத்தின் றர்மஞ்
சருவமுஞ் சுத்த மான சத்துவ மகிமை கேளாய். 87

சுத்தசத் துவகு ணத்தின் சூக்குமத் தெளிவி னாலே
நித்தியான் மானு பூதி நிகழ்ந்திடும் பரம சாந்தி
சித்தியாந் திருப்தி மேவுஞ் சேர்ந்திடு மிகக் களிப்பு
நித்தமு மானந்தஞ் செய் நின்மல நிட்டை கூடும். 88

இவ்வித முக்கு ணத்தோ டிசைந்தவவ் வியத்த சத்தி
செவ்விய வான்மா வுக்குச் சேர்ந்தகா ரணவு டம்பாம்
விவ்விதப் பொறிமனங்கள் விருத்தியில் லாச்சு ழுத்தி
யெவ்வமா ரிவ்வு டம்பி னிசைந்துள வவத்தை யாகும். 89

அகிலமாம் விதமு மான வறிவிலாச் சுழுத்தி யின்க
ணிகன்மனம் வித்தாய நிற்கு மேதுமே யுணர்கி லோமியாஞ்
சுகமதாய்த் துயில்கின் றோமென் சொல்லிடும் பிரசித்தி யாலே
மிகுசுக வான்மாத் தானே மிஞ்சியே யிதில் விளங்கும். 90

உடலுயிர் பொறி புலன்க ளுளமன மகங்கா ராதி
யிடர்தரு விகார மியாவு மின்பதுன் பாதியும்மற்
றடர்க்கணு திபூதி யாதி யாகிய சகம னைத்து
மிடரவ்வி யத்த மீறு மிவையெலா மனான்மா வாகும். 91

மாயைகா ரியமே யான மகதத்து வாதி யாயிக்
காயமீ றான யாவுங் கலங்கிய பொய்யே யாகுந்
தூயனே சொன்ன தெல்லாந் தொகுத்தனான் மாவு மாகும்
நீயிசைக் கான னீரி னிகரென நினைதி யென்றும். 92

எத்தைநன் றுணர்ந்தோன் பந்த மிகழ்ந்துகே வலனா மென்றும்
பத்தனே யினி யுனக்கப் பரமான்ம வுருவஞ் சொல்வாம்
நித்தமு நானு னென்று நிகழ்ந்திடு மனுபூ திக்கிம்
மெத்திய பொருளே யாகி மெய்ம்மையாய் நிற்கு மான்மா. 93

திரிவித வவத்தை கட்குந் திருந்திய சாட்சி யாகி
விரிவுறு பஞ்ச கோச விலட்சண மாகி யாது
மருவிய மனவி ருத்தி மற்றதின் பாவ மியாவுங்
கருதிய வவத்தை மூன்றிற் கண்டிடு மஃதே யான்மா. 94

யாதனைத் தினையுங் காணு மியாதினை யனைத்துங் காணா
யாதுதான் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யும்
யாதினைப் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யா
தோதிய வதுதா னேயுன் னுடையவான் மாவா மைந்தா. 95

யாதினுற் சகம னைத்து மெங்குமே பரவ லாகும்
யாதினைச் சகம னைத்து மெவளவும் பரவ மாட்டா
யாதொரு போத ரூப மிசைந்துவிச் சடம னைத்து
நீதியாய் நிகழு மீதே நின்னுடை யான்மா வென்றும். 96

நீதுட லிந்தி யங்க டியங்கிய மனது புந்தி
யீதுதன் செய்கை யின்கண் ணேவிடப் பட்ட தேபோற்
சாதுவா மைந்த யாதின் சன்னிதி மாத்தி ரத்தா
னீதியாய்ச் செல்லு மீதே நின்னுடை யான்ம ரூபம். 97

தொத்திய வகங்கா ராதித் தூலமீ றுன யாவுஞ்
சுத்திய புலன னைத்துஞ் சுகாதியுங் கடமே போல
நித்திய போத மாகி நிலைமையாய் நிகழா நின்ற
வெத்தினு லறிய லாகு மீதுநின் னுன்மா வாகும். 98

யாதினு லுயிரும் வாக்கு மியாவுமே யியங்கு மந்தப்
போதமா மந்த ரான்மாப் பூரணன் புராண னென்றும்
பேதமி லகண்டா னந்தன் பெருகிய வேக ரூபன்
சாதமார் விருத்தி தோறும் சாட்சியாய்ச் சார்ந்து நிற்பன். 99

சாதுவே யித்தே கத்திற் சார்மனக் குகையின் கண்ணே
யோதுமவ் வியத்த விண்ணி லொளிர்ந்திடு மிந்த வான்மா
பேதமாம் பொருளை யெல்லாம் பெருகிய தன்றே சாலே
நீதியாய் விளக்கும் விண்ணி னிகழ்ந்திடு மிரவி யேபோல். 100

அடர்மன வகங்கா ரங்க ளாக்கிய விகார மியாவு
முடல்பொறி யுயிர்கள் செய்யு மூலைத்தலு முணரு மான்மா
சுடுகன லயப்பிண் டம்போற் சொல்லிய வனைத்தி னேடுங்
தொடரினும் விகார மேவான் சொற்பமுஞ் செய்தோ னுகான்.

சாதுவே யிந்த வான்மா சனனமா கான்ம ரிக்கா
னேதுமே வளர்வு றுன்மற் றிளைத்திடான் விகாரி யாகா
னேதமா மிந்தத் தேக மிறக்கினு மிறவா னித்தன்
பேதமாங் கடமி றக்கிற் பெருகுவா னிறப்ப துண்டோ. 102

பத்தனே பகுதி யாதிப் பகுப்பினுக் கெல்லாம் வேறுய்ச்
சுத்தசிற் சொரூப மாகிச் சுழல்வுறுஞ் சதசத் தெல்லா
நித்தமும் விளக்கி வைத்து நிருவிசே டம்பொ ருந்துஞ்
சத்தியப் பரமான் மாவே சாக்கிரா தியிலி லங்கும். 103

நித்தமு நானு னென்றே நிலைமையாய் நிகழா நின்று
புத்தியின் சாட்சி யாகப் பொருந்திய பரமான் மாவைச்
சித்தவே காக்கி ரத்தைச் செறித்துநான் பிரம மென்றே
புத்தியின் றெளிவி னாலே புலனுற வுணர்தி மைந்தா. 104

நித்தமு நின்னான் மாவை நின்னிடை நீயு ணர்ந்து
தத்திய சனன மாதித் தரங்கமாய்ப் பார மற்ற
கத்துசம் சார மாகுங் கடலினைக் கடந்து நன்றாய்ச்
சத்தியப் பிரம மாகிச் சார்பயன் சார்ந்து நிற்பாய். 105

கரணமார் தெளிவி னாலே கறையறத் தீட்டப் பட்ட
வருமையா ஞான மென்னு மசியினாற் சிதையும் பந்தம்
பரவிய வத்தி ராதிப் படைகண்மற் றனிலம் வன்னி
யுரவிய கன்ம கோடி யொன்றிலுஞ் சிதைய மாட்டா. 106

சுருதியை நம்பி னோர்க்குச் சொன்னதங் கன்ம நிட்டை
மருவிடு மவற்றி னாலே மன்னிடுஞ் சித்த சுத்தி
பரவுமச் சுத்தி யாலே பரமுணர் ஞான முண்டாம்
விரிவுறும் பவம வற்றால் வேருட னசிக்கு மன்றே. 107

ஓதிய பாசிக் கொத்தை யுதகநின் றொதுக்குங் காலை
சாதுவே புருட னுக்குச் சலிலமே தூய்தாய்த் தோன்றித்
தீதுறு தாகந் தாபந் தீர்ப்பதாய்ச் சுகம ளிக்கு
மேதுவா யுதவு கின்ற வியல்பினை யிங்கு கண்டோம். 108

இந்தவா பஞ்ச கோச மிவற்றினை யபவா தித்தாற்
..ந்ததா னந்த மாகிச் சாலவு மிலங்கா நின்ற
..ந்தமில் பரமான் மாவும் பிரத்தியக் கான்மா வாக
..ந்தனே தூய்தாய்த் தோன்றி மாசுக மளிக்கு மன்றே. 109

ஆகையால் விவேகி யானோ னடைந்ததன் பந்த நீக்க
வேகமா யான்மா னான்ம விவேகமே செய்ய வேண்டு
மூகமாம் விவேகத் தாலே யுண்மையா னந்த சித்தா
யேகமாம் பரமான் மாவை யிங்கறிந் தின்பஞ் சார்வன். 110

மருவிய முஞ்சிப் புல்லின் மத்திய ளாணி யைப்போற்
றிருசியத் திரளி னின்றுந் திகழ்ந்திடுந் தன்னான் மாவை
யருமையாம் புத்தி யாலே யசங்கமா யசல மாக
மருவிய தென்று கண்டு மாசற வகுக்க வேண்டும். 111

இவ்விதம் வருத்த பின்ன ரிங்குள திருசி யங்க
ளவ்வித வான்மா வென்றே யனிசமும் பிரவிலா பித்துத்
தவ்வற வான்மா வாகத் தரணியி லிருப்ப வன்றான்
செவ்விய முத்திப் பேற்றைச் சேர்ந்தவ னனக மைந்தா. 112

மேதைதொக் கத்தி யாதி மேவிய கூட்ட மான
வேதமாந் தேக நானென் றெண்ணுவன் மூடனானேன்
கோதிலா விசார சீவன் குரம்பையின் வேறே யான
வாதியா மான்ம ரூப மகமென வறிவன் மைந்தா. 113

உடலிது நானே யென்றிங் குன்னுவன் மூட னானே
னுடலுயி ரிரண்டு நானென் றுன்னுவன் கரும ஞானி
திடமுறு விவேக ஞானத் திறமுடைத் தான மேலோ
னிடரிலாச் சொரூப நானென் றெண்ணுவன் றன்னை யென்றும்.

மேதைதொக் கென்பே யாதி மேவிய வாக்கை யின்கண்
சாதுவே யான்ம புந்தி சற்றுநீ சார்ந்தி டாதே
போதவா னந்த வுண்மைப் பூரண சொரூப நானென்
றீதினைச் சார்ந்தே யென்று மெய்திடு பரம சாந்தி. 115

மொழியும்வே தாந்த நீதி முழுவதுந் தெரிந்தோ னேனு
மழியுட லாதி யின்க ணத்தியா சத்தி னாலே
யெழுமகம் புந்தி தன்னை யெவன்விடா னெம்மட் டம்மட்
டொழிவிலா முத்தி யென்றிங் குரைத்தலு மவனுக் கில்லை. 116

உன்னுடைச் சாயா தேக முன்பதி பிம்ப வாக்கை
யுன்னுடைக் கனவு தேக முன்மனோ ராச்சி யாக்கை
யின்னதி லான்ம புந்தி யேதுநீ யியற்றாதேபோ
லின்னதா லாக்கை மீது மீதைநீ யியற்றி டாதே. 117

ஓதுமே கான்ம புந்தி யுணர்விலா மூடர்க் கெல்லா
மேதமாஞ் சனன மாதி யின்னல்செய் வித்தே யாகு
மாதலான் முயற்சி யாலே யதனைவிட் டுளத்தி னாசந்
தீதறச் செய்யி வற்றாற் றிரும்பவிப் பவமே சாராய். 118

மனதினை யன்றி வேறாய் மற்றொரு வவித்தை யில்லை
மனதுதா னவித்தை யாகு மற்றிதே பந்த வேது
மனதுதான் வளருமபோது மற்றதும் வளர்ந்த தாகு
மனதுதா னசிக்கும் போது மற்றது நசித்த தாமே. 1135

சாதுவே சுழுத்தியின்கண் சலமன மொடுங்கும் போது
யாதுமே யணுவு மில்லை யாவரு மறிவ ரித்தை
யாதலாற் புருட னுக்கிவ் வசத்திப் பவசம் பந்த
மோதிய மனத்தா லுண்டா முண்மையிற் பவமே யில்லை. 120

வீசிய காற்றே முன்னர் விண்மிசை முகிலைச் சேர்த்துப்
பேசிய ததுதான் பின்னும் பெருமுகி றீர்ப்ப தேபோற்
றாசுறு மனமே முன்னர் துன்பமார் பந்தஞ் செய்யும்
மாசுறு மனமே மற்று மாசுக வீட ளிக்கும். 121

பெருகிய கயிற்றா லாவைப் பிணிப்பதும் விடுவ தும்போற்
றிரிவிதக் குணங்க டம்மின் றிறமையாற் சீவ னுக்கிங்
குரைதரு மனது தானே யுபயமுஞ் செய்வ தாலே
பரவிய பந்த மோட்சம் படைப்பதற் கேது வீதே. 122

இதுதமோ ரசகு ணங்க ளிசைந்துதான் மலின மாகித்
திதமுறு பந்த வேது திகழ்ந்திடுஞ் சத்து வத்தை
நிதமுமீ தனுச ரித்து நிருமல வடிவ மாகி
யதிசய முத்தி யேது வாயிடு மனக மைந்தா. 123

கோதிலா விவேகத் தாலுங் குறைவிலா விரதி யாலு
மீதுதான் சுத்த மாகி யின்பவீட் டின்பொ ருட்டா
மாதலாற் புத்தி மானு யமைந்துள முமுட்சு வானோ
னேதுமிவ் விரண்டை யும்முன் னுரமதா யடைய வேண்டும். 124

மனமெனும் பெயரு டைத்தாய் மகத்தான புலியொன் றிந்தக்
கனமுறு விடய மென்னுங் கானகத் தேசத் தின்க
ணனுதினஞ் சஞ்ச ரிக்கு மாதலா லத்தே சத்தி
...ணிசமு நன்மு முட்சு வற்பமு மணுக வேண்டா. 125

ஆதலா லான்ம ரூப மறிந்தபண் டிதர்க ளெல்லா
மோதிய மனமீதே யென்று மோங்கிய வவித்தை யென்பர்
மோதிய காற்றி னாலே முகிற்றிரள் சுழல்வ தேபோ
லீதினு லிந்த ஞால மியாவுமே சுழலு மன்றோ. 126

ஆதலான் முமுட்சு வானோ னலைவுறுந் தன்ம னத்தைச்
சூதிலா முயற்சி யாலே சோதிக்க வேண்டு மீது
...ாதனை செய்யப்பட்டுச் சுத்தமா நிற்குங் காலை
...திய முத்தி சித்தி யுளங்கையிற் கனிநே ரமே. 127

வீடுறும் விருப்பத் தாலே விவிதமாம் விடயத் தின்க
ணேடணே விட்டுக் கன்ம மியாவையுந் துறந்தன் போடே
நீடுறுஞ் சிரவ ணாதி நிட்டையி னிற்ப வன்றான்
மூடிய மனோ விகார முழுவதும் விடுத்தோ னவன். 128

ஊனமாம் புத்தி யென்னு முபாதியின் சம்பந் தத்தா
லீனமாம் சீவ பாவ மேகமா மான்மா வின்கண்
கானனீர் நிகரே யாகக் கற்பித மாத லாலே
யானவீ துண்மை யாகா தநிர்வச நீய மாமே. 129

புத்தியோ டேபு ணர்ச்சி பூரண வான்மா விற்கு
மித்தியா ஞானத் தாலே மேவிய தாத லாலே
சத்திய ஞான மொன்றாற் சாற்றிய புணர்ச்சி நீங்கும்
புத்திர மற்றோன் றாலப் புணர்ச்சிதா னீங்கா தென்றும். 130

நித்தமாம் பரசீ வைக்கிய நிகழ்த்திய ஞானந் தானே
சத்திய ஞான மென்று சம்மதஞ் சுருதிக் கெல்லாஞ்
சுத்தமா மான்மா னன்ம சொரூபநல் விவேகத் தாலே
யத்திற ஞான முண்டா மாதலால் விவேகஞ் செய்க. 131

மலமுள சலத்தி னின்று மலத்தினை நீக்குங் காலை
சலமது நிமல மாகிச் சகத்தினிற் றோன்று மாறே
நிலையுறு தன்னான் மாவி னின்றகங் கார மாதிப்
பலவித வசத்தை நீக்கிற் பரமமா யான்மாத் தோன்றும். 132

ஆதலா லகங்கா ராதி யகிலமா மகத்தை யும்நன்
னீதியா யான்மா நின்று நித்தமு நீக்க வேண்டு
மோதுவிஞ் ஞான கோச முண்மையா யான்மா வாகா
தேதெனி லனக மைந்தா வேதுவை யியம்பக் கேளாய். 133

சாதுவே விகாரி யாலுஞ் சடமதாந் தன்மை யாலுந்
தீதள வுடைய தாலுந் திருசிய மாவ தாலு
மேதுமே நியம மன்றி யிதுவிப சாரி யாலு
மாதியா மான்மா வாகா தநித்திய நித்த மாமோ. 134

பரமமா மானந் தத்தின் பதிபிம்ப மதனைச் சார்ந்த
வுருவுமா மவித்தை விர்த்தி யோதுமா னந்த கோசம்
பிரியமோ தப்பிர மோதப் பிரிவுடைத் தாகி யிட்ட
மருவிடும் போது திக்கு மற்றகா லத்தொ டுங்கும். 1

யாதொரு கோசந் தன்னி லியாவரு முயற்சி யின்றி
யோதுமா னந்த மெய்யா யொன்றிநித் தஞ்சு கிப்பர்
போதனே யக்கோ சத்தின் பூரண வநுப வநதான்
சாதுவா மறிஞ ருக்கே சந்ததஞ் சார லாகும். 136

பரவுசோ பாதி யாலும் பகுதியின் விகாரத் தாலுங்
கருதிய புண்ணி யத்தின் காரிய மாத லாலுந்
தரமுறு விகாரக் கூட்டந் தன்னிலுட் பட்ட தாலு
மருவுமா னந்த கோச மாசிலா வான்மா வாகா. 137

திருசியக் கடமு ணர்ந்து திகழ்ந்திடுந் தேவ தத்தன்
மருவுமக் கடமு மாகான் மற்றதின் றர்ம மேவான்
பரிசுபோற் பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை யுணரு மான்மா
மருவுமக் கோச மாகா மற்றதின் றர்ம மேவா. 138

பரவிய பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை யூகத் தாலே
புரையற வபவா தித்தாற் புரிந்தவவ் வபவா தத்தின்
மருவிய வவதி யாகி மாசிலா வகண்ட போத [ம்.
வுருவமாய்ச் சாட்சி தானே யொருமையாய் மிஞ்சித் தோன்று

விரிவுரு பஞ்ச கோச விலட்சண வுருவ மாகிக்
கருதிய வவத்தை மூன்றின் கரியதாய் நிரு விகார
நிருமல போதா னந்த நிலைமையா மிவ்வான் மாவை
யரியனே விவேகி யானோ னகமென வறிய வேண்டும். 140

விரிவகங் கார மாதி விகாரமற் றதன் பாவங்க
ளிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்கியா துணரு மியாதை
யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப்
பொருளினை மிகவு நுண்மைப் புத்தியா லுணர்தி மைந்தா 141

சூனியத் தப்பா லாகச் சொல்லிய வான்மா விற்கு
மேனிலை யாக வொன்று மேவிய தில்லை யென்று
மானதா லறிபொ ருட்கு மறிபடாப் பொருளி னுக்கு
மேனிலை யறிவே மெய்யாய் மேவிய வான்மா நீயே. 142

சாதுவே யெந்த வான்மா சாக்கிர மாதி யின்க
ணோதிய பிரத்திய கான்ம வுருவமாய் நானு னென்று
சோதியா யுளத்தி லென்றுஞ் சொலித்திடு மேக மாக
வாதியா மவ்வான் மாவை யகமென வறிநீ யென்றும். 143

வித்தர விகார முற்று விவிதமாய்த் தோன்று நின்ற
வத்திர வகங்கா ராதி யகிலமு நேரே கண்டு
நித்தியா னந்த சித்தாய் நிகழ்ந்திடு நின்னுன் மாவைப்
புத்திர சூக்க மான புந்தியா லுணர்தி நன்றாய். 144

போதமார் விவேகி தேகம் புந்திசிற் பதிபிம் பங்கள்
யாதும்விட் டிதய விண்ணி லேகமா யாவுங் காணுஞ்
சோதியா யகண்ட போத சொரூபமாய்ச் சதசத் துக்குப்
மேதமாந் தன்னுன் மாவைப் பிரித்துநன் கறிய வேண்டும். 145

நித்தமாய் விபுவு மாகி நிகிலபூ ரணமு மாகி
மெத்தவு நுண்மை யாகி மேவுமுள் வெளிக னின்றிப்
பித்தியக் கான்மா வாகப் பிறங்கிய பரமான் மாவை
புத்திர விவேகி யானேன் புலமுற வறிய வேண்டும். 146

பிரமமே யான ஞானி பின்னரிச் சம்சா ரத்தை
மருவிடா னுதலாலே மாசற முமுட்சு வானேன்
பிரமநான் பிரம மேநான் பிரமமே நானென் றிங்ஙன்
றிரமதாய்ப் பிரமந் தன்னைத் தினமுமே யறிய வேண்டும். 147

சாற்றிய நீதி யேபோற் சத்தியப் பிரமத் தின்கண்
டோற்று காரியம னைத்துந் துகளிலாப் பிரம மேயா
மேற்றிய பிரம மல்லா லெவ்வளவும் வேறே யில்லை
தேற்றமா யுசாவி லெங்குந் திகழ்வது பிரமந் தானே. 148

இதுவெனுஞ் சகம னைத்து மேகமாம் பிரம மேயென்
றதர்வண வுபநிடத்தி னதிசய மான வாக்குந்
திதமதாய்ச் சொல்வ தாலே திருசியச் சகம னைத்து
முதயமத் தமன மின்றி யொளிர்ந்திடும் பிரம மேயாம். 149

வேதமாம் மானத் தாலும் விளங்கிய போதத் தாலு
மோதிய சொப்ப னுதி யுத்தம வுத்தி யாலு
மீதில்லை யீதி லைமற் றீதில்லையென்ப தாகப்
பேதமா முபாதி யெல்லாம் பெயர்ந்திடத் தள்ள வேண்டும். 1[illegible]0

இவ்விதந் திருசி யத்தை யேகமாய்த் தள்ளிப் பின்ன
ரவ்விதப் பரசீ வைக்கிய மறிந்திடத் தக்க தாலே
செவ்விலக் கணையி னுலே செப்பிய வவர்க டம்மை
யெவ்வமற் றுணர வேண்டு மேகமாய் நிற்ப தற்கே. 1[illegible]

விட்டலக் கணேயும் வேண்டாம் விடாதலக் கணேயும் வேண்டா
மிட்டனே யுபய மான விலக்கணே வேண்டுமீது
திட்டமாஞ் சோயந் தேவ தத்தனென் கின்ற வாக்கிற்
றட்டிடா வதுபோ லீதாந் தத்துவ மசியாம் வாக்கில். 152

திருத்தமாஞ் சோயந் தேவ தத்தனென் கின்ற வாக்கு
விருத்தமாந் தரும மெல்லாம் விட்டவ னைக்கி யத்தை
தரித்திடச் சொல்வ தேபோற் றத்துவ மசியாம் வாக்கும்
விருத்தமாந் தரும மெல்லாம் விடுத்தயிக் கியமே சொல்லும்.

இத்திரம் விரோதந் தள்ளி யிலக்கியச் சித்தே யான
சுத்தமாம் பரசீ வர்க்குச் சொல்லிய வைக்கி யத்தை
நித்தமு மறிஞ ரெல்லா நிலைமையாய்ப் பரிச யிப்பர்
புத்திர நீயு மவ்வா புகன்றதைப் பரிச யிப்பாய். 154

இத்திறம் வேதந் தோறு மிசைமகா வாக்க னேக
மத்திர தூல மாதி யசத்தினை யபவா தித்துச்
சுத்தமாய் வானம் போலச் சூக்கமாய்த் தானே நின்ற
வத்தமி லிந்தச் சீவர்க் ககண்டவைக் கியமே சொல்லும். 155

ஆதலாற் பொய்யே யாகி யகமென வறியப் பட்டிங்
கேதெது தோன்று நிற்கு மிவையெலா நன்றாய் விட்டுப்
போதவா னந்த வுண்மைப் பூரணப் பிரம நானென்
றேதமில் புந்தி யாலே யின்றனை யுணர்தி மைந்தா. 156

யாதினாற் பிரம மன்றி யாதுமே வேறிங் கில்லை
யாதலா லதுவே யுண்மை யாதுதா னெவர்க்கு மான்மா
யாதுவத் துவிதஞ் சாந்த மமலமாம் பரமா மென்றுஞ்
சாதுவே யதுநீ யாவாய் சத்திய மைய மில்லை. 157

மருவிய சடூர்மி யின்றி மாசில்யோ கியர் மனத்தாற்
கருதிடப் பட்டு மற்றோர் கரணமுங் கருதொ ணாத
வுருவமாய் மனதிற் கெட்டா வுண்மையாய் நிறைந்து நின்ற
பிரமமே யதுநீ யாவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய். 158

ஓதிய விவ்வர்த் தத்தை யுத்தம வுத்தி யோடே
கோதிலாப் புத்தி யாலே குறித்துளந் தன்னிற் சிந்தி
யீதினா லைய மாதி யின்றியே வுளங்கை நீர்போற்
சாதுவே யுண்மை ஞானஞ் சனித்திடுஞ் சங்கை யில்லை. 159

அடர்வுறு சயினி யத்து ளரசனைக் காண்ப தேபோ
லுடன்முதற் றிரளி னுக்கு ளுணர்வுமாத் திரமே யாகித்
திடபரி சுத்த மாகத் திகழ்ந்திடு நின்னைக் கண்டவ்
விடரிலாப் பிரம நானென் றெண்ணியவ் வடிவாய் நிற்பாய். 160

நிருமலப் பிரம மாக நின்னினீ யென்று நின்று
பிரமமா மந்த வுன்னிற் பிரிவுபோற் றோன்று நின்ற
திருசியத் திரளை யெல்லாந் தீரவே பிரவிலா பித்துப்
பரமவா னந்தம் பெற்றுப் பகுப்பிலாச் சாந்தி சார்வாய். 161

சத்தசத் திற்கு வேறுஞ் சத்திய வேக வத்துப்
புத்தியாங் குகையின் கண்ணே பொருந்துமவ் வத்து வாக
நித்தமிக் குகையின் கண்ணே நிலைமையா யாவ னிற்பன்
புத்திர வன்னோன் மீண்டிப் புறையுடற் குகையிற் சேரான். 162

மைந்தனே யான்ம நோக்கான் மாசிலா நின்னுன் மாவிற்
சந்தத நீயிருந்து சலித்திடா முயற்சி யாலே
வந்தவா தனைய டக்கு வாதனை யடக்கத் தைத்தான்
முந்திய வசிட்ட ராதி முனிவரர் முத்தி யென்பார். 163

ஒருவித மிலாத தான வுலகுடைச் சார்பை விட்டுப்
பொருள்களை நானு வாகப் புகலுநூற் சார்பும் விட்டுப்
பரவிய வனர்த்த மெல்லாம் பற்றுடற் சார்பும் விட்டிங்
கரியனே யான்ம நோக்கா லத்தியா சந்த விர்ப்பாய். 164

சந்தத மான்ம நிட்டை சார்ந்ததா லியோகி யர்க்குத்
தொந்தமா மனமி றக்குந் துட்டவா தனைய டங்கு
மைந்தனே யதனி னாலே மயங்கிய வத்தி யாசப்
பந்தனை யாவுந் தீர்த்துப் பரமமாம் பதமாய் நிற்பாய். 165

நானொரு சீவ னன்று நற்பரப் பிரம மேநான்
றானெனு நிச்ச யத்தாற் றள்ளியே யசத்தை யெல்லா
மூனவா தனைவே கத்தா லுன்னிடை யுதியா நின்ற
வீனமா மத்தி யாச மியாவையு நீயொ ழிப்பாய். 166

சாதுவே பிச்சை வாங்கல் சலமலம் விடுத லன்றி
யாதுமே தியானி யார்க்கிங் கியற்றிடுஞ் செய்கை யில்லை
யாதலா லான்ம நிட்டை யனிசமு மடைந்த தாலே
மோதிய வத்தி யாச முழுவது நீயொ ழிப்பாய். 167

தத்துவ மசியே யாதி தருமகா வாக்கி யத்தா
னித்தமும் பரசீ வைக்கிய நிகழ்த்திய போதங் கொண்டு
வத்துவி லான்ம புந்தி வலியுறக் கிடைப்ப தற்கே
யத்தியா சத்தை யெல்லா மனகனே யறவொ ழிப்பாய். 168

மூடமா மித்தே கத்தின் மூளைத்திடு மகங்கா ரந்தான்
சேடமில் லாது நன்ருய்ச் சிதைவுறுங் கால மட்டுஞ்
சீடனே சாவ தானஞ் சேர்ந்துநற் றியானி யாகித்
தோடமா மத்தி யாசத் தொடர்பினைப் பரிக ரிப்பாய். 169

நித்திரை யுலக வார்த்தை நீண்டசத் தாதி கட்கு
நித்தமா மான்ம ரூப நினைந்திடா மறதிக் கும்மீ
யித்தனை யேனு மெங்கு மிடைவெளி கொடாம லென்றும்
புத்திர நின்னுன் மாவைப் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 170

குறுகிய கடாகா சத்தைக் கூர்மகா காசத் திற்போற்
சிறுகிய சீவான் மாவைச் சிற்கனப் பரமான் மாவி
லறிவினுற் பிரவிலா பித்தவ் வகண்டமாம் வத்து வாகி
வெறிதிருந் திடுவா யென்றும் விமலமாம் யோகத் தோனுய். 171

அருவவக் கிரிய மாகி யறிவுமெய் யின்ப மாகி
யொருமையா மூன்ரு பத்தை யொன்றியிப் பொய்யு டம்பை
யரியனே விடுதி கூத்த னடைந்துதன் னிசரூ பத்தை
விரிவுறு வேட ரூபம் விடுத்திடு நீதியே போல். 172

தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யுந் துட்டமாம் பிரதி பந்த
மைந்தனே யனேக மேனு மருவிய வவற்றிற் கெல்லா
முந்திய விகார மாக மூளைத்திடு மகங்கா ரந்தான்
சந்தத மூல மத்தைச் சருவதா வொழிக்க வேண்டும். 173

பிந்தியும் பரமார்த் தத்தைப் பெற்றதாற் காத னீக்கி
நிந்தைசே ரகங்கா ராதி நின்றவிர்த் தியினை மீட்டிங்
கந்தவுன் சொரூபா னந்த மநுபவித் தகண்ட மாகிப்
பந்தமி னிருவி கற்ப பதந்தனில் வெறிதி ருப்பாய். 174

பெருகிய வகந்தை மெத்தப் பெயர்த்திடப் பட்ட போது
வொருகண மேனு மற்று முளத்தினு னினைக்கப் பட்டால்
விரிவுறப் பின்னு முண்டாய் விட்சேபம் வெகுவாய்ச் செய்யும்
மருவுகாற் றூல லைந்த மழைக்கால மேக மேபோல். 175

பலபலச் சிந்தை யாலிப் பகையகங் காரத் திற்கிங்
கலேவுற வவகா சத்தை யற்பமு மளிக்க வொண்ணு
துலரெனு மிச்சை யுய்ய வூற்றிய நீரே போலிச்
சலவகங் கார முய்யச் சலசிந்தை யேது வன்றே. 176

தேகாதி சிந்தை யுற்றோன் றிருசியப் பாசம் பெற்றோன்
றேகாதி சிந்தை யற்றோன் றிருசியப் பாசம் விட்டோ
ஞகாத சிந்தை தானே யாதலாற் பேதங் கொண்டிவ்
வேகாத பவபந் தத்திற் கேதுவா யிசையு மைந்தா. 177

காரியம் வளரு மாகிற் காரண மான வித்தும்
பாரினில் வளர்ந்த தாகப் பார்க்கலா மதுதான் நீங்கிற்
காரண மான வித்துங் கடிதியி னீங்க லாலே
தீரனே காரியத்தைத் தீர்த்திட வேண்டு முன்னம். 178

காரிய மான சிந்தை கருத்தினில் வளரும் போது
காரண வாத னேக்கோள் கருத்தினில் வளரா நிற்கும்
காரண வாத னேக்கோள் கருத்தினில் வளரும் போது
காரிய சிந்தை யுந்தன் கருத்தினில் வளரு மைந்தா. 179

வந்தவச் சிந்தை யாலே வாகியச் செய்கை யுண்டாந்
தொந்தமாஞ் சிந்தை செய்கைத் தொடர்பினுன் முன்னு ரைத்த
வந்தவா தனேவ ளர்ந்திங் ககிலமாஞ் சீவ ருக்கும்
பந்தமாஞ் சம்சா ரத்தைப் பலவிதம் படைக்கு மன்றே. 180

ஓதிய வேது வாலே யொழிவிலா துதித்த விந்தப்
பேதமாங் பவபந் தத்தைப் பெயர்த்திட வேண்டி முன்ன
ரோதிய மூன்றை யுந்தா னொழித்திட வேண்டு மத்தி
லேதுநல் லுபாய மென்னி லிதனே நீ யியம்பக் கேளாய். 181

எவ்வவத் தையினு மெந்த விடத்திலும் மெக்கா லத்தும்
விவ்விதத் தோற்றம் பெற்று வேறெனக் காண்ப தெல்லாஞ்
செவ்விய பிரம மேயாஞ் சிறிதும்வே றில்லே யென்னு
மிவ்விதப் பார்வை தானிங் கியம்பிய நல்லு பாயம். 182

ஓதிய பார்வை யாகு முண்மைவா தனேயு ரத்தாற்
கோதுறு செய்கை முன்னர்க் குவிந்திடும் பின்பு சிந்தை
யாதுமே யிறக்கும் பின்ன ரேதுவா தனேய டங்கும்
வாதனே யடக்கந் தானே வழுவிலாச் சீவன் முத்தி. 183

சர்வமும் பிரம மென்னுஞ் சத்துவா தனைவ ளர்ந்தால்
மருளகங் கார மாதி மலினவா தனைய டங்கும்
கருமையா மெவ்வி டத்துங் கலந்துள வந்த கார
மருணனின் காந்தி தோன்று மளவிலே யழியு மாபோல். 184

இருளிருட் செய்கை யாக விசைந்துள வனர்த்த மெல்லா
மிரவியின் றுதிக்கும் போதிங் கிறந்திடு நீதி யேபோ
லருவவத் துவிதா னந்த வநுபவ முதிக்கும் போது
பெருகிய பந்த மத்தாற் பெற்றதுன் பமுமி லாதாம். 185

திரிசியத் தோற்றந் தன்னைத் திருக்குமாத் திரமே யாகப்
பிரவிலா பித்து நின்னைப் பிரமமாத் திரமாய்ப் பார்த்திங்
கரியனே வெளியி லுள்ளி லாவது சமாதி பெற்றுக்
கருமபந் தம்வ ரைக்குங் காலநீ தள்ளு வாயே. 186

சொரூபநிட் டையையோர் காலுஞ் சொற்பமுந் தவிர வொண்ணு
தரணியி லந்த நிட்டை தவிர்தலே கால னென்று
பிரியனே பகவா ஞன பிரமபுத் திரவ சிட்டன்
பரமவா சிட்ட நூலிற் பலவிதம் பகர்ந்தா னன்றே. 187

ஆதலாற் சொரூப நிட்டை யன்றியுந் தவிர்தன் ஞானிக்
கேதமா மனர்த்த மாகு மேதெனிற் றவிர்த லாலே
சாதமா மோக மத்தாற் சனித்திடு மகந்தை யத்தாற்
கோததாம் பந்த முண்டாங் கூடிடு மவற்றாற் றுன்பம். 188

பொருவிலா ஞானி யேனும் புலத்தினோர் சென்றேன் றன்னைத்
தரணியிற் சொரூப நிட்டை தவிர்தலா மறதி புந்திப்
புரைகளா லலைக்குஞ் சோர புருடனைச் சோர மாதிங்
கரியனே விவித மாக வலைத்திடு நீதி யேபோல். 189

தீரனு ஞானி யேனுந் திருசியஞ் சென்றேன் றன்னைக்
கோரவா வரண சத்தி குறைவுற மறைக்கு மன்றே
நீரினுட் பாசிக் கொத்தை நீக்கினுங் கணத்தி லந்த
வாரியை யதுதான் மற்றும் வழுவுற மறைப்ப தேபோல். 190

சலித்தடிக் கின்ற பந்து சற்றுமே தவறி மாடித்
தலத்துள படியில் வீழ்ந்த தன்மைபோற் சொரூப மென்னு
மிலக்கிய நின்று சித்த மெவளவுந் தவிரு மாகிற்
புலத்தினோர் முகமே யாகிப் போய்விழு மங்கண் கேகாண். 191

புலனிடைச் சென்ற சித்தம் புலத்தையே நன்றி தென்று
பலவிதஞ் சங்கற் பிக்கும் படர்ந்தவச் சங்கற் பத்தாற்
றொலைவிலாக் காம முண்டாந் தொடர்ந்தவக் காமந் தன்னாற்
சலமுறு பிரவிர்த்தி யுண்டாஞ் சார்ந்தவப் பிரவிர்த்தி யாலே.

அருமையா மான்ம நிட்டை யகன்றுபோ மற்ற வற்றார்
புருடனுந் தீங்கில் வீழ்ந்து போகுவ தன்றி மற்றுஞ்
சொரூபமே சாரா னிங்ஙன் சொன்னவிவ் வனர்த்த மெல்லாந்
தருவதாஞ் சங்கற் பத்தைத் தள்ளுவான் விவேகி யானோன். 193

ஆதலா லான்ம நிட்டை யன்றியுந் தவிர்த றானே
சாதுவே விவேகி யர்க்குச் சாற்றிய கால னாகுஞ்
கோதிலா வான்ம நிட்டை கூடினோன் பேற்றைச் சார்வ
னாதலாற் சாவ தான மாகவந் நிட்டை சார்வாய். 194

கேதமா ருடலி ருந்துங் கேவல னான வன்றான்
பேதமா ருடலி லாத பேற்றினுங் கேவ லன்காண்
சாதுவே பேதந் தன்னைச் சற்றுமே காண்ப வர்க்கு
மேதக யசுரு வேத மிகவுமே பயத்தைச் சாற்றும். 195

போதவா னெப்போ தேனும் பூரணப் பிரமத் தின்க
ணேதமாம் பேதந் தன்னை யெவளவுங் காண்ப னேலப்
பேதமே யன்னோ னுக்குப் பீதியா மாத லாலே
சாதுவே மறந்தும் பேதஞ் சற்றுமே காண வொண்ணா. 196

சுருதிகண் மிருதி நீதி சுத்தமாய் நிடேதஞ் செய்த
திருசியத் தான்ம புந்தி செய்பவன் விவேகி யேனும்
விரிவுற மேலு மேலும் விவிதமாந் துன்பஞ் சார்வ
னரியனே நிடேத கர்த்தா வாகிய பாவியே போல். 197

சத்திய வனுசந் தானஞ் சார்ந்தவன் முத்த னாகி
மெத்தவு மகத்து வத்தை மேவுவ னித்த மாக
மித்தையி னனுசந் தான மேவினோன் மிகந சிப்பன்
பத்தனே யசோர சோரர் பாலிதைப் பார்க்க லாமோ. 198

ஆதலாற் சன்னி யாசி யசத்தனு சந்தா னந்தா
னேதமாம் பந்த வேது வென்றிதை யிகழ்ந்து நன்றாய்ச்
சோதி யானந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய பிரம நானென்
றோதிய பிரம நிட்டை யொழிவற வொன்ற வேண்டும். 199

தீதிலான் மானு பூதித் திகழ்வினாற் றிடமாய்ப் பெற்ற
பேதமில் பிரம நிட்டை பெருகிய சுகஞ்செய் விக்கு
மேதமா மஞ்ஞா னத்தா லெய்திய துயரை யெல்லாஞ்
சாதுவே யந்த நிட்டை சற்றுமில் லாது செய்யும். 200

வாகிய வனுசந் தான மலினவா தனையைத் தானே
பாகனே மேலு மேலும் பயனதாய் வளரப் பண்ணு
மாகையால் விவேகி யத்தை யறிந்துடன் பாகி யம்விட்
டேகமா மான்ம ரூப மென்றுமே யனுசந் திப்பான். 201

வாகியம் விட்ட போதே மனது நின்மலமா மைந்தா
வாகிய வம்ம னத்தா லடையலா மான்ம ஞான
மேகமா மந்த ஞான மிசைந்ததாற் பவபந் தம்போ
மாகையால் பாகி யத்தை யடக்கலே முத்தி மார்க்கம். 202

சாதுவே முமுட்சு வாகிச் சதுரனாய்ச் சதசத் தோர்ந்து
வேதமே நம்பி யான்ம விபுத்துவ மறிந்தோ னூர்தான்
கேதமா ரசத்துத் தன்னைக் கெடுத்திடு மென்ற றிந்தும்
பேதமா மவ்வ சத்தைப் பேணுவன் பால னேபோல். 203

உடன்முத லபிமா னத்தை யுடையவன் முத்தி சாரான்
றிடமுற முத்தி சார்ந்தோன் றேகாதி யபிமா னிக்கான்
சடமுறு துயிலு டைத்தோன் சாக்கிரஞ் சாரா னத்தை
யுடையவன் றுயிலைச் சாரா னுபயமும் வெவ்வே றன்றோ. 204

தன்னையே சராச ரங்கள் சகலத்தி னுட்பு றத்துந்
துன்னிய சாட்சி யாயுந் தொடரதிட் டான மாயு
முன்னியிவ் வுபாதி யெல்லா மொழித்தெவ னகண்ட மாகி
மன்னுபூ ரணமாய் நிற்பன் மாசிலா தவனே முத்தன். 205

சகலமாம் விதத்தி னூனுஞ் சம்சாரம் விடுதற் கேது
வகமிலா வகண்ட பாவ மன்றிமற் றேது மில்லைத்
துகளிலா வான்ம நிட்டைத் தொடர்பினாற் றிருசி யத்தை
யிகழலவ் வகண்ட பாவ மிசைந்திடு மதிகா ரிக்கே. 206

மருவுதே கான்ம புந்தி மன்னிப்பா கியமே யான
பொருளுடை யநுப வத்திற் போகிய மனத்த னாகி
யொருவித மிலாத செய்கை யொழிவிலா துற்றோ னுக்குத்
திருசியந் தன்னை நீக்குந் திறமையெவ் விதத்தி லுண்டாம். 207

அகிலமாந் தர்மங் கர்ம மசத்தியப் புலன ைனத்து
மிகவுமே துறந்து நித்தம் மெய்யான நிட்டை சார்ந்து
சுககன சொரூப மோர்ந்தச் சுகத்தையே யிச்சிப் போர்க்கே
திகழ்வுறு முயற்சி யாலே திருசிய நீக்க முண்டாம். 208

திருசிய மியாவு நீக்கித் திடமுற லகண்ட பாவஞ்
சருவதா வடைவ தற்கே சாதுவா மெதிக ளுக்குச்
சிரவண மாதி கன்மஞ் செய்தபின் சுருதி தானே
சருவதா நிருவி கற்ப சமாதியை விதிக்கு மன்றே. 209

இருளுமா வரண சத்தி யாவுமே நசியா தாகின்
மருளும்விட் சேப சத்தி மாசற நசிக்க மாட்டா
பரவுமா வரண நாசம் பாலினீர் பகுப்ப தைப்போற்
திருசியந் திருக்கி ரண்டைத் திகழ்வுறப் பகுத்தா லுண்டாம்.

நல்லபோ தத்து தித்த நல்லதாம் விவேகந்தானே
சொல்லிய வான்மா னுன்ம சொரூபநன் றுப்ப குத்துத்
தொல்லையா மஞ்ஞா னத்தாற் றொடர்ந்தபந் தஞ்சி தைக்கு
மல்லல்செய் பந்த மற்றோர்க் கற்பமும் பவமீண் டில்லை. 211

செவ்விதா யான்ம ரூப தெரிசனஞ் செய்வ தாலே
யெவ்வவா வரண நீங்கு மிறந்திடு மித்தை ஞானம்
விவ்வித விட்சே பத்தால் விளைந்துள துன்ப நீங்கு
மிவ்விதஞ் சொன்ன மூன்று மிசைந்தவோர் திருட்டாந் தங்கேள்

தீதற விரச்சு ரூப தரிதனஞ் செய்வ தாலே
மோதுமா வரண மாதி மூன்றுமே முடிந்த வன்றே
வாதலாற் பந்த நீக்க மடைந்திட விவேகி யானோ
னுதியா மான்ம ரூப மவசிய மறிய வேண்டும். 213

இத்திற நித்தா நித்த வியல்பினிற் பகுத்த வற்றி
னித்தமாந் தன்னுன் மாவை நிச்சயித் தறிவாங் கண்ணு
லத்திற மான நானே யகண்டசிற் பிரம மென்று
தத்துவ மறிந்தோ னியாவுந் தவிர்ந்துதான் சாந்த னுவன். 214

நிருவிகற் பகமே யாக நிகழ்ந்திடுஞ் சமாதி யாலே
யொருமையாந் தன்னுன் மாவி னுண்மையை யெந்தப் போது
புருடனிங் கறிவ னந்தப் போதுதா னஞ்ஞா னத்தா
மருவிய சகல மான மனமுடிச் சிறந்து போகும். 215

பத்தனே நிருவி கற்பப் பரமவத் துவிதான் மாவிற்
புத்தியின் றோடத் தாலே பொருந்திநீ நானி தென்று
நித்தமு விகற்ப முண்டா நிமலமாஞ் சமாதி தோன்றிற்
றத்துவ வனுப வத்தாற் றவிருமவ் விகற்ப மெல்லாம். 216

சமதமா தியைய டைந்த சதுரனுஞ் சந்நி யாசி
யமலமாஞ் சமாதி யாற்றன் னகண்டபா வம்பொ ருந்தித்
தமசினால் வருவி கற்பந் தள்ளிநிர் விகற்ப னேயா
யகலமாம் பிரமா கார மாகவே சுகித்து நிற்பன். 217

எவர்கடஞ் சுரோத்தி ராதி யிந்திய மிதய மியாவுஞ்
சுவமதா ஞானன் மாவிற் சுத்தமாய்ப் பிரவிலா பித்தங்
கவமிலாச் சமாதி பெற்றோ ரவர்களே முத்த ரானோர்
விவிதமாம் பரோட்ச வார்த்தை விளம்புவோர் முத்த ரன்றால்.

பேதமா முபாதி யாலே பின்னனா மொருவன் றானே
யேதமா முபாதி தீர்த்தா லேகனா மவனே மற்று
மாதலா லுபாதி தீர்க்க வனிசமும் விவேகி யானோன்
சாதக நிருவி கற்ப சமாதியே செய்ய வேண்டும். 219

ஏகமா நிட்டை யாலே யென்றுமே பிரமத் தின்க
ணாகுமா சக்தி யுள்ளோ னகண்டகப் பிரம மாவன்
சோகமே யுற்ற கீடஞ் சுற்றிய பிரம ரத்தை
யேகமாய்ப் பாவித் துத்தா னென்றுமே யஃதா யிற்றே. 220

கிரியைக ளியாவும் விட்டுக் கீடகம் பிரம ரத்தை
மருவியே தியானஞ் செய்து மற்றதே யாகு மாபோ
லொருமையா நிட்டை யாலே யுண்மையாம் பிரமந் தன்னைச்
சருவதாத் தியானிப் போனுஞ் சத்தியம் பிரம மாவன். 221

மிகவுமே நுண்மை யான மெய்ப்பரப் பிரமந் தன்னைத்
தகவிலாத் தூல திட்டி தன்னினா லெவருங் காணார்
நிகழ்மதி நுண்மை யுள்ள நிமலரே சமாதி யாலே
மிகவுமே சூக்க மான விருத்தியாங் கண்ணாற் காண்பர். 222

மெத்தவும் புடபா கத்தான் மேவிய மலத்தை விட்டுச்
சுத்தமாந் தன்கு ணத்தைச் சொன்னமே யுவதே போலச்
சித்தமுந் தியானத் தாலே சேர்ந்தமுக் குணம லத்தைச்
சுத்தமாய் விட்டுத் தன்னின் சுபாவமாஞ் சொரூப மேவும். 223

இடைவிடாத் தியானத் தாலே யிருதயஞ் சுத்த மாகித்
திடமுறப் பிரமத் தின்கண் டியங்கிடா தடங்கு மெப்போ
தடர்மிகு மகண்டா னந்த வனுபவ வேத வான
சடமிலா நிருவி கற்ப சமாதியப் பொழுதே யுண்டாம். 224

ஆனவச் சமாதி யாலே யகிலவா சனை முடிச்சும்
போனதாம் விவித மாகப் பொருந்திய கன்மம் பொன்று
மேனையுள் வெளியி லெங்கு மென்றுமோர் முயற்சி யின்றி
யுனமில் சொரூபத் தோற்ற மொருமையா யொளிரா நிற்கும்.

பலிப்பினாற் பார்க்கும் போது பாங்கான சிரவ ணத்தின்
சலிப்பிலா மனனந் தானே சதகுண மேலா மத்தி
னிலைப்பிலா நிதித்தி யாச மிலக்கமாங் குணமே லாகு
மலுப்பிலா நிருவி கற்ப மளவிலாப் பலனு டைத்தாம். 226

பிரிவிலாச் சமாதி யாலே பிரதிபந் தங்க ளின்றி
யொருமையாய்ப் பிரம ரூப முணரலா மஃதி லாதேற்
சருவதா மனவி ருத்தி சஞ்சல மாத லாலே
விரிவுற விரோத மான விருத்தியோ டேக லக்கும். 227

ஆதலாற் பொறிகள் புந்தி யடக்கிநீ நின்னுள் மாவிற்
சாதுவே சமாதி பெற்றுச் சந்ததம் பிரம ஞானச்
சோதிகொண் டவிசா ரத்தாற் சுழல்வுறு மிருளை யெல்லா
மீதியில் லாது நீக்கி மிஞ்சிய வடிவாய் நிற்பாய். 228

ஏதுமே பேசாத் தன்மை யெவளவும் வாங்காத் தன்மை
கோதுறு மாசை யின்மை குறைவுசெய் கிரியை யின்மை
சாதுவே யேகாந் தத்திற் சந்ததம் வாசஞ் செய்கை
யீதெலாஞ் சமாதி தன்னை யிசைந்திட முந்து மார்க்கம். 229

ஏகாந்த தேச வாச மிந்திய மடங்க வேது
போகாத வவ்வ டக்கம் புரைமன மடங்க வேது
வேகாத வவ்வ டக்க மிவ்வுட லாதி நானென்
றூகாத வாத னைக்கோ ளடங்குதற் கேது வாமே. 230

வாதனை யடக்கத் தாலே வரையிலாப் பிரமா னந்தத்
தேதமி லநுப வந்தா னென்றுமே தியானிக் கெய்து
மாதலால் விவேகி யானோ னலைமன வடக்கந் தன்னைச்
சாதுவே முயற்சி யாலே சாதிக்க வேண்டு மென்றும். 231

அரியனே மனதில் வாக்கை யடக்கதைப் புத்தி யின்கண்
பிரிவற வடக்க வற்றைப் பிறங்குசாட் சியில டக்கு
புரையிலாச் சாட்சி தன்னைப் பூரண நிருவி கற்பப்
பிரமமாய்த் தானே பார்த்துப் பெருகிய சாந்தி சார்வாய். 232

ஏதமாந் தேகம் பிராண னிந்திய மனது புந்தி
யாதியா முபாதி கட்கு ளலேமென மெந்த வெந்தக்
கோததா முபாதி யோடே கூடுமெம் மயமே யாக
வோதிய தியானி யாவ னொழிவிலா னந்த மொன்றுன். 233

ஆதலா லந்த வந்த வனர்த்தமா முபாதி சேர்ந்த
வேதமாந் தன்ம னத்தை யேகாது மீட்க வேண்டிச்
சாதுவே தியானி யானோன் சகலமு நன்றாய்த் தள்ளி
யோதிய பிரமத் தின்க ணெய்வதே யொழியா வின்பம். 234

பாகனே விரக்தன் றானே பரமோட்ச விச்சை யாலே
வாகியாந் தரத்தி னாலே வருவதாம் பற்றி ரண்டு
மேகமாய் விடுவ தாலே யியம்பிய விரக்த னுக்கே
வாகியாந் தரமி ரண்டாய் வகுத்தநற் றுறவு கூடும். 235

பரவிய புலன்க ளோடே பற்றுதல் வெளிப்பற் றாகு
முரவகங் கார மாதி யோடுபற் றுட்பற் றாகும்
பெருகிய விரதி பெற்றோன் பிரமநிட் டையைய டைந்திவ்
விருவிதப் பற்றை யுந்தா னேகமாய் விடுக்க வல்லோன். 236

பரவிடு மோர்பட் சிக்குப் பறந்திட விருபட் சம்போன்
மருவிடு மோட்ச மாகு மாடிமேற் சீவ னேற
விரதிநல் விவேக மென்ன வேண்டிய திரண்டு பட்ச
மிருமையி லொன்றி லாதே லீதின்மீ தேற வொண்ணா. 237

மிகவுமே விரக்த னானோன் மேவுவன் சமாதி தன்னைப்
புகழ்சமா தியை யடைந்தோன் பொருந்துவன் றிடபோ தத்தை
யிகழ்விலாப் போத முற்றோ னெய்துவன் முத்தி தன்னைத்
தகமைசேர் முத்த னென்றுந் தடையிலா னந்த முண்பன். 238

விரதியை விடவே றென்றும் விமலமாஞ் சுகம ளிக்கக்
கருதிய வேது வாகக் காண்கிலேன் றியானிக் கெங்கு
மரியனே யவ்வி ரக்தி யமலமா ஞானத் தோடே
மருவுமேற் பேரா னந்த மாறும லளிக்கு மென்றும். 239

யாதினுன் முத்தி யென்னு மிலங்கிய மாதைச் சேர
வோதிய விரக்தி தானே யுத்தம மார்க்க மாகு
மாதலா லகில மான வாசையு மறவே விட்டுச்
சாதுவே நின்னுன் மாவிற் சந்ததங் கருத்தை வைப்பாய். 240

விடசம விடயத் தின்கண் விடுதிநீ யாசை யெல்லா
மடமைசெய் யாசை தானே மரணுதி மார்க்க மன்ருே
படர்குலஞ் சாதி யாதி பற்றிய வபிமா னத்தோ
டிடர்தருங் கன்ம மெல்லா மெவளவு மிலாது தீர்வாய். 241

மித்தையாந் தேக மாதி மிசையக மதியைத் தள்ளிச்
சத்திய வான்மா வின்கண் சாலவம் மதியைச் செய்வாம்
நித்தமும் சாட்சி நீயே நிமலநிர்ப் பயமாய் நின்ற
வுத்தமப் பிரம நீயே யுள்ளவா ருேருங் காலே. 242

இலக்கியப் பிரமத் தின்க ணிதயத்தை யூன்ற வைத்துச்
சலித்திடு மிந்தி யத்தைத் தனதுகோ ளகத்தி ருத்தி
யலைத்திடா வாக்கை யோனு யதனிலே யுபேட்சை செய்து
நிலைத்துள பரசீ வைக்கிய நித்தநீ யடைதி மைந்தா. 243

அந்தவைக் கியம டைந்த வகண்டமாம் விருத்தி யாலே
சுந்தரப் பிரமா னந்தச் சுதையினை மகிழ்ச்சி யோடே
சந்ததம் பானஞ் செய்வாய் சாரமில் சகத்தைப் பற்றிச்
சிந்தைசெய் மயல்க ளாலே சேர்பய னுண்டோ சொல்வாய்.

கருதொணுத் துயருக் கெல்லாங் காரண மாகா நின்ற
மருளுறு மனுன்ம சிந்தை மாசற விடுத்து நித்த
மரியனே யின்ப முத்தி யடைவதற் கேது வான
பிரியமா மான்ம சிந்தை பிரிவறச் செய்தி யென்றும். 245

நிகழ்சுயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா
புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு மென்று
மிகழ்விலா விவ்வான் மாவை யிலக்கிய மாகப் பற்றி
யகமென வநுபவிப்பா யகண்டமாம் விருத்தி யாலே. 246

இகழ்விசா திகவி ருத்தி யாதுமே யில்லா தென்றுந்
தகமையாய்ப் பழகா நின்ற சந்தத விருத்தி யாலே
சுககன மான வான்ம சோதியைச் செவ்வி தாக
வகமெனக் கோச ரித்திங் கனிசமு மறிய வேண்டும். 247

பகருமிப் பரமான் மாவிற் பாங்குற வான்ம புந்தி
மிகவுமே திடமாய்ச் செய்து மித்தையா மகங்கா ராதிப்
பகையிலாப் புந்தி விட்டுப் பலவுமா மவற்றி லென்றும்
புகல்கட படாதி யிற்போற் புத்திர வுபேட்சை செய்வாய். 248

போதமாத் திரமே யாகப் பொருந்திய சாட்சி யின்க
ணேதமின் மனத்தை நன்று யிருத்திநற் பழக்கத் தாலே
சாதுவே மெள்ள மெள்ளச் சலனமில் லாது செய்து
தீதிலாப் பூர ணத்தைத் திகழுவே நோக்க வேண்டும். 249

ஏதமாந் தேகம் பிராண னிந்திய மனத கந்தை
யாதியஞ் ஞானத் தாலே யாக்கிய வுபாதிக் கூட்ட
மேதுவி லகண்ட போத வின்பமாந் தன்னுன் மாவை
யோதிய மகாகா சம்போ லொன்றென வுணர வேண்டும். 250

ஓதிய கடங்கு தூல மூசியே முதலாய் வந்த
பேதமா முபாதி போனுற் பெரியவா காச மொன்றே
யீதுபோ லகங்கா ராதி யீனமா முபாதி போனுற்
போதவா னந்த சுத்த பூரண வான்மா வொன்றே. 251

யாதினு லயனே யாதி யீனமாந் தம்ப மீறு
யோதிய வுபாதி யெல்லா முண்மையில் லாத தாகு
மாதலா லேக ரூப மாகிய தன்னுன் மாவைப்
பேதமில் புரண மாகப் பேணியே பார்க்க வேண்டும். 252

எதிலெது மயக்கத் தாலே யீங்குக் கற்பிதமா யிற்றே
வதுவது வாகு மன்றி யறிந்திடி லதில்வே றுகா
திதமுறு ஞானத் தாலே திகழ்மய னசிக்கும் போதிங்
கெதிரவே கண்ட சர்ப்ப மிரச்சுவே யன்றி வேறே. 553

ஈதும்பா லான்மா வின்க ணிலங்கிய யாவு மான்மா
வாதலா லான்மாத் தானே யயனரி யரனு மாகு
மோதுமிந் திரனு மாகு முயர்சுரர் நரரு மாகு
மேதுமே யான்மா வன்றி யெவ்வளவு மதில்வே றில்லை. 254

அலைநுரை குமிழி மற்று மாகிய சுழலே யாதி
பலபல வுருவ மெல்லாம் பார்க்கிலோர் சலமே போல
வலைவுறு தேக மாதி யகங்கா மீறு யாவு
நிலையுறு சித்தே யாகு நிமலமாஞ் சித்த தொன்றே. 255

வானிகர் மலமி லாதாய் வருவிகற் பமுமி லாதா
யூனமா மளவி யங்க லோர்விகா ரமுமி லாதா
யானவுள் வெளிளி லாதா யபினவத் துவித மான
வீனமில் பிரம மேநா மினியெதை யுணர வேண்டும். 256

விரிவதா யிங்கு ரைக்க வேண்டிய தொன்று மில்லை
பிரமமே சீவ ரியாவும் பிரமமே பரவு மீசன்
பிரமமே யணுவீ ருகப் பிறங்கிய சகம னைத்தும்
பிரமமே யேக மென்று பேசலாற் சுருதி யெல்லாம். 257

பிரமமே நாமென் றிந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர்
பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது நன்றாய் விட்டே
யொருமை யானந்த சித்தா யுண்மையா யுள்ள வந்தப்
பிரமமே யாகி யென்றும் பிறங்குவ ருறுதி யீதே. 258

மலமப தூல மீது மற்றுமே வாயு வைப்போ
லலைவுறு சூக்க மீது மகமபி மானம் விட்டுப்
பலமறை புகழா னந்தப் படிவமாம் பரநா னென்றே
சலனமில் பழக்கத் தாலே தற்பர வடிவாய் நிற்பாய். 259

தன்னுடை மனவி ருத்தி தன்னுடைச் சொரூப மாகப்
பன்னிய நிருவி கற்பப் பரமமாம் பூர ணத்தின்
மன்னியே சமாதி பெற்றான் மற்றொரு விகற்ப முந்தான்
றன்னெதிர் காணு தத்தாற் றத்வமாய் விகற்ப மில்லை. 260

சித்தமே மூல மாகச் செறிந்தன விகற்ப மெல்லாஞ்
சித்தமில் லாத போது சிறிதுமே விகற்ப மில்லைப்
புத்திர வாத லாலே புகன்றசித் தமுந சிக்க
நித்தமும் பூர ணத்தி னிலைமையாய்ச் சமாதி செவ்வாய். 261

பகுதியின் விகார மின்றிப் பாவனா தீத மாகித்
திகழுமோ ருவமை யின்றித் திரசம ரசமே யாகிப்
புகழ்பரி புரண மான பொருளினை வித்து வான்றா
னிகழ்வுறு சமாதி யாலே நித்தமு மனுப விப்பன். 262

வளமுறு சமாதி பெற்று வழுவிலா மனத்த னாகி
யளவிலா மகிமை யுள்ள வகண்டமே யநுப வித்துத்
தளர்விலா முயற்சி யாலே சம்சார பந்தந் தள்ளி
யெளிதிலா வாண்மை தன்னை யின்றுநீ சபலஞ் செய்வாய். 263

சருவமா முபாதி யின்றிச் சச்சிதா னந்த மாகி
யொருமையா யுள்ளந் தன்னி லுன்வடி வாக நின்ற
பொருவிலாப் பிரமந் தன்னைப் பொருந்திநீ பாவிப் பாயேன்
மருவிய சம்சா ரத்தின் மார்க்கமே மற்றுஞ் செல்வாய். 264

சச்சிதா னந்த மான சாந்தமாம் பிரமத் தீயி
லிச்சட வுபாதிப் பஞ்சு யாவையு மெரித்துப் பின்பிவ்
வுச்சமாய்ப் போதா னந்த வுண்மையாய்த் தூய்தாய் நின்ற
துச்சமில் பிரம மாகத் துலங்குவன் ஞானி யென்றும். 265

மிகுந்துள விராகத் திற்கு மேவிய பயனும் போதம்
பகர்ந்தவப் போதத் திற்குப் பயனுப ரதியே யாகுஞ்
சுகந்தனி னனுப வத்தாற் றொடர்வுறு சாந்தி தானே
பகர்ந்தவவ் வுபர திக்குப் பரமான பயனு மைந்தா. 266

வகுத்துள போக்கி யத்தின் வாதனை யுண்டா காமை
மிகுத்துள விராகத் திற்கு மேவிய வவதி யாகும்
பகுத்துள தேக மாதி பற்றிய வகந்தை பின்பு
மகத்தினு ளுண்டா காமை யவதியாம் போகத் திற்கே. 267

சந்தத முயற்சி யாலே சச்சிதா னந்த மான
சுந்தரப் பிரமத் தின்கண் சூக்கமாய் லீன மான
சிந்தையின் விருத்தி மற்றுஞ் சிறிதுமே யுண்டா காமை
மைந்தனே யவதி யாகு மாசிலா வுபர திக்கே. 268

நித்தமும் பிரமா கார நிலைமையாய் நிற்ப தாலே
யத்திர வாகி யங்க ளறிந்திடா மனத்த னாகி
நித்திரை யுற்றோன் போலு நினைவிலாப் பாலன் போலு
மத்திர விடய போக மனியரா லறிந்தோ னாகி. 269

சொப்பனந் தன்னிற் கண்ட சொரூபமில் சகத்தைப் போலிக்
கற்பித சகத்தை யோரோர் காலமே காண்போ னாகி
யிப்படி யுள்ள ஞானி யாவனோ வவனே தன்னிய
னற்பமில் புண்ணி யப்பே றடைந்தவ னவனே பூச்சியன். 270

யாதொரு சந்நி யாசி யேகமாம் பிரமத் தின்கண்
டீதர லீன மான சித்தனாய்ச் செய்கை யின்றி
யேதுமே விகார மின்றி யென்றுமே யின்பஞ் சார்வ
னோதிய வன்ன வன்றா னொளிர்திடப் பிரக்ஞ னானோன். 271

சுத்தநற் பிரம சீவர் சொரூபமா மைக்கி யத்தை
நித்தமுங் கோச ரித்து நிருவிகற் பகமே யான
சித்துமாத் திரவி ருத்தி சீர்பெறும் பிரக்ஞை யித்தை
நித்தமும்பற்றி நின்றோ னிமிலமாஞ்சீவன் முத்தன். 272

தேகவிந் திரிய மாதித் திரளிலே யகந்தை யும்பற்
றாகிய பொருள்க டம்மி லமைவுறு மமதை யுந்தா
னேகமா யாவ னுக்கிங் கெங்குமே யிலாத தாகு
மோகமி லவனே சீவன் முத்தனென் றுரைக்க லாவன் 273

நிலைபெறு ஞான முற்று நிரந்தர வின்பம் பெற்று
வலைவுறு சகம றந்திங் கமர்ந்தவன் சீவன் முத்தன்
சலமென விருத்தி கெட்டுஞ் சாக்கிர முற்றோ னாகி
யிலகுசாக் கிரமு மின்றி யிருப்பவன் சீவன் முத்தன். 274

எவனிகழ் வாத னைக்கோ ளிலாத நல் ஞானமுற்றோ
னெவன்வெகு விகற்ப மான விப்பவ மியாவும் விட்டோ
னெவன்கலை யுற்றோ னாயு மேதுமே கலையற் றோனா
மவனிடர் பந்த மற்ற வமலனாஞ் சீவன் முத்தன். 275

பூதகா லத்தி றந்த பொருளினைச் சிந்தி யாமை
யோதிய வருகா லத்தி லுறுபொரு ளோர்ந்தி டாமை
யேதுமே நிகழ் காலத்தி லெய்தினு மதிலு பேட்டை
யீதெலாஞ் சீவன் முத்த னிலக்கண மாகு மைந்தா. 276

ஏதமுங் குணமுஞ் சேர்ந்த வியல்பினால் வெவ்வே றான
யாதிலுஞ் சமமாம் பார்வை யெய்தினோன் சீவன் முத்த
னோதிய பார்வை யாலே யொன்றிய விட்டா னிட்ட
மேதிலும் விகார மற்றோ னிலங்கிய சீவன் முத்தன். 277

பிரத்திய கபின்ன மான பிரமவா னந்தந் தன்னைக்
கருத்திலே யநுப விக்கக் காதலுண் டான சித்த
விருத்தியைப் பற்ற லாலே வெளியிலு முளிலும் வேறு
கருத்துறு ஞான மற்றோன் களங்கமில் சீவன் முத்தன். 278

விரித்துள சகத்தி னுக்கும் விமலமாம் பிரமத் திற்கும்
பிரத்திய கான்மா விற்கும் பேசிய பிரமத் திற்கும்
விருத்தமாம் பேதந் தன்னை விருத்தியி லோர்கா லேனுந்
தரித்திடு ஞான மற்றோன் றகைமையுள் சீவன் முத்தன். 279

சடமான விக்தே கத்தைச் சாதுக்க ளர்சித் தாலுந்
தொடர்வான விதனே மற்ருேர் துட்டர்கள் பீடித் தாலுந்
திடமான ஞான நிட்டை சேர்ந்துள திறமை யாலே
யிடராத சமபா வத்தை யெய்தினேன் சீவன் முத்தன். 280

சுருதியின் பலத்தி ஞலே சூக்கும வான்மா விற்குப்
பிரமபா வத்தை நன்ருய்ப் பேணியிங் கறிந்த வன்ருன்
மருவிய பவபந் தத்தை மாசற விடுத்தோ ஞகி
யருமையாங் கைவல் யத்தை யடைகுவ னேய மில்லை. 281

பேதமாய் நதியில் வந்த பிரவாகம் வாரியிற் போல்
யாதொரு வெதியி டத்தி லெய்திய விடய மெல்லாங்
கோதிலாச் சொரூப மாகக் கூடியே லயிக்கு மற்று
மேதுமே கலக்கஞ் செய்யா தின்னவன் சீவன் முத்தன். 282

மெத்தவும் பெண் மயக்க மேவிய மூடன் றன்னின்
சித்தமுந் தாயிடத்திற் செல்லாது நிற்குமா போற்
சுத்தவா னந்த மான சொரூபமே யுணர்ந்தோ னுக்குஞ்
சித்தமிவ் விடயா நந்தஞ் செல்லாது நிற்கு மன்றே. 283

பிரமமே நாமென் றிங்ஙன் பெற்றுள ஞானத் தாலே
சருவதாக் கற்ப கோடி சஞ்சித வினை நசிக்கு
மருளறு சாக்கி ரத்தான் மயக்கமாஞ் சொப்ப னத்திற்
கருதிய கன்ம மெல்லாங் காணுது நசிக்கு மாபோல். 284

சங்கமில் லாம லென்றுஞ் சாந்தமாம் தத்து வத்தைப்
பங்கமில் லாது தாஞய்ப் பார்த்து நன்ரு யறிந்த
துங்கமாஞ் சன்னி யாசி தூரவா காமி யத்தை
யெங்குமே யெவள வேனு மென்றுமே யிசையான் விண்போல்.

சித்தமு வாக்கு யாவுஞ் சென்றுகோ சரிக்க வொண்ணுச்
சத்ததாய்ச் சுத்த சித்தாய்ச் சாருமோ ருவமை யின்றி
நித்தமா னந்த மாகி நிகழ்சொத சித்த மான
வத்வயப் பிரமத் தின்க ணணுவுமே பேத மில்லை. 286

நிருவிகற் பகமே யான நிருமலச் சமாதி கொண்டே
யொருமையா முன்சொ ரூப முணர்வதாந் திட்டி யாலே
மருடரு மைய மின்று மாசற நோக்கு வாயேற்
பிரியநீ கேட்ட வத்து பின்னரும் பேதி யாதால். 287

சுருதிகள் பொதுவே யாகச் சொல்லிடு மெப்ப டித்தாய்க்
குரவரு மப்ப டித்தே கூறுவர் சீட னேநம்
பரசிவ னருளாற் றந்த பரமுண ரநுப வத்தால்
வரையிலாப் பவமா கின்ற வாரிதி கடக்க வேண்டும். 288

சகலவே தாந்த நூலிற் சாரமாய்த் திட்டி மூன்று
திகழுமத் திட்டி யாலே திருசிய மியாவு நீக்கி
நிகழுமத் துவிதா கண்ட நிரு மலப் பிரமந் தன்னை
யகமென வறிந்த வன்று னகண்டனுய் முத்த னுவன். 289

பரவிய திட்டி மூன்றின் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்
விரிவுறு வாத திட்டி மித்தியா திட்டி மற்றும்
பிரிவெலா நீக்கா நின்ற பிரவிலா பதிட்டி மூன்று
மிருமைதீ ரிவைக டம்மி னிலக்கண மியம்பு வாமே. 290

மருவிய சுழுத்தி போலு மகத்தான தாணு போலும்
பிரமமா மென்னி டத்திற் பிறிதுபோற் காண்ப தெல்லா
மொருவனு வேனு மில்லை யுள்ளவ னுனே யென்று
நிருமலப் பார்வை தானே நிகழ்த்திய வாததிட்டி. 291

இருமைசேர் கனவு போலு மிந்திரசாலம் போலும்
பிரமமா மென்னி டத்திற் பிறிதுபோற் காணப் பட்ட
சருவமும் மித்தை யாகுஞ் சத்திய நானே யென்று
விரிவுறும் பார்வை தானே மித்தியா திட்டி யாகும். 292

பரவிய வாழி போலும் பார்த்திடுங் கனவு போலு
மொருசிதா காச மான முருவமா மென்னி டத்திற்
பிரிவுபோற் காண்ப தெல்லாம் பிரமமா நானே யென்று
பிரிவிலாப் பார்வை தானே பிரவிலாப திட்டி யாகும் 293

ஓதிய திட்டி மூன்றி னுளத்தினு ளிசைந்த தான
வேதொரு திட்டி யாலு மிருமையாந் திருசி யத்தைத்
தீதற நீக்கி நித்தந் திருக்குமாத் திரமாய் நின்ற
பேதமில் பரமு ணர்ந்து பேற்றினை யடைய வேண்டும். 294

பரமமாம் வேதாந் தத்தின் பரம சித்தாந்த மீதே
பிரமமே சீவர் யாவும் பிரமமே சகம னைத்தும்
பிரியனே பிரம மாகப் பிரிவற விருத்தன் மோட்சஞ்
சுருதியின் முடிவ னைத்துஞ் சொன்னதிற் பிரமா ணங்காண். 295

பிரமசீ வைக்கி யத்தைப் பேணினு னறிந்த தாலே
பிரிவுசெய் புந்தி யும்போய்ப் பிரவிர்த்தி யாவு நீங்கி
யுருவிது வுருவிதன்றென் ருென்றையு முணர்கி லேனியா
ஞெருமையா மிச்சு கத்திற் குற்றவோர் கரையுங் காணேன்.

தெரிந்திடும் பொருளு னன்று தெரிந்திடாப் பொருளு னன்று
விரிந்துள விவைக ளெல்லாம் விளக்கிநற் சுத்த மாகி
நிரந்தரமாக வெங்கு நிரம்பியுள் வெளிக ளின்றிப்
பொருந்திய வகண்டா னந்த போதமாம் பிரம மேநான். 297

அகண்டமாம் பிரமத் தோற்ற மகிலமு மாத லாலே
சகமிது வென்னுந் தோற்றஞ் சத்தியப் பிரம மேயென்
றகத்துறு மான்ம நோக்கா லறிய சித்த னுய்நீ
யிகபர மெவ்வி டத்து மேகமா யென்றும் பார்ப்பாய் 298

ஏதமாம் பதிபந் தங்க ளின்றிய விருத்தி யாகிப்
பேதமில் பிரம ஞானம் பெற்றுள பெரியோ ருக்கு
யாதொரு தேசங் கால மிலக்கிய திட்டி யாதி
யோதுமா சனமே யாதி யொன்றுமே தேவை யில்லை. 299

தன்னினை யறிவ தற்குத் தானொரு நியமம் வேண்டா
மன்னிய கடமி தென்று மறைவற வறிவ தற்குத்
துன்னிய பொருள் விளக்கந் தோடமில் சட்சு வன்றிப்
பின்னொரு நியமந் தன்னைப் பேணுவ தெங்கு முண்டோ. 300

அந்தவா நித்த சித்த மாகிய விவ்வா ன்மாவுஞ்
சொந்தமா மனவி ருத்தி சுத்தமா யிருக்கும் போது
சந்ததந் தானே தோன்றுஞ் சாருமோர் தேசங் காலம்
பிந்தியோர் சுத்தி யாதி பேணுவ தொன்று மில்லை. 301

பிரிவிலா னந்த திருப்தி பெற்றுள பரம வித்து
மருவிய விடயத் தாலே மகிழ்வு சோர் வடையா னத்தி
லுரவிய காம மாதி யுற்றிடான் றன்னி டத்தே
சருவதா ரமிப்போ னுகிச் சந்தத மகிழ்ச்சி சார்வன். 302

சிந்தை தைனிய மிலாமற் செறிபலி யன்ன முண்டு
வந்துறு குளமே யாதி வாரியைப் பானஞ் செய்து
பந்தமா நியம மற்றுப் பயமற வனம யான
வெந்தவோ ரிடத்து ஞானி யேகனுய்த் துயில்செய் வானுல்.

சுத்தமாய்த் தோய்த்து லர்த்தாத் துகிறரித் தலது திக்கை
வத்திர மாயு டுத்தி வந்தபூ மியி னடந்து
வித்தர வேதாந் தத்தின் வீதியிற் சஞ் சரித்து
வித்துவான் பிரமத் தின்கண் விமலமாய் ரமிப்ப னென்றும். 304

இன்ன வென்றுணர வொண்ணு விலக்கண முடையோ ணுகிப்
பன்னிய பாகிய த்தைப் பற்றிடா வான்ம ஞானி
யன்னிய ரிச்சை யாலே யமைவதைப் பால னேபோற்
றுன்னுதே காபி மானத் துகளிறந் தவனுய்த் துய்ப்பன். 305

அகண்டமாஞ் சிதம்ப ரத்தி லமர்ந்துள பிரம ஞானி
திகம்பர மலது மற்றோர் திவ்விய வம்ப ரந்தான்
வகுத்தவோர் வற்க லாதி வத்திரந் தானு டுத்திப்
பகுப்பிலாப் பாலன் பித்தன் பசாசெனச் சஞ்ச ரிப்பன். 306

தத்துவ மறிந்த யோகி தன்னிலே தான்ம கிழ்ந்து
நித்தமுஞ் சருவான் மாவாய் நிகழ்ந்துதன் னிச்சை வாறே
யெத்தனை யுருவோ வாகி யேதுமே தான்பு சித்தங்
கித்திற மேக ணுகி யெங்குமே சஞ்ச ரிப்பான். 307

ஒருமையாம் பரமா னந்த முற்றுள பிரம ஞானி
யொருவிட மூட னேபோ லொருவிடம் வித்து வான்போ
லொருவிட மன்ன னேபோ லொருவிடம் பித்த னேபோ
லொருவிடம் சாந்த னேபோ னுலகினிற் சஞ்ச ரிப்பன். 308

ஒருவிடஞ் சாக ரத்தோ டொத்தவா சார ணுகி
யொருவிட நேய ணுகி யொருவிட நேய னன்றி
யொருவிட மறையோ ணுகி யொருவிடந் தெரிவோ ணுகி
யுரைதரு மிவ்வா றெல்லா மொருவனே சஞ்ச ரிப்பன். 309

அருத்தமில் லாதி ருந்து மனிசமு மகிழ்ச்சி சார்வ
னெருத்தரின் சகாய மற்று முரவிய பலமே சேர்வன்
திருப்திசெய் புசித்த லற்றுந் திருப்தியே நித்தஞ் சேர்வன் [ன்.
பொருத்தலில் விடம மெல்லாம் பொருந்திய சமமாய்ப் பார்ப்ப

சத்ததாஞ் சீவன் முத்தன் சக்கர மூலமே போற்
கர்த்துரு கரண மாதி கற்பனை யாவு மற்றுச்
சுத்திய விந்தியத் தைச் சுழல் புலன் றன்னிற் சேரா
னத்தினின் றுந்தி ருப்பா னவனுதா சீன னுவன். 311

ஒருநட ஞெரு வேடத்தை யொன்றினு மொன்றுப் போதும்
புருடனே யாகுமா போற் பூரணப் பிரம வித்து
மொருமையி லுபாதி தன்னை யொன்றினு மொன்றுப் போதும்
பிரமமே யாவ னன்றிப் பிறிதெது மாக மாட்டான். 312

ஏதெனி லிந்தத் தேக மிறந்திடன் மோட்ச மன்றே
யோதிய கடதண் டாதி யொழித்தலு மோட்ச மன்றே
யேதமா மவித்தை யாலே யெய்திய மனமு டிச்சு
யாதுமே யொழிவ தன்றோ வெதிகளுக் கிசைந்த மோட்சம்.

ஆதலா லெவணின் ஞானி யாக்கைதான் வீழ்ந்த தாலே
ஞேதிய தருவின் பன்ன மொருநதி வாய்க்கால் வீதி
மேதகு சிவா லயாதி மீதுதான் வீழ்ந்த தாலே
யேதுமே சுபா சுபந்தா னிசைவது தருவுக் குண்டோ, 314

சகலவா சையுமே யற்றுச் சாரமாம் புத்தி பெற்றுப்
புகல்கலி தோட மொன்றும் பொருந்திடா முமுட்சுத் தன்னைச்
சகமிதி னீசோ தித்துச் சாற்றுமிப் பொருளை யெல்லாம்
மகனே யவ் வதிகா ரிக்கே மயலற வுபதேசிப்பாய். 315

மெத்தவுங் கிட்டி நின்ற மெய்யுணர் வனந்தா னந்த
வத்வயப் பிரம மாகு மமிர்தவா ரிதியைக் காட்ட
வுத்தமச் சங்க ராசா னுரைத்திடு மிந்த நன்னூல்
நித்தமு முத்தி யின்ப நிலைமையாய் நிகழா நிற்கும். 316

மகிழ் தரு விவேக சூடா மணியெனு மிந்த நூலை
யகமுற வாசான் முன்பா யமலமாய்ப் படித்த றிந்தோன்
சுககன வடிவாய் நித்த சுத்தமாம் பரமான் மாவே
யகமென வறிந்து நன்று யகண்டமா யிலங்கா நிற்பன். 317

———

பஞ்ச தசப் பிரகரணம்.

தன்னிடத்திற் கற்பனையாஞ் சீவனுற்ற சமுசார மவனை யுந் தன் சுபாவ மாக, வுன்னுகின்ற மயக்க மதே யஞ்ஞானந் தா னொருபோதுஞ் சமுசார மடைய வில்லை, யன்ன சமுசாரி சமுசாரம் பொய்யென் றறிகின்ற விவேகமதே யஞ்ஞா னத் தைப், பின்னமுறத் தள்ளுகின்ற வுபாய மோர்வாய் பிறங்கு மந்த விவேகமெது செய்தாற் கூடும். 1

மேலுரைத்த வபரோட்ச ஞானம் வந்தால் விசார முடிவா மறியிவ்விரு ஞானத்துக், கோலமிடு மிலக்கணமே தென்னிற் பிர மமொன்றே யுண்டென வறிதல் பரோட்ச ஞானந், தூல மிலப் பிரமேநா மென்கின்ற துணிவபரோட் சக்ஞான மறிவா யிந்தக், கோலமுள வபரோட்ச ஞானந் தன்னைக் கொடுக்கின்ற விசார மேதென் னிற்சொல்வாம். 2

வேதாந்த ஞானிகடான் பகுத்தறிந்து விமல முத்த ராவ ரெனல் சித்தாந்தங் காண், வேதாந்த மல்லாத சாத்தி ரத்தால் வேறாகா முத்தியது வில்லையோ வென்னிற், பேதான்மற்ற சாத்தி ரங்க ளெல்லாம் பிராந் தர்களைக் குறித்துமே செய்த தாலே, கோதான கலக்கமேற் கலக்கமாகக் குழம்புமலாற் பிராந்தி யதைப் போக்கா தோர்வாய். 3

பின்னமுற வெவ்வளவும் விரோத மிலையென வறிதிபிரம மொன்றுண்மை மற்றுச்,சொன்ன பொருள் சகலமு மாயை மய மென்பதிற் றோன்றுமள வென்ன வென்னி, லுன்ன லுறு மிவ் விதத்தோ துமுப்பத்து ரெண்டுப நிடத மளவையோர் வாய், பன்னுமிது வரை சொனது சித்திலக்க ணமதாம் பகரும் வேதா ந்த மதிலே. 4

செகசீவ பரமெலா முண்மையாய் வருவதைத் திகழ் மாயை யென்ப தெங்ங, னிகரிலா மாயை கற்பித மெலாம் லௌகீகர் நினைவதனி லுண்மை யெனவு, முகமான யுத்தியினி லநிர் வாச் சிய மெனவு மோதும் வேதாந்த ஞானிக், கிகலான மூன்று கா லத் தினு மிலாதா யிருக்கு மென்ற றிகுவாயே. 5

செகத்து மாயா மயமென் பதனை யாவருந் தெரியாத வித மே னெனிற், றெருகுத்த விந்திர சாலமுடை யவனை யறியும்வரை

தோன்று மவை யுளதுபோல, வகுத்த மாயையின திட்டான ம
தை யறியும்வரை மாயை யுளதாக வெய்தும், பகுத்ததி னதிட்
டான மோர்ந் திடிற் பொய்யெனப் பயிலுமென வறிகுவாயே. 6

உரையான மேகம்போ லிருக்கு மாயை யோதுமதன் றிவ
லைபோ லிருக்கும் புத்தி, பிரியாத வாசனை க டிவலை நன்னிற் பிரு
திவிம் பாகாச மதுபோ லிருக்கு; மிரியாத சிதாபாசன் மேக வா
ன்போ லிருப்ப ரீசுர னெனவேயறி வாயானுற், பரிவான மாயை
புத்தி யதனில்வந்த பரசிவர் தனை யெங்ஙன் பகுத்துக் காண்டல்

படமதனி னுலுபாதா னமாகப் பரவுதல், போற் சகமதனி
லிவனே நாளு, மடருபாதான மதாற் செகங்க ளியாவு மவனுக்
குச்சரீர மது சகலசிவ, ரிடமதினு மிருந் தபிமானக் கயிற்றை யி
சைத்துமே தேகாதிப் பாவை தன்னைப், படரும் விதிகிடேத வழி
யாட்டி விப்பன் பரசிவ னெனுங்கீதா வசனந்தானும். 8

பிரமான்ம விசாரமதா லன்றி மோட்சம் பின்னென்று மிலை
யறிவாய் பிரம ஞான, வுரமன்றி மற்றென்றூற் சமுசாரந் தா
னொழியாதோவென்னிற் றூன் விழித்த லன்றித், திரமுள தன்
சொற்பனம்போ காதுபோலச் சித்தி னிடத் தஞ்ஞான முதவு
ஞ் சீவேசு ராதி, சகத் தென்னுங் கனவுதானுஞ் சொலுமான்ம
ஞானமதாற் போகு மோர்வாய். 9

அறிவதெலா மித்தைபெனக் கண்டுசெய்வா னவனினை
வின்படி பலனும் வருமென் றோர்வா, யறியுமத் துவிதம் பிரத்தி
யட்ச மாமோ வறையெனி னீயறிவுறுவோ வலவோ சொல்வா,
யறிவுள்ளபடி தோற்றவில்லை யென்னி லது துவிதந் தனிலுமே
சரியா மந்த, வறிபொருள்கள் சித்திக்கு மதுபோலத் துவிதந்
தானுஞ் சித்திக்கு மறிதி யன்றே. 10

கடமறி யத்தீபமு நேத்திரமும் வேண்டுங் கருதுகின்ற விள
க்கறியக் கண் போதும்போல், விடமான விடயத்தை யறியும்
போது விடையாக் ஞானம்போக்க விருத்தி வேண்டுந், தொடர்
பாகி வதையறியச் சீவன் வேண்டுஞ் சுயம்பிரகாசப் பிரம மறி
யும் போதி; லடருமஞ் ஞானம் போக்க விருத்தி போது மாபா
சன் றேவையிலை யிருந்தபோதும். 11

பகுத்தறிந்து தான் சச்சிதானந்த மென்று பரமாக நிச்ச யிப்போன் முத்தனென வேதம், வகுத்துரைக் குதறிதானே சச்சி தானந்தமா யிருப்பதற் கடையாளந் தானே தென்னிற், செகுத்திடு மாயா விருத்தி மனோ விருத்திதோன்ற றிகழ்த லழி தற்குமே சாட்சியாயிருக்கு, மிகுத்திடு மான்மாவுமே சத்தென்ப தொக்கு மேவுமெலா மறிகையினாற் சித்தென்ப தொக்கும.

கற்ற போதம் பின்னையெதனாற் போமென்னிற் கழறும்வேதாந்தத்தின் மேற் பிரமாணமதா, யுற்றிடு மொன் றுண்டானு லதனாற் போமல்லா லுறுசுழுத்தி மூர்ச்சையிலே போவ தலவதனான், மற்று மத்துவித ஞானந் தனக் கொன்றினாலும் வாதையிலையறி பஞ்சபூத விவேகத்தை, யற்றமற வராய்ந்து சகஞ்சின் மாத்திரமா யறிந்தத்து விதமான நிலைபெற்றோன் முத்தன். 13

செனன மரணாதிக்கு மூலமென வறிந்து தினமுமனோ ராச்சியத்தை முந்தி விடவேண்டு, மனவரத மிப்படியே யிரும்பைக் கொண்டிரும்பை யராவுகல்போற் சாத்திரிகப் பிரபஞ்ச மதனாற், பினமான வசாத்திரிக மிரண்டையுமே தள்ளிப்பின்பு பிணஞ்சுடு தடிபோற் சாத்திரிக மதையும், வனமாக விட்டொழிந்து தானே தானாக வதிந்து திடப்பட்டதுவே சீவன் முத்தியாமால்.

இவ்வாறுத் ததுவசித் தாந்த மரியாதை யெல்லாமு மிந்த விந்த விதங்கூடா தென்று, கவ்வலறத் தள்ளுகின்ற சீவன் முத்தியுடைய கருதுமிலக்கண மெல்லாஞ் சாத்திரிக மதனை, யெவ்வமறத் தள்ளுகின்ற வழியென்றே யுணர்வா யிவ்வாறு சாத்திரிகாசாத் திரிகமான, வவ்விரண் டையுந் தவிர்ந்து தானேதானாக வலைச்சலற நின்றவிடஞ் சீவன் முத்தியாமால். 15

பிரம வானந்தமதை யறிந்தாலோர் காலும் பிறங்கு மொரு நிமித்தமாயும் பயமேயில்லை, வரஞானி தனைக் கருமவக்கினி கிட்டாது வருபிரம மறிந்தவுடன் பாசமெலா நசிக்குந், தரமில்பர மதையறிந்தா லிருதயத்தின் முடிச்சுஞ் சகல சந்தேகங்களுமே வெந்து போஞானிக், கொருபொழுதுஞ் செனன மரணாதியிலைப் பிரம முறவறிவோன் பிரமமே யாவனென விங்ஙன்.

வைராக்கிய சதகம்.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
  நாமல தில்லையென்றே
கவலை யுற்றரன் ருண்மறந் தனையுனைக்
  காலனுர் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
  திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
  தானுமோர் துணையாமே.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்
  கிலேசமற் றதுதன்னை
விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம்
  விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு
நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி
  நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்
றடைது மேலர னருளையே பொருளென
  வருஞ்செல்வ மதுதானே.

தானை சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர்
  தங்கள்வாழ் வினிதென்றே
நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுரு
  நிமலஞா னமதுற்றால்
வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
  வாழ்வுகாண் டலும்வீண்முற்
போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
  புகன்றதோர்ந் திலைகாணே.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்
  பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே
நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே
  நினைவெனுந் திரைமாயும்

போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்
 பொழுது பூரணமாய
சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்
 தொழலைய மிலைநாமே.

நீமெஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி
 தெனவுநெஞ் சகமேசற்
றேய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி
 தெனவுமுன் னுநின்றாய்
சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மாவிருக்
 குதல்செயற் கரிதாகிப்
போயு மைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்
 புதுமையென் புகனின்றே.

நின்று றுதலை குதல்விருப் புனக்கதை
 நீத்திருக் குதனெஞ்சே
யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ
 ணிருத்தறீ துயர்வீடு
சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலைதியோ
 சிவன்றிரி சயமன்று
லொன்று நீயுனு திருப்பதே யதைத்தொட
 ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
 கலந்தவா தனையாவும்
விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
 விளங்கினை யெனினெஞ்சே
யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவி
 டௗங்கையிற் கனியேயாம்
பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு
 பதத்திலும் புகலாமே.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
 புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக
 டந்துமாற் றிடுமென்றே

பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ்
சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வனைநெஞ்சே.

நெஞ்சமே யினிப் பாவனு தீதமாய்
நின்றிடின் றெனினிற்பா
யெஞ்சு ஞதகல் புரணபா வனையையோர்ந்
திலையெனி னுலகெல்லா
மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
யெனினருள் சுரந்தெம்பால்
வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர்
வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்
சித்திர தீபம்போற்
சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கொண்
ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்
பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்
பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
றிரோபவிக் குதறேகம்
விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித
மேவுத றிதிதோற்ற
முளசி ருட்டியே லம்பைநோ தலினுனை
யும்பிற ரையுநாடித்
தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
சம்புவை மறந்தாயே.

மறைத்த லுங்கினைத் தனுஞ்செயு மாணவ
மாயைநின் றவைதம்மை
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச்
சொல்வரத் துறவெய்தக்

குறித்தி டிற்பர பத்திஞா னத்தினாற்
 கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி னுமறி
 னின்றமற் றென்றுமே.

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ
 ணோர்மய லதனாலே
சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ்
 செறிமய லேதென்ன
நன்று நீவினை வினையிரு வினையையு
 நான்செய்தே னெனுமான
மென்ற றிந்திடீ தொன்றையு மாற்றினை
 யெனினுனக் கிணையாரே.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
 திட்டவா றலதிங்கே
யணைவு றாதொரு தீதெமக் கவன்றரி
 னார்தடுப் பவர்நெஞ்சே
பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப்
 பற்றிநின் றிலகொல்லோ
வுணைவு றாதுடற் காவல்கை விடுதியூ
 மூள்ளவா விடாதென்றே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்தகி னிமித்தமா
 விமலனீ தலினம்பாற்
கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
 கொள்வதென் பயமாசை
நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
 னெவனவ னனவாதி
யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே
 யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு
 ளடக்கலிற் புலனைந்துந்
தீமைசேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
 துள்ளமே சிவைபாக

சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்றே
னும நாவினுற் செபித்திலே யவத்திலே
நாளெலாங் கழித்தாயே.

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ
திச்சைவைத் துழல்கின்றாய்
பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடின்வெறும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
பிராந்திசங் கரன்பாதந்
தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ -
ததியுறப் பெறலாமே.

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்
பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே
சாற்று நீகுரு வாதிமூ வுருவையுந்
தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
மன்றுளா டியதாளுந்
தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
தொழுதுவாழ் தலுமாமே.

வைராக்கிய தீபம்.

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப
மறப்பெறு தனவிரும் புயிர்க
டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச்
செல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா
யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ
டுளதெனக் கேட்டுமற் றதனிற்
பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப்
பிறவியே பெறவிரும் புதலே.

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச்
  சுகபர வீட்டுயர் வினையும்
பின்பவை தொலைத்தெய் தருங்கரு வியதாப்
  பெற்றவிப் பிறப்பையு மிதனின்
மின்புரை நிலையா மையையுமோர்ந் தனனோ
  விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத்
தன்புறு வீடு புகமிக விரையா
  தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே.

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின்
  விடயபோ கங்கணச் சுதலுந்
தனக்குட லனிய முணர்தரின் மரணஞ்
  சார்குறிக் குளநடுங் குதலு
நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங்க
  ணீங்கிநாள் கழித்தலுந் துணிவி
லனித்தமோர்ந் திடினோர் கணமெதிர் காலத்
  தவதிகூறிடுதலு மிலையே.

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி
  கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன்
விரைவினெண் ணியசெய் யாதுமற் றதையே
  மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற்
புரையில்வீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப்
  பொருந்திய வருந்தவம் புரியா
தொருகண மேனு நிலையிலிவ் வுடல்வைத்
  தொப்பனை செய்துநோக் குதலே.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார்
  பெண்டிரா தியவுயிர்ச் சார்வுஞ்
சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந்
  தீரநீக் குதறுற வவற்றா
றெப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையோ
  ரொருதம தனைபிதா வினையுந்
துறப்பரேற் றுறப்போர்க் கருநர கெனநீ
  சொற்றசொற் சத்திய மாமால்.

விடையது ரிறையே தாதைமற் றவன்பான்
மின்னெம தன்னையன் னவரைக்
கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்றே
கடும்பவ விடும்பையுற் றனமிவ்
வடைவுணர்ந் திலபோன் றுடலிதற் கேது
வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ்
சுடைவுறு கின்றாய் பவந்தொறிவ் வணமுற்
றுளவுயிர்க் களவியா துரையே.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந்
தருதலான் மனைவியுந் தன்பா
லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா
திருத்திவீட் டமுதருத் துதலா
னலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனு
டுதயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே
பினையிஃ தன்றி மனைசுத ரெனயாம்
பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ
னெனப்படு நவிற்றினஞ் ஞானந்
தானுட லினநா னெனுமக விருளென்
றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா
னமின் மறைதேர்ந் தொருசி வநானென்
றுளத்துணிச் சயித்தவக் கணமே
யானென றவிர்ந்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென்
றிசைத்தனை யிதுபழு தன்றே.

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி
தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனு
லரிசொல்கீ தையிலும் பிரம சாதகரி
ஞர்க்குள வருத்தமென் பதனுற்
பெரியதோர் வருத்த மெனமறை துணிந்தப்
பிரமநா னெனவிருத் தலினே.

யோகசா தனையால் வாதனை கரணக்
கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத்
தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத்
தாதனு தியதொழில் யோக
மேகமாம் பொருடோர்ந் ததுவிது வெனுஞ்சுட்
டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும்
போகவேண் டிடுமைம் புலன்களு மிறந்தப்
புலனவா வொழித்தலாற் போமே.

ஐம்புல னடல்வேண் டும்விடல் வேண்டு
மொருங்குவேண் டியவனைத் தையுமென்
றும்பரும் பரவு மொருதமிழ் வேத
முரைத்தலா னேரிரு வகையா
நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம்
புலனெழித் தொழுங்கினு டருமச்
செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை
சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

படையெடுத் தமர்க்கட் சாருமோர் வீரன்
பகைஞரைச் சயங்கொளா விடினும்
விடையெனப் பொருதாங் கிறத்தலே யன்றி
வெந்நிட வுன்னிடா னதுபோற்
கடையென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங்
கருதினோன் பெறுகலா விடினு
மிடையரு ததைநா டுவதலான் மறந்து
மெண்ணுமோ மண்ணின்வாழ்க் கையையே.

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ
ரெனத்தனு முதற்பிர பஞ்ச
நந்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா
நன்மனச் சனக னுதியரு
மந்திரி முதலோர் மீதுபூ பாரம்
வைத்தொரே காந்தத்துள் வதியாத்
தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றோ
தவிர்ந்தனர் கரணவா தனையே.

தத்துவ முணர வேண்டினேன் மனைமுதற்
சகலமும் விடுத்து மெய்ஞ்ஞான
முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல்லான்
முடியுமோ வெனவுமை முதலா
வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிநீள் கல்லான்
மரத்தினீ ழலிற்சமா தியையுற்
றத்தனே யுணர்த்தி ஞனெனிற் பினும்வே
றறைதனம் மிகுமட னன்றே.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த்
தடுத்தகப் படுத்தியிஃ தெத்தை
நினைத்தெழா நின்ற தென்றுநோக் குநரே
நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப்
பிணைத்தடை யாம்போக் குவரில்வாழ்க் கையையும்
பேச்சைநா டொறும்பழ குநரீ
தனைத்தினென் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப
தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார்.

பிறிதுநோய் தன்னைப் போன்றுபோற் றுனேற்
பெரிதுநூ லரிதினேர்ந் துணர்ந்த
வறிவினு னுண்டோ வாவதென் றமையா
னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ்
சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றேனுஞ்
செய்யுமே மெய்யுணர் வடைவான்
மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா ணிகர்போல்
வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே.

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந்
தானற மறைமுடி வுணர்ந்த
பிற்குரு பரன்றுண் முற்சரண் புகுந்த
பெரியவ ரினமரீஇ யிருந்தொண்
சொற்களி னரிய பொருள்கடேர்ந் தவணந்
தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க்
கற்குத லாதி யனைத்துநீத் தென்று
ஞானசா தகத்தினுள் கழிப்பான்.

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது
பண்ணவேண் டுவபணி விடுத்துப்
புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து
போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின்
மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய் தாமன்
மெலிந்து கைவிடுதல் செய்யாம
லகமுக மாக்கி மனத்தைநா டொறுமோ
ரைம்புல னொழித்தசை வறுப்பான்.

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ்
வூர்வல மாயிலந் தோறும்
பிச்சைகை யிடையிற் காடிகூ ழேனும்
பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ
டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத்
திடையினுந் தாகம்வந் தடையி
னச்சிநீ ரூரிற் புகுந்துறு தேரி
யாதியி னருந்துத னன்றே.

பெண்ணைவிட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப்
பிறர்வழக் கினிற்கொடு போகக்
கண்ணைவிட் டகலா தவள்வரல் போலுங்
கண்டுகொண் டேகியாங் கஃதெவ்
வண்ணமா யினுஞ்சிக் கிரத்தினின் முடித்தவ்
வனிதைபான் மறிதரன் மானப்
பண்ணிய சமாதி விடுத்தறி ஞருந்தம்
பசிதணித் ததையுறும் பரிசே.

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க
ணடைதரும் பிணிகண்மற் றதனாற்
குறைதலு மிகலு மின்றியோர் சமமாக்
கொண்டுகண் டுயின்றுபின் விழிக்கி
லுறுசுகா தனத்தி லெழுதுசித் திரமொத்
துறைகுவ ரிறைதலை கழுத்தூன்
செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற்
சேருமோ காமநோய் சிறிதும்.

இத்தரை யிடைப்பா ழாயவா லயமற்
றிருண்மிகு முடுக்கரா திகளிற்
சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந்
தோற்றுறு தச்சமங் கவர்பா
லத்தனிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா
ரிலையவ னேபினு மழிக்கின்
வைத்திவண் புரப்பா ரிலையெனுந் துணிவு
மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா
னச்சமா திகடரு மூலர்
திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர்
வரினுமென் றமையிற் பேதிப்பான்
பொருந்தினும் வானோ ரெதிர்முதிர் கொலைவெம்
பூதமாந் தியவளைந் திடினு
மிருந்ததஞ் சமாதி நிலைகுலை யாதோ
ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்.

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப
முள்ளவா விளங்கினன் றறுமிப்
பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநேர்
படுமள விறைபிரி தருமைங்
கருமமெவ் விடத்துங் கண்டுதற் செயலைக்
கைவிடுத் தச்சமா தியவுண்
மருவுறு தகற்றித் தவஞ்செயல் வழங்கால்
வாழியெங் குரவ னீடூழி.

வுந்தியார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீ பற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீ பற. 1

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே துந்தீ பற
உள்ளது வீட்டிற்கஃ துந்தீ பற. 2

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணு தாகையாற்
கூடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீ பற
கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற. 3

புறப்பற் றெலாந்தூரப் போக்கி மீட்டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஓடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற. 4

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீ பற
மெய்யுணர் வெங்ஙனு முந்தீ பற. 5

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர்க துறப்பர்தா முந்தீ பற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற. 6

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீ பற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீ பற. 7

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றுனு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சலமரை யாதியொத் துந்தீ பற. 8

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சித்தாந்த மாகும துந்தீ பற. 9

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனோலய
சாதகஞ் செய்வனு லுந்தீ பற
தற்பரந் தோன்றுமா றுந்தீ பற. 10

ஓட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்
விட்டனே யேயினி யுந்தீ பற
மேவொண் சுகாதனத் துந்தீ பற. 11

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தனை
நீங்காத கத்திருத் துந்தீ பற
நினைவு மெழாமலென் றுந்தீ பற. 12

பதைத்தெழா துள்ளம் பதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீ பற
மாயுமனப் பேயென் றுந்தீ பற. 13

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற. 14

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீ பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீ பற. 15

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்துவித வீடென் றுந்தீ பற. 16

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற. 17

நானற்ற போதத்தே நானுன முத்தியை
நானெனங் னஞ்சொல்வ துந்தீ பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீ பற. 18

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற. 19

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற. 20

பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீ பற. 21

பாராதி யெட்டு மப்பானு மெப்பானுமா
யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீ பற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தீ பற. 22

உதித்தச் சிவத்தோ டேய்ந்துள்ள தேன்மாயை
யதற்கன்னிய மென்னு ருந்தீ பற
அதினன்கு தீதியா துந்தீ பற. 23

படைப்பாதிக் கீச னதிகாரி பற்று
துடற்காவ னீவிடுத் துந்தீ பற
ஓவாத வனைநோக் குந்தீ பற. 24

ஏகாந்த மானதல மிலம் பூவணை
யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற. 25

சிவதருமோத்தரம்.

ஆதரவே பரமான வறமதாகு
மாதிநடு வந்தமிவற் றனைத்து மாகு
மாதரவற் றவரீகை யறமேயாகா
தாதலினு லாதரவே மூல மாகு
மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீச
னெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன்றாளு
மாதரவே யடைவிக்கு மாதலாலே
யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே. 1

ஆதிதனி லோமென்னும் பதமதாக
வந்தமதிற் சிவாயவொலி யணைந்து நிற்க
வோதியவா றெழுத்தினையு முடைத்தேயிந்த
வோமென்னும் பதப்பொருடா னுயிர்கட் கெல்லாம்
போதகனைப் பொருவிலியாய் நிற்குமீசன்
புனிதனவன் சத்திவித மைந்து மற்றை
யேதமிலா வஞ்செழுத்தின் பொருளே யெண்ணி
லிருபயனு முயிரடையு மிவற்று லென்றும். 2

இருளுலகி லறவுலவு மிரவியின்றே
விசையாது பொருளொடுகண் ணொளியுண் டேனும்
பொருவரிய வோங்காரப் பொருளொன் றின்றேற்
பொறியிலங்கா தனைத்துயிர்க்கும் பொறியுண் டேனு
மருளதனை யணுக்களுக்கு மாற்றியென்று
மதியருளும் பரமசிவன் வாக்கைக் கூறுங்
குருபரனு மோங்காரப் பொருளே யென்று
கொண்டாரே மும்மலமும் விண்டார் தாமே. 3

வேறு.

எய்தற் கரிய பரம்பரனை யிசைந்தார் கருமத் திசையார்கள், செய்யிற்கருமஞ் சிறந்தபொருள் செறிந்தாரல்லர் செழுங் கணிதங், கையிற் புகலுங் களைந்தவலக் காயைக் கவரக் கருதினரார், வையத் தொளிகொண் மணியகற்றி வழுவாஞ சிலையார் மகிழ்வாரே. 4

ஆசை முதலா மாசனைத்து மறுத்தே யுடலும் வெறுத்தரிய
தேசன் சிவன்பொற் பாதமலர் செறிந்தார் பிறப்பை மறந்தார்கள்
பேசற் கரிய பெருமையினைப் பெற்று ரல்லர் கற்றுனு
மாசு மலிந்த வாசையினுன் மயங்கித் தியங்கு மானிடரே. 5

அருவருப்பை யாகத்தைச் சுத்திபண வார்வல்லார்
கரிசறுத்து மனமதனிற் கருதரியன் கழலடியி
லொருமையுற லுயிர்ச்சுத்தி யுவமனிலாப் பதமுதவுங்
குரவனரு ளியபரம வாக்கியத்தைக் குறிக்கொண்டே. 6

வேறு.

மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்
பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்
துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே
விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார். 7

ஆக்கையிற் றுயர்பெரி தற்ப மின்பமென்
றாக்கையை யறவெறுத் தார்வங் கூர்வரே
வாக்கையி னநாதியே முத்த னுக்கவ
னாக்கையுந் துயரமு மறுப்ப னணையால். 8

வே று.

ஆசைதானிரு பேதமேயவை யேயநாதியி லாதவன்
பேசுநூல்விதி பேணியேசெயும் பெற்றிதான்முதன் மற்றதுந்
தேசுசேர்வினை தீரவேவரு சேதனுவிப ரீதமே
யாசிலாவர ஞணையாலவை யாள்வரேயுட லாளரே. 9

ஆசைமாசற வாகவேரற வாணவாதியு மாயவே
பாசநாசக வீசனுசிலி பாததாமரை நாண்மலர்
வாசநேசனு பூதியாவது வாதையேதுமி லாததே
தேசுதேசமொ ரேகமோசிவ னேசர்பூரண தேசரே. 10

ஏகதேசவுட லுற்றவர்க்கறிவு மேகதேசமல தில்லையே
யேகதேசவுட லற்றபோதுமறி வேகதேசமென யென்சிவ
னேகதேசவுட லற்றவன்னறிவு மேகதேசமல வாதலா
லேகதேசவுட லற்றமுத்தனறி வேகதேசமல வென்பரே. 11

வேரறப்பணையு மற்றுமற்றெழியும் வேறவற்றுமுதன் மேவுமே
யாரணத்தினையு மாகமத்தினையு மாயுமற்புத னலாரியன்
பேரருட்பெற வநாதிமுத்தனொடு பேதமற்றநிலை பேறுதான்
கூரிருட்குழுவ றுத்தறுக்குமுடல் கூடமுத்தனனு கூலமே. 12

முத்திபெற்றவ னழுக்கனைத்தினையு முற்றவிட்டுமுளை யற்றவ
னித்தனுத்தம னிருத்தசுத்தசுக சிற்கனத்துநிலை யுற்றவன்
புத்தனத்துவித முற்றுமிக்கபிர புத்தனைக்கெழுவு பூரணன்
றத்துவத்தொகைம லத்தொடற்றுமுட லைப்பெறப்பிறர்ச மைப்
பனே. 13

வே று.

வேதநிந் தகனே புன்மை விடக்குணும் புலைய னுவான்
வேதநல் லந்த நிந்தன் வெவ்வினை வேட னுவான்
வேதக ஞானி நிந்தை விளம்பினன் பித்த னுவான்
வேதியர் பொருளைக் கொண்டான் விளக்குறு விட்டி லாமே. 14

அலர்பிறப் பவல மாவிக் கறவுற வறிவா னந்தஞ்
சொலத் தொடங் குவங்கேண் ஞான யோகமுந் துகடீர்சத்தி
மலத்தினு மநாதி முத்தன் மயமுணர்ந் துணர்த்தல் ஞான
மூலப்பிலா வவனுள் வேறற் றுறைதலை யுணர்தல் யோகம். 15

தன்னது சத்தி காட்டுந் தத்துவத் தொடர்ச்சி நீங்க
வன்னிய னலனைத் தன்னோ டநாதிய வமலன் றன்னைக்
கன்மமு மலனைத் தாமுன் கண்டுகெண் டிடாது காட்டப்
பின்னத னுலவ் வுண்மை பெற்றவன் ஞான யோகி. 16

உலகுளார் பெருதுதுஞ்சு மொரு பொருள் விழித்தயோகி
யுலகுளார் விழித்த பண்டத் துறங்குவ னுருவ மாக
உலகெலா மொன்றி வேறற் றொளிரு மொப் பிலிதனெண்டா
ளலர்தலைக் கணிந்த யோகிக் கவனலான் ஞேயம் யாதே. 17

காட்சியிற் பொருளு மந்தக் காட்சியான் முன்னங் கண்டே
யாட்சியா மநுமா னத்தி னருத்தமு மணுகொ ணாத
சேட்சியிற் பொருளு மையந் திரிவறச் செப்பிச் சீவ
னாட்சிய வறிவு மாக்கு மவன்மலத் தநாதி முத்தன். 18

ஒப்பிலி யநாதி முத்த னுரைக்கய னூலொவ் வொன்று
தப்பறுஞ் சிருட்டி யாதித் தலைமை யொவ் வொருவர் தம்மை
யப்பர மென்னு மற்றை யனைவரும் பரமே யென்னுந்
தப்பறத் துணியும் புத்தி தன்னையும் பரமே யென்னும். 19

மனநிலை யொடுங்க வீசன் வடிவினை யகத்துள் வைத்துப்
பினைவடி வறுதி பேசுந் தேசிக னருளாற் பெற்று
மனநிலை யொடுங்க வாய்த்த வாய்மையி னறிவை வைக்கக்
கனிவொடு காண்பான் காட்சி காட்சியிற் படலுங் கைத்தே. 20

நீங்கின ரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னில்
தாங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி
நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித்
தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கச் சூழ்ந்தே. 21

இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிராணனே யியக்க வேயு
மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயிக்கப் பஞ்ச
விந்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை
யிந்தியஞ் செயிக்க மாட்டா ரெய்துவ தேது மின்றே. 22

மனத்தையும் விடயந் தன்னின் மறித்துளே யடக்கி வைத்துப்
பினைச்சலி யாமை செய்கை பிரத்தியா காரம் வேதத்-
தெனைத்துள யாக பேத மனத்தையு மியற்றி னோர்கள்
மனத்தையு மறித்த மைந்த ரவர்சிவ புரத்துள் வாழ்வார். 23

நசையுட னிதயப் போதி ஞட்டிய பொருளிற் சித்த
மசைவற நிறுத்தருனே தாரண மதனைச் செய்தார்
கசிவுறு மூவேழ் சுற்றங் கடுநர கதனின் மட்டு
மிசையுறு சிவலோ கத்து ளிருப்பரே விருப்ப மிக்க. 24

ஆற்றிடைப் புனரு னெற்றே யவிச்சின மாக வோடன்
மாற்றற வற்றே யீசன் மலர்ப்பதத் தறிவை வைத்துத்
தேற்றுற நிற்கை தானே தியானமித் தியானஞ் செய்தார்
மாற்றியே நரகிற் சுற்ற மவர்களைப் போல வாழ்வார். 25

பரமனை யொருமை கூரப் பாவனை பண்ணி யுள்ளே
யுரைதனி லதிக நூன மொழியவே விதியி னேக்கிப்
பரவிடும் பத்தர் முன்னைப் பாவமும் பறிப்பன் வேண்டும்
வரமெலாங் கொடுப்பன் வள்ளன் முத்தியு மவர்க்கே வாய்க்கும்.

அதிகமா யாமங் தன்னி லறுவரை யடக்கு மாற்றல்
அதிகமே யதனி னுக்கை மனத்தினை யனகன் பாதத்
ததிகமே யதனிற் சித்தத் தவிச்சினத் தியான மம்ம
வதிகமே யதனி னுள்ளத் தரனை வைத் தறையும் வாக்கே. 27

வாக்கினு மதிக மூல வாக்கினு மனத்தி னுலு
நோக்கரும் பொருளைத் தன்னு ணேக்கற நோக்கு நிட்டை
நோக்கிடிற் பலங்க டாமு நுவன்றவிம் முறையா னேன்மை
யாக்குவ னவற்றை யெல்லா மன்பருக் கநாதி முத்தன். 28

மாயாப் பிரலாபம்.

சாராத சிற்பாவை தன்வாழ்வே மெய்யென்று
வாராது வந்தவனேர் வார்த்தைசொலப்—பாராது
போவதே யென்வாழ்வு தானடங்கப் பொய்வாழ்வே
யாவதே சாந்தம் பரம். 1

எட்டனையுந் தன்னெதிர்நா னில்லாவென் கற்பொழித்து
வெட்டவெளிக் கேதள்ளி விட்டானே—கெட்டே
னிறவாவென் கற்பை யிழித்தொருவன் வாக்காற்
பிறவாத சொற்பிறந்த பின். 2

சொல்லாத சொல்லொருவன் சொல்லுதலு மக்கணமே
செல்லா விடத்திலிவன் சென்றானே—யெல்லாமு
நானென்றா னப்பொழுதே நான்கெட்டே னன்கெட்ட
நானென்றான் கெட்டான் றனே. 3

இன்பமே யாமவள்பா லெய்திலெமை யெய்துங்காற்
றுன்பமே யாமென்னத் தான்சொல்லி—யன்பாள
னுண்ணெகிழ்ந்து போதையுட னெத்திரண்டுங் கெட்டவனே
யெண்ணநமக் கென்காரி யம். 4

போனான் பரதேசம் போதையுட னென்போத
னாத வின்பவுரு வாகித்தான்—றான
யொழிந்தோ யொழிவறநின் றென்றாகி யுற்றுற்
றழிந்தோ வுறுப்பறையா னன். 5

ஆணுமலை பெண்ணுமலை யென்றிவனே யன்றொருவன்
காணவெளி யேவந்து கட்டுரைத்தான்—வாணுதல்கே
ளப்பொழுதே யென்னோடு வாழ்வொழிந்தா னந்தவுரை
தப்பா திருப்பதே தான். 6

நானெங்கே நீயெங்கே ஞானமே நம்போதன்
றானென்கே மேல்கீ ழறத்ததும்பி—யானந்தம்
பேராதே பேதமாம் பெத்தக்கரை யிடித்திட்
டோராறே யொத்தா லுரை. 7

மெய்யே மனிதரைப்போன் மேதினியில் வந்தொருவன்
செய்யாது செய்தானென் செப்புகேன்—வையக்
கருவழிய நானழியக் கற்பழியப் போத
னுருவழியப் பார்த்தானே யுற்று. 8

சிவானந்தபோதம்.

ஆன நெஞ்சமே யிமைப்பொழு தாகிலு மலைவறத் திருந்தாயோ
போன நாளிலே நடந்தது மிருந்ததும் புதுமைக ளறியாயோ
ஈன மாகிய கவலையை நீக்கியைம் பொறியினி லிணங்காமல்
தான மொத்துநான் சொன்மொழி கேட்டுநீ சரியென்று மகிழ்
[வாயே.

வே று.

நாலுவகை யோனியிலு மெழுவகையின் ருேற்றத்து நளின மாக, மேலுகந்த மானிடந்தா னெடுப்பதுவே யருமையாய் மெய்யளுகி, பாலுபோன் மனமுடைத்தாய் புண்ணியமே மிகுந் துபவங் கீழாய்த்தள்ளி, நூலுணர்வ தருமை நெஞ்சே யிருவி னையிலொருவினையை நொறுக்கித்தானே. 2

மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு கல்லுண்டு மரமுமுண்டு
மனிதரிலு நீர்வாழுஞ் சாதியுண்டு அநேககுல மனிதருண்டு
மனிதரிலு மனிதருண்டு வானவரு மனிதராய் வருவதுண்டு
மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்ததே யருமையென வகுத்தார்முன்
[ஞேர். 3

விருத்தம்.

அறிவுக்கே சாட்சி கொண்டு நூலைப்பேசி
அங்கத்தைத் தானழித்து அகத்தை நோக்கு
குறிவைத் தபடியிருந்து மெய்யைப் பொய்யாய்க்
குற்றமென்றே பொய்யைத்தான் பொய்யாய்க்கண்டு
நெறியுற்றே யிருவினையும் நீக்கிப் போட்டு
நேசமுட னீசனுடன் பாசம் வைத்து
பிறிவற்று வொன்ருகி வாழலாகும்
பேதித்துப் போகாதே பேணிக்கூடே. 4

வே று.

தெளிந்த துறவி யிகந்தனிலே தேகப் பிராரத் துவப்படிக்கு பொழிந்தேகரணத் தனுபோகப் புவனத்திருந்து மெச்செயலும் ஒழிந்து சிந்தை தெளிவுற்றே ஒன்றே சிவமென் றிருப்பார்க ளிழிந்த பேரும வரைக் கொண் டேறுவார்க ளிகத்தோரே. 5

கருவி யகன்றிவ் வுலகத்தைக் கனவென் றிருக்கக் கருத்ததனுள் ளுருவைக் கண்டொப் புவமையற் றுள்ளும் புறம்புமொன்ருகிக் குருவைப் பணிந்து பூரணத்தில் குலாவு மடியார் சகந்தனிலே மருவப் பொருந்தி வாழ்ந்தாலும் மாசற் றிருப்பார் வல்லவரே.

முந்த விருந்த வஞ்ஞான மூட மான சத்தியையும், பந்த மறவே துணிந்து பராபரனைத் தினமுங் கைக்கொண்டு, சிந்தை

தெளிந்தே குருபரனைச் சிவமென் றெண்ணுந் துணிவதனால்,
தொந்த மறுத்துச் சிவானந்தச் சோதி யதுவாய்ச் சுகிப்பாரே.

சாதி பேதந் தனைக்குறித்துத் தயங்கி மயங்கித் தளராதே
சாதி யாவ தெவரறிவர் சருவ வுடலு மொன்றுச்சே
சாதி யாவ ரெவரென்னில் தன்னை யறிந்து சிவமான
சாதி பெரிய சாதியென்று சாற்று மறைகள் சத்தியமே. 8

வே று.

பெரியோரைப் பித்தரென வுலகத் தோர்கள்
பேயரென்ன விகழ்வதென்ன பிரித்துக்கேளு
திரிவார்க ளிச்சை படிசகத்தோர் பார்த்து
தீவினையும் நல்வினையும் திரட்டிக்கொள்வார்
சரியாச்சென் றிருவினையு மொழித்துப் போட்டு
சச்சிதா னந்தமென்ற பதத்திற்சார்ந்து
துரியாதீ தப்பொருளைப் பெற்று மந்தச்
சுயஞ்சோதி யாகியே சுகமுற்றுரே. 9

வே று.

குற்ற மேதுங் குறியாமல் குணமும் பலவாய் விரியாமல்
ஒத்து பொறிகள் புலனைந்து முறவாய் நீயுமு கந்திதனை
பத்தும் பதன மாகத்தான் பட்சமிகவும் வைத்து ரத்தாற்
சித்த மதனைச் சிவமாக்குஞ் சிவானந்த போத மிதே. 10

வே று.

மறப்பான மூன்றுடனு மிழந்த முத்தர்
மனவெளியாம் பெருவெளியில் மருவலாலே
துறப்பான வாகாச மொன்றுந் தன்னிற்
சூரியன்றன் பிரகாசத் தோற்றம்போல
சிறப்பாகத் தேகத்தி லிருந்த முத்தர்
திருஷ்டியினுற் கலந்தொன்றுய்த் தியானிப்பார்கள்
மறைப்பான தில்லைநெஞ்சே கண்ம ணிக்குள்
வன்னியொளி மருவுமந்த வண்மைபாரே. 11

வே று.

பொன்னி னெஞ்சமே சொற்படி கேட்கவும் பொருந்தியே
சன்றுக, இன்ன மின்னமும் பேதமை கொள்வையோ வில்லறந்

தனைவிட்டு, தன்னைத் தானறி யாமலுஞ் சிவனடிசார்வது மிழந்
தாக்கால், பின்னம பின்னமா யிரண்டுங் கெட்டா னென்றேபே
தைமை கொள்வாயோ. 12

சுத்த நெஞ்சமே சற்குரு மலரடி தொழுவகை கேட்பாயேல்
பத்த ளுகியே மாஞபி மானமும் பற்றற விட்டேநீ
குற்ற மேதுமற் றெவ்விடங் காண்கினுங் கூறுடற் களிப்புற்று
பற்று மாகியே திருவடி கெதியெனப் பண்புடன் பணிவாயே.

வே று.

இச்சையுட னெத்தனைநா ளிவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலு மிடரே
சொல்வார், நச்சைவரு மிதனாலே தெளிவுற்ற மனதென்று நல்
லோர் சொல்லார், சச்சடியை விட்டுவிடு முப்பொருளை யோர்
பொருளாய்த் தனித்துப்பாரு, பிச்சையென்ன விசாரமென்ன
தலைமேலே சுமந்துவரப் பெருமா னுண்டே. 14

வே று.

சீவனே நீயாகு மறிவு நீயாஞ்
சிவன்ருனே நீயாகும் பரமுநீயாம்
தாவுகின்ற செயலுடனே மனதென் றுன்னை
சாற்றியதோர் நாமமாஞ் சர்வசங்கை
மேவவே மொழிகிறது முனதால் நெஞ்சே
மெல்லமெல்லச் சொற்படியே மேவினக்கால்
நாவுதனிற் பிரிக்கின்ற பேத மற்று
நாம்சிவமாய் வாழலாம் நாடிப்பாரே. 15

வே று.

ஞான மேதெனக் கேட்டிடின் தத்துவ நானென வுணர்ந்திந்த
ஊனை நானென வுரைத்ததையகன்றுபின் னெழிவறத்தனைக்கண்டு
மானம் வெட்கமுந் துக்கமுங் கவலையும் வஞ்சனை தான் போக்கி
யீன மற்று நான்சிவமெனத் துணிந்தது மிழந்தது முடிவாமே.

ஞான மேபெற வெடுத்திடு மவ்வுடல் நழுகிடா துரைத்திட்டா
லீன மாகிய செனனமும் போக்கிடு மீசனே தானுகி
வான முற்றதோர் சச்சிதா னந்தமாய் வாக்குரைக் கெட்டாத
மோன முற்றுதா னெங்குமாய் நிறைந்தது முத்தியென் றுணர்
[வாயே.

சிவபோகசாரம்.

துரத்தி யுனையாசை தொடாராம லென்றும்
விரத்தியினு லாங்கவற்றை விட்டுப்—பரத்திலன்பு
செய்யடா செய்யடா சேரப்ர பஞ்சமெலாம்
பொய்யடா பொய்யடா பொய். 1

பரவிமனம் போகாப் பரத்தடைய நாளு
மிரவுபக லற்ற விடத்தே—திரமாக
நில்லென்றான் கண்டதெல்லா நேதிபண்ணி மும்மலமுங்
கொல்லென்றான் ஞானக் குரு. 2

ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கியென் றுந்தூங்க
லருமை யருமை யருமை—பெருமையிடு
மாங்கார ங்கோப மபிமான மாசையிவை
நீங்காத போது தானே. 3

உரையிறந்தா னுன்னு முணர்விறந்தான் மாயைத்
திரையிறந்தாற் காண்கின்ற தேவை—வரைபெருக
வாசிப்பதும் வாயால் வாழ்த்துவது நாடகமாய்ப்
பூசிப்பதுஞ் சுத்தப் பொய். 4

உருவை யருவை யொளியை வெளியை
யிருளைச் சிவமென் றிராதே—மருளைப்
பிறிந்தறிவிற் கண்டதனைப் பின்னமற வெங்குஞ்
செறிந்தபொரு டானே சிவம் 5

உன்னாதே பற்று துரையாதே யொன்றியதி
னின்னுமை மில்லை நிகழாதே—பன்னாட்
பரையிறந்து நிற்கும் பயனணைந்தார் நெஞ்சிற்
றிரையிறந்து நிற்குஞ் சிவம். 6

அநித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா
மனித்தருடன் கூடி மருவாதே—தனித்திருந்து
மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்தையறுத்
தானந்த மாயமுந்து வாய். 7

என்னை யறிவென்று னென்னறிவி லானந்தந்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமு—மென்னையுன்னைப்
பாராம றைத்ததுவே பாசமென்று னிம்மூன்று
மாராய்ந் தவர்முத்த ராம். 8

தத்துவத்தை விட்டறிவிற் றான்கலந்து தன்னிழப்பின்
மெய்த்துஞ் சுகத்தின் மிகவழுந்திச்—சுத்தமா
யொன்றாகி நின்ற வுணர்வு மொழிந்தக்கா
லன்றே சிவபோகமாம். 9

தன்னை யிழந்திடத்தே தானே சுகவடிவா
யின்னபடி யென்றுணரா வெங்கோனுட்—பின்னமற
நின்றநிலை தானுந் தெரியாதே நின்றவர்கட்
கன்றோ பிறப்பறுக்க லாம். 10

தன்பெருமை யெண்ணுமை தற்போத மேயிழத்தன்
மின்பெருமை யாஞ்சகத்தை வேண்டாமை—தன்பா
லுடலைத் தினம்பழித்த லோங்குசிவத் தொன்ற
னடலைப் பிறப்பொழியு நாள். 11

ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்
சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்—பேர்பெரிய
ரெங்கெங்குந் தாமா யிருந்துசட சித்தனைத்து
மங்கங் கியற்றுவத னால். 12

நெருப்பென்றால் வாய்சுடுமோ நெய்பாறேன் கட்டிக்
கருப்பென்றாற் றித்தியா காணீ—விருப்பமுட
னீபிரம மென்றக்கா னீபிரம மாயினையோ
நீபிரம சற்குருவாய் நில். 13

நாம்பெரிய ரென்னுமதை நாடாத டக்குமவர்
தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு—நாம்பெரிய
ரென்பார் சிறியரிவ ரல்லாதிவ் வுலகிற்
றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல். 14

சிவப்பிரகாச வெண்பா.

வாக்குமனங் காணாத வாசாம கோசரத்தை
ஆக்கமழி வில்லா வறிவுருவைப்—பாக்கியத்தோ
ரொன்றும் பரம்பொருளை யுள்ளாமல் விள்ளாமல்
என்றுந் துதிப்பே னியான். 1

உடம்புநீ யல்லை யுறக்கத்தி லெல்லாம்
அடங்கப் பிணமாகை யாலே—திடம்படவும்
வேறுதா னுண்டோ விடாதே யருந்துகின்ற
சோறுகாண் காயச் சுமை. 2

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவிவாய் விடயமாய்க்
கைபாத மந்தக் கரணமாய்—ஐயா
பொறிபுலன்க ளென்றுபல பேரிட்டுப் போத
மறிகின்றார் நின்னையொழிந் தார். 3

அந்த விருளை யறிந்த வறிவுதனைப்
புந்திதனிற் பார்த்துப் புகன்றுகா—ணிந்தநான்
கண்டே னடியேன் கதிர்விட்டுக் காயமெலா
முண்டா யிருந்த துணர்வு. 4

உண்டா யிலங்கு முணர்வுதனைக் கொண்டுநீ
திண்டாடும் பேரிருளைத் தேடிக்கா—ணண்டாபோ
யங்கேநான் றேட வறிவொழியக் கண்டிலேன்
எங்கே யொளித்த திருள். 5

உள்ள கதிரனைத்து மொன்றா யுதயமுற
நள்ளிருடா னெவ்விடத்து நாடுமோ—தெள்ள
அருளே யறியே னறிவுதயஞ் செய்ய
இருள்போய் மறைந்த விடம். 6

இருந்த படியேயிங் கெல்லாங் கழன்று
சரிந்துபெரும் பாழாய்த் தனியாய்த்—தெரிந்ததனைச்
சொல்லாட லின்றி யொருகாற் றொலையாதே
யல்லா யிருந்த தது. 7

பரவுட லென்றுமறை யெல்லாம் பகரும்
துரிய வதீதமெனச் சொல்லுங்—கருவி
திரண்டடங்கும் பாழ்போலச் சீவனெழிக் கின்ற
இரண்டாம்பாழ் கண்டா யிது. 8

விட்ட வதீத விரிவைத் தெரிந்துமிகச்
சுட்ட விருந்தபடி தான்சொல்லின்—முட்ட
இரவுபக லில்லா வெறிக்குஞ் சுடராம்
பரவறிவை மைந்தாநீ பார். 9

ஆரு மறியா வகண்டபரி பூரணமாம்
பேரறிவு கண்டேன் பெருமானே—நேராகப்
போக்குவர வுண்டோ பொறிபுலன்க டாமுண்டோ
ஆக்கமழி வுண்டோ வதற்கு. 10

நின்றும் பறந்து நடந்தூர்ந்து நீணிலம்விண்
* ணென்ற பலகோடி யித்தனையும்—என்றும்
அறிவொழியக் கண்டிலே னண்டாண்ட மெல்லாம்
பொறிபுலன் பூதம்வேறும் பொய். 11

உள்ளாய்ப் புறம்போ யுருவா யருவாகி
வெள்ளவெளி தானய் வெறும்பாழாய்—நள்ளிருளாய்
அல்லாய்ப் பகலா யனைத்துமா யப்பாலாய்
எல்லாமாய் நின்றேனு மியான். 12

ஓதற் கரிதாகி யொன்றுன பேருணர்வும்
0 கோதற் றமுதாகிக் கூடாதே—பேதம்
அறிநதிருக்கு நாடாத வெல்லாநா மென்றங்
கறிந்திருக்கை யுண்டாகை யால். 13

அடைய நமதுருவ மாயினே மெறேன்
விடய மதுக்கதுநீ விட்டிங்—கிடையிலொரு
போதமில தென்னும் புந்தியும்விட் டந்திபக
லேதுங் தெரியா திரு. 14

---

* என்ற என்றது குறுகிநின்றது.

0 அற்றவென்னும் பெயரெச்சத்தகரவீறு தொகுக்கப்பட்டது.

வைத்த நிலமிறந்து வானிறந்து மண்ணிறந்திங்
கித்தனையுந் தீர விருந்துபோ—யத்தா
தெரிந்துந் தெரியாமை யொன்றுந் தெரியா
திருந்தபடி தானிங் கெனக்கு. 15

தத்துவாமிர்தம்.

கலிவிருத்தம்.

எய்கணை பிறகிடு மிளமை முப்பது
தைவரு வளியினுஞ் சால வேகுமான்
மையறு தந்தைதாய் மக்கள் சுற்றமுஞ்
செய்பொருள் களுங்கன வொப்பத் தீருமால். 1

பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழ்கடல்
அணிதரு மணலினு மனந்த கோடியா
மிணை தரும் பிறவியா னிடர லாதொரு
கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன். 2

கலிநிலைத்துறை.

சாந்தி தாந்திநல் லுபரதி தகுதிதீ க்ஷையுடன்
வாய்ந்த மைத்திரி யாதிக டமக்கவ யவமா
யாய்ந்து விட்டுநல் யமாதியு மழிவில்வீட் டின்ப
மேய்ந்து காட்டுநல் லிறைகழ லுறப்பெரு விடாயாய். 3

வன்ன நாலதாய் வன்பத மூன்றதற் குடைத்தாய்
தன்ன தாம்வடி வதுமிகத் தானுநுண் ணியதா
முன்ன மாமறை முழுதுமே யோதறி யாச்சீர்
மன்னு மாப்பொரு ளுடைமைமா வாக்கியப் பேராய். 4

வடிவு நுண்மையு மாப்பொரு ளுடைமையு மலர்வு
முடிவு மாயிரு மையுமற மொழிதரு விரகும்
படியி லாதெழு பழமையு மப்படி புதுமை
யுடைய தாகிய வுயர்குறி யாறவை யுடைத்தாய். 5

இறந்த கேள்வியா யிறந்தநற் றரிசன மஃதா
யிறந்த வீரமா யெலையிலா னந்தஞா னமதாய்ச்
சிறந்த காலதே சந்திசை யிறந்திடத் திகழ்ந்து
நிறைந்த வெட்டியல் புடைத்துநீள் வாக்கிய மினங்கேள். 6

கலிச்சந்தவிருத்தம்.

நித்தமொடு முத்தநிம லந்திகழ்ப ரத்தை
யுய்த்தகர முத்தமணி யத்தி * னிக ரொப்ப
மெய்த்திடவெ வர்க்குமுண ரத்திகழு விக்குந்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 7

சத்தமுறு பித்தினலை தட்டற வுளத்தே
முத்தியெனு மப்பதமு மூத்திட நினைக்கிற்
கைத்தலநெ லிக்கனியெ னப்பொருள் விளக்கும்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 8

பத்தியதின் மெய்க்குரவ னற்பதம துற்றே
சித்தமொரு மித்துறவி னிற்றுறவி யற்றின்
மெய்த்துமுய றத்துவப ரக்கதுவி ளக்கும்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 9

கத்ததுறு பித்தசம யக்கவலை விட்டு
நித்தபர மத்தையுணர் தற்றக நினைக்கின்
மெய்த்தொருக ணத்தினில்வெ ளிப்படநி கழ்த்தும்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 10

மத்தமுறு பொய்ப்பவம யக்கறவு ளத்தே
மெய்த்தபர தத்துவம் வெளிப்பட வெவர்க்கும்
சுத்தமணி நற்சுடர் விளக்கது வெறிக்கும்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 11

முத்தமொடு நித்தமுறு சுத்தமது புத்த
வத்துவித மப்பரம மத்தினை யுளத்தே
யித்திறனெ னத்திகழு வித்திட விளக்கும்
தத்வமசி தத்வமசி தத்வமசி சத்யம். 12

* முலர்வு-நிறைவு, நிகரொப்ப ஒருபொருட் பன்மொழி.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

ஆதலால் வாக்ய ஜன்ய ஞானமே ஞான மன்றி
ஓதிய ஞான மெல்லா முணரினஞ் ஞானமேயாம்
ஏதம தறவே தாந்த மிசைத்திடும் பரிசை மைந்தா
ஓதுவ னுவகை யோடு முளத்தினை யொருக்கி நீகேள். 13

அன்றியுஞ் சூக்க மாய சவணமா திகளை யோரின்
துன்றிய வுபநி டத்தின் சுடருமா வாக்கி யத்தின்
முன்றிகழ் பதப தார்த்த முக்கிய விலக்கி யங்கள்
தன்றிக ழசுத்த சுத்தங் கேட்டிடல் சவண மாமே. 14

உரைத்தநற் சவணந் தந்த வுறுதியாம் பதப தார்த்தம்
நிரைத்தவை முடிபா யுள்ள நிமலமாம் பரமன் சீவன்
தெரிப்பரு முபாதி நீக்கிச் சிற்பரம் பொருளொன் றேயாய்
இருத்திடு மதியின் றிட்ப மிசைத்திடின் மனன மன்றே. 15

அசைவற மனனந் தன்னு லற்றவப் பொருளை நேரே
இசைவுறக் குரவ னனு பூதியா மிடங்க டோறும்
திசையறத் தெரித்து மீட்டுங் காட்டியே திகழு மாய
நிசியறத் தருளு பாய நிலைநிதித் யாச மாமே. 16

அதுவெனும் பதத்த ருத்த மரியநற் பரமன் சீவன்
பொதுவற நீயே யென்னும் பதத்தினின் பொருளதாகும்
பதியுற வானு யென்னும் பதப்பொருள் பரமன் சீவன்
கதியுற வேக மாதல் காட்டிடு மதுவா மன்றே. 17

முக்கிய விலக்கி யங்கள் மொழியின்மு னிருப தத்தில்
தக்கிடு முபாதி பாவஞ் சாற்றின்முக் கியம தாகு
மிக்கவை தன்னின் வேருய் மேவிநின் றுணருஞ் சித்தே
தக்கலட் சியம தென்று சாற்றவும் படுவ தன்றே. 18

எறித்திடு மிருப தத்தி னிசைத்தநற் சபளஞ் செப்பின்
குறித்திடு பரோட்ச மொன்றுங் கூறப ரோட்ச மொன்றும்
முறைப்படு சபள மாய விருபத முக்கி யத்தை
நெறிப்பட வடைவிற் கூற நிகழ்தர வறிக வையா. 19

கலிவிருத்தம்.

அந்தவப ரோட்சசப ளத்தகம தென்னும்
பெந்தமது முந்துறுதல் பேணிவர லாலப்
பந்தசப ளப்பழு தறுத்தருள வீசன்
தொந்ததசி யென்றமுறை சோதனைய ளிப்பாம். 20

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

முந்துறக் கேட்ட நீயாம் பதத்தினின் முக்கி யந்தான்
நந்திடு முடல மாதி நானெனத் தோன்றி மெய்போல்
வந்திடு மயக்க மாய வுடலொடிந் தியம னந்தான்
புந்திநற் பிராணுங் காரம் புகலுசங் காத மையா. 21

ஏற்பட வேழு நானென் றிடுதரும் பதத்த சுத்தம்
கூப்பிடு மஞ்சங் கோடிங் கங்கையிற் றிகழு மென்ற
வேற்பதத் தருத்த மெவ்வா றப்பரி சேழின் வேறும்
சீர்ப்பதக் கரியாஞ்சித்தே திகழுந்தொம் பதார்த்த சுத்தம். 22

சொல்லிய தொம்ப தத்தைச் சோதனை பண்ணி வைத்து
தல்லெனும் பதத்தைத் தேரில் சகலக்ஞா சகலேசாதி
மல்கிய சகல வியாபி மதித்திடு கார ணாதி
தல்லினி லசுத்த மாகுஞ் சபளமுக் யார்த்த மன்றே. 23

சுட்டிய சிவனே * நின்ற சுவேதமோ டியதென் றெண்ணப்
பட்டிடும் பதத்த ருத்தப் பரிசுபோற் றற்ப தத்தின்
விட்டிடாச் சபளபாவ முக்கியத் தினில்வே றாகும்
தட்டறு கரியாஞ் சித்தே சாற்றுதற் பதார்த்த சுத்தம். 24

தோற்றிய விருப தத்தைச் சோதனை பண்ணி வைத்தங்
காற்றவே யாறுயென்னும் பதத்தினுக் கருத்தந் தேரின்
ஏற்றிய விருப தத்தி லுபாதிதீ ரிலக்கி யார்த்தம்
ஆற்றவே யேக மாகி யகண்டபூ ரணம தாகை. 25

ஓதுவ மொள்ளி யோய்கே ளொங்கிரு பதத்தால் வந்த
மேதகு பொருளொன் றாறு மயிக்கிய விருப்பி னேடும்
மோதுசம் சர்க்கத் தோடும் விசிட்டவாக் கியத்தின் முக்ய
மேதமா மகண்ட வாக்யத் தேகமே யாகு மன்றே. 26

---

* நின்றது ஈறுதொகுத்தல் பெற்றது.

சொன்னவாக் கியத்த ருத்தஞ் சோயநற் றேவ தத்தன்
என்னும்வாக் கியபதங்கட் கருத்தமெப் பரிசி னவ்வா
றன்னிய விருப தம்விட் டகண்டமாம் பதத்தி னாலே
உன்னரு மகண்ட பூர்ண மாகியே யொளிரு மன்றே. 27

வாதிலா மதுரவாரி மன்னுமா வாக்கி யத்தின்
ஏதமில் பதப தார்த்த விலங்குசோ தனையி னாலே
ஆதனே னயர்வற் றுண்மை யகண்டபூ ரணம தாகும்
போதமே புரையற் றோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தே னெந்
தாய்.

இல்லதோ வுள்ள தோமற் றேகமோ வநேகந் தானோ
அல்லதோ வாமோ வன்றி யருவமோ வுருவந் தானோ
எல்லையில் பரமார்த் தந்தா னெவணமென் சங்கை நீங்கி
அல்லநீர் பொருளிவ் வண்ண மென்பதை யறிந்துகொண்டேன்.

மொழிந்தவப் பதங்கள் மூன்றின் முன்னிய தொம்ப தத்தில்
பொழிந்தமுக் கியபா வத்தைப் பொறியற மனனஞ் செய்நீ
ஒழிந்தமற் றுடல மாதி யுரைத்தவே ழினையுந் தேரின்
விழைந்தமுப் பரிசாய் மேவு மவத்தைமூன் றென்ன வாங்கே.

நவின்றிடு மவைமூன் றுவ நனவொடு கனவு மற்றுந்
துயின்றிடு சுழுத்தி யென்னச் சொன்னவா றடைவே செப்பின்
பயின்றிடு விசுவ னோடு தைசதன் பிராக்ஞ னென்ன
நவின்றிடு முயிரின் முக்ய நலம்பெற வறிந்து கொண்ணீ. 31

ஏன்றவச் சீவன் றன்பா லியைந்துள வுபாதி பாவ
மூன்றிய மனோவிருத்தி யிரண்டதொன் றுபர மந்தான்
மூன்றையு முணர்ந்து மூன்றுங் கழன்றவை யின்றி நின்று
தோன்றிய வுணர்வதாகை சுத்ததொம் பதார்த்த மென்றே. 32

உன்னிய தொம்ப தத்தி னுற்றவப் பொருளா யுள்ள
மன்னிய சீவ னுண்மை மனனஞ்செய் தற்ற பின்றை
பன்னிய தற்ப தத்தின் பொருளதாம் பரம னுண்மை
தன்னியு மனன முன்போற் றகுதரச் செய்தி யையா. 33

கூறிய பரமன் றன்பாற் கோதறு முபாதி பாவம்
ஊறிய சகலஞ் சுத்து வாதிக ளுயர்தூ லாதி

தேறிய கார ணத்வா திகளெனுந் திரளு முன்போல்
மாறிய வவத்தை மூன்று மவத்தையு மனனஞ் செய்நீ. 34

ஓதிய சகல ஞத்துவா திகளெலா மொளிருந் தேய
மேதது பரமன் றன்சாக் கிரமதா மழுங்கிற் றெங்கே
யாதது பரமன் றன்பாற் கனவதா மாண்ட தெங்கே
ஓதிய பரமன் றன்ப லுபாதியாஞ் சுழுத்தி யையா. 35

நாட்டிய வடைவே மூன்றி ஞமமு மனனஞ் செய்யின்
கூட்டிய விராட்டன் மற்றுங் குலவிய விரண்ய கர்ப்பன்
நாட்டுறு மறிய வவ்யாக் ருதனென நவின்ற மூன்றும்
மூட்டிய தற்ப தத்தின் முக்கிய மாகு மன்றே. 36

ஆதலாற் சீவ பாவத் தாயமூன் றவத்தை போல
ஓதிய பரமன் றன்பா லுபாதியா மவத்தை மூன்றும்
ஏதம தறவு ணர்ந்து கழிந்தவை மூன்று மில்லாப்
போதமே ததுவாஞ் சுத்தப் பொருவிறற் பதார்த்த மையா. 37

பரமன்றன் சுழுத்தி தன்னைப் பழமறை பரநல் வியோமம்
பிரிவறத் திகழா காச சரீரநற் பிரம மென்றும்
உரவிய பரமான் மாவி னுபாதிசொல் லுதலா லத்தைத்
துரிசறக் கழன்ற சித்தே சுத்ததற் பதார்த்த மையா. 38

இருபதப் பொருளு மிங்ங னிலக்கியப் பரிசை யைய
மருவறத் திகழும் வண்ண மனனஞ்செய் தகன்ற பின்னை
தெரிவுற வானு யென்னுந் தேசுடைப் பதார்த்தந் தன்னைப்
புரிவுற மனனஞ் செய்நற் பூரண மாக வையா. 39

இதமுறு தூல பாவத் திடர்ப்படு பெத்த நீங்கி
விதமுறு முயிராஞ் சித்தின் விட்டாவா தனையங் குண்டு
பொதுவுறு சூக்க பாவத் தகமுறு புணர்ப்பு நீங்கி
விதமறு பரமன் பாலும் விட்டவா தனையங் குண்டே. 40

சொல்லிய தொம்ப தத்தின் துரிசதா மூன்றும் விட்டுத்
தல்லினிற் றுரிச தென்று சாற்றுமூன் றனையும் விட்டே
மெல்லிய திருக்கு திர்சிய விதிரித்தந் தீர்க்கை சுட்டி
எல்லையி விதம தெல்லாம் பிரமமென் றதுவே தந்தான். 41

தூலமா மிதத்தைச் சீவ னகமெனுந் துரிசி னான்முன்
ஏலவே யிதத்தி னீவே றென்றக முசம தாக்கி
மேலுமோ ருபாதிமேவப் படுமறி விதுதா னோரின்
ஞாலமுண் டிடுதன் மாட்டா தெனமறை நவிலு மன்றே. 42

உன்னிய முறைமை யாலே யுற்றதற் பதார்த்த மாகி
மன்னியே காரணத்தை வாய்ந்திடக் கழன்று மேலாய்
உன்னருஞ் சித்தின் ஞால முண்டிடப் படுத லாலே
மன்னிய விசுவக் கிராச மறையெலா மறையு மன்றே. 43

ஆதலா லிருப தத்தி னவத்தைக ளனைத்து நீங்கி
காதலா லகத்தின் மீதுங் கண்ணெனுங் கருத்தும் வாடி
நீதியா லிதமுந் தானாப் நிகிலமும் விழுங்கி யோங்கும்
ஓதரு க்ரியாபோ தந்தா னோங்குதற் பதார்த்தத் துண்டே. 44

ஆதலா லார ணங்க ளறைந்தசஞ் சர்க்க வாக்யம்
ஓதிய விசிட்ட வாக்ய முரைத்தவிவ் விரண்டி னாலும்
போதரும் பொரு ளிரண்டிற் பொருந்துவா சனையுந தீரக்
காதலா லசிப தத்தாற் காட்டிட வுற்ற தன்றே. 45

சோயநற் றேவ தத்த னெனச்சொல் வாக்கியத்தி னாலே
காயமற் றிருப தத்தாங் காரிய கார ணங்கள்
போயமற் றிதமகம் போய்ப் போயவா சனையுந்தீர
ஆயமற் றகண்ட பூர்ண மாகிய தசிப தந்தான். 46

சீவனும் பரனு மற்றச் செகமெனு முபாதி யாய
மேவரு கோள்கண் மற்றும் விரிவுட னொடுக்கம் யாவும்
ஓவிமற் றொன்று மின்றி யொழிவிலா நிறைவை யிங்ஙன்
ஆவமற் றானா யென்றங் கனைந்தது சமைந்த தையா. 47

பொருகடல் சூழ்ந்த விந்தப் புவியக மெங்கும் புக்கேன்
தெரிதா வேதாந் தத்தின் றிகழ்தரு பொருளை யிங்ஙன்
மருவுறு மயக்கந் தீர வாய்த்திடக் காட்ட வல்லார்
ஒருவரு மில்லை யில்லை யும்பனே யுன்னை யல்லால். 48

மறைகள்போ வாரு முண்டு மருவுமா கம புராணம்
கறைகடீர் மிருதி மற்றுங் கலைகள் போவாரு முண்டிங்
கிறைவனே வேதாந் தத்தி னெழின்மிகு பொருளிஞ் ஞாலத்
தறிவுற வருள வல்லா ராணையே யில்லை யில்லை, 49

தம்பிரா னருளிச் செய்த சவணமாத் திரத்தின் மட்டே
இப்பரா ருலகந் தன்னின் யாவரு மறிவ தன்றி
அப்பொனே மனனந் தானு மறிபவ ரில்லை யானற்
செப்பொனே சுவானு பூதி செப்பவேண் டுவது முண்டே. 50

கலிநிலைத்துறை.

தொம்ப தத்தினிற் காரிய சோதனைத் துணிவும்
நம்ப தத்பதக் காரண சோதனை நலனும்
அம்ப தத்தசி வாசனைச் சோதனை யஃதும்
கம்ப மற்றிடக் கண்டுண்மை காண்பது முடிவால். 51

தொம்ப தந்தனிற் சொல்லுமுக் கியத்தினின் மொழிந்த
நம்பு முப்பரி சாகிய வவத்தையு நனவிற்
கம்ப மற்றிடக் கண்டவை கழிந்துள கரியை
நம்ப விப்பரி சேகண்டு கண்டவா * நவினீ. 52

பொறிபு லன்புணர் மனனுறு விடயமா நனவு
மிறைவ கண்டருள் வகையினிற் கழிந்ததுங் கண்டேன்
கறைசெய் வாதனைப் பந்தமாங் கனவதுங் கண்டேன்
செறியு நின்னரு ளின்னது தீர்ந்ததுங் கண்டேன். 53

நனவு வாதனைக் கனவதா நாற்றமு மற்று
வினவ லாவதும் வேறுமொன் றறும்வெறும் பாவம்
புனைவ தாகுமவ் வியத்தமாம் பொற்புடைச் சுழுத்திக்
கனைசெய் பேரிருண் மூலநற் பகுதியுங் கண்டேன் 54

அனைய மூலநற் பகுதியை விடயமா வறியு
மெனையு நீயருள் வகையினி னறிவெனக் கண்டேன்
இனைய ந்தியி னறிவதா யெனைக்கண்ட பின்றை
புனைசெய் மூலநற் பகுதியோ யிறந்ததுங் கண்டேன். 55

அறிவு தானழி வின்றியே யனைத்தையு மறந்து
முறிவ தாகிய முன்புபின் பக்கமேல் கீழ்சூழ்
செறிவ தாயிடந் தனக்கின்றி யெங்குமாய்த் திகழ்ந்து
பிறிவி லாதனைத் தினுக்குமுள் ளாகிய பிறமும். 56

---

* காண்டவா என்புழி றுவ்வீறு தொகுக்கப்பட்டது. இதனைத்திருக் கோவையாருள் கற்றவா என்புழிப்பேராசிரியர் விரித்தலானுமுணர்க.

எழுமெ லாமிதி னிகழுமிங் கழிதரு மிதுதான்
கழிவி லாதனைத் தினுக்குநற் காரண மதுவாய்
ஒழிவ தாமுடல் பொறிபுலன் கரணமற் றனைத்தின்
கழிவி லாதநற் கரியது வாகியே சமழும். 57

கண்ட னன்விராட் டெனும்பரன் கருதரு நனவைக்
கண்ட னன்கார ணாதியத் தூலாதி யதனிற்
கண்ட னன்போத விகற்பமாங் கனவதிற் கழிய
அண்ட நீயழ குறவரு ளியல்பதா மதனால். 58

எழுவ தாகிய விரணிய கர்ப்பனு யிசைந்த
கழிவி லாதநற் பரமுறு கனவதுங் கண்டேன்
அழிவி லாதவவ் யாகிர்த னெனும்பரன் சுழுத்தி
ஒழிவி லாதநின் னருளினி லொதுங் குறக் கண்டேன். 59

பழுதி லாதநற் பழமறை பரமநல் வியோமம்
அழிவி லாதநல் லாகாச சரீரநற் பிரம
மொழியி னாகிய பயனது தெரிவுறப் பரமன்
கழிவி லாதநற் சுழுத்தியிற் கரிசறக் கண்டேன். 60

விழைந்த வவ்வியா கிருதனெனும் பரமநல் வியோமங்
கழிந்து மேலுறுங் கண்ணதாய் விம்பாமமே முதலா
மொழிந்த மூன்றையு மொக்கவே விழுங்கநின் றொளிரும்
கழிந்தி டாதசிற் பரமுநின் னருளினாற் கண்டேன். 61

ஒருங்கு மீள்வுறு மிபல்பினி னுபாதிகள் சமிந்துந்
தரங்க மேமாயநிர் தப்பெரும் பித்ததுந் தடித்து
நெருங்கு பேரித மெனுமவிச்வ நிகழ்வதும் விழுங்கியப்
பெருங்க ணாப்நிகழ் பிறவுநின் னருளினாற் கண்டேன். 62

அரேய மாநன்மா வுளப்புற முழுதுமென் றறையும்
பராவு மாரண மறைதருந் திருமொழிப் பரிசே
தராத லாதல வுலகமுண் டசம்புற மருவுஞ்
சராச ராதிகண் முழுதுந்தன் னுருவமாய்த் திகழும். 63

ஊனி றந்துயி ரிறந்துள மிறந்து ணர்வதாம்
தானி றந்துதகு பாவமு முறும்ப ரமொடே
வானி றந்துமிக லொன்றிவை யமுண்ட புரணந்
தானி றந்தபர மப்பத மிருந்த படியே. 64

புறங்க ணன்றுளம தன்று யுகலங்க னமதா
யறுங்க ணன்றுணர்வு மன்றுணர்வி றந்த விடமா
நிறங்க ணன்றுநிகழ் வேதிதமும வேத்ய முமெலாம்
இறந்தி ருந்தபர மப்பத மிருந்த படியே. 65

வே று.

அருளு நாயக னுருயிர் டுவளிப்படு மொருபாழ்
பொருள தாம்பரன் பொருவற வெளிப்படு மொருபாழ்
தெருள தாகிய குருபரன் றிகழுமிச் சமைவாம்
இருளி லாதுசூழ் கீழ்மேலு மெலையிலிப் பெரும்பாழ். 66

நீல கந்தமா முற்பல மெனநிகழ்த் திடல்போல்
சாலுஞ் சத்திய ஞானமோ டனந்தவா னந்த
நாலு மொக்கவே நிகழ்தரு நலமுடைக் குரவன்
சால மிக்கநல் லொளி வெளிப் படுவதிச் சமைவே. 67

மைந்த முன்புக லிருவகைப் பாழியல் பெனலாய்
வந்த வெல்லைகண் முடிந்தவிம் மதிப்பரும் பாழைச்
சொந்த மொன்றற விழுங்கிய சுயமபிர காச
மிந்து கண்டிடென் றிறைமௌன மொழியினி னளித்தான் 68

சொல்லு மெல்லைகண் முடிந்துதுரி சொன்று மிலதாய்
எல்லை யின்றிய வகண்டபர வின்ப மிதெனு
வல்ல வன்புதல்வன் வாழவொரு மோன மொழியால்
ஒல்லை கண்டதில்லை யாவென வுவந்த ருளினுன். 69

வே று.

நனவு றுங்கன வொடுக்குத லிறந்து ணர்வது
நாடி மேலுறு பராங்கம திறந்த றிவிறந்
துனவ ருஞ்சகமு முண்டது மிறந்து சமைவுண்
டொப்பி லாதொளி ருலப்பில்பிர காச மதளித்
தினம றும்பரம வின்பவொளி நல்கி யினிமேல்
வினவ றப்படி முடிந்தநில னிங்கி துவெனு
அனைய வங்கண னியம்புத லறிந்த புதல்வன்
ஆர னந்தமர வங்கினி திருந்த ருளினன். 70

காரணத்தினை விழுங்கிவைய முண்ட புரணக்
கண்ணு மற்றிவண மென்றசரு தற்க ரியவச்
சீரணச்சமைவி றந்துதிகழ் நற்சு யமதாய்ச்
சிவம தாயபிர காசவொளி யுண்மை யதளித்
தேரணத்திக மூலப்பிள்சுக சாக ரமதா
மியல்ப ளித்தினி யியப்புத லிறந்த முடிவைக்
காரணத்தர்வெளி காட்டின ரிருந்த டியனுங்
கண்டு கொண்டுற விருநதன னிருந்த படியே. 71

வேறு.

அதுநி யாயினை யென்றெழு மமல்வாக் கியமும்
அதுநி யேயது வாயினை யென்றவாக் கியமும்
முதியன் வாயினின் மோனமா மொழியினின் முடிந்து
பதிய தாகிய பரம்பர னிருந்த படியே. 72

அகம தேதிகழ் பிரமமா யினனென வறைந்த
பகவிலாதவப் பிரதிபத்தி வாக்யத்தி னருந்த
மகமதார் மெய்கண் டனுபவப் பிரதிபததி வாக்ய
மிகவுநான் மொழிந் திடவிறையெனச் செய்வித் தகமே. 73

மோன முத்ரையி னிருந்திறை காட்டத்தன் முடிவை
ஆன நற்குவி வாயமை யாக்குட நிறைநீர்
தானெனப்பரி புரணநற் பிரகாசவா னந்தத்
தேன்மு ழுந்துள நிறைந்தெதிர்த் துக்கடை விடுமால். 74

சொல்லி றந்தபரோட்ச முத்திரை தனிலிருந்து
நல்லதன் முடி வினைநடித் திதயிறை காட்டச்
சொல்லி றந்தநற் சுயம்பிர காசவா னந்த
மல்கி யேயுள நிறைந்தெதிர்த் துக்கடை விடுமால். 75

வேறு.

முடிந்த தின்றுமுழு துந்திரமு மோன பதிலே
படிந்த ரும்பொரு ளிருந்தத திருந்த படியே
விடிந்த தெங்கும்வெளி யாகியது மாய விரவு
முடிந்த திங்கியைவ வென்பல மொழிந்தி டுகுவேன். 76

அறிவானந்த சித்தியார்.

நிரவய னின்மல னிர்க்குண னித்த னிரஞ்சனன்மெய்
பரவிய நிர்த்தொந்தன் பற்றிலி சுத்தன் பரமனந்தன்
விரவிய பூரண னேகன் பேரின்பன் வியாபகனென்
கரவுளங் கோயில்கொண் டானெழில்போற்றுவன் காதலித்தே.

ஈறாய் முதலொன் றிருவடி வாகியிம் மூவுருவாய்
மாறாத நால்வகைத் தோற்றமைம் பூதங்கண் மற்றுஞ்சுவை
யாறாகி யேழிசை யாகித் திசையெட்டு மாகியன்றி
வேறாகி நின்ற வசோசரம் போற்றுவன் மேவிநின்றே. 2

கூர்ந்தவிருளிற் பழுதையைப் பாம்பெனக் கொண்டவர்தா
மார்ந்த விளக்குற் றறிய மயக்கறு மாங்கதுபோற்
சார்ந்த வுடம்பு சகம்பொரு ளென்னுமிச் சார்வையெல்லாந்
தேர்ந்த வருத்தங்க ணீங்கின தேதென்று செப்புவதே. 3

கனவின் மலடி குழவியைப் பெற்றுக் களித்தவடா
னனவிற் கருதப் பொய்யா னதுபோல நளினமுற்ற
தனமிக்க மக்களும் பெண்டிருஞ் சுற்றமுந் தன்னுடலு
னெனவுற்ற தென்னை யறியப்பொய் யாகி யிருந்ததுவே. 4

பரிவுடன் வெள்ளியென் றென்றிக் கிளிஞ்சிலைப் பற்றிநின்று
தெரிவுறப் பார்த்துத் தெளிந்து பொய்யென்ற திறமதுபோன்
மருவு முடல்சகம் வாழ்வுபெண் பிள்ளை மனைவகுத்த
வுருவ மடையப்பொய் யென்றே யுரைப்ப ருணர்ந்தவரே. 5

கானலை நீரென்று கண்டு பருகிடக் காதலித்தே
போனவர் தாமய லென்றது கொண்டு பொருந்துவபோ
லான செகத்தி லடைந்த பொருளிவை யானவெல்லா
மூனம தென்றிங் குணர்ந்தோர்க்கு நீங்கு மொழிவறவே. 6

நின்றநற் கட்டையைக் கள்ளனென் றெண்ணி நெறிகலங்கிச்
சென்றபின் பொய்யென்று செப்புவ போலச் செறிந்துலக
மென்றமெய் யென்றிங் கிருந்ததைத் தீர விசைந்தறிய
வன்றுபொய் யென்ன வறிந்தே னுலக மடையவின்றே. 7

பித்தனைச் சேதிக்க வென்று மொழியவிப் பேருலக
மித்தனை யும்மிறு மென்றனக் கில்லை பெறுமதுபோ
லத்தன் சொல்லொன்றி லெனைமாயச் சேதித்த வன்றெனக்குச்
சித்த மயனுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே. 8

அரியதிம் மானிட மாகி யருஞ்சனை ரிருந்தித்
திரியுமன் னுட்டியை தப்பி நன்னுட்டிடை சேர்வரிதிங்
குரியப் பிரபஞ்ச நூலினைப் பொய்யென்றிங் குண்மை நன்னூ
றெரித லரிது பயன்கேட் டதனிலை சேர்வரிதே. 9

தலைசிகை யூண்பிச்சை சார்கலை யோத றரைசயனம்
நிலைபெற வேபுலன் வென் றமுப் போதுமன் னிட்டையிலே
மலைவறவே பிர்மசாரிக் கிரவுணன் மாற்றி யெண்ணெய்
யலைவறத் தள்ளிநில் லாதொன்று தப்பிலெருநரகே. 10

தீயகொலை பொய்கட் காமமற் றில்லறஞ் சேர்ந்த வர்தாம்
தூய துறவ ருடன்மூவர் தேவர்க டொல்பிதிரர்
தாயர்நற் பாலர் பணிவிய ரந்தகர் தங்கததம
ராயும் விருத்த ரதிதியைக் காக்கிலர்க் காழ்நரகே. 11

இனியோ தனம்விட்டுச் சாகாதி யுண்டிங் கிருந்துநிட்டை
பனிவெயிறப்மிற் பொருந்திப்பஞ் சாக்கினிப் பற்றுடைத்தாய்க்
கனிமிகு கானத் துறைந்தைம் புலனைக் கடிந்துநின்று
தனியுறை வானப் பிரத்தோர் நிலைவிடிற் றாழ்நரகே. 12

சேர்ந்த சிகைநூ லொழித்தின்று செந்துகிற் றெண்டெடுதுப்
போந்த கலைகளை யோதிமுப் போதும் புனன்முழுகி
யார்ந்தநன்னிட்டைகள் செய்துபிர்ம்மார்ப்பண மாக்கிப்பிச்சை
சார்ந்தசங் யாசத் திவைபொன் றொழியிற் றருநரகே. 13

சாற்றுமிப் பூதப் பவுதிக மாய்ப்பொலி சார்வையெல்லாந்
தோற்ற மற னுபூதியி லான சுகசொருப
மாற்றெங்கு நின்ற பொருளென் றறிந்தது வாகி யுற்றோ
ரேற்ற மிவரதி வர்ணச் சிரம ரெனுமறையே 14

பிரிவற்ற மூர்த்தி நயையன்றி வேறொரு பேறிலையென்
றறிவுற் றவரதி வர்ணச் சிரம ரவமரவர்க்கும்
நெறியுற்ற நிட்டை நயமதனை நினைவ யென்று
செறிவுற்ற நாற்பெரு மாமறை யானது செப்பிடுமே. 15

ஊன மெனும்பிர பஞ்ச மொழித்திங் குணகுருவாய்த்
தானும் பரனு மிரண்டற வேசச்சி தானந்தத்தை
மோனந் தனிலிங் குணர்ந்தோர் பெருமை முழுதுமறை
யரான துரைக்க வறியாது காணு மவர்களையே. 16

தீதுள தான மெனினுமெய்ஞ் ஞானி செறிந்தவிடங்
கோதறு கோடி விரற்கிடை தூரமுங் கூறரிய
தாதலி னற்சிவ பூமிநற் றீர்த்த மதிசுத்தமாம்
பாதம் பொருந்து மிடம்பிர காசம் பயின்றிடுமே. 17

நலமுடை ஞானியிங் கார்மனை யாயினு நண்ணிலவர்
குலபிதி ரானவர் கூத்தா டுவருற்றுங் கோதறுநற்
றலமதில் வைத்துப சாரங்கள் செய்திடிற் சாருநர
கிலைநமக் கென்று பரகதி சேர்வ ரெனுமறையே. 18

மதித்து மிரார்மனை வாழ்வுக டம்மையு மன்னரையுந்
துதித்துமிரார்பொன் கலைத்திடுங்காட்சியர் துக்கஞ்செய்தார்க்
கெதிர்த்துமிரார் நன்மைசெய் தார்களென்று மினிமையுறார்
விதித்த படியுடற் கென்றறுஞ் சீலத்தை மேவுவரே. 19

என்று மிளமை கழியா தெனினுமிப் போதுடலம்
பொன்றினுஞ்செல்வம் பொருந்தினும் போகினும் பூதலத்தோர்
நன்றிவர் தீதிவ ரென்கினுங் கிஞ்சித்து நாட்டங்கொடா
ரொன்று மிலாதமெய்ஞ் ஞானிகள் சீலத் தொழுக்கமிதே. 20

விரிந்தநல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை
தெரிந்து படித்துப் பொருள்செப்பித் தாநிலைசேர்ந்து நில்லா
திருந்தசண் டாளரி லைற்றங் கழுதை யெனிற் குங்குமம்
பரிந்து சுமந்தும்பின் வஞ்சம்பண் ணுத பயனெழிலை. 21

தனக்குத்தன் னெஞ்சது சான்றா யிருக்கவுந் தானிங்குண்மை
யனைத்துமுற் றேமென் றறி ஞ்ச பாதக ராய்ந்தவுரை
யெனத்துற்றுக் கேட்டுப் பரிசித் திருந்த விருவருந்தாம்
மனத்துக்க முற்றிங் கெரிவாய் நிரயத்து மன்னுவரே. 22

பரிந்தொரு கோடி மறையோர்க்குப் பூமிபொன் பண்புடனே
வருந்தி மிடிகெட வைப்பது தன்னின் மறைமுடிவு
தெரிந்த மெய்ஞ்ஞானிக் கொருபிடி பிச்சை சிறப்புடனே
பொருந்த வளிப்பதற் கொவ்வா தெனமறை போற்றிடுமே. 23

துன்னுமெய்ஞ் ஞானி தனக்கேவல் செய்தவர் துஞ்சிடில்வான்
மன்னு விமானஞ் சிவலோக மேறிமகிழ்ந் தங்கது
தன்னி லொருகற்ப கோடிப்பின் வைகுந்தந் தன்னில்வந்தே
யுன்னு மொருகற்ப கால முறைந்தய னூர்புகுமே. 24

உறைந்தய னூரி னெடுங்காலம் வாழ்ந்திந் திரனுலகிற்
செறிந்ததி கால மியக்கர்கந் தர்வர்தந் தேசமுற்றே
யறந்தரு மானிட மாகிக் குருபரற் கன்புடனே
சிறந்துமுன் னேவற் குறைமுடித் தேமுத்தி சேர்வர்களே. 25

நற்றவ மேவிய ஞானி யுடலமெய்ஞ் ஞானவங்கி
செற்றுமுன் வெந்ததை யங்கி யனற்சுடிற் றேசங்கெடு
முற்றறிந் தாடி யருளிவித் தர்ச்சித் துடந்துசுண்ணம்
பற்றி யிடித்தடி பாடிநின் றூர்க்குப் பரகதியே. 26

உற்றிடு முத்தி கருத்தறி லென்ப ருடலிருக்கச்
செற்றுங் கருத்திங் கறுத கருத்ததிற் சேருமிரு
டுற்ற வினையற வேமுத்தி யென்னிற் றொழிலில்வினை
முற்றுந் தொழிலொழிப் பேனெனி லுண்மல முத்தியன்றே. 27

உடல்தேர்ந் திடப்பித்தன் றானே மருந்திங் குணர்ந்துதின்பான்
விடந்தீண்டி மூர்ச்சித் தவனே கருடனை மெய்யுணர்வான்
சடந்தோயுமாயையைத்தானே வொழித்தொளிதன்னினிற்பான்
றிடந்தேர் குரவனல் லாதொன்றி னாலுந் தெளிவரிதே. 28

அடர்ந்தெழு கானகச் செத்தையை யங்கி யரிப்பதுபோற்
சடங்கொண்டு சூழ வரும்பாசக் கூளச் சழக்கை யெல்லாந்
திடங்கொண்டு ஞானக் கினியா லெரித்தின்று சீவன்முத்தி
யிடங்கொண்டு வாழ வருள்பவ னேயிங் கெழிற்குருவே. 29

மெய்யதிங் கென்ன வுணர்ந்துற் றிருக்கும் வியனுலகைப்
பொய்யதிங் கென்ன வுணர்த்தி யுணர்ந்த பொருவிற்கரி
யைய மறப்பரந் தன்னோடிங் கொன்ற வனுபவத்திற்
கையின் மணியெனக் காட்டிடு கின்றவன் காண்குருவே. 30

மொன்றுதல் கோபங் கொடுமை யிடும்பை மொழிமறுத்தல்
கன்றுதல் பொய்யுட் கரவபி மானங் கலுழ்ச்சியுள
நின்றெதிர் கூறல் பொருளறி வுஞ்சொல்ல னிந்தித்தறு
னின்றிறை வன்னடி சேரு மடியர்க் கியற்கையன்றே. 31

பொருந்திய வாகனஞ் சந்தனம் பூமுடி பூடணமோ
டருந்துதல் பாக்குக் குளியா சனமெண்ணெய் யாயுதந்தான்
பரிந்த சயனங் கவிகை மிதியடி பல்லுரிஞ்சல்
திருந்துங் குருமுன் னடியா ரொழியுந் திறமிதுவே. 32

இப்போ துலகிற்பொய் வாழ்வுற்ற வேந்தர்க் கிதம்வழிபா
டொப்போடுசெய்துற்ற வுண்மையைப் போலொழி யாதசெல்வ
மெப்போதும் பெற்றிட நல்குங் குரவ னெழிலடியைத்
தப்பாது சீடன்வழிபா டுறின்முத்தி சத்தியமே. 33

செறியும் வினைக ளிரண்டுஞ் சமனுறிற் றேகம்பொய்யென்
றறியும்பின் வன்னமும் வாழ்வு முதறி யலறித்தன்னை
நெறியுறக் காட்டுங் குரவனைத் தேடி நினைந்து நைந்து
குறிகுரு மானிலை கண்டுகைக் கொள்ளுங் குருபரனே. 34

நித்தியா நித்திய வத்து விவேக நிலையறிந்து
வித்தா மிகமுத்தி ரார்த்தபோ கத்தில் விராகமுற
வொத்தாஞ் சமதம மாதிசம் பத்தியிங் குற்றடக்கிச்
சத்தா முமுட்சுத் துவமெய்தல் பக்குவர் சாதனமே. 35

தோற்றிய நாண்முதற் றொட்டு விடாத துயரந்தனைச்
சாற்றும் வகைமுடி யாதெனக் கேட்டுச் சலித்துமிக
வேற்றம் பெறத்துணிந் தோர்தம் பெருமையை யாம்பெறவே
மாற்ற மறத்துறந் தேபவ நீங்கிட மன்னுவனே. 36

அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்
பின்னு முடன்வந்த பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்
மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந்
துன்னு மறிவில ரான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே. 37

ஊசு முடலி னுழல்கின்ற காற்றை யுணர்வென்பரே
யேசு முறக்கத் தியங்கியு மிங்கறி வேதுமற்று
வீசும் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ்சொல்லும்
பேசு மனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. 38

தனக்கு மனது சலித்ததென் றேசொல்லித் தானிருந்து
முனக்கு விசாரமுண் டாகிற்சொல் லென்றிங் குவந்துநின்று
மெனக்கிங் கறியவொண் ணாதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா
நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பரே. 39

இணங்கு நவகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்
வணங்கும்விஞ் ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்
பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்
குணங்குறி யின்றி யிருக்குமான் மாவெனக் கூறிடுமே. 40

சேருஞ் சுகம்பொரு ளென்றனை துக்கஞ் செறியும்பொழு
தாருஞ் சுகதுக்கி யாகி யிடுநிலை யன்றிமறை
தேரு நிரதி சயானந்த மேசிதை வற்றபொருள்
கூரு நிலையை யறியா ரழிசுகங் கொள்ளுவரே. 41

திருக்கோ யிலுக்கல கிட்டு மெழுகிட்டுத் தீபமிட்டுப்
பருக்கோடு நந்த வனம்வைத்துப் பூக்கொய்து பாடியத்தால்
விருப்போடு சுற்றிய வேடம் பணிந்து வியன்சரியைக்
கிருப்பார்க்கு நற்சிவ லோகமென் றூகம மெண்ணிடுமே. 42

மிகநீறிட் டுப்பஞ்ச சுத்தி துவாரம் விசேடார்க்கிய
மகபூசை யாசன மஞ்சன மாவா கனமர்ச்சனை
தகவோமஞ் சோடசம் பஞ்சா வரணஞ்சண் டாதியுடன்
சுகபூசை செய்கிரி யைக்குச்சா மீபமுந் துன்னிடுமே. 43

குணம்புலன் மூன்றைந் தடக்கி யிருவளி கூடடைத்து
வணங்குஞ் சுழினை வழியேற்றி மன்னிய தாண்டவத்தி
லிணங்குஞ் சிலம்பொலி கேட்டுற் றவரெழில் வேட்டுவன்போ
லணைந்து சிவனுரு வாகுவர் யோக மடைந்தவரே. 44

சன்மார்க்க முற்றநல் வேதாக மகங்களுஞ் சார்ந்துமயல்
பன்மார்க்க முற்ற சமயம்விட் டப்பதி பாசம் பசுத்
தன்மார்க்க முத்தியிற் றத்துவ நீங்கித் தனையறிந்த
நன்மார்க்கந் தான்சிவ னேடங் கழுந்துதன் ஞானமெண்ணே.

எண்ணிய வாத்ம தரிசன சுத்தி யிலாபமுங்கேள்
திண்ணிய பாச மொழித்துயிர் ஞானந் தெரிசித்திடி
னண்ணிய விச்சா ஞானங் கிரியை நழுவல்சத்தி
புண்ணியன் றன்னுரு வேயத் தழுந்தல் புரோசனமே. 46

ஆத்மா வறிவொன் றறியா தெனினு மரனருளா
லாத்மாப் பகுத்த தருந்தியுந் தன்னறி வாமென்றுறு
மாத்மா வறிவத னுலவ் வருளை யறிந்திடவே
யாத்மாவுந் தன்னை யறிந்திடுந் தானது வாகின்றே. 47

உன்னுநற் றத்துவ மான துணர்ந்தங் குணர்ந்தவற்றிற்
றன்னைச் செலுத்தித் தனையறி யிற்றன் மயமதனை
மன்னுமித் தத்துவ நீக்கிட ஞான மயமதுவாய்த்
துன்னு மதுசுத்த ஞானத்து ஞேயமுந் தோன்றிடுமே. 48

பெத்தரைப் பேய்மன்னப் பேய்வச மாவர்பெம் மானருளு
முத்தரை மேவச் சிவன்வச மாவ ரெனின் முதலா
மத்த னறிவெழுந் தைந்தொழி லாற்றி யவர்நடத்த
வொத்தெழ வேண்டுமென் றுயிது நன்றென் றுகந்தறியே. 49

செறிந்து சிவமாய் விடுவதன் றிச்சில தோன்றுமென்றிங்
கறைந்த தெனேவுட லாதி யொழித்துனே யாய்கைக்கினஞ்
சிறந்து தொடரவிஞ் ஞானத்தி னூற்சிவந் தேறலலா
துறைந்தரன் பாத முறஞானந் தோற்றிய தொன்றரிதே. 50

ஆறாறு தத்துவந் தான்புண ராம லறிவழிக்க
வீரா மதீத மதின்மயங் காமல் விளங்குமருட்
பேரு ளுனதிச்சை ஞானங் கிரியைதன் பின்னமதற்
றீருஞ் சிவமது வாய்நிற்றல் சாக்கிரா தீதமிதே. 51

தத்துவ மாறு றுடனே பொசிப்புக டானருந்த
லொத்துப் பகுத்த வறிவி லருணின் றுணர்த்துமென்றோர்
தத்துவ மிந்தப் பகல்விளக் காமருட் டாளென்றவே
துய்த்திடு நற்சிவந் தன்னுடன் மேவத் துவக்கறுமே. 52

முன்செய்தவத்தினி லாசான்சொற் கேட்டம் மொழிகள்சிந்தித்
தஞ்சலி செய்தங் கருத்தமுற் றோர்ந்துண ரும்முயிருந்
தஞ்சமுற் றுவி யரனே டுறநிட்டை சாருமுத
மின்செய லாலடைந் தோர்க டமக்கிங் கிதுமுத்தியே. 53

பன்னுமிப் பாச வறிவாற் பசுவறி வானுமரன்
றன்னை யறியவொண் ணாதாகு ஞானத்தின் சார்வொளியின்
முன்னை யுறுஞ்சிற் றறிவொழித் தேமுனே ஞானமதாய்
மன்னுமன் பானுயர் கின்ற சிவத்தொன் றன் மாநிட்டையே. 54

இருந்த சடத்தைத் தகித்தே மனங்கொண் டுசாவியிட்டுத்
தெரிந்த மனத்தைத் தெளிவுறச் செய்து சிவபரமத்
திருந்திரங் காதெங்குந் தானய் நிறைந்தங் கிமைப்பில்வந்த
மருந்தமு தந்தனை யுண்போர் மவுன மாபிதுவே. 55

தியானித் திடமனம் வேண்டும் பயனிலெ சேர்மனம்போய்த்
தியானிப்ப னென்னின் மறைக்கு மிருளித் தியானத்தினுற்
றியானிக்கொ ணுது தியானிக்க வென்னிற் செயனினதாக்
தியானிக்க வேண்டுவ தில்லைச் சிவனருட் சேர்ந்தவர்க்கே. 56

பெந்த மறுத்துப் பௌதிக முற்றுமல் பேதமிங்ஙன்
கந்த முறுங்கடம் போல்வினை சார்ந்திடுங் காணிங்கடி
யந்தமி லாவஞ் செழுத்தத ஞலுற் றடவுச்சரி
யிந்தப் பிராரத்த வாதையின் ருகா மியமில்லையே. 57

அஞ்செழுத் தாலித் திரோத மலமு னருள்சிவஷ்சூழ்
தஞ்ச முறும் னடுநின்று தோன்றிடுந் தன்மைத் தொன்மை
விஞ்ச வருமனத் தாலந்த வாசியின் மேவலுறத்
தஞ்சிப் பிறக்குந் துகண்மாற நீயுச் சரிதுணிந்தே. 58

தீதிற் றிரோத மலமிவை நீங்கச் சிவன்முன்னுற
வோதத் திரோத மலத்தை யறுத்தரு ளோங்கிடும்பின்
கோதற்ற வாசி யருளு மயக்கறக் கூடும்பற்றற்
றேதப் படாம லிறையொடொன் ருக்கு மெழுத்தஞ்சுமே. 59

சடமே லெடார்சஞ்சி தாதிகண் மூவிதத் தாலொழித்தே
யடராம லாத்ம தரிசனத் தாலந்த ஞேயத்தருட்
டொடராலொடுங்குயிர்க் கின்பமொடுங்கிடத் தூங்குஞ்செவ்வே
தடையறத் தாங்குந் திரோதம தற்ற தபோதனரே. 60

குறிகுணங் காலந்திக் காசனங் கொள்கை குலநெறிசீர்
செறிவிர தந்தவஞ் சீலந் தியானஞ் செபமுமறுத்
தறவுமொ ழித்தற்செய் கைபொருந் தார்களடை யுஞ்செய்தி
யுறுதுயில் வோர்கைப் பொருள்போ லொழிந்தொழி யாதுற்ற
[தே. 61

குலங்குணங் காலந்திக் காசனங் கொள்கை குறிநெறிசீர்
நலந்தருஞ் சீலந் தவஞ்செபந் த்யானநண் ணுமனண்ணித்
தலந்தனில் வாழ்பவர் போலே துயில்பவர் தங்கள்கையிற்
புலன்கொள் பதார்த்த மெனவாய்மை நின்றிடப் போமற்றதே.

மண்முதல னுன்குமவ் வானுற வானக வண்மை யைப்போ
லெண்ணு மெவற்றுளு ஞான நிரம்பி யிருக்குமிந்தக்
கண்ணினிற் கண்ட விடயத்தை யக்கண்ணிற் காணவருள்
புண்ணிய நாதன் றிருமேனி யாலயம் போய்ப்புகுமே 63

செறியும் பிருதிவி முன்முப்பத் தாறுஞ் செடமதென்றே
குறிதத் துவசுத்தி யேபூத சுத்தி குறித்திடக்கே
ளறிவலே யாத விடமாத்ம சுத்திமுன் னும்விடயந்
தொறுநய னத்தி லொருத்த திரவிய சுத்தியதே. 64

நகாரந் திரோத மகார மலமிவை நாட்டமறச்
சிகார மெனுஞ்சிவன் றன்னுடன் சேர்க்கச் செறிந்தருளாம்
வகாரம் யகார முயிர்சிவ மெய்த வரவழைத்து
விகாரங் கெடுக்குமிம் மந்திர சுத்திபண் மிக்கவனே. 65

பெற்றநற் பஞ்சாக் கரவழி யாற்சென்று பேதமற
வுற்ற வகண்ட பரிபூ ரணசிவ முள்ளடக்கிச்
செற்று விகார மறவுட் புறம்பற வேசிவத்திற்
றுற்றெழுந் தானந்தந் தானே சிவலிங்க சுத்தியதே. 66

திருவேடத் தோரையும் வானோர் தொழுஞ்சிவ லிங்கத்தையு
மரியோ டயனுக் கரிதாஞ் சிவமென் றடிவணங்கி
வரிவேல் விழிதர ளங்கள் சொரிந்திட வாய் குழறப்
பரிவோடு கண்டவர் ஞானு முதத்தைப் பருகுவரே. 67

மயக்க முறுமெச் சமயிக டாமு மயங்குகின்ற
தியக்க மறத்தந்த மாவாக் கியமிங்ஙன் றீர்ந்தறிந்தா
லுயிர்க்கும் பரசிவன் றங்கட் கயிக்கிய முற்றிடவே
பயக்குநற் றத்தொ மசியெனும் வாக்கியம் பற்றினர்க்கே. 68

நிறைந்தே யிருந்த பரனே யதுவென நேர்ந்தபொருள்
செறிந்தே யிருக்கின்ற சீவனே நீயென்று தேரும்பொரு
ளறிந்தே யிரண்டி னயிக்கிய மான வரும்பொருடான்
பிறிந்தே யிராம லதுநீயிங் கானநற் பெற்றியதே. 69

அறியாத காரியோ பாதியைச் சீவ னடைந்துநின்று
செறிவான வாதனே நீக்க முதல்வனுஞ் சிற்சொருபம்
பிறியாமற் காட்டிய தத்தொ மசியைப் பிறித்திங்ஙனே
நெறியான தொந்தத் தசிவாக் கியத்தை நிறுத்தினனே. 70

ஆய்ந்த சவணதி தன்னி லிருவகை யாகுமதிற்
றேய்ந்தநற் றாலநற் சூக்கும மென்றுந் தூலமிதில்
வாய்ந்த பலகலை யோதல் சவண மதித்தபொருள்
வேய்ந்த மனனநி தித்யா சனநிற்றன் மேவிடுமே. 71

நேர்ந்த சவணமா வாக்கியங் கேட்ட னிலைமைமன்ன
லாந்த வுயிர்பரற் கானவு பாதி யறச்சிறப்பான்
றேர்ந்துறு வார்நிதித் யாசனஞ் சற்குரு தீரவருள்
சார்ந்தனு பூதியி லுற்றே நிசியறச் சார்வரன்றே. 72

உன்னை மறைத்திடுங் காரிய மென்னு முபாதியதிங்
கென்னெனிற் றேயம்பி ராணம தொத்திடு மிந்திரிய
மன்னு மனம்புத்தி யாங்காரஞ் சித்தம் வளம்பெறவே
துன்னுமிவ் வேழென மாமறை சொல்லுந் தொகையறியே. 73

சேர்ந்த கருவி கரணமொ டேநின்ற சீர்நனவிற்
போந்திடும் வாதனை கொண்டு கரணம் புரிதல்கனு
தேர்ந்திடும் வாதனை மாளல் சுழுத்தி திறமதொடே
சார்ந்தநல் விஸ்வன்மெய் தைசதன் ப்ராஞ்ஞன்றன் சார்பறியே

பன்னிய காரிய மேழி லுடலம் பகுத்துநின்று
துன்னி யிருந்ததை யானென்று சொல்லுதற் றெம்பதத்தின்
றன்னியல் பானவ சுத்த முடன்முதற் றுனலவென்
றுன்னி யிருந்த தனையறிந் தாற்சுத்த முற்றறியே. 75

பிறிவறி யாமலித் தேகத்தை நானென்ற பின்னமொடே
செறிவுற கின்றது தொம்பத முக்கியந் தேர்சபள
நெறியுற நீக்கித் தனைக்காட் டிடக்கண்டு நின்றதுதா
னறியு மிலக்கிய மென்னு மருமறை யாய்ந்துகொள்ளே. 76

உற்றசர் வஞ்ஞத்வஞ் சர்வே சுரமு முகந்துநின்று
கற்றசர் வாந்தரி யாமியுஞ் சர்வகார ணத்வமும்
பற்றருஞ் சர்வ சிருட்டித் துவஞ்சர்வ பாலியத்தோ
டுற்றிடு சர்வசங் காரமிக் காரணோ பாதியதே. 77

மன்னுநற் சான்றது சாக்கிரந் தோன்றன் மழுங்குதருன்
றுன்னிய சொப்பனந் தோன்ற லசைவற றெல்சுழுத்தி
யுன்னும் விராட்டிங் கிரணிய கர்ப்ப னுகந்துமறை
பன்னுநல் லவ்யா கிருதந் தமையும் பரிந்தறியே. 78

செப்பிய காரண மேழையு நானென்று சேர்ந்ததனே
டொப்பற நின்றது தற்பறந் தன்னி லுறுமசுத்தங்
கப்பற வேழுங் கடந்தீசன் றன்னையுங் கண்டதுதான்
றப்பற வேபர சுத்தமென் றேமறை சாற்றியதே. 79

பிறிந்திடுங் காரணோ பாதியை நானென்று பேதமுற்றே
நிறைந்திடுந் தற்பதந் தன்னிலிம் முக்கிய நேர்சபள
மறிந்திடு மொன்றிதை நீக்கிப் பரனை யலைவறவே
செறிந்திடக் காட்டக்கண் டுற்ற திலக்கியஞ் சேர்ந்தறியே. 80

நிறைந்த பரனென நின்றது சாக்கிர நீள்விசுவ
முறைந்தது நற்கன வுற்ற விரண்டி னுவலையற
விறந்த சுழுத்தி யிவற்றபி மானியு மிங்கியம்பிற்
சிறந்த சொலிதைப்ர சாபதி சாந்தனைச் சேர்ந்தறியே. 81

புரிந்த சகர்லக் கணைவிட்ட தேயென்று போற்றுமறை
பரிந்த சகர்லக் கணையே விடாத பரிசதொன்ற
விரிந்த சகர்லக் கணையது விட்டு விடாததுநீ
திருந்தும் படியினந் தீர வுரைப்பன் சிறந்திடவே. 82

நாடிலிம் மஞ்சது கூப்பிடு மென்ற நலமுங்கங்கை
யூடிய கோஷ மதுபோ லுடம்புற் றுரைக்கு மென்றாய்
கூடிய லக்கணை விட்டது மஞ்சாக் குரோசந்தியுற்
றோடிய கங்காயாங் கோஷப் பிரதி வசதியன்றே. 83

உன்னி நிறத்தை விடாத வசிப்புமுற் றோடியது
தன்னை விடாதுறு வெள்ளையும் போலத் தகுசிவப்பாற்
சென்னிவி டாத விலக்கணை யேசோணந் திட்டதிசேர்
மன்னுமச் சுவேதோ தாவதி தானதின் வாக்கியமே. 84

அத்தேசந் தன்னிலக் காலத்திற் கண்ட வவனிவன்றா
னித்தார மென்றுற்ற நேர்போலச் சீவன் பரனிலையை
யெத்தாலும் வேறற விட்டுவி டாத விலக்கணைதேர்ந்
தொத்தேசோ யந்தேவ தத்தனென் றேமறை யோதிடுமே. 85

பிறிதொன்று மின்றியிப் பின்னுபின் னம்மெனும் பேதமின்றிச்
சிறிது பெரிதின்றிச் சேதன சேதனஞ் செப்பலின்றி
யறிவயர் வின்றி யாதி நடுவின்றி யந்தமின்றிக்
குறைவறநின்ற பரமென மாமறை கூப்பிடுமே. 86

அடிமுடி யின்றி யழிவாக்க மின்றி யருவுருவாம்
வடிவொன்று மின்றி மனம்வாக்குக் காயம் வகுத்தலின்றி
விடியிரு ளின்றி விளங்கி யிருக்கின்ற மெய்ப்பரத்தைக்
கடிய பிறப்பொழிப் பார்க்கன்றி யப்பொருள் காண்பரிதே. 86

காரண மற்ற பரிபூ ரணமுற்ற கண்ணனவாந்
தாரணி யேழிரண் டுண்டிங் கிருந்த தலங்கனவாம்
பூரணக் ராச மவிழ்ந்துப சாந்தம் பொருந்துமிட
மாரண மோதுஞ் சொருபஞ் சுழுத்திய தாகுமன்றே. 87

போக்கும் வரவு மிலாதநற் பூரண போதமது
வாக்கு மனதுக்கு மெட்டாத வின்ப வடிவறுதி
யாக்கும்ப்ர பஞ்சம தாகி யலாதவ கோசரத்தைக்
தேக்கும் படிசெலச் சேர விழுங்கிற்றென் செய்வதுவே. 88

ஊனில்லை யுற்ற கரணமு மில்லை யுகந்துநின்ற
நானில்லை நானிங் கிருந்தது மில்லை நலம்புரிந்த
தானில்லை தானுல குண்டது மில்லைநற் சாந்த மில்லைக்
கோனிங் கிருந்த படியே யிருந்த குறிப்பினர்க்கே. 89

ஊனுண்டிங் குற்ற கரணமு முண்டிங் குகந்துநின்ற
நானுண்டு நானிங் கிறந்தது முண்டு நலம்புரிந்த
தானுண்டு தானுல குண்டது முண்டுநற் சாந்தமுண்டு
கோனிங் கிருந்த படியே யிராத குறிப்பினர்க்கே. 90

பிரமகீதை.

சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே திகழ்வா னியாதுக்
குன்மாத் திரமும் வேறில்லை முற்று மவனே மொழிவுற்ற
நன்மாத்திரமா யான்மாவென் றுரைக்குநாமத் தினையுடையான்
றன்மாத் திரமே யாகியவத் தன்மை யான சங்கரன்றான். 1

வேறு.

துட்டமா மார்க்கநூலிற் றுவக்கிலாப் பெரியராகிச்
சிட்டராய்த் தீரராகிச் சிவனரு ளுடையரானோர்
கட்டமாம் பிறவிதீரக் காதலால் வேதஞ்சொல்லப்
பட்டதே செய்யாநிற்பார் பரமமாம் பதத்தையுன்னி. 2

வேறு.

மையலொன் றறவிவ் வறிவினை யறியின் மானுடன் முத்தனு மன்றித், துய்யகன் மத்தான் மைந்தரான் மற்றோர் பொருளினு லுற்பவந் துடையான், வையகம் பிரம வேதனந் தன்னின் மாத்திரத் தாற்பிர மந்தா, னையமொன் றறவே யானெ முக்காலாணையிட் டறைந்தன னலரோன். 3

வேறு.

யாதொன் றின்பா லெங்குங் கோசரமா மிந்த மனஞ்செல்லா, தியாதொன் றின்பாற் செவிமுத லிந்தியங்கள் விடயங்களுஞ் செல்லா, தோதுஞ் சச்சி தானந்த வொன்றும் பிரம மது தன்னைப், பேத மறத்தன் வடிவாகப் பெற்று னச்ச மற்றுனல்.

வேறு.

தனக்குமெய்ப் பிரமம் விடயமா யிராமற் றுனதன் சாட்சியா யிராமற், றனிற்பிறி தறத்தா னுகவப் பரத்தை யறிந்தவன் றுனறிந் தவனுந், தனிற்பிரிந் தறியா தவனறிந் தவனு மறிந்தவன் றுனறிந் திலனு, முனற்கரும் பிரம முணர்ந்தவர்க் குணர்வன் றுணர்வுறுர் தமக்குணர்ந் ததுவாம். 5

வேறு.

தர்க்கமானந் தானெழியத் தானுயுள்ள பேரொளியை
மிக்ககருத்தா வாகுதலும் விடயமாகு தலுமொழியப்
பொக்கமறவே றறக்கண்ட பொழுதுபுரைதீர் பொருளான
தக்கபிரம தத்துவத்தைக் கண்டானுகுந் தானுக. 6

வேறு.

வேறிலத் துவித மென்பது மொளியில் வேறிலா மையினுளதொளியோ, கூறலற் றிடலா லிப்பொருள் கூடுங் கூடுவ தளவையினுலு, மூறிறர்க் கத்தான் மறைகளாற் குரவ னுபதேசத் தாலிறை யருளா, லீறின்மா தவத்தாற் காலபா கத்தா லப்பொருள் புருடனுக் கெய்தும். 7

வேறு.

இந்த வாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி
லந்த மானுடன் மெய்யதா யபேதமா யழிந்த

தொந்த மாம்பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற்
பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பரகதி யுடையான். 8

வே று.

தங்களாக் கையிற் சகலயாக் கையினிலுந் தத்துவ மது தானே, யெங்கு மொன்றெனக் காண்பவர் யாவ ரிங்கிறந் திடார் பிறவாராற், பங்குபட் டறிந்தவ னறியாதவன் பந்தன் முத்தர்க ளென்றே, யிங் கொருத்தனே நிகழ்பவன் சேதன னிவை கன வியல்பொக்கும். 9

தன்னில் வேறிலா மையிற்பர முத்தியிற் றனதுபுத் தியினு லே,யன்னி யங்களாய்த் தோன்றுமா பாசர்க்கும் பரம்பத மறி கின்றான், முன்ன மெப்படி மூடமாந் திசையிற் றன்மோகத்தா லெலாம் பெத்த, மென்ன வுற்றனன் முத்தியி லப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம். 10

தத்துவ ஞானி காணினுஞ் சகத்தைக் கண்டிலன் றத்வமே கண்டான், வத்துவே யாக வல்லவே யாக மற்றொரு பொருளிலை யாளு, லித்தில்வே றொன்றை யெங்ஙனங் காண்பா னியாதொரு படிசகத் தாகத், தொத்தர வில்லாத் தோற்றமெப் படியோ வப் படி நிகழ்வது பரந்தான். 11

எப்படித் தோற்ற மப்படி யாகி யிலங்குவ துண்மையே யோகிக், கப்படி யுண்மை யாகவே தெளிவுற் றறிவதே யான்ம வே தனந்தான், செப்புநா மத்தா லுண்மையா லெல்லாத் திகழ் வுமா தேவனே யாகி, லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா னெத்தையன் றெனவெத்தை விடுவான். 12

அன்னிய மாக விடுதல்பற் றுதலுண் டாகுமேற் பூரணு கப், பன்னிய பெருமைக் கானியா மந்தப் பரமன தியல் பழுது றுதே, தன்னில்வே றின்மை யான்மகத் துவமுந் தன்மமோ தன் மதன் மிகளாம், பின்னவா சகமு மிப்பரம் பொருளிற் பேதமுண் டாகிலே பிறக்கும். 13

வே று.

பேதமும் பேதந்தானும் பேதாபே தமும்வேறல்ல
வோதிலப் பரத்துக்கென் றுமுள்ளது பிரமந்தானே
தீதாக நன்றேயாகச் சிவனலா தில்லைஞானி
யேதாகு மென்றுகொள்வா னேதாகா தென்றுநீப்பான். 14

வே று.

எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமா யையுமில்லை
யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி
லப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ. 15

பெருமையினிற் சங்கோசம் பிறவாது பிறக்குமெனி
லருமறைவாக் கியம்பொய்யா மப்பிரமா ணமுமாகும்
பொருவில்பரா னந்தபரி பூரணமெய்ச் சுடராகுந்
தெரிவருமா தேவனலாற் றிகழ்வதொரு சிறிதுமில்லை. 16

வே று.

சம்புவி னருளா லன்றிமா லியானுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த, வும்பனை யுணரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முளதாஞ், செம்பொரு டன்னை யருளினு லொழியத் தெரிவினுற் றெளிகுவராக, நம்புமா னிடவர் கையினு லுற்ற மறிவரோ நாசியாலொழிய. 17

வே று.

செப்பிய விந்த வருள்சிவ ஞானுஞ் சிவையினு னுஞ்செயப் படுவ, தப்பெருந் தன்மை யரியினு லென்னு லொருவரா லளிக்க லாகாதே, யிப்பவந் தனிலே முத்தியிச் சிப்பா னியம்புமெத் தேவையும் விட்டுச், சிற்பர ஞதுஞ் சிவனொரு வனையே சரணெனச் சென்றுசேர் வுறுவான். 18

வே று.

சாக்கியா மெல்லாப் பொருட்குமீ சனையெப் பொருள்களுஞ் சாக்கிமாத் திரமா, நோக்கினு னியாவ னேக்கதனுலே நோக்கலா மிதுமறை யந்த, நீக்கிலாப் பரமாத் துவிதநிட் டையா மிந்நில மொன்றேமுடி விதிற்பேத, மாக்கினு னறிவா லறிவிலா தமையா லவனலா தார்பசு வாவார். 19

வே று.

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிநன் மிருதி சொன்னவா துணிந்தவத் தூயோ, ரொல்லையிற் பரமாத் துவிதவே தனத்தை யுள்ளவா றுணரவே யுணர்வர், நல்லவிப் பரமாத் துவிதஞா னி

யைநா ராயண ஞனுருத் திரனு, மெல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித்தேத்தவும் படுமிவ ணென்றும். 20

சதுமறை யொழிந்த வாதனை பொல்லாத் தர்க்கவா தனை யுல கத்தின், மதமுறு சமய வாதனை தார மக்கள்சுற் றத்தின் வாதனையு, மிதமுறும் பொருளின் வாதனை தேகேந் தியமனம் புத்திநற் பிராணன், முதலவா தனையும் வித்தைவா தனையு முடி வில்போ கத்தின்வா தனையும். 21

ஏறுடைச் சிவனைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும் வேதத்திற், கூறிடு ஞான சாதன மாகக் கொளுமுத் தூளனபுண் டரத்தை, மாறுட னிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா னி டர்க்கு, வேறடும் பரமாத் துவிதஞா னத்தை விலக்கிடும் விரோ தி விண்ணவரே. 22

வேறு.

ஆதலால் வீடதனி லாசையுள்ளோ னதின்மிகவுந் தாற் பரிய ஞகிமுன்ன, மோதுவா தனைகளெல்லா மிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானியாவன், வேதவே தாந்தங்க ளுரைக் கப்பட்ட மேலான வத்துவித ஞானமாகு, நாதனும் பிரமத்தை நவிலலாமோ நாமௌனத் திருப்பதல்லா ஞகத்தீரே. 23

வேறு.

ஊனு திகளா யதிரட் சியிலே யொளியா வணநா னெனதென்று கொடே, நானே நுகர்வே னவையென் றுணரு நாஞ வறிவா னவைவிட் டிவையிற், றானே முதல்கண் டிவையித் தனையிற் சலி யா வறிவா கியதன் மையிலே, நானே யதுவென் றிடுநல் லறி வோர் நாடார் பிறிதென் பதுநா டொறுமே. 24

வேறு.

ஆதலா லறிவுள்ளோர்க ளழிந்திடு முடலேயாதி
சேர்தரு புத்திதன்னைச் செலவிட்டுத் தெளியும்வண்ணந்
தீதிலா தெவையுங்காணுந் திகழ்தரு சித்தின்கண்ணே
யேதிலா மதியைநானென் றிடுமின்க ளிசைந்தெப்போதும். 25

பாராத படியினாலே பரத்தினில் வேறதாக
நேராயொன் ருகித்தோன்று நெறிசொலில் வார்த்தையேயோ
மேராயோர் பயனுமில்லஞ் ஞானமு மெக்காலத்தும்
பேராது விளங்குகின்ற பிரமமே பிறிதொன் றில்லை. 26

வேறு.

சாதனமாகுஞ் சதுட்டையங்கள் சமைந்தவந்தத் தன்மையர்க்கு
நீதியாக வருமறைதா னின்றேயிவர்க ளறியுமவணம்
பூதமாயும் புவனங்கள் பிறவுமாகி யிருந்ததுவு
மேதமில்லா தொன்றாய பரமேயென்றே யியம்பினதால் 27

எப்படிப் புத்திநானு வுருவமா யிலங்குந்தன்னு
ளப்படி யறிவேயாக வனுபவித் திடுதலேயாஞ்
செப்பிட வரிதாயுள்ள திகழொளி யாகுந்தன்னை
மெய்ப்பட வேறொன்றின்றி விளைத்திடும் பூசைதானே. 28

போதம தாகித்தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவனேயாக
வேதமி லறிவாற்காண்பா னெவனவ னுண்மைகண்டான்
தீதிலாச் சிவனன்றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தைசெய்வோன்
பேதமா மருளின்மேய பித்தனென் றறியலாவான். 29

வேறு.

எல்லாமுஞ் சிவரூப மாகத்தோன்று மியாவனுக்குத் தன்னியல்பா லவனேமிக்க, சொல்லானு மளப்பரியா னவன்றனிச்சை சுருதியினுற் றுணிந்துரைத்த சரிதைதானும், பல்லோரு மவனையருச் சனைசெய்தேத்தப் பரரூபந் தனக்கேநற் பூசையாகு, நில்லாத வவிச்சையினை நீங்கியுள்ள நிற்குணனு மிவனுகு நினையுங்காலே. 30

வேறு.

எப்பொருள் களுந்தானுகி யிலங்கிடு மறிவாமீச
னப்படி விளங்குகின்ற தறிதலே யவன்றனக்கு
மெய்ப்படு பூசைவேறோர் செயலினு லன்றிமெய்யே
யிப்படி ஞானந்தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவானீசன். 31

வேறு.

ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்தியமாய்த்
தானுமாகித் தனைத் தன்னுற் றானே நுகருந் தன்மையது
ஊன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனுற்
றானே யாகக் கண்டிடுதல் சத்தா யுள்ள பூசையதே. 32

வே று.

ஈசன்ற னருளினுலு மிசைந்தவா தரத்தினுலு
மாசது தீர்தலாலு மருள்பவன் பார்வையாலும்
பேசிடும் பாவகன்ம புண்ணிய மிரண்டுமொத்தாற்
பாசமாம் படலம்போக்கும் பரம்பொரு டிகழுமன்றே. 33

வே று.

சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை யென்று திரமா யறிவதுவே
பவமே யொழிக்கும் பரமார்த்தம் பகரு நெறிதா னதுவாகும்
அவமே யிதனை யொழிந்துளதா மவைதா னிதனை யடைதற்குத்
தவமே முதலாஞ் சரிதைகளைச் சாற்றுகின்ற தன்மையவே. 34

உலக மியாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை
யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்தமிதே
திலக மாய மறைதுணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற
னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிலோ ரைய முளதன்றால். 35

அப்பா லாகி யெவர்கட்கு மதுவே யெனநிற் கின்றேனு
னிப்பா லாகிக் காண்பொருள்க ளெல்லாமாகி யுள்ளேனுன்
மெய்ப்பா லுயிர்க ளியாவையுமாய் விளங்கி மிகவு நின்றேனு
னெப்பே யிலையா முபாதிபல வாகி யெங்கு முள்ளேனுன். 36

பூதமாகிப் பொருள் பலவாய்ப் புணர்ந்து நின்றுங் காப்பவனுன்
பேதமாகிப் பேதித்தும் பேதமில்லாப் பெற்றிய னுன்
சோதியாகு மிரவி மதி யாகித் தோன்று கின்றேனுன்
வேத மாகி யுள்ளேனுன் விளங்கும் புராண மாவேனுன். 37

கூறு மோசை பலவவைநா னவற்றிற் குலவும் பொருளவைநா
னுறு சமய மாயவற்றி னருத்தமாகி நிற்பே னுன்
வேறென் றறியும் பொருள்களுமாய் வேருய் விளங்கு கின்றேனு
னுறுஞ் சிந்தை யழிந்தொன்ரு மறிவா லறியு மறிவுநான். 38

தோன்று கின்ற வொளியவைநான் றொடர்ந்தே செறியு மிருளதுநா, னுன்றங் கமைந்தோ ருளமேவி யறிவாய் நின்றே யறிபவனு, னுன்றும் பொருள்கண் மேலோடு முணர்வா வதுநா னுணர்பவனுன், சான்றங் காகி யெப்பொருட்குஞ் சலியா தென்று நிற்பவனுன். 39

பாடு மிசையா யவ்விசையின் பயனு யறிந்து நிற்பவனுன்
கூடுங் கந்தம் பலவாயுங் கொள்வானுயு முள்ளேனுன்
காடுங் கல்லு மலைபலவுங் கடமும் படமு மாவேனு
னீடும் பொருளா யெவ்விடத்து நிறைந்த வொளியாய் நிகழ்பவ
னுன். 40

அளவை யோடங் கறிவானு மறியும் பொருளு மாவேனு
னுளவஞ் ஞான ஞானமென வுரைக்கு முண்மைப் பொருளவை
விளையுங் கன்ம சுகதுக்க மேவுங் கால மாவேனு [நான்
னுளம தார வுணர்கின்ற சுவையா ருகி யுள்ளேனுன். 41

தேவ ரெல்லா மாவேனுன் றிகழு நரரா யுள்ளேனுன்
யாவ ரேனுங் கருவாகி யிடுதற் கிசைந்தே யிருப்பவனுன்
பாவ பேத புண்ணியங்கள் பலன்கள் சுவர்க்க மாவேனுன்
மேவி யடையும் புத்தியுநான் வீழு நிரய மாவேனுன். 42

கரணம் பன்னுன் காவேனுன் கரணி யாய காரணனுன்
சரணந் தருதே சிகனுகித் தன்னு ளடங்குந் தன்மையனுன்
புரணந் திகழ்பே ரொளியோவாப் போத மாய பூரணனுன்
கரணங் கடந்தவெனையென்றுங் காண்பார் காணப் படுவேனுன்.

நாத மாகி மந்திரங்க ளுரு வாகி யுள்ளேனுன்
பேத மாகி நினைந்திருந்து பேணுந் தியான மாவேனு
னேத லாகு மவத்தைபல வொன்று யறிவா யுள்ளேனு
னேத மில்லா வெப்பொருட்கு முள்ளே யிலங்கி யிடுபவனுன். 44

வேறு.

யாதொன் றருத்த முண்டில்லை யென்னு முரைக ளிரண்டி னுக்கும், யாதொன் றருத்தந் தோன்றுமென்றுந் தோன்று தென்றுஞ் சொல்லுதற்குந், தீதொன் றின்றி யிவையனைத்துந் திகழு மென்ற னுருவென்றே, யோது மைய மோரிடத்து முளதன் றுண்மை யுரைக்குங்கால். 45

வேறு.

அகமென வறியப்பட்டு நிற்கின்ற பொருளுமாகித்
தகைமையி லிதமென்றுன்னத் தக்கவிப் பொருளுமாகிச்
சுகமுடைச் சற்சித்தாமென் னுருவமே தோன்றுமென்று
மிகவுரை செய்யலுற்றுன் வேறுரு விலாதவண்ணம். 46

வே று.

நானே முழுது மெனையொழிய நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
யான பொருளே யருமறைதா னறையும் படியா னதனுனும்
யானு மிசைத்த படியாலு மிதுவே திடமா யுளபொருடா
னூன மின்றி நான்முகனு முரைத்த துங்கட் குண்மையதே. 47

வே று.

இப்பொரு ளேயப் பட்டோ ரிறப்பர்கள் கணத்தின் மெய்யே
மெய்ப்படு பொருளே யென்றும் விடுதனிச் சயம தாகும்
இப்பொரு ளேய மின்றி யறிந்தவன் பவபா சத்தை
மெய்ப்பட வொழிந்து மேலா மொளியினை யடையு மன்றே. 48

தன்னிலே யாக்கப் பட்ட கனவினி லுலக மெல்லாந்
தன்னுணர் நனவ தாகத் தனிலவை யடங்கு மாபோற்
றன்னிலே தோன்று மெல்லாப் பொருள்களுந் தானே யானுற்
றன்னிலே தன்னிற் றுனே யாமதே தனில்வே றின்றே. 49

வே று.

புகல நின்றிடு பிரம புரமெனும் பதியதனில்
தகர புண்டரிக மெனுமக மிலங்கிய தகர
ககன முண்டது மறைகள் கருதநின் றுளபிரம
மிகவி ரும்புவர் பிறவி விடவிரைந் துளவிமலர். 50

வே று.

சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட றன்னின்
றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய்துற்
றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு
முழுத்தியுள தற்பரம மாகிமுடி வுற்றுன். 51

வே று.

செப்பிய பொருள்க ளியாவையுஞ் சென்று சேர்வுறு வகை நின்ற சேது, வப்படி பட்டா லந்தனு மனந்த னருந்துய ருற்று முற் றிலனு, மிப்படி யிதயா காசமென் றியம்பு மீசனிவ் வுடம்பில் வேருகிக், கப்புற நனவு கனவுறக் கத்தைக் கண்டவை கடந்துநிற் கின்றுன். 52

உடம்புட னிருந்தே யுடம்பிலா வுண்மை யுணர்ந்தவ னுள த்தொருக் காலும், விடம்படு காம வெகுளிமே வாது விளம்பி டும் பொருளெலாம் விளக்கு, மிடம்படு மிதயா காசமற் றிதுவே யிறப்பொடு பிறப்பில தென்றுந், திடம்படும் பிரம மாவது மான் மா வாவதுந் தேகிகட் கெல்லாம். 53

வேறு.

சிவனே யகமென வேதிகழ் வுறுவா னிதமெனநின்
றவனே யுடலது மாய்நிகழ் பவன்வே றிலையானுற்
பவமே ததுவிட லேதொரு படியா யுளபரனே
யிவனே கமுமென வோர்பொழு திறவா ரவர்பிறவார். 54

வேறு.

திண்ணி தாகவித யத்தை மீளும்வகை செய்து சிந்தனை யெலாமறப், பண்ணினு லறிவி லாமை யென்றுவரு பாவ கத்தை யு மொழித்திடக், கண்ணதாய் நிகழு மக்க ணன்றி யெதிர் கா ணுணாது பிறி தென்னவே, நுண்ணி தானபொருள் சொல்லி னனதுமெய் நோக்கினு லடைய வாக்கினுன். 55

வேறு.

எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிறுதியுந் தன்க ணே யாகி, யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த, வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்ததா மந்த, மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொ ருள் களுமாய் விளங்கலால் வேறிலா மையினுல். 56

காணவோ ருருவு மின்றியே தனக்கோர் கண்செவி மூக்கு வா யின்றிப், பாணிபா தங்க ளின்றிநுண் ணியதாய்ப் பற்றிய பொருளெலாங் கடந்து, தானுவா யெல்லாந் தோன்றுதற் கிட மாந் தத்துவந் தன்னைத் தன்னுலே, யாணியா யறியு மறிவது விச்சை யாவது பிறிதெலா மவிச்சை. 57

அக்கர மாகி மெய்ம்மையா யுள்ள வப்பொரு ளறிந்தபோ தல் லா, லெக்கரு மங்க ளாலும்வீ டில்லை யாகமா திகளியற் றுங் காற், றக்கர மாகி யனித்த மாய்ப் பேறுஞ் சுருக்கமா யிருக்க மற் றிவற்றைத், திக்கறி யாதே முயல்பவர் முத்தி செறிந்திடார் மரணமே செறிவார். 58

வேறு.

சுருதியு மிருதியுஞ் சொன்ன வாறுநின்
றிருமையு மனித்தமென் றேதும் விட்டுநற்
குருவினை வழிபடிற் கோதி லாவவ
னருளிடு மழிவற நின்ற வப்பொருள். 59

வேறு.

அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பானு
திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முங்கா
லிங்கவனி சங்கரனி ருக்கும்படி வீதால். 60

அர்க்கன்மதி யங்கிமழை யாதிமறை நாலு
மிக்குமிகு யாகவிவி தங்களிய மானர்
தக்கணை சுராசுரர்ம னித்தர்பசு சாதி
யெக்கிருமி கீடமு மெழுஞ்சிவ னிடத்தே. 61

வேறு.

அக்க ரந்தனை யிக்கு ரம்பையி லறியு மாகில விச்சையா
மிக்கி ரந்தி நசிக்கு மீசனை யெய்தலா மமு தென்பதும்
புக்கி ருந்தபி ராணனும் மன மாவதும் பர போதமே
மிக்கி ருந்த வுளத்தி னோர்விர காலி துள்புக மேவுவார். 62

வேறு.

அரணியோ டுத்த ராரணி யுயிரு மமலவோங் காரமு மாக்கிக், கரணிய தியான மாமத னத்தாற் காணுறு வொளியினைக் காண்பர், புரணநல் லொளியிற் பூதபௌ திகங்கள் பொருந்துயிர் புலன்கண் மற்றெல்லா, மரணுறக் கோவை யாகியே கிடக்கு மதனையே யறிகுவ னறிஞன். 63

பரம்பொரு ளினையே பாடுவான் வேறு பகருவா னலன்பருகமிர்த, வரம்பது வாகு மண்ணின்மற் றிந்த மகிமையே யுள்ளதிப் பிரம, புரந்தனி லிதயா காசமா நிகழ்ந்தெப் பொருள்களு மறிந்தெலாம் வல்ல, வரன்றனை வெறுநல் லானந்த வடிவா யறிந்தவர் மறுபிறப் பறுவார். 64

இதயமா மிந்த விமலகோ சத்தே விரசமாய் விளங்குநற் பிரமந், துதையமே விடமச் சோதியே யெல்லாச் சோதிக்குஞ் சோதியா வதுவு, மிதயமேநிகழு மிதனைமெய் கண்ட விடத்தின மற் றிதயநோ யெல்லாஞ், சிதையுமை யுறவுந் தீருமெவ் வினை யுஞ் செய்யினுஞ் செய்தில னாமால். 65

வேறு.

இலங்கிரவி யிந்துவன ருரகைமி னெல்லா
நலம்பெற விளங்குவது ஞானவொளி கொண்டே
புலம்படும னத்தையும் விளக்குபர போதந்
துலங்குவது தன்னுடைய சோதியத னாலே. 66

ஓரொளி விளங்குகில தூதை யுலவாத
சீரொளியில் வேறுசில தேவர்திகழ் வாரோ
பார்வெளியு மெப்பொருள்க ளுந்திசைகள் பத்தும்
பேரொளி பெறத்திகழ்ப ரப்பிரம மேயாம். 67

வேறு.

தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடையேயக்
கற்பித சீவன் றானும தானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
வற்பமும் வேறு காதுசி தாகா ரத்தாலே. 68

வேறு.

மறையாலு மிருதிசொலும் வழியாலும் வருவதவி
ரிறையார்த மருளில்வரு வதுவேக மெனுமுணர்வு
பிறிவான தறுமுணர்வு பெறுமாகி லொருபொழுது
மிறவாத சிவமடையு மிடர்மோக மெவையுமிலன். 69

வேறு.

பாவபுண் ணியங்க ளிரண்டையு முதறிப் பற்றுத லொன் றொடு மின்றி, யாவையுந் தானாய் வேறிலா தவனெப் பெய்துமற் றிப்பொரு ளறிந்தான், சீவனும் பரனுஞ் சின்மயமாகு மாதலா லொப்பெனச் செப்பன், மேவியொன் றாகி விடுதலே யன்றி வே றுவே றாகுமோ வீடு. 70

எப்படி யாலும்பண்டுமிப் போது மெப்பொழு துஞ்சிவசீவ ர்க், கொப்புள தாகு முருவமொன் ருன வுண்மையால் வேறுரு தொன்றே, யப்படி யுள்ள சிவன் பிறர்போல வவிச்சையா னிக மூமவ் வவிச்சை, மெய்ப்பர விச்சை யானசித் தொன்ருய் விடுத லொப் படைதல்வே றன்றே. 71

வே று.

சீவன் றன்னுரு வான சிவத்தைத் தெளியிற்ருன்
மேவும் பலதொழி றன்னிடை யாக விளையாடும்
யாவுந் தன்னுரு வாகி நிகழ்ந்தா லிவன்முத்த
ஞவன் பண்டவ ஞகா மையின்முத் தனுமாகான். 72

வே று.

திரமன் னியநற் சத்தியத்தின் செய்கையாலு மனமென்று பொருமைப் படுநன் மாதவத்தி னுயர்விஞலு மூனமிலாப் பிரமசரிய முதலாகப் பேசுந் தருமந் தன்னுலும் பரமாம்வேத நெறியாலு மடையப் படுமிப் பரவித்தை. 73

வே று.

வாக்கிஞ லுரைக்கு மாறிலாப் பொருளை மற்றுள புலன்க ளொன் ருலே, நோக்குமா றென்ஞங் கருமமொன் ருலு நுவற வத் தாலுநண் ணுதே, தாக்கிலா வந்தக் கரணம துடையார் த த்துவ ஞானநல் விழியாற், போக்கிலா தெங்கு மாகிய பொரு ளைப் புரையறக் காண்பரெப் பொழுதும். 74

வே று.

எத்தைப் பெறமுயல் கின்ரு னதுபெறு கின்ரு ஞதலி னெப் போது; நித்தத் துவமனு மொன்றைப் பெறநினை கின்ரு னருட னி னேர்பாடா, மத்தத் துவமுனி தன்னைப் பொருளத ஞலுந் தனதுட லாலுந்தான், பத்திப் படுமன ஞலற் சனைநனி பண் ணக் கடவர்க டிருவேண்டின். 75

வே று.

எண்ணிலாக் கல்வியாலு மிலங்கிய கேள்வியாலுந்
திண்ணிதா மதியினுலுந் தெளியவா ராதுதீர
நண்ணிய ஞானிதானே நயந்தன்பு செய்யில் ஞானக்
கண்ணிஞற் காணலாகுங் கரத்திலா மலகம்போல. 76

அயர்ச்சிசேர் தவத்தினுலு மன்னிய லிங்கத்தாலு
முயற்சிசேர் பிரமாதத்தான் மொய்ம்பிலாத் தன்மையானுஞ்
செயப்படா வுண்மைஞானந் தெள்ளுமா மதியாற்கால
வயத்தினுற் சத்துவத்தின் வலியினு லன்றிவாரா. 77

முத்தியின் விருப்பத்தாலு முதலவ னற்பாதத்திற்
பத்தியி னுலுமற்றப் பரனையே பாவிக்கின்ற
நித்தமாந் தியானத்தாலு நிரந்தர யோகத்தாலுஞ்
சித்தியா மிதுசித்திக்கும் வினையினுற் சித்தியாதால். 78

வேறு.

திரமாம ருத்தத்தி னுன்மைந்த ராலுஞ் சேராத வற்றின்றி யாகத்தி னுலே, யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்ப ன்ன மாம்விச்சை யாநிச் சயத்தாற், பரமான வஞ்ஞான வந்த த்தி லேயப் படிஞான வுபதேச மொன்றுலு மேயிப், புரமாமு டம்புக்கு ளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு விக்கே. 79

வேறு.

தக்கஞா னத்தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய, துக்கம்ம வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோட லை கழுத்துடம் பிவைநே, ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத் தூளனம் பண்ணி, மிக்கவாய் வருமிந் தியங் களை யெல்லாம் விடயமே லெழாவகை விலக்கி. 80

பத்தியாற் குரவன் பதம்பணிந் திதய பங்கயந் தனைநினைந் ததிலே, நித்தமா யொருவ ரானினைப் பரிதாய் நிமலமா யெங்க ணு நிறைந்து, சுத்தமாய்ச் சாந்த மாயனைத் துலகுந் தோற்று தற் கியோனியாய்ச் சுபாவ, சித்தமா யமுதா யருவமா யொன் ருய்ச் சிற்சதா னந்தமாய்ச் சிவமாய். 81

உரியநால் வேதத் தோமெனும் பொருளா யுள்ளதா யுள்ள வெப் பொருட்கும், கரியதாய் நின்ற வொன்றினைக் காள கண்ட முங் கண்ணொரு மூன்றும், பிரிவிலா மங்கை பாகமு மாகப் பே ணுநற் பாவனை பெறுவா, னரியதா யருளி னுல்வரும் விச்சை யதனினு லதனையே யடையும். 82

வே று.

ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெலா மவனேமுன்
கழிந்தபொருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்
மொழிந்ததனிப் பரவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ
னிழிந்தபிறப் பறவேறோர் வழியில்லை யிவனெழிய. 83

வே று.

இன்னதெ னுமற் றன்னிடைக் கண்டு தன்னையெப் பொருளினுங் காணு, மந்நிலை யடைந்தா லவன்பிர மத்தை யடையும் வேறென்றினு லடையான், றன்னையு மோங்கா ரத்தையு மரணியாக்கியே தத்துவ ஞான, வன்னியைத் தியான மதனஞ்செய் தெழுப்பு மதியினர் வன்பவஞ் சேரார். 84

வேதிய ரரசர் விண்ணவர் மிகவும் விரும்பிய வுலகுகள் சகபூதமும் போக போக்கிய மாகும் பொருள்களும் பொருள்ரின் பொருட்டுக், காதல்செய் கின்று னல்லனெப் படியுங் காதல்செய் வதுதனைக் காமித், தாதலால் விருப்பந் தன்னெடா தலிற்று னிரதிச யானந்த மாகும். 85

யார்க்கு மின்பம்போல் விரும்பிடப் படலா லின்பமே யிறைவடி வின்பந், தூக்கிமெய் யின்பம் பெறநினைப் பவராற் றுயர்மிகுந் தொழிலெலாம் விட்டுப், பார்க்கவுங் கேட்க நினைக்கவுந் தியானம் பண்ணவும் படுவனிப் பரம, னூக்கியங் கவனை யறியவே யெல்லா மறிந்ததா மொழியவின் மையினுல். 86

வே று.

மறையோ ரரசர் முதலான வன்னுச் சிரம மற்றுள்ள
பிறிவாய் நிகழுகின்றவெலாம் பிரம மொன்று மேபிறிதா
வறியா நிற்கு மறிவென்று மல்லற் பிறப்பை யடைவிக்கு
மிறைதா னுன நிலையெய்து மிரண்டுங் காணு திருந்தக்கால். 87

வே று.

அத்துவி தந்தா னும விகற்பம தடைந்த போதே
புத்தியி லிளைப்பும் போகும் போகுமிப் பிறப்பு நேரா
வெத்திகழ் வானும் பேத மின்மையா லிறையே யென்னுந்
தத்துவ வித்தே யென்றன் றலையினுல் வணங்கத் தக்கான். 88

வேதமா கமம்பு ராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டார்க்க மொன்றெடொன் றெவ்வா தாகு
மீதெலா மொசகப் பண்ண லாவதன் றிதய துக்க
மாதலா லனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவனைப் பார்ப்பான்.

வே று.

உள்ளபே ரெல்லா ரினுமுணர் வுடையீ ரும்பர்கா ணீங்களு ங் களினன், றெள்ளியே னவேன் மதியின லென்னிற் செனர்த் தனன் சேதன னகும், வெள்ளமேற் றுயிலு மாலினு மரன்றன் மேதையாம் விளம்பிய வெவர்க்கு, முள்ளமே மருவி யுணர் வளி க் கின்ற சிவனியா ரினுமுணர் வுடையான். 90

ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற, பேதமில் பிரம மொன்றமே யறிவான் பேறுபே றின் மாம் பிறத்தல், சாதலற் றிருக்கு மிதனையோர் வருத்த ம றியே சார்தலு மாகு, மாதரித் தறியா ரற்பமே விரும்பி யனர் துக் கத்திலே யமைவார். 91

தேசிக னளித்த விழியின லையந் தீர்ந்துசிற் சடத்திகழ் வெல்லா, மீசனைப் பார்ப்பா னிப்படிப் பார்க்கு மிதனையு மிறை யெனப் பார்ப்பா, னேசமோ டிங்ஙன் பார்ப்பவன் பார்வை தன் னையு நீக்கியே யிந்தத், தேசிகன் றிகழுஞ் சின்மயமாக சின்மய மென்கையு மிலையே. 92

ஒழிவிலாப் பரம யோகியா னுபவ முள்ளவா றுரைத்திட யானோர், வழிபெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்டார், விழிமிகுஞ் சிவனல் விஞ்சையாஞ் சிவை யால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு, மொழியெலாம் வந்து மோ னபா வத்தே முடியுமன் னிலமதே முடிவு. 93

வே று.

உடம்போ தானன் றுடம்பிதென் றுணரப் படுத லாலுட ம்பிற், றிடஞ்சேர் பிராண தியுமன்று செடமாய்க் காணுஞ் செய்தியினற், கடம்போ லியாவ னிவையனைத்துங் காண்பா னவனே கத்தாவாய், நடஞ்சே ருடம்பி னுண்ணின்று நடத்து கின்ற நானவான். 94

வே று.

வினவுற்ற கேள்விக்குக் கேட்பானுகி மேவியகா கூியில்விழி த்துக் காண்பானுகி, மனனத்தின் மந்தாவாய் ஞானந்தன்னின் மதித்திடு ஞாதாவாகி மன்னுகின்ருன், சொனவத்தற் பரனுகு மவனில்வேருந் தோற்றமெலா மெய்யாகுந் தோற்றமன்று, நினையிற்றற் பரனேயிங் கெல்லாமென்று நினைவதுவே நினைவான நினைவுநேரே. 95

வே று.

பின்னமான தன்றியே பிரமமா யறிந்தவன்
றுன்னுபேத மேவினுஞ் சொரூபமே நிகழ்ந்ததா
முன்னின்ஞான நாசமில்லை ஞேயநாச மாகுமா
றன்னின்ஞான ஞேயமாக வேறுருத தன்மையால். 96

வே று.

தற்பரம மாகியுள தத்துவம தேயொழிய
வற்பமயல் காணுமவ ரத்துருவ மேயடைவர்
கற்பிதவ ஞானமதி லுற்பவம தாமுலக
நற்பிரம மாயறிவர் நற்சிவம தாநயனர். 97

வே று.

சத்தியத் தான்மிகு சாந்தி தாந்தியா
லெத்தொழி லும்மிசை வற்றி ருத்தலாற்
பத்தியா லிறைவனைப் பண்ணும் பூசையாற்
சுத்தவே தாந்தமெய்த் துணிவு தோன்றுமால். 98

வேளுடல் பொடிபட விழித்த விண்ணவற்
காளெனு மன்பின லணியு நீற்றையுத்
தூளனம் பண்ணலாற் றெழுது போற்றலான்
மாளுதல் பிறத்தலாம் வழியை மாற்றலாம். 99

மெய்யுறு மன்பினன் மேவு சாதன
மையமில் ஞானமுண் டாக்கு மாக்கினல்
வையக மியாவையு மன்னு போதமாய்க்
கையுறு கூவிளங் கனியிற் காணலாம். 100

வே று.

மேவு பாவம்வெல்லாது மெய்ஞ்ஞா னியைவென் றிடுமிவ னெல்லாப், பாவ மானது மாதலால் வேதனம் பண்ண வல்லவ னுன, தேவ தேவனுந் தேசிகன் றனக்குமுன் செய்பொரு ளுடலாவி, யீவ தேகட னிறைவவெம் பிரானென வேத்திமெய் யிதயத்தால். 101

மாய வன்புலத் தெழாவகை தீர்ந்ததன் வாய்மையா விடரின்றிப், பாய வின்னமு திருசெவித் துணைவழி பாய்ச்சினுன் பதுமத்தா, டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுநற் றனமுமென் றடைவான்றன், காய முள்ளள வும்புகழ்ந் தேத்துவான் கற்றதோர் கலையாலே. 102

வே று.

தேசிகன்றன் றிருமேனி சிந்தைசெய்யச் சிவனேச்சிந் தானுஞ் செம்பொற்றுளிற், பூசனைசெய் திடவெங்கு மாகிநின பூரணனை யினிதாகப் பூசித்தானு, நாசமிலாச் சிவனும நவின் ஞண்ட நாயகன்றன் றிருநாம நவின்றுனுகி, லீசனையே யிகழ்ர தானுங் கண்ணுற்காண வெழுந்தருளுந் திருக்கோல மிகழ்ந்தானுகில். 103

ஆதலினுல் வேதவே தாந்தத் துண்மை யறிவானுய் முழுது மறிந் தடங்கினுன்றன், பாதமடை வான்முத்தி வேண்டி னல்லற் பரப்பையெலாங் கைவிடுவான் பரிவோடுங்கட், கோதுவதிற் கிடப்பதில யருளாலெல்லா மோதினே னிப்பொருண்மெய் யுணர்ந்தோன்செய்யு, நீதிபிழை நினைந்திடவு மில்லை யெங்கு நிறைந்தபரம் பொருளாகி நிகழாநின்றுன். 104

வே று.

குகையி லிருப்ப தாய்மிகவுங் கூட மாகி யெவ்விடத்துந்
திகழ்வ தாகி யொருவர்க்குந் தெரியா தாகுஞ் சிவனுருவ
மிகவு நன்றுய் மேலாமவ் வுருவமெய்ம்மை விளங்கு மவன்
சுகதுக் கங்க டீர்ந்துவெறுஞ் சுக சொரூப னுகின்றுன். 105

வே று.

அந்தப் பரமே யெப்பொருட்கு மாலம் பனமா வதுவதனைச்
சிந்தைக் கேறத் தெளிவுற்றுன் செனியான் மரியா னெருதிசை
வந்துற் றிலனேர் வடிவுமில னதனுல் வரவு போக்காகு [யில்
மிந்தத் தொழில்க ளொன்றுமில னெங்குந் தானுவிருக்கின்றுன்.

வே று.

பொன்றவுட லைத்துணிசெய் போதுமிறை பொன்றான்
கொன்றிடுத லுங்கொலையெ னுந்தொழிலு மில்லா
னின்றுபெரு மைச்சிறுமை யிற்பெருகி நுட்பாய்
யென்றுமித யக்குகையி லேயிலகு கின்றான். 107

தேசினிகழ் தேருடல் செலுத்துமதி பாகன்
பாசமற மாமதுபி ணித்துவரு பாய்மா
வீசுபுல னும்விடய வீதிமிசை தானு
மீசனிவை யாதும்விளை யாடியிடு கின்றான். 108

யோகமன மொன்றியறி வாமுணர்வி லானுக்
காகமுறு மைம்புலவ யங்கள்வய மாகா
பாகனைய றிந்தபரி போலமன னத்தே
யாகுமதி யாளனை யறிந்துவய மாமால். 109

வருத்தமில தாமனன மற்றமதி கேடன்
பரத்தையடை யான்மிகு பவத்தை யடைகின்றா
னெருக்குமன னுணர்வு கூடினவன் வீடா
யிருக்குமிட மேவியதி னின்றுமிளை யானல். 110

வே று.

பொருந்து ஞானமாம் பாகனுன் மனத்தளை பூட்டியைம் புலப்பாய்மா, பரந்தெ ழாவகை தன்வச மாக்கினான்; பரம்பத மடைகின்றான், றிருந்து மாலுடைப் பதமது வதுபரஞ் சிவனெனுந் திருநாமத், திருந்த வாறுதா னிருந்தவா றன்றுவே றிணையிலா விறையாவன். 111

வே று

பரப்பி னானிந் தியங்களைப் பார்க்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி
யிருத்த லாலறி வொண்கிலன் புறம்புள விதரமே காண்கின்றான்
திருப்பி ஞானநாட் டத்தினு லப்பொரு டெரியவே பெறுந் தீர
னெருத்த னேயவி நாசியாம் பரவொளி யாயவ னொளிர்கின்றான்.

வே று.

எல்லாம் வசிக ரிப்பானு யெதுக்கு முள்ளா மொருவடிவைப்
பல்லா யிரங்கோ டிகளாகப் பண்ணு நிற்கும் பரம்பரனை
யல்லா தொன்று மில்லையென வனுப வத்தா லகத்துணர
வல்லார் தமக்குப் பேரின்பம் வடிவாய் மொழியு மாமறைதான்

யாவ னறியப் படாமையினு லிவ்வே றுண்டா மிவ்வேறெத்
தேவ னுலே நிலைபெற்றுச் சேதனங்க ளாய்த் திகழு
மோவ லறவே யப்பரனை யுள்ளத் துணர்ந்தோ ருள்ளத்தே
தாவில் சாந்தி குடிகொள்ளு மல்லா தவரைச் சாராதால். 114

வே று.

உண்ணுடி யாகத்தி னுணராத வன்ரு னுடம்பா முடம்புக்கு ளேகாண லாகுங், கண்ணுடி போலப் பிராணுதி கத்தைக் கடம்போற் கழித்துக் கழித்தற்ற பின்னைக், கண்ணுன பரனன்றி வேறின்மை யாலக் கண்ணுன வனுபூதி யாகின்ற கண்ணு, லெண்ணும் வேறின்மை கண்டார்க ணேரே யிறவாது பிறவாதெலாமா யிருப்பார். 115

வே று.

பெரியதா யெவர்க்கு முள்ளதா யுயிராய் நிறைந்துள பி மசக் காத்தே, திரிதரா நிற்குஞ் சீவனிப் பரிசே திரிதரு மிவ யுந் திரிக்கும், பரமனு யுள்ள வவனையு மனனம் பண்ணியிப் படியிலே பார்ப்பா, னெருவனே செனன மரணமற் றென்று முள் ளதால் நிகழ்ந்திட வுரியான். 116

வே று.

ஈசனை யறிந்த வந்த விடத்திலே யெண்ணு மெல்லாப்
பாசமு நசித்த ருனும் பணியறப் பவத்தின் றீர்வுங்
காசறு மகில மாயக் கங்குலின் கழிவுந் தானே
யாசறு மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும். 117

மேவிய தன்பா லுள்ள மெய்ப்பொரு ளொன்று மன்றி
யாவுமிங் கறிய வேண்டா வருந்துமிப் பொருளு மாகிச்
சீவனு யுண்பா னுகிச் சிவனென வூட்டு வானுய்
மூவித மாகி நிற்கு மூலமாம் பிரமந் தானே. 118

வே று.

தீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா
காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பி லழிவின்றி மறைகின்ற வமல
ஞேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளியாம். 119

உலத்த லின்றி யொழிவற்ற பொருளுண்மை யதுதான்
சலித்த லின்றிய தவத்தி னவர்தங்க ணெதிரே
திலத்தி லெண்ணெய ரணிக்கன றதித்தி கழுநெய்
நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்து வெளியாகி நிலையாம். 120

வே று.

மிக்க சாந்தராய் நீற்றினுத் தூளனம் புண்டரம் விளங்கச்
செய், பக்கு வர்க்கிது பகரலா மல்லது பகர்ந்திடப் படாதென்
றுந், தக்கநற் குரவன் றனைச்சிவ னெனத்தா னினைந்திடு வாருட்,
புக்க லாகுமிங் குரைத்தமெய்ப் பரம்பொருள் புரணமாய் வெளி
யாக. 121

வே று.

...ாச தில்லாப் பரனுகி யிருக்கத் தனது மாயையின
...ச னென்ப தறியாம லிறந்தான் பிறந்தான் போலிருக்கும்
...சம் விடுமா நினைவுறுவான் பாரம் பரியத் தாற்பண்ணு
...சின் மறையா லாசையெலா மறலாற் சாந்தி யாதியினல். 122

வே று.

பத்தியாற் குரவன் பாதம் பணிந்துவே தாந்தம் பன்னுஞ்
சுத்தமா வாக்கி யத்தாற் றுணிந்தவப் பொருளைத் தூய
புத்தியாற் றுணிந்து கொண்டப் பொருளனு போக மாகச்
சித்தியா நிற்கு மைக்கஞ் சிவபதந் தனையே சேரும். 123

வே று.

ஊனிலொரு பற்றுமுள னன்றியுட னிற்கு
நானென விளம்புதனை நற்சிவம தாகத்
தானறியு மாகிலொரு வன்றனுரு வாகு
ஞானபரி பூரண நலந்தனை யடைந்தான். 124

வே று.

செறிவா யெங்குந் திகழ்ந்துள்ள சிவனு னென்னுந் திகழ்வுற்று
னெறியா னிகழு நிகழ்வெல்லா நிமலமாயே நிகழ்ச்சிதரு
மறிவா யறியா மையுமாகி யறிவிப் பவனு யறிவானுய்ப்
பிறிவா யுளதா யிலதாயும் பிரம மொன்று மேபிறழும். 125

வே று.

ஞான மாகிய விழியினுற் குருபர னயந்துநோக் கிடவுண்டா, மானு பூதியா தொன்றது வேசிவ னுவதப் படியுள்ள, மேனி தான்வினை யொத்தவப் பொழுதிலே வெளிப்படும் வெளிகாண, லான தேசிகன் றன்னையப் பரம்பொரு ளென்னவா தரஞ் செய்வான். 12(

தேசிகன் றிருவுள்ள முண்டாக வச்சிவன் றிகழ்ந்திடு கினமுன்
ஈசனிங் கருள்செய்ய வந்திருக் கின்ற விடமிவன் றிருமேனி
மாசதொன் றி வனளவிலே செயிலெரி வாய்நர கிற்பூத
நாசமெவ் வளவவ் வளவுஞ் செலநண் ணு நன்னெறி நண்ணுன்.

வே று.

அருவெனு மமலன்ரு னருளில னெனினுஞ்சார்
குருபர னருளுண்டே யெனிலொரு குறையுண்டோ
திருவடி தரவந்தார் திருவுள மலரென்ரு
லொருவரு மிலர்கண்டீ ருறுதுயர் களைகின்ருர். 128

உறுவது தனில்வேரு யுளதல வதுநேரே
பெறவருள் பெரியோனே பெருகிய குருவாவா
னெறியுட னுளநாவா னிலைபெற வழிபாடே
செறிபவ னருளாலே சிவகதி யடைவானுல். 129

வே று.

இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேதுத்
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ
ரந்தமி லாதவ கண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தையெ னச்சமை வுற்ருர். 130

வே று,

உண்டுபோற் ருேன்று முலகெலா முண்மை யன்றென வுணர்த்தியெப் பொருளும், கண்டசான் றதனைக் காக்ஷியதறவே கண்டிடக் கரியெனக் காட்டும், பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனே டொன்ருய், விண்டிடா வண்ண முணர்த்துவான் றன்னை வியன்குரு வென்றிடும் வேதம். 131

காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணெ
ழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்கவல்லவன் குருவா
மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா
ளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற்
ரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான். 132

பகவற்கீதை.

எல்லாப் பொருட்கும் பழையதனை யெங்குந் தானு யிருப்
பதனை, நில்லாத் தன்மை யில்லதனை நித்யத் துவத்தை நிலைப்
பேற்றை, யல்லாப் புலன்கள் பதினுனு மறியா வறிவை யறி
யாதே, யில்லாப் பொருள்போ லழியுமென விரங்கு கின்ற தென்
காண்டோ. 1

வேறு.

ஆமைதன் னுறுப்போ ரைந்து மதனுளே யடக்கு மாபோற்
றீமைசெய் புலன்க ளைந்துந் தன்னுளே செறியச் சேர்த்தி
வாய்மையு ணிகழு மின்னே வழுத்தவும் படுகின் றூனுற்
றூய்மைசெய் தவையே நாளுஞ் சொல்லுவ தவன்றன் சொல்
லால். 2

வேண்டல்வேண் டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே
மாண்டபோ கங்க டெய்ப்பான் மனங்கலக் குறுன்மற் றத்தா
லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்
பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனலாப் பொருளுந் தோன்றும். 3

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருள்போற் காணு
ரோதரு ஞானி யத்தை யுளங்கையிற் கனிபோற் காணு
மியாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காண்பார்
காதலின் ஞானி யத்தைக் கண்ணினுற் றெரியக் காணுன். 4

யானென தென்ப தின்றி யெவ்வகைப் பொருளும் விட்டான்
றூனெனச் சரிக்கின் றூன்யா ரவனையே யடையுஞ் சாந்தி
யீனம தடையா ரித்தை யடைந்தவ ரிறக்கும் போது
ஞானமே யுடையா ரென்னை நண்ணுவார் பிறவி நண்ணூர். 5

வே று.

புலனவை பொறிவழி போக்கு மாற்றியே
பலனற வினைகளென் பொருட்டுப் பண்ணுவாய்
நலனுறு மவ்வினை நாச மின்றியே
சலமுறு பிறவியுந் தவிர்க்குந் தன்மைகேள்.

வே று.

என்பாற் பொருமை யினைத்தவிர்ந்தென் கருத்தா யுள்ள வினையிதனை, யன்பாற் பயில்வா ரியாவர்சில ரவர்கள் வினைக ளறவிட்டா, ரென்பாற் பொருமை யானுரைத்த விதனை யிகழ் கிற் பார்களவர், வன்பார்த் தரையி லெழுமரம்போன் மாய்ந்தா ரறிவு மாய்ந்தாரே. 7

வே று.

காத லாற்றவிக் காமம் புலன்களே
வாயி லாய்ப்பு குந்துள்ள மயக்குவ
தாத லாற்புல னைந்து மடக்கியே
யேதி லாக்கடுங் காம மிறுக்குவாய். 8

ஆற்று மிவ்வுடம் பிற்பர மைம்புலன்
மாற்று மைம்புல னிற்பர மாமனம்
போற்றும் புத்திய திற்பரம் புத்தியிற்
ரேற்று கின்றது காண்பது தொல்பரம். 9

ஆவ தென்பது மாசையு மற்றன
மேவ ஞானவெந் தீயிடை வெந்தன
யாவர் தந்தொழி லவ்வகை யோர்களே
சாவ தும்பிறப் புந்தவிர்ந் தார்கடாம். 10

பிரம மானோர் பிரம நெருப்பிடைப்
பிரம மாகிய மந்திரந் தன்னினாற்
பிரம மாய சருவுடன் பெய்தபின்
பிரம மேயடை வாருளர் பின்னுங்கேள். 11

அறிவ தாகிய வங்கியி லேகொள
வறிவை யேசில ராகுதி பண்ணுவார்

செறிவ தாஞ்சமத் தீயிடை யேசில
ரெறிவ தாயபு லன்களை யீவர்கள். 12

உந்தி யப்பொறி யைந்தையு மொக்கவே
யிந்தி யத்தழல் வாயிடு வார்சிலர்
நந்தி யத்தொழில் யாவையு ஞானநெய்
சிந்தி யோகவெந் தீயிடு வார்சிலர். 13

வேறு.

அறியா மையிலே பிறந்துன்ற னகத்தே வளர்ந்த வையுறவை
நெறியா லுன்றன் ஞானமெனும் வாளால் வெட்டி யறநீக்கிக்
குறியா லுன்றன் வினைவிளைத்துக் கொள்வா யென்று கூறினு
னுறியார் வெண்ணெய் தொட்டுண்டிவ் வுலக முண்ட திருவாயான்.

* யாரும் வினைக ளென்பொருட்டா லியற்றிப் பயனை யிகழ்
பார்கள், சேரும் வினைக ளவற்ரேடுஞ் சேரா ரெய்துந் திறமு
ரைக்கிற், † சாரு முடனே பிறந்தெனினுந் தண்டா மரையின்
றகையிலையு, நீரு மெனலா யிருப்பரதி னின்ரேர்க் கொன்று
மிகழாதால். 15

வேறு.

அன்பவினை யாகுபயன் விட்டமைதி யாலே
யொன்பதுபொய் வாசலமை யூரதனி னுள்ளே
யின்பவுரு வாயினிதி ருப்பனியல் பாலே
முன்பயில்வ தாம்வினைசெ யான்முயல்வி யானல். 16

வேறு.

உடம்புட னேயுள ளுகி யிருந்தே
விடம்புரை காம வெகுளியின் வேகாச்
சடம்பொறை யாமைத விர்த்தவ னேநல்
லிடம்புகு ஞானியு மின்புறு வானும். 17

காவல்செய் தைந்து புலன்கணி ரண்டு
மேவவி ரும்புரு வத்திடை விட்டிட்
டாவகை நின்ற வபான பிராண
னேவலி னின்றி யியக்க மறுத்தே. 18

* யாரெவ்வினையும்-என்றும் பாட பேதமுண்டு.
† சாரவுடனே. ,, ,,

வே று.

சாதி புரியுந் தொழில்களுக்குந் தக்கோர் செய்யுந் தவங்களுக்
நீதி னுலக மேழினுக்குஞ் சேரு மிடமா யுள்ளவெனே [குங்
யோதி முடியும் பரிசேமெய் யுணர்ந்தார் பிறவா ரெனவுரைத்
ஞதி முடிவொன் றின்றியே யடையத் தானே யாய்நின்ருன்.

இறவா வகைதன் னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று, முறவா யுள்ளா னல்லாதார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார், துறவா தொழுகுந் துவந்துவங்க டறந்தொன் றினேயே தொடர்ந்துவர்பான், மறவா தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால். 20

பாடும் பனுவல் பலவோதி யவற்ருலறியும் பயனுணர்ந்து, நீடும் புலன்க ளவைவென்று நிலேயிற் கலக்கற் கரியானு, யோடும் பொன்னு மொருபொருள்போ லொக்கப் பார்க்கு மவனேயிங் காடும் பெரிய மாயக்கூத் தாடா ததுகண் டமர்ந்திருப்பான். 21

ஒக்கும் வகையாற் குசைபரப்பி யதன்மே லுழையின் ருேல்படுத்துத், தக்கது சிலேய தன்மேலே விரித்துத் தானங் கதிலிருந்து, மிக்க மனனே யறவொருக்கி வேறு செய்யும் வினேகளுடன், ருெக்க புலன்க ளவையடக்கி யுணர்வு தூய்தா வதன்பொருட்டால். 22

தலேயுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளரா தேயிருக்கு
நிலேயி லிருந்து கண்களேத்தன் மூக்கி னுதிமே லேநிறுத்தி
யலேயுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னே விட்டகல
வுலேயு மனமுள் ளடங்கவெனே யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்.

வே று.

எண்டிகழு மியோகத்தை யிப்பரிசே யெப்பொழுதுங்
கொண்டுபயில் வார்கடைக்கா லென்னேயே கூடுவரா
லுண்டியினின் மிகுவாருண் டறப்பார்மிக் குறங்கிடுவார்
கண்டுயிலே யறத்துறப்பா ரவர்க்கிதுகை வாராதால். 24

வே று.

துயிலு முணவுஞ் செய்தொழிலு மிகாமே குறைந்து தோன்ருமே, பயிலு மவனே யோகத்தைத் தன்பாற் படுக்கும் பான்

மையா, னயிலும் பொறிவிட் டவ்வறிவு தன்பா லடங்கு மப்பொழுது, குயிலு மியோகந் தலைநின்று னென்றுங் கவனைக் கூறலாம். 25

வேறு.

ப்பரிசு பயில்கின்ற யோகிகா லிலாவிடத்து
மெய்ப்பரிசு நடுங்காத விளக்குப்போல் விளங்குமா
லெப்பொழுதங் கவனுணர்வில் வுண்மையிலே சென்றிசையு
மப்பொழுது பரமானந் தத்தினையு மடையுமால். 26

வேறு.

யாதொன் றிந்தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கு, மியாதொன் றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி லிரண்டாகா, ரியாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனி மிக்க தொப்பதுண்டென்னு, ரியாதொன் றிந்த வறிவுக்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்றோர். 27

வேறு.

வஞ்சர் வேல்கொடு மார்பி னெறியினு
மெஞ்ச வேதழன் மூடி யெரியினு
நஞ்சி னூரழ னுக நலியினு
மஞ்சி டாரது வானந்த மாவதே. 28

போக மாய்த்துப் புலன்களைப் போக்கறுத்
தாகமா மெய் யறிவிடை யேயந்த
வேக மாய மனத்தினை மெல்லவே
யேக மாக விருத்திக லாதுநீ. 29

வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை
நீங்கி டாவகை நின்னு ளிருத்தியே
தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தைசெ யாமையாம்
பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ. 30

தேறு நெஞ்சின னுய்த்தன் செயலலால்
வேறு கண்டறி யாமெய் யறிவினு
லூறி லிந்த வுடம்புடன் வேறுபெற்
றேறி நின்றவ னேயின்ப மெய்துவான். 31

வே று.

யாவனொருவ னென்னையெல்லா வுயிர்களிடையு மென்னிடையே
மேவவெல்லா வுயிர்களேயும் வேறுகாதே மெய்காண்பான்
றேவர்பகைமுன் செகுத்தோனே யவனியாதெனினுஞ் செய்தி
மாவவனு கின்றேன்யா னதுநீயே தமையுறேல். [

எல்லாவுயிரு மொன்றுகப் பார்ப்பதியோக மெனவுரைத்தாய்
மல்லார்தோளா யிதற்குநிலே காணேன்மனமா கின்றவிது
நில்லாவியற்கைத் தாய்ப்புலனைக் கலக்குமதனை நிலேநிறுத்த
லொல்லாதெனவுங் காற்றடக்கற் கொக்குமெனவு முணர்கின்
றேன். 33

வே று.

பொய்மை யடையாப் புலனுடை மாந்தர்க
ளிம்மை யிடையு மறுமை யுலகத்தும்
வெம்மை யடைகிலர் மெய்மைவி டாரென்றுஞ்
செம்மை தெளியின் னஞ்செப்பு துங்கேளாய். 34

எல்லாத் தவமு மியற்றினின் றேனினு
மெல்லாக் கலைகளுங் கற்றுணர்ந் தோனினுஞ்
செல்லாக் கருமமெல் லாஞ்செய் தவனினு
நல்லான் வலியோகி நீயிது நண்ணுவாய். 35

வே று.

மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானினேடு மனபுந்தியு, மெண்ணு நீர்மைகளி லியானெனும் பதமு மெண்ணுமெட்டு மிவையன்றியே, பண்ணு நீர்மைகளின் மேல தாயுலகி லியாவை யுங்கொடு பரித்துடற், கண்ணு நீடுயிரு மாகியென் னுடைய மாயை நிற்பது கைவேலினேய். 36

வே று.

தேடும்பழைய வதிபூத மதிதெய்வத்தோ டதியெச்சங்
கூடும்பரிசு நின்றவெனை யறிவாரிந்தப் புழுக்கூடு
வீடும்பொழுது மெனைமெய்யே யறிவாரென்று னியாம்வெவ்
றுடும்பழைய மாயக்கூத் தாட்டுவிக்கு மம்மாயன். 37 [வே

எஞ்சுதலையி லதியெச்ச மாகின்றேனு னிறக்குங்கா
னெஞ்சுகவரு நெறிகளெலா மடைத்துநினையப் படுவதுநா

னஞ்சுபுலனும் பொறியைந்து மடக்கியறிவென் பாலதாய்த்
துஞ்சுமவர்க ளெனையடைவ ரெவ்வாறென்னிற் சொல்லக்கேள்.

வே று.

இந்த வுடலம் விடும்பொழுது யாவ னியாதொன் றினைநினை
ந்தா, னந்த வளவே யந்தப்பா வனையா லதனை யடையுமா, லெ
ன்ற னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத் திடைகொண் டென்பா
லாஞ், சிந்தை யொடும் * வா மளர்தொடங்கி லதனு லெனையே
சேருதியால். 39

நல்ல கரும யோகத்தும் ஞான யோக மதுதனினுஞ், செல்
லு மனனை மிகச்செலுத்திப் பிறிதொன் றினையுஞ் சேராதார்,
சொல்ல வரிய கதிரவன்மண் டலம்போற் றேன்றுந் தொல்
லோனை, யல்ல தடையா ரவனியற்கை யடையும் பரிசை யறை
யக்கேள். 40

எல்லாப் பொருளு மறிவானை யெல்லாப் பொருட்கும் பழை
யானை, யெல்லா ரையுந்தன் னிலைநிறுத்து வானை † யிரம்பச் சிறி
யானை, யெல்லாப் பயனு மீவானை யார்க்கு நினைதற் கரியானை,
யெல்லா விடத்து மிருடீர்த்த விளவெங் கதிர்போ லெழுவானை.

மருவற் குரிய வன்புடையார் மயங்கா யோக மனத்தாலே
புருவத் திடையே தன்னுடைய புரைதீ ருயிரைப் புகநிறுத்தி
யுருவத் தினைவிட் டிடிலிந்த யோகத் தாலே யவனேடும்
பொருவப் படுவ ரப்பொருண்மே லின்னம் புகல்வன் பொருவே
[லோய். 42

வே று.

யாதொன்றை மறைதெரிந்தோ ரழியாதென் றெடுத்துரைப்பர்
யாதொன்றை யவாவறுத்த யோகிகடா மெய்திடுவர்
யாதொன்றை யுறநினைந்தோர் காமமுத லியவிழப்ப
ரியாதொன்றைப் பரம்பொருளா மதனைச்சுருங்க வியம்புவன்
[கேள். 43

வே று.

அஞ்சுபுலன் வழியவை யடைத்தய லுருதே
நெஞ்சுதனை யிதயகம லத்திடை நிறுத்தி

---

* வாமளர்-அஸ்திரசஸ்திரங்களுடன் செய்யும் யுத்தம்.
† இரம்பச்சிறியானை-அத்யந்த சூட்சுமசொரூபனை.

யெஞ்சுத லினுயிர்வளியை யுச்சியினி லேற்றி
யுஞ்சுபுகு நெறியிதென யோகுட னிருந்தே. 44

ஓதலினி யற்கையினெ டோமெனு மெழுத்தை
வாய்தனி லுரைக்கமன மானது தனித்தே
மேதகுமெ னைத்தெளிய வாவிதனை விட்டோர்
வீதலினி யற்கையெனை யேயடைவர் மிக்கோய். 45

இப்பரிசி னுண்டொரறு திங்களள வென்னு
தெப்பொழுது மென்றனியல் பேரினைய லுற்றார்
கைப்படுவ னியானெனியல் கைப்பட விருந்தோர்
பொய்ப்பிறவி யானது மறித்தடைதல் பூணார். 46

வேறு.

ஏதமான தின்றியிவ் விரண்டுமாயு மியோகிதான்
வேதமோதி வேள்விதான மெய்த்தவங்கள் செய்துளா
ரேதுவாய நற்பதங்க ளெய்திவீடு மெய்துவா
ளுதலாலவ் வியோகமேசெய் யென்றுமாய னேதினன். 47

வேறு

விலங்கலனையாய் பலங்களுடன் வேண்டல்வேண்டா மையைவி
[ட்டுச்
சலங்கொள்வினைக ளவைசெய்வ னதனுலென்னை யவைசாரா
வுலண்டுவாயா னுற்றந்த நூலாற்கட்டுண் பதுபோலப்
பலங்க ணினைவா ரதனுலே கட்டுண் டாங்கே பட்டுழப்பார். 48

வேறு.

அறிவினு லென்னை யாக வறிந்து கொண் டமைதியாலே
பொறிவழி யடைத் தெப்போது மென்னையே போற்றி செய்து
நெறியினல் வழுத்தி வாயா லென்னையே நினைந்து நெஞ்சாற்
செறிதரு மிவர்கள் கண்டாய் தேவரிற் றெரியப் பட்டார். 49

வேறு

காலத் தாலும் பொருளிடத்துங் கணித்தற் கரிதா கியவென்னை
ஞாலத் தார்கள் புகழ்வரிய ஞான யாகங் களினுலே
கோலத் தால்வே ருகவுமெய்க் குறியா லொன்று கவுங்கொண்டு
சாலத் தாழ்வா ரவருடைய தன்மையினை நான் சாற்றக்கேள். 50

வேறு

தாங்கிய நீரை யெல்லா மிரவியாய்த் தலத்து நின்று
வாங்குகின் றேனு மீள மழைகளாய்க் கொடுக்கின் றேனு
மீங்குமெய் யுணரி லியானே யாதலா லியாதொன் றேனு
மாங்கருச் சனைசெய் கின்று ரென்னையே யருச்சிக் கின்றார். 51

ஞானமா யொன்றாய் நின்ற வென்னையே நானு வாகப்
போனதீ வினையின் மாந்தர் வேள்வியாற் பூசித் தத்தால்
வானமா முலக மேறி வாழ்ந்துமண் ணிடையே வீழ்ந்திட்
டீனமா மாசை யாலே யிறப்பது பிறப்ப தாவார். 52

எப்பொரு டனக்கு மியானெத் திருத்தலா லெனக்கி யாரு
மொப்பர்க ளினிய ரின்னா தாரென வொருவ ரில்லை
யிப்படி யறியு மன்பர் பக்கலே யானு நிற்ப
எப்படி யவரு மென்பா லங்ஙனே யமர்ந்து நிற்பார். 53

[illegible]ணையே முதலா யென்பா லொருக்கியென் னுணர்வார் நாளு
[illegible]னையே விட்டுத் தீமை புரியினு மவர்க ணல்லா
[illegible]ரணையேய் புயத்தா யென்றுங் கேடிலா வின்ப மல்லா
தாணையே யொருகே டில்லை யெங்கணு மவருக் கையா. 54

வேறு.

புத்திபொறை தவஞானம் புகழ்பழிதீக் கொலையொழிவு
சத்தியனற் சமைதமைநற் செபந்தானஞ் சாவுபிறப்
பத்திகொடு நிறைவின்ப மிடரஞ்ச லஞ்சாமை
யித்தனையுந் தோன்றுவதென் னிடைநின்றே யெனத்தெளிவாய்.

வேறு.

இரும்புவன மனைத்தினுக்கும் வித்துநா னெனைப்போக்கி யாதுமில்லை, வருந்தினுமென் பெருமைக்கு வரம்புரைக்க முடியாது வகுத்துச்சொன்னேம், பெருந்திருவை யுடையனமெய்ப் பெருமுயற்சி யனவென்று பேசுமிந்த, வரும்பொருள்க ளனைத்துமென தொளியினால் வருவனவென் றறிதிநீயும். 56

வேறு.

பலவினி யுரைத்தெ னிந்தப் பல்லுயி ரனைத்து மெல்லா
வுலகமு மொடுங்கி நிற்ப தென்னிலோ ரிடத்தி னுள்ளே

கலவல னவற்றோ டென்றுன் கஞ்சனு ருயிர்போய்த் துஞ்ச
வலைகடல் வளரா தேபேர்ந் தாயர்பால் வளர்ந்த பெம்மான். 57

உரைசெயற் கரிதாய் நெஞ்சி னுணர்விடப் படாதா யெங்கும்
புரையறக் கலந்து போக்கு வரவின்றிப் பொலிந்த தொன்றைக்
கரைசெயற் கரிய வர்ய புலன்களைக் கடந்து காண்பா
னரசமற் றியானே யென்னி லன்னிய மென்ன லாமோ. 58

காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற் படாத தொன்றைச்
சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்று
லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்று
வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா. 59

வே று.

மெய்யுறவுன்னை யென்னிலேவைத்தா லென்னில்வே றின்றி யொன்றுதற், கையுறவில்லை யதுசெய முடியாதாயினப்புயாச பயில்வாய், பொய்யறவதுவும் புரிகிலாயெனினுன் வினைகளை பொருட்டினுற் புரிவாய், செய்யுமவ்வினைக ளப்படிச்செயாயே வினைப்பயன் றவிரவேசெய்வாய். 60

வே று.

அத்தி ஞானம் வினையி னதனினு
மெத்தி யான மிகுமதின் மேலதாம்
வித்தி னுய வினைப்பயன் வீடுதல்
சித்த சாந்தி யதன்பின் செறியுமால். 61

வே று.

இருவகை யுயிர்க்கு மினியனுயின்ப துன்பமியா னின்ன தென் றறியா, தொருபொரு ளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொருவழிப் படரப், பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன்றெரி யுணர்வை யென்பாலே, மருவினின் றெழுகு மியோகியென் பவன்காண் மன்னமற் றெனக்குவே றினியான்.

உலகமுந் தானும் வேறிலா மையினுற் றுஞெரு பொருட்கு மஞ்சாதே, யலகிலா வுயிர்கட் கினியனு தலினு லவைகளுந் தன்னை யஞ்சாதே, புலவரா னவர்கள் புகழவே நிகழ்வான் பொருமையு மயக்கமுங் களிப்பு, மிலகிடா நெஞ்சத் தியோகியென் பவன்கா ணியாரினு மெனக்குவே றினியான். 63

ஒன்றினு மாசை யின்றியிங் தியங்க டம்வழி யொழுகிடா தொருக்கி, நன்றியி னேடு தீங்கினி தொத்து நல்வினை தீவினை துறந்து, பொன்றினு நோவுற் றழிதல் செய்யாதே பூரித்தல் வாடுத லின்றி, யென்றுமுன் பிழந்த பொருட்கிரங் காதே வரும் பொருட் கிச்சைசெய்யாதே. 64

வே று.

இகழ்பவர் நட்டாரென்ப தின்றியே யின்பதுன்பந்
திகழுவமான மானஞ் சீதமோ டழலின்றிமை
புகழ்பழி யிவற்றுளொத்து பொருந்திவா ழிடமொன்றின்றி
நிகழ்தரும் யோகிகண்டாய் மற்றெனக் குரியரோன். 65

வே று.

இற்றிவை யனைத்துமிட ரின்பமுத லியாவுந்
...ற்றமை விகாரமதை தொடர்ந்ததொகை கண்டாய்
...ற்றவ வுடம்பென வியம்புவது நல்லோ
...ருற்றவுட லுக்குரிய ஞானமு முரைப்பாம். 66

வே று.

மானமும் பிறர்தனை மதிக்கப் பண்ணலு
மூனமும் பிறவுயிர்க் குறுகண் செய்கையும்
யானெனுஞ் செருக்குமிவ் விகபரங்களி
லானபே ராசையோ டறுக்கு மாற்றலும். 67

பெற்றநன் மனையொடு பெண்டிர் பாலர்பா
லுற்றெழு மவாவிட லுடம்பின் றூய்மையு
மற்றவைம் பொறிகளின் வாயில் வாழ்க்கையுஞ்
செற்றமுஞ் சிறியவர் குழுவுந் தீர்தரும். 68

ஒருபெரும் பொருளையே யுளத்துள் வைத்தலு
மிருவினை கடப்பவ ரிடங்க ளெய்தலுங்
குருவினை வழிபடு குணமுங் குற்றமி
லுருவினை யுள்ளவா றுணரு முண்மையும். 69

முன்றிகழ் பிறப்பொடு மூப்பி றப்பினுற்
சென்றடை யிடும்பையைச் சிந்தை செய்கையு
மென்றிவை யனைத்துமற் றிவற்றி னுலினிச்
சென்றடை பொருளினைத் தெரிந்து கேளென. 70

வே று.

ஆதி யந்தமில தழி யாதுநின்ற பெருமைய
தோதி லுண்டதில யெனு மூனமின்றி யொளிர்வது
நீதி யின்க ணகிலமு மாகியெங்கு நிறைதலி
னேத ருங்கை செவிதலை கால்களெங்கு முடையது. 71

வே று.

காணும் புலன்க ளனைத்தி னுக்குங் கண்ணாய்நின்று காட்டுவது, பேணும் புலன்க டனக்கொன்று மில்லா தியன்ற பெற்றியது, பூணும் பற்றுத் தனக்கின்றி யெல்லாந் தானே பொறுப்பதது, மாணுங் குணங்க ளின்றியவை மன்னியனுப விப்பதது.

வே று.

பூதமைந்தி னகத்தினோடு புறத்தினும் பொலிகின்றதிங்
கேதமின்றி நடப்பநிற்பன வாயிருப்பத தின்னதென்
றோதரும்படி நுண்ணிதாகிய தொன்றதாகி யிருந்துமெய்ப்
பேதம்வந்தது போலநின்று பிறங்கவும்படு கின்றதே. 73

அருவமாயதி தூரமாயத ணித்துமா யதனைத்துமா
யுருவமியாவும ளித்துமீள வொழிக்குநாளி லொழிப்பது
பொருவிலாவொளி கட்கு முள்ளொளி யாகியேபொலி கின்றதி
திருமைவீடிய ஞானமோடதன் ஞேயமாகி யிசைந்தது. [ங்

ஆனவிப்பொருண் முன்புரைத்தவ வற்றினாலறி யும்பொரு
ளூனமற்ற மனத்தினாய்நல் லுடம்புமற்ற வுடம்புசேர்
ஞானமுற்று மவற்றினாலறி யப்படும்பொரு ணன்மையு
மீனமற்ற திறத்தினோடு சுருக்கமாக வியம்பினேன். 75

வே று.

உணர்வவி காரியென்றும் வினையெலா முடம்பினோடே
புணர்வன வென்றுங்கண்டான் பொய்யிலா மெய்யைக்கண்டா
னிணர்மலர் முடியாயெல்லா வினைகளுஞ் செயினுமான்மாக்
குணமிலி யாதலாலே யவற்றொடுங் கூடிநில்லான். 76

உன்னிய வானமெங்கு மொழிவற நிறைந்ததேனுந்
தன்னுடை நுண்மையாலே பிறவொடுஞ் சார்தலுண்டோ
பன்னிய விதுபோலெங்கும் பரந்துள னெனினுமங்கு
மன்னிய வீசனந்த வுடம்பொடு மருவமாட்டான். 77

இரவிதா னொருவனேயாய் நின்றிந்த வுலகத்தெங்கும்
விரவிய விருளைநீக்கி விளக்குறு மாறுபோலத்
தரவியா வருமுன்னில்லாச் சராசர வுடம்புதோறும்
பரவியா னுரைத்தமாயோ னொருவனே பரந்துநிற்பான். 78

ஓரின்மே லாகிநின்ற வுயிரினோ டுடம்புக்குள்ள
பேரினோ டிறப்புமூப்புப் பிறப்பெனு மிவற்றைவேறாய்ப்
பாரின்மே லறிவார்வீடு பற்றின ரென்றான்பார்த்தன்
றேரின்மே னின்றேவேதச் சிரத்தின்மே லிருக்குஞ்சீரோன். 79

வே று.

பற்று மாசின்மை யாற்பளிங் கொப்பது
வுற்ற நல்லறி வானதுண் டாக்குவ
தெற்று மின்பமல் லாற்றுன்ப மென்பது
சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே. 80

* ஓது மாசை யிதிற்பிறந் துள்ளது
தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது
பேது செய்வினை யோடறி வைப்பின்னற்
கேது வாய திராசத மென்பதே. 81

குறியு நீல மயக்கமுங் கோதிலா
† நெறிக ளான திகத்தலு நித்திரை
செறித லானது மற்றிவற் றூற்றிண்ணென்
றறிவை மாய்க்கு மதுதம மாவதே. 82

வே று.

உரைசெய் சத்துவ மின்பத் துய்த்திடு
மிரசதம் வினைகளோ டறிவை யார்த்திடும்
புரைசெய் திவ்வழுக்கையே பொருந்திப் போர்த்திடுந்
தரைசெறி புகழினுப் தமமென் கின்றதே. 83

வே று.

வாழுஞ் சத்துவ மற்றையவ் விரண்டையு மறைத்துத்
தாழு மற்றையவ் விரண்டுமத் தமோகுணந் தழைப்பின்

---

* ஓது ராக வுருவ முடையது-என்றும் பாடமுண்டு.
† நெறிக டம்மை யிகழ்தலு நித்திரை ,,

வீழுஞ் சத்துமந் தமங்களவ் விரசதம் விளைவி
னூழின் மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக் குளவாம். 84

வே று.

ஒத்துநல் லறிவுமிக்க யாதொரு போதப்போது
சத்துவந் தழைத்ததாகுந் தாங்கரும் வினைகளேகொண்
டுய்த்துவந் தாசைகூர லோபம்வந் துற்றபோது
மத்திம குணமேசால வளர்ந்ததென் றறிநீமன்னு. 85

வே று.

தக்கது தகாதென்றொன்றைத் தானறி யாதபோது
மெக்கரு மங்கள்மாட்டு மிகழ்ச்சியோ டிருக்கும்போது
மொக்கமெய் மயக்கத்தோடு முறக்கம்வந் துற்றபோது
மிக்கது தமமேயென்று விசயநீ யறியவேண்டும். 86

வே று.

தக்கசத் துவமே நிகழ்ந்தபோ திறந்தோர் தெய்வயோ னிக ளிலே சார்வார், மக்களிற் பிறப்பா ரிராசத குணமே வளர்ந்த போ துடம்பினைத் துறந்தோர், மிக்கெழுந் தமமே விளைந்தபோ திறந்தோர் விலங்குச்சா திகளிலே வீழ்வா, ரொக்கமற் றிவற் றின் பலன்களுந் தெரிய வுரைக்கின்றே னிவற்றையு முணர்வாய்.

அருங்குண மாய சத்துவ பலமா மழுக்கற விராசத பலமாம், பெருந்துய ருழைத்த றமோபல மாகும் பேதைமை பேசிய மு றையே, பொருந்திய விந்தக் குணங்கண்மூன் றூலும் பூதசா லங் களுக் கெல்லாம், வருந்திரு வாய ஞானமோ டுலோப மயக்க மென் றின்னன வருமால். 88

சத்துவ மாந்தர் பரகதி யடைவர் தமத்துளோ ரதோகதி சார்வார், மத்திம குணத்தோ ராயினோர் நடுவின் மாநுடப் பிற வியாய் வாழ்வா, ரித்திற மாய வுருவமே விகாரி யானவி காரி யென் றிவற்றை, மெய்த்திற னுக வறிந்தவ னறிந்தப் பொழு திலே வீட்டின்ப மடைந்தான். 89

உடம்புட னிருந்தே யுரைத்தவிக் குணங்கண் மூன்றையு முள்ளவா றறிந்து, கடந்தவன் பிறப்பு மூப்பிறப் பாதி யாகவே கட்டுறாக் கின்ற, விடம்புரை யிடும்பை யாவையுங் கடந்து வீட்

டின்பம் விளைபவ னென்றான், றடங்கட லிடையே வளர்ந்தவ
னவற்கு வேறிது தனஞ்சய னுரைப்பான். 90

வே று.

வேர்மே லதுதலை கீழது வீவில் லதுவேதத்
தேர்மே வியவிலை மேவிய தியாவும் புகறலினு
லார்மே வியவசு வத்தம தெனவே யரசதனின்
பேர்மே யதுபெரு மாயைசெய் பிறவிப் பெருமரமே. 91

கனவுந் திகழ்கழு தாழியு மிருகந் தர்வநகரு
மெனவந் தழிதலி னுலுரு வதுவின் றியதியாது
முனம்வந் திடுமுத னுளொடு முடிவின் மையினுலே
தனதந் தமுமுத லுந்தெரி தரவில் லதுதானே. 92

வே று.

...ந்திர மாயவிந்த மரத்தினைத் துறவென்கின்ற
...ந்திரவாளால்வெட்டித் தற்பர மாகிநின்றே
...ந்திர சாலமென்ன * யாவுமென் னிடையேகாட்டு
...மந்தமி லாதவென்னை யடைகையே யடுப்பதையா. 93

துன்னிய வாசைகோபங் கடந்தவர் காணத்தோன்று
மென்னுரு வியற்கைகேட்கி லியாவையுங் காட்டுகின்ற
மன்னிய வொளிகள்காணு வகையதாய் வந்துசேர்ந்தார்
பின்னியல் வேறென்றுகாப் பெற்றிய னென்றுபேசும். 94

குடந்தொறுந் தோன்றுகின்ற † காயமுங் குலைதற்கேற்பத்
தடம்புன ரூறுந்தோன்றுஞ் சந்திரன் றானுமென்ன
வுடம்புகடோறும்வேறு யுயிரென நின்றேயந்த
விடம்படு § புலன்களாறு மியல்பினி லியற்றுவேனுன். 95

வே று.

அஞ்சுத லின்மையு மறிவை யாக்கலு
நெஞ்சினை யடக்கலு நிலைகெ டாமையு
வெஞ்சின மின்மையு மெய்மை கூறலுந்
தஞ்சென வேள்வியுந் தவமு மாக்கலும். 96

---

* யாவையுங் காட்டுகிற்கும்-என்றும் பாடமுண்டு.

† காயம்-ஆகாயம்.

§ புலன்கள் ஆறு-சுரோத்திரம், சட்சு-சிங்குவை-கிராணம்-துவக்கு-மனம்.

மறைபயி றலுந்தனை மதித்தி ராமையுங்
குறளைக டவிர்தலுங் கொல்கை மாற்றலும்
பிறர்பிழை பொறுத்தலும் பேரொ ழுக்கமு
மறன்வலி தானமோ டருளை யாக்கலும். 97

இருவகைத் தூய்மையு மிந்தி யங்களை
யொருவழிப் படுத்தலு முள்ளிட் டன்னவை
செருவருஞ் சிலையினுய் தெய்வத் தன்மையோர்
மருவிய தொழிலென மதிக்க வேண்டுமே. 98

வே று.

தீமைசெய் யசுர ரானோர் செய்கையைத் தெரிக்கி லொன்றை
யாம்வகை யெனமற் றுகா தனவென வறித லில்லார்
தூய்மையுந் தூய வாய வொழுக்கமுந் தொடக்கு விட்டார்
வாய்மையொன் றுனு மில்லார் மயக்கமே மருவா நின்றார்.

மற்றவர் தம்மை யிந்த மாநுட ரானே ரியார்க்குங்
கொற்றவ கீழா னோரைக் கொடுமையா லரவொப் பாரை
யற்றமி லிடும்மை சேரு மாசுர யோனி யாய
புற்றவை தோறு மியானே புகப்புக விழுத்து கின்றேன். 100

வே று.

சாத்துவிகர் தேவரையே சரண்புகுவர் தாமதர்கள்
காத்தல்புரி வனபேயும் பூதமுமாய்க் கடைப்பிடிப்ப
ரேத்தரிய குணமிவற்றி லிராசதமாங் குணமுடையோ
ராத்தரென வியக்கரையு மரக்கரையு மடைகுவரால். 101

வே று.

சத்துவ குணத்தோ ருண்டி யுரைத்திடி லழகு சார்ந்து
தித்தித்த சுவைய வாகி நெய்த்துச்சிக் கெனவு சேர்ந்து
வத்தித்து வலிநோ யின்மை யறிவுநல் லாயு வின்பம்
வத்திக்கச் செய்யு மிந்த வுணவுகண் மடங்க லன்னாய். 102

இப்படி யன்றி வேறு யிராசத ருணவு கேட்கிற்
கைப்பன புளிப்பு வர்ப்புக் கூர்ப்பன கடிய வெய்து
நெய்ப்பயி னெருப்புப் போலச் சுடுவன விவற்றி னாலே
மெய்ப்படு நோயு நெஞ்சத் திடும்பையும் விளைவ வேலோய் 103

ஆசினை யடைந்த நெஞ்சிற் ருமத ருணவு கேட்கில்
லூசின பழஞ்சோ றெச்சி லும்பர்பூ சனைக்கா காமை
யேசின வெந்தி லாத வினையன விவற்றி னாலே
காய்சின முதலா யுள்ள துயரெலாம் விளைவ கண்டாய். 104

வே று.

தீர்த்த யார்க்குஞ் செவிக்கினி தாயின
வார்த்தை மாமருந் தேயென லாவதா
வோர்த்து மெய்மொழி கூறுத லோதுதல்
வார்த்தை யாற்பண்ணு மாதவ மாவதே. 105

தெளிவி னெஞ்சைத் தெளியப் பிடித்தலுங்
களிசெ யும்முளத் தைக்களி மாற்றலுங்
குளிர்வி லாமையு ளத்திற்கொ டாமையு
மெளிதின் மானத மாதவ மென்பதே. 106

தலைமை யந்தணர் தேவர் குரவர்பான்
மலைத லின்றி வழிபடு வாழ்க்கையுங்
கொலை துறத்தலுங் காமங் குறைத்தலுங்
தலைவ காயத் தவமெனப் பட்டதே. 107

வே று.

தீத்தவமும் வடிவேலோய் செப்பியவிம் மூன்றுளுஞ்
சாத்துலக மகிழ்வெய்தச் செய்கின்ற வருந்தவத்தி
னூர்த்துவரும் பயன்வேண்டா தாகின்ற வருந்தவந்தான்
சாத்துவித தவமென்று சாற்றுவது தக்கோரே. 108

வே று.

வசையிறவ முடையரென மாநுடர்கொண் டாடுகைக்கு
நசையினொடு பொருள்பெறவுஞ் செய்கின்ற நற்றவத்தை
விசயவுனக் குரைசெய்தேன் மிகப்பெரியோர் செய்திடினு
மிசையவறி மற்றிதனை யிராசதமாந் தவமென்றே. 109

பேதைமையை மிகவுடைத்தாய்த் தன்னுயிர்க்கும் பிறவுயிர்க்கு
மேதமுறு பெருந்துயருங் கேடுமே யியற்றுவதா
யாதவனும் பனியுமுழன் றாற்றுகின்ற வருந்தவந்தான்
றாதலரு நெடுமுடியாய் தாமதமாந் தவமாமே. 110

முன்செய்கா ரியப்பொருட்டு மின்றியே முடிதிதனுற்
பின்பொருநற் பொருள்விளையு மென்பதுவும் பேணுதே
நன்குடைய காலத்தே நல்லிடத்தே நல்லவர்க்குத்
தன்பொருளைக் கொடுக்குமது சாத்துவித தானமே. 111

கொண்டுசெயத் தகுங்கரும மெனுங்குறிப் பொன்றின்றியே
பண்டுசிலர் செய்ததற்காப் பரிவோடு பண்ணினவு
முண்டிதனுன் மேல்விளைவென் றுணர்வோடிச் செய்வனவு
மெண்டிசையு நிறைபுகழா யிராசதமாந் தானமே. 112

வாயாத தொருபொருளை வழங்காத காலத்தே
யேயாத நிலத்திடையே யிழிந்தகுலத் தவர்களுக்கே
யாயாத வறிவினெடு மப்பிரியத் தொடுங்கொடுத்தல்
சாயாத பெருந்திறலோய் தாமதமாந் தானமே. 113

வேறு.

நித்த மாய வினையி னெறியினை
மத்தர் போல வொருவன் மயக்கினுற்
பித்த னுய்விடு கின்றவப் பெற்றியைச்
சித்த தாமதத் தியாகமென் கின்றதே. 114

மெய்வ ருத்தமுண் டென்று விடுவதிங்
கைய மின்றியி ராசதத் தியாகமாங்
கைவ ரும்பல மாசைகை மாறவே
செய்வ செய்வது சத்துவத் தியாகமே. 115

வேறு.

யாவ னொருவன் றன்னுடம்பை யானென் றிருக்கு மியல்பொழித்தா, னியாவ னொருவன் றன்கரண மியாதொன் றேடும் விழைதலிலா, னுவ னவனிவ் வுலகத்தை யடையக் கொன்று னயினுமோர், பாவ மில்லை யவன்கொன்ற பழியு மில்லை பார் மன்னு. 116

நன்ருய் ஞானத் திரளாகி நானு விதமாய் விரிந்தெங்கும்
பொன்று நின்ற பூதங்க டோறும் பொன்றுப் பொருளாகி
யொன்ருய் நிற்ப தொன்றினையப் படியே யுணரு முணர்வதனை
யன்ரு மென்னுர் சாத்துவித ஞான மெனவே யுமைப்பரால். 117

ஊனப் படுமிவ் வுடலேறு முள்ள பொருளை யுணராதே
யீனப் படக்காண் கின்றதிரா சதமா ஞான மதுவன்றி
ஞானத் திரளாய் நின்றதையோ ருடம்பி னிடையு நாட்டிடை
தானத் திடையு மடங்கக்காண் பதுதா மதமா ஞானமே.[யோர்

வே று.

வீதலும் பற்று மேலோர் வினைப்பயன் வேண்டல் வேண்டாக்
காய்தலொன் றின்றிச் செய்யுங் கருமஞ்சாத் துவித கன்ம
மாய்தரும் பலத்தி னேடு மகங்கர மத்தி னேடு
மேய்தருங் கரும மெல்லா மிராசத கரும மாமே. 119

குலைபெரும் பற்று மேலோர் கூறிய நீதி யோடுங்
கலைதெரிந் துணர்ந்து மெய்மை கடைப்பிடி யாமை யார்க்கு
மலைவருங் கேடு நாச வலியிவை யவிவே கத்தால்
...தவச் செய்வ தெல்லாந் தாமத கரும மாமே. 120

...ற்றுமாங் காரந் தானும் பழுதறத் துறந்தி யாவு
முற்றெழு முயற்சி யோடு நிலைமையி னேடு மொன்றி
யெற்றுமோ ரிழவு பேற்றிற் றுன்பமீ தின்ப மென்று
சற்றுமோர் சலிப்பி லாத தலைவன்சாத் துவித னென்பான். 121

வே று.

வினைப்ப யன்றனை வேண்டலும் வேட்கையு
மெனைத்தி டாமையுந் தூய்மையி லாமையும்
நினைப்பின் வாட்டமு நீடு மகிழ்தலு
மினைத்தின் வாழ்வரி ராசத மாந்தரே. 122

மனமொ ருக்கலும் வான்கலை நுல்களைத்
தனமெ னக்கொடு கற்கலுந் தக்கவ
* ரினம கிழ்த்தலு மின்றியுண் டாகிய
சினம்வி டுக்கலார் தாமதஞ் சேர்ந்துளார். 123

ஈன மற்ற துறவற மில்லறம்
ஞானம் பற்றொடு நல்வினை தீவினை
யான வஞ்சுவ வஞ்சத்த காதெனத்
தான றிந்தது சத்துவ புத்தியே. 124

---

* இன மகிழ்த்தலு மின்றி முடிப்பதோர்-தின முடித்திடார் தாமதஞ் சேர்ந்துளார்-என்றும் பாடம்.

தருமம் பாவந் தனக்குச் செயத்தகுங்
கருமஞ் செய்யத் தகாத கருமங்க
ளருமை யாலறி யாத வறிவதே
யிருமை யாய விராசத புத்தியே. 125

பாவ மாகத் தருமத்தைப் பார்த்தலு
மாவ தாமென் றடாதது நோக்கலுந்
தீமை செய்கின்ற சிந்தனை தீங்கிலே
போவ தாவதுந் தாமத புத்தியே. 126

வேறு.

மனஞ்செ யுந்தொழின் மன்னுயி ரின்றொழி
லினஞ்செ யிந்தியஞ் செய்தொழி லென்றிவை
கனஞ்செய் தேறிலுங் கண்டுபொ றுத்தலுஞ்
சினஞ்செ யாமையுஞ் சாத்திக திருதியே. 127

துன்ப மாய்விடம் போன்று தொடக்கத்தி
லின்ப மாகிவி ளைவிடம் யாவர்க்கு
மன்ப வாரமு தேயென லாவதா
மென்ப சாத்துவி கந்தரு மின்பமே. 128

பொருத்த மாய்ப்புல னோடு பொறியிலே
யருத்தமா யெழுங் தாரமு தென்னலாய்
விருத்த மாய்முடி வில்விட மாகியே
யிருத்த லாகுமி ராசத வின்பமே. 129

தொடரு ரக்க மயக்கொடு சோம்பினாற்
படவு தித்ததாய் பண்ணும் பொழுதினுங்
கடன் விரைந்து முடிந்த காலத்தினு
மிடர் விளைப்பது தாமத வின்பமே. 130

வேறு.

கறைசெயும் புலன்களைக் கரண நான்குடன்
றுறைதுறை யடக்கலுந் தவமுந் தூய்மையும்
பொறையொடு கல்வியும் பொருந்து ஞானமு
மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே. 131

தலைமையுங் கொடையொடு தறுக ணண்மையு
நிலைமையுங் கீழ்ப்படா நெஞ்சி னீட்டமுங்

கொலைபயில் போர்களிற் புறங்கொ டாமையுஞ்
சிலைமலி தோளினு யரசர் செய்கையே. 132

உழுதொழில் பசுக்களை யோம்பல் வாணிகம்
வழுவறச் செய்கையே வணிகர் வாழ்க்கையாம்
பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே
விழுமிய தொழில்கள்வே ளாளர்க் கென்பவே. 133

வே று.

என்னைப் பற்றிக் கொடுநின்றே யெல்லா வினையு மியற்றினற், பின்னைப் பிறவாப் பெரும்பதமென் னருளினலே பெறுங் கண்டாய், நின்னைத் தொடரும் வினையெல்லா மென்னை நினைந் தே செயில்வினைக, டன்னைக் கடத்தற் கருந்துன்ப மெல்லாங் கடக்கத் தகுதியால். 134

வே று.

என்னையே நினைந்தெழவுன் மனத்தினையென் னிடையேவை
யென்னையே நினைந்திருநீ மற்றெனக்கே பூசனைசெ
யென்னையே குருவாக்கொள் ளெப்போது மிதுசெய்யி
லென்னையே வந்தடைதி யிதுமெய்யே யிதுமெய்யே. 135

இருவேறு வகையாய வெவ்வேறு வினைகளையு
மருவேனென் றறவிட்டு மாயையினுன் மறைப்பரிய
வொருவனையே பற்றுதியப் பற்றினு லுனைப்பிறவிக்
கருவேலை கடந்தேறக் கைதருவேன் கதிர்வேலோய். 136

வே று.

வேதநூல்களின் முடிவினை வியாதனிற் பின்ன
ளோதமாக்கட லுலகினுண் டாக்கிய வுரவோன்
கோதிலாநெறி யுணர்ந்த கோவிந்த மாமுனிவன்
பாததாமரை பற்றிவீட் டின்பமே படைத்தான். 137

வே று.

ஆற்றியல் வழுவிய புலன்க ளைந்தையும்
பாற்றிய சங்கர பகவற் பாதனென்
றேற்றிய பெயரினு னருளினு லியான்
சாற்றின னிப்பெருந் தரும நூலையே. 138

ஈசுரகீதை.

பூதமைந்தோ டிரவிமதி புருடனுகிப் புணர்ந்தென்றும்
பேதமில்லா வறிவுருவாய்ப் பிறங்குகின்ற பேரொளியோ
ஞதிமூவர்க் கறிவரியோ னரிவைபாக னுமமலன்
பாதபங்க யங்கடலே வைத்தேபணியும் பரிசினனுல். 1

அறிவென வுரைக்கப்பட்ட தவனுடை யுருவுதன்னே
ருறைவிலா நிமலன்சாந்த னுண்ணிய னென்றுமுள்ளோன்
செறியுமெப் பொருட்குமுள்ளாய்ச் சின்மயமாயே சான்றுய்ப்
பிறிதரு மவித்தைக்கெட்டாப் பெற்றிய னென்றுனீசன். 2

யாதொரு பொருட்குமுள்ளா யிருந்துள வறிவுதன்னே
மேதகு புருடனென்று முயிரென்று மீசனென்றும்
பேதமில் காலமென்று மனமொடவ் வியத்தமென்று
மோதிடு மறைகளென்றே யுரைத்தன னெழிவிலீசன். 3

பந்தமதி லொருக்காலும் பற்றுணு னப்பந்தஞ்
சிந்தைசெய் துந்தான்செய்யான் செய்வானு யேநிற்கு
முந்தியவான் காற்றனனீர் மண்ணல்லன் முழுதுமா
யந்தமிலா வநனந்த வறிவுருவே யவன்வடிவம். 4

அறிவினே யுடையராகி யருமறை முடிவுகண்டோர்
செறியுமெப் பொருட்குஞ்சான்றுய்ச் சின்மய மாயேதன்னிற்
பிறிதரு மவித்தைக்கெட்டாப் பெற்றியோ டெங்குநிற்கு
மறிவென வுரைப்பரல்ல தயலொன்று மின்மைகண்டே. 5

வேறு.

அழியா தெங்கு முளதாகி யனேத்துட் புறம்புந் தானிரம்பி
யொழியா வறிவா யொருகுற்ற முறைத்தற் கரிய தொருபொரு
ளழியா மாயை யதனுலே காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடு [ளே
மழிவா யினதென் ஞென்றுமிலா திருக்கு மதுவே யியல்பென்றுன்

பூதங்க ளேவையுந் தன்பாற் புணர்ந்திட நிற்றல் கண்டே
பூதங்க ளேவற்றி னுள்ளும் புறம்புந்தா னிற்றல் கண்டோன்
பேதங்க ளனைத்து மில்லாப் பிரமமே யடைந்து வேறு
மேதங்க ளனைத்தும் விட்டோ னென்றிட லாகு மன்றே. 7

வே று.

யாவனி யாதொரு போதித யத்தே
மேவிய வாசையெ லாமற விட்டா
னேவரு மின்னமிர் தாயவ னப்போ
தோவலி லாதொளிர் வீடடை வுற்றான். 8

வே று.

ஆறுபல கூடியுல கத்தலை கடற்கே
வேறறவுண் மேவியுட னுகும்வினை வேபோ
லீறில்பர மாயருவ தாயபிர மத்தோ
டாறுமறி வானவை யடங்கியிடு மன்றே. 9

வே று.

...டப்பவனு னெப்பொழுதும் பரம்பரயோ கிக்கிருந்து
...த்துவனு னனவொடுக்க மிலாஞான யோகத்தாற்
கடைத்திடுமென் றனையாகக் கெழுமியயோ கானந்தத்
திடைப்படலா னடஞ்செய்வே னெல்லையில்பே ரின்பத்தால். 10

வே று.

சித்திரையு ளுதவதில் வாயுவை நிறுத்திப்
பத்தியொடு சாந்தியைய டைந்தபர யோகத்
துத்தமர்க ளாதலுத யாத்தமன மில்லாச்
சுத்தவொளி யோடவ்வொளி கண்டனர்க ளேயோர். 11

வே று.

துறவின ரறிவிடைத் தோன்றுஞ் சோதியை
யுறவினி லறிபவர்க் கெளிய வுண்மையைப்
பிறிவினி லறிவரி தாய பெற்றியை
யறிவினி லறிபவர்க் கருளு மண்ணலை. 12

வே று.

சுரம்பையினுள் ளேயிதயக் குகையின்மறைந் திருக்கின்ற
பரம்பொருளைக் கண்ணாலே பார்த்துப்பல் காற்பணிந்து
கரந்தலையிற் குவித்துத்தங் காதல்கரை யழிவுறநின்
றோர்ந்தரவோங் காரத்தை யுச்சரித்தர் ருபரீடத்தால். 13

கரணமெல்லா மொடுங்கினவர் காயத்துள்ளே கதியாகிப்
பிரமயோனியா யுள்ளபெரும வென்றும் பிறவாதாய்
மரணமில்லா நின்செம்பொன் வடிவேபரமாய் மற்றெதினும்
பரமமா யுயிர்க்குயிராய் நிற்கும்பரமாய்ப் பார்க்கின்றேம். 14

ஒருமறை யனந்தசாகை கொண்டுள துருவமொன்றி
னருமையை யறிவிக்கின்ற வப்படி யறியவுன்றன்
பெருமையை யறிவார்சாந்தி பெறுபவர் பெறுதாரெல்லாங்
கருமய லுறுவார்சாந்தி கனவிலுங் காணமாட்டார். 15

யோகியாகி யுயிராகி யுணர்வானுகி யிணையில்லா
வேகனுகி யிருந்தானு மரியுமயனு மீசனுமாஞ்
சேகிதாவுந் தாதாவுந் தீயுமதியுந் தினகரனு
மாகிவெவ்வே றனைத்துருவு மானுயெனவே யறைகுவரால். 1[illegible]

வேறு.

கரண மியாவையுங் கடந்திருள் கடந்துனைக் கண்டவ
த்த, வருண மானசின் மாத்திர நேத்திர முதற்புலன் மன்னு
செல்லாப், பிரம மேகமாம் புருடனேர் பிறிதிலாப் பெருமை
யாற்பேச் சற்ற, பரம மான்முதற் பகுதிநிர்க் குணம் வெறும்
பாழென நிகழ்கின்றார். 17

வேறு.

ஓது மொலியூ றுருச்சுவை நாற்றந் தனக்கற்
றூதி முடிவில் பரமா யசிந் திதமாய்ப்
பூத மனைத்தி னுக்குமுள் ளாய்ப்பு றம்புமாஞ்
சோதி நினை யறிந்தார் துஞ்சார் பிறவாரால். 18

பலவுரை செய்குவ தென்பல பரசத் தியினு
லுலகமெ லாமெனி லேயொழு கவெ னுள்ளொழியத்
துலகுப ரப்பி ரமமா கியசோ தியதா
யிலகுவ னெனெனில் வேறில் லையோ ரன்னியமே. 19

வேறு.

பின்னிய பகுதியாம் பிரதான மாயையு
மன்னிய புருடனு மானு மாதியாய்த்
துன்னிய விகாரமுந் தொல்லை யீசனி
லன்னிய மின்மையா லவனே யாகுமால். 20

வே று.

அவனேபாச மவனேகட்டுண் டவனேகட்டு மதிபதியு
மவனேயவனே யொருவர்களு மறிவாரில்லை யனேத்திற்கு
மவனேபசுக்க ளாகின்ரு னனேத்துமாகி யுள்ளானு
மவனேயனுதி புருடனென வவனேயறிவா ரறைகுவரால். 21

என்னேயுற நினேப்பவரி லெங்கேனு மொருவனவன்
றன்மதியைக் கடந்தருளாற் றன்னிதயக் குகைதன்னிற்
பொன்மயனுப் புராணமாம் புருடனுப் பொருந்துமெனி
லன்னியம தறவறிவா னவன்பரமத் திடையடைவான். 22

வே று.

என்னுெழிய வில்லைசக ழியானவ் வுருவல்லே
ன்னிலொரு மாயையுல குக்குமுத லாகு
னுருவ மானவெனே யன்றியது நாளுந்
னியல்பி னுனிகழ்வு றத்தகுவ தன்ருல். 23

வே று.

ஈனஞ்செய்யு மஞ்ஞான விருளைக்கடந்து மேலான
பானந்தனக்கே யுளதான பரமவொளியாம் பரம்பரனே
ஞானந்தன்னுல் வேறறவே நானென்றறிந்த நல்லோனவ்
வானந்தமதாம் பிரமமய மாகிவீடே யடைகின்ருன். 24

ஒப்பதுமிக் கதுகுறைந்த வொன்றுதனே யொழித்தில்லா
தெப்பொருளெவ் வொளிகட்கு மெவ்வொளிதா னுெளியாகுஞ்
சிற்பரமா காயத்தே திகழ்கின்ற வதுதெளிந்த
வப்பெரியோ னுனந்த மாய்ப்பிரம மாகின்ருன். 25

வே று.

புன்மய கோசமுள் புக்கொ ளிக்குளே
நன்மைய தாகிய ஞானக் கண்ணினுற்
சின்மய மாய்த்திகழ் தேசை நோக்கிய
தன்மையால் வியோமகற் ருமங் காண்பரால். 26

வே று.

எங்குமுள னுயிறையா யேகனு யெல்லாப்பூ
தங்கடொறு மறைந்திருக்குந் தன்மையனுச் சராசரங்கட்

இங்குயிரா யுள்ளாகு மிறைவனொரு வனையுமறிந்
தங்கடைவார் சாந்தியினை யடைவரல்லா தவரடையார். 27

வேறு.

யோகினி லுளமென்பா லொருபடி யுறவைத்தே
யேகவெ னிலைகண்டா ரவரேன தியல்கண்டார்
பாகம தறுமொன்றும் பலவுரு வமுநானே
யாகவு மெனையன்பா லறிஞரு மயலன்றால். 28

வேறு.

உதியாமலென்று மொழியாமை நின்ற வொளியாகி யென்று முளதாய்த், திதியாய் நிறைந்து தெளிவாகி யங்கொர் செயலான தின்றி யருளான், மதியாளர் தங்க ளகமே யகண்ட வடிவாய் நிகழ்ந்த வடிவே, பதியாகி யென்று மழியாமை நின்ற படியாகி நின்ற பரனன். 29

வேறு.

சுத்தமா யென்னைக் கண்டேத் தோற்றமுந் தோன்றாதான
வுத்தம யோகமெல்லா யோகிலும் பரமயோக
மத்திற மின்றி யென்னை யாயிரங் கோடி காலஞ்
சித்தம தொருக்கி நாளுஞ் சிந்தையிற் றிகழக் காணார். 30

வேறு.

மறைவினி லாகினும் வலியினி லாகினும்
பிறர்பொருள் வவ்வுதல் பெரிய கள்ளமாங்
கறையுறு மரிவையர் திறங்க ளுவிலும்
பிறழ்வற மறப்பது பிரம சாரமாம். 31

ஓதுமா லம்பன மொன்று மின்றியே
போதமும் போதகப் பொருளு மென்றுணர்
பேதம தன்றியே யிருந்த பெற்றிநற்
சாதன மாகிய சமாதி யென்பரால். 32

வேறு.

தாரணை யாயா மத்திற் றகுதிபன் னிரு மடங்காந்
தாரணை தன்னிற் றியானந் தானுமப் படியே நன்றாந்
தாரணி தன்னின் ஞான சாதன மாஞ்ச மாதி
பேரணி தியானந் தன்னி லேற்றமிப் பரிசே யென்பர். 33

வே று.

* நீரினூற் செழும்ப தானவவ் விடங்க ணெருப்பினல் வெந்த வவ் விடங்க, ளூருசெந் துக்க டேற்சனர் தூரால ருதிர்ந்திடு சருகுபுற் றிடங்கள், கோரமாம் பயிங்க ளுள்ளிட மிடிந்த கோயிலூற் சந்திகண் மயான, மாரவா ரங்க ளுள்ளிட மசுத்த மலக்கணு மனத்தினுக் கதனல். 34

† வருத்தமா யுடல வாதையைப் பற்று மனமது நடுநடுங் கிட்டுப், பொருப்பினிற் குகைகள் புண்ணிய தேசங் கோயில்கணதிகளின் கரைக, ளிருப்பறு மனைதா னூர்வது கடிப்ப தின்றியே காந்தமா யுள்ள, வொருத்தரு மறியா விடத்திலே யென்னை யுன்னுவான் மனனெருப் படுவான். 35

வே று.

[illegible]ரியி விருந்து பயமின்றிச் சாந்தனுகித் தனக் கிசையு
[illegible]னிவர் மொழியு மாதனங்கண் மூன்றி னென்றி லேமூக்கி
[illegible]னுனியைச் சிறிதே கண்விழித்து நோக்கியாது நோக்காதே
[illegible]யினிய தன்பா லேயிருந்த வென்னைப் பாவிப் பதியோகம். 36

சகலசத் தியுமு டைத்தாய்த் தமனிய மயமாய்த் தாரம்
புகலுமெய் பொருளா யென்றும் பொன்றுரு தாகி யெங்குந்
திகழொளித் திரளா யுள்ள தெய்வமாய்த் தெரிக்கொ ணுதாய்
நிகழுதற் பரத்தி னேரே நித்தலு நெஞ்சை வைப்பான். 37

வே று.

மிக்கபரஞ் சுடரான விமலனையும் விளம்புற்ற
வக்கமலத் தேதனையு மயலாகா வகைநினைவா
னக்கரமாம் பரமாகா சத்துவனைத் தானெங்கு
மொக்கநினைந் தேபின்னை யொன்றுநினை யாதொழிவான். 38

வே று.

அன்னிய மறவன லோனைக் காட்டிய
பன்னிய புருடனும் பஞ்ச விஞ்சகன்
றன்னையே சகலகத் தாவாத் தன்னுரு
வன்னியின் சிகையதா மதித்து நோக்குவான். 39

---

* விலக்கைக் குறிப்பது. † விதியைக் குறிப்பது.

வே று.

சொன்னதத் துவங்க ளெல்லாஞ் சோதனை பண்ணிப் பின்னைப்
பின்னதத் துவமொன் றில்லாப் பிரமநா னென நினைந்து
பன்னரு மோங்கா ரத்தாற் பரமமாம் பரமா யுள்ள
வென்னிலே தன்னை வைத்திங் கென்மய மாகி யுள்ளான். 40

வே று.

ஏசி லிந்தவி யோகா லெனையடைந்
தாசை கோபம் பயமற்ற வான்மராய்ப்
பாச மற்றெனைப் பாவித்த பாவத்தா
லாசி லென்மய மானார னேகரால். 41

வே று.

பொய்யில் பத்தியாற் றுறவாற் போதம் பொருந்தும் பு
யினாற், செய்யும் பூசை யேபூசை செய்யுந் தொழில்க ளெல்லா
விட், டய்யம் பண்ணி யுண்டொன்று மாசைப் படாதா ரெனை
யடையு, முய்யும் பரிசு மறைந்த பொரு ளுங்கட் கிரங்கி யுரை
த்தனனால். 42

வே று.

பத்தியையென் பாலுடையா னெவ்வுயிர்க்கும் பரிவுடையா
னைத்தாலங் தீங்கடையா னெடுங்கியவுள் ளமதுடையான்
புத்திமன மென்பாலே பொருந்தியபா வனையுடையா
னெத்தனையும் பொறையுடையா னியாவரினு மெனக்கினியான்.

பன்னியயோ கொழிவில்லான் பற்றிலான் பாவகத்தோ
ரின்னவிலா னாரம்பித் திடுவதொழி வதிலான்
றன்னைவெரு வுதலொன்றாற் றுன்வெருவ றுனில்லா
னென்னதியா னெனவில்லா னென்றுமெனக் கினியான். 44

வே று.

துயரு றுதசந் தோட மேவியே
செயலெ லாமுதா சீன னாகியே
யயல ராயினா ரன்ப ரின்றிவா
ழியல்பி னானெனக் கினிய னாயினான். 45

துதியி னிந்தையிற் றுல்லிய னுயெனிற்
றிதிய டைந்துசி னஞ்செருக் கின்றியே
மதியி னென்றினும் வாஞ்சையு ரூதுள
வதிக வானெனக் கென்றுமெய் யன்பினுன். 46

வாடலின் முகமது மலர்ச்சியு மவுனநற்
பீடுறு வித்தகம் பெற்ற தோடலங்
கூடுத லினியவை கூற லியாவரு
நாடரு நிலேயுடை யவர்க்கு நல்லனுன். 47

வே று.

எத்தொழில்க ளுஞ்செயினு மென்னருளி னுலென்
பத்தர்பர மப்பதம டைந்திடுவ ராலே
தத்துவமும் வைத்தெனி லெனேச்சரண மாக
நித்தமு நிராசையை யடைந்துநினே கிற்பார். 48

வே று.

அடங்கு மனனுய்ப் பயனுென்றி லாசைப் படாதா னளவற்ற
விடங்கொள் வினேகள் செய்தாலும் வீடே யெய்து மாதலினு
லுடம்பு காணு நல்யோகி யுண்டாம் வினேயா லொருகாலு
மிடும்பை யடையா னுசைப்பா டில்லானெனேயே யடைந்திடு
மால். 49

வே று.

துற்றுவரு தொந்துவ மயக்கவை துடைத்துப்
பெற்றதொ டமைந்தெனருள் பேறுற நினேந்தே
யுற்றகரு மங்கள்வினே யென்னவுரை செய்யார்
கற்றவர்கள் வீடதென வேகருது கின்றூர். 50

வே று.

என்னேயே நினேந்தெனேப் பணிந்தெனே யருச்சித்தென்
றன்னேயே யறிந்தவ னெனேயன்றி யேசாரான்
பின்னியா துமப்பெருந் தகையிருந் திடந்தனிலென்
சென்னி யாற்சுமந் தவற்குவேண்டுவது செய்குவனுல். 51

வே று.

கருத்திலா மூடர் காட்டமா திகளிற் காண்பர்கற் றவர்களா
காயத், தருக்கனிற் புனலிற் காண்பரா குதியி லருச்சனே செய்

யுமங் தணரவ், வெரிக்கனே காண்ப ரெங்குமாய் நின்ற வெனது
லிங் கத்தினை நேரே, யொருக்கிய பரம யோகிகளென்று மொழி
வறக் காண்பர்தம் முளத்தே. 52

வேறு.

நீங்காத காதலினு னின்மலபோ தம்பயக்கு
மோங்கார மாத லுருத்திரியங் தானுதல்
பாங்காக வத்தியன வானுகிப் பரித்தவுடல்
போங்காலத் தளவுநிரங் தரயோகம் புரிந்திடுவான். 53

வேறு.

இந்த நாரணா னீச னுகிய வென்னில் வேறல னென்றுதஞ்
சிந்தை யானினை வார்க ளுக்குரை செய்த யோகிது செப்பலா
மெந்த வாருயிர் கட்கு மின்னுயி ராகு நாரண னென்பதோ
ரந்த மாதியி லாவெ னக்கரு ளான தோர்வடி வாகுமால்.

வேறு.

ஏதமுற நாரணனை யென்னி லயல்காணும்
பேதவிழி யாளர்பிற விப்பிணி யருரே
மாதவனை யானென மனத்தினினை கிற்கும்
போதவிழி யாளர்பரி பூரண மடைந்தார். 55

ரிபுகீதை.

ஆனைமுக னுறுமுக னருளாந்தேவி
யநந்தகண மளவற்ற முனிவர்தேவ
ரேனையுள நல்லன்ப ரியாவராலு
மெப்பயனும் பெறவேண்டி யிதயத்தின்க
ணூனமற வுபாசிக்கப் பட்டன்னோர்க்கிங்
குவந்தபய னருள்கருணை மூர்த்தியாகி
வானமென வகண்டசிதா காயமான
வத்துவதாம் பரசிவனை வணங்கல்செய்வாம். 1

அயன்சுதனும் ரிபுமுனிவா வேதாந்தத்தி
னருத்தமெலா மழுக்கறவே தெரிவிக்கின்ற
வியல்புளதாஞ் சூத்திரமோர் நான்கத்தியாய
மியாமருளிச் செய்ததிதன் விசாரத்தாலே
பயமருவா வகண்டபர ஞானமுண்டாம்
பவநீங்கும் பரப்பிரமா நந்தமெய்து
மயலறநீ கேளெனவே யதனைமுற்று
மகிழ்வுடனே ரிபுவிக்கு மகேசன்சொன்னான். 2

சொன்னவுடன் ரிபுமுனிவன் சூத்திரத்தின்
சூட்சுமமாம் பொருளையெலாங் கேட்டவண்ணம்
பின்னமற மனதினிடை மனனஞ்செய்து
பின்னுமதைத் தியானித்துப் பூன்றஞான
மன்னியதாற் பவத்துன்ப மனைத்துநீங்கி
மகத்தான வாநந்த மருவினோனு
யன்னசிவன் றிருவுருவை யிறைஞ்சியேத்தி
யதிசயமா மன்புடனே போற்றலானான். 3

அருள்வடிவா யெனையாண்ட சிவமேபோற்றி
யாநந்த கனமான சிவமேபோற்றி
சருவவிலட் சணமான சிவமேபோற்றி
சகலர்க்கு மிதமான சிவமேபோற்றி
நிருமலமாய் நின்றபர சிவமேபோற்றி
நீக்கமற நிறைந்தபர சிவமேபோற்றி
யிருமையிலா வேகபர சிவமேபோற்றி
யெங்குமுள வகண்டபர சிவமேபோற்றி. 4

அகிலசகக் காரணமாஞ் சிவமேபோற்றி
யம்பிகையி னாயகமாஞ் சிவமேபோற்றி
நிகிலபரி பூரணமாஞ் சிவமேபோற்றி
நிரவயவ நிட்களமாஞ் சிவமேபோற்றி
விகிலமிலா விபுவான சிவமேபோற்றி
வேதாந்த வேத்தியமாஞ் சிவமேபோற்றி
சகலசகன் னாயகமாஞ் சிவமேபோற்றி
சத்தியசிற் சுககனமாஞ் சிவமேபோற்றி. 5

இன்னவிதம் பரசிவனைத் துதித்துப்பின்னு
மிறைஞ்சியவ னநுஞ்ஞையினு லவிடம்விட்டுப்
பின்னமிலா வாநந்த வநுபவத்தின்
பெலமுடனே யங்கங்கே சஞ்சரித்து
மன்னுசில வதிகாரிக் கிஞ்ஞானத்தை
மகிழ்வுடனே யங்கங்கே யுபதேசித்த
பின்னர்சில வேதுவினுற் புவியின்கண்ணே
பிறங்கியதாங் கேதாரத் தலத்தில்வந்தான். 6

பாரின்மிசை யிமகிரியின் சிகரத்தின்கட்
பற்றியதாங் கேதாரத் தலத்திருந்து
பூரணமாய்ப் பொருந்தியவக் கேதாரேசன்
பூசனையே புரிந்துமிக விரத்திகூர்ந்து
தீரமுறு சிவபத்தி சிவஞானங்க
டிடமாகி விபூதியுட னுருத்திராக்க
வாரமுதற் சிவசின்ன மனைத்தும்பூண்ட
வயன்சுதனும் ரிபுமுனியை முனிவர்கண்டார். 7

கண்டவுட னிதாகசுக ராதியான
களங்கமிலா முனிவரெலா மன்புகூர்ந்து
தண்டெனவே நன்ருக வணக்கியேத்தித்
தகைமைமிகும் ரிபுமுனியை நோக்கிச்சொல்வார்
பண்டொருகாற் பரசிவனைக் கைலாயத்திற்
பத்தியுடன் பாங்காக வாராதித்தவ்
வண்டர்பிரான் கருணையினு லகண்டஞான
மகிலர்க்கு மிதமாக வடைந்தாயன்றே. 8

சலனமிலா வகண்டபர ஞானம்பெற்ற
சற்குருவே பரமசிவன் கருணையாலே
கலனமிலாச் சுருதிமுடிச் சூத்திரத்தின்
கருத்தான வகண்டபர சிவஞானத்தை
யலைவறவே நீமுன்ன மடைந்தவண்ண
மத்யந்த கருணையினு லெங்கட்கெல்லா
முலைவுதரு பவபந்த மனைத்துநீங்கி
யுத்தமமா முத்திபெற வருள்செய்வாயே. 9

பரமசிவன் பூசனையே முதலாம்பத்தி
பண்ணியதா லவனருளுக் குரியரான
நிருமலமா முனிவரரே யுங்கட்கெல்லா
நிகழ்த்தவொணு ரகசியமாம் பொருளேயில்லை
யரியசிவ னடியார்க்கு மறைக்கத்தக்க
தானபொரு ளெங்கேனு-மெவையுமுண்டோ
வுரியவரே யாதலினு லுங்கட்கின்றே
யுத்தமமா ஞானத்தை யுபதேசிப்பாம். 10

ஏகபரி பூரணமா மறிவேயான்மா
விவ்வறிவே விவகார தெசையின்மைந்தா
வாகமுத லநந்தவித வுபாதிகட்கு
மதிட்டான வடிவாக வமர்ந்துநிற்குந்
தேகமுத லனைத்துக்குஞ் சாட்சியாகுந்
திரிசியமாம் பொருட்கெல்லா மதீதமாகும்
பாகமற விசாரிக்கி லிவ்வான்மாவே
பகுப்பற்ற பரப்பிரம சொரூபமாமே. 11

அறிவுருவா யமைவுற்ற வான்மாதானே
யழியாம லிருப்பதனுற் சத்துமாகு
மறிவுருவா யமைவுற்ற வான்மாதானே
யனைத்தையுமே விளக்குவதாற் சித்துமாகு
மறிவுருவா யமைவுற்ற வான்மாதானே
யகிலர்க்கும் பிரியமதாற் சுகமுமாகு
மறிவுருவா யமைவுற்ற வான்மாதானே
யந்தமிலா திருப்பதனு லநந்தமாமே. 12

ஒருவெளியா யிருக்கின்ற வானந்தானே
யுற்றகட மடமென்னு முபாதியாலே
யிருவெளிபோற் கடவான மடவானென்றே
யிவ்வுலகி லிலங்கியிடு நீதியேபோ
லொருவடிவா மறிவான வத்துதானே
யுண்மையிலா வவித்தைமுத லுபாதியாலே
யிருவடிவ மானதுபோ லான்மாவென்று
மெங்குமுள பிரமமென்று மிலங்குமன்றே. 13

கடமடமா முபாதிகளை நேதிசெய்யிற்
 கடவானு மடவானு மொன்றேபோல
மடமைமுத லுபாதிகளை நேதிசெய்யின்
 மாசற்ற வான்மாவும் பரமுமொன்றே
யிடமருவும் வேதாந்த விசாரத்தாலே
 யிருமைதரு முபாதியெலா நேதிபண்ணித்
தடமருவு மான்மபர வைக்கியத்தைத்
 தடையறவே முமூட்சுவெலா முணரவேண்டும். 14

ஏதமுறு மவித்தைமுத லான்மோபாதி
 யிலங்கியிடு மாயைமுதற் பிரமோபாதி
பேதமெலா மான்மாவுக் கபின்னமான
 பிரமத்திற் கற்பிதமாய்த் தோற்றலாலே
யீதெவையு மதிட்டானந் தனக்குவேறா
 யெள்ளளவு மிலையெனவே நேதிபண்ணி
யாதிமுடி வொன்றுமிலா வகண்டமான
 வான்மபர வைக்கியமே யறியவேண்டும். 15

சுத்திகையிற் கற்பிதமாம் ரசதமந்தச்
 சுத்தியலா தன்னியமர யிலாததேபோற்
சத்தியசிற் சுககனமா மான்மாவின்கண்
 சலனமுதற் கற்பிதமாய்த் தோன்றுகின்ற
வித்துவிதம் யாவையுமிவ் வான்மாவன்றி
 யிதரமதா யிலையெனவே நேதிபண்ணி
யத்துவித பூரணமா யமர்ந்துநின்ற
 வான்மபர வைக்கியமே யறியவேண்டும் 16

ஆன்மாவிற் கற்பிதமாய்க் காண்பதெல்லா
 மான்மாவுக் கயலாக வென்றுமில்லை
யான்மாவுக் கயலாகப் பிரமமில்லை
 யப்பிரமந் தனக்கயலா யான்மாவில்லை
யான்மாவே பிரமமதாம் பிரமந்தானே
 யான்மாவா மணுவுமிதி லையமில்லை
யான்மாவா மகம்பிரம மென்றெப்போது
 மான்மபர வைக்கியமே யறியவேண்டும். 17

அறிவுருவா மான்மாவே யிருப்பதாலே
யறையுமனுன் மாவெனுமோர் வாக்குமில்லை
யறிவுருவா மான்மாவே யிருப்பதாலே
யறியுமனுன் மாவெனுமோர் மதியுமில்லை
யறிவுருவா மான்மாவே யிருப்பதாலே
யமருமனுன் மாவெனுமோர் சகத்துமில்லை
யறிவுருவா மான்மாவே யென்றுமெங்கு
மசஞ்சலமா யமர்ந்ததென நிச்சயிப்பாய். 18

நிகிலமெனத் தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
நீயெனவே தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
மகமெனவே தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
மன்னியராய்த் தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
மிகழ்சகமாய்த் தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
மீசனெனத் தோற்றுவதும் பிரமந்தானு
மகிலவிதத் தோற்றமுமே பிரமந்தானு
மகண்டபரப் பிரமமதே யான்மாவாகும். 19

ஆதலினு லகண்டேக ரசமேயான
வான்மாவுக் கன்னியமா யணுவுமில்லை
போதகன மாகியவவ் வான்மாவேநீ
புகன்றதிலோ ரணுவேனு மையமில்லை
மாதவவிவ் வான்மாவா நானெப்போது
மகத்தான பரப்பிரம சொரூபமென்றே
பேதமிலா வகண்டான்ம நிச்சயத்தை
பெற்றதனுற் பவபாச முத்தனுவாய். 20

வாரிதியி லலைகுமிழி நுரைகடோன்றும்
வகையெனவே வரையற்ற பரசிவத்திற்
சாரமிலாச் சகலசரா சரமுந்தோன்றுஞ்
சலனமுரு விசாரணையா லவையனைத்தும்
பூரணமாம் பரமசிவ சொரூபமென்றே
புரையற்ற போதவுரம் பொருந்தினேரே
கோரமதாம் பவபாச மனைத்துநீங்கிக்
குறைவற்ற பரமசிவ சொரூபமாவர். 21

பரிவுடனே யுபநிடத பாடத்தாலும்
பரமசிவ பத்தர்க்கே தானத்தாலும்
புரையறவே திவ்வியமா மிலிங்கத்தின்கண்
பூரணமாம் பரமசிவ பூசையாலும்
பரவுசிவ தலங்களிலே வாசத்தாலும்
பலவிதமா மற்றுமுறு நியமத்தாலும்
பிரமமதாம் பரமசிவ னருளுண்டாகிப்
பின்னமிலா வகண்டான்ம போதமுண்டாம். 22

நித்தசிவார்ச் சனைமுதலாம் பத்திசெய்து
நிகழுமனே சுத்தியினைப் பெற்றதீர
ரத்துவிதப் பரசிவமே மறையீருதி
யனைத்துக்குந் தாற்பரியப் பொருளாமென்றுஞ்
சத்தியமா மச்சிவமே நாமேயென்றுஞ்
சலனமிலா வகண்டசிவ ஞானம்பெற்று
மித்தையதாம் பவபந்த மனைத்துநீக்கி
மெய்யுணர்வா நந்தபர சிவமேயாவர். 23

அற்பமுமோர் பேதமிலா தகண்டமான
வத்துவிதப் பரசிவமே வேதாந்தங்க
ணிர்ப்பயமாய் நிகழ்த்தியநற் பொருளாய்நின்று
நிகழுமனே சுத்தியிலா மூடரெல்லாம்
பற்பலவா நூற்களினுற் பேதபுந்தி
பற்றியதா லகண்டேக பரசிவத்தைத்
தற்பரமாஞ் சுருதிமுடி முதலாநூலின்
ருற்பரியப் பொருளாக வறியாரென்றும். 24

அருந்தவனே யநந்தவித மறைந்திங்கென்ன
வகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றுரந்தருமிவ் வகண்டபர நிச்சயந்தா
னுத்தமனுஞ் சிவனருளா லியாமடைந்த
நிரந்தரமா மநுபூதி யையமில்லை
நிமலபர சிவனுணை யுண்மைசொன்னேம்
பொருந்தியவிவ் வர்த்தத்தை யொருக்காலேனும்
புந்தியுறக் கேட்டுணர்வோர் பரமேயாவர். 25

கற்பிதமாஞ் சீவபர வுபாதியெல்லாங்
களங்கமுறு விசாரத்தா னேதிபண்ணி
யற்பமிலா வகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யனகவகம் பிரமாஸ்மி யென்பதாக
நிற்பயமா யறிவதுவே பிரமாகார
நிலைமைபெற வுரித்தான ஞானமாகு
மிப்பிரம ஞானத்தை யிசைந்ததீர
ரீனமுறு பவபாச மெய்தாரென்றும். 26

மாயைமுதற் கற்பிதமாம் பொருளேயில்லை
மாய்வற்ற பரசிவனு நானேசேட
மாயுளனென் றெண்ணுவதே யாவாகித்த
லசைவறவே தன்னிடையே தானுய்நின்ற
தூயவனும் பரசிவனே நானென்றெண்ண
றுகளற்ற வாசனமா மனத்தின்சங்க
மேயமதாந் தீவினைநல் வினைகளொன்று
மெனக்கிலையென் றெண்ணுவதே பாத்தியங்காண். 27

வெகுகால மாகியுள வவித்தையென்னும்
விரிவான சலாஞ்சலியை விடுதருனே
தகுமான்ம லிங்கத்துக் கருக்கியங்காண்
தடையற்ற பரமசிவா நந்தமென்னு
நிகழ்வான வாரிதியின் லேசாம்லேச
நிகிலருமே பருகுவரென் றெண்ணருனே
வகையான வாசமன மாகுமைந்தா
வரமருவு மபிடேக விதியுங்கேளாய். 28

பூரணமாஞ் சுகவாரி யானவென்னாற்
புவனமெலா நனைப்புற்ற தென்றுநானே
காரியமா முதகத்தா னனைக்கவொண்ணுக்
களங்கமிலாப் பிரமமெனுந் தியானந்தானே
சாரமதா மபிடேக மற்றொன்றுனுஞ்
சற்றேனும் புனையவொணுப் பூன்றநானென்
றோருவதே பரமான்ம லிங்கத்துக்கிங்
குரித்தான வத்திரமென் றுணர்திமைந்தா. 29

திரிகுணமா முலகமெனுஞ் சூத்திரத்தைத்
திரட்டிரளாய்த் தரிக்குமதிட் டானமான
பரசிவனே நானென்னுந் தியானந்தானே
பரமான்ம லிங்கத்துக் குபவீதங்கா
ணருவமதா யகிலவிசே டமுமேயற்ற
வான்மாவே யகமென்னல் பணிகளாகும்
விரிபலவாம் வாதனைசேர் சகந்தரிக்கும்
விபுநானென் றெண்ணுவதே கந்தமாகும். 30

முக்குணமாம் விருத்திகளை விடுதருனே
மூலவிலிங் கத்துக்கட் சதைகளாகு
மிக்குருநா னீசனெனும் பேதமூன்றை
யிகழ்ந்திடலே வில்லுவபத் திரங்களாகுந்
துர்க்குணமாம் வாசனையைத் தவிர்தருனே
தூபமதாஞ் சுயஞ்சோதி யாயிலங்கு
நிர்க்குணமாம் பரசிவனே நானென்றெண்ணு
நிரந்தரமாம் பாவனையே தீபமாகும். 31

பலகோடி பிரமாண்ட நானேயென்னல்
பரமசிவ லிங்கத்தி னைவேத்தியங்கா
ணலையாத பிரமசுக மனுபவிக்கு
மகண்டமதாம் விருத்தியதே வியஞ்சனங்காண்
சலியாத ஞானமெனு முதகத்தாலே
சஞ்சலமூ லாஞ்ஞான மென்னப்பட்ட
தொலையாத வுச்சிட்ட சேடந்தன்னைத்
துடைத்திடலே யத்தங்க டலக்கலாகும் 32

வெகுவிதமா யிராகமுறும் விடயந்தன்னை
விடுத்திடலே தாம்பூல மளிப்பதாகும்
நிகழ்வுபெறு வஞ்ஞான விருளைப்போக்கு
நிருமலமாம் பிரமான்ம ஞானந்தானே
திகழ்வுறுநீ ராஞ்சனமாம் விவிதமாகத்
தெரிவதெலாம் பிரமமெனுந் திட்டிதானே
சுககனமாம் பரமசிவ லிங்கத்துக்குச்
சுத்தமுறு மலர்மாலை யாகுந்தூயோய். 33

பூரணவா நந்தான்மா வகமென்றெண்ணல்
புகழ்புட்பாஞ் சலியாகு மநந்தகோடி
காரியமாம் பிரமாண்ட மென்னிடத்தே
கற்பிதமாய்ச் சுழலுமெனுந் தியானந்தானே
நேரதுவாய் வலம்வரலா மென்றுமென்னை
நிகிலருமே வந்திப்பார் நானெப்போது
மாரையுமே வந்திக்கே னென்னுந்தியான
மான்மமகா லிங்கத்தின் வணங்கலாமே. 34

அகண்டமதா மென்னிடையி னுமரூப
மணுவுமிலை யென்றுசெயுஞ் சிந்தைதானே
புகன்றபர பூசனையி லுரியதாகப்
புகல்கின்ற வரநாம கீர்த்தனங்காண்
சகந்தனிலே கர்த்தவ்ய மானதொன்றுஞ்
சற்றுமெனக் கில்லையெனச் செய்யுந்தியானந்
தகுந்தமனே பாவனையாற் செய்யும்பூசை
தனின்மற்று முள்ளவுப சாரமாமே. 35

சகலமனே மயக்கங்கள் விட்சேபங்கள்
சற்றுமிலா வசைவற்ற சமாதிதானே
விகலமிலாப் பரமசிவ லிங்கத்துக்கு
விசற்சனமா மிவ்வண்ணம் வேதாந்தத்திற்
புகலமல பூசனையை யொருக்காலேனும்
புரிந்திடுவோன் வாதனைக ளவையுந்தள்ளி
யகிலமதா மஞ்ஞான மரந்தையாவு
மகற்றிமகா மோட்சசுக மடைவனன்றே 36

திகழுமுமா நாயகனைத் திடபோதத்தைத்
தெரிவிக்கும் பரசிவனை யாராதித்தப்
பகவனருட் கருணையினாற் பாவமியாவு
பற்றறவே தீர்ந்துமனச் சுத்திபெற்றோ
ரகிலசக தான்மாவா யரூபமாகி
யகண்டசிதா காயமதாய் நிறைந்துநின்ற
சுககனமாம் பரசிவமே நாமென்றெண்ணிச்
சோகமெலாந் தீர்ந்துபர சிவமேயாவர். 37

நினைவின்றி நிற்பதுவே யகண்டமாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே நிட்டையாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே ஞானமாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே மோட்சமாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே சகசமாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே பிரமமாகும்
நினைவின்றி நிற்பதுவே சிவமுமாகும்
நினைவணுவு மில்லையெலாம் பிரமந்தானே. 38

சுத்தமுறும் வேதாந்த விசாரத்தாலுஞ்
சுகநல்கும் பரமசிவ பத்தியாலுஞ்
வித்தமுத லேடணையை விடுதலாலும்
விமலமதாம் பரமசிவத் தியானத்தாலும்
முத்திதரும் பரப்பிரம ஞானமுண்டாய்
மொழிந்தமன முபசாந்தி மேவுமன்றி
சத்தமிகுங் குதர்க்கமுத லெவைகளாலுஞ்
சாந்திதனை மேவாது மனதெப்போதும். 39

திரிசியமே தொன்றுமிலாத் திருக்கேயாகித்
தியங்குமனே விகற்பமிலா நிலைநின்றோர்க்கு
மருவியிடு நனவுகளுஞ் சுழுத்தியில்லை
மரணமிலை யுய்வதிலை மற்றொன்றில்லை
பிரிவறவே மனதுவெறி திருக்குநிட்டைப்
பெருமையினை யென்சொல்வோ மென்றிவ்வண்ணம்
பரிவுடனே ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குப்
பரமார்த்த வுறுதியினைப் பகர்ந்தானன்றே. 40

நிகரிலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரத்தை
நித்தமுமே யாதரவா யிடைவிடாமல்
வெகுகால பரியந்தஞ் செபித்துக்கொண்டே
விமலபர ஞானத்தைப் பழகல்வேண்டும்
மகிழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
மகத்தான பாவமெலா நாசஞ்செய்யுந்
துகளிலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றுவிதத்தால் வருந்துயரை நாசஞ்செய்யும். 41

புகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
பொய்யான பேதமெலா நாசஞ்செய்யுந்
திகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றிடசிந்தா ரோகமெலா நாசஞ்செய்யும்
மகிழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
மனதிலுள வியாதியெலா நாசஞ்செய்யும்
பகருமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
பலவாதி வியாதிகளை நாசஞ்செய்யும். 42

நிகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னிணைவுற்ற சோகமெலா நாசஞ்செய்யு
மகலுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
னகத்திலுள காமமெலா நாசஞ்செய்யும்
திகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றிரளுற்ற கோபமெலா நாசஞ்செய்யும்
மிகவுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
மேவியசங் கற்பமெலா நாசஞ்செய்யும். 43

பகருமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
பலவிதமாஞ் சிந்தைகளை நாசஞ்செய்யு
மகலுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னகமென்னுந் துயரையெலா நாசஞ்செய்யு
மிகழ்விலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னீதுவென்னுந் துயரையெலா நாசஞ்செய்யுந்
திகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றிரிசியமாம் யாவையுமே நாசஞ்செய்யும். 44

அமலவகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னஞ்ஞான மனைத்தையுமே நாசஞ்செய்யு
மமலவகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னவிவேக மனைத்தையுமே நாசஞ்செய்யு
மமலவகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னபிமான மனைத்தையுமே நாசஞ்செய்யு
மமலவகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
னரந்தைமிகும் பவத்தையெலா நாசஞ்செய்யும். 45

திகழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
தேகத்தின் றோடமெலா நாசஞ்செய்யு
மிகழ்விலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னிந்திரிய தோடமெலா நாசஞ்செய்யும்
மகிழுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
மனமுதலின் றோடமெலா நாசஞ்செய்யும்
பகருமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
பலகோடி தோடமுமே நாசஞ்செய்யும். 46

ஏற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னெந்திரதந் திரமெல்லா நாசஞ்செய்யுந்
தேற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றிட்டமதிட் டங்களெலா நாசஞ்செய்யு
மாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
னசத்தான மயக்கமெலா நாசஞ்செய்யுந்
தோற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றோன்றியவெத் துவிதமுமே நாசஞ்செய்யும். 47

போற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
பூதங்க ளனைத்தையுமே நாசஞ்செய்யுந்
தோற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
றொடர்புவன மியாவையுமே நாசஞ்செய்யு
மாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
னனுன்மவுணர் வனைத்தையுமே நாசஞ்செய்யுஞ்
சாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
சகசீவ பரமெவையு நாசஞ்செய்யும். 48

சாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
சந்ததமாம் தியானத்தைச் சாரப்பண்ணுஞ்
சாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
சவிகற்ப சமாதியினைச் சாரப்பண்ணுஞ்
சாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
சகலவிகற் பமுமற்ற சமாதிநல்குஞ்
சாற்றுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
சலனமிலா வபரோட்ச ஞானநல்கும். 49

நிகரிலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னிகழ்சத்வா பத்தியெனும் பூமிநல்கு
மிகழ்விலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னிசைத்தவசஞ் சத்தியெனும் பூமிநல்கும்
பகருமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
 பதார்த்தாபா வனேயென்னும் பூமிநல்குந்
துகளிலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தான்
 றுரியகையென் றோதியநற் பூமிநல்கும். 50

அனிசமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னமலான்ம ஞானத்தை விளக்குவிக்கு
மனிசமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னமலான்ம லோகத்தின் செயத்தைநல்கு
மனிசமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னதிசயமா மான்மசுகந் தனையேநல்கு
மனிசமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரந்தா
 னகண்டமதா மோட்சசுக மளிக்குமன்றே. 51

அரியவகம் பிரமாஸ்மி மந்திரத்துக்
 கதிசயமா மந்திரமே யொன்றுமில்லை
பரவுமெழு கோடிமகா மந்திரந்தான்
 பலகோடி சன்மங்க டருவதன்றி
மருவியிடுஞ் சன்மங்கண் மாற்றாதென்றும்
 மற்றதனு லனேத்துக்கு மேலாகின்ற
துரிசிலகம் பிரமாஸ்மி மந்திரத்தைத்
 தொடர்ந்தகில மந்திரமுந் தொலைக்கவேண்டும். 52

பலவிதமா மந்திரமுந் தூரத்தள்ளிப்
 பயிலுமகம் பிரமாஸ்மி மந்திரத்தை
நிலையுறவே யாதரவா யிடைவிடாம
 னித்தமுமே முமூட்சுவெலாம் பழகல்வேண்டுஞ்
சலனமிலாப் பழக்கத்தான் ஞானமோட்சஞ்
 சகலமுமே சடிதியினிற் சித்தியாகுந்
தலைமையுறும் பரமசிவன் சரணந்தொட்டுத்
 தத்துவமாய் நவில்கின்றேன் சங்கையில்லை. 53

கற்பிதமாய்க் காண்பதெலா மென்றும்பொய்யே
களங்கமிலாப் பரமசிவ மொன்றேமெய்யாந்
தற்பலமா மனவாக்குப் பொறிகளொன்றாற்
றொடரவொணாப் பேரறிவா நந்தமான
தற்பரமே யகமென்னும் புந்திதானே
தருமோட்ச காரணமீ துறுதியென்றே
நிர்ப்பயமாய் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கு
நீராடன் மந்திரமு னிகழ்த்தினால். 54

அதுவிதுநீ நான்முதலாய்க் காண்பதெல்லா
மணுவுமிலை யணுவுமிலை யணுவுமில்லை
மெதுவெதுதான் றிரிசியமா யெங்கேயெங்கே
யெவ்விதமாய்த் தோற்றினுமத் தோற்றமெல்லாந்
திதமருவுந் திருக்கான பிரமமேயாந்
திலமளவு மையமிலைச் சத்தியந்தா
னிதமனைய பரப்பிரம நானேயென்று
நிகழ்பிரம நிச்சயமே தருப்பணங்காண். 55

அகம்பிரம நிச்சயமே தானமற்று
மகம்பிரம நிச்சயமே மந்திரங்கா
ணகம்பிரம நிச்சயமே தருப்பணம்மற்
றகம்பிரம நிச்சயமே யோமமைந்தா
வகம்பிரம நிச்சயமே மற்றுமுள்ள
வறங்களெலா மாதலினுன் முமூட்சுவானோ
ரகம்பிரம நிச்சயமே யிடைவிடாம
லநவரத மாதரவாய்ப் பழகல்வேண்டும். 56

உலகமெலா மெதனிடையி லுதித்தொடுங்கு
மொளிர்பானு விந்துவன லுடுக்கண்மின்னற்
பலவொளியு மெதனாலே விளக்கலாகும்
பகருமவை யெதனைநிதம் விளக்கமாட்டா
விலகுசுரா சுரரெவரு மெதன்பயத்தா
லெக்காலுந் தஞ்செயலே யியற்றாநிற்ப
ரலையுமறி பொருளையெலா மகற்றியந்த
வறிவுருவாஞ் சிவத்தையுபா சிக்கவேண்டும். 57

அகண்டவறி வானபர சிவமோனனென்
றநவரத மிடையறவே செய்யுநதியானம்
புகன்றவுபா சனையாகு மதனனுண்மைப்
பொருந்தியநற் புந்தியினற் பரசிவத்தை
நிகழ்ந்திடவே யறிந்திடலா மற்றென்றாலு
நிருமலமா யறியவொண தாதலாலே
பகர்ந்தகுரு வசனத்தாற் பரசிவத்தைப்
பத்தியுட னென்றுமுபா சிக்கவேண்டும். 58

சகலசக வதிட்டான மாகாநின்ற
சத்தியஞா னநந்த சிவமேயென்று
மகமெனவே யனியமற வறியாதோர்க்கிங்
கநந்தவித துன்பத்துக் கேதுவான
விகல்பவமாம் வாரிதியி னின்றெழுந்தவ்
வேகபர சிவமென்னுந் தீரஞ்சார்ந்து
சுகமுறுவ திலையதனற் பரசிவத்தைச்
சொன்னவண மெவ்விதமு மறியவேண்டும். 59

தேகமுத லபிமான மணுவுமின்றித்
திடமாகப் பரப்பிரம நானேயென்னு
மேகமதாந் துணிவுற்றுப் பரமாநந்த
மெப்போது மிசைந்திடுவோன் சீவன்முத்தன்
சோகமுறு மகங்கார மிறையுமின்றிச்
சுத்தபர சின்மாத்ர சொரூபமாக
மோகமற நின்றுமகாநந்தமபெற்று
மோனமடைந் திடுவோனே சீவன்முத்தன். 60

தூயமனந் தனிலென்றுஞ் சின்மாத்ரத்தைத்
தொடர்பவனய்ச் சின்மாத்ர சொரூபனகி
மாயைமுதற் கற்பிதமாம் பொருளையெல்லா
மதியாத மனதுடையோன் சீவன்முத்தன்
காயமுத லெவ்விடத்து நிறைந்துநின்றுங்
கற்பிதமா மொன்றேடும் பற்றேயின்றி
நேயமதா நித்தசுக திருத்தனகி
நிச்சலமாய் நின்றவனே சீவன்முத்தன். 61

அன்னியமாஞ் சிந்தையெலா மறவுந்தள்ளி
யகண்டேக ரூபமதாய்ச் சாந்தனுகிப்
பின்னமுறும் பொய்யான பொருளேயின்றிப்
பேதமற நிற்பவனே சீவன்முத்த
னுன்னவொணு மாயைமனம் புந்திசித்த
மோங்குமகங் காரமுயிர் பொறிகடேக
மென்னுமிவை யெனக்கில்லை பிரமமேநா
னென்றுதிட நிச்சயவான் சீவன்முத்தன். 62

சத்தமுத லைம்புலனு மெனக்கிங்கில்லை
சத்துருவாங் காமமிலை கோபமில்லை
புத்தியுறுந் தோடமிலை குணமுமில்லை
பொய்யான மற்றவொரு பொருளுமில்லை
சித்தமுத லெவையுமிலாத் தன்மையாலே
சிறுமைதரும் பந்தமிலை முத்தியில்லை
யித்தனையு மில்லாத பிரமமேநா
னென்றுதிட நிச்சயவான் சீவன்முத்தன். 63

தன்னிடையே தானுக விலங்காநின்ற
தற்பதமாம் பரப்பிரமந் தானேயென்று
பின்னமிலா வறிவுற்றுப் பிரமாகாரம்
பெற்றவனே பிணிப்பற்ற சீவன்முத்த
னன்னியமே யில்லாத வான்மாவின்கண்
ணமர்ந்தாங்கே ரமிப்போனு யகண்டமான
தன்னிடையே தானுகத் தனித்துநின்று
தன்னின்பம் புசிப்பவனே சீவன்முத்தன். 64

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றதிதிடமா நிச்சயமே யடைந்தவற்ருற்
றகும்பிரம சொரூபத்தி னிட்டைகூடித்
தங்குமனே விகற்பமெலாந் தவிர்ந்தோனுகிச்
சகம்பரா னீதெனவே தோற்றுந்தோற்றஞ்
சகலமுமே மறந்துமகா நந்தம்பெற்று
மிகும்பிரம ஞானத்தி னுரம்பெற்ருேனே
மிகமேலாய் விளம்பியிடுஞ் சீவன்முத்தன். 65

பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ்வண்ணம்
  பெறுகின்ற தியானமுநிச் சயமுமின்றி
நிருமலமாஞ் சின்மாத்ர சொரூபமாக
  நிற்பவனே நிலைபெற்ற விதேகமுத்த
னரியபர மகமென்று மல்லவென்று
  மகிலமுமே யுளதென்று மில்லையென்று
மொருவிதமாம் விகற்பமுமே யின்றியென்று
  மோர்வடிவா யிருப்பவனே விதேகமுத்தன். 66

பூதமுதற் பலவிதமாங் காலபேதம்
  பொய்யான வெகுவிதமாந் தேசபேத
மோதியிடும் பலவான வத்துபேத
  மொன்றுமிலா திருப்பவனே விதேகமுத்த
னீததுநீ யிவனவனு னிவளேயாதி
  யெவ்விதமாம் பேதமுமோ ரணுவுமின்றிப்
போதகனப் பரப்பிம வடிவேயாகப்
  பொருந்தியிருந் திடுவோனே விதேகமுத்தன். 67

சின்மயமாஞ் சிவத்தினிடை சித்தம்வைத்துச்
  சிவமதுவே நாமென்றிங் கறியாதோர்க்குச்
சன்மயமாம் பரப்பிரமந் தானேயாகிச்
  சலியாம லிருப்பதுவாம் விதேகமுத்தத்
தன்மையொரு காலத்துஞ் சித்தியாது
  தத்துவமாய் நவில்கின்றே னிதாகவென்றே
நின்மலமாய் ரிபுமுனிவன் விதேகமுத்த
  னிலைபெற்ற விலக்கணமே நிகழ்த்தினுனல். 68

நிதாகநின தான்மாவுக் கயலில்லாத
  நேர்மையினு னீயென்று நின்றுன்மாவை
யுதாரமுறப் பாவித்து மநுபவித்து
  முன்னிடையே யுன்னுன்மா நந்தந்தன்னைச்
சதாமருவிப் புசித்துமிகச் சாந்தனுகிச்
  சந்தோட வாரிதியின் மிகவுமூழ்கி
யெதாகினுமோர் துயருமிலா தெக்காலத்து
  மின்பகன வடிவாக விருப்பாய்மைந்தா. 69

அகண்டசுக வான்மாவை யறியவேண்டி
யடைவாகச் சிரவணமுன் செய்யவேண்டு
மகண்டசுக வான்மாவை யறியவேண்டி
யநுதினமுந் திடமனனஞ் செய்யவேண்டு
மகண்டசுக வான்மாவை யறியவேண்டி
யநவரதந் திடத்தியானஞ் செய்யவேண்டு
மகண்டசுக வான்மாவை யறியவேண்டி
யகம்பிரம மென்றனிசம் பழகவேண்டும். 70

அகண்டசுக வான்மாவே யாவருக்கு
மநவரதம் பிரியமதா யிருப்பதாலவ்
வகண்டசுக வான்மாவை ஞானப்யாச
வர்ச்சனையா லர்ச்சிக்க வேண்டுமென்று
மகண்டசுக வான்மாவை யெவ்விதத்து
மகமெனவே யபரோட்ச மாயறிந்தவ்
வகண்டசுக வான்மாவா யிருப்பதான
வமலசுக மோட்சத்தை யடையவேண்டும். 71

தங்காத பூரணசற் கனமாமான்மா
தளர்வற்ற வாநந்த கனமாமான்மா
மங்காத பிரஞ்ஞான கனமாமான்மா
மாறுபடா வகண்டேக ரசமாமான்மா
விங்கான்மா வங்கான்மா வெங்குமான்மா
வேகபரி பூரணமா யிருக்குமான்மா
துங்கான்மா வலதயலோ ரணுவுமில்லைத்
துவிதமெனக் காண்பதெலாம் பூரணான்மா. 72

துகளணுவுந் தொடராத நிதாககேளாய்
துவிதமெனுஞ் சொலவுமொருக் காலுமில்லை
சகலமுமே சந்ததமும் பிரமரூபஞ்
சத்தியமே சத்தியமே சங்கையில்லை
யகிலபரி பூரணமாஞ் சிவன்றன்னாணை
யறைகின்றே னையமில்லை யையமில்லை
சுககனமாம் பரமசிவ னருளிச்செய்த
சுருதிமுடிப் பொருளினது சுருக்கமீதே 73

அகண்டபரப் பிரமமலா தணுவுமில்லை
யணுவுமிலை யணுவுமிலை யணுவுமில்லை
யகண்டபரப் பிரமமதே யனைத்துமாகு
மதுவேநீ யதுவேநா னதுவேயாரு
மகண்டபரப் பிரமமதாஞ் சிவன்றன்னாணை
யறைந்ததிலோ ரையமிலை யையமில்லை
யகண்டபரப் பிரமமது நானேயென்றிங்
கநவரத மயலறவே யறிவாய்மைந்தா. 74

என்னிடையே கற்பிதமாய்த் தோன்றுநின்ற
வீசசக சீவரெலா மென்னையன்றிப்
பின்னமதா யொருக்காலு மிலவேயில்லைப்
பிறங்கியவச் சீவேச சகத்தனைத்தும்
மன்னுபரப் பிரமமதா நானேயென்று
மயக்கமற வறிந்ததனுன் முத்தனுவாய்
சொன்னதிலோ ரையமிலை சத்தியந்தான்
சுதந்தரமாஞ் சிவனாணை யுண்மைசொன்னேன். 75

அப்பினிடைக் காண்கின்ற வலையேயாதி
யகிலமுமவ் வப்பாகு நீதியேபோற்
சிற்பரமா நின்னிடையிற் காணுநின்ற
செகசீவ பரங்களெலாஞ் சித்தாநீயே
செப்பியவிவ் வுகத்தான் மறைமானத்தாற்
சிவாஞ்ஞையினு லெல்லாமு நானேயென்று
மற்பமிலா நான்றானே பிரமமென்று
மறிந்ததனுற் பவபாச முத்தனுவாய். 76

சித்தினிடைக் காண்கின்ற செகசீவாதி
சித்துருவாம் பிரமத்துக் கயலேயாகா
தத்திறமாம் பிரமத்துக் கயனுகே
னவ்விதமா மெனக்கயலும் பிரமமாகா
தெத்திறமாந் தோற்றமுமே பிரமமென்று
மிருமையுரு வப்பிரம நானேயென்று
மத்துவிதா கண்டபர போதந்தன்னை
யடைந்ததனுற் பவபாச முத்தனுவாய். 77

சத்தியசிற் சுகபூன்ற பரசிவத்தைச்
சலியாது நிரந்தரமா யாராதிப்போ
னித்தியநிட் களமான வச்சிவத்தை
நிச்சலமா யறிந்துமனக் கிரந்திதீர்ந்து
சுத்தபர சிவத்தினிடைக் கலந்துமோட்ச
சுகமுற்றிங் கச்சிவமே யாவனன்றிப்
பத்தியிலா வெறுமூட ரொருகாலத்தும்
பரமான மோட்சசுகம் பற்றாரன்றே. 78

ஆதலினுன் முமூட்சுவெலாம் பரசிவத்தை
யநவரத மடைவாக வாராதித்தவ்
வேதமிலாப் பரமசிவன் கருணையாலே
யெல்லாமும் பரப்பிரம மதுவேநாமென்
றோதியவிஞ் ஞானத்தான் முத்திதன்னை
யுறவேண்டு மென்றறிபு நிதாகனுக்கங்
காதியிலாப் பவபாச மனைத்துந்தீர
வகண்டபர போதத்தை யருளிச்செய்தான். 79

பிரமமதே பேசியிடுந் தற்பதார்த்தம்
பிரமமதே பேசியிடுந் துவம்பதார்த்தம்
பிரமமதே பேசியிடு மசிபதார்த்தம்
பிரமமதே யகண்டேக ரசபதார்த்தம்
பிரமமதே யகமென்னும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே பிரமமெனும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே யஸ்மியெனும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே யகண்டேக ரசபதார்த்தம். 80

பிரமமதே யழிவற்ற சற்பதார்த்தம்
பிரமமதே மகிழ்வுற்ற சிற்பதார்த்தம்
பிரமமதே பிரியமெனுஞ் சுகபதார்த்தம்
பிரமமதே யகண்டேக ரசபதார்த்தம்
பிரமமதே சகமென்னும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே சீவனெனும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே யீசனெனும் பதத்தினர்த்தம்
பிரமமதே யகண்டேக ரசபதார்த்தம். 81

எங்கெங்கே யெவ்விதமாய்க் கண்டபோது
மிதரமெனக் கண்டிடுமக் காட்சியெல்லா
மங்கங்கே யுள்ளவதிட் டானமான
வறிவுருவாம் பிரமமலா தனியமாகா
தெங்கெங்கே யலைமுதலாய்க் கண்டபோது
மிவையெல்லா மாழியலா தனியமாமோ
வங்கங்கே காண்கின்ற காட்சியெல்லா
மப்படியே பிரமமலா தயலேயாகா. 82

அப்புருவாம் வாரிதியிற் றோன்றியாங்கே
யடங்கியிடு மனேகவித வலையுமந்த
வப்புருவே யாவதலான் மத்தியத்தி
லன்னியமா யாரேனுங் கண்டதுண்டோ
சிற்பிரம வாரிதியிற் றோன்றியாங்கே
சிதைகின்ற செகமுதலா மலையுமந்தச்
சிற்பிரம மாவதலான் மத்தியத்திற்
சிறிதுமய லாகாது சத்தியந்தான். 83

மண்ணினிடைக் காண்கின்ற விகாரமெல்லா
மருவியவம் மண்ணேயா நீதிபோலுந்
* தண்ணினிடைக் காண்கின்ற விகாரமெல்லாந்
தங்கியவத் தண்ணேயா நீதிபோலும்
விண்ணினிடைக் காண்கின்ற விகாரமெல்லாம்
விரவியவவ் விண்ணேயா நீதிபோலுந்
திண்ணியசிற் பிரமத்திற் காணுகின்ற
செகசீவ பரங்களெலாம் பிரமமேயாம். 84

வெருளுடனே தருவினிடைக் கண்டகள்ளன்
வெறிதான தருவேயா நீதிபோலும்
மருளுடனே சுத்திகையிற் கண்டவெள்ளி
மற்றந்தச் சுத்திகையா நீதிபோலு
மிருளுடனே யிரச்சுவினிற் கண்டசார்ப்ப
மெப்போது மிரச்சுவதா நீதிபோலும்
பிரமமதிற் காண்கின்ற சகசீவாதி
பேதமெலா மெப்போதும் பிரமமேயாம். 85

* தண்ணென்பது - நீர்.

அன்னியமா மாரோப மனைத்துமெங்கு
மந்தந்த வதிட்டான மாவதேபோற்
றுன்னுமதிட் டானபரப் பிரமத்தின்கட்
டோன்றியவா ரோபமதாஞ் சகசீவாதி
மன்னுமதிட் டானபரப் பிரமந்தானும்
மறைமுடியின் சித்தாந்த மனைத்துமீதே
யன்னசிவ னருளியசித் தாந்தமீதே
யறிஞருடை யநுபவசித் தாந்தமீதே. 86

நித்தியமாய்ச் சித்தித்த பிரமமல்லா
னிலையாக வென்றுமொரு பொருளுமில்லை
யெத்திறமா யெவையெவைதா னெங்கேயெங்கே
யிலங்கினுமத் திறமான வவையனைத்து
மத்துவித பூரணமா யழியாச்சத்தா
யான்மாவா யமர்ந்தபரப் பிரமமேயாஞ்
சத்தியசிற் சுகவடிவாஞ் சிவன்றன்னாணை
சாற்றியது சத்தியமே சங்கையில்லை. 87

எள்ளளவு மயலன்றி யெல்லாமென்று
மேகபரப் பிரமமதா யிருந்தபோதுங்
கள்ளமுறு மனதுடையோர் பரசிவத்தின்
கருணையிலாக் குற்றத்தால் வேறுவேறா
யுள்ளமதி னுணர்ந்துமகா பவதுக்கத்தை
யுறுவதனுன் முமூட்சுவெலா மெவ்விதத்துந்
தள்ளவொணுப் பரமசிவன் கருணைபெற்றே
தமதுபவ துக்கத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். 88

பரமசிவன் கருணையினு லகண்டஞானம்
பற்றியதாற் பவதுக்கம் விடுப்பதற்கிங்
கரியமறை யாதியினு லந்தவந்த
வதிகாரிக் கனுகுணமா யறையப்பட்ட
கிரியைமுத லநேகவித வேதுவுண்டு
கிளத்தியவவ் வேதுக்குள் சிரவணுதி
யுரமதுவா மதனுக்குள் பிரமத்தியான
முத்தமமா மதனுலவ் வருள்சித்திக்கும். 89

ஆதலினு லறிவுற்றுக் காண்பதெல்லா
மகண்டவறி வானபரப் பிரமமென்று
மோதியவப் பரப்பிரம நானேயென்று
மொழிவறவே செய்கின்ற பிரமத்யான
சாதனையாற் பரமசிவ னருளைச்சார்ந்து
சலனமிலா வகண்டான்ம ஞானம்பெற்றுப்
போதகன பரப்பிரமந் தானேயாகிப்
பொல்லாத பவத்துயரைப் போக்கவேண்டும் 90

சதாநந்த மயமான பிரமமெல்லாஞ்
சதாநந்த மயமான பிரமம்யாருஞ்
சிதாநந்த மயமான பிரமமேநான்
சிதாநந்த மயமான பிரமமேநீ
நிதாகவதா லென்றுமெலாம் பிரமமென்றும்
நிரந்தரமாம் பிரமமது நானேயென்று
மெதாகினுமோ ரணுவேனு மையமின்றி
யெப்போது மிடையறவே நிச்சயிப்பாய். 91

எத்திறமா மதிட்டானத் தெவைதான்றோன்று
மிலங்கியவவ் வாரோப மஃதேயாகுஞ்
சுத்திகையிற் கற்பிதமாய்த் தோற்றும்வெள்ளி
சுத்திகையே யாகுவதைக் கண்டோமன்றோ
வித்திறமே சித்தினிடைத் தோன்றுநின்ற
வீசசக சீவரெலாஞ் சித்தேயாகுஞ்
சித்தையலா லணுவுமிலை யெல்லாஞ்சித்தே
சின்மயமாஞ் சிவனுணை யுண்மைசொன்னேன். 92

ஆதலினு னீசித்து நானுஞ்சித்தே
யநந்தசக சீவீச ரனைத்துஞ்சித்தே
யோதியவா றதிதிடமா யிடைவிடாம
லொழிவறவே யுள்ளத்தி னிச்சயிப்பாய்
பேதமறப் பெறுகின்ற நிச்சயத்தாற்
பின்னமிலாப் பரப்பிரம ஞானம்பெற்று
மாதவவிப் பவத்துயரை விரைவின்மாற்றி
மகத்தான மோட்சசுக மருவிநிற்பாய். 93

சனனசரா மரணமுறுஞ் சீவரெல்லாஞ்
சன்மமுத லெவையுமிலாச் சிவத்தையோர்ந்து
மனனமுடன் றியானித்தே மாயாமோக
மாற்றிமனக் கிரந்தியறுத் தபயராகி
யனியமிலா வகண்டபர ஞானங்கொண்டே
யத்துவித பரப்பிரம மாவரென்றே
யனையரிபு மாமுனிவ னிதாகனுக்கங்
கரிதான பரம்பொருளை யருள்செய்தானல். 94

சகலமுமாஞ் சித்தாந்த ரகசியத்தைச்
சங்கரக மாகவிதிற் சாற்றக்கேளாய்
பகரலுறுந் துவிதமொடத் துவிதமில்லை
பரமவுப சாந்தமதாம் பிரமமொன்றே
யிகழ்வறவே யெப்போது முளதாமெங்கு
மேகமதாம் பிரமமதே நீயுநானு
மகிலமுமப் பரப்பிரம சொரூபமேயா
மாதலினு லவ்வண்ண மநுசந்திப்பாய். 95

அகமென்றுஞ் சன்மாத்ர சொரூபமானே
னகமென்றுஞ் சின்மாத்ர சொரூபமானே
னகமென்று நன்மாத்ர சொரூபமானே
னகமென்று நடுவான சொரூபமானே
னகமென்று மத்துவித சொரூபமானே
ன்கமார்க்கு மான்மாவாஞ் சொரூபமானே
னகமென்றும் பரப்பிரம சொரூபனென்றே
யநவரத மிதிடமா யநுசந்திப்பாய். 96

அகமனிசஞ் சட்பாவ விகாரமின்றி
யகண்டவடி வானபர சொரூபமானே
னகமனிசம் பந்தமிலா நித்தமுத்த
மாகியுள வகண்டபர சொரூபமானே
னகமனிச மசஞ்சலமா யமர்ந்துநின்ற
வாநந்த பூரணமாஞ் சொரூபமானே
னகமமல பரப்பிரம சொரூபனென்றே
யநவரத மிதிடமா யநுசந்திப்பாய் 97

நீயுமக நானுமக மற்றுமுள்ள
நிகிலமக மதிலணுவு மையமில்லை
தூயவகம் பரப்பிரம மானேனென்றே
தொடர்பாகத் துவிதமற வநுசந்திப்பாய்
மாயையிலை மாயைசெயுஞ் செயலுமில்லை
மற்றுமொரு பேதமுமே யிலவேயில்லை
நேயமதாம் பரப்பிரம நானேயென்று
நிரந்தரமாய் நித்தமுநீ யநுசந்திப்பாய். 98

அகம்பிரம மகம்பிரம மகமேயெல்லா
மகம்பிரம மகமெல்லா மென்றிவ்வண்ண
மகம்பிரம விருத்திட மாகுமட்டு
மநவரத மிடையறவே யநுசந்திப்பாய்
யகம்பிரம விருத்திட மானபின்ன
ரகம்பிரம பாவனையுந் தூரத்தள்ளி
யகம்பிரமப் பொருளாகி யகண்டாநந்த
வநுபவமுற் றசைவறவே யமர்ந்துநிற்பாய். 99

நித்தியமாய் நிட்களமாய் நிருவிகற்ப
நிரஞ்சனமாய் நிராமயமாய் நிமலமாகிச்
சத்தியமாய்ச் சுககனமாய்ச் சலனமின்றிச்
சனாதனமாய்ச் சாலவுப சாந்தமான
சித்துருவாம் பரப்பிரம நானேயென்று
சிரத்தையுட னப்யாசஞ் செய்வோரிங்கே
யத்துவித வநுபூதி யடைந்தவற்று
லகண்டபர மாகுவதி லையமில்லை. 100

ஆதலினு லகிலமுமே பிரமமென்று
மகமந்தப் பரப்பிரமந் தானேயென்றும்
பேதமுறுந் தோற்றமெலாம் போகுமட்டும்
பிரியமுடன் பிரிவறவே நித்தமாகச்
சாதகமாம் பாவனையே செய்தவற்றுற்
சஞ்சலவிட் சேபமெலாந் தொலைந்தபின்ன
ரேதையுமே நினையாமற் சுகமேயாக
வெப்போதுஞ் சும்மாவே யிருக்கவேண்டும். 101

புத்திரனே பூதியுட னுருத்திராக்க
பூடணமே பூண்டுசிவ பத்திகூர்ந்திங்
கத்துவித பரமசிவத் தியானந்தன்னை
யாதரவா யநவரத மனுட்டிப்போரே
யித்துணிசெய் சம்சார பாசந்தீர்ந்தவ்
வேகபர சிவவடிவா யிருப்பரென்றே
யுத்தமனும் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கங்
கொருமைதரும் பாவனையே யுரைசெய்தானல். 102

பரமமதா மோட்சத்தை யுடனேநல்கும்
பரம்பொருளை மற்றுமுனக் குரைப்பக்கேளாய்
சருவமுமே சந்ததமும் பிரமாகாரஞ்
சகலமுமே சாந்தமதாம் பிரமாகார
மரியவனே யகிலமெனக் காண்பதெல்லா
மகண்டபரி பூரணமாம் பிரமாகாரம்
பிரிவுறவே யொருபொருளு மென்றுமில்லை
பின்னமெனக் காண்பதெலாம் பிரமாகாரம். 103

பிரமமலா தன்னியமாய்க் காண்பதெல்லாம்
பீதிதருந் துயர்நல்கு மாதலாலே
திரிசியமாய்க் காண்பதெலாந் திருக்கேயாகத்
திகழ்கின்ற பிரமமென ப்ரவிலாபித்துச்
சருவமுமே பிரமமெனு நினைவுந்தள்ளிச்
சலியாமல் வெறிதாக விருக்குநிட்டை
நிரதிசய சுகநல்கும் பயத்தைத்தீர்க்கும்
நிச்சயமே யதனலந் நிட்டைசார்வாய். 104

சகலமுமே தள்ளிவெறி தாகநிற்றல்
சகலத்தின் றியாகமெனச் சாற்றலாகுஞ்
சகலமெனச் சாற்றியது மனதேயாகுஞ்
சலமனதைத் தள்ளுவதே சகலத்தியாக
மிகழ்மனதின் றியாகமதே யகங்காராதி
யாவற்றின் றியாகமுமா மஃதேமற்று
நிகிலசக சீவபரத் தியாகமாகும்
நிதாகவதே நிரதிசயா நந்தநல்கும். 105

மன துடைய தியாகமதே மகத்தாம்வெற்றி
மன துடைய தியாகமதே மகத்தாஞ்சித்தி
மன துடைய தியாகமதே மகத்தாமின்பம்
மன துடைய தியாகமதே மகத்தாம்யோகம்
மன துடைய தியாகமதே மகத்தாஞானம்
மன துடைய தியாகமதே மகத்தாமோட்சம்
மன துடைய தியாகமதே சகலத்தியாகம்
மன துடைய தியாகமதே சித்தத்தியாகம். 106

சித்தமிலாக் காலத்திற் சகசீவாதி
சிறிதுமிலை யஃதுளதே லவையுமுண்டு
புத்திரனே யாதலினாற் சித்தந்தானே
புகல்சீவ பரஞால மனைத்துமாகுஞ்
சித்தமதை யெவ்விதமுஞ் செயிக்கவேண்டுஞ்
சித்தசெய மாத்திரமே நிகரில்வெற்றி
யித்துனிசெய் சித்தத்தின் செயவுபாய
மேதென்னி லினியிதனை யியம்பக்கேளாய். 107

சித்தமென வொருக்காலு மிலவேயில்லை
சின்மயமாம் பரப்பிரம மொன்றேயென்றும்
நித்தபரி பூரணமாய் நிலைத்ததென்னும்
நிரந்தரமா நிச்சயமே சித்தந்தன்னைப்
புத்திரனே யெளிதாகச் செயிப்பதற்குப்
புரையற்ற வுபாயமிதாற் சித்தநாசஞ்
சத்தியமாய்ச் சித்திக்குஞ் சித்தியானாற்
சகலமுமே சின்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும். 108

சித்தமென வொருபொருளிங் குள்ளதென்று
சிறிதேனுஞ் சிந்தித்தா லுடனேசித்தே
சித்தமாய்த் தோற்றியிடு மிதுவேசீவ
செகபரமாய்த் தோற்றுமதாற் றுன்பமுண்டாம்
புத்திரனே யாதலினாற் சித்தமென்றோர்
பொருளென்று மில்லையெலாஞ் சித்தேயென்னு
மித்திறமா முறுதியினாற் சித்தந்தன்னை
யெளிதாகச் செயித்தென்று மின்பஞ்சார்வாய். 109

கற்போல வசைவற்றுக் களங்கமற்றுக்
கறையற்றுக் கலந்தெங்கு நிறைந்ததான
சற்போத சுககனமாம் பிரமந்தானே
சகசீவ பரங்களெனக் காண்பதாலே
யெப்போது மெல்லாமும் பிரமமென்று
மேகபரி பூரணமா மதுநானென்று
மிப்போதந் தனையுரமா யிசைந்திவற்று
வெளிதாகச் சித்தசெய மிசைவாய்மைந்தா. 110

பிரமமெலா மதுவேநா னென்றிவ்வண்ணம்
பேதமிலா வுணர்வுதிட மாகுமட்டும்
பிரமமெலாம் பிரமமெலாம் பிரமநானே
பிரமமெலாம் பிரமமெலாம் பிரமநானென்
னொருமைதீரும் பாவனையே செய்யவேண்டு
மோதியவிப் பாவனைதா னுரக்கும்போது
சருவமுமே பிரமமெனு மதுநானென்னுஞ்
சலனமிலாப் பரஞானஞ் சகசமாகும். 111

நரர்சுரராய்த் திரியக்காய் நகவனுதி
நாநாவாய் நாடியிடு நாட்டமெல்லாந்
தெரிவுருவாய்த் திகழ்கின்ற தேவதேவன்
றிருவுருவே யென்றுதிடத் தியானஞ்செய்தே
யிருகுணமு மிகந்தமல சத்வமேலா
யிருக்கின்ற சூக்கமனோ விருத்திகொண்டே
பரமசிவன் பரிபூன்ற சொரூபந்தன்னைப்
பார்த்திடலா மற்றொன்றாற் பார்க்கவொண்ணா. 112

ஆதலினா லறிவுற்றுக் காண்பதெல்லா
மறிவுருவாம் பரசிவமே யதுவேநாமென்
றேதமிலாத் தியானத்தாற் சூக்கமான
விதயத்தின் விருத்தியினாற் சிவங்கண்டோரே
பீதிசெயுஞ் சித்தத்தைச் செயித்தெப்போதும்
பெரிதான பிரமசுகம் பெறுவரென்றே
சீதளமா ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குச்
சித்தசெய வுபாயத்தைச் செப்பினானல். 113

சித்தமதே யவிசார தசையின்மைந்தா
  செகசீவ பரங்களெனத் தெரிந்தபோதுஞ்
சித்தமதே விசாரிக்கிற் செகசீவாதி
  சிறிதுமிலாச் சித்தான பிரமமேயாஞ்
சித்தசெய மெளிதாகச் சேரவேண்டிச்
  சித்தமய மானசெக முதலாம்யாவுஞ்
சித்ததுவாம் பரமென்று மதுநானென்றுஞ்
  சிரத்தையுடன் சிந்தித்துச் சாந்தனுவாய். 114

மனததுதா னவிசார தசையின்மைந்தா
  மயக்கமுறு சகமுதலாய்த் தோற்றினும்
மனதுருவை மாறாது விசாரஞ்செய்தான்
  மற்றதுதான் மகத்தான சித்தேயாகும்
மனததனை யெளிதாகச் செயித்தெப்போது
  மகத்தான சித்துருவே யாகவேண்டி
மனதுமுத லெல்லாஞ்சித் ததுநானென்றே
  மாறாது சிந்தித்துச் சாந்தனுவாய். 115

மனோசயமே திடமாக மன்னுமட்டும்
  மற்றுள்ள வியாபார மனைத்தும்விட்டு
வினோதமதா யாவுஞ்சித் ததுநானென்றே
  விருப்பமுடன் விடாதுமிகச் சிந்தைசெய்தான்
மனோசயமாய் மகத்தான வறிவுதிக்கு
  மற்றதனாற் சகமுதலா மிருளிறக்கு
மினோதயமே யாகியிடி லிருளெங்கேனு
  மிருப்பதனை யாரேனுங் கண்டதுண்டோ. 116

அனகவறி வானபரப் பிரமந்தானே
  யவித்தையினா லசைவுறுமென் மனதாய்த்தோற்றும்
வினவுமறி வானபரப் பிரமந்தானே
  வித்தையினா லசைவறுமேற் பரமேயாகும்
மனததுவுஞ் சலனமுட னிருக்குமாகின்
  மகத்தான சீவபர சகமாய்த்தோற்றும்
மனததுவே சலனமிலா திருக்குமாகின்
  மாசற்ற வறிவான பரமேயாமால். 117

ஆதலினு லறிவுற்ற மனதேயாதி
யகிலமுமே யறிவான பிரமமென்றும்
பேதமிலா வப்பிரம நானேயென்றும்
பிரிவறவே யெப்போதுஞ் சிந்தைசெய்து
சாதகமாஞ் சிந்தனையான் மனதைவென்று
சலமனதின் சலனமெலாந் தவிர்ந்தபின்ன
ரோதியவச் சிந்தனையு மொழிந்தெப்போது
முணர்வுருவாம் பரமாகிச் சாந்தனுவாய். 118

அகிலமுமே பரப்பிரம மையமில்லை
யகமந்தப் பரப்பிரம மையமில்லை
நிகிலமுமாம் பரப்பிரம மதுநானென்றே
நிரந்தரமாய்ப் பாவித்து மனதைவென்று
சுககனமாம் பரப்பிரமந் தானேயாகிச்
சும்மாவே யிருக்கின்ற சாந்திதானே
தகமைமிகும் பூசனையாந் தானமாகுந்
தவமாகுஞ் செபமாகுஞ் சமாதியாமே. 119

ஆதலினு லமலமதா மனதினுலே
யநவரதம் பரப்பிரம விசாரஞ்செய்தே
போதகன பரப்பிரமந் தானேயெல்லாம்
பூரணமாம் பரப்பிரம மதுநானென்று
சாதகமாம் பாவனையே திடமாய்ச்செய்து
சஞ்சலமா யுளமனதை நன்முய்வென்று
சோதிமிகும் பரப்பிரமந் தானேயாகிச்
சும்மாவே யிருக்கின்ற சாந்திசார்வாய். 120

அறைந்தபொரு ளனைத்தையுமே வாக்குமாத்ர
மாக்காம லாதரவாய் மனதிற்கொண்டு
செறிந்தமன தொருமையுட னெல்லாமென்றுஞ்
சின்மயமாம் பரப்பிரம மதுநானென்றே
நிறைந்தபர பாவனையான் மனதைவென்று
நிச்சலனு யெப்போதுஞ் சாந்தனுவா
யறைந்ததெலாஞ் சத்தியமே யையமில்லை
யகண்டபர சிவனுணை யையமில்லை. 121

மனந்தனினுற் செய்வதுவே செய்ததாகு
மற்ருென்ருற் செய்வதெலாஞ் செய்ததாகா
தினந்தினமுந் திடமான மனதினலே
திரிசியமாய்க் காண்பதெலாந் திருக்கேயான
வனந்தபரப் பிரமமெனு மதுநானென்னு
மகண்டபர பாவனேயே செய்வாயாகிற்
கனந்தருமப பாவனையான் மனதைவென்று
கலங்காம லெப்போதுஞ் சாந்தனுவாய். 122

மனதென்றும் வாக்கென்று மற்றதென்றும்
மருவியவிப் பேதமுமே யெனக்கிங்கில்லை
கனவினுறும் பொருள்களிலெப் பொருளேயேனுங்
காண்கின்ற தனக்கயலாக் கண்டதுண்டோ
நனவினுறும் பொருள்களுமவ் விதமேயாக
நாடியிடு ஞானவடி வானநானே
யெனுமுரமாம் பாவனையான் மனதைவென்றவ்
வேகபர வடிவாகிச் சாந்தனுவாய். 123

சுருதிமுடி வாக்கியமே சொன்னதோர்ந்து
சூக்குமநூல் வழிசென்று பரசிவத்தை
யருமையுடன் பாவித்தவ் வருள்பெற்ருேரே
யலேமனதின் விகற்பமதாஞ் சகசீவாதி
சருவமுமே பிரமமெனுஞ் சாட்சாத்காரஞ்
சார்ந்ததனுன் மோட்சசுகஞ் சார்வரென்றே
பெருமைமிகும் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குப்
பிரிவின்மனச் சாந்தியினைப் பேசினனுல். 124

அனந்தவித சென்மத்தி லநுட்டிப்புற்ற
வறங்களெலாம் பரிபாக மானவர்க்கே
கனந்தருமிப் பரப்பிரம ஞானஞ்சற்றுங்
கலங்காத மனதினிடை யெளிதாத்தோன்றுந்
தினந்தினமுந் தவிராம லிச்சென்மத்திற்
றிடமாகப் பரப்பிரம வப்பாசத்தை
மனந்தனினுற் செய்வோர்க்கு மனதின்சுத்தி
மருவியபின் பரஞான மனதிற்ருேன்றும். 125

பிரமமக மகம்பிரமம் பிரமமெல்லாம்
பிரமமலா தயலணுவு மில்லையென்றே
யுரமருவு முணர்வுதனை யுறுவோரெல்லா
முணர்வுருவாம் பிரமமதே யாவரன்றி
யொருபொழுது மயலாகா ருண்மைசொன்னே
னுரைத்ததிலோ ரையமிலை சத்தியந்தான்
சருவபரி பூரணமாஞ் சம்புவாணை
சத்தியமே சத்தியமே சங்கையில்லை. 126

கனவினிடைத் திரிசியமாய்க் காணப்பட்ட
கடபடமே முதலியவு மித்தையேபோ
னனவினிடைத் திரிசியமாய் நாடப்பட்ட
நாநாவாஞ் சகசீவ பரமுமித்தை
யனையதெலா மறிகின்ற திருக்கேயான
வான்மாவுக் கபின்னமதாம் பிரமமொன்றே
யநவரத மழியாத வுண்மைவத்து
வறைந்ததிலோ ரணுவேனு மையமில்லை. 127

இன்னவித மதிட்டான வாரோபங்க
ளிரண்டையுமே நன்றாகச் சோதித்திங்கு
முன்னியவா ரோபமதாஞ் சகசீவாதி
மூலவதிட் டானமதாம் பிரமமென்றும்
பின்னமிலா வப்பிரம நானேயென்றும்
பேதமிலாப் பரப்பிரம ஞானந்தன்னைத்
தன்னுடைய துகளற்ற மனதாற்பெற்றுத்
தளர்வுதரும் பவபீதி தவிர்க்கவேண்டும். 128

புத்திரனே தனதுமன முயற்சியொன்றாற்
பூரணமாம் பரப்பிரம ஞானம்பேறு
மித்தகமை ஞானத்தாற் பரமாமுத்தி
யாவர்க்கு மிவ்விடத்தே யெளிதாயெய்து
மத்துவித ஞானத்தி னப்யாசத்தி
லணுவேனு மொருக்காலும் பயமுமில்லை
யித்திரமே யிருக்கையினு மிதனப்யாச
மியற்றுவதி லேதேனும் வருத்தமுண்டோ. 129

வருத்தமிலா திருக்கையினு வருத்தம்போல
வழுவுற்ற மகாபாவி மனதிற்றேன்றும்
விருத்தமதாம் பாவமெலாம் வீந்துமெத்த
விமலமதா மனதுடையோர்க் கிவ்வப்யாசங்
கருத்திலுற மிகவெளிதா மாதலாலே
கலங்காம லெப்போது ஞானப்யாசந்
திருத்தமுறச் செய்வோர்க்குத் தேவதேவன்
றிருவருளாற் றிடஞானந் திகழுமன்றே. 130

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றகண்டபர ஞானத்தி னப்யாசத்தைத்
தரும்பிரம ஞானத்தாற் றிடமாமட்டுந்
தவிராது சந்ததமும் பழகுவோர்க்கே
யகம்பிரம மெனுஞான மகண்டமான
வவ்வீசன் றிருவருளாற் சகசமாகுந்
தரும்பிரம ஞானத்தாற் சகசமானுற்
றளர்வுதரும் பவபீதி தானேநீங்கும். 131

பாவனமாம் பரஞானஞ் சகசமானுற்
பார்ப்பதெலா மத்யந்தா பாவமேயாம்
யாவையுமே யத்யந்தா பாவமேயாம்
யானீயு மத்யந்தா பாவமேயாஞ்
சீவரெலா மத்யந்தா பாவமேயாஞ்
செகபரமு மத்யந்தா பாவமேயாஞ்
கேவலமாம் பரப்பிரம மானதானே
கெம்பீர பூரணமா யுள்ளதாமே. 132

அகிலமுமே யத்யந்தா பாவமாகி
யகண்டபர வடிவாகித் தானேநிற்கி
லிகழ்வுறுமிப் பவபீதி மீண்டுந்தோன்ற
விடமில்லை யாதலினுன் முமூட்சுவெல்லாஞ்
சகலமுமே பிரமமென்னு மதுநானென்னுஞ்
சந்ததமுஞ் சலியாம லப்யாசித்தே
துகளில்பர ஞானமடைந் ததனுலிந்தத்
துயர்மயமாம் பவபீதி தொலைக்கவேண்டும். 133

நீக்கமிலா தெங்குமொரு நிறைவாய்நின்ற
நிகழ்வுருவாம் பரப்பிரம மெல்லாமென்றும்
வாக்குமன மொன்றுக்கு மெட்டாதான
வரையற்ற பரப்பிரம மதுநானென்றுஞ்
சூக்கமதா மனதுடனே யப்யாசித்துச்
சுத்தமதாம் பரப்பிரம ஞானம்பெற்றுப்
போக்கவொணுப் பவபீதி யனைத்தும்போக்கிப்
பூரணமா யுள்ளபரம் பொருளேயாவாய். 134

கல்லாத கல்வியெலாங் கற்றபோதுங்
கலக்கமிலாப் பரப்பிரம ஞானமொன்றை
யல்லாது பவபீதி விடுக்கவொண்ணு
தாதலினு லாதரவாய் நீயெப்போது
மெல்லாமும் பிரமமென்று மதுநானென்று
மேகமதாம் பரப்பிரம ஞானம்பெற்றே
பொல்லாத பவபீதி யனைத்தும்போக்கிப்
பூரணமா யுள்ளபர பொருளேயாவாய். 135

சமதமமே முதலியதாஞ் சாதனங்கள்
சார்ந்தனிசம் வேதாந்த விசாரஞ்செய்திங்
கமலமதாம் பரசிவமே யெல்லாமென்று
மச்சிவமே நாமென்று மறிவுற்றேரே
மமர்பயமாம் பவபீதி விடுத்தெப்போதும்
மாசற்ற பரசுகமாய்ச் சுகிப்பரென்றே
நிமலமதாய் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கு
நிகரற்ற பரம்பொருளை நிகழ்த்தினுனல். 136

திரிசியமா யெனக்கயலோ ரணுவுமில்லை
திருக்கான வென்னிடையிற் றேன்றுநின்ற
சருவமுமே பரமான நானேயென்று
சற்குருவா மென்வாக்காற் றியானஞ்செய்வா
யிருமையற விவ்வண்ண முபதேசித்தே
னென்றணுவு மபிமான மெனக்கிங்கில்லை
குருவரனும் பரமசிவ னெனக்குரைத்த
குற்றமிலா வுபதேச வசனமீதே. 137

சற்குருவுஞ் சின்மயமாம் பிரமரூபஞ்
  சகலமுமே சின்மயமாம் பிரமரூபம்
நிர்க்குணமா மப்பிரம நானேயென்று
  நிச்சலமாய் நீயென்றுந் தியானஞ்செய்வாய்
சற்குருவாம் பரமசிவ னெனக்குமுன்னஞ்
  சத்தியமாய்ச் சாற்றியசித் தாந்தமீதே
துர்க்குணமோ ரணுவுமுறா வேதாந்தங்க
  டுணிவாகச் சொல்லியசித் தாந்தமீதே. 138

திரிசியமா யொருபொருளும் வேறிங்கில்லை
  தெரிவதெலாந் திருக்கான பிரமமென்று
மிருமையிலா வப்பிரம நானேயென்று
  மானந்தப் பரப்பிரமந் தானேயென்றுஞ்
சருவமுமே யவ்விதமா நானேயென்றுஞ்
  சந்ததமுஞ் சலியாமற் றியானிப்பாயேற்
பிரிவெனவே நின்மனதிற் பிறங்காநின்ற
  பெயர்க்கவொணாப் பேதமலம் யாவுந்தீரும். 139

சகமுதலா யெண்ணுவதைத் தூரத்தள்ளிச்
  சகலமுமே பிரமமெனத் தியானஞ்செய்வா
யகமுடலென் றெண்ணுவதைத் தூரத்தள்ளி
  யகம்பிரம மென்றனிசந் தியானஞ்செய்வாய்
சகலமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
  சந்ததமுஞ் சலியாமற் றியானஞ்செய்தா
லகமனியஞ் சகமுதலீ தனியமென்னு
  மயமெல்லா மனுதினமு மடைவாய்த்தீரும். 140

தேகமக மெனுநினைவைத் தூரத்தள்ளித்
  தெரிவான பிரமமக மெனத்தியானிப்பா
யாகமக மெனுநினைவைத் தூரத்தள்ளி
  யறிவான பிரமமக மெனத்தியானிப்பாய்
பாகமுறும் பலநினைவுந் தூரத்தள்ளிப்
  பார்ப்பதெலாம் பரப்பிரம மெனத்தியானிப்பா
யேகமகம் யானெவையு மெனத்தியானித்தே
  யிப்பேத மியாவையுநீ விடுவாய்மைந்தா. 141

அலைமனதி னொருமையிலாத் தன்மையாலே
யகம்பிரம பாவனையே செய்யச்சத்தி
யிலதெனினு மெப்போதுஞ் சிரத்தையோடே
யான்பிரமம் யான்பிரமம் யானேயெல்லாஞ்
சலனமிலாப் பரமேநான் பரநானென்னுஞ்
சத்தமிதை யுரைத்தாலு மிவ்வறத்தா
னிலைமருவா தலைமனது மெள்ளமெள்ள
நிச்சலமாய் நிகழ்த்தியபா வனையினிற்கும். 142

நிரந்தரமாய்ப் பாவனையின் மனதுநின்று
னிச்சலமா மகண்டபர ஞானமுண்டாய்த்
திரிந்தலையு மனதினுடை விகற்பமாகத்
தெரிகின்ற பேதமெலா முடனேதீருந்
தெரிந்திடுமிப் பேதமெலாந் தீருமட்டுந்
திரிசியமாய்த் தெரிவதெலாம் பரமேயென்றும்
பொருந்தியவப் பரப்பிரம நானேயென்றும்
பூரணமா யெப்போதுந் தியானஞ்செய்வாய். 143

அறிவுருவாம் பிரமத்திற் றோன்றுநின்ற
வகிலமுமே யறிவுருவா யிருப்பதாலே
யறிவுருவா மகண்டபரப் பிரமத்துக்கிங்
கன்னியமா யணுவேனு மிலவேயில்லை
யறிவுருவாம் பரப்பிரம மெல்லாமென்று
மவ்விதமாம் பரப்பிரம நானேயென்று
மறிவுருவாம் பரநீயாய்ப் பேதமியாவு
மழியுமள வதிதிடமாய்த் தியானஞ்செய்வாய். 144

சருவமெனு முருவத்தைத் தூரத்தள்ளிச்
சருவமுமே பிரமமென நிச்சயித்துப்
பிரமமதே நானென்று நானேயந்தப்
பிரமமெனும் பாவனையான் மயலேயாக
மருவியவிப் பேதமதி யனேத்துமாய்த்து
மற்றந்தப் பாவனையுந் தூரத்தள்ளி
நிருமலமா நின்னுடைய நிசரூபத்தி
னிச்சலமாய் நீயென்று நிலைத்துநிற்பாய் 145

நிச்சலமாய் நிற்பதெனு நினைவுந்தள்ளி
நிசரூப மாத்திரமாய்த் தள்ளலென்று
மிச்செயலு மிகழ்ந்துமனோ வாக்குகட்கிங்
கெட்டாத கேவலமாஞ் சொரூபமாகி
யுச்சமதாஞ் சகசநிலை யுறுவாய்மைந்தா
வோதுவதற் கினியொன்று மிடமிங்கில்லை
நிச்சயமாய்ப் பரமசிவ னெனக்குமுன்ன
நிகழ்த்தியதா நிசரூப நிட்டையீதே. 146

பேதமெலா மணுவுமிலா தறவுந்தள்ளிப்
பின்னமிலாப் பரமான வான்மாவின்க
ணேதையுமே நினையாம லின்பமேலா
யியங்காம லிருப்பதுவே சகசநிட்டை
சாதகமா மிந்நிட்டை நிருவிகற்ப
சமாதியென வங்கங்கே சாற்றலாகு
மோதியதே யகண்டபர சாட்சாத்கார
வுணர்வெனவு மங்கங்கே யுரைக்கலாமால். 147

திடமான நிட்டையிதே சீவன்முத்தித்
திறமையென வங்கங்கே செப்பலாகுந்
தடமான நிட்டையிதே யுபசாந்திக்குத்
தகுந்தபடி பூமிசையோர் நான்குமாகு
மிடமான விந்நிட்டை யிசைந்தோருக்கே
யித்துயர்செய் பவபீதி யிறக்குமன்றி
மடமான மற்றெதனை யிசைந்தபோதும்
மகத்தான பவபீதி மாயாதென்றும். 148

நிறைவுறுமிந் நிட்டையுளோர் நீசரேனு
நிருமலமாம் பரமாகி முத்தராவ
ரறைவதிலோ ரணுவேனு மையமில்லை
யறுதியிதே யாதலினுன் முமூட்சுவெல்லாங்
குறைவறவே யிந்நிட்டை கூடுமட்டுங்
கூறுபடும் பேதமெலாம் பிரமமென்று
மறிவுருவா மப்பிரம மகமேயென்று
மகண்டபர பாவனையே பழகவேண்டும். 149

அருமையுட னகண்டபர சிவரூபத்தை
யநவரதந் தியானித்தவ் வருள்பெற்றோர்க்கே
நிருமலமாம் பரஞான மனதிற்றோன்றி
நீக்கவொண வஞ்ஞான மனைத்துநீங்கிப்
பரமதுவா யிருக்கின்ற முத்தியன்றிப்
பகர்முத்தி மற்றோருக் கில்லையென்றே
பிரியமுடன் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குப்
பேதமிலாப் பரம்பொருளைப் பேசினனால். 150

அகம்பிரம ஞானந்தா னிருவிகற்ப
மாகுமள வகிலமுமே பிரமமாகுந்
தகும்பிரம நானுகு நானேயந்தத்
தற்பரமாம் பிரமமெனு மப்பியாசத்தாற்
செகம்பரமுஞ் சீவர்களுஞ் சிறிதுந்தோன்றாச்
சின்மயமா யிருக்கின்ற வகண்டாகார
வகம்பிரம ஞானத்தை யடைந்தேயத்தா
லனுதிபவ பாசத்தை யறுப்பாய்மைந்தா. 151

அன்னியமே தோன்றாத வகண்டாகார
வறிவுதனை யடைந்தவனே முத்தனானே
னின்னவித மகண்டபர ஞானமுற்றோ
னிவ்வுலகி லெவ்விடத்து மரிதேயாவ
னுன்னவொணப் பலகோடி சீவருக்கு
ளுரமான ஞானமுளோ னொருவன்றானே
யன்னவனைத் தரிசித்த மாத்திரத்தா
லறமேலா யகமெல்லா மழியுமன்றே. 152

திடஞானி தெரிசனமே தீர்த்தமாடல்
திடஞானி தெரிசனமே தேவபூசை
திடஞானி தெரிசனமே செபதபங்கள்
திடஞானி தெரிசனமே செயுமறங்கள்
திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தைக்காணல்
திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தின்சேவை
திடஞானி தெரிசனமே மேவுதற்குத்
திரிவிதமா முலகத்து மரிதாமியார்க்கும். 153

வரமான ஞானிக்கு மகிழ்வினோடே
வளமான போசனமே யளிப்பதாலுந்
திரமான ஞானிக்குத் தேவையான
திரவியமே சிரத்தையொடு கொடுப்பதாலும்
பரமான ஞானிக்குப் பத்தியோடே
பலவிதமாம் பணிவிடையே செய்வதாலு
மரிதான மோட்சசுக மெளிதேயாக
வடைந்திடலா மணுவுமிதி லையமில்லை. 154

ஞானியுடை யருச்சனையே செய்வதாலே
ஞானபல மடைந்ததனாற் சீவன்முத்தி
யானபர மாநந்த மடையலாகு
மதன்பின்பு பரமான விதேகமுத்தி
தானுமதா லடைந்திடலா மாதலாலே
தளர்வுதரும் பவபீதி யனைத்துந்தள்ளி
யானியிலா முத்திநிலை யடையவேண்டி
லறிஞனுடை யருச்சனையே செய்யவேண்டும். 155

சலனமிலாச் சிலைபோதுங் காட்டம்போலுஞ்
சங்கற்ப விகற்பங்க ளொன்றுமின்றிக்
கலனமுறாப் பிரமத்திற் பாலுநீருங்
கலப்பதுபோல் வேறறவே கலந்துசற்று
மலைவறவே வெறிதாகச் சுகித்திருக்கு
மறிஞனுடை யன்னிட்டை மகிமைதன்னை
நிலைமருவா மனதாலும் வசனத்தாலும்
நினைந்திடவும் பகர்ந்திடவு 'மார்தான்வல்லோர். 156

திரமான வகம்பிரம மென்னுஞானந்
திரிவிதமா முலகத்து மரிதேயாகு
முரமாக வகம்பிரம ஞானமேவி
யுணர்வுருவாம் பரப்பிரம சொரூபநிட்டை
பிரியாத பரஞானி தன்னைக்கண்டு
பேசுவதே மிகவரிதா மொருக்காலந்தப்
பரஞானி பணிவிடையே கிட்டுமாகிற்
பரமான மோட்சநிலை தானுங்கிட்டும். 157

ஞானிபத தீர்த்தத்தாற் ஞானஞ்செய்வோன்
ஞானகன வடிவான பரமேபாவ
னனவெகு சென்மத்தி லநுட்டிப்புற்ற
வறங்களெலாம் பரிபாக மானவர்க்கே
யீனமிலா ஞானியுடை தெரிசனுதி
யெளிதாக விச்செென்மந் தன்னிலெய்து
மூனமிலா ஞானியுடை தெரிசனுதி
யுறவோர்க்குப் பவபீதி மீண்டுமுண்டோ. 158

ஓதியவிவ் வகண்டபர நிச்சயத்தா
னுன்னுடைய மனதினிடை யுதியானின்ற
பேதமெலா மணுவுமிலா தொழிப்பாய்மைந்தா
பேதமதே மகத்தான பீதியாகு
மேதுமிலாச் சுழுத்தியினிற் பேதமில்லா
திருப்பதனு லெள்ளளவும் பீதியில்லை
பேதமுறு நனவுகனு விவ்விரண்டிற்
பேதமிகுக் கின்றதனுற் பீதிகண்டோம். 159

ஆதலினுன் மகத்தான பீதிக்கெல்லா
மாயைமா யிருக்கின்ற பேதந்தன்னைப்
பேதமிலா வகண்டபர நிச்சயத்தின்
பிரியாத பழக்கத்தா லொழிப்பாய்மைந்தா
வோதியவிவ் வகண்டபர நிச்சயத்தை
யுற்றவனே பவபாச முத்தனுனேன்
சாதகமா விதையென்றும் பழகுவோனுஞ்
சம்சார பாசத்தான் முத்தனுவன். 160

அநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யகண்டபர ஞானியானே
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யிவ்வுலகிற் புருடனுனே
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யான்மசுக மநுபவிப்போ
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யரந்தையிலாச் சீவன்முத்தன். 161

அநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யகிலற்கு மேலாய்நின்றே
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே பவதுக்க மனைத்துந்தீர்ந்தோ
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே நிரதிசயா நந்தஞ்சார்ந்தோ
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யகண்டபரப் பிரமமானேன். 162

அநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே பேதமெலா மறவிடுத்தோ
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே பீதியெலா மறவொழித்தோ
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யபயபதத் தமர்ந்துநின்றே
னநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யடைந்தவனே யாநந்த வடிவாகின்றேன். 163

பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ்வண்ணம்
பேதமிலா வகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சரிவரவே சந்ததமும் பழகாநின்றேன்
சத்தியசிற் சுககனமாம் பரமேயாவ
னரியவனே யாதலினு னீயெப்போது
மன்புடனே யகம்பிரம நிச்சயத்தைப்
பிரிவறவே பழகியதாற் பேதந்தீர்ந்து
பின்னமிலா வகண்டபரப் பிரமமாவாய். 164

ஆசரிய னடைவாகச் சீவனுக்கிங்
கத்துவித வுபதேசஞ் செய்காலத்தும்
பாசமுறுந் துவிதத்தை யுண்மையாகப்
பகரவிலை யவன்மனதை யநுசரித்தே
பேசியுடன் பரமார்த்த மாகாநின்ற
பின்னமிலா வத்துவித முபதேசிப்ப
னேசமுடன் யானுரமாய் நினக்குச்சொல்லு
நீதியிதி னிகழ்த்தியவோர் திட்டாந்தங்கேள். 165

தந்தைமுதன் மரணத்திற் பந்துவன்றித்
 தளர்தனயன் றிரவியமே தந்தழைத்து
வந்தசன மழுகின்ற நீதியன்னேன்
 வழங்குதனப் பொருட்டன்றி யுண்மையன்றே
யந்தவித மாசிரியன் சீடனுக்கிங்
 கத்துவிதம் புகலுங்காற் றுவிதமோதல்
மைந்தவிதி லையமில்லை யதனாற்றேய்த
 மறந்தென்று மத்துவித வடிவேயாவாய். 166

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
 றநவரத மதிதிடமாய் நிச்சயித்து
மிகும்பிரம பாவனையே தொடர்பாய்ச்செய்து
 மேவியவித் துவிதமெலா மிகமறந்தே
யகம்பிரம ஞானமது நிருவிகற்ப
 மானவுடன் சஞ்சலமாய்ச் சிலையேபோலத்
தகும்பிரம வடிவாகித் தளர்வுதீர்ந்து
 தடையற்ற வாநந்த மநுபவிப்பாய். 167

வேதமுத லோதலினால் யாகந்தன்னால்
 விரதத்தா லியமமுதல் யோகாங்கத்தால்
சாதகமாந் தானத்தான் மற்றுமுள்ள
 சகலவித கருமத்தாற் பரசிவத்தைப்
பேதமற வறிவமெனு மிச்சையுண்டாம்
 பின்னமிலாச் சிவவடிவா மகாலிங்கத்தைத்
தீதறவே யநவரதம் பூசிப்போர்க்கே
 திடஞான முண்டாகி மோகந்தீரும். 168

அகிலபரி பூரணமா யனைத்துமுண்டா
 யடங்குவதற் காலயமாஞ் சிவரூபந்தான்
னிகரின்மகா லிங்கமித னநுசந்தானம்
 நிரந்தரமாய்ச் செய்வதுவே யிவற்றின்பூசை
யகமதனி லிப்பூசை செய்வோருக்கே
 யகண்டபர சிவனருளா லறிவுண்டாமென்
றிகழ்வறவே ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கங்
 கீனமுறாப் பரம்பொருளை யிசைத்தானன்றே. 169

பேதமெனத் தோற்றியவித் துவிதமெல்லாம்
பின்னமிலா வத்துவிதப் பிரமமென்றே
யோதியவிந் நிச்சயமிங் குரமாயுற்றோ
னுடனிந்தப் பவபாச முத்தனவன்
பேதமுறு மாமூட ரொருகாலத்தும்
பின்னமிலா வகண்டபர முத்திமேவா
ரேதுமிதி லையமில்லை யெவையுமோர்ந்த
வெமதீச னியம்பியதி லையமுண்டோ. 170

அற்பமுமே யறியாத சிலமாமூட
ரத்துவித மாதரியார் வெறும்பொய்யான
கற்பிதமாந் துவிதமிதே யுண்மையென்று
கதறுவரம் மாமூட ருடனேயென்று
மற்பமுமே பேசவொண்ணா தன்னோருக்கோ
ரணுவேனு மளிக்கவொண்ணா தவரைக்கண்டாற்
சொற்பமுமே வணங்கவொண்ணா தவரெப்போதுஞ்
சுத்தமகா மூடரென வுணரவேண்டும். 171

கற்பிதமாந் துவிதமிதே யுண்மையென்று
கதறியிடுங் கயவர்களைக் கண்டபோது
மற்பமிலா வத்துவித மறிந்ததீர
ரக்கயவ ரொருக்காலு மில்லையென்றும்
பற்பலவாய்ப் பார்க்கின்ற துவிதமெல்லாம்
பரமசிதா காயபரப் பிரமமென்றுந்
தற்பிரமந் தாமென்று முறுதிகொண்டே
தமதுநிலை தவிராம லிருக்கவேண்டும். 172

சருவமுமே சின்மாத்ர மாதலாலுஞ்
சருவமுமே சுகமாத்ர மாதலாலு
மிருமையெனுந் துவிதமொருக் காலுமில்லை
யித்துவித வாதிகளு மென்றுமில்லை
யொருவடிவா நமக்கயலே யிலாமையாலே
யொருக்காலு மொருபயமு மில்லையென்றே
தரளமிலா வத்துவித வுறுதிகொண்டே
தமதுநிலை தவிராம லிருக்கவேண்டும். 173

பலகால வாதனையாற் றுவிதந்தானே
பரமார்த்த மென்றுநினை வுதித்தபோதுந்
தொலையாத துவிதவடி வாகத்தானே
துவிதத்தை நினையாம லவற்றையெல்லா
மலையாத வதிட்டான வறிவாய்நின்ற
வத்துவித மானபர வடிவேயாகச்
சலியாம லெப்போது நினைத்தேயத்தாற்
சத்தியசிற் சுகவடிவாய் முத்தனுவாய். 174

அலைமனது முதலியதற் கதீதமாகி
யகங்கார முதலியதற் கதீதமாகி
நிலைமருவாக் காலத்துக் கதீதமாகி
நிகிலசக சீவர்க்கு மதீதமாகி
யிலகுமறை யீற்றிற்கு மதீதமாகி
யித்துவிதம் யாவுக்கு மதீதமான
சலனமிலாப் பரவடிவே யனைத்துமென்று
சந்ததமு நினைத்ததனுன் முத்தனுவாய். 175

அத்துவித வடிவான வெனக்குவேறு
யணுவுமிலை யகண்டபர நானேயென்னு
மித்திறமா நிச்சயமே செய்தெப்போது
மிணையற்ற பிரமசுக மிசைவாயிங்கே
புத்திரனே திடமான நிச்சயந்தான்
பூரணமா ஞானத்துக் கிலக்கணங்கா
ணத்திறமா நிச்சயமே யகண்டமுத்தி
யடைந்தபய மாகுவதற் கேதுவாமால். 176

நிச்சயமே திடமாகச் செய்யச்செய்ய
நின்மனதின் சங்கையெலா மடைவாய்நீங்கும்
நிச்சயமே திடமாகச் செய்யச்செய்ய
நின்மனது நின்னிடையே சாந்திமேவும்
நிச்சயமே திடமாகச் செய்யச்செய்ய
நின்மனது நிர்மலமாய் நிறைந்துநிற்கும்
நிச்சயமே திடமாகச் செய்யச்செய்ய
நின்மனது நிரதிசயா நந்தஞ்சாரும். 177

மனதுசதா நின்சகச சொரூபமானன்
மற்றதுதான் மீளாது மாய்ந்துபோகும்
மனதுடைய மீளாத மாய்வுதானே
மகத்தான மோட்சநிலை யதனுன்மைந்தா
மனததனை மீளாது மாய்க்கவேண்டி
மகத்தான பரப்பிரம நிச்சயத்தை
மனதொருமை யுடன்செய்து மனதைமாய்த்து
மகத்தான முத்திநிலை மருவிநிற்பாய். 178

அகண்டபரப் பிரமத்துக் கயலேயில்லை
யகிலமுமவ் வகண்டபரப் பிரமமென்று
மகண்டபரப் பிரமமது வகமேயென்று
மகமந்த வகண்டபரப் பிரமமென்று
மகண்டபர பாவனையே திடமாய்ச்செய்திவ்
வயலணுவுந் தோன்றும லழிந்தபின்பவ்
வகண்டபர பாவனையுஞ் செயாதுதள்ளி
யாநந்த வடிவாக வமர்ந்துநிற்பாய். 179

உன்னியவவ் வாநந்த வடிவுந்தள்ளி
யுரமாக வொருவடிவே யாகிநிற்பா
யன்னியமி லொருவடிவென் பதையுந்தள்ளி
யதன்பின்பு நிர்க்குணமே யாகிநிற்பாய்
மன்னியவந் நிர்க்குணமென் பதையுந்தள்ளி
மனவாக்குக் கெட்டாத வடிவாய்நிற்பா
யன்னதையுந் தள்ளியபின் னறிவுமாத்ர
மாயதையு மிழந்தான்ம மாத்ரமாவாய். 180

அன்னதையுந் தள்ளியபின் பிரமமாத்ர
மாயிடுவாய் மற்றதையுந் தள்ளியிங்கு
சொன்னவெலா மிழந்துவெளி தாகநிற்பாய்
சொன்னதையுந் தள்ளிமிக வெளிதாய்நிற்பாய்
பின்னுளமே முதலியவோ ருபாதியின்றிப்
பேசவொணுச் சூனியமா நிலையினிற்பா
யின்னவித சூனியமு மிழந்தபின்ன
ரெவ்வடிவோ வவ்வடிவே யாகிநிற்பாய். 181

நிற்பதெனுந் தன்மையுமே யிழந்தபின்னர்
நீயா யிருக்கின்ற சுபாவந்தன்னைச்
சொற்பமுமே வாக்கானு மனதினாலுஞ்
சொல்லவொணு தெண்ணவொணு தாதலாலே
தற்பரமாஞ் சகசநிலை சார்ந்தபின்னர்
தான்றானே தானாகத் தனித்திருப்பா
யற்பமுமே விகற்பமிலா வவ்விருப்பை
யறைந்திடவு நினைந்திடவு மார்தான்வல்லோர். 182

சொல்லியவிவ் விதமாக வனைத்துந்தள்ளிச்
சுத்தபர வடிவாகிச் சுயமாய்நிற்பா
யல்லதெலாந் தள்ளலுமே யகண்டமான
வகமெனவே யநவரத மநுசந்திப்பா
யெல்லையிலாவகண்டபர நானேயென்றிங்
கெப்போதும் பழகியவிவ் வநுசந்தானங்
கல்லெனவே திடமான நிருவிகற்பங்
கைவசமே யாகுவதிற் காரணங்காண். 183

ஆதலினு லனைத்துக்கு மதீதமான
வகண்டபரப் பிரமமக மென்றெப்போதுஞ்
சாதகமாம் பாவனையே செய்தத்தாலே
சஞ்சலமாம் விகற்பமெலாந் தவிர்ந்தெப்போதும்
பேதமிலாப் பரப்பிரம ஞானியாகிப்
பின்னமிலாப் பரப்பிரம வடிவேயாவா
யீதையலா லெளிதாக முத்திசார
வேதொன்று முபாயமிலை யிதுவேயுண்மை. 184

எப்போது மகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யெளிதாகப் பாவித்தே யிருமைதீர்வா
யெப்போது மகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யெளிதாகப் பாவித்தே யொருமைசார்வா
யெப்போது மகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யெளிதாகப் பாவித்தே துன்பந்தீர்வா
யெப்போது மகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யெளிதாகப் பாவித்தே யின்பஞ்சார்வாய். 185

எப்போது மியம்பாமன் மௌனமாகி
யெவருடனுங் கூடாம லேகாந்தத்திற்
கற்போல வசையாம லிருந்துசற்றுங்
கலங்காத மனதுடனே யொருமையாகிச்
சற்போத சுககனமாம் பரநானென்றே
சந்ததமும் பாவித்துச் சாந்தனுகித்
தற்போத சூனியனுய் விகற்பந்தீர்ந்து
தற்பதமே தானுகி முத்தனுவாய். 186

சத்தியசிற் சுககனமாம் பிரமந்தானே
சகலமென்று மப்பிரம நானேயென்று
மித்திறமாங் திடமான வநுசந்தான
மெப்போது மிடையறவே செய்தேயித்தாற்
சத்தியசிற் சுககனவப் பரமேயாகிச்
சங்கற்ப விகற்பங்க ளனைத்துந்தள்ளி
யத்துவித பூரணமா யிருப்பதான
வகண்டபர முத்திதனை யடைவாய்மைந்தா. 187

பரமசிவன் கருணையினு லெனக்குரைத்த
பரம்பொருளை நினக்கருளாற் பகரலுற்றே
னரியதினு மரிதான விவ்வர்த்தத்தை
யத்யந்த மூடரிடை விவேகியானே
ரொருபொழுது முரைக்கவொணு தன்னேரின்பா
லோதியவிப் பொருண்மிகவும் புனிதமேனும்
புரைமருவு மம்மூடர் புணர்ச்சியாலே
புனிதமிலாப் பொருளெனவே வியர்த்தமாகும். 188

விமலபர விவேகவலி யுள்ளதீரர்
விடயாசை மிகுந்தவெறு மூடரோடே
மமதையுட னொருக்காலும் பேசவொண்ணு
மற்றவரை மனத்தாலும் மதிக்கவொண்ணு
வமலபர வுணர்வுரமாய் முத்திசேர
வகிலவிட யாசைவிட லன்றோவேது
நிமலமிலா மூடருடன் சகவாசத்தா
னீத்தவிட யாசையுமே மீளுமன்றோ. 189

நற்பிரம விவேகவலி யுள்ளதீரர்
நாரிமுதற் சுகத்திச்சை நண்ணும்போதும்
பற்பலவாய்த் தோற்றியவச் சுகத்தையெல்லாம்
பரப்பிரம சொரூபசுக மெனவேயோர்ந்து
கற்பிதமாம் விடயசுக மநுபவிக்கக்
கனவிலுமே நினையாது தைரியத்தோ
டற்பமிலா வகண்டபர சுகமேசேர
வகண்டபர ஞானபெல மடையவேண்டும். 190

வேதமுத னூற்களெலா மிகவுங்கற்ற
வேதியரே யாகினுமிவ் வகண்டஞானம்
பேதமறப் பொருந்தாதோ ரொருகாலத்தும்
பிராமணரே யாகியிடா ருபவீதந்தான்
சாதியடை யாளமலாற் பிராமணத்வஞ்
சாருவதிற் சாதகமன் றதனுலென்றும்
பேதமிலாப் பரப்பிரம வுபவீதத்தைப்
பெற்றவரே பிராமணராய் முத்தராவர். 191

அகிலமுமே யகண்டபர சிவமேயென்று
மச்சிவமே யகமென்றும் பழகாநின்ற
மகிமைமிகுந் தியானமெனும் பூசையாலே
மனதலைவற் றறிவுருவாய் முத்திமேவும்
வெகுவிதமா மறையாலுங் கருமத்தாலும்
விசித்திரமாய்ப் பழகியிடும் யோகத்தாலும்
வகைவகையாய் மற்றுமுள வுபாயத்தாலும்
வரமான முத்திதனை மனதுமேவா. 192

சிரவணமு மனனமுமே செய்தபின்னர்
சின்மயமாம் பரமசிவ நானேயென்று
புரையறவே பழகியிடுந் தியானமாகும்
பூசனையாற் பூரணமாஞ் சிவஞானத்தை
யிருளறவே யெளிதாக வடைந்துமோட்ச
மிசைந்திடலா மிதிலைய மில்லையென்றே
பிரியமுடன் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குப்
பின்னமிலாப் பரம்பொருளைப் பேசினனால். 193

மகிமைபெறு மகண்டபர நிர்ணயத்தை
மங்களபூ ருவமாகப் படிக்கவேண்டும்
விகலமிலா விதியுடனே படிப்போருக்கே
விக்கினமே யில்லாம லகண்டஞான
மகமதனி லெளிதாக வுதிக்குமிங்கே
யாதலினு லகண்டபர நிர்ணயத்தைப்
புகல்பொழுது மங்களபூ ருவமேயாகப்
பூரணமாம் விதியுடனே புகலவேண்டும். 194

எப்போதுந் தைரியமா யிடைவிடாம
லேகபர சிந்தனையே செய்வாயாகிற்
சற்போத சுககனமாம் பரமேநீயாச்
சங்கற்ப விகற்பங்க ளனைத்துந்தீர்ந்து
தற்போத சூனியனுய்த் தானேதானுய்த்
தனித்திந்தப் பவபாச முத்தனுவா
யிப்போதிங் கியம்பியவிவ் வர்த்தந்தன்னி
லெள்ளளவு மையமிலை யுறுதியிதே. 195

அநவரத மாதரவா யிடைவிடாம
லத்துவித சிந்தனையே செய்வாயாகின்
மனதினுள சங்கையெலா முடனேதீர்ந்து
மகத்தான சொரூபசுக மருவிநிற்பாய்
சொனவிதமாய்ச் சொரூபசுகஞ் சார்வதற்கே
சோர்வுதருஞ் சங்கமெலாந் தூரத்தள்ளி
யனகநின தான்மாவுக் கபின்னமான
வகண்டபரப் பிரமத்திற் சங்கஞ்செய்வாய். 196

அகமென்றுந் தேகமல பொறிகளல்ல
வகமென்று முயிர்களல வுள்ளமல்ல
வகமென்றும் புத்தியல சித்தமல்ல
வகமென்றும் புன்மையகங் காரமல்ல
வகமென்று மிதன்மூலாஞ் ஞானமல்ல
வகமென்று மித்துவித மெவையுமல்ல
வகமென்று மத்துவிதம் பிரமமென்னு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டசங்கம். 197

அகமென்று மூன்றுவித தேகமல்ல
அகமென்று மூன்றுவித வவித்தையல்ல
வகமென்று மைந்துவித. கோசமல்ல
வகமென்று மவையினபி மானியல்ல
வகமென்றுஞ் சமட்டியல வியட்டியல்ல
வகமென்றுஞ் சகசீவ பரங்களல்ல
வகமென்று மகண்டபரப் பிரமமென்னு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டசங்கம். 198

அகண்டபரப் பிரமமதே சத்துக்கெல்லா
மத்யந்த சத்தாக விருப்பதாலவ்
வகண்டபரப் பிரமத்தின் சங்கந்தானே
யறிஞரினற் சற்சங்க மென்னலாகு
மகண்டபரப் பிரமமதே மகத்துக்கெல்லா
மத்யந்தஞ் சத்தாக விருப்பதாலவ்
வகண்டபரப் பிரமத்தின் சங்கந்தானே
யறிஞரினன் மகத்சங்க மென்னலாமே. 199

ஆதலின லநவரத மிடைவிடாம
லதிதிடமா யகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சாதகமாய்ப் பழகியதான் மனதிலுள்ள
சங்கற்ப விகற்பங்க ளனைத்துந்தீர்ந்து
பேதமிலா வகண்டபரப் பிரமஞானம்
பெற்றதன லகண்டசுக மநுபவிப்பா
யோதியவா றகண்டசுக மநுபவித்தோர்க்
கொருக்காலும் பவத்துன்ப மீண்டுமில்லை. 200

அகம்பிரம நிச்சயமே சத்தின்சங்க
மகம்பிரம நிச்சயமே மகத்தின்சங்க
மகம்பிரம நிச்சயமே யான்மசங்க
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டசங்க
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டத்தியான
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டஞான
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டமோட்ச
மகம்பிரம நிச்சயமே யனைத்துமாகும். 201

சருவமுமே சந்ததமு மான்மாகாரஞ்
 சலனமிலா வான்மாவே பிரமாகாரம்
பிரமமதே பிறங்கியவிவ் வான்மாகாரம்
 பேசியவா பேதமொருக் காலுமில்லை
சருவமுமே யான்மாவுக் கபின்னமான
 சத்தியசிற் சுககனமாம் பிரமமென்றே
யொருமையுணர் நிச்சயமே திடமாய்ப்பெற்றோ
 னுடனேயிப் பவபாச முத்தனாவான். 202

பேதமுறுஞ் சகசீவ பரங்களெல்லாம்
 பிரமமென்று மப்பிரம நானேயென்று
மோதியவிச் சிந்தனையைப் பிரமாப்யாசி
 யொழியாம லெப்போதும் பழகவேண்டுஞ்
சாதகமாஞ் சிந்தனையின் பெலத்தினாலே
 சலமனதின் விகற்பமெலாந் தவிர்ந்தபின்னர்
நீதையுமே பழகாமற் பரமேயாகி
 யென்னினைவு நினையாம லிருக்கவேண்டும். 203

புத்திரனே யாதலினா னீயெப்போதும்
 பூரணமாம் பாவனையே செய்திங்கத்தாற்
சித்தமதன் விகற்பமெலாந் தீர்ந்தபின்னர்
 சின்மயமாம் பரப்பிரம வடிவேயாகி
யித்தனையு மிதரத்தை நினையாவண்ண
 மெப்போது மியங்காது வெறிதிருப்பாய்
நித்தமுமே வெறிதாவிங் குளனானென்னு
 நினைவையுமே நீக்கிநிச வடிவாய்நிற்பாய். 204

நினைவையெலா நீக்கிமனோ வாக்குக்கெட்டா
 நிசவடிவாய் நிற்பதுவே நிறைந்தமுத்தி
நினைவணுவும் வேறாக நிகழுமாகி
 னினைவதுமே மகத்தான பந்தமாகும்
நினைவறவே நிற்கின்ற நிட்டைதானே
 நிசமான வத்துவித நிலைமையாகும்
நினைவறவே நிற்கின்ற நிட்டைதானே
 நிரதிசய வாநந்த நிலைமையாமால். 205

ஆதலினு லநேகவித நினைவையெல்லா
மகண்டபர பாவனையா நினைவாற்றள்ளிச்
சாதகமாம் பாவனையா னினைவெல்லாமுஞ்
சற்றேனு முதியாது மறந்தபின்ன
ரோதியவப் பாவனையு மொழிந்தெப்போது
முரைமனதுக் கெட்டாத வுண்மையாகிப்
பேதமற விருப்பவனே பந்தந்தீர்ந்து
பின்னமிலா வகண்டபர முத்திபெற்றோன். 206

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றகண்டபர பாவனையே செய்வோர்க்கல்லாற்
சகம்பரமே முதலியதாய்க் காண்போர்க்கென்றுஞ்
சஞ்சலமா நினைவெவையுந் தொலையாதென்றே
திகம்பரனும் பரமசிவ னெமக்குரைத்த
திடமான வகண்டபர நிர்ணயத்தைத்
தகும்பிரமாப் யாசிகளுக் கிதமேயாகத்
தத்துவமாய் நிதாகனினக் குரைத்தேனனே. 207

புத்தியுட னகண்டபர சிவத்தின்றியானம்
பழகியதா னிரதிசய திருத்திமேவி
யித்தனையுஞ் சங்கற்ப விகற்பமின்றி
யெப்போது மேகபர சிவமேயாகி
மெத்தவுமே சாந்தமதா மனதுதானே
மெய்யான முத்திநிலை மேவுமன்றி
மத்தமதாய்ச் சங்கற்ப விகற்பமுற்ற
மனதந்த முத்திநிலை மருவாதென்றும். 208

நித்தமுமே யகண்டபர சிவனுனென்றே
நினைப்பதுவாஞ் சிவபத்தி மிகுந்தோன்றுனே
சித்தமுறும் விகற்பமெலா முடனேதீர்ந்து
சின்மயமாம் பரமசிவந் தானேயாகி
யித்துனிசெய் பவக்கடலை யெளிதாய்த்தாண்டி
யேகமதா முத்திநிலை யிசைவனென்றே
சுத்தமதாய் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்குச்
சூட்சுமமாம் பரம்பொருளைச் சொன்னனன்றே. 209

சத்தியசிற் சுககனமாய்ச் சாந்தமாகிச்
சலனமிலாச் சாசுவத சொரூபமாகி
நித்தியநிட் களமாகி நிருவிகற்ப
நிரஞ்சனமாய் நிராகார சொரூபமாகி
யத்துவித மானபரப் பிரமநானே
யணுவுமிதி லையமிலை யென்றெப்போதும்
புத்திரநீ திடமாக நிச்சயித்துப
பூரணமாம் பிரம்சுக மநுபவிப்பாய். 210

எப்போதும் பரப்பிரமஞ் சத்தேயன்றி
யிப்பிரம மொருக்காலு மசத்தேயாகா
தெப்போதுஞ் சத்தான பரநானென்று
மித்திறமா முறுதியுளோன் சத்தேயாவ
னெப்போதுஞ் சத்தான பரநானென்னு
மித்திறமா முறுதியிலோ னசத்தேயாவ
னெப்போதுஞ் சத்தான பரநானென்னு
மித்திறமா நிச்சயமே யிசைவாய்மைந்தா. 211

அறிவுருவா மதிட்டான பிரமத்தின்க
ணாரோப வடிவாக வவிவேகத்தா
லறிவறுமச் சகலமுமே யறிவாமன்றி
யன்னியமா யணுவேனு மிலவேயில்லை
மறைமுடியின் சித்தாந்த மனைத்துமீதே
மகத்துக்க ளநுபூதி நிலையுமீதே
நிறைவுறவே பரமசிவ னெனக்குரைத்த
நிசமான நிர்ணயமு நிதாகவீதே. 212

சருவமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
சலனமிலா நிச்சயமே செய்யச்செய்யச்
சருவமெனும் பிரமமெனு நானீதென்னுஞ்
சங்கற்ப விகற்பமெலா மடைவாய்த்தீர்ந்து
சருவபரி பூரணமாம் பரமேயாகிச்
சலனமிலா திருப்பதுவா முத்திபேறுஞ்
சருவசகன் றயகனுஞ் சிவன்றன்னுணை
சாற்றியதிற் சற்றேனுஞ் சங்கையில்லை. 213

அகிலமுமே பிரமமென்று மதுநானென்று
மதிதிடமா நிச்சயமே யப்யாசித்தல்
பகர்பரம மோட்சமுற முந்தியேது
பழகியவர் நிச்சயமும் பின்புதானே
சகசமதாய் நழுவியிடு மதனுன்மைந்தா
சகலமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றும்
மிகவுரமா நிச்சயமே யப்யாசித்து
மெய்யான மோட்சநிலை மேவுவாயே. 214

சகலவதிட் டானபரப் பிரமத்தின்கண்
சகலவிதப் பிராந்தியுமே தோன்றலாலே
யகிலமுமவ் வதிட்டானப் பிரமமன்றி
யன்னியமா யணுவுமிலை யாதலாலே
நிகிலமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்று
நிரந்தரமா மப்பிரம நானேயென்று
மகிலமெனப் பிரமமெனத் தோன்றும்பேத
மழியுமள வழுத்தமுற நிச்சயிப்பாய். 215

அநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யாதரவோ டதிதிடமா யப்யாசிக்கின்
மனதிலுள விகற்பமெலா முன்புதீர்த்து
மற்றதுதான் விறகற்ற வன்னியேபோற்
றனதுநிச வதிட்டான பிரமத்தின்கண்
டான்றானே சாந்தியுறு மாதலாலே
சொனவிதமா யகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சுகமுறவே முமூட்சுவெலாம் பழகவேண்டும். 216

அத்துவித பூரணமாம் பரசிவத்துக்
கன்னியமாய்த் தோற்றியவித் துவிதமெல்லாஞ்
சித்தமதன் விகாரமலா துண்மையன்று
சித்தந்தா னகண்டபர நிச்சயத்தாற்
சத்தியசிற் சுககனமாம் பரசிவத்திற்
சாந்தியுறிற் சித்தத்தின் விகாரமான
வித்துவித தோற்றமெலா முடனேதீரு
மேதுவலாற் காரியமற் றிருப்பதுண்டோ. 217

ஓதியவிவ் வகண்டபரப் பிரமஞான
முறுதவனே மகத்தான பாவியானேன்
பேதமிலா வகண்டபரப் பிரமஞானம்
பெறுதவனே மகத்தான ரோகியானேன்
சாதகமா மகண்டபரப் பிரமஞானஞ்
சார்ந்தவனே சம்சார முத்தனுனே
னுதலினுன் முமூட்சுவெலா மெவ்விதத்து
மகண்டபர ஞானத்தை யடையவேண்டும். 218

அகிலமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்னு
மப்பிரம நானென்னுந் துணிவுகொண்டே
யகமுறவே திடமான வநுபவத்தை
யடைந்தவனவ் வகண்டபர வடிவேயாகி
யிகல்மனதின் சங்கற்ப விகற்பமெல்லா
மிழந்துடனே பவபாச முத்தனுவன்
பகர்பொருளி லணுவேனு மையமில்லை
பரமசிவன் றன்னுணை பரமார்த்தந்தான். 219

எல்லாமாம் பிரமமது நானேயென்னு
மேகபர ஞானத்தை யிசையாமூடன்
கல்லாத கல்வியெலாங் கற்றபோதுங்
கரையில்லாப் பவக்கடலைக் கடவானென்றுஞ்
சொல்லானுஞ் சொல்லவொணு மகிமைகூர்ந்த
சுத்தபர ஞானத்தைப் பெற்றவன்றன்
பொல்லாத பவக்கடலை யெளிதாய்த்தாண்டிப்
பூரணமாம் பரப்பிரம நீரஞ்சார்வன். 220

இருக்குமுதல் வேதாந்த வசனத்தானு
மிவையருளு மாசிரிய வசனத்தானுந்
தருக்கமெனுந் திடமான மனனத்தானுந்
தடையறவே செய்கின்ற தியானத்தானு
மருக்கன்முதற் சோதிக்குஞ் சோதியான
வறிவுருவாம் பரமசிவ மறிந்தவன்றன்
றிருக்குருவா மகண்டபர சிவமேயாகித்
திரிசியமாம் பவபந்த மனைத்துந்தீர்வன். 221

இந்தவிதம் பாவனையே செய்யச்சத்தி
யிலதேனு மகண்டபர விடயமான
சுந்தரமாஞ் சத்தத்தை வாக்கினாலே
சோர்வறவே படித்தாலு மதனன்மெள்ளச்
சிந்தையுமே யடைவாக வொருமைப்பட்டுச்
சின்மயமாம் பாவனையுஞ் சேருமத்தா
லந்தமிலா வகண்டபர ஞானமுண்டா
யகண்டமதா மோட்சநிலை யடையலாமே. 222

பாவனையாற் சீக்கிரமாய் முத்திபேறும்
படிபபதனு லடைவாக முத்திபேறு
மாவதனன் முமூட்சுவெலாஞ் சீக்கிரத்தி
லகண்டபர மோட்சத்தை யடையவேண்டிற்
பாவனமாம் பாவனையே யிடைவிடாமற்
பலகாலு மாதரவாய்ப் பழகல்வேண்டும்
கேவலமாம் பாவனையா லசத்தரெல்லாங்
கிளத்தியவா சத்தத்தைப் படிக்கவேண்டும். 223

ஆதலினு னீயென்று மிடைவிடாம
லகண்டபர பாவனையே செய்திமைந்தா
வீதிலதே லகம்பிரம மகமெல்லாமென்
றிதுமுதலா வியம்பியநற் சத்தந்தன்னைப்
பேதமறப் படித்திடுமேற் றதனன்ஞானம்
பெற்றவனுய்ப் பவபாச முத்தனுவா
யீதுறுதி யிதிலணுவுஞ் சங்கியாதே
யெமதீச னியம்பியதிற் சங்கையுண்டோ. 224

காலமுதற் சிலசிலவாங் காரணத்திற்
காரியமாஞ் சகமெவையு முதிக்குமென்றே
சீலமிலாச் சிலமூடர் சொல்வரன்னோர்
செப்பியிடும் வாதமெலாஞ் சுத்தப்பொய்யே
யாலயமாம் பரமசிவ சத்தியாலே
யகிலமுமவ் வதிட்டான பரசிவத்திற்
கோலமுறக் கற்பிதமா மஃதுமந்தக்
கூறுபடாப் பரசிவமே யுண்மையோரில். 225

அன்னியமோ ரணுவேனு மில்லையென்று
　மகிலமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்றும்
பின்னமிலா வப்பிரம நானேயென்றும்
　பேதமிலாப் பாவனையே திடமாய்ச்செய்வாய்
சொன்னவிதஞ் செய்வாயே நீயெப்போதுஞ்
　சுகித்திடுவாய் சுகித்திடுவாய் சுகித்தேநிற்பாய்
பன்னியதி லணுவேனு மையமில்லை
　பரமசிவன் றன்னாணை பரமார்த்தந்தான். 226

ஆதலினா லிருப்பதென நிகழ்வதென்ன
　வாமவைதான் பிரியமெனக் காண்பதெல்லாம்
பேதமிலாச் சத்தியசிற் சுகமேயான
　பிரமமெனும் பாவனையே பெலமாய்ச்செய்வா
யேதமுறுந் தேகாதி யானேயென்று
　மில்வுலக மெனக்கயலா யுள்ளதென்றும்
பீதிசெயும் பாவனையை யொருகாலேனும்
　பிரமித்து மனதினிடைப் பெற்றிடாதே. 227

ஏதமுறுந் தேகமுதல் யானேயென்று
　மிவ்வுலக மெனக்கயலா யுள்ளதென்றும்
பேதமுற நிச்சயமே பொருந்துமூடன்
　பெருமைமிகும் பிராமணனா யிருந்தபோதும்
சாதியினன் மெத்தவுமே தாழ்மையுற்ற
　சண்டாளன் றுனிதனி லையமில்லை
யாதலினா லவ்விதமா நிச்சயத்தை
　யயர்ந்துமொரு காலத்து மடைந்திடாதே. 228

எப்போது மொருபொருளு மிலவேயில்லை
　யிருப்பதெனக் கற்பிதமாய்க் காண்பதெல்லாஞ்
சற்போத சுககனமாம் பரமேயென்றுஞ்
　சந்ததமு மப்பரம நானேயென்றுங்
கற்போல வசைவற்ற நிச்சயத்தைக்
　கலங்காம லெப்போது மப்யாசித்தே
தற்போத சூனியனாய்ப் பரமேயாகித்
　தளர்வுதரும் பவபந்தந் தவிர்த்துநிற்பாய். 229

ஆன்மாவிற் கற்பிதமாஞ் சகசீவாதி
யகிலமுமவ் வான்மாவுக் கயலேயல்ல
வான்மாவுக் கயலெனவே கண்டபோது
மாய்ந்திடினவ் வகண்டபர மான்மாவேயா
மான்மாநா னன்மாநா னன்மாவெல்லா
மான்மாவுக் கபின்னபரப் பிரமநானென்
றுன்மாவா மகண்டபரப் பிரமந்தன்னை
யநவரதம் பாவித்தவ் வடிவேயாவாய். 230

இந்தவிதந் திடமான நிச்சயத்தோ
டேகபர பாவனையே செய்தேயத்தாற்
சிந்தையுறு விகற்பமெலாந் தீர்ந்துஞானஞ்
செறிந்ததனுற் சின்மாத்ர மாகிநிற்பாய்
சந்ததமா நிச்சயமே சொரூபநிட்டை
சார்வதனின் முந்தியதா மேதுவாகு
மந்தவுர நிச்சயமும் லயித்தபின்ன
ரயலறவே தான்றானய்ச் சுகிக்கலாமே. 231

ஏகபரி பூரணமாய்ச் சராசரங்க
ளெவைக்குமதிட் டானமதாம் பரசிவத்தை
சாகைபல பேதத்தாற் பலவாம்வேதஞ்
சம்புவென்றும் விண்டுவென்றும் விரிஞ்சனென்று
மாகுபுரந் தரனென்று மனலனென்று
மழிக்கின்ற காலனென்று மனிலனென்றும்
பாகமுற மற்றுமுள வமரரென்றும்
பலவிதமா யங்கங்கே பகரலாகும். 232

பலவிதமாய்ப் பகர்கின்ற வேதவாக்கின்
பரமான தாற்பரியப் பொருளையெல்லா
மலைவறவே நன்றாக வாயுங்காலை
யநந்தவித வேதமுமே யகண்டமான
தகமைமிகு மேகபர சிவத்தைத்தானே
தாற்பரியப் பொருளாகச் சாற்றுமென்றே
யிகழ்வறவே ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கங்
கேகபர பாவனையே யிசைத்தானன்றே. 233

சத்தியசிற் சுககனமாய்ச் சலனமின்றிச்
சகலர்க்கு மான்மாவாய்ச் சாந்தமாகி
யத்துவித பூரணமாம் பிரமத்தின்க
ணலேமனதின் விகற்பங்க ளனைத்துந்தீர்ந்து
சித்தமது வேறறவே கலந்தொன்றாகிச்
* சீரசெல நியாயம்போற் சேர்ந்திருக்கை
புத்திரனே தன்மயமா நிட்டையென்று
பூரணமா மறிஞரினற் புகலலாகும். 234

சத்தியசிற் சுககனமாம் பரமேயெல்லாஞ்
சந்ததமு மதுநானென் றப்யாசிக்குஞ்
சுத்தபர வாதனையான் மலினமாகச்
சொல்லியிடும் வாதனைக ளனைத்துந்தள்ளிப்
புத்திரனே பின்பதையு மிழந்தெப்போதும்
பூரணமா யிருப்பதுவா நிட்டைமேவி
யத்துவித பரப்பிரம மயமேயாகி
யகண்டமதா யிருப்பதுவா முத்திசார்வாய். 235

சொலுமலின வாதனையு மனதின்றன்மஞ்
சுத்தபர வாதனையு மனதின்றன்ம
மலேயுமொரு வாதனையும் பரத்துக்கில்லே
யாதலினு லம்மயமா நிட்டைசார்ந்து
மலினமெனச் சுத்தமென மதிக்கப்பட்ட
மனதுடைய வாதனைக ளொன்றுமின்றிச்
சலனமிலாச் சிலேபோலுங் காட்டம்போலும்
சற்றேனும் சலியாமற் சுகித்திருப்பாய். 236

அகண்டபர பாவனையே செய்தவற்று
லன்னியமா நினேவெவையு மறந்தபின்னர்
புகன்றபர பாவனையு மறந்தெப்போதும்
பூரணமாம் பரப்பிரம மயமேயாவாய்
செகந்தனிலே யெந்தமகா பாவியேனுஞ்
செப்பியிடு மிப்பொருளைக் கேட்டுணர்ந்தா
லகந்தனிலே யுள்ளமகா பரவமெல்லா
மழிந்தன்றே னகண்டபர வடிவேயாவன். 237

---

* சீரம்-பால்.

எல்லையிலா வேதமெலாஞ் சித்தசுத்திக்
கேதுவதா முபாசனையை முன்பங்கங்கே
சொல்லியதாற் சித்தத்தின் சுத்தியுற்றோர்
சுகமாக மோட்சநிலை சார்வதற்கே
யல்லலிலா வாநந்த கனமேயான
வகண்டபரி பூரணமாம் பரசிவத்திற்
கல்லெனவே யசையாமற் கலந்திருக்குங்
களங்கமிலா நிட்டையினைக் காட்டிற்றன்றே. 238

ஆதலினா லறிவதெலாஞ் சிவமேயென்று
மச்சிவமே நானென்றும் பழகப்பட்ட
சாதகமா முபாசனையாற் சித்தசுத்தி
சார்ந்ததனாற் றன்மயமா நிட்டைகூடிப்
பேதமிலா மோட்சநிலை பெறலாமிங்கே
பேசியது சத்தியமே யென்பதாகப்
போதமுற ரிபுமுனிவ னிதாகனுககுப்
பூரணமா நிட்டையினைப் புகன்றான்மன்னோ. 239

சருவமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்றுஞ்
சந்ததமு மப்பிரம நானேயென்று
மிருமையிலாப் பாவனையே யிடைவிடாம
லெப்போது முயற்சியுடன் செய்தவற்றான்
மருவியவிவ் வுலகமெலாமுண்மையென்று
மற்றிந்தத் தேகாதி நானேயென்று
மொருமையிலா விபரீத மொழித்தெப்போது
முணர்வுருவாம் பரப்பிரம மாத்ரமாவாய். 240

சருவமுமே பரப்பிரமஞ் சத்தியந்தான்
சந்ததமு மதுவேநீ சத்தியந்தான்
பரவியவிவ் வர்த்தத்திற் சங்கையில்லை
பரமசிவன் றன்னாணை பரமார்த்தந்தா
னரியவனே யாதலினா னீயெப்போது
மகிலமுமே பிரமமென்று மதுநானென்று
மொருமைதரும் பாவனையே செய்தவற்றா
லுணர்வுருவாம் பரப்பிரம மாத்ரமாவாய். 241

அகண்டபர மோட்சத்தை யடைவதற்கிங்
கதிதிடமா மகம்பிரம நிச்சயந்தான்
செகந்தனிலே முக்கியகா ரணமாமைந்தா
செப்பியது சத்தியமே சங்கையில்லை
புகன்றருளுஞ் சற்குருவின் வசனத்தாலும்
பூரணமாய்ப் பழகியதன் பழக்கத்தாலு
மகந்தனிலே யகம்பிரம நிச்சயந்தா
னதிதிடமா மற்றதனுன் மோட்சம்பேறும். 242

ஆதலினு லகம்பிரம நிச்சயந்தா
னதிதிடமாய் மோட்சநிலை யடையுமட்டு
மேதமிலா வென்னுடைய வாக்கியத்தா
லெப்போது மெவ்வளவு மிடைவிடாமற்
பேதமிலா வகம்பிரம நிச்சயத்தைப்
பிரியமுடன் றிடமாக வப்யாசித்து
வீதலுறும் விகற்பமெலா மிகந்தெப்போதும்
வேறுபடா மோட்சநிலை மேவுவாயே. 243

ஒருபொருளு மொருகாலுஞ் செனிக்கவில்லை
யொருகாலுஞ் செனியாதிங் கிருப்பதெங்கே
விரிவுறவே செனியாது மற்றிராதும்
வீதலடைந் திடுமென்ன விளம்பலெங்கே
யரியவனே யாதலினு லகண்டமான
வத்துவித பிரமத்துக் கயலேயில்லை
சருவமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
சலியாத பாவனையாற் சாந்தனுவாய். 244

எப்பொருளு மெங்கேனு மிருக்குமாகி
லிவ்விதமா யிஃதுளதென் றியம்பல்வேண்டுஞ்
சிற்பொருளே யன்றியொரு பொருளுமென்றுஞ்
சிறிதுமிலாத் தன்மையினு லியம்புதற்கிங்
கற்பமுமே யிடமில்லை யாதலாலே
யகண்டபரப் பிரமவடி வானவென்னிற்
சொற்பொருளோ ரணுவுமிலை யென்றெப்போதுஞ்
சும்மாவே யிருந்துமிகச் சாந்தனுவாய். 245

சகலமுமே பிரமமெனு நிச்சயத்தாற்
சகமுதலீ துண்மையெனும் பிராந்திநீங்குந்
திகழ்பிரம நானென்னு நிச்சயத்தாற்
றேகமுத ஞனென்னும் பிராந்திநீங்குந்
தருமகனே யாதலினு லெல்லாமென்றுந்
தற்பிரமந் தானென்று மதுநானென்றும்
வெகுதிடமா மநுபூதி யடைந்தெப்போதும்
வேறறவே மிகவுமுப சாந்தனுவாய். 246

இல்லையென வியம்பியிடும் பொருளுமின்றி
யிங்குளதென் றியம்பியிடும் பொருளுமின்றிச்
சொல்லியிடுஞ் சொற்பொருளோ ரணுவுமின்றிச்
சும்மாவே யிருந்துமகா மௌனியாகி
யல்லலிலா வகண்டபரா நந்தமேவி
யநாதிபவ துக்கங்க ளனைத்துந்தீர்த்துக்
கல்லெனவே திடமான பரஞானத்தாற்
கற்பனையோ ரணுவுமிலா முத்திசார்வாய். 247

அறிவுற்ற தனைத்துக்கு மதீதமாகி
யறுபத்து நான்குகலைக் கதீதமாகிச்
செறிவுற்ற கலைக்கெல்லாஞ் சாரமாகிச்
சின்மாத்ர வடிவாகிச் செயலொன்றின்றிக்
கறையற்றுக் குணமற்றுக் குற்றமற்றுக்
காண்கின்ற கற்பனைக ளனைத்துமற்று
நிறைவுற்ற நிச்சலமாம் பரஞானத்தா
னிர்ப்பயமாய் நிற்கின்ற முத்திசார்வாய். 248

சுருக்கமுறச் சொல்லியிடும் பொருளைக்கேளாய்
சொன்னதெலாம் பரப்பிரம சொரூபமேயாம்
நெருக்கமுறுஞ் சொரூபமதே நீயுநானு
நிகலருமா நிதாகவிதி லையமில்லை
யிருக்குமுதன் மறைமுடியின் பொருளுமீதே
யெமதீச னெமக்கருளும் பொருளுமீதே
தருக்கமுட னுறுதியிடும் பொருளுமீதே
தத்துவஞா னிகளுணரும் பொருளுமீதே. 249

தோற்றியிடுந் தோற்றமெலாம் பரமேயென்றுந்
துவிதமிலா வப்பிரம நானேயென்றுஞ்
சாற்றியவிவ் வர்த்தத்திற் சங்கையில்லை
சம்புபதந் தன்னுணை சத்தியந்தான்
போற்றியவிவ் வர்த்தத்தைச் சிரத்தையோடே
புரையறவே நித்தியமுங் கேளாநின்றோர்
வேற்றுமையில் சின்மாத்ர சொரூபமான
விமலபர வடிவாகி முத்தராவர். 250

சாதனமோர் நான்குமுள வதிகாரிக்குச்
சாற்றியவிவ் வர்த்தத்தைக் கருணையாலே
மாதவநீ புகல்வாயேன் மற்றன்னோனு
மகத்தான பரப்பிரம ஞானமேவி
யேதமுறும் பவதுக்க மனைத்துந்தீர்ந்திங்
கிணையற்ற பரப்பிரமா நந்தமுற்றுப்
பேதமிலாப் பரப்பிரம வடிவேயாவன்
பேசியதிற் சந்தேக மணுவுமில்லை. 251

இரவிமுதற் சோதியினல் விலக்கவொண்ணு
விதயவிருண் மிகுந்தவெறு மூடனேனு
நிருமலமா மிப்பொருளை நித்தமாக
நியமமுடன் கேட்டபடி படிப்பானுகிற்
பரமசிவ கருணையினன் மற்றன்னோனும்
பரஞான சோதியினை யடைந்தேயத்தா
லிருதயமா மஞ்ஞான விருளைநீக்கி
யேகபர சிவவடிவாய் முத்தனவன். 252

புத்திரனே வெகுவிதமாய் விளம்பியென்ன
பூரணமாஞ் சிவகருணை பொருந்தினோர்க்கே
யுத்தமமா மிப்பொருளைக் கேட்பதற்கு
மூனமறத் தினந்தோறும் படிப்பதற்கும்
பத்திவரு மற்றவரே சீவன்முத்திப்
பதமேவித் தேகமிலா முத்திசார்வர்
சத்தியமே யென்றுரிபு நிதாகனுக்குச்
சலனமிலாப் பரம்பொருளைச் சாற்றினனே. 253

சருவவித வுலகத்துஞ் சார்வதற்குச்
சாலவுமே யரிதாகிக் குய்யமாகிச்
சுருதிமுடி யனைத்திலுநற் சாரமாகிச்
சுத்தமதாம் பரப்பிரம சொரூபந்தன்னை
யிருளறவே நேராக வறிவிக்கின்ற
வியல்புள்ள நான்குமகா வாக்கியத்தின்
பொருளினையிங் கெல்லோர்க்கு மிதமேயாகப்
பூன்றசிவன் புகன்றபடி புகலுவாமே. 254

பெருமைமிகு மிருக்குமறை முடியிலுள்ள
பிரஞ்ஞானம் பிரமமெனும் வாக்யமொன்று
மிருண்மருவா லெசுர்வேத முடியிலுள்ள
விலகுமகம் பிரமாஸ்மி வாக்யமொன்று
மருண்மருவாச் சாமமறை முடியிலுள்ள
மகத்தான தத்வமசி வாக்யமொன்று
மரியவதர் வணவேத முடியிலுள்ள
வயமான்மா பிரமமெனும் வாக்யமொன்றும். 255

இந்தவித நான்குமறை முடியின்கண்ணே
யிருக்கின்ற நான்குமகா வாக்கியத்துண்
முந்தியதாம் பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்றே
மொழிந்தமகா வாக்கினுடைப் பொருளைச்சொல்வா
மைந்தவிதிற் பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்று
மருவுபத மிரண்டாகு மற்றிவற்றின்
முந்தியதாம் பிரஞ்ஞான பதத்தினுக்கு
முக்கியமா மர்த்தத்தை மொழியக்கேளாய். 256

ஞானமதே பிரஞ்ஞான மென்னலாகும்
ஞானத்தாற் சகலமுமே தெரிவதாகும்
ஞானமதிற் றெரிகின்ற சகத்தனைத்தும்
ஞானத்திற் கற்பிதமாய்த் தெரிவதாலே
ஞானமல தன்னியமா யொன்றுமில்லை
ஞாலமுத லெப்பொருளு ஞானமாத்ரம்
ஞானமதே நமதுநிச வடிவமாகும்
ஞானமதே பரப்பிரம வடிவுமாமே. 257

சருவசக ததிட்டான சொரூபமான
சத்தியஞா னநந்த வத்துதானே
பிரமமெனும் பதத்தினுடை யர்த்தமாகும்
பிரமமதிற் கற்பிதமாய்த் தோன்றுநின்ற
ஒருபொருளும் பிரமத்திற் கயலேயாகா
துணர்வுற்ற பொருளெல்லாம் பிரமமாத்ரம்
பிரமமதே நமதுநிச சொரூபமாகும்
பிரமமதே பிரஞ்ஞான சொரூபமாமே 258

பிரஞ்ஞானப் பொருடானே பிரமமாகும்
பிரமமெனும் பொருடானே பிரஞ்ஞானங்கா
ணஞ்ஞான முதலியதா முபாதியலே
யகண்டபரம் பொருடானே யிரண்டுபோலாம்
பிரஞ்ஞானம் பிரமமெனும் வாக்கியார்த்தம்
பிறங்கியதா னுபாதியெலா நீங்கும்போது
விஞ்ஞான கனமான வத்துவொன்றே
வேறற்ற வகண்டார்த்த மாகிநிற்கும். 259

பிறிவுற்ற வுபாதியுறுஞ் சீவன்றானே
பிரஞ்ஞான பதத்தினுடை வாச்சியார்த்தம்
விரிவுற்ற வுபாதியுறு மீசன்றானே
விளம்பியிடும் பிரமபத வாச்சியார்த்த
மொருமித்த நிருபாதி வத்துதானே
யுபயவித பதத்திற்கு மிலட்சியார்த்தந்
தெரிவித்த வுபயபத லட்சியைக்யந்
திகழுமகா வாக்கினுடை யகண்டார்த்தங்காண். 260

அறைந்தபடி மகாவாக்கி னகண்டார்த்தத்தை
யறிந்துமன தம்மயமா யிதரமெல்லா
மறந்துதன தாவரண மனைத்துநீங்கி
மயக்கமற நிற்பதுவே யகண்டாகாரஞ்
செறிந்தமனோ விருத்தியெனச் செப்பலாகுஞ்
செப்புமகண் டாகார விருத்திதானே
யறிந்தவரா லதிசுகமாஞ் சீவன்முத்தி
யாகுமென வங்கங்கே யறையலாமால். 261

சொன்னவகண் டாகார விருத்திதானே
சுகமேலா யிருக்கின்ற சீவன்முத்தி
பின்னையகண் டாகார விருத்திநீங்கிப்
பிராரத்தம் யாவையுமே நீங்குங்காலே
யன்னியமா முபாதிகளோ ரணுவுமின்றி
யகண்டேக ரசமான வத்துவாக
மன்னியிருக் கின்றநிலை விதேகமுத்தி
மற்றுமகண் டேகரச நிலைமைகேளாய். 262

ஓதியிடும் பிரஞ்ஞான பதமுந்தள்ளி
வுரைசெய்த பிரமமெனும் பதமுந்தள்ளிப்
பேதமிலாப் பரப்பிரம நானேயென்று
பிரியமுடன் பழகிய பா வனையுந்தள்ளி
யேதையுமே நினையாமல் வெறிதிருந்தி
கிவ்விதமா யிருப்பதெனு நினைவுந்தள்ளி
யீதெனவே யுணரவொண விருப்புத்தானே
யென்றுமகண் டேகரச நிலைமையாமே. 263

மனதுடைய விகற்பங்க ளனைத்துமின்றி
மாயைமுத லுபாதிகளோ ரணுவுமின்றி
யனியமிலா வகண்டேக ரசசொரூப
மாகியிருக் கின்றநிலை விதேகமுத்தி
சொனநிலைதான் சுபாவமதாய்க் கிட்டுமட்டுஞ்
சுழல்கின்ற விவகார மனைத்துந்தள்ளி
யனகவகண் டாகார விருத்திதன்னை
யலப்பறவே யநவரத மப்யாசிப்பாய். 264

புகலுமகண் டாகார விருத்திதன்னைப்
புரையறவே பழகியிடு மியல்பைக்கேளா
யகிலமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்று
மதுதானே நானென்று நானதென்று
மிகழ்மறவே யெப்போது மிடைவிடாம
லேகபர பாவனையே யிதயத்தின்கண்
விகலமறச் செய்வதுவே யகண்டாகார
விருத்திதனைப் பழகியிடு மியல்பாமைந்தா. 265

தேகமுத னுனென்ன றவிதவிர்த்தி
 திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சிவிர்த்தி
யேகபர நானென்ன லகண்டவிர்த்தி
 யிம்மூன்று விருத்திகளி லிரண்டைத்தள்ளி
யாகுமகண் டாகார விருத்திதன்னை
 யநவரத மாதரவார யப்யாசித்துச்
சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்கடீர்த்துச்
 சொன்னவகண் டேகரச சொரூபமாவாய். 266

இன்னவிதம் பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்னு
 மிலகுமகா வாக்கினுடை யருத்தஞ்சொன்னே
முன்னியதா யிங்குரைசெய் நீதியெல்லா
 மூன்றுமகா வாக்கிலுமே தெரிந்துகொள்வாய்
பின்னையகம் பிரமாஸ்மி யென்பதாகப்
 பேசுமகா வாக்கினுடைப் பொருளைக்கேளா
யன்னவகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியத்தி
 லகம்பிரம மஸ்மியெனப் பதமூன்றுமே. 267

முந்துமகம் பதத்துக்குச் சீவனர்த்தம்
 மொழிபிரம பதத்துக்கவ் வீசனர்த்த
மந்தமிலாச் சீவபர வயிக்யந்தானே
 யஸ்மியெனும் பதத்தினுடை யருத்தமாகு
மிந்தவித மிந்தமகா வாக்கியத்தி
 னேகரச மாகியுள வகண்டார்த்தத்தைப்
புந்தியினு லாய்ந்திதனை யநுபவித்துப்
 புகன்றவகண் டேகரச சொரூபமாவாய். 268

பேதமுறு முபாதியினுற் கிஞ்சிஞ்ஞத்வம்
 பிறங்கியசர் வஞ்ஞத்வ மாதியாவு
மோதியசீ வேசருடைத் தன்மம்போலா
 முபாதியெலாம் விசாரித்துத் தள்ளுங்காலை
யாதியிலாச் சீவபர வைக்யமிஞ்சு
 மதுதானே யகண்டார்த்த மாமவற்றை
யோதுமகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியத்தா
 லுணர்ந்தந்த வகண்டார்த்த வடிவேயாவாய். 269

அனகவகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியார்த்த
மாசிரிய னருளியவா றறிந்தபோதும்
பினையுமதை யுத்தியுடன் மனனஞ்செய்து
பிராந்திதரின் சங்கையெலாம் பெயர்க்கவேண்டுஞ்
சொனவிதமாய்ச் சங்கையெலாம் பெயர்ந்தபின்னர்ச்
சுழல்கின்ற விபரீத மனைத்துந்தீர
வனிசமகம் பிரமாஸ்மி யென்பதாக
வாதரவோ டப்பியாசம் செய்யவேண்டும். 270

இந்தவிதம் விசாரித்த விவேகியெல்லா
மேகபர பாவனையே யிடைவிடாமற்
சந்ததமுஞ் செய்ததனால் விபரீதத்தைச்
சற்றேனு மிஞ்சாது நாசஞ்செய்தே
யந்தவகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியார்த்த
மானவகண் டார்த்தத்தி னநுபவத்தைப்
புந்திதனிற் பிரதிபந்த மொன்றுமின்றிப்
பூரணமா யெப்போதும் பொருந்தவேண்டும். 271

பலவிதமாம் வாதனையுந் தூரத்தள்ளிப்
பகர்ந்தபடி யகண்டார்த்த மநுபவிப்பா
யிலகுமகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியார்த்த
மிவ்விதமா யிசைப்புற்றே மினியுனக்குத்
திலகமதாந் தத்வமசி வாக்கியார்த்தந்
திடமாகச் சித்தமிசைத் தெரியச்சொல்வாந்
தலைமையதாய்த் தயங்கியவிவ் வாக்கியத்திற்
றத்வமசி யெனமூன்று பதங்களாமே. 272

மாயையெனு முபாதியுறு மீசன்றானே
மருவியதற் பதமுரைசெய் வாச்சியார்த்த
மாயதன தவித்தையுறுஞ் சீவன்றானே
யறைகின்ற துவம்பதமோர் வாச்சியார்த்த
மேயமதா முபாதியெலா மிழந்தபின்ன
ரேகவிலக் கணமான வத்துத்தானே
தூயபத மிரண்டுக்கு மிலட்சியார்த்தந்
தொடர்புற்ற வைக்கியமே யசிபதார்த்தம். 273

சொல்லியவிவ் வைக்கியமா மகண்டார்த்தத்தைச்
சுத்தமதாந் தத்வமசி வாக்கியத்தாற்
கல்லெனவே திடமாக வறிந்தெப்போதுங்
கலங்காம லகண்டேக ரசமேயாவா
யெல்லையிலா வகண்டவடி வாகுமட்டு
மிதரமுணர் விருத்தியெலாந் தூரத்தள்ளிப்
புல்லுமகண் டாகார விருத்திதன்னைப்
புறையறவே பழகியதாற் பூன்றனுவாய். 274

தற்பதலட் சியமான பிரமரூபந்
துவம்பதலட் சியமான நீயேயாவா
யற்பமுமே யிதிலைய மமைவதில்லை
யகண்டசிவன் றன்னுணே யறைந்ததுண்மை
சொற்பமிலா வகண்டபரி பூன்றமான
சுத்தமதாம் பரப்பிரம நீயேயென்று
செப்பியிடுங் குருபரனே குருவாகின்றேன்
செப்பியவா றறிந்தவனே சீடனானேன். 275

உச்சமதாங் குருவருளு மகண்டார்த்தத்தை
யுவகையுட னுள்ளபடி கேட்டபின்னர்
நிச்சலமாம் புத்தியினு னிச்சயித்து
நிருமலமா யகம்பிரம மானேனென்றே
துச்சமிலா வநுபூதி யடைந்தவன்றான்
றுகளற்ற சற்சீடன் மற்றோரெல்லா
மெச்செயலைச் செப்பினுமே சீடராகா
ரேகபர மறிந்தவனே சீடனாவன். 276

சருவமகா மந்திரமு முபதேசிப்போர்
சாமான்ய குரவரெனச் சாற்றலாகு
மிருமையிலாப் பரப்பிரம நீயேயென்றிங்
கிணையற்ற வுபதேசஞ் செய்கின்றோனே
பெருமைமிகுஞ் சற்குருவென் றுரைக்கலாகும்
பின்வெகுவாய்ப் பேசுவதாற் பெறும்பேறென்ன
வரியபர நீயென்போ னாசானானே
னகம்பிரம மெனவறிவோன் மாணனானேன். 277

ஆதலினாற் பரப்பிரம நீயேயென்றிங்
 கருள்பவனே யாசிரிய னெனவேயோர்ந்து
சாதகமாஞ் சற்குருவி னுபதேசத்தைச்
 சத்தியமா நம்பியதைச் சாதிப்போனே
பேதமிலா வகண்டபரப் பிரமஞானம்
 பெற்றதனாற் பவபந்த மனைத்துந்தீர்ந்து
போதகன மானபர வடிவேயாவன்
 புகன்றதிலோ ரணுவேனு மையமில்லை. 278

அகிலமறை முடிவுக்கு மகண்டமான
 வத்துவித பரப்பிரம சொரூபந்தானே
தகைமைமிகுந் தாற்பரியப் பொருளாமென்றுந்
 தற்பிரம நீயென்று முபதேசித்த
மகிமைமிகுஞ் சற்குருவின் வாக்கியத்தான்
 மகத்தான பரம்பொருளைக் கேட்டுள்ளத்தில்
விகலமற வறிவிதுவே சிரவணங்காண்
 வேறொன்றுஞ் சிரவணமே யன்றுமைந்தா. 279

அருள்வடிவா மாசிரிய னருளிச்செய்த
 வகிலமகா வாக்கினுடை யகண்டார்த்தத்தை
மருளறவே கேட்டுணர்தல் சிரவணங்காண்
 மற்றதெலாஞ் சிரவணமே யாகாதென்றுஞ்
சிரவணமே செயலுற்ற பொருளைமீண்டுஞ்
 சிரத்தையுடன் யுத்தியினாற் சிந்தைசெய்தல்
பிரமையெலாந் தீர்க்கின்ற மனனமாகும்
 பேசியவிம் மனனத்தின் யுத்திசொல்வாம். 280

கிரிசியமாய்ச் சிதைகின்ற வுடனானல்ல
 லியங்கியிடும் பௌதிகமாம் பொறிநானல்ல
பிரிவுபெறு நாநாவா முயிர்நானல்ல
 பிறந்துநசிக் கின்றமன முதனானல்ல
விருள்வடிவா மஞ்ஞான வுருநானல்ல
 லிவையாவு மொருமித்த திரளானல்ல
நிருமலமா யாவையுமே நிகழ்த்தாநின்ற
 நீக்கமிலாச் சின்மாத்ர சொரூபமேநான். 281

தூலவுடல் சூக்குமதே கத்திலில்லை
தூலவுடல் சூக்கவுட லிவ்விரண்டு
மாலயமாங் காரணதே கத்திலில்லை
யவைமூன்றுந் துரியத்தி லிலவேயில்லை
கோலமுறுந் தேகமெலா மிலாததாலுங்
கூறுபடாச் சின்மாத்ர சொரூபமொன்றே
காலமொரு மூன்றிலுமே யிருப்பதாலுங்
களங்கமிலாச் சின்மாத்திர சொரூபமேநான். 282

கனவினிடை நனவில்லை யிவ்விரண்டுங்
காரணமாஞ் சுழுத்திதனி லில்லையந்த
நனவுகனுச் சுழுத்திகளுந் துரியத்தில்லை
நாலுவித வவத்தைகளுஞ் சுத்தத்தில்லை
சொனவிதமா யவித்தையெலா மிலாததாலுஞ்
சுத்தமதாஞ் சின்மாத்ர சொரூபமொன்றே
யநவரத மழியாம லிருப்பதாலு
மத்துவித சின்மாத்ர சொரூபமேநான். 283

தேகமுதற் சடமான விவையனைத்துந்
திரிசியமாய்க் கடமெனவே நசிப்பதாலு
மேகபர சின்மாத்ர வடிவாமான்மா
வெப்போதுந் திருக்குருவா யிருப்பதாலும்
பாகமுறுந் தேகாதி மித்தையாகும்
பகுப்பற்ற வான்மாவே யுண்மையாகு
மாகையினாற் றேகாதித் திரணனல்ல
வநுசூத வறிவான வான்மாவேநான். 284

சத்தியஞா னாநந்த சுபாவமான
சகலவதிட் டானபரப் பிரமத்தின்கட்
சித்திரவ நிருதசட துக்கமான
செகத்தெல்லாங் கற்பிதமாய்த் தோற்றலாலே
யித்துவித செகத்தெல்லா மாயுங்காலை
யிலகுமதிட் டானபரப் பிரமமேயாஞ்
சுத்திகையிற் கற்பிதமாய்த் தோற்றும்வெள்ளி
சோதிக்கி லதிட்டான சுத்திதானே. 285

இருமையெனத் தோற்றியவிச் சகத்தனைத்து
மிருக்கின்ற திலங்குகின்ற தின்பமென்ன
மருவியவிவ் வநுபூதி யாயுங்காலை
மன்னுமதிட் டானத்தின் சுபாவமேயாஞ்
சருவவதிட் டானபரப் பிரமத்துக்கே
சத்தியஞா னாநந்தத் தன்மையன்றி
யொருபொழுது மில்லாத வெறும்பொய்யான
வுலகத்துக் கோதியவித் தன்மையுண்டோ. 286

காலமொரு மூன்றிலுமே யிருக்கையாலுங்
கற்பிதமாம் யாவையுமே விளக்கலாலுஞ்
சாலவுமே யாவையினு மினிமையாலுஞ்
சத்தியஞா னாநந்த சொரூபநானே
யாலயமா மென்னிடையிற் கனவேபோல
வகிலமுமே கற்பிதமாய்த் தோற்றலாலே
கோலமுறத் தோற்றியிடுந் தோற்றமெல்லாங்
குறைவற்ற வதிட்டான வடிவாநானே. 287

என்னிடையிற் கற்பிதமாய்க் கனவின்கண்ணே
யிலங்கியதாம் யாவையுமே யாயுங்காலை
மன்னுமதிட் டானமதா நானேயன்றி
மற்றெவையு மெனக்கயலா யிலாததேபோற்
பின்னமிலா வென்னிடையி னனவின்கண்ணே
பிறங்கியதாம் யாவையுமே யாயுங்காலை
யன்னவதிட் டானமதா நானேயன்றி
யற்பமுமே யெனக்கயலா யிலவேயில்லை. 288

ஓதியவா றுண்மையினை யோருங்காலை
யுபாதியிலா வெனதுநிச சொரூபத்துக்கும்
பேதமிலாப் பரப்பிரம சொரூபத்துக்கும்
பேசுமிலக் கணமொன்றா யிருப்பதாலே
யாதியிலா வகண்டபர வடிவேநானென்
றநவரத மாய்வதுவே மனனயுத்தி
மாதவனே யிவ்விதமா மயக்கந்தீர
மனனத்தின் சாதகமாம் யுத்திசொன்னோம். 289

சந்தனமென் றோதியிடும் விருட்சமீதே
சங்கையறக் காணென்னு மாத்தன்சொல்லைச்
சுந்தரமாக் கேட்கினுமே யதனைநன்றாச்
சோதித்தே சங்கையெலாந் தீர்ப்பதேபோ
லந்தமிலாப் பரப்பிரம நீயேயென்றிங்
காசிரிய னருளினுமே யதனைநன்றாய்
புந்தியுறும் யுத்தியினால் விசாரஞ்செய்தே
பொருந்தியதன் சங்கையெலாம் போக்கவேண்டும். 290

சிரவணமு மனனமுமே செய்தபின்னர்
செறிவுற்ற விபரீத மனைத்துந்தீர
விரவுபக லெப்போது மிடைவிடாம
லினிமையொடு நிதித்தியாசஞ் செய்யவேண்டும்
பரவியிடும் விசாதீய விருத்தியின்றிப்
பரம்பரையான் சசாதீய விருத்திதானே
யிருமையிலா நிதித்தியாச மாகுமித்தா
லெய்தியதன் விபரீதம் யாவுந்தீரும். 291

செகம்பரனு னீதெனவே வேறுவேறாய்ச்
செறிகின்ற விசாதீய விருத்தியின்றி
யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றநவரத மிடையறவே தொடராநின்ற
தகும்பிரம பாவனையாம் விருத்திதானே
தடையற்ற சசாதீய விருத்தியாகு
மிகும்பிரிய முற்றிதனை யப்யாசிக்கின்
மேவுவிப ரீதமெலா மடைவாய்த்தீரும். 292

பொருந்திநிதஞ் செய்கின்ற சிரவணத்தாற்
புகலுமசம் பாவனைதான் முன்புநீங்கி
வருந்திநிதஞ் செய்கின்ற மனனந்தன்னால்
வாளாவாஞ் சம்சயபா வனையுநீங்கி
விரிந்துநிதஞ் செய்கின்ற நிதித்தியாசத்தால்
விபரீத பாவனையு நீங்கும்போது
நிரந்தரமாம் பரப்பிரம சாட்சாத்கார
நிச்சலமாந் தன்மனதி னிகழுமன்றே. 293

சத்துருவாம் பிரதிபந்த மொன்றுமின்றிச்
 சலனமிலாப் பரப்பிரம சுகத்தைமேவி
யித்துவித நினைவணுவு மிலாதுநீங்கி
 யிருளான வாவரண மனைத்துநீங்கிச்
சித்துருவாம் பரப்பிரம சொரூபத்தின்கண்
 சீரசல நியாயம்போற் சேர்ந்துநிற்கும்
புத்தியுடை விருத்தியினிற் ப்ரதிவிம்பிக்கும்
 பூரணசை தன்னியமே சாட்சாத்காரம். 294

பேசியவிப் புத்தியுடை விருத்திதானே
 பிறங்குமகண் டாகார விருத்தியாகு
மாசறவிவ் விருத்தியினிற் ப்ரதிவிம்பிக்கு
 மறிவுருவே யகண்டபர சாட்சாத்கார
நேசமொடிவ் வகண்டபர சாட்சாத்கார
 நிட்டையினைப் பெற்றவரே முத்தராவ
ரீசனுடை யுபயதிருப் பதந்தன்னுணை
 யியம்பியதி லெள்ளளவு மையமில்லை. 295

இன்னவித மூன்றுமகா வாக்கியத்தி
 னேகரச மாகுமகண் டார்த்தஞ்சொன்னோம்
பின்னையுனக் கயமான்மா பிரமமென்னும்
 பேசுமகா வாக்கினுடைப் பொருளைச்சொல்வா
மன்னியமி லந்தமகா வாக்கியத்தி
 லயமான்மா பிரமமெனப பதமூன்றுகும்
பன்னுபத மூன்றுக்கு மடைவேயாகப்
 பகர்கின்ற வருத்தத்தைப் பரிந்துகேளாய். 296

சித்திரமா முபாதியுறுஞ் சீவன்றானே
 செப்புமயம் பதத்துக்கு வாச்சியார்த்தம்
வித்தரமா முபாதியறு மீசன்றானே
 விளம்பியிடு மான்மபத வாச்சியார்த்தஞ்
சுத்தமதாஞ் சீவபர சொரூபந்தானே
 சொல்லியவிவ் வுபயபத லட்சியார்த்த
மத்திரமா முபயபத லட்சியத்தி
 னைக்கியமே பிரமமெனும் பதத்தினர்த்தம். 297

அறைந்தவண மிந்தமகா வாக்கியத்தா
 லைக்கியமா மகண்டார்த்த மறிந்துகொண்டு
செறிந்தபர சீவருடை யுபாதியெல்லாஞ்
 செவ்வியதாம் விசாரத்தா னேதிசெய்திங்
கறிந்தபடி யகண்டபர வடிவேநானென்
 றநவரத மாதரவா யப்யாசித்து
மறந்தினை துருவான வகண்டார்த்தத்தை
 மறவாம லெப்போது மநுபவிப்பாய். 298

மற்றுமொரு விதமாயிவ் வாக்கியத்தின்
 மதிக்கின்ற பொருளினையு முரைப்பக்கேளாய்
சற்றுமிருண் மருவாத சுவப்பிரகாச
 சைதன்ய வடிவான பிரத்யக்சான்மா
வுற்றவய மான்மாவென் றுரைக்கப்பட்ட
 வுபயவித பதத்துக்கு மருத்தமாகும்
முற்றுமிலா விவ்வுலகின் மூலவத்து
 மொழிவுற்ற பிரமபதத் தருத்தமாமே. 299

பாவனமாம் பதங்களுடை லட்சியத்தின்
 பகுப்பற்ற வைக்கியமே வாக்கியார்த்தஞ்
சீவபர பேதத்துக் கேதுவாகச்
 செறிகின்ற வபரோட்ச பரோட்சத்துவாதி
யாவையுமே யுபாதியினாற் செறிந்ததென்றே
 யிதனையெலாம் விசாரித்து நேதிசெய்திங்
கோவலற மிஞ்சுவதா மகண்டார்த்தத்தை
 யுரைத்தபடி யெப்போது மநுபவிப்பாய். 300

இன்னவித மிருக்குமுதல் வேதாந்தத்தி
 லிலங்கியவிந் நான்குமகா வாக்கியத்தின்
பின்னமிலா வைக்கியமா மகண்டார்த்தத்தைப்
 பேதமெனும் பிராந்தியெலாந் தீரும்வண்ணம்
மன்னசிவ னருளியவா றடைவாய்ச்சொன்னே
 மறைந்தபடி யழுத்தமுற வப்யாசித்தே
நின்னுருவாய் நிலைபெற்ற வகண்டார்த்தத்தை
 நிருமலமாய் நீயென்று மநுபவிப்பாய். 301

சுயமதுவாந் தத்வமசி யென்னும்வாக்கியம்
சொல்லுமுப தேசமகா வாக்யமாகு
மியலுமகம் பிரமாஸ்மி யென்னும்வாக்கியம்
மிலகுமநு பூதிமகா வாக்யமாகு
மயன்மருவாப் பிரஞ்ஞானம் பிரமவாக்யம்
மனனத்தி னப்பியாச வாக்யமாகு
மயமான்மா பிரமமென வறையும்வாக்கிய
மதற்கெல்லாஞ் சம்மதமாம் வாக்யமாமே. 302

ஆதலினற் றத்வமசி வாக்கியத்தா
லருளியவா றகண்டார்த்த மறிந்துகொண்டு
பேதமறப் பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்று
பேசுமகா வாக்கதனுன் மனனஞ்செய்து
வாதகமி லயமான்மா பிரமமென்றும்
வாக்கதனுற் சரியெனவே சம்மதித்திங்
கோதுமகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியத்தா
லுரைத்தவகண் டார்த்தத்தை யநுபவிப்பாய். 303

அனிசமகம் பிரமாஸ்மி வாக்கியத்தா
லகண்டபர பாவனையே யப்யாசித்து
நனிமருவும் பாவனையா நாமரூப
நாட்டமெலா நன்றாக நாசஞ்செய்து
துனிமருவுந் துவிதத்தின் றொடர்பேயின்றித்
துகளற்ற வகண்டார்த்த மநுபவித்தவ்
வனியமிலா வகண்டார்த்த வடிவேயாவா
யவ்வண்ண மாகுவதே யகண்டமோட்சம். 304

தனதுநிச வடிவான வகண்டார்த்தத்தைத்
தவிரவொரு பொருளுமொரு காலுமில்லை
பினையுளதாய்க் காண்பவெலாஞ் சுத்தப்பொய்யே
பேசியவப் பொய்வடிவு மாயுங்காலை
யனியமிலா வகண்டபரப் பிரமந்தானு
மறைந்ததிலோ ரணுவேனு மையமில்லை
சொனவகையே யகண்டார்த்த ஞானம்பெற்றுச்
சுத்தபர வடிவாகி முத்தனுவாய். 305

சகலமறை முடிவினுமே சாரமாகிச்
சாலவுமே சாருவதற் கரியதான
மிகவுமகா ரகசியமா மிவ்வர்த்தத்தை
மெய்யுணர்வா நந்தவடி வானவீச
னிகழ்வறவே புகன்றவிதம் புகன்றேமியாமு
மிப்பொருளை யிசைத்தபடி கேட்டுணர்ந்தோர்
பகைமருவும் பவபந்த மனைத்துந்தீர்ந்து
பகுப்பற்ற பரப்பிரம வடிவேயாவர். 306

அகிலசகந் நாயகனும் பரேசன்றன்னை
யநவரத மாதரவா யாராதித்து
மிகவுமருட் பெற்றவரே மனதின்சுத்தி
மேவினராய் விளம்புமகா வாக்கியத்தின்
றகுபொருளைத் தடையறவே யநுபவித்துத்
தன்மயமே யாவரென நிதாகனுக்கு
நிகழ்வுறவே ரிபுமுனிவன் கருணையாலே
நிகிலமகா வாக்குகளின் பொருளுஞ்சொன்னான். 307

முத்தியுற வேண்டுமென விச்சைசெய்தன்
மோட்சத்தின் பொருட்டேதன் னுயிர்தரித்தல்
பத்தியுட னன்றாக விசாரஞ்செய்தல்
பாங்காகப் பரப்பிரம ஞானமெய்த
லித்துவித சகத்தையெலா மறமறத்த
லித்தனையும் பரமார்த்த தசையிற்பொய்யே
யத்துவித பரப்பிரம மொன்றேயுண்மை
யதுவேநீ யணுவுமிதி லையமில்லை. 308

வீதலுறாச் சாதனமோர் நான்குமுற்றோன்
விசாரத்தி லதிகாரி யானோனென்னல்
பேதமுறாச் சீவபர வைக்யந்தானே
பேசியிடு நூலுக்கு விடயமென்னல்
போதமறை முடிவிற்கும் பிரமத்திற்கும்
போதகபோத் தியபாவ பந்தமென்ன
லேதமுறு மஞ்ஞான மனைத்துநீங்கி
யெப்போதுஞ் சுகிப்பதுவே பலமாமென்னல். 309

ஈதுமுதற் பலவிதமாய்ப் பகுத்தங்கங்கே
யியம்பியதா மெய்பொருளுஞ் சுத்தப்பொய்யே
பேதமுறு மிவற்றையெலாம் பகுத்தங்கங்கே
பேசியிடுஞ் சொலவுகளுஞ் சுத்தப்பொய்யே
மாதவனே யப்பொய்யு மாயுங்காலை
மன்னுமதிட் டானபரப் பிரமந்தானு
மாதலினு லகண்டபரப் பிரமந்தானே
யநவரத மகமென்று நிதித்யாசிப்பாய். 310

மிகமிகவுஞ் சத்தத்தை விரும்பிச்சொல்லன்
மிகவாக்கின் றுக்கத்துக் கேதுவாகும்
புகல்பலவாஞ் சத்தத்தைப் பரிந்துகேட்டல்
பொருந்துமனே மயக்கத்துக் கேதுவாகும்
வெகுவிதமா மர்த்தத்தை விசாரஞ்செய்தல்
விவிதமனே துக்கத்துக் கேதுவாகுந்
தருமகனே யாதலினு லனைத்துந்தள்ளித்
தற்பிரமந் தானெனவே நிதித்யாசிப்பாய். 311

வுத்தமமாம் புத்தியுறும் புருடர்முன்பிங்
குற்றுணரத் தகுபொருளை யோர்ந்துணர்ந்து
சத்தியமா மப்பொருளின் சாட்சாத்காரஞ்
சாரநிதித் யாசத்தைச் செய்யவேண்டும்
மெத்தவுமே நிதித்யாச விரோதமாக
மேவியநூல் விசாரணையாற் காலந்தள்ள
லித்தனையும் புத்தியுளோர்க் குரியதன்றென்
றிவ்விதமாய்ச் சுருதிமுடி வியம்புதன்றே. 312

புரையறவே யுணர்பொருளை யுணர்ந்தபின்னர்
பூரணமா மப்பொருளின் சாட்சாத்கார
மருவியிட நிதித்யாசஞ் செய்வதல்லான்
மற்றிறையு நூல்வழியே செல்லவொண்ணு
தெரிபொருளை நூல்வழியா லறிந்தபின்னர்
தெரிவித்த நூன்மொழியே மீண்டுஞ்சொல்ல
லுரைதருதன் வாக்குக்குத் துக்கமென்றே
யுபநிடத வசனமெலா முரைத்தவன்றே. 313

ஆதலினற் ஞனியத்தை யடைந்தபின்ன
ரங்குற்ற பலாபலத்தை யெறிதலேபோ
லேதமற வுணர்பொருளே யுணர்ந்தபின்ன
ரிங்குற்ற நூலேயெலா மெறிதல்வேண்டும்
வாதகமா நூலேயெலா மெறிந்தபின்னர்
வருந்தியுமே யநவரத மிடைவிடாமற்
போதமுறச் சாதகமா நிதித்யாசத்தைப்
புரியுடனே பூரணமாய்ப் பழகல்வேண்டும். 314

மெய்யுணர்வா நந்தபரப் பிரமத்தின்கண்
மேவியதன் கனவெனவே சகத்தனைத்தும்
பொய்யுருவாய்த் தோற்றுமென்று மவையுமாயிற்
பூரணமாம் பிரமமென்றுந் தனதுமாணு
னுய்யவெகு விதமான நூலின்சொல்லே
யுபதேச காலத்தி லுரைப்பதல்லான்
மையணுவு மின்றியதன் னநுபவத்தின்
மருவியவிந் நூல்வசன மிறையுமில்லே. 315

புத்திரனே யாதலினு லுபதேசத்திற்
புகழ்கின்ற நூன்மொழிக ளனைத்துந்தள்ளிச்
சத்தியசிற் சுககனமாம் பரமேயாகச்
சலியாம லிருப்பதுவே யறவுநன்று
மத்திரமே யநவரத மிருப்பதற்கிங்
கசைவுற்ற தன்மனது வசமுருதே
னித்தியமாம் பரப்பிரம நானேயென்று
நிரந்தரமாய் நிதித்யாசஞ் செய்யவேண்டும். 316

நிரந்தரமாய் நிதித்யாசஞ் செய்வதற்கு
நிலேயற்ற தன்மனது வசமுருதேற்
றிரிந்தலேயு மனதுவச மாகுமட்டுந்
திடமாக விசாரணேயே செய்யவேண்டும்
பொருந்தியநூல் விசாரணேயாற் சித்தமெள்ளப்
புரையற்றுப் பூரணமாம் பரத்திலோயு
முரந்தருநூல் விசாரணேயே யொழியவேறு
ருபாயமுமே சித்தசெயந் தருவதில்லே. 317

சித்தசெய மாத்திரமே சீவன்முத்தி
சித்தசெய மாத்திரமே விதேகமுத்தி
நித்தியமாய் நிதித்யாசஞ் செய்வோருக்கே
நிகழ்த்தியவச் சித்தசெய நேரேபேருஞ்
சித்தசெய மல்லாம லநந்தோபாயஞ்
செய்யினுமே முத்தியிலை யாதலாலே
புத்திரவச் சித்தசெயம் பொருந்தவேண்டிப்
பூரணமா யெப்போது நிதித்யாசிப்பாய். 318

நினக்கயல்போற் றோற்றியவிந் நாமரூப
நிகிலமுமே நீயலது வேறேயன்று
தனக்கயல்போற் கனவிலுணர் நாமரூபந்
தானலது சோதிக்கில் வேறேயுண்டோ
வெனக்கயல்போற் காண்பதெலாம் யானேயென்று
யான்றானே யேகபரப் பிரமமென்றும்
மனக்கவலை யாவையுமே தீருமட்டும்
மறவாம லெப்போது நிதித்யாசிப்பாய். 319

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றநவரத மாதரவாய்ப் பழகப்பட்ட
தகும்பிரம பாவனையா நிதித்யாசத்தாற்
றங்குமனோ விகற்பமெலாந் தவிர்ந்தபின்ன
ரகம்பிரம வாக்கியத்தி னிலட்சியார்த்த
வநுபூதி யடைந்தந்த மயமேயாகிச்
சகம்பரநா னென்றநுவு நினையாவண்ணஞ்
சந்ததமுஞ் சலியாமற் சாந்தனுவாய். 320

சந்ததமுஞ் சலியாமற் சாந்தமாகிச்
சன்மயமாய் நிற்பதுவே சாட்சாத்கார
மைந்தவதே மாசற்ற சீவன்முத்தி
மற்றதுவே மகத்தான விதேகமுத்தி
யிந்தநிலை யெமதீச னருளுள்ளோர்க்கே
யிசைத்தவண மிருமையற வெளிதாயெய்துஞ்
சுந்தரமாஞ் சுருதிமுடி வனைத்தினுலுஞ்
சொல்லிமுடி வுற்றபொருட் சுருக்கமீதே. 321

துகளிலதிட் டானபர சிவத்தின்கண்ணே
தோன்றியிருந் தடங்கியவிச் சகத்தனைத்தும்
புகலுமதிட் டானபர சிவமேயென்றும்
பூரணமா மச்சிவமே நாமேயென்றும்
பகறலுறு மறைமுடியா லகண்டைக்யத்தைப்
பாவித்துப் பரோட்சமிலா தநுபவித்தோர்க்
கிகழ்வுதருஞ் சோகமிலை மோகமில்லை
யிப்பேத தரிசனமோ ரிறையுமில்லை. 322

நாசமிலா திருப்பதனு னேசத்து
நாடியெலா மறிவதனு னேசித்து
நேசமதாய் நிற்பதனு னேயின்பம்
நிகழ்த்தியவா சத்தியசிற் சுகமாநானே
பேசியவிவ் விலக்கணமாம் பிரமமென்றே
பேதமிலா வகண்டபர நிச்சயத்தை
யாசறவே யதிதிடமா யடைந்தவற்று
லகண்டபர மாநந்த மநுபவிப்பாய். 323

இருக்கின்ற திலங்குகின்ற தின்பமென்று
மியம்பியிடு நாமமொடு ரூபமென்றுந்
தருக்கமிடு மிவ்வமுச பஞ்சகத்திற்
றயங்கியமுன் மூன்றமுசம் பரத்தின்ரூபஞ்
சுருக்கமுறு மிரண்டமுசஞ் சகத்தின்ருபஞ்
சொற்பொருளா மிவ்வமுச மிரண்டுந்தள்ளி
நெருக்கமுறுஞ் சத்தியசிற் சுகமாய்மீந்து
நின்றபர நானெனவே நிச்சயிப்பாய். 324

அதிட்டான சத்தியசிற் சுகமாமம்ச
மகிலபரி பூரணமா யொன்றாய்நிற்கு
மிதிற்றனே கற்பிதமா நாமரூப
மிரண்டெனவே பரிச்சின்ன மாகிநிற்கு
மதித்தாயும் விவேகத்தாற் கற்பிதத்தை
மன்னுமதிட் டானமென வுணர்ந்தெப்போது
நிதித்யாசஞ் செய்துமனோ விகற்பந்தீர்ந்து
நிரதிசய வாநந்த மநுபவிப்பாய். 325

சிதாகாய மானபரப் பிரமத்தின்கட்
செகசீவ பரங்களெலாம் பொய்யாய்த்தோன்று
நிதாகவிதை விவேகத்தா னேதிசெய்து
நிருமலமாய் நின்றபரப் பிரமந்தானே
சதாவுமக மகமெனவே நிதித்யாசித்து
சலமனதின் விகற்பமெலாந் தவிர்த்தெப்போது
மதாகியிருக் கின்றநிலை யடைந்தவற்று
லகண்டபர மாநந்த மநுபவிப்பாய். 326

துவிதமென்றுந் துவிதமொடத் துவிதமென்றுந்
தூயபர மாத்துவித மதமீதென்று
மிவிதமென்று மவிதமென்று மிலதுண்டென்று
மிவைமுதலா யங்கங்கே வியம்பலுற்ற
விவிதமத மிவையுரைசெய் வாதியாவும்
விசாரிக்கில் விமலபரப் பிரமந்தானுங்
குவிதவுருப் பரப்பிரம மதுநானென்று
கோதறவே பாவித்துக் குறைவுதீர்வாய். 327

நிதாகவெகு விதமாக நிகழ்த்தியென்ன
நிகலமுமே நிமலசிதா காயந்தானுஞ்
சிதாகாய மதுபிரம வடிவமாகுஞ்
சிதாகாய மதுவேநின் வடிவமாகு
முதாரமுறு புத்தியினு லுரைத்தவண்ண
முணர்வதெலாஞ் சிதாகாய சொரூபமென்றுஞ்
சதாவுமதே யகமென்று நிதித்யாசித்துச்
சற்றேனுஞ் சலியாது சாந்தனுவாய். 328

நிகிலவதிட் டானபர சித்துத்தானே
நிருமலமாய் நிறைவுற்ற வாகாயம்போ
லகிலபரி பூரணமா யமலமாகி
யத்யந்த சூட்சுமமா யசங்கமாகுந்
தகமைசெறிந் திருக்கின்ற தன்மையாலே
தயங்குசிதா காயமெனச் சாற்றலாகு
மகிமைமிகுஞ் சிதாகாய மதுநானென்றே
மறவாமற் பாவித்து மயக்கந்தீர்வாய். 329

சின்மாத்ர மானபரப் பிரமந்தானே
செகசீவ பரங்களெனத் தெரிவதாலே
யெண்மாத்ர மாகினுமிச் சகசீவாதி
யிதரமல விவையாவுஞ் சின்மாத்ரந்தான்
பொன்மாத்ர வடிவான கடகமாதி
பொன்னையலாற் சற்றுமய லாவதுண்டோ
மண்மாத்ர மானகட சரவமாதி
மண்ணையலான் மற்றணுவு மனியமாமோ. 330

அகண்டபரி பூரணமாம் பிரமந்தானே
யறிவற்றோர்க் குலகெனவே தோற்றினும்
புகன்றபல விதமான வுலகந்தானே
பூரணமா மறிஞருக்குப் பர்மாய்த்தோற்றுந்
திகழ்ந்தெதிரே யிருக்கின்ற விரச்சுதானே
தெரிவற்றோர்க் கரவெனவே தோற்றினு
நிகழ்ந்தரவே தெரிவுற்றோர்க் கிரச்சுவாக
நிகழ்கின்ற நீதியினை கண்டோமன்றே. 331

படருற்ற நூலுனே படம்போலாகப்
பரவியதிற் குறுக்குநெடுக் காவதேபோற்
தொடர்புற்ற பரந்தானே சகம்போலாகத்
தோன்றியதிற் குறுக்குநெடுக் காகநிற்கு
மடருற்ற விவேகத்தா லறைந்தவண்ண
மாய்ந்தெவையு மகண்டபரப் பிரமமென்றுந்
தடமுற்ற பரப்பிரம மதுநானென்றுந்
தடையறவே பாவித்துத் தளர்வுதீர்வாய். 332

நிற்சலமா முணர்வுற்று நிறைந்துநிற்கு
நிலையதுவே நிகரற்ற மோட்சமாகுந்
துச்சமிலா வந்தநிலை தொடர்ந்தோர்மீண்டுந்
துன்பமுறார் துகண்மருவார் சுகமேசார்வ
ரெச்செயலுஞ் செய்துமுடிந் தவரேயாவ
ரெப்போது மேகபர வடிவாய்நிற்ப
ருச்சபர வடிவான வன்னோருக்கிவ்
வுனபவ விவகார மென்றுமில்லை. 333

சங்கற்ப காரியமாஞ் சகத்தின்றோற்றஞ்
 சற்றேனுஞ் சார்ந்திடுமே லுடனேயித்தைப்
பங்கற்ற பரப்பிரம மெல்லாமென்றும்
 பரமதுவே நானென்னும் பாவித்துத்தீர்
மங்குற்ற மனதென்னு மகத்தாம்வியாதி
 மாறாது தொடர்ந்திடுமே லுடனேயித்தை
யங்குற்ற வக்கண்டபரத் தியானமென்னு
 மதிசயமா மவுடதமுண் டதஞ்செய்மைந்தா. 334

மாயையினாற் கற்பிதமாம் பேதமேது
 மனதினிடைத் தோன்றியிடி னுடனேயத்தை
தூயபரப் பிரமத்தின் றியானத்தாலே
 துகளறவே துடைத்துநிச சொரூபமாவா
யாயதன தவித்தையினாற் றேகமாதி
 யகமெனவே தோன்றியிடி னுடனேயத்தை
நேயபர சின்மயமா மான்மத்தியான
 நிட்டையினா னீக்கிநிச சொரூபமாவாய். 335

கொடியவகங் காரமெனுஞ் சத்துருத்தான்
 குறைவுதரக் கூடியிடி னுடனேயத்தைச்
சடிதியகம் பிரமமெனுந் தியானவாளாற்
 சங்காரஞ் செய்துநிச சுபாவமாவாய்
கடியமனக் கிரந்திதொடர்ந் திடுமேயாகிற்
 கலங்காது தையிரியமா யுடனேயித்தை
நெடியபர பாவனையாஞ் சக்கரத்தா
 னிமிடத்தி லறுத்துநிச நிலையினிற்பாய். 336

தேகமுத னானென்னு மத்யாசந்தான்
 தீராது தொடர்ந்திடுமே லுடனேயித்தை
யேகபரி பூரணமாம் பரநானென்னு
 மிவ்விதமா முறுதியினா லிறக்கச்செய்வா
யாகுமனன் மாவென்னும் பிசாசந்தோன்றி
 லமலான்மத் தியானமெனு மந்திரத்தால்
வேகமுடன் பிசாசமதை யணுகாதோட்டி
 விமலான்ம வடிவாக விளங்கிநிற்பாய். 33

பலவிதமாஞ் சந்தேக மெனும்பிசாசு
பயமுறவே தோன்றினுநீ பயப் படாம
லலைவில்பர பாவனையா மந்திரத்தா
லையமெனும் பிசாசதனை யதஞ்செய்வாயா
னிலைமருவாத் துவிதமெனும் பிசாசுமீண்டு
நிகழினுமே நீயணுவும் வெருளாவண்ணம்
விலையமிலா வத்துவிதத் தியானமாகும்
விபூதியினால் வென்றதனை விபுவாய்நிற்பாய். 338

சருவமெனக் காண்பதெலாம் விசாரிக்குங்காற்
சத்தியஞா னாநந்தப் பிரமமல்லா
லொருசிறிதும் வேறில்லை யுளதெப்போது
மோங்குசிதா காயபரப் பிரமமொன்றே
யிருமையிலாப் பிரமமதே நின்சொரூப
மிதிலிறையு மையமிலை யாதலாலே
சருவமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
சங்கையறப் பாவித்துச் சாந்தனாவாய். 339

நிரந்தரமாய்ப் பாவனையே செய்யாவிட்டா
னிலையற்ற மனத்தினுடை விகற்பந்தீரா
திரிந்தலையு மனதினுடை விகற்பந்தானே
தீராத பவமெனவே தோன்றுதன்றோ
பரிந்துநிதம் பாவித்து மனோவிகற்பம்
பற்றறவே தீராதோர்க் கெவ்விதத்தாற்
பொருந்தியதன் சொரூபநிலை புரையொன்றின்றிப்
பூரணமாய்ப் புந்தியினிற் பொருந்துஞ்சொல்லாய். 340

தன்சொரூப நிலைமருவா தலைவோருக்குத்
தளர்வுதரும் பவபந்தந் தவிர்வதெங்ஙு
னென்செயினுஞ் சொரூபநிலை யிசையாதோருக்
கீனமுறு பவபந்த மிறவாதென்றுஞ்
சஞ்சலமில் பாவனையே செய்வோருக்குச்
சலமனதின் விகற்பமெலாந் தவிர்வதாலே
யஞ்சனமா மாவரண விட்சேபங்க
ளனைத்துமிலாச் சொரூபநிலை யணுகுமன்றே. 341

ஆதலினு லநவரத மப்யாசிக்கு
மகண்டபர பாவனையான் மனோவிகற்ப
பேதமெலா மடைவாகப் பெயர்த்தெப்போதும்
பிரிவற்ற சொரூபநிலை பொருந்தவேண்டு
மோதியவிப் பாவனையும் விசாரமற்றோர்க்
கொருகாலு முள்ளத்தி லுதிக்கமாட்டா
பாதகமா மவிசாரப் பகையாலன்றோ
பவக்கடலில் வீழ்ந்தெவரும் பதைக்கின்றாரால். 342

அறிவற்ற வவிசார மஞ்ஞானத்துக்
காலயமா யநந்தவித வரந்தைநல்குங்
கறையற்ற ஞானத்தைக் கண்ணிற்காட்டா
கடக்கவொணுக் கற்பனையே காட்டுவிக்கு
நிறைவுற்ற சொரூபத்தி னிலைக்கவொட்டா
நிகிலமகா பீதிக்கு நிகரில்வித்தாஞ்
செறிவுற்ற சங்கற்ப விகற்பமாதி
சித்தவிகா ரங்களெலாங் கணத்திற்சேர்க்கும். 343

பலவிதமாய்ப் பகர்ந்தென்ன வவிசாரந்தான்
பவக்கடலில் யாவரையு மூழ்குவிக்கும்
புலமருவா வவிசார நிகராயெங்கும்
பொருந்தியிடும் பகையில்லை யாதலாலே
நிலைமருவு மகண்டபர விசாரங்கொண்டே
நிகழ்த்தியவிவ் வவிசார பகையைவென்று
சலனமிலா பாவனையா லகண்டபோதஞ்
சார்ந்தவனுய்ச் சன்மாத்ர சொரூபமாவாய். 344

அகண்டபர விசாரந்தா னேதாமென்னி
கைமாரிவ் வுலகாரிங் குள்ளதேது
புகன்றபர மார்த்தமெதா மென்றிவ்வண்ணம்
பூரணமாஞ் சற்குருவைக் குறித்துசாவி
யகம்பிரமஞ் சகம்பிரம மெங்குமுள்ள
தகண்டபரப் பிரமமதே யுண்மையென்று
தகும்பிரம நிர்ணயமே வேதாந்தத்தாற்
றவிராது செய்வதுதான் விசாரமாமே. 3

சற்குருவின் சன்னிதியி லோர்ந்தவண்ணஞ்
சாதுக்கள் சகவாசஞ் செய்தங்கங்கே
நிர்குணமாம் பரப்பிரம சொரூபந்தானே
நிகிலமுமா மதுவேநா மதுவேயுண்மை
யக்கரமாம் பிரமமதே வேதாந்தங்க
ளனைத்துக்கும் பொருளாகு மென்றிவ்வண்ணந்
தக்கபர நிர்ணயமே திடமாய்ச்செய்த
றளர்வையெலாந் தவிர்க்கின்ற விசாரமாமே. 346

பன்னியவா றோர்ந்தபரம் பொருளைத்தானே
பரவியதன் சங்கையெலாந் தீரும்வண்ண
மன்னியர்க ளாருமிலா வேகாந்தத்தி
லசையாம லிருந்துமன தொருமையோடே
மன்னுபரப் பிரமமிதா நாமிதாகு
மயக்கமுறு முலகிதுவா முண்மையீதென்
றுன்னுபல யூகத்தாற் சிந்தைபண்ணி
யுரமாக வுறுதிசெயல் விசாரமாமே. 347

அறிவுற்ற விசாரந்தா னஞ்ஞானத்தை
யதஞ்செய்யு மரந்தையெலா மடைவாய்த்தீர்க்கு
மறுவற்ற ஞானத்தை மதியிற்சேர்க்கு
மயக்கமுறு கற்பனைக ளனைத்துமாய்க்கு
நிறைவுற்ற சொரூபத்தி னிலைக்கவைக்கு
நீக்கவொணுப் பவபீதி யனைத்துநீக்குஞ்
செறிவுற்ற வாபத்தைச் சம்பத்தாக்குஞ்
சித்தவிகா ரங்களெலாஞ் சிதைக்குமன்றே. 348

சோதித்த பரப்பிரம மெல்லாமென்றுஞ்
சுத்தமதாம் பரப்பிரம மதுநாமென்றுஞ்
சாதித்த விசாரமிகுஞ் சாதுக்கட்கே
சாற்றுபர பாவனைதான் சார்வதல்லாற்
றீதுற்ற தேகாதி நாமேயென்றுந்
திரிசியமாஞ் சகமுதலீ துண்மையென்றுங்
கோதுற்ற வவிசார மேலிட்டோர்க்குக்
குறைவற்ற பாவனையெவ் விதமாய்க்கூடும். 349

ஆதலினால் விசாரித்த தீரருக்கே
　யலைமனது பாவனையில் வசமாய்நிற்குந்
தீதணுகாப் பாவனையான் மனோவிகற்பந்
　தினத்துக்குத் தினமடைவாய்த் தீருந்தீர்ந்த
போதுபரப் பிரமத்தின் சாட்சாத்காரம்
　பூரணமாய்ப் பொருந்தியிடும் பின்னவற்றாற்
கோதுமிகும் பவபந்த மனைத்துநீங்கிக்
　குறைவற்ற மோட்சசுகங் கூடுமன்றே. 350

கந்தமுதற் பலவிதமாம் புலன்களென்றுங்
　ககனமுதற் பஞ்சமகா பூதமென்றுந்
தொந்தமுறுங் காரியகா ரணங்களென்றுந்
　தொடர்புற்ற போகமென்று மோட்சமென்று
மிந்தவிதஞ் சித்தத்தின் விகற்பமாக
　விலங்கியவிவ் வநந்தவித பேதமெல்லாம்
பந்தமுறாப் பரமேயா மதுநானென்றே
　பாவித்துப் பாவித்துப் பரமேயாவாய். 351

சித்தமலாற் பிரபஞ்ச மென்றுமில்லை
　சித்தந்தான் பிரபஞ்ச மெனவேதோன்றுஞ்
சித்தமலாற் சமுசார மென்றுமில்லை
　சித்தந்தான் சமுசார மெனவேதோன்றுஞ்
சித்தமதைச் சோதிக்கிற் சித்தேயாகுஞ்
　சித்தான சித்தமதே சிவமாய்நிற்குஞ்
சித்தமிலச் சின்மயமாஞ் சிவநானென்றே
　சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிவமேயாவாய். 352

மனதையலாற் சகமுதலோ ரணுவுமில்லை
　மனமதுவே சகமுதலாய்த் தோன்றுநிற்குஞ்
சொனமனது சங்கற்ப வடிவேயாகுஞ்
　சோதிக்கிற் சங்கற்பஞ் சித்தாய்த்திரு
மனதினுடை சங்கற்பஞ் சித்தாய்த்தீரின்
　மனமதுதான் சின்மயமாஞ் சிவமேயாகுஞ்
செனனமிலச் சின்மயமாஞ் சிவநானென்றே
　சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிவமேயாவாய். 353

அகமெனுமிப் பதத்தினுடை யிலட்சியார்த்த
மாகுநம துருவான வான்மாத்தானே
புகலனுறும் பிரமபத விலட்சியார்த்தப்
பொருளான பரப்பிரம சொரூபமாகும்
விகலமுறு வான்மபர வைக்கியந்தானே
விளம்புமகம் பிரமாஸ்மி யாதியான
வகிலமகா வாக்குந்தாற் பரியத்தோடே
யறிவிக்கு மகண்டார்த்த மாகுமைந்தா. 354

ஆதலினு லதிதிடமா யையமின்றி
யகம்பிரமம் பிரமமக மென்றிவ்வண்ணம்
பேதமுறு வுறுதியினைப் பெறுதரூனே
பின்னமிலா வகண்டான்ம ஞானமாகு
மேதமிலிவ் வகண்டான்ம ஞானத்துக்கிங்
கிணையான ஞானந்தா னெங்குமில்லை
மாதவவிவ் வகண்டான்ம ஞானம்பெற்றோர்
மறித்தென்றும் பிறவியுறார் மகேசனுணை. 355

அகம்பிரம மென்றுரமா மான்மஞான
மகங்களெலாந் தவிர்ந்தோர்க்கே யெளிதாயெய்து
மகம்பிரம மென்றுரமா மான்மஞான
மறங்களெலாங் குவிந்தோர்க்கே யினிதாய்த்தோன்று
மகம்பிரம மென்றுரமா மான்மஞான
மதிசயமாம் பொருளையெலா மதிசயிக்கு
மகம்பிரம மென்றுரமா மான்மஞான
மகண்டசிவ னுதியநு பூதியாமே. 356

அகம்பிரம மென்றுரமாய் விசுவாசத்தோ
டறிவுற்ற வகண்டான்ம ஞானத்துக்குச்
சகந்தனிலே சனித்ததினு மொப்பொன்றில்லை
சனித்தினிமேல் வருவதினு மொப்பொன்றில்லை
யகம்பிரம மென்றுரமாய் நிச்சயித்தோர்க்
கவ்வுரமா நிச்சயமே யநந்தகோடி
மகந்தவநற் றீர்த்தமொடு தானஞ்சேவை
மற்றெவையு மிதிலணுவு மயக்குமில்லை. 357

அகம்பிரம நிச்சயமே தேவபூசை
யகம்பிரம நிச்சயமே தெய்வத்தியான
மகம்பிரம நிச்சயமே செபதபங்க
ளகம்பிரம நிச்சயமே யறங்கள்யாவு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டத்தியான
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டயோக
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டஞான
மகம்பிரம நிச்சயமே யகண்டமோட்சம். 358

அலைமனதின் சலனத்தாற் சாட்சாத்தாக
வகண்டான்ம வநுபூதி யணுகாதாகின்
சலமனதின் விகற்பமெலாந் தீருமட்டுஞ்
சருவான்ம பாவனையே செய்வதற்கு
மூலமனது பாவனையே செய்வதற்கு
முதவாமற் பலவிதமாய்ச் சலிக்குமாகிற்
சலனமுறு வகண்டான்ம விடயமான
சத்தத்தை வசனத்தா லுரைக்கலாமே. 359

வசனத்தாற் சத்தத்தை யுரைப்பதற்கோர்
வருத்தமிலை யாதலினு லசத்தரெல்லா
நிசவடிவின் பாவனையின் மனதுநின்று
நிச்சலமா யநுபூதி நிலைக்குமட்டும்
பிசகறவே சருவமுமே பிரமமென்றும்
பிரமமதே நானென்று நானதென்று
மசலமதா மகண்டான்ம சொரூபந்தன்னை
யறிவிக்குஞ் சத்தத்தை யுரைக்கவேண்டும். 360

சருவமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
சந்ததநா னதுவென்னு நிச்சயத்தோ
டேமருவி யிருப்பவருக் கோடியாடு
முத்தமமாந் தீர்த்தமிலை தானமில்லை
தருமமிலை கருமமிலை பத்தியில்லை
தனக்கயலாய்ச் செயுஞ்செயலோ ரணுவுமில்லை
பிரமமெலா மென்றுரமா மதித்திருக்கும்
பெருமையினும் பின்னெவையு மதிகமுண்டோ. 361

ஆதலினற் கனவிலுமே பிரமத்துக்கிங்
கன்னியமா யணுவேனு முள்ளதென்னும்
பேதமுறும் புந்தியினைத் தூரத்தள்ளிப்
பிரமமெலா மதுவேநா னனதென்றே
சாதகமா முறுதியினைத் திடப்படுத்திச்
சந்ததமும் பாவித்துச் சலனமின்றி
யாதிமுடி வொன்றுமிலா வகண்டாகார
வநுபூதி யடைந்தந்த மயமேயாவாய். 362

அகிலபரி பூரணமா மென்னிடத்தி
லயலெனவே கற்பிதமா முபாதியெல்லாந்
திகழ்வுறவே விசாரிக்கி லெனக்குவேருய்த்
திலமளவு மிலையெனவே நேதிபண்ணி
யிகழ்வறவே மிஞ்சியநான் பிரமமென்றே
யிருமையிலா வகண்டான்ம போதம்பெற்ருேர்
சுககனமாம் பரப்பிரம வடிவேயாவர்
சொல்லியது சத்தியமே சங்கையில்லை. 363

இந்தவிதம் யாவருமே யுய்யும்வண்ண
மிணையற்ற வகண்டான்ம ஞானந்தன்னி
னந்தமிலா மகிமைதனை யகண்டவீச
னருளியவா நிதாகனினக் கருளிச்செய்தோந்
தொந்தமெலாந் தொலைப்பதுவா மிவ்வர்த்தத்தைத்
துகளற்ற மனதுடனே தொடர்ந்துகேட்போர்
பந்தமற வகண்டான்ம போதம்பெற்றுப்
பங்கமிலாப் பரப்பிரம வடிவாய்நிற்பர். 364

துரகமதன் கோடெனவே வெறும்பொய்யான
துறக்கமுதற் றுச்சசுகத் திச்சைமேவிக்
கருமமுதற் செய்வதனல் வீணய்க்காலங்
கழியாமன் மறைமுடியின் கருத்தையோர்ந்து
சிரவணமே முதலியதா லகண்டமான
சிவவடிவை யுணர்பவரே முத்தரென்று
நிருமலமாய் ரிபுமுனிவ னிதாகனுக்கு
நிமலான்ம ஞானத்தை நிகழ்த்தினனல். 365

அஞ்ஞான திசையிலொரு பிரமந்தானே
யநந்தவித சீவேச சகத்தாய்த்தோன்றும்
விஞ்ஞான திசைமருவிற் சகசீவாதி
விரிவதுவே விமலபர வடிவாய்த்தோன்று
மஞ்ஞான திசையிலொரு ரச்சுத்தானே
யரவுமுதற் பலவடிவாய்த் தோன்றினும்
விஞ்ஞான திசைமருவி லவையனைத்தும்
விரவுமொரு ரச்சுவலால் வேறேயுண்டோ. 366

ஆதலினல் விசாரமிலா வெறுமூடர்க்கிங்
ககண்டபரி பூரணமாம் பிரமந்தானே
பூதமுதற் பலபொருளாய்த் தோற்றினும்
பூரணமாய் விசாரித்த தீரருக்குப்
பேதமெனத் தோற்றியவித் தோற்றமெல்லாம்
பிரிவற்ற வகண்டபரப் பிரமந்தானு
மாதவனே யிதிலிறையு மையமில்லை
மகேசனெமக் குரைத்ததிலு மையமுண்டோ. 367

எப்போது மொருபொருளுஞ் சனிக்கவில்லை
யெப்போது மொருபொருளு மிருக்கவில்லை
யெப்போது மொருபொருளு மிறக்கவில்லை
யெப்போது மொருபொருளு மிலவேயில்லை
யெப்போது மெள்ளளவு மிருமையின்றி
யேகபரி பூரணமாம் பிரமந்தானே
யெப்போது மெவ்விடத்து மிருக்கும்வத்து
வியம்பியது சத்தியமே யீசனணை. 368

பற்பலவாய்ப் பகர்ந்தென்ன சுருங்கச்சொல்லும்
பரமார்த்த வசனத்தை பரிந்துகேளாய்
கற்பிதமாய்த் தோற்றியிடுந் தோற்றமெல்லாங்
களங்கமுறு வதிட்டானப் பிரமமன்றிச்
சொற்பமுமே யயலாக வில்லையென்றே
சுருதியுட னாகத்தா னேதிபண்ணி
நிர்ப்பயமாய் நிலைத்தபரப் பிரமந்தானே
நிதமுமக மகமதுவென் றறியவேண்டும். 369

ஆதலினுன் முமூட்சுவெலா மெளிதேயாக
  வகண்டபர நிச்சயமே யடைந்தவற்று
லோதவொணு வநந்தவித ப்யதுக்கங்கட்
  குற்பத்தித் தானமதாம் பேதபுத்தி
யீதினையெவ் விதத்திலுமே நீக்கவேண்டு
  மியம்பியவிப் பேதமதி நீக்கந்தானே
பீதியிலா வபயபத நிட்டையாகும்
  பெந்தமறப் பெறுகின்ற வீடுமாமே. 370

அகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வநேகமகா பாவமெலா மடைவாய்த்தீர்க்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வலகில்விகற் பங்களையு மடைவாய்ப்போக்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வநந்தவித வாதனையு மடைவாய்நீக்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வத்யாச மனைத்தையுமே யடைவாய்த்தீர்க்கும். 371

அகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வஞ்ஞான சந்தேக மனைத்தும்போக்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே யகத்திலுள்ள
  வநேகவித விபரீத தோடநீக்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே யான்மாவின்க
  ணசஞ்சலமா யமர்கின்ற சமாதிநல்கு
மகம்பிரம நிச்சயமே பதிபந்தங்க
  ளணுவுமிலா வபரோட்ச ஞானநல்கும். 372

ஆதலினு லகம்பிரம நிச்சயத்துக்
  கன்னியமா முபாயமெலாந் தூரத்தள்ளிப்
பேதமனே விகற்பமெலாந் தீருமட்டும்
  பிரியமுட னநவரத மிடைவிடாமற்
சாதகமா மகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
  சலியாது முமூட்சுவெலாம் பழகவேண்டும்
மீதையலான் மோட்சநிலை பெறுவதற்கிங்
  கெளிதான வுபாயந்தா னெவையுமில்லை. 373

அறிவுற்ற வநந்தவித நாமரூப
மனத்துக்கு மதிட்டான வடிவேயாக
நிறைவுற்ற வகண்டபர சிவரூபத்தை
நிகழ்வுறவே விசாரித்துத் தியானிப்போரே
கறையற்ற வகண்டான்ம நிட்டைபெற்றுக்
கடக்கவொணுப் பவக்கடலைக் கடப்பரன்றி
மறுவுற்ற மற்றவொரு செய்கையாலு
மற்றவரு மிக்கடலைக் கடவாரென்றும். 374

ஆதலினு லான்மாவுக் கபின்னமான
வகண்டேக ரசவடிவாம் பரசிவத்தைப்
பேதமற நன்ருக விசாரஞ்செய்து
பின்னமிலாப் பரமசிவ நாமேயென்று
சாதகமாம் பாவனையைச் செய்தேயத்தாற்
சலனமிலா வகண்டான்ம நிட்டைபெற்றே
யேதமிகு பவக்கடலை முமூட்சுவெல்லா
மெமதீசன் றிருவருளாற் கடக்கவேண்டும். 375

எல்லாமு மேகபரப் பிரமமென்று
மிருமையிலா வப்பிரம நானேயென்று
நில்லாத மனதுநிலை நிற்கும்வண்ண
நிமலபர பாவனையே மீண்டுஞ்சொல்வாங்
கல்லாத கல்வியெலாங் கற்றபோதுங்
கலக்கமற மனதுநிலை நில்லாதாகிற்
பொல்லாத பவதுக்க மொருகாலத்தும்
போகாது புகன்றதிலோ ரையமிலலை. 376

சுத்தசிதா காயமதா நிட்ப்ரபஞ்ச
சொரூபத்திற் பிரபஞ்ச மென்றுமில்லை
யித்துவிதப் பிரபஞ்சம் பரமார்த்தத்தி
லிறையளவு மிலதேனும் விவகாரததிற்
சித்தினுடை விவர்த்தமதாஞ் சித்தந்தானே
செறிகின்ற பிரபஞ்ச மெனவேதோன்றும்
புத்திரவச் சித்தத்தைப் புகன்றவண்ணம்
பூரணமாம் பாவனையா ளுசஞ்செய்வாய். 377

அரவுமுதற் பலவிதமாய்த் தோற்றினு
மதிட்டான விரச்சுவினை யாய்ந்தறிந்தான்
மருள்வடிவா மரவுமுத லனைத்துமந்த
மாசற்ற விரச்சுவடி வாவதேபோல்
விரவுசக முதலியவாய்த் தோற்றினும்
விமலவதிட் டானபரப் பிரமந்தன்னை
யுருமையுட னன்றாக வாய்ந்தறிந்தா
லவையாவு மகண்டபரப் பிரமமாமே. 378

அநவரத மடைவாக வாய்ந்தபோது
மனுதிபவ வாதனையா லகண்டபோத
மனதினிடைப் பேதமற மருவாதாகின்
மயக்கமுறும் பேதமதி மாயுமட்டு
மனிசமெலாம் பிரமமதா மதுவ்வநானு
மகமந்தப் பிரமமெனு மகண்டாகாரந்
தனையறியும் பாவனையைச் செய்தேயத்தாற்
றடையான பேதமதி தவிர்க்கவேண்டும். 379

பேதமதி பொருந்தியிடுஞ் சித்தந்தானே
பிறவிமுதற் றுயர்செய்யும் பந்தநல்கு
மேதமுறும் பேதமதி யிறந்தசித்த
மின்னலெலாந் தீர்த்துடனே மோட்சநல்கு
மாதலினு லகம்பிரம மகமெல்லாமென்
றகம்பிரம பாவனையைச் செய்தேயத்தால்
வாதகமாம் பேதமதி யனைத்துநீக்கி
வழுவற்ற சித்தத்தான் முத்திசார்வாய். 380

அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல்லாமென்
றகம்பிரம பாவனையே யனிசஞ்செய்யிற்
செகம்பரனு னீதெனவே வேறுவேறாய்ச்
செறிகின்ற பேதமதி யனைத்துந்தீரும்
புகன்றவிதம் பேதமதி யனைத்துந்தீரிற்
பூரணமாம் பரப்பிரம போதந்தோன்றி
யகண்டபர வடிவாக வமர்வதான
வத்துவித மோட்சநிலை யடையுலாமே. 381

ஆதலினு லநவரத மிடைவிடாம
 லகம்பிரம பாவனையைச் செய்தேயத்தாற்
பேதமதி யனைத்தையுமே யிழந்தெப்போதும்
 பிரிவற்ற பரப்பிரம சொரூபமாவா
யோதியதி லணுவேனு மையமில்லை
 யுத்தமமாஞ் சிவனுணை யுண்மைசொன்னே
மீதகில சாத்திரமு மிசைக்குமர்த்த
 மெமதீச னியம்பியது மிவ்வர்த்தந்தான். 382

ஆன்மாவுக் கயலான வனுன்மாவென்று
 மணுவுமிலை யணுவுமிலை யணுவுமில்லை
யான்மாவுக் கயலாகப் பிரமமில்லை
 யப்பிரமந் தனக்கயலா யான்மாவில்லை
யான்மாவே யகண்டபரப் பிரமமாகு
 மகண்டபரப் பிரமமதே யான்மாவாகு
மான்மாவா மகம்பிரம மென்னுஞான
 மடைந்ததனு லகண்டபரப் பிரமமாவாய். 383

சகலபரி பூரணமாம் பிரமமல்லாற்
 சகமுதலோ ரணுவேனு மில்லையென்று
மகிலமுமே யகண்டபரப் பிரமமென்று
 மதுதானே யகமென்று மகமதென்று
நிகழ்வுறவே நித்தியமாய்ப் பழகப்பட்ட
 நிமலபர பாவனையான் மனதைவென்று
மிகவுரமா மகண்டபர போதம்பெற்று
 மெய்யுணர்வா நந்தபரப் பிரமமாவாய். 384

சருவமுமே பிரமமெனப் போதித்தாலுஞ்
 சந்ததமுஞ் சுருதிமுடிப் படிப்புற்றாலும்
பரமசிவன் கருணையிலா வெறுமூடர்க்குப்
 பலகால வாதனையான் மீண்டுமீண்டு
மிருமையென விதயத்திற் றெரிவதன்றி
 யாவையுமே பிரமமெனத் தெரிவதில்லை
யரியவனே யாதலினுன் முமுட்சுவெல்லா
 முகண்டபர சிவகருணை யடையவேண்டும். 385

அமலமதாம் பூதியுட னுருத்திராக்க
வாரமுதற் சிவசின்ன மணிதலாலு
நிமலமகா லிங்கத்தி னியமமோடு
நிறைவேற்று நித்தசிவார்ச் சனையினாலும்
விமலமதாய் வேறறவே பழகப்பட்ட
வியாபகமாம் பரமசிவத் தியானத்தாலுஞ்
சமமதுவாம் பரமசிவ கருணையுண்டாய்ச்
சருவமுமே பிரமமெனத் தெரிவதாமே. 386

அகம்பிரம மென்றூரமா நிச்சயித்தே
யாக்கைமுத லகமென்னு நினைவைத்தள்ளு
சகம்பிரம மென்றூரமா நிச்சயித்தே
சகத்தெல்லா மூண்மையெனு நினைவைத்தள்ளு
வகம்பிரமஞ் சகம்பிரம மென்றிவ்வண்ண
மநவரதந் தொடர்பாக நிச்சயிக்கிற்
செகம்பரநா னென்னுமய றுயில்வோன்கையிற்
செறிகின்ற மலரெனவே சுயமாய்நீங்கும். 387

அகிலவதிட் டானபரப் பிரமத்தின்க
ணயலெனவே கற்பிதமாய்க் காண்பதெல்லாந்
திகழுமதிட் டானபரப் பிரமமன்றித்
தினையளவு மன்னியமா யில்லையென்றே
தகைமைமிகும் விசாரணையா னேதிபண்ணித்
தற்பிரம நிச்சயமிங் கடைந்தேயத்தா
லிகழுமனோ விகற்பங்க ளனைத்துநீக்கி
யெப்போதும் பரப்பிரம மாத்ரமாவாய். 388

விட்டவிலக் கணையாலு மைக்கியந்தோன்று
விடாதவிலக் கணையாலு மைக்கியந்தோன்று
திட்டமதா முபயவிலக் கணையொன்றாலே
யிலங்குபர சீவைக்ய மிலங்குமென்றே
திட்டமுறத் தோற்றியவித் தோற்றமெல்லாந்
திகழ்வுருவாம் பரப்பிரம சொரூபமென்றே
சிட்டமுறு மகண்டபர நிச்சயத்தாற்
சின்மயமாம் பரப்பிரம மாத்ரமாவாய். 389

சருவமுமே பரப்பிரம சொரூ'மென்றே
  சகலமறை முடிகளுமே சாற்றலாலும்
பிரிவறவே பரப்பிரம ஞானம்பெற்ற
  பெரியோரு மிவ்விதமே பேசலாலு
மிருளறவே பரசிவனு மெமக்குமுன்ன
  மிவ்விதமே யருள்செய்த வியல்பினாலு
முரைதருவிவ் வகண்டபர நிச்சயத்தி
  லோரணுவு மையமிலே யுறுதியீதே. 390

அதிட்டான மானபரப் பிரமத்தின்க
  ணாரோப வடிவெனவே காண்பதெல்லாம்
மதித்தாயின் மன்னுமதிட் டானமின்றி
  மற்றணுவு மாரோப வடிவேயில்லை
நிதித்யாச நிரந்தரமாய்ச் செய்வோருக்கே
  நிகழ்த்தியவிவ் வநுபூதி நிகழுமன்றிக்
குதித்தாடு மனதின்வச மானோருக்குக்
  கூறியவிவ் வநுபூதி கூடாதென்றும். 391

ஓதியவா றகண்டபர போதந்தன்னை
  யுற்றதனாற் பரப்பிரம மானோருக்கே
மரதவவிவ் வனுபவ மாய்வதன்றி
  மற்றவருக் கிவையென்று மாய்வதில்லை
யாதலினா லறைந்தவண மகண்டபோத
  மடைந்ததனா லகண்டபரப் பிரமமாகிப்
பீதிதரும் பவதுக்க மனைத்துநீக்கிப்
  பிரிவற்ற மோட்சசுகம் பெற்றுவாழ்வாய். 392

நிருமலமாய் நிகழுமகா லிங்கத்தின்க
  ணிறைவேற்று நித்தசிவார்ச் சனையேயாதி
பரமசிவ பத்திசெயு மன்பருக்கே
  பகுப்பற்ற பரப்பிரம ஞானந்தோன்றுந்
திரமுறவே பரப்பிரம ஞானம்பெற்ற
  தீரர்களே பவபாச முத்தராவ
ரரியவனே யணுவுமிதி லையமில்லை
  யகண்டபர சிவனாணை யறைந்ததுண்மை. 393

சருவமுமே யான்மாவுக் கபின்னமான
சன்மாத்ர பரப்பிரம சொரூபமேயாம்
பிரமமதே யான்மாவா மான்மாத்தானே
பேதமிலாப் பரப்பிரம சொரூபமாகு
நிருமலமாய் நிறைவுற்ற வான்மாவுக்கும்
நிகிலபரி பூரணமாம் பிரமத்துக்கு
மொருசிறிதும் பேதமிலே யிரண்டுமொன்றே
யுணர்வுருவாஞ் சிவனுணே யுரைத்ததுண்மை. 394

நாமமுரு யாவையுமே பிரமமென்று
நாமந்தப் பரப்பிரமந் தாமேயென்றுஞ்
சேமமுறச் செப்பியவிவ் வருத்தந்தன்னிற்
சிறிதேனுஞ் சங்கையிலே சத்தியந்தான்
ஞமமெலாங் கடந்தெங்கு நிறைந்துநின்ற
தத்துவமாஞ் சிவனுணே யுண்மைசொன்னே
மாமலவென் றணுவுமிதிற் சங்கியாம
லறைந்தவண மதிதிடமாய் நிச்சயிப்பாய். 395

நின்னிடையே நிச்சலமாய் நிலேத்துநிற்கு
நிலேமையிதே நிமலபர மோட்சமாகுந்
தன்னிடையே தானுகத் தனித்திடாமற்
றரங்கமெனச் சலிப்பதுவே பந்தமாகு
முன்னியிடி லோருருவா முன்னேயன்றி
யுலேவுதருங் காரணமோ ரணுவுமில்லே
தன்னியனே யாதலினு னீயெபபோதுந்
தன்னிடையே தானுகத் தனித்துநிற்பாய். 396

தன்னிடையே தானுகத் தனிப்பதற்குத்
தனக்கயல்போற் ருேற்றியிடுந் தோற்றமெல்லா
மன்னியமா யொருகாலு மில்லேயென்னு
மகிலமுமே யான்மாவா மகமேயென்றும்
பின்னமிலா வகண்டபர நிச்சயத்தைப்
பெறுவதுவே காரணமா மாதலாலே
பன்னியவா றகண்டபர நிச்சயத்தைப்
பற்றியதாற் பகுப்பற்ற பரமேயாவாய். 397

நின்னுருவா மான்மாவுக் கயலேயில்லை
நிகிலமுநின் ஞன்மாவே நிச்சயந்தான்
பன்னுபல சாத்திரமு மாலோசித்துப்
பகர்கின்றேம் பரமார்த்த வுறுதியீதே
யன்னசிவ னுபயதிருப் பதங்கடொட்டே
யறைகின்றே மையமிலா வுறுதியீதே
சொன்னகுரு வுபயதிருப் பாதந்தொட்டே
சொல்கின்றேஞ் சுருதிமுடி யுறுதியீதே. 398

பலசெனனத் தநுட்டித்த வறங்களெல்லாம்
பக்குவமாய்ப் பாவங்க ளனைத்துநீங்கி
யிலகியதன் சொரூபநிலை யிசையத்தக்க
வினிப்பிறவா முடிவான சென்மத்திற்றான்
சலனமெலா மறநீக்கி யகண்டமாக்குஞ்
சத்தியுள விந்நூலைச் சாரலாகு
மலினமுறு விந்நூலைச் சார்ந்தோருக்கு
மறுபிறவி யென்றுமிலை மகேசனாணை. 399

வேகமுறத் தோற்றியிடு மகம்விருத்தி
வெகிர்முகமாய்த் தோற்றியிடு மிதம்விருத்தி
தேகமுத லகமென்னுந் துவிதவிர்த்தி
திகழ்சாட்சி யகமென்னுஞ் சாட்சிவிர்த்தி
யேகபர மகமென்னு மகண்டவிர்த்தி
யிவ்விதமாம் விருத்திகளே தொன்றுமின்றிச்
சோகமுறாச் சுத்தபர சொரூபமொன்றே
சுயஞ்சோதி வடிவாகச் சொலிக்குதந்தோ. 400

அரியசிவன் கருணையுமவ் வடிவேயான
வாசிரியன் கருணையுமிங் கடைந்தோருக்கே
திரிசியமாஞ் சீவபர சகத்தின்றேற்றந்
தினையளவுந் திகழாம லுடனேநீங்கிப்
பிரிவுபெறா வகண்டபர நிட்டைகூடும்
பேசியது சத்தியமே யென்றுகந்த
னுரியபர மார்த்தத்தைச் சைகீஷவ்யற்
கோதியவா றகிலர்க்கு முரைத்தான்சூதன். 401

இன்னவித மகண்டபரப் பிரமத்தின்க
  ணிருமையறத் தான்பெற்ற வநுபவத்தை
யன்னரிபு மாமுனிவன் றனக்குமுன்பா
  யத்யந்த வினயமுட னிதாகனேதிப்
பின்னனுவும் விகற்பமிலா வகண்டமாகப்
  பிறங்கியதன் வடிவான பிரமத்தின்கட்
டன்னுடைய விருத்தியினை நிலைக்கவைத்துத்
  தடையற்ற வாநந்த மநுபவித்தான். 402

பொருவில்சிவ பூசனையே முதலாம்பத்தி
  புரிந்ததனுற் சிவகருணை பொருந்தினேர்க்கே
சருவமுமே பிரமமென்று மதுநானென்றுஞ்
  சாற்றியவிவ் வகண்டபர ஞானந்தோன்றி
மருவமிக வரிதான முத்திபேறு
  மற்றவருக் கிலையெனவே முன்புகந்த
னரியசிவ பத்திமிகுஞ் சைகீஷவ்யற்
  கருளியவா றகிலர்க்கு மறைந்தான்சூதன். 403

இருமையெனப் பிரமமலா தெவையுங்காணே
  னிருப்பதெலாம் பரப்பிரம வடிவாக்கண்டே
னெருபொருளும் பிரமமலா தயலாக்காணே
  னுள்ளதெலாம் பரப்பிரம வடிவாக்கண்டேன்
சருவமெனப் பிறிதாகச் சிறிதுங்காணேன்
  சகலமுமே பரப்பிரம வடிவாக்கண்டேன்
குருவரவப் பரப்பிரம நானேயானேன்
  குறைவற்ற நினதருளின் மகிமையென்னே. 404

எப்போது மெல்லாமு மேகசித்தா
  யிருப்பதனு லத்யந்த மௌனியாகிக்
கற்போல வசைவற்றுக் களங்கமற்றுக்
  கற்பிதமாஞ் சங்கற்ப விகற்பமற்றுத்
தற்போத சூனியனுய்த் தானேதானுய்த்
  தனித்துரமாய் நிற்பதுவே யறநன்றன்றி
யெப்பேத மதியினையு முன்போன்மற்று
  மெய்தியிட லெனக்கிதமாய்த் தோற்றவில்லை. 405

குறைவின்றி நிறைவின்றிக் குற்றமின்றிக்
  குணங்குறிகண் முதலியவை யெவையுமின்றி
மறைவின்றித் தெரிவின்றி மனதுமின்றி
  மனோமயமா மயக்கங்க ளனைத்துமின்றிப்
பிறிதின்றித் தனதின்றிப் பிறிவொன்றின்றிப்
  பேதமுறு மெய்ப்பொருளு மென்றுமின்றி
யறிவொன்றே வடிவான பிரமமாக
  வமைவுற்ற வென்மகிமை யென்சொல்வேன்யான். 406

கற்பிதமாந் தோற்றமெலாம் பிரமமென்றே
  காண்பதலான் மற்றணுவு மயலாக்காணேன்
செப்பியவிவ் வதிதிடமா நிச்சயத்தாற்
  சின்மயமாம் பரப்பிரம மாகிநின்றே
னிப்படியென் மனதிலுள நிர்ணயத்தை
  யிசைப்புற்றே னிதிலிறையு மையமில்லை
நிர்ப்பயமா வெனைமுழுது மாளுந்தன்மை
  நிகரற்ற சற்குருவே நினதுபாரம். 407

தேசிகனற் கருணையினு லுபதேசித்த
  திகழுமகா வாக்குகளின் பொருளைக்கேட்டு
மாசறவே மற்றுமதை மனனஞ்செய்து
  மயக்கமறச் சந்ததமு நிதித்யாசித்திங்
காசனுகா வகண்டபர சிவமேநாமென்
  றறிந்தவரே பவமுத்த ராவரென்றே
யேசனுகா வறுமுகவன் சைகீஷவ்யற்
  கியம்பியவா றகிலர்க்கு மிசைத்தான்சூதன். 408

தந்தைமுதற் பந்துவெலா மநந்ததேகந்
  தருவதலா லனுதிபவ பந்தந்தீர்க்கார்
சிந்தையினு லாய்ந்திடிலப் பந்துவெல்லாஞ்
  சிறுமைதருஞ் சத்துருவே யாகாநிற்ப
ரந்தமிலா வருள்வடிவாங் குருவோவென்று
  லகண்டபர ஞானத்தை யருளானல்கித்
தொந்தமதா மனுதிபவ பந்தமெல்லாந்
  துப்பறவே நன்றாகத் துடைத்துக்காப்பன். 409

குருபரனே பரமசிவன் பரேசன்றானே
குருபரனு மாகினுமே யொருகாலத்தி
னிருமலமாம் பரமசிவன் முனிவுற்றாலு
நிகரில்தயா நிதியான குரவன்காப்ப
னருள்வடிவே திருவுருவா யெழுந்துநின்ற
வாசரிய னென்றேனு முனிவுற்றானேற்
றிரிவிதமா முலகத்து மம்மாணுனைத்
தியக்கமெலாந் தீர்த்தெவருங் காப்பதில்லை. 410

ஆதலினாற் குருவின்பா லிந்நூலின்பா
லகிலசகன் னாயகனும் பரேசன்றன்பா
லேதமிலாச் சிரத்தைமிகுந் திருப்போர்தாமே
யிந்நூலைப் பழகுவதற் குரியராவ
ரோதியவா சிரத்தையுறா மூர்க்கரெல்லா
மொருகாலு மிந்நூலிற் கவியொன்றேனுஞ்
சாதகமாய்ச் சாருவதற் குரியராகார்
சத்தியமே யிதிலணுவுஞ் சங்கையில்லை. 411

சீவபர வைக்யமுணர் ஞானஞ்சேரச்
சிரத்தையலான் மற்றெவையு மேதுவாகா
தாவலுடன் பெறுகின்ற சிரத்தையொன்றா
லனைத்துமிலை யகண்டபரப் பிரமமொன்றே
கேவலமா யுளதென்று மதுநானென்றுங்
கிலேசமிலாப் பரஞானங் கிடைப்பதன்றி
மேவியமற் றென்றாலு மகண்டஞான
மேவவொணா தென்றுமறை விளம்பிற்றன்றே. 412

பரமசிவன் கருணையினைப் பற்றினோரே
பரவியவிந் நூற்பொருளை யறிவரன்றி
யரியசிவன் கருணையுறா மூர்க்கரென்று
மரிதான விதன்பொருளை யறியமாட்டார்
சருவமுமே யிழந்துபர சிவனைத்தானே
சந்ததமுஞ் சிரத்தையுடன் றியானித்தன்னோன்
கருணையினைப் பெற்றவரே யகண்டஞானங்
கலப்பரெனச் சுருதிமுடி விதித்ததன்றே. 413

ஆதலினாற் சிரத்தையுட னனைத்துந்தள்ளி
யகண்டபர வடிவான சிவத்தைத்தானே
தீதறவே யிந்நூலி லுரைத்தவண்ணந்
தியானித்துச் சிவகருணை பற்றினோரே
யேதமுறு மிந்நூலின் பொருளாகின்ற
விருமையிலா வகண்டபர ஞானஞ்சார்வ
ரோதியவிந் நூற்பொருளா ஞானத்துக்கிங்
கொப்பான ஞானமொரு விடத்துமில்லை. 414

சுத்தமதா யிந்நூலிற் சொல்லப்பட்ட
சூட்சுமமா மகண்டபர சிவஞானந்தான்
பத்தியுடன் பழுதறவே பழகப்பட்ட
பாவனையீ தொன்றாலிங் கெளிதாயெய்தும்
சித்தினிடைத் தோற்றியிடுந் தோற்றமெல்லாஞ்
சின்மயமாஞ் சிவமென்று மதுநாமென்று
மத்துவித பாவனையும் வருத்தமல்ல
வாதலினா லிஞ்ஞான மெளிதுதானே. 415

கனந்தவிராப் பரமசிவ பத்தியேபோற்
களங்கமறச் சற்குருவின் பத்திதன்னைத்
தினந்தவிரா தெவன்செய்வ னன்னோனுக்கே
திகழ்த்தியவா றிந்நூலின் ஞானந்தோன்று
மனந்தனிலே மருவியவிந் நூலின்ஞான
மகத்தான துன்பமெலா முடனேதீர்க்கு
மனந்தவிதம் பகர்ந்தென்ன விஞ்ஞானந்தா
னகண்டபர மோட்சநிலை யளிப்பதாமே. 416

நிருமலமா மிந்நூலைக் குருவின்முன்பாய்
நேசமுடன் கேட்கின்ற மாணனந்தக்
குருவரனைத் தனக்குள்ள சத்திகொண்டு
கோதறவே பூசைசெயா திருப்பானாகிற்
புரைமருவு மம்மாண னூறுசன்மம்
புன்மைமிகுஞ் சுனகத்தின் யோனிசார்வன்
சருவவித சாதிக்கு மிகக்கீழான
சண்டாள சன்மமுமோர் கோடிசார்வன். 417

மொழிவுற்ற விந்நூலைக் குருவின்முன்பாய்
  மோதமுடன் கேட்கின்ற மாணுனந்தப்
பழுதற்ற குருவரனைப் பழிப்பானுகிற்
  பலசென்மம் வேசரியாய் நரகஞ்சார்வ
னழிவற்ற விந்நூலைக் கேட்டபின்ன
  ராசானைப் பரசிவமாய்ப் பாவியாதோ
னிழிவுற்ற பாவத்தா லநேகசன்ம
  மீனமுறுஞ் சூகரமாய் நரகஞ்சார்வன். 418

அரிதான விந்நூலை யருளிச்செய்யு
  மற்புதமா மாசானை மகிழ்ந்திடாமல்
விருதாவாய் மச்சரமே செய்வன்யாவன்
  வெருகற்ப மவன்மலத்திற் கிருமியாவ
னரிதான விந்நூலை யுபதேசிக்கு
  மாசரிய னகண்டபரப் பிரமந்தானே
விருதாவா யன்னேன்பான் மச்சரிப்போன்
  விசித்திரமாம் பாவத்தை யென்சொல்வேன்யான். 419

அநந்தவித மறைந்தென்ன வாசான்பாலு
  மகிலசகன் ஞயகனும் பரேசன்பாலுந்
தினந்தவிராப் பத்தியுட னிருப்போருக்கே
  திகழ்த்தியவிந் நூன்ஞானந் திடமாய்த்தோன்று
மனந்தனிலே தோன்றியவிஞ் ஞானங்கொண்டே
  மகத்தான மோட்சசுக மருவலாகுங்
கனந்தவிராச் சிரத்தையுட னிதைக்கேட்போருங்
  களங்கமெலாந் தவிர்ந்துபரப் பிரமமாவர். 420

எவையுமுணர் பரசிவனு லியம்பலுற்ற
  விந்நூலை யொருமையுட னிருந்துகேட்போ
ரவனியின்மற் றெந்நூலும் விரும்பவேண்டா
  மநேகவித நூற்களினுற் பெறும்பேறென்ன
புவியிலுள பதரையெலாங் குத்தினுலும்
  புசிக்கவொரு தண்டுலமுங் கிடைப்பதுண்டோ
வவிதமெலா நூற்களையுங் கேட்டபோது
  மகண்டபர சிவஞான மமைவதில்லை. 421

ஆதலினு லெந்நூலுந் தூரத்தள்ளி
யதிசயமா மிந்நூலைப் பழகுவோர்க்கே
பேதமிலா வகண்டபர போதமுண்டாய்ப்
பிறவற்ற மோட்சமிலே விரைவிற்பேறு
மீதிலிறை யளவுமிலே யையநேரே
யான்பெற்ற வநுபூதி யிவிதமன்றோ
வேதமிலா விந்நூலின் பெருமையென்னே
யிவையருளுந் தேசிகநின் பெருமையென்னே. 422

வெகுவிதமாய் விளம்பியென்ன சுருங்கச்சொல்வேன்
வேறறவே தேசிகநீ யுபதேசித்த
தகமைமிகுந் தத்வமசி யாதிவாக்யத்
தாற்பரியப் பொருளையெலா நன்றாயாய்ந்திங்
ககமறவே யகம்பிரம மென்னுஞான
மடைந்ததனு லகண்டபர மாநந்தத்தை
மிகமிகவும் புசித்தவனாய்த் திருத்தனாகி
மெய்யுணர்வா நந்தபரம் பொருளாய்நின்றேன். 423

சற்குருவின் முன்பாக விந்தநூலின்
சாரமதாம் பரம்பொருளைக் கேட்டபின்னர்
துர்க்குணமா முலோபமெலாந் தூரத்தள்ளித்
தொடர்புற்ற திரவியமே முதலாலந்தச்
சற்குருவைத் தன்றேக முள்ளமட்டுஞ்
சலியாத பத்தியுடன் பூசிப்போர்க்கே
விக்கினமே யின்றியகம் பிரமமென்னும்
வேறுபடா வகண்டபர ஞானந்தோன்றும். 424

அன்றியுமே விதியுடனே நியமமாக
வமலமதாம் விபூதியினு லங்கமெல்லா
நன்றுறவே யணிந்துதிரி புண்டரத்தை
நலமாகச் சந்ததமுந் தரிப்போருக்கே
துன்றியநற் பரமசிவ கருணையுண்டாந்
தோன்றியவக் கருணையினுற் சித்தந்தூய்தா
யென்றுமொரு விக்கினமு மின்றிநன்றா
யிருமையிலா வகம்பிரம ஞானந்தோன்றும். 425

பத்தியுடன் விபூதியுடைத் தாரணந்தான்
பாசுபத விரதமெனப் பகரலாகுஞ்
சத்தியமாய் விபூதியுடைத் தாரணத்தாற்
சடிதியினி லகண்டபர ஞானமுண்டா
முத்தமவிப் பாசுபத விரதந்தன்னை
யொருவருட மநுட்டித்துன் பாதம்பெற்றே
னத்தனின தருளாலின் றகண்டஞான
மடைந்தவனு யான்மாவி லமர்ந்துநின்றேன். 426

சுத்தமதாய் நீயருளு முபதேசத்தைச்
சூட்சுமமாம் புத்தியினுன் மனனஞ்செய்து
நித்தமுமே யாதரவா யிடைவிடாம
னிச்சலமா யெப்போது நிதித்யாசித்துச்
சத்துருவா மாவரண விட்சேபங்கள்
சற்றுமிலா வகண்டபர ஞானம்பெற்றிங்
கத்துவித பரப்பிரம சொரூபமாகி
யதிவன்ன வாச்சிரமி யானேனையா. 427

குறைவறவே செய்கின்ற நிதித்யாசத்தாற்
கோரமூ டங்களெனும் விருத்திநீங்கி
மறைவறவே சத்துவமாம் விருத்தியொன்றுன்
மாசற்ற வகண்டபர போதம்பெற்று
நிறைவுறவே யாநந்த மநுபவித்து
நித்தியஞா நாநந்த வடிவேயாகி
யறிவுறுமோ ராச்சிரம வன்னமின்றி
யதிவன்ன வாச்சிரமி யானேனையா. 428

சற்குருவே நீயருளிச் செய்தவண்ணஞ்
சந்ததமுஞ் சலியாமற் சிரத்தையோடே
நிர்க்குணமாம் பரப்பிரம நானேயென்று
நேசமுட னிரந்தரமாய் நிதித்யாசித்து
முக்குணமுங் கடந்தபர போதம்பெற்று
மூதுணர்வாம் பரப்பிரம நானேயாகித்
துர்க்குணமா மெக்குணமுந் தூரத்தள்ளித்
துகளற்ற குணதீத னானேனையா. 429

ஆசரிய நீயருளிச் செய்தவண்ண
மனிசமகம் பிரமாஸ்மி யென்பதாக
நேசமுட னிரந்தரமாய்த் தியானஞ்செய்து
நிகிலமனோ விகற்பமுமே நீங்கினேனைச்
சாசுவத சொரூபத்தி னிருவிகற்ப
சமாதிநிலை பெற்றவனாய்ச் சாந்தனாகிப்
பேசவொணாப் பரப்பிரம போதம்பெற்றுப்
பெருமைமிகும் பிராமணனா னேனையா. 430

* கலனமுறாப் பாவனையால் லயவிட்சேப
கஷாயரசாஸ் வாதமெனும் பதிபந்தங்கள்
பலவகையு மிழந்துபரப் பிரமத்தின்கட்
பாலினுறு நீரெனவே கலந்தொன்றாகி
நிலைமருவு நிச்சலமா நிருவிகற்ப
நிட்டையினைப் பெற்றுநிசா நந்தங்கூர்ந்து
திலமளவும் பேதமிலா வகண்டஞானத்
திறமையுடன் றிடப்பிரக்ஞ னானேனையா. 431

அங்கமுத லணுவுமிலா தகண்டாகார
மாகியுள வத்துவித பரசிவத்தைச்
சங்கமறச் சந்ததமுஞ் சிவோகமென்னுஞ்
சலியாத பாவனையாற் பூசைசெய்து
துங்கபர சிவகருணை திடமாய்ப்பெற்றுத்
தொடருமனோ விகற்பமெலா முடனேதீர்ந்து
பங்கமிலாப் பரமசிவ போதங்கூர்ந்து
பரமசிவ பத்தனுநா னானேனையா. 432

எங்குமுள வெப்பொருளுஞ் சிவமேயென்று
மேகபரி பூரணவச் சிவநானென்றுந்
துங்கமுறும் பாவனையா லச்சிவத்தைத்
துகளறவே யெப்போதும் பூசைசெய்து
தங்கியிடும் பதிபந்த மனைத்துந்தீர்ந்து
தடையற்ற வாநந்த மநுபவித்துப்
பங்கமிலாப் பரமசிவ போதங்கூர்ந்து
பரமசிவ பத்தனுநா னானேனையா. 433

---

* கலனம் - தோஷம்.

பின்னமறக் கருணையினு னீயுரைத்த
பிரஞ்ஞானம் பிரமமுதல் வாக்கியார்த்த
மன்னுவண நன்ருக மனதிற்கொண்டு
மாசறவே மற்றதனை மனனம்பண்ணி
யன்னதனைப் பின்னையுமே யநுசந்தானித்
தஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கண்
மன்னியிடா வகண்டார்த்த போதமேவி
மகிழ்சீவன் முத்தனுநா ஞனேனையா. 434

சிரவணமே முதலியதி னப்யாசத்தாற்
சிறுமைதருந் தேகான்ம புத்திநீக்கிப்
பெருமைமிகும் பிரமான்ம புத்திமேவிப்
பின்பந்தப் புத்தியுமே யிழந்தோனுகிக்
கருதவொணு வகண்டான்ம போதம்பெற்றுக்
கத்ருத்வ முதலான பந்தந்தீர்த்து
நிரதிசய வாநந்த மநுபவித்து
நிகழ்சீவன் முத்தனுநா ஞனேனையா. 435

ஈனமிலாச் சமாதியினி லிருமையின்றி
யேகபரி பூரணமா யிருப்போனுகி
யூனமிலாச் சமாதிபிரிந் திருக்குங்காலே
யுலகத்தி லுதாசீன விருத்திமேவி
மானமவ மானமுத லெவையுமின்றி
மைத்திரியே முதலான குணநிறைந்து
தீனமுருக் கெம்பீர சுபாவமாகித்
திகழ்சீவன் முத்தனுநா ஞனேனையா. 436

சந்ததமுஞ் சமாதியினைச் சார்ந்தோனுகிச்
சகலமனே விகற்பமுமே தீர்ந்தோனுகித்
தொந்தமுறும் பந்தமெலாந் தவிர்ந்தோனுகித்
தூயபிர மாநந்தந் தொடர்ந்தோனுகிச்
சிந்தைமுதற் ககோசரமாஞ் சுபாவனுகிச்
செகசீவ பரங்களெலா மிழந்தோனுகி
யந்தமிலா மகிமைமிகுஞ் சீவன்முத்தி
யடைந்தவனு யான்மாவி லமர்ந்தேனையா. 437

அனிசமகம் பிரமமென்று மதுநானென்று
மதிதிடமா நிலைபெற்ற வுறுதிதானே
துனிமருவாச் சமாதியெனச் செப்பலாகுந்
துவிதத்தின் றோற்றமெலா மறவுநீங்கி
நினைவெவையு மில்லாத நிருவிகற்ப
நிட்டையுமே சமாதியென நிகழ்த்தலாகுஞ்
சொனவுபய சமாதியினாற் சீவன்முத்திச்
சுகமேவிச் சுத்தபர மானேனையா. 438

அகிலவித வுபாதியுமில் விதேகமுத்தி
யடையுமள வஞ்ஞான லேசத்தாலே
வெகுவிதமாம் பிராரத்தந் தொலையுமட்டும்
விதம்விதமாந் துவிதத்தி னுபாசங்க
ணிகழினுமே நிச்சலமாஞ் சீவன்முத்தி
நிலையிலுள நானென்றுஞ் சலித்திடாம
லிகழ்வறவே நேரிட்ட போகந்துய்த்திங்
கென்னிடைநா னின்பமுற விசைந்துநிற்பேன். 439

புகல்சீவன் முத்தர்க்கும் பிராரத்தத்தாற்
பூடணமுந் தூடணமு மெங்குமுண்டே
யகமேவு மகம்பிரம நிச்சயத்தா
லவர்சீவன் முத்தரலான் மற்றோர்செய்யும்
வெகுவான பூடணதூ டணங்களாலே
விமலமதா நிலைபெற்ற வன்னோர்க்கென்று
மிகழ்வான தெவையுமிலை யெனுமுரத்தோ
டென்னிடைநா னின்பமுற விசைந்துநிற்பேன். 440

அகமனிச நித்தபரப் பிரமரூப
மகமனிசஞ் சுத்தபரப் பிரமரூப
மகமனிசம் புத்தபரப் பிரமரூப
மகமனிச முத்தபரப் பிரமரூப
மகமனிச மசலபரப் பிரமரூப
மகமனிச மசங்கபரப் பிரமரூப
மகமனிச மகண்டபரப் பிரமமென்னு
மகம்பிரம நிச்சயவான் சீவன்முத்தன். 441

மனமுதலாம் வியட்டியுபா திகளுமின்றி
மாயைமுதற் சமட்டியுபா திகளுமின்றி
நனவுமுத ஞாவா மவத்தையின்றி
நாடியிடு நாமமுரு வெவையுமின்றி
யனவரத மன்னியமோ ரிறையுமின்றி
யகம்பிரம நிச்சயமு மறவுமின்றிக்
கனவறிவாம் பரப்பிரம மாத்ரமாகிக்
களங்கமற நிற்பவனே விதேகமுத்தன். 442

மாதவநின் கருணையினு ஞனிப்போது
மகிழ்சீவன் முத்திநிலே மருவாநின்றேன்
பேதமுறும் பிராரத்த முள்ளமட்டும்
பிரிவறவே யகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சாதகமாய்ச் சந்ததமுஞ் சாதிப்போனுய்ச்
சங்கற்ப விகற்பங்கட் கிடங்கொடாம
லாதிமுடி வொன்றுமிலா தகண்டமான
வான்மாவி லநவரத மமர்ந்துநிற்பேன். 443

பேதமுறும் பிரார்த்தந் தொலேந்தபின்னர்
பிரிவற்ற பரப்பிரம மாத்ரமாகி
யேதுமொரு விகற்பமுமே யின்றியென்று
மேகபரி பூரணமா யிருப்போனுவேன்
சீதளமாஞ் சற்குருவே நானிப்போது
செய்வதெலாஞ் செய்துமுடிந் தவனேயானே
னேதெனினின் கருணையினு லெளிதேயாக
வேகபர ஞானத்தை யிசைந்தேனன்றே. 444

வெகுவிதமாய் விளம்பியென்ன வேதாந்தத்தில்
விதித்தமகா வாக்குகளின் பொருளேயோர்ந்திங்
ககமனிச மகண்டபரப் பிரமமென்று
மகண்டபரப் பிரமமதே யகமதென்றும்
விகலமற வெகுகாலம் பிரியமோடு
வேறறவே நிதித்யாசஞ் செய்வோருக்கே
மிகவரிதாம் பரமசிவ கருணையுண்டாய்
மெய்யுணர்வா நந்தபர ஞானந்தோன்றும். 445

ஆதலினு லுலகினுள முமூட்சுவெல்லா
மத்யந்த வாதரவோ டாசான்முன்பாய்
வேதமுடி விதித்தமகா வாக்கியத்தின்
வேறற்ற வகண்டார்த்த நிர்ணயத்தை
நீதியுடன் கேட்டதனை மனனஞ்செய்து
நிரந்தரமாய் மற்றதனை நிதித்யாசித்தே
சாதகமாஞ் சிவனருளா லகண்டஞானஞ்
சார்ந்ததனுன் மோட்சசுகஞ் சாரவேண்டும். 446

ஆசரியன் முன்பாக வகண்டார்த்தத்தை
யடைவாக வறிவுற்ற மாணுனந்தத்
தேசிகனைத் திரவியமே முதலிருந்துந்
திடமான லோபத்தாற் பூசியானேன்
மோசனமே யிலாதவனுய்க் கும்பிபாக
முதலியதில் வீழ்ந்திடுவ னுதலாலே
தேசிகனை யாவிபொரு ளாக்கையாலே
தினந்தினமும் பூசிக்க வேண்டுமாணுன். 447

இன்னவித மருளியிடு மாசான்வாக்கை
யீனமிலா நிதாகமுனி கேட்டலோடு
மன்னியநல் லன்புடனே யெழுந்திறைஞ்சி
மனைமக்கள் யாவையுமே குருவுக்கீந்து
தன்னையுமே சுதனுக வுதகத்தோடு
தன்குருவுக் கீந்தவனுய்த் தனதான்யாதி
பின்னுமுள வெப்பொருளு மன்னேனுக்கே
பிரியமுட னர்ப்பித்துப் போற்றலுற்முன். 448

விமலமதாய் வேறற்ற வகண்டாகார
விருத்தியினில் விளங்கியசற் குருவேபோற்றி
யமலமதா யகண்டபர வித்தையாகி
யவித்தையெலா நீக்கியசற் குருவேபோற்றி
நிமலமதாம் வித்தைக்கு மப்பாலாகி
நிச்சலமாய் நின்றபர குருவேபோற்றி
சமமதுவாய்ச் சற்றுமொரு சங்கமின்றிச்
சன்மாத்ர மானபர குருவேபோற்றி. 449

சகலமுமே தட்சணையாக் குருவுக்கீந்து
சலனமிலாப் பத்தியுட னிறைஞ்சியேத்தி
நிகரிலதாம் பணிவிடைகள் செய்யுமந்த
நிதாகமுனி தனைநோக்கிக் குரவன்சொல்வான்
மகிழ்வுடனீ பணிவிடைகள் செய்ததாலியான்
மகத்தான சந்தோட மருவலானேன்
றகுமகனே யினியெவையு முன்னாற்செய்யத்
தக்கதிலை தன்யகிரு தார்த்தனீயே. 450

புத்திரனே யத்யந்த திடமேயாகப்
பூரணமாம் பரப்பிரம போதம்பெற்றாய்
மித்தையதாஞ் சம்சார மனைத்துநீங்கி
மெய்யுணர்வா நந்தபரப் பிரமமானாய்
சத்தியமே யாகினுநீ விதேகமுத்தி
சாருமள வகம்பிரம நிச்சயத்தை
நித்தமுமே யாதரவா யிடைவிடாம
னிரந்தரமாய் பழகிநிச நிலையினிற்பாய். 451

அதிதிடமா மகம்பிரம நிச்சயத்துக்
கயலெவையு மோட்சத்துக் கேதுவல்ல
வதிதிடமா மகம்பிரம நிச்சயந்தா
னகண்டபர மோட்சத்துக் கேதுவாகு
மதிதிடமா மகம்பிரம நிச்சயத்தை
யநவரத மாதரவாய்ப் பழகுவோர்க்கே
யதிதிடமா மகம்பிரம நிச்சயத்தா
லரிதான மோட்சநிலை யெளிதாயெய்தும். 452

பேதமுறு வகம்பிரம நிச்சயந்தான்
பின்னமிலா வகண்டபர மோட்சநல்கு
மேதுமிதி லையமிலை சத்தியந்தா
னீசனிரு பதத்தாணை சத்தியந்தா
னாதலினுன் முமூட்சுவெலா மறைந்தவண்ண
மநவரத மகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சாதகமாய்ச் சாதித்தே யகண்டபோதஞ்
சார்ந்ததனுன் மோட்சநிலை சாரவேண்டும். 453

கலனமிலா வகண்டபர மோட்சத்துக்குக்
காரணமா மகம்பிரம நிச்சயத்தைச்
சலனமறத் திடமாகத் தருவதற்குச்
சாற்றியவிந் நூலெனமற் றெவையுமில்லை
நிலைமருவும் பரமசிவ னெனக்குநேரே
நிகழ்த்தியவிந் நூலுக்கு நிகரொன் றுண்டோ
பலவிதமா முலகத்து மிந்தநூலே
பரவியவெந் நூலுக்குஞ் சாரமாகும். 454

ஆதலினுற் றந்தையுநீ தாயுநீயே
யதிசயமா மற்றுமுள பந்துநீயே
சாதகமாஞ் சற்குருநீ சகாவுநீயே
சகலமுமே நீயென்று வணங்கியேத்திச்
சீதளமா மனதுடனே பவதாபங்கள்
சிறிதுமிலாச் சின்மாத்ர நிட்டைகூடி
யாதிமுடி வொன்றுமிலா வகண்டாநந்த
வாழியினி லசஞ்சலமா யமர்ந்தாரன்னோர். 455

உலகினிடை யந்தணரே யாதியாக
வுற்பத்தி பொருந்தியிடுஞ் சீவரெல்லா
மிலகுமறை விதித்தபடி முன்புகன்ம
மிகழாது செயவேண்டுஞ் செய்யுங்காலைத்
திலகமதா மறைமுடியில் விதிக்கப்பட்ட
திவ்வியமாம் விபூதியினை நியமமோடு
சலனமறச் சந்ததமுந் தரிக்கவேண்டுஞ்
சற்றுமிதி லனாதரவே செய்யவொண்ணா. 456

பூதியினு லங்கமெலா நன்றாய்ப்பூசிப்
பொருவிறிரி புண்டரமு மணிந்துகொண்டு
மாதவனே நியமமுட னுருத்திராக்க
மாலைகளுஞ் சிரமுதலிற் றரித்துகொண்டிங்
கோதியிடு முருத்திரபஞ் சாட்சராதி
யுத்தமமா மந்திரமுஞ் செபித்துக்கொண்டு
நீதியுட னிகழுமகா லிங்கத்தின்க
ணித்தியமா யர்ச்சனையுஞ் செய்யவேண்டும். 457

அத்தனுடைப் பூசனைபோ லன்பர்பூசை
யநுதினமு மாதரவா யியற்றவேண்டு
முத்தமமா யோதியவோர் சிவதலத்தி
லுடலுள்ள பரியந்தம் வசிக்கவேண்டுஞ்
சுத்தமதாஞ் சிவநாம கீர்த்தனத்தைச்
சோர்வறவே சந்ததமுஞ் செய்யவேண்டு
மெத்தவுமே யுத்தமமாஞ் சாம்பமூர்த்தி
மேனியுடைப் பாவனையும் பண்ணவேண்டும். 458

வேதவதி காரமுளோர் விதித்தவண்ணம்
விகலமற யாவையுமே செய்யவேண்டு
மீதிலதி காரமிலாச் சூத்திராதி
யாவருமே சிசுரூடை யாதிகன்ம
நீதியொடு நழுவாது செய்துகொண்டே
நிருமலமாம் விபூதியுடைத் தாரணாதி
சாதனமோ டேதுமொரு சிவதலத்திற்
சந்ததமுஞ் சலியாது வசிக்கவேண்டும். 459

தகைமைமிகும் விபூதியுடைத் தாரணத்துந்
தவிராம லுருத்ராக்க தாரணத்து
மகிமைமிகுஞ் சிவநாம கீர்த்தனத்து
மகேசனுடைத் தியானத்துஞ் சிவதலத்தி
லிகழ்வறவே வாசத்து முலகினுள்ளோ
ரியாவர்க்கு மதிகார மிருப்பதாலே
சகமதனின் முமூட்சுவெலா முறையாயிங்கு
சாற்றியவிச் செய்கையினைச் செய்யவேண்டும். 460

மாதவனே யோதியவிச் செய்கையெல்லா
மகத்தான ஞானங்க மென்னலாகு
மோதியவிவ் வங்கமுடன் சிரவணாதி
யுற்றவரே பரமசிவ னருளினாலே
யாதிமுடி வொன்றுமிலா வகண்டஞான
மடைந்ததனா லஞ்ஞான மனைத்துநீங்கிப்
பீதிசெயு மனாதிபவ பந்தந்தீர்ந்து
பின்னமிலாப் பரப்பிரம சொரூபமாவர். 461

பூதியினு லணிந்ததிரி புண்டராதி
பொருந்தினரே வேதாந்த விசாரந்தன்னி
லேதமிலா வதிகார மிசைந்தோராவ
ரிதரரெலா மதிகாரி யாகமாட்டார்
வேதமுடி விவ்விதமே விதிப்பதாலே
வேதவிதிக் கயலான விதியொன்றுண்டோ
வாதலினு லறைந்தவதி காரம்பெற்றே
யகண்டபர விசாரணையைச் செய்யவேண்டும். 462

அருந்தவனே விபூதியுடைத் தாரணுதி
யங்கமெலா மில்லாமற் சமதமாதி
விரிந்ததிட சன்யாசி யானபோதும்
விசாரணையி லதிகாரி யாகானன்னேன்
பொருந்தியவன் விசாரணையே செய்தபோதும்
பூரணமாம் பரமசிவ னருளிலாதா
னிரந்தரமாம் பரப்பிரம ஞானஞ்சாரா
னிகழ்த்தியது நிச்சயமே யையமில்லை. 463

பலவிதமா யுரைத்தென்ன பகர்ந்தவண்ணம்
பழுதற்ற ஞானங்கம் பற்றினோராய்ச்
சலனமற வின்னூலை விசாரிப்போரே
சம்புவினுற் சாற்றியவின் னூலின்ஞான
மலைவறவே யடைந்ததனு லகண்டானந்த
மமைவுற்றவ் வகண்டபர மாவரென்றே
யிலகியிடுஞ் சண்முகவன் சைகீஷவ்யற்
கிணையற்ற வின்னூலை யுபதேசித்தான். 464

சத்தியஞா னுநந்த சொரூபம்போற்றி
சகலபரி பூரணமாஞ் சொரூபம்போற்றி
நித்தியஞா னுநந்த சொரூபம்போற்றி
நிரஞ்சனநிர்க் குணமான சொரூபம்போற்றி
யித்துவித லேசமிலாச் சொரூபம்போற்றி
யேகசிதா காயபர சொரூபம்போற்றி
யத்துவித மானபர சொரூபம்போற்றி
யகண்டமதாம் பரசொரூபம் போற்றிபோற்றி. 465

சுகர் கைவல்லியம்.

பொன்னுலகிற் பாதலத்திற் புவியதனிற் புறம்புள்வெளி
யொளியதனிற் பொலிந்து நின்ற
மன்னுயிர்கள் பேதங்க டமில்மறையா கமங்கடமில்
மகத்தான புராணந் தன்னில்
பன்னியநற் பொருள்கடமிற் சிவயோகத் துச்சியதிற்
பகர்வரிய ஞானந் தன்னில்
துன்னியதோர் பரமார்த்த பிரமந் தன்னைத்
துதித்துநிதந் தொழுதல் செய்வாம். 1

வேறு.

பராபரையாய்ச் சத்தியைந்தாய்ப் பூதந் தானுய்ப்
பலவுலகாய்ப் புவனவண்டப் பரப்பாய் மேலுஞ்
சராசரமா யனைத்துயிராய்ப் படைத்தெல் லாந்தான்
ஜகமென்னுஞ் சிறுவீட்டிற் சரித்து வாழப்
புராதனமாய்க் காத்துவிளை யாடிப் பின்னர்
புனல்வடிவா யெழுந்தருளிக் கற்பாந தத்தில்
நிராதரமா யனைத்துமழித் தெல்லாந் தானுய்
நிறைந்துநின்ற பராபரையை நினைந்துய் வோமே. 2

சுருதியொரு நான்குரைசெய் வியாதன் றக்க
சுகமுனிவன் சுவானுபவ சுகசொ ரூபங்
கருதியத னிலையுரைத்த பொருளி னுண்மை
கைவல்ய வுபனிடதங் கழறக் கண்டாஞ்
சரிதமல வொருநாளு மிதுவே தாந்தத்
தனிமுதலாத் தனையுணர்த்துந் தரங்கமீதி
லொருதிவலை மாத்திரமென் னறிவுட் கொண்ட
வுண்மையதை யொருவழிகொண் டுரைக்கின் றேனல். 3

வேறு.

அசையா நிலையாய்ச் சாந்தமதா யகன்று நிறைந்தாழ்ந் தம லமதாய், வசையா தின்றிப் பேரறிவாய் வயங்கு மனத்தின் பூர ணமாய், நசையா வியல்பாய்ச் சுத்தமுமாய் நாடுங் குணங்க

ணிரந்தரமா, யிசையா நின்ற பலவுயிர்க ளெல்லாந் தானென்றுளத்தெண்ணி. 4

மேவுஞ் செககாட் சியினிடத்தில் விருப்பு வெறுப்பொன் றிலதாகித், தாவும் விகற்ப சங்கற்பந் தான்சற் றிலதா மூர்மேணது, மோவு நிலையுற் றென்றாகி யுரையற் றுணர்வற் றுடல்மயக்கும், மேவு நீநா னெனுமயக்கு மிறந்த சொரூப மாநின்றும். 5

பிரம ஞான நிறைவுளதாய்ப் பேத மிலதாய்ச் சுகசிந்தை
இரவும் பகலு மிரண்டுமிலா திலகு சீத வெப்பின்றி
விரவிச் சகமாங் கற்பனையில் மேவுஞ் செயலொன் றிலதாகிப்
பரவும் விடயச் சுகமதனுற் பகரும் பலனென் றிலதென்றே. 6

நீண்ட தருவு நிழலும்போல் நிறைவு குறைவொன் றிலதாகிப், பூண்ட மரமும் வயிரமும்போற் புதிது பழமை யிலாவடிவாய்க், காண்ட லுறுமெய் யுயிரும்போற் கறந்த பாலு நெய்யும்போ, லாண்ட பிரமத் துடன்சுகனு மகலா தொன்றாத் தோன்றினனால். 7

இனிய வமுதாய்ச் சுடரொளியா யிளகிச் சுகமா யோவியம்போற், புனிதமான சுகனுக்குப் புந்தி மயக்கொன் றுற்றதுவே, கனிவாச் சுகனுந் தந்தையுடன் கழற வேண்டுங் கருத்தினனாய்த், தனியந் திரமால் வரையுறையுந் தந்தை மருங்கிற் சார்ந்தனனால். 8

சார்ந்தங் கினிய தந்தையிரு தாளை வணங்கிச் சாற்றிடுவான், சோர்ந்த மாயை யுதிப்பதெங்ஙன் றோன்றி யழிவ தெங்ஙனமென், றோர்ந்திங் கெனக்குச் சுவானுபவ முரைசெய் யென்ன வுளமகிழ்வு, கூர்ந்தங் கறிவு பெறத்தெளிவு கொண்டு வியாத முனிகூறும். 9

வந்து மாயை யுதிப்பதுவும் வளர்ந்தங் கழிவும் வரன்முறையே, முந்து பிரமத் தனுபவமு மொழிந்தா னதுவுஞ் சுகமுனிகேட், டந்த ஞானஞ் சந்தேக மகலா திருப்ப வதுகண்டு, சந்த மறைதேர் வியாதமுனி சபிக்க முனிவு கொண்டன்றே. 10

மாயா வசத்த னகவென மறைதேர் வியாதன் சொலச்சீறிச், சேயாஞ் சுகனு மச்சாபச் செயலாற் சென்றங் கவணின்று,

தேயா மனனும் வைகுந்தத் தென்பால் மருங்கோர் வடநிழற்கீழ்,
நேயா வசத்தோ டினிதாகி நின்றான் தபசு நிலையுற்றே. 11

நீண்ட சாபம் புரிந்திட்ட நெடிய வியாதன் மகற்கிரங்கிக், காண்டல் செய்வான் மிகத்தேடிக் கருதிச் சுகாவென் றிடவொருக்கால், வேண்ட வுலகத் துயிர்யாவு மேனென் றிடனும் வியாதனுந்தா, னீண்டிப் புதல்வ ரித்தனைதா னெமக்கே தென்ன வையுற்றே. 12

சென்றான் திருமால் வைகுந்தத் தென்பால் மருவும் வடநிழற்கீழ்க், கன்றா னென்னச் சுகமுனியைக் கருதிப் பிறப்போடிறப்பிரண்டும், வென்றா னிவனே யெனக்கருதி வியப்புற் றுடனே வந்தருகில், நின்றா னழைத்தான் செவிகேளா நிலையுங் கருத்து மசைந்திலனால். 13

செயல்செய் முனிவன் கடசலத்தைத் தெளிக்கச் சுகன்றனுடனனையத், துயில்கொண் டெழுந்தாற் போனினைவு தோன்றிப் பொறியிற் புலன்றோன்றி, யியல்கொண் டெழுந்த சுகன்றாதை யிருதா டொழுதங் கிறைஞ்சியபின், மயல்க டவிர்ந்து தந்தையுடன் மகிழ்ந்தோர் மாற்ற முரைசெய்தான். 14

பகரும் பதின யிரங்கிரந்தம் பத்தி மார்க்கத் துரைத்தெனனச், சுகனும் வியாத முனிவனுடன் சொல்ல வதுகேட் டம்மொழியின், சகல பயனின் சாரமெலாஞ் சரிய தாமென் றேற்றிவற்குப், புகன ரதன னன்முகனற் புகழ்தட் சணமூர்த் தியினும். 15

வேறு.

செப்பியவிம் மூவர்களா லனுக்கிரகந் தன்னைச் செய்விக்கத் தெளிவாக வியாதன் றானுந், தப்புதலில் யாழ்முனிவன் சொற்பயனே தென்னிற் சர்வமுமே பிரமமய மென்றான் மேலும், அப்பிரமன் சாட்சியே பிரமமய மென்றா னங்குளதட் சணமூர்த்தி பாவாதீத, மொப்பரிய பிரமமென்றா ரிப்படியே மூவ ருகந்துரைத்த வுண்மைதனை யுரைக்கின் றாரே. 16

செவ்வியதா வியாதமுனி சுகனைப்பார்த்துச் சிவானுபவ சிற்சொருபந் தெளிந்த தோவென், றிவ்வகைதான் வினவலுமெ

ய்ச் சுகன்று னென் று மெனக்கதுதான் தெரியவில்லை யென்ன லோடு, மவ்வகைகேட் டவனுடைய நிலைமை யெல்லா மடைவுட னே கேட்டறிந்து பின்னுஞ் சொல்வான், எவ்விதத்துந் தந்தை குருவாத லாலே யிவன் மயக்கங் கெடாதிருக்கு மெனவுங் கண்டு. 17

தனையனைமா யாவயத்த னாகவென முன்னஞ் சபித்ததற்கு மாறாகச் சற்குருவி னாலே, யனையமல மாயைமுழு தகன்றொழி யக் கடவ னாகவிப்போ தெனச்சாப பலத்தை நீக்கி, யினையசு கன் முடிமீதிற் கரம்பா லித்திங் கினிமேனீ சிற்சொருப மென் று நாமம், புனைவித்திங் கிச்சையிற்சஞ் சரித்து வேண்டும் பொ ருளறிவா யெனச்சுகற்குப் போதித் தாங்கே. 18

உள்ளுறையு மலமாயை கவலை நீக்கி யொளிதிகழுஞ் சுவா னுபவ முணர வேண்டி, னெள்ளரிய மிதுலையெனும் பதியின் மேவி யிருநிலங்கண் முழுதுபுரந் தளிக்க வல்ல, வள்ளலெனுஞ் சனகபிரான் றன்பால் மேவி மன்னவனை யிதுகேளென் றுரைத் துப் போகத், தெள்ளியநற் சுகமுனிவன் சனகன் வாழுந் திரு மனைக்கோ புரவாயிற் சேர்ந்தான் மன்னோ. 19

அன்றவன்றா துவருரைக்கச் சனகன் கேட்டே யவனிலை யைச் சோதிப்பான் கருதி யாங்கே, நின்றநிலை தனிற்சுகனை நா ளேழ் வைக்க நினைவுசற்றும் விகற்பமின்றி நிற்க வேறாத், தன் றமிடந் தனிலேழ்நாள் வைக்கச் சித்தந் துலங்கவந்த புரத்தேழ் நாள் வைக்க மேலும், அன்றிருந்த படியிருக்க வப்பா லேழ்நா ளருநிதிக்க ணமர்த்தவது மறியா னாக. 20

மின்னிலகு சிறுமருங்குன் மகளி ரின்ப மிகச்சிறந்த வுணவ ளிக்க வறியானாக, மன்னவன்றந் திடுபோக மகிழ்ச்சி யாவும் மன தினிற்சற் றின்பமுறான் மதிப்பி லாம, லன்னவன்செய் யவமதி ப்பை யறியா னாகி யகமமதை யற்றிருத்த லறிந்து மன்னன், இன்னவன்ற னுளமேரு வொப்பா நின்ற திதனையிழுத் தெவரசைப்ப தென்றே யுன்னி. 21

உவமையிலா விவன்கருத்தை யிருபத் தோர்நா ளுறுதியு டன் சோதனையாற் சோதித் தேதா, னவமதிப்போ டின்பதுன்ப மெனுப்பற் றின்றி யனந்தகலி யாணசுப குணங்க ளாகித், தவ

மகிமை சுத்தநிரு விகாரி யாகிச் சச்சிதா நந்தமயந் தானாய் நின்று, சிவமொளிருஞ் சுபாவவறி வஃதா மென்று சிறந்தசிம்மா தனத்திலெழுந் தருளச் செய்து. 22

ஈங்கவன்ற னிலையையெலா மறிந்தன் போடே யிணையடிகள் பணிந்தரச னிதனைக் கேட்பான், தாங்குலகத் தினிற்செயல்களாசை கோபந் தவிர்ந்தொன்றாய்ச் சிவானுபவ சுபாவ மாகி, யீங்குறுநீ யாரெனலுஞ் சொரூப மியானென் றியம்புசுக முனி மொழியை யரசன் கேட்டுப், பாங்குடனச் சொரூபமெவ னீயென் றேதான் பணித்தலுமே சுகமுனிவன் பகர்வ தானான்.

சாற்றரிய சொரூபநிலை ஜனக னேகேள் சர்வபரி பூரணமாய்த் தானே தானாய்த், தோற்றிநிறைந் தொன்றினிலுந் தாக்கா தாகிச் சொல்லரிய மனவாக்குக் கெட்டா தாகி, யேற்றமன வாக்கதனுக் கணிய தாக விலகியுல கத்தினுக்கா தார மாகிப், போற்றரிய வணுவுக்கோ ரணுவு மாகிப் புகலரிய மகத்துக் கோர் மகத்தாய் மேலும். 24

இயம்பரிதா யிணையதென்னத் தேவ ரானு மிணங்குதற்கு மெவரானு மெட்டா தாகி, நயம்பெறுமிந் திரியமனத் தொடர்புக் கெட்டா நல்லதுக்கெல் லாநல்ல நயமாஞ் சோதி, வயம்பெறவே போக்குவர வின்றிஞான மயமாகி யொளிர்கின்ற பொருள தாகிச், சுயம்பறுபல் திரிசியமா யதிர்ச மாகித் துணைக்கெலாந் துணையான சொரூப மாகி. 25

ஏகமுமா யனேகமுமா யிரண்டு மற்றிங் கெளிதறியப் பட்டதுமாய்ப் படாதாய் நின்று, போகமுறப் பெரியோர்க்குச் சத்தே சித்தாய்ப் பொருந்துமத னுலின்ப மாகி யெங்கும், பாகமுற நித்தசுத்த புத்த மாகிப் பகர்வரிய முத்தமுமாய்ச் சிறந்த தாகி, யாகமென வின்றியா னந்த மாகி யதுவிதுவென் றுறுஞ் சுட்டு மற்ற தாகி. 26

அத்துவிதந் தானாகி யதுவு மின்றி யகண்டமுமாய் ரேசகபூ ரகமு மின்றிச், சித்தமிசை யானந்த மாகி யெந்தச் செயலு மின்றிச் சிதாகாச சொரூப மாகிச், சுத்தவிண்ணு யுயர்ந்தவுப [illegible]தந் தன்னிற் சொலும்பொருளா யப்பாலுக் கப்பா லாகி,

யுத்தமமாந் துரியாதீ தப்பொருளா நின்றங் குரையிறந்த வவச ரத்து முறுவ தாகி. 27

உணர்வுருவந் தரியாமி யாகி யெந்த வுருவமின்றி யதுவிது நான் ருனென் ருேதப், புணர்வதுவா யறிஞரா லிதுவா மென் னப் புகலுவதே யதன்சொருபம் பிறிதன் றென்னக், குணமிகு ந்த சுகமுனிவ னுரைப்பக் கேட்டுக் கோதிலாச் சனகனுடல் குளிர்ந்துள் ளாறி, மணமுமலர் போனிறைந்த பரமா னந்த மாதவனை முகநோக்கி மன்னன் கேட்பான். 28

வே று.

கற்றவனே சத்தாவ தேதுவென்ன நான்பிரம மென்று நண்ணி, மெத்தவிசா ரித்தறிந்து நிச்சயித்து விட்டுவிடா ததுசத் தென்றே, உற்றநிலை யிதுவாகு மெனமுனிவ னுரைசெய்ய வுக ந்து மன்னன், மற்றசுயஞ் சித்தாவ தெதுவென்ன வம்முனி வன் கூற லுற்ருன். 29

மிக்கபல நூலறிவா ருன்ஞான சொருபனென விசாரஞ் செய்து, தக்கநிலை யிதுவென்று நிச்சயித்த நிச்சயமுஞ் சத்தத் தோடே, ஒக்கவொரு வாசனையு மறவொழித்து நின்றதுவே யுயர்சித் தென்று, சிக்கெனவே முனியுரைக்க மன்னவன்கேட் டானந்த நிலையே தென்ருன். 30

தேசிகன்சொல் வாக்கியத்தா னுலுணர்வாற் றனதுசித் தத் தெளிவி னுற்றன், மாசகலு மான்மாவே யானந்த மென்ற றிந்து மாயை நீங்கி, ஆசறவே யனுபவித்துச் சுகமயம தாகி ன்ற வறிவும் போக்கி, நீசர்வ மயமாஞா னத்திரமா நின்றதுவா னந்த மென்ருன். 31

என்றுசுக முனியுரைக்க மன்னவனு மிகல்தொந்த மதுவே தென்ருன், நன்றெனவே சிற்சொருப செயல்மறந்து தான் ருனே பழமை போலச், சென்றயலே கதியென்று பிறவிதொ றுஞ் சுழல்வதுவே தொந்த மாகும், நின்றுணர்க வெனமுனி வன் ஜனகபிரா னுளமகிழ நவிற்றல் செய்தான். 32

மோக்கமென்ற தேதுரைசெய் யெனவினவ மன்னவனும் முனிவன் சொல்வான், தாக்குதலொன் றறநின்ற நானேமெ

பிரமமெனச் சகமிம் மூன்றும், நீக்கமற வொருங்குணர்ந்து நிச்சயித்த நிச்சயமுங் கழல விட்டிங், காக்கமுத லறநின்ற தேதது வே வீடென்ன வறைந்தா னன்றே. 33

அஞ்ஞான மாவதெதிங் குரையென்ன வருந்தவனே யரசன் கேட்ப, மெய்ஞ்ஞான மாஞ்சொருபந் தனைமறந்து மடமையினால் விகாரி யாகி, எஞ்ஞான்றும் விடயசுக வாசனையி னின்பதுன்பத் திடரின் மூழ்கிச், சுஞ்ஞான சுபாவமதை யறியாவஞ் ஞானமெனச் சுகனுஞ் சொன்னான். 34

சொன்னமொழி கேட்டரச னுவரண மேதென்னச் சுகனுமோர்ந்து, தன்னுடலே தானெனவும் விடையாதி சுகமெனவுந் தான்மிக் கெண்ணி, மன்னியதன் சொருபமதைத் தெரியாமல் மழைநிசிபோல் மறைத்து மூடும், அன்னதுவே யாவரண மெனலாகு மிதுலைநகர்க் கரசே யென்றான். 35

மெய்த்தவநீ விட்சேப மாவதெதிங் குரையென்ன வேந்தன் கேட்பத், தத்துவங்க டெரிந்தவன்போல் மேலாகத் தனக்குமொரு தலைவ னுண்டென், றித்தகைமை சுகவிருத்தி தனைத்தானென் றிருப்பதெதோ வதுவிட் சேபங், கொற்றவநீ யறிதியெனக் கோதிலாச் சுகமுனிவன் கூறி னானால். 36

மெய்த்தவனே பரோட்சமென லெதுவுரைசெய் யெனவரசன் வினவ லோடும், உற்றகுரு முகத்தாலுஞ் சுருதிமொழியாலுந்தன் னுணர்வி னாலும், தத்துவசோ தனையாலுஞ் சொரூபத்தை யறிவதுவே பரோட்ச மென்ன, லித்தகைமை யெனச் சனக னுளமகிழ வியாதன்மக னியம்பல் செய்தான். 37

அபரோட்ச மாவதுதா னுரையென்ன வருந்தவனே யரசன் கேட்ப, விபரீத மேகமுமற் றெங்குளதாய் வெளியொளியாய் மேல்கீ ழின்றிச், சுபசொருப மாத்திரமாய்ச் சுவானுபவ ரசமாகிச் சுத்த மாகி, யுபனிடத மாய்விளங்க லபரோட்சமெனச்சனகற் குரைத்தா னன்றே. 38

அநித்தமெது நித்தமெது பிரியாது பிரித்துரைசெய் யென்க் கேட்பச், சனித்தவுட லசத்துயிர்தான் சத்தெனவே நிகழ்

தலினாற் றடுத்தற் கேதென், தனித்தசத்தே யசத்தன்றிப் பிறிதன்று விசாரணையாற் றெளிதல் வேண்டும், தொனித்தசத்தே நித்தியமா மசத்தனித்த மெனற்பாற்று துணிதி யென்றான். 39

ஜனகபிரான் சுகமுனியைத் தனிநோக்கி யானந்தந் தானேதென்ன, அனகமுறச் சகலவிப ரீதமறத் துரியநிலை தேர்ந்து சடா சடம தின்றிக், கனவுலகாத் தோற்றமய லறவிட்டுத் திரிசியங்க ளறிவாக் காண, நனவுசத்தா மாத்திரமா விளங்குவதானந்தமென நவிற்றல் செய்தான். 40

ஞானமதற் கதிகாரி யாரெனவே நராதிபனற் றவனைக்கேட்ப, வானமதிற் கறுப்புறல்போ லன்சிவ னெனச்சொல்லும் வார்த்தை யின்றி, ஈனமற விசாரித்துச் சிற்ககனந் தானாக விசைந்து நின்றோன், ஞானவனே யதிகாரி யெனமுனிவன் சனகனுக்குச் சாற்றினனால். 41

மன்னவனு மாமுனியைப் பார்த்திதயக் கிரந்தியெது வகுக்க வென்னத், தன்னிலைமை யுணராமற் பலநூலாற் றற்சொருபந் தன்னைத் தேடல், மன்னுகழுத் தணியரையில் மருவுகுழ வியைமறந்து மாழ்கித் தேடல், அன்னதுபோ லிதயமுறுங் கிரந்தியென வருந்தவன்மன் னவற்குச் சொன்னான். 42

மன்னவனுஞ் சுகமுனியைச் சம்சார மெதுவெனவு மன்னா கேளாய், தன்னுடைய வனுபவத்தால் மறைநூலாற் சற்குருவால் தன்சொரூப, மென்னவெது வென்றுற்று விசாரியா திருப்பதுசம் சார மாகும், அன்னதனை யறிதியெனச் சுகன்சொல்ல வரிதெனவே யரச னோர்ந்து. 43

மலடிமைந்தன் கானனீ ரிரந்திரசா லம்போல வந்து வந்து, உலந்தோய்ந்து விருத்தியதா யிருந்துதன்னுள் விளங்குவதே சுகம தென்றே, நலமுணருஞ் சுகமுனிவ னவிலநரா திபனுமெது துக்க மென்ன, நிலமுழுதும் புரந்தளிப்போ யதன்விபர மெல்லாம்யா நிகழ்த்தக் கேண்மோ. 44

வேறு.

சுத்தமென்றும் பிரமமென்றுஞ் சொருபமென்றும் துலங்கியசின் மயமென்றுந் துகளி லாத, நித்தமென்றும் புத்தமெ

றும் நிகரி லாது நிறைந்தசுயஞ் சோதியென்றும் நொய்ய தாகி, முத்தபர மார்த்தமென்று மொழிவதுகே ளாதே முழுதுலகை நமபியதில் மோகந் தன்னால், சித்தமுறல் துக்கமெனச் சனகனுக்கு மாமுனிவன் செவிகுளிரத் தெரிந்தவண்ணஞ் செப்பினனால். 45

மிகவுணருஞ் சிற்சொருப நிட்டர்க் கெல்லாம் விடயமே துரையுமென வேந்தன் கேட்ப, இகலறநித் தியசொருப மாகி யென்று மெங்குமா யிருப்பதுநா னென்றுந் தானே, புகலருசற் குருவருளால் விசாரந் தன்னால் போதாந்த நித்தியத்தைப் பொருந்தி நாளுந், தகவுணரு மேலவர்க்கு விடய மென்னச் சனகனுக்குச் சுகமுனிவன் சாற்றி னானால். 46

வேறு.

சாற்றரிய வவ்விடய மேதுரைசெய் யெனமுனியைச் சனகன் கேட்ப, ஏற்றியெங்கு மிருப்பிறந்து காலமிறந் தறிவிறந்துண் டில்லை யென்னு, மாற்றரிய சங்கற்ப வாதனைவிட் டேசொருப மயமாய்த் தானே, தோற்றரவு மாத்திரமாய் நிற்பதுதானவ்விடய மென்று னீத்தோன். 47

மாமுனியைச் சொருபநிட்டர் வருத்தமிலை யேதென்ன மன்னன் கேட்ப, யாமுரைப்ப ததுகேண்மோ சொருபமே தானுயுஞ் சற்சி டர்க்கு, நாமுரைப்போ மெனக்குரவர் நவின்றதிலை யாதென்னில் நானே ப்ரம்ம, மாமெனநின் றகங்குளிர்ந்து சொல்வதே வருத்தமிலை யாகு மென்றார். 48

இந்தகைமை யுடையவர்க்குத் தேசிகனா ரெனச்சுகனை யிறைவன் கேட்பச், சித்தமுறு சங்கற்ப விகற்பந்தீர்ந் தலைபில் கட லென்ன ரூப, மற்றகண்ட சச்சிதா னந்தபரி பூரணமா யமல மாகிச், சுத்தமதாய் நின்றதுவே குருவாமென் றரசற்குச் சுகன்சொன் னானால். 49

வேறு.

அரியசற் குருவை யடைந்திநின் சீட னாரென முனிவனை வினவ, உரியநா னிவ் வுடலெதிவ் வுலக மேதென விசாரமானின்று, விரியுமவ் விருத்தி யுருமனன் னிட்டை மேவியே

*யாவியிற் புனல்போற், சரியதாய் வகுத்து நிற்பதே சீடன்
னச் சனகனுக் குரைத்தான். 50

வே று.

இயலுறாசற் குருவிடத்தில் சீடன் கேட்ப தேதுரைசெய்
யெனமுனியை யிறைவன் கேட்ப, நயமுறத்தன் சொருபமதை
நாம பேத நாமரூ பங்களினற் குருவாற் றன்னுற், செயலறவே
கேட்டறிவுற் றகங்கா ரத்தைத் தீர்த்தினிமே லிறையேனுஞ்
சனித்தி டாமல், மயலறவே தன்னிலையைக் கேட்ப தென்று
மாமுனிவன் மன்னனுக்கு வகுத்தல் செய்தான். 51

குருமொழியி னற்சீடன் கண்ட தேது கூறுகென முனிவ
னைக்கொற் றவனுங் கேட்ப, அருமறைக ளாகமங்கள் புராணந்
தன்னு லளந்தறியப் படா விபுவா யறிவுக் கெட்டாப், பெருமை
யதாய்ச் சர்வமுந்தான் கண்டு பின்னும் பேதமற விருப்பதெதா
வதுசொ ரூபம், ஒருமையதா யதைச்சீடன் கண்ட தென்றே
யுயர்முனிவன் சனகமன்னற் குரைசெய் தானல். 52

காவலனு முனிவன்முகங் கருதிநோக்கிக் காணத தேத
னைக் கழறு கென்ன, மேவியநீ நானதுவென் றிதுவே யென்றும்
விருத்தியினல் தானன்மா வெனவா ராய்ந்திங், காவலுற விசார
ணைசெய் யாத்மோ டத்தி னலேகாண் கின்றததுவேயஞ் ஞா
னப், பாவனையா வதுகாணப் படாத தென்று பார்வேந்தற் கரு
ந்தவனும் பகர்தல் செய்தான். 53

அருந்தவனை முகநோக்கிச் சனக மன்ன னறிந்ததே துரை
செயென வவனுஞ் சொல்வான், பொருந்துசத்தங் களினும்
வேதத் தாலும் பொருந்துமனு பவத்தாலும் போதத் தாலுந்,
திருந்துமகக் கருத்தாலு மனுட்டிப் பாலுந் தீர்க்கவறிந் திடுமி
குந்த தெளிவி னலும், வருந்தியறிந் திடுதலிது வாகு மென்றே
மாதவத்தோ னரசனுக்கு வகுத்தல் செய்தான். 54

அறியாத தேதுரைசெய் யென்ன வேந்த னருந்தவனை
வணங்கிமகிழ்ந் தன்பிற் கேட்க, நெறியான்மா விதுவென்று மக
ண்ட மென்று மிரேசகமா மிதுவென்று நிசவா னந்தம், பிறி
யாத திதுவென்று மகப்பிரம மென்றும் பேசரிய நீபிரம மென்
றுஞ் சொல்லால், அறிந்திடுத லேயறியா தாகு மென்றிங் கருந்
தவன்மன் னவற்குரைத்தா னருமையானே. 55

---

* உப்பொடு எனவும் பாடமுண்டு.

இவ்விதமாஞ் சொரூபநிட்டர் தாமும் விட்ட தேதுரை
செய் யெனமுனியை யிறைவன் கேட்பத், திவ்வியசற் குருவிட
த்தி லனுசந் தானச் செயலாலு மனுக்கிரகத் திறத்தி னாலுஞ்,
செவ்வியநா னென்மாவென் றறிதிற் றன்னுள் திரிபின்றத் தெளிந்
துவிபரீதந் தீர்ந்திவ், கெவ்வமற விருப்பதுவே விட்டதென்றிங்
கேதமற வரசனுக்கு முனிவன் சொன்னான். 56

இச்சையிலாச் சொரூபநிட்டர் விடாத தேதென் றிறைவி
னவச் சுகமுனியை யினிது நோக்கி, யச்செயலே நான்பிரம
மென்னு நல்ல வனுபவமோ டுரைமொழியு மாசான் வாக்கும்,
நிச்சயமாய்த் தன்னுணர்வுங் கலந்தொன்றாய் நிர்மலமாஞ் சிற்
சொரூப நேரே யொத்த, எச்செயலுந் தானுதல் விடாத தென்
றே யியம்பின னரசனுக்கு முனிவன் றானே. 57

போனதுதான் சொரூபநிட்டற் கெதுதானென்னப் புரவ
லனுஞ் சுகமுனியைப் புகழ்ந்து கேட்ப, ஆனசக சங்கற்ப விக
ற்ப மற்று யானபிரம மெனத்திடமா யறிந்தா ராய்ந்து, தானத
னை யுண்மையிலே கரைத்தொன் றாக்கலந் தனித்துழியிற் றுயின்
றவன்கைத் தனம்போ னீங்கும், ஈனமற வகன்றதேதா வது
தான்போன தெனச்சுகனும் ஜனகமன்னற் கியம்பல் செய்தான்.

இத்தகைய சொரூபநிட்டர் தமக்ககலாத் திண்ண மேது
ரைசெய் யெனமுனியை யிறைவன் கேட்ப, உற்றகுரு வாக்கிய
த்தாற் சுருதி தன்னா லுணர்ந்ததுமன் றிதுவென்றுங் கொள்வ
தன்று, சுத்தவிசா ரணையானிச் சயித்த சீடன் தோற்றமழி வி
லாதிருந்த சொரூபந்தானே, நித்தபரி பூரணமா நிலைதான் போ
கா நிச்சயமென் றிறைக்குமுனி நிகழ்த்தல் செய்தான். 59

பகர்வரிய சொரூபநிட்டர் புசிப்பதனை யோர்ந்து பகர்தி
யெனச் சுகனையிறை பரிந்து கேட்பப், புகலரிய திறையுமிலை
செல்லச் செல்லப் போந்ததுக்கஞ் சற்றுமல நிலையு மல்ல, நிகழ்
கரண தனுபுவன போகத் தாலும நின்றுபுசி யாததேதா வது
தா னாகுஞ், சுகசொருபப் புசிப்பயலன் றென்றே யோர்ந்து சுக
முனிவன் சனகனுக்குச் சொல்லி னானால். 60

பதமுடைய சொரூபநிட்டர் புசியா தேது பகர்தியென
முனிவனைப்பார்த் திறைவன்கேட்ப, இதமகித மிலதெனவுந்

துக்கசுக மிஃதெனவு மிறையுணரத் தக்கவித மியம்பி மேலும், விகமுடைய பரிபாக னக்கமமதை யற்றுநின்ற மெய்யுணர்வ னு னென்றும் விதங்கள் ஞான, மதமுடனே நின்றததை புசியாத தெனவறிதி மன்னவனே யெனச்சுகனும் வகுத்தல் செய்தான்.

தோற்றமுறுஞ் சீவருக்குச் சனன மேது சொல்லுகவென் றெனச்சனகன சுகனைக் கேட்ப, ஏற்றமுறச் சனித்தோமென் றிகல்சங் கற்ப மெனும்விருத்தி மறந்துசனிப் பில்லை யென்று, மாற்றமுற நிச்சயித்தா ராய்ந்து பார்த்த மனோவிருத்தி தனிற் றூன்வந் துதைய மாகி, ஊற்றமுற நின்றதுவே ஜனன மென்றிங் குற்றமுனி ஜனகமன்னற் குரைசெய் தானால். 62

நித்தபரி பூரணற்கு மரண மேது நிகழ்த்துகெனச் சுகமு னியை நிருபன் கேட்ப, உற்றபரா பரமதுவே பிரம மென்றே யுணர்ந்தறிந்தா ராய்ந்துவிசா ரணைகள் செய்து, சுத்தமென நிச்சயித்த சொருபந் தன்னிற் றுவிதமெனும் விருத்தியின்னுந் துடர்ந்திடாமல், சித்தமய னீக்குவதே மரண மென்று திகழ் சனகற் கருந்தவனுஞ் செப்பினனால். 63

வேறு.

சனகபிரான் சுகமுனியைத் தானோக்கி நல்லதெது சாற்று கென்ன, அனகமுற நான்சொரூப மெனவறிந்தா ராய்ந்துணர்ந்த வதனைத் தன்னுள், சனிக்குமயல் திரிசியங்க ளொருங்கே நாவுச் சர்க்கரைபோற் கரைத்தொன் றாக்கித், தினகரன்போ னிற்பதுவே நல்லதெனச் சுகமுனிவன் செப்பி னனால். 64

பொல்லாமை தனையுரைசெய் யெனமுனியைப் பூவலனும் புகழ்ந்து கேட்பச், சொல்லாத சிற்சொருப நிலையறிய விசாரித் துத் தெளிந்த பின்னர், வெல்லாத வாசனைவந் துடன்கூட வதிற்பொருந்தி விசாரந் தன்னில், செல்லாம னிற்பதுவே பொல்லாங்கா மெனமுனிவன் புகன்றிட் டானால். 65

வேறு.

அரியபரா நிட்டருக்குப் பந்துவெதிங் கறைதியெனச் சுக முனியை யரசன் கேட்ப, உரியபர மாவதுதான் கல்யாண குணமயமா நிலையதனிற் கலந்தொன் றாகிப், பெரியசக வாசனைவந் துற்றாலுந் தலைகாழல் பிரழுகிட்டை தன்னின் மூழ்கித், துரிய

பர சுகமதுவே தானுய நிலையதென்ல் பந்துவெனச் சுகன் சொன் ஞனல். 66

ஆனுலுஞ் சுகமுனியே சொரூப நிட்டர்க் கபந்துவென்ப தறைதியென வரசன் கேட்பத், தானுன சுகம்வேறு தான்வே ருச் சங்கற்ப விருத்தியினுற் ருனன் றென்று, நானுன வென் பூனே தானென்ன மீக்கொண்ட விபரீத விகற்பந் தானே, கூறு ன வபந்துவென லிதுவாகும் வேல்வேந்தே யெனச்சுகனுங் குறி த்திட் டானுல். 67

செப்பரிய சுகமுனியே சடமாவ தேததனைத் தெளிவியெ னச் சனகனுந்தா னிரந்து கேட்க, ஒப்பரிய விசாரணையாற் றனைத்தானென் றுணராம லொழிந்துவிட யப்பயனு லுறவே மிக்கிங், கப்புறமோர் விருத்தியினு லிதமகி தத்தாலே யகமக மென் றணுவணுவா வளர்ந்தே பாசத், துப்புறவே ஜனிக்குமது சடமா மென்று சுகன்ஜனக மன்னனுக்குச் சொல்லி னுனே.

மானமறுஞ் சுகமுனியே சொரூப ருக்கு வருமசட மேதெ ன்ன மன்னன் கேட்பத், தானெனலு மற்றுசுகந் தானு மற்றுத் தானலா ததுவுமற்றுச் சகத்தா சார, மானதுவுந் தானற்றிங் கறிவு மற்றே யறிவுக்கு ளறிவற்றங் ககண்ட மற்றிங், கீனமற வுயர்வற்றுத் தாழ்வு மற்றிங் கிருப்பதுவே யசடமென வியம்பி னுனே. 69

என்றதுகேட் டிகல்வேந்த னெழில் முனியைப் பார்த்திவ னுக் கெதுநோ யென்ன, நன்றுணாவாற் றன்சொருப நயந்த றியா திருந்துபர நானே யென்று, துன்றுபரம் வேறுதான் வே றென்னு மனுபவமே வியாதி யாகும், என்றுமுனி யரசனுக்குத் துலங்கவிதை யினையதெனச் சொலலி னுனல். 70

ஆரணஞ்சொல் சுகமுனியே யிந்தவியா திக்கவிழ்த மேத றைதி யெனவரச னுகந்து கேட்பக், காரணமாஞ் சிற்சொருப மெனுஞ்சொல் லற்றுக் கருதியனு பவிப்பதுமற றுணர்வு மற் றுச், சீரணமா மின்பதுன்பச் செயலு மற்றுச் சிந்தையுமற் றாமன்கண்ட கனுப்பா னின்று, பூரணமா யிருப்பதுவே யவி [illegible]த மாகும் புரவலனே யெனச்சுகனும் புகறல் செய்தான். 71

இவ்விதமாஞ் சொருபருக்குக் காரணமாந் தேக மேதுரை செய் யெனமுனிவை யிறைவன் கேட்ப, எவ்வமற விசாரத்தா லெதுதானென் றுண்மை யிஃனயதென வறியாமற் கலங்கிநின்று, வெவ்வியதோர் சுகவிருத்தி தன்னில் மேவி விளங்குசெயல் காரணதே கந்தா னுதனு, செவ்வியநற் புவியளிக்குஞ் சனக வேந் தே தெளிதியெனச் சுகமுனிவன் செப்பி னுனல. 72

வே று.

சுகமுனியைச் சனகபிரான் சூக்கவுட லாவதெது சொல்லு கென்ன, அகமகமென் றெனவிருந்த வகவிருத்தி குன்றும லற வே நொந்து, சகவிடய வாசனையோ டனுசூத மாயிருந்த சங் கற் பந்தான், பகர்வரிய சூக்கவுட லிதுவெனறே யரசனுக்குப் பகர்ந்திட் டானுல். 73

புகலரிய சுகமுனியைப் புரவலனுந் தூலமெது புகல்வா யென்ன, அகமகமென் றெனவிருந்த வகவிருத்தி மிகவரிதே யற்ப மான, சகவிடய வாசனையே திடமென்னும் வாசனையிற் சார்சங் கற்ப, மிகுதூல சரீரமிது வெனச்சுகனுஞ் சனகமன்னற் கியம்பி னுனல். 74

இன்னமுத மாரியெனச் சுகமுனிவன் மெய்ஞ்ஞான மியம் பக் கேட்டு, மன்னனெழுந் தருந்தவனை மலர்த்தாளில் வீழ்ந்தி றைஞ்சி வணங்கி யேததித், தன்னிதயத் துவகையுற மெய்ப் புளகத் திருந்தவனைத் தழுவிக் கொண்டே, இன்னுமெனக் கரு ள்செயெனச் சுகமுனிவை யெதிர்நோக்கிக் கேட்டல் செய் தான். 75

முன்னெமக்கு மெய்ஞ்ஞான முழுவதும்வியாக் கியான வகை மொழிகின் றூற்பாற, பின்னெமக்கு யான்கேட்ட சங் கையெலாம் ஞானமதாய்ப் பிணக்கி லாது, சொன்னமொழி யப் படியே யிருந்ததெனச் சனகபிரான் சொல்லிப் பின்னும், அன் னவனைச் சொல்மலரா னன்மலராற் பூசைசெய்தங் கருச்சித் தேத்தி. 76

வே று.

சிற்சொருப மாத்திரமே சரீர மாகிச் சுகப்பிரம முனிவ னெனத் தொல்பேர் பெற்றுத், தற்சொருப மாகிநின்ற நின்போ லென்னைத் தானுக்க வேண்டுமெனுந் தகைமை யாலே, சிற்செ

ருப ரகசியத்தை யெனக்கு நன்ருய்ச் செப்புகவென் றிரந்திட வத் திகழ்மெய்ஞ் ஞான, நற்சொருப மாகிவந்த புதுமை தானும் நன்குலகத் தோர்செய் தவநலமீ தன்றே. 77

என்றுபல துதிசெய்து சனக வேந்த னெழுந்துசுக முனி யடியை யிறைஞ்சி யேத்தி, இன்றுதனி லிச்சைவெறுப் புயர்வு தாழ்வொன் றுளத்துணரா துத்தமநீ யுவந்து நிற்றி, இன்று வரும் வரவெனக்கிங் கியம்பு கென்ன வியைந்தசுக முனியதற் கிங் கிறைவ கேணீ, நன்றுரைசெய் தாயென்றே யுவகை பொங் கி நகைபுரிந்திங் குளமகிழ நவிற்றல் செய்தான். 78

உற்றுவரு மாமாயை யுதிப்ப தெங்ஙனுதித்தெழுந்து விளை யாடி யொழிவ தெங்ஙன், உற்றுணர வுரையென்ன முனிவன் கேட்ப வுத்தமநீ யறியாத வேறென் றுண்டோ, பற்றுடைய மனமசைவால் மாயை தோன்றும் பரிவான மாயையினுற் சக முண் டாகும், மற்றுமனச் சங்கற்ப விகற்பத் தாலே மாருத பலவுலகும் வளருமன்றே. 79

உலைவறவே மனமடங்கி விண்போ லானு லுற்றெழுந்த மாமாயை யொழிந்து மாயுந், தலையான மாமாயை யொழிந்தால் மோக சங்கற்ப விகற்பமறுஞ் சகம்பொய் யாகும், அலைவான மூடமறு மகில மென்னும் வாசனைபோம் பிறவியறு மாசிலாத, நிலையான பரந்தானே யெங்குந் தானுய் நிறைந்திருக்கு மெனச் சனக னிகழ்த்தல் செய்தான். 80

அன்னவுரை கேட்டசுக முனிவ னுள்ளத் தக்கணத்தில் மெய்ஞ்ஞான வருக்கன் றேன்ற, முன்னமல திமிரமறப் பாச பந்த மும்மாயை யிருட்டகன்று மோக நீங்கி, மன்னுசரற் கால விண்போல் மாசி லாமல் மனந்தெளிய விதையமுறு வனசம் பூப் பத், துன்னுபரஞ் சோதியெங்குந் தானுய்த் தோன்றத் தூய்ம லர்கண் முகிழ்த்திமையாத் தோற்ற மானுன். 81

அன்னநிலை யாயிரமாந் தெய்வ வாண்டங் ககலாமல் சன கனரி யணையின் மீதே, தன்னிலையோ டிருந்துமன மசைவு றுமற் சகலகே வலங்களற்றுத் தறிபோ லாகி, இந்நிலையா நிர்வி கற்ப சமாதி தன்னி லிருந்துதா னெடுங்கால மேகாந் தத்தின், [illegible]ர்னிலையாஞ் சுகாதனத்திற் றற்சொருப நண்ணியிருந் திமை [illegible] நாட்ட மானுன். 82

அரிதான பரமார்த்தப் பொருள்வே தாந்த வகண்டபரி பூரணசச் சிதானந் தத்தின், பெரிதான வாத்துமதத் துவமாய் நின்று பிரியாத துரியபதப் பேத நீங்கிப், புரிதான மாய்விளங் குஞ் சிற்சொ ரூப பூரணா னந்தமுதப் போதந் தன்னைப், பரிதா ன மாகவுண்டு சுகாநந் தத்திற் பரஞ்சோதி வடிவமுந்தன் சுபா வ மானான். 83

அத்தகையா யிரமருவுந் தெய்வ வாண்டங் ககன்றதற்பின் மெய்ஞ்ஞான வருக்க னீங்கி, வித்தகமாஞ் சமாதிவிட்டு யோக நீங்கி விழிதிறந்தான் சுகமுனிவன் வேந்தன் கண்டு, சித்தமகி ழ்ந் தடியிணையி லிறைஞ்சி யேத்தத் திகழ்முனிவன் முகநோக் கிச் சிந்தை கூரப், புத்தமுத வாரியென வினிய நன்சொல் பொ ழிந்திடுவான் சுகமுனிவன் புகல்கின்றானே. 84

மன்னவனே நீயுரைத்த வாய்மை யாலே மாமாயை யொழி ந்துமன மபக்க நீங்கி, மின்னுசக சாலமும்போய்ப் பந்த பாசம் விட்டகன்றங் காசையற்று நிராசை மேவி, அன்னமனச் சாந்தி யினால் தியான போக மடைந்துளத்தி லிளைப்பாறி யளவி லாத, வின்னமுத தாரணை பா லெல்லாம் பிர்ம்ம மெனக்கண்டே னெ ன துளத்தி லிணையில் வேந்தே. 85

வானமுதல் வாய்வனனீர் மண்பூ தங்கள் மற்றுமுள சகம் புவனம் வரைகள் மேரு, தானதிசை யருக்கன்மதி யுடுக்கள் வேலை சகலவுயிர் தாபரங்கள் சரா சரங்கள், ஊனுயிர்க ணரா ருக்க ரும்பர் தேவ ருளநிலதிங் குட்புறம்பு மேல்கீ ழெல்லாம், நானீயென் பதுவெல்லாம் பிரம மல்லா னவிலுதற்கு வேறுள வோ நவினீ வேந்தே. 86

என்று சுக முனிவரனுஞ் சனகவேந்து மிருவருமுற் றொரு மையதா யிதைய நண்ணி, நன்றுணர்வால் மெய்ஞ்ஞானப் போ தந் தன்னை நயந்திருவ ரொத்துமொழி நயந்துபேசி, என்றுமு ணர் போதனையுஞ் சிற்சொரூப விஞ்ஞான சாதனையும் பரிவா னுன்னி, நின்றுணர்வி லிருவோரும் போரா னந்த நிறைந்துதிரு விளையாடல் நிருத்தஞ் செய்தார். 87

அஷ்டாவர்க்கிராகீதை.

அஷ்டாவர்க்கிர ரிஷியானவர் பதரிகாவனத்தி லிருக்கின்றகாலத்தில், பாற்கவனென்கிற முனீந்திரன் அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமின்! யெனக்குத் தத்துவசொரூப மறியச் சொல்லுமையா வென்று கேட்கத், தயவுண்டானவராய்ச் சமுசயமில்லாத வண்ணம் தெரியச்சொல்லுகின்ருர்.

முத்தியி லிச்சையுண்டானதே யுண்மையானல், விஷயங்களிலே இச்சையை நிவிர்த்திசெய்து சமதமருசி மாற்கம், தயை, சத்தியம், அமிர்தம்போல பஜனை பண்ணவேண்டும்.

நீ பிருதிவியுமல்ல, அப்பு, அக்கினி, வாய்வு, ஆகாசமுமல்ல, இவைகட்குச் சாட்சியாய் சொல்லக் காட்டப்படாத சித்துரூபமாக வுன்னையறி.

சரீரத்தை வேருக அறிந்து சிற்களையிலேயே பொருந்தியிருந்து பின்னையொன்றும் நினையாமலிருந்தால், அப்போதே பந்தம் விடுபட்டுச் சுகத்தையுஞ் சாந்தியையு மடையும்.

நீ பஞ்சபூதமுமல்ல, இந்திரியங்களா லறியப்படுகிறவனுமல்ல, நீ அசங்கன், நிராகாரன், இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்குச்சாட்சி நீ, இனி யென்ன சொல்லவேண்டும்?

அதர்மம், தருமம், சுகம், துக்கம், மனதிலே அடக்கி, நீ கர்த்தாவுமல்லாமல், போக்தாவுமல்லாமல், எப்போதும் முக்கியமாகவேயிரு.

சகலத்திற்கும் வெதிர்த்தமாக யிருக்கிறவனெருத்தனே நீ, எப்போதும் முத்தனே; இப்படியிருந்தும், மோகத்தினல் வேறேதிருக்குண்டென்று நினைத்ததே யுனக்குப பந்தமுண்டாயிற்று.

நான் கருத்தாவென்கிற அகங்கார சர்ப்பத்திற்கு ஏன் பயப்படவேண்டும்? நான் எதுக்குங் கருத்தாவல்ல வென்கிற வமிர்த்தைப் பானம்பண்ணிச் சும்மாவிரு.

நானொருத்தனே நிச்சயமாக விமலபோத சொரூபமென்கிற அக்கினியினாலே, தொய்தமென்கின்ற காட்டைத் தகித்துச் சோகபயத்தைவிட்டுச் சுகத்தை அடைவாய், ஞானபுத்திரா !

எந்த வஸ்துவிலே ரச்சுசற்பம்போல, இந்த பிரபஞ்சங் காணப்படுகிறதோ, அந்தப் பரமானந்தமாய் பிரகாசிக்கின்ற நிசசொரூபமே நீ, அதுவே நாமென்று சுகமாயிரு.

எப்போது மாங்காரமில்லாத நீ, பெத்தனென்கிற அபிமானத்தினாலே முத்தனுமாய், மனதெந்தப்படி நினைத்ததோ அந்தப்படியாம்.

ஆத்மா வொருத்தனே, பூரணன், சாக்ஷி, சித்து, விபு, அக்கிரியன், அசங்கன், சாந்தன், இச்சையில்லாதவன், அத்தொய்தன், ஆனந்தன்; இப்படிப்பட்ட நீ, இல்லாத பிராந்தியினாலே சமுசாரியைப்போலானாய்.

இல்லாத பிராந்தியினாலே நீ பெத்தனானாய்; அந்தவாக்கிய பாவத்தைவிட்டு வுன்னைக் கூடஸ்தனென்றும் அத்தொய்தனென்று மறி.

வாரும் ஞானபுத்திரா! நீ தேக அபிமான மென்கின்ற பாசத்தினாலே கட்டுப்பட்டாய்; இனி நான் பிரஹ்மமென்கின்ற வாளினாலே, அந்த பாசத்தை யறுத்து சுகத்தை அடை.

நீ, நிர் அசங்கன், எப்போது மிச்சையில்லாதவன், சாந்தன், சொப்பிரகாசன், ஞானசொரூபன், இப்படிப்பட்ட வுனக்கு சமாதியிலே யிருப்பனென்கிறதே பந்தமல்லவோ ?

இந்த விசுவமெல்லா முன்னாலே யுண்டாயிற்று, வுன்னிடத்திலே தரித்திருக்கின்றது, நீ எப்போதுஞ் சுத்த புத்த சொரூபம்; நீ இதரசிந்தை நினையாதே.

ஒரு அபேக்ஷையுமில்லாமல் விவகாரமு மில்லாமல், நிற்பயனாய் நிர்மலனாய்ச் சலனமில்லாமல், அளவில்லாத புத்தியுடனே சின்மாத்திர வாசனையைச்செய்.

* சாகரம் அசத்தியமென்றறி; நிராகாரஞ் சத்தியமென்று நிச்சயஞ்செய்; இத்தத்துவ வுபதேசத்தினல் மறுபடி சென்மத்துக் கருகனுகாய்.

கண்ணுடியில் நிழல்காண்பித்தாற்போலவும், அந்த நிழலுக்குக்கண்ணுடியே ஆதாரமானுற் போலவும், இந்த சரீரத்திலேலங்கும் பரமேஸ்வர னிருந்தும் அதிலகப்படான்.

ஏகமாய், சர்வகெதமாய், இருக்கின்ற ஆகாசம் கடத்துக்குள்ளும், புறம்பும், இடையும், என்றுமுள்ளதுபோல, நித்தியமாயுள்ள பிரஹ்மம் சகல பூதங்களினு மிருக்கின்றது.

களங்கமில்லாமல் போதசொரூபமாய், பிரகிருதிக்கு வேருய், சாந்தமாய், நிர்லேபனு யிருக்கின்ற நான், அம்காவம்கா! இத்தனைநாளும் மோகத்தினுலே அகப்பட்டாற்போலானேன்.

நானெருத்தனே இந்தச் சரீரத்தையுஞ் ஜகத்தையும் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவன்; ஆகையினுல், ஜகத்தெல்லாம் என்னுடைய பிரகாசவடிவந்தானே, அப்படி யல்லவென்ருலும் நல்லதுதானே.

சரீரத்துடனே இந்தப் பிரபஞ்சம்விட்டு, நிர்ச்சலனுப்பரமாத்மாவை யறிந்துகொண்டு, அதிசயமான ஆனந்தத்திலே மக்கினனுகவே யிருக்கின்றேன்.

ஜலத்திலே அலை நுரை குமிழி அபின்னமாக வுண்டாகுந் தன்மைபோல், பரமாத்மாவிலே இந்தப் பிரபஞ்சம அபின்னமாகவே வுண்டாகிறது.

நூலைவிட்டு ஆடையில்லாதது போலவே, விசாரிக்குமளவிற் சின்மாத்திர சொரூபத்தைவிடப் பிரபஞ்சமிலலேவயில்லை.

கரும்பு ரசத்தினுலே யுண்டான சர்க்கரை, கரும்பு ரசமேயானுற்போல, பூரணபோத சொரூபமா யிருக்கப்பட்ட என்னுலே பிரபஞ்ச முண்டாகப்படுகிறது.

---

* சாகரம்=சம்சாரம்.

தன்னுடைய அஞ்ஞானத்தினாலே ஜகத்துக்காண்பிக்கும்; தன்னுடைய ஞானத்தினாலே ஜகத்துக்காண்பியாது; தன்னுடையபிரமையினாலே பழுதை பாம்பாய்த் தோன்றிற்று, பழுதையென்றறிந்தால் பாம்பில்லாதது போல.

என்னுடைய சொரூபம் சொப்பிரகாசம்; இதைக் காட்டிலும் மதிகம் வேறில்லை; நான் ஆனந்தன்; ஆனபடியினாலே, எவ்வாறு ஜகத்து விளங்கினாலும் நானே விளங்குகின்றேன்.

மண்ணிலே கடம்போலவும், பொன்னிலே பூஷணம் போலவும், ஜலத்திலே அலைபோலவும், என்னிடத்திலே யுண்டான ஜகத்து மென்னிடத்திலே அடங்கும்.

அகோவகோ! கற்பிதமான இந்தச் ஜகத்து அஞ்ஞானத்தினாலே என்னித்திலுண்டாயிற்று; சுத்தியில் ரசிதம் போலவும், சூரியப்பிரகாசத்திற் கண்ட கானற்ஜலம் போலவும், பழுதையிற்பாம்புபோலவும்.

உதயாஸ்தமனமில்லாமற் சகல ஜகத்தும் நாசமானாலும், பிரமாதிஸ்தம்ப பரியந்தம் நானாயிருக்கின்ற யெனக்கு நானே நமஸ்காரஞ் செய்வேன்.

அகோ வகோ! தேக காரியாயிருந்தும் போக்கு வருத்தில்லாமல் இந்த ஜகத்தை நானொருத்தனே வியாபித்திருக்கின்ற வெனக்கு நானே நமஸ்காரஞ் செய்வேன்.

எனக்கு சமமில்லாமல், அச்ச மற்றவனாய், சரீரத்துடக்கு இல்லாமலிந்தப் பிரபஞ்சமெல்லா மொருத்தனாகவே தரிக்கின்ற யெனக்கு நமஸ்காரம்.

அகோ வகோ! யெனக்கு இச்சிக்க வேண்டிய தொன்றுமில்லை; உண்டாயிருந்தாலும், சகலமும் யென்னுடைய தாகவே பிரத்தியக்ஷமா யறிகிறேன்; இப்படிப்பட்ட யெனக்கு நானே நமஸ்காரம்.

அறிகிறதும், அறியப்பட்டதும், அறிகின்றவனும், இந்த மூன்றும் சகதிருஷ்டியினாலே பார்க்கின்ற காலத்திலில்லை; அஞ்ஞானத்தினாலே உண்டென்கின்ற தெல்லாம், நிரஞ்சனனானபடியினாலே நானாகவே யிருந்தேன்.

அகோ வகோ! தொய்த மூலாஞ்ஞானம் துக்கம்; அதற்கொரு மருந்துண்டு; அஃதியாதெனின், திரிசிய மெல்லாம் பொய், நான் சித்ரூபமான அமலனென் றறிகின்றதுவே.

நான் ஞானமாத்திரம்; இந்த உபாதி யெனக்கு அஞ்ஞானத்தினு லுண்டாயிற்றென்று சிந்திக்கின்ற விசாரமே யெனக்கு நிருவிகற்பத்திலே யிருக்கின்றதாயிற்று.

அகோ வகோ! இந்த விசுவமெல்லாம், என்னிடத்திலே தானே இருக்கின்றது? எதார்த்தமாக இல்லை; எனக்குப் பந்தமுமில்லை, மோட்சமுமில்லை, நான் நிருமலனுனபடியினுல் ஒன்றிலும் பற்றுதலுமில்லை, பிரமையுமில்லை.

இந்தச் சரீரமுஞ் ஜகத்து மெனக்குச் சற்றுகிலும் நிச்சயமாகவில்லை; சுத்த சின்மாத்திரமான ஆத்மா நான் தானே, ஆகையினு லொருகற்பனையு மெனக்கில்லை.

சரீரம் சொற்க நரகம், பந்த மோட்சம், சிந்தை, பயஞ்சுகம், இது வெல்லாங் கற்பனுமாத்திரம்; இதனுடைய காரியம், சச்சிதாநந்தமான எனக்கு எம்மாத்திரம்?

அகோ வகோ! தொய்த மில்லாத எனக்கு ஜனமத்தியிலேயுஞ் ஜனங்களில்லாத காடுபோலவேறே நான் என்ன இச்சிக்கப்போகிறேன்?

நான் சரீரமுமல்ல, எனக்குச் சரீரமுமில்லை, நான் ஜீவனுமல்ல, நான் சின்மயன்; இதுவே தெளிவு, ஆகையினுலே, நாசமடைகிற ஜீவன் இச்சை யேன் செய்யவேண்டும்?

ஆனந்தசமுத்திரமா யிருக்கின்ற யென்னிடத்திலே சித்தமென்கின்ற வாயுவினுலே நானு புலன்களென்கின்ற அலைகள் விசித்திரமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது.

ஆனந்த சமுத்திரமா யிருக்கின்ற யென்னிடத்திலே மனதென்கின்ற வாயுவடங்கினுல், ஆனியுண்டான சீவவ்யாபாரி ஜகதென்கின்ற ஓடத்துடனே கூடி அமிழ்ந்திப்போனுன்.

ஆனந்த சமுத்திரமாயிருக்கின்ற யென்னிடத்திலே, சீவ னென்கின்ற அலையுண்டா யிருந்தும், அடங்கிப்போகிறது அதி னுடைய சுபாவமென நினைக்கவேண்டும்.

ஆத்மாவொன்றே நாசமில்லாத தென்றறிந்து, பிரஹ்ம ஞானதீரனாயிருக்கின்ற வுனக்கு விருதா விருதா அபேக்ஷையே னுண்டாம்?

அகோ வகோ! தன்னுடைய அஞ்ஞானமகிமையினாலே விஷ யங்களிலே பிரமை தோன்றிற்று; கிளிஞ்சலானது ஞானமில்லா தவனுக்கு வெள்ளியென்று ஆசை தோன்றினாற்போல.

சமுத்திரத்திலே அலை தோற்றப்படுகிறதுபோல், எந்தவஸ் துவிலே இந்தவிசுவந் தோன்றப்படுகிறதோ, அந்தவஸ்து நீயா யிருந்தும் அதின் விருத்தியினாலே ஏன்தாபப்படுகின்றாய்?

தன்னை மனோகரமான சுத்தசைதன்னியமென்று கேட்டும், பிறக்கிறது மிறக்கிறதுமான பந்தத்தினாலே பாவத்தையடை கிற மருடன் தன்னுடைய அஞ்ஞானம் தெரியமாட்டாமல் விருதாவிலே கெட்டுப்போகிறான்.

சகல பூதங்களிலேயுந்தானே இருக்கின்றான்; பூதகணங்க ளெல்லாந் தன்னிடத்திலே இருக்கின்றது; இவ்வாறிருந்தும், முனீஸ்வரரே! அறிவில்லாத பேயன்தான் வேறென்று நினைப் பான்.

பரமார்த்த அத்தொய்தத்தை மனதிலே விசாரித்து, மரு டன் கருமவசனாய், அந்தோ! ஏன் சலனப்படப்போகிறான்?

விபரீத ஞானமென்கின்ற சிநேகத்துடனே கூடி மந்தப் புத்தியையுடையான் சத்துவங்கெட்டு யென்னேரமுங் காமமே இச்சிப்பன்; நல்ல புத்தியுண்டாவன் அதைத் திரணமாக மன திலே நினைப்பன்.

இகலோக பரலோக பலத்தியாகமும், நிர்மலசித்தமும், நித் தியாநித்தியவஸ்து விவேகமும், உண்டானவனுக்கு மோக்ஷசிந் தையே அதிகமாம்.

தயிரியமுண்டானவன் போகத்தையடைந்தாலும், அனேக துக்கத்தை யடைந்தாலும், தன்னை நன்றாக வேறென்றறிந்து சந்தோஷமுங் கோபமு மில்லாமலே யிருப்பன்.

ஆத்ம ஞானியானவன் தன்னுடைய தேகத்தை யன்னியமாய்ப்பார்த்துத் துதிநிந்தைகளிலே சந்தோஷமுங் கலக்கமுமில்லாதிருப்பன்.

உற்பத்தியுண்டான இந்தத் திரிசியத்தைச் சகசமாகப் பாரான்; இது ஆகுமென்றும் இது அல்லவென்று மொன்றையும் நினையான்.

மனதிலே இச்சையில்லாமல் ஞானாமிர்தத்திலே திருப்தியடைந்த மகாத்மாவுக்குச் சரியாக வொருத்தருமில்லை.

நினைப்பெல்லாம்விட்டு நிர்த்தொந்தனாய், ஞானசீலனாய் இருக்கின்றவனுக்குத் தனக்குத்தானே வந்தபோகத்திலே சுக துக்கங்களில்லை.

ஆத்மஞானியாயிருக்கின்ற தீரன் அதிபோகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்து, மூடஜனங்களுடனேகூடிக் கோரசமுசாரமென்கின்ற நதியிலே அமிழ்ந்திப்போகான்.

எந்தப்பதத்தை யடையமாட்டாமல், பிரம இந்திராதிதேவதைகள் அத்தியந்த தயினியர்களா யிருப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட பதத்தை யடைந்தும் யோகீஸ்வரனானவன் அதில் சந்தோஷமடையான்.

பிரஹ்ம ஞானியைப் புண்ணியபாவ பலன்கள் தொடரமாட்டாது, நிர்மலாகாசத்தைப் புகைதொடராததுபோல.

இந்த விசுவமெல்லாம் ஆத்மாவாகவே யறிந்த மகாத்மா எப்படி நடந்தாலும் அவருக்கு விதிநிஷேதஞ் சற்றுமில்லை.

பிரமாதிஸ்தம்ப பரியந்தமான சதுர்வித தோற்றங்களிலேயுஞ் சற்றும் பிரியாப்பிரிய மில்லாமல், ஞானி சுகமாகவே சஞ்சரிப்பன்.

ஞானத்தொய்தன், ஜகத்துக்கெல்லாம் நானே ஈஸ்வரனென்றறிந்து திடநிச்சயனாய், அதைவிடாம லிருக்கின்றவனுக்கு [illegible]னுபவ பந்தபயம் வராது.

நீ விமலன்; உனக்கொரு சங்கமுமில்லை; இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் விடவேண்டுமென்று நினைத்தால், பிரஹ்மத்தினிடத்தில் லயமாகவேண்டும்.

உன்னாலுண்டான ஜகத்து சமுத்திரத்திற் குமிழிபோலென்றறிந்து, உன்னை யொருத்தனாகவே பாவித்துப் பரதத்துவத்திலே லயமடையவும்

பிரத்தியக்ஷமாக இருந்தும், பார்க்க அசத்தியமாய்ப்போகிறதாகையால், ஜகத்தே உன்னிடத்தில் இல்லை; அதெப்படியென்றால், ரச்சு சர்ப்பம்போல; ஆகையால், அதைவிட்டு லயத்தை யடையவும்.

சுகதுக்கம் வந்ததிலும் ஆசைநிராசையிலும், நெருங்கிவந்த மிருத்துவினிடத்திலுஞ் சமனாய் லயத்தையடையவும்.

நான் ஆனந்தன்; ஆகாசத்தை மேகம்மூடினாற்போல், இந்தச் ஜகத்து என்னைமூடிற் றென்கின்ற விஞ்ஞான யுத்தனான வுனக்கு, விடுகிறது கிரகிக்கின்றது லயம் இது மூன்றுமில்லை.

நான் மகாசமுத்திரம்போலேயிருக்கின்றவன், இந்தப் பிரபஞ்சம் அலைகள்போலே காணப்படுகிற தென்கின்ற விஞ்ஞான யுத்தனான வுனக்குத், தியாகமுமில்லை, கிரகிக்கின்றது மில்லை, லயமுமில்லை.

நான் சுத்திபோலே யிருக்கின்றேன், என்னிடத்தில் இந்தச் சகத்து ரசிதம்போற் றோன்றுகிறதென்கிற விஞ்ஞானயுத்தனான வுனக்கு, விடுகிறது கிரகிக்கின்றது லயம் இந்த மூன்று மில்லை.

நான் சகல பூதங்களிலேயும் இருக்கின்றேன்; என்னிடத்திற் சகல பூதங்களு மிருக்கின்றன என்கின்ற விஞ்ஞான யுத்தனான வுனக்கு, விடுகிறது கிரகிக்கின்றது லயம் இந்த மூன்று மில்லை.

ஆனந்தமாய் மகாசமுத்திர மென்னப்பட்ட என்னிடத்திலே விசுவமென்கின்ற ஓடம் மனதென்கின்ற வாயுவினாலே யெப்போதுந் திரிகின்றது; பார்க்குமிடத்து பேர்மாத்திரமேயலலாமல் சற்றுமில்லை.

ஆனந்தமாய், மகாசமுத்திர மென்னப்பட்ட என்னிடத்தில், பிரபஞ்சமென்கின்ற அலைகள் உற்பத்தி லயத்தை யடைந்தா லடையப்படும்; எனக்குற்பத்திநாசமில்லை.

ஆனந்தமாய், மகாசமுத்திரமென்னப்பட்ட என்னிடத்தில், பிரபஞ்ச மென்கின்றது கற்பனையென்றறிந்து, சாந்தனா யெப்போதும் நிராகாரனாகவே யிருப்பேன்.

பிரஹ்ம சத்தை யல்லாமல் பாவமேயில்லை; அந்தபிரஹ்மம் நிரஞ்சனமாய் ஆனந்தமா யிருக்கிறதென்று இச்சையிலே ஆசக்தியில்லாமல் நான் உபசாந்தியடைந் திருக்கின்றேன்.

அகோ வகோ! நான் சின்மாத்திர சொரூபன்; நானே யிந்தஜகத்து; இந்திரசாலம்போலே யிருக்கின்றது; இப்படி நிர்லேபனான எனக்குக் கிரகிக்கிறது விடுகிறதென்கிற கற்பனையே யில்லை.

திரிசியத்தினாற் சித்தமுண்டானால், அப்போது பந்தமுண்டாம்; திரிசியத்தில் மனமில்லாவிட்டால், அப்போது முத்தி யுண்டாம்.

எப்போதானாலென்ன? சிந்திக்கிறதும், இச்சிக்கிறதும், அங்கலாய்க்கிறதும், கிரகிக்கிறதும், விடுகிறதும், சந்தோஷிக்கிறதும், துக்கிக்கிறதும், தயிரியமில்லாமற் போகிறதும், உண்டாகிறதோ, அப்போது பந்தப் பிராந்தியாம்.

எப்போதானாலென்ன? மனதிலிச்சிக்காமல், தயிரியப்படாமல், சந்தோஷ துக்கமில்லாமல், ஜீவசலன மில்லாமல், கோபமில்லாமலிருக்கிறதோ, அப்போது முத்திப் பிராப்தமாம்.

எப்போதானாலென்ன? நானென்கின்ற தில்லாமற் போகின்றதோ, அப்போதே மோக்ஷம்; நானென்கின்றதே பந்தம்; விவேகியானவாளிதையறிந்து வொன்றைக் கிரகிக்கிறதுமில்லை, விடுகிறதுமில்லை, இச்சையில்லாதவனானபடியினாலே.

செய்தாலும், செய்யாம லிருந்தாலும் தொந்தங்களிலே சாந்தமெவன் அடைகின்றானோ, அந்தப்படி நீயும் எப்போதுந் [illegible]பாகபரனாயிருக்கின்ற விரதமாயிரு.

இந்தச் சகத்து, அத்தியந்தஞ் சஞ்சலம், நிஸ்சாரம், அநித்தியம், தாபத்திரயங்களினல் தூஷிக்கப்பட்டது, துக்க ரூபமென்று நிச்சயித்து சாந்த மடையவும்.

காலமும், வயதும், தொந்தமும், தனக்கெப்படி யுண்டாமென்று சித்தியடைந்த தத்துவஞானி, சுயேச்சையாக சஞ்சரிப்பன்.

என்தகப்பனே கேள்! எவனுக்காளுலென்ன? இந்த லோக பிரவர்த்தனே, பார்க்கின்றபோது சீவனத்தின்மேலே சிந்தையும், போகத்தின்மேலே இச்சையும், இல்லாமலிருக்கின்றதே மகா ஆச்சரியம்.

எதீஸ்சுராளுக்கும் யோகீஸ்சுராளுக்கும் மதங்கள் நாளு விதமாகவிருக்கும்; அதுவெல்லாம் பார்த்து மநுடனுனவன் வேதனையில்லாமற் சாந்தியடையாம லிருப்பானே?

தேகத்துவ மெல்லாமறிந்த சேதனத்துக்குக் குரு யாதுக்கென்றறிந்த மனுடன், தன்னைச் சேர்ந்தவனை தரிக்கவே பண்ணுவான்.

பஞ்ச பூதத்திலே கற்பிக்கப்பட்ட விகாரங்க ளெல்லாம், புத்தியினுலே நன்ருக அறிந்து, தொந்தங்களை நீ விட்டதேயுண்டானல், சோதி சொரூபஞானம் உனக்கு இப்போதே யுண்டாம்.

வாசனையே சமுசாரம்; வாசனை யடங்கினதே முத்தி; ஆகையினல், வாசனையை யடக்கி யதார்த்தமாக இருக்கின்றவனே மகாத்மா.

அர்த்தமானது, அனர்த்த மூலம், மாயா சொரூபம், அதினுஞ்சத்துரு, காமம், இது இரண்டும் விருதா வென்று முற்றும் விட்டு, எப்போதும் இதை அனுதரவுசெய்யவேண்டும்.

க்ஷேத்திரம், கிரகம், சினேகிதாள், பாரி, தன சம்பத்து இதுமுதலான தெல்லாஞ் சொற்பன மாத்திரம்; இந்திர ஜாலம் போலே இன்றைக்கோ நாளைக்கோ தெரியக்கூடாது.

எதின் எதின் பேரிலாசை யுண்டாகிறதோ, அது அது சமுசாரம்; அதற்குத்திட வைராக்கியம் அடைந்து, ஆசையை விட்டுச்சுகத்தை யடையவும்.

ஆசையே பந்தம், ஆசைவிடுகின்றதே மோக்ஷம்; ஆகையால் ஆத்ம ஞானிக்கு ஆசைவிட்டதே சந்தோஷம்.

நீ நித்திய சேதனன்; ஜகத்து அசத்துச்சடம்; உனக்கவித்தையு மில்லை, ஆசையு மில்லை, நிர்மலன்.

இராச்சியம், புத்திர களத்திரம், சுகங்கள் முதலானது சரீரம் விடுகின்றபோது சங்க மாயிருந்தவனுக்குச் சென்மத்திற்கு துக்கமே கொடுக்கும்.

அர்த்தம், காமம், சுகிர்தங்கள் முதலானதும் போதும் போதும்; இதனாலே சமுசாரதாபம் விடாமல் மனது சாந்தியு மடைய மாட்டாது.

மனவாக்குக் காயங்களினாலே நான் இச்சைசெய்து, ஆயாசமும், துக்கமுங் கொடுக்கின்ற கன்மம் நான் ஒருக்காலுஞ் செய்கின்றதில்லையென்று நிச்சயித்து நித்திய சுகத்தை யடையவும்.

பாவா பாவமில்லாமல், பரமாத்மாவான வஸ்த்து சுபாவமாகவே பிரகாசிக்கிற தென்றறிந்த மகாத்துமா, ஒருவிகாரமும் ஒரு விசாரத்தையும் அடையாமற் சுகிப்பன்.

ஈஸ்வரனே சகலத்தையும்நிர்மிக்கின்றவன்; அவரைத்தவிர சற்றாகிலும் இல்லை, இது நிச்சய மென்று, சகல ஆசையையும் முற்றும் விட்ட பரம சாந்தன் பந்தத்தை யடையான்.

ஆபத்து வந்தாலும், சம்பத்து வந்தாலும், தெய்வ யெத்தனமென்று திருப்தனாய் ஜிதேந்திரியனாயிருக்கின்றவன், சுகதுக்கங்களிலே யகப்படான்.

சுகதுக்கம், சென்மம், மிருத்து தோன்றினாலுந் தெய்வயெத்தன மென்று மெய்யாக அறிந்து யத்தனமும் ஆயாசமும் மில்லாமற் கருமஞ் செய்தாலுங் கருமபலத்தை யடையான்,

சிந்தையினுலே துக்கம் வருமே யல்லாமல் துக்கத்துக்கு வேறே வர ஏது வில்லை; ஆகையினுல், சிந்தையை விட்டு இச்சையிலே அகப்படாமற் சாந்தனுனவன் திடசுகத்தையடைவன்.

நான் தேகமுமல்ல, எனக்குத்தேகமுமில்லை, என்றறிந்தவன் ஒரு காரியஞ் செய்ததும், செய்யாததும், இரண்டும் நினையாமற் கேவலம் சுகத்தை யடைவான்.

பிரஹ்மாதிஸ்தம்ப பரியந்தம் நானே என்னும் திடநிச்சயாத்மக விர்த்தியையுடையவன் பிரார்த்தி யபிரார்த்தி பலத்திலே அகப்படான்.

வெகுவிதமாய் ஆச்சரியமா யிருக்கின்ற இந்தப்பிரபஞ்சமெல்லா மொன்று மில்லை யென்று பயம் விட்டுப் போயிருக்கின்றவன், வாசனையிலே அகப்படாமற் சுத்தஞான சொரூபனுகவே இருப்பன்.

* தேகமானது சிறிது காலங்கிரியா ரூபமாயிருக்கும்; அதின் பிறகு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்; அதின் பிறகு சிந்தனை செய்யும்; அது யெப்படி யிருந்தாலும் நான் அப்படியிருந்தேன்.

பிரீதியில்லா திருந்தால் ஆத்மாவுக்குச் சத்தாவிருத்தியில்லை; அதிசயமானபடியினுலே அதை அறிந்து யேகாக்கிர சித்தனுய் நானென்றும் அறியாம லிப்படியே யிருக்கின்றேன்.

ஆச்சிரமம், அனுச்சிரமம் இல்லாத தியான நிஷ்டையிலே சித்தத்திலே தாரணையும் முற்றும் விட்டு, ஒரு விகற்பமுமில்லாமல் ஒருத்தனுய்ச் சுகமாய் நானிப்படியே யிருக்கின்றேன்.

சிந்திக்கப்படாத வஸ்துவைச் சிந்திக்கின்றே னென்கின்றவனே சிந்தையுடனே கூடினவன்; அந்த ஆயாச பாவனையை விட்டு நானிப்படியே யிருக்கின்றேன்.

இப்படி எவனுலே அநுபவிக்கப் பட்டதோ, அவனே கிருதார்த்தன்; இப்படிப்பட்ட சுபாவமுண்டானவனே மகாபுத்தியுண்டானவன்.

---

* தேகம்—ஈண்டு அவித்தியா சகித அந்தக்கரண விர்த்தி.

தன் ஐஸ்வரியங் கௌபீன முதலாய், இல்லாததாகையால், தியாகந்தான மிரண்டும் விட்டு நான் யிதரசுகத்தை அடைந்திருக்கின்றேன்.

பார்க்கிறது யெதையாகிலும் பார்க்கட்டும், சிங்நுவை யெதையாகிலு மிச்சிக்கட்டும், சித்தம் யெதையாகிலுஞ் சிந்திக்கட்டும், இதற்கெல்லாம் வேருய், தத்துவத்திலே நான் சுகித்துக் கொண்டு இதரசுகமாயிருக்கின்றேன்.

நான் செய்ய வேண்டிய தொன்றுங் காணே னென்கின்ற நிச்சயத்தினுலே, ஒன்றினு மிச்சையில்லாமல், தனக்குத்தானே வந்ததாகையினுலே, நானென்கின்ற அபிமான மில்லாமல் புசித்துச்சுகமாக விருக்கின்றேன்.

தேகாபிமானமுண்டான யோகி, கருமபந்தத்தினுலே கட்டுப்படுவன்; அப்படி வியோகம் அபியோக மிரண்டு மில்லாமல் நான் சுகமாயிருக்கின்றேன்.

எப்போதும் பந்தமில்லாமலிருக்கின்ற எனக்கு, அருத்தமுமில்லை, அனர்த்தமுமில்லை; நடக்கும்போதும், இருக்கும்போதும் நித்திரை செய்யும் போதும், நான் இதரசுகமா யிருக்கின்றேன்.

போகும்போதும் எனக்கு ஆனியுமில்லை, எத்தனம்பண்ணுகின்றதிலே எனக்குச் சித்தியுமில்லை, ஆகையால் நஷ்டமும் லாபமுமில்லாமலே யிதரசுகமா யிருக்கின்றேன்.

சுகமுதலான ரூபாதிகளுடைய பாவம், விசாரித்துப் பார்த்து அதிலே சுபா சுபங்கள்விட்டு நான் இதர சுகத்தை அடைந்திருக்கின்றேன்.

பாவமெல்லாம் அஞ்ஞான பாவ மென்றறிந்து நித்திரையிலேவிழித்திருக்கின்றுப்போல், சமுசார மில்லாமலே இருக்கின்றேன்.

தானமேது, சினேகிதாளேது, விஷயமேது, சாஸ்திரமேது, விஞ்ஞானமேது, இதுகளுடைய மகத்துவ மெல்லாமறிந்து வாஞ்சைவிட்ட யெனக்கு.

சாக்ஷி புருஷனுய்ப் பரமாத்மாவான ஈஸ்வரனையறியும் போது; பந்தமோக்ஷமிரண்டு மில்லாதே போயிற்று; முக்திக் [illegible]கச் சிந்தனை ஏதுக்கு?

உள்ளே ஒருவிகற்பமுமில்லாமல், வெளியிலே இதர இச்சையாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றவனுடைய சுபாவத்தை, அப்படிப்பட்டவன் அறிவானே யல்லாமல் பின்னையொருத்தன் அறியமாட்டான்.

உள்ளபடி மகாத்மாவினுடைய தத்துவ உபதேசத்தினலே தத்துவ புத்தியுண்டானவனைக் கிருதார்த்தனவன்; தானாக ஜீவ பரியந்தம் விசாரித்தாலும் அறியமாட்டான்.

விஷயத்தை விட்டதே மோக்ஷம்; விஷயத்திற்கூடுகின்றதே பந்தம்; இதுவே விசேஷ ஞானம், இதிலே உனக்கு யெப்படித் தோன்றிற்றோ, அப்படியே செய்.

நன்றாகப் பேசுகின்றவன், பிரக்ஞை யுண்டானவன், நன்றாக உத்தியோகம் செய்கின்றவன், இப்படிக்கொத்தவனை ஆமைபோலவும், பேயன் போலவும், இப்படிச் செய்யும் தத்துவ ஞானம், அவனைப் பிராகிருதாள் தங்களிலே கூட்டார்கள்.

நீ சரீரமுமல்ல; உனக்குச்சரீரமுமில்லை; நீ கருத்தாவுமல்ல, போக்தாவுமல்ல ; நீ விசுவசாக்ஷி ; நீ சித்துரூபன் ; ஆசையில்லாமற் சுகமாயிரு.

இராகத்துவேஷம், மனோதர்மம்; உனக்கு மனதுமில்லை; விகற்பமுமில்லை; நீ போதசொரூபன்; ஆகையால் விகாரமில்லாத சுகத்தை அடை.

பூதங்களிலே தானிருக்கின்றேனென்றும், தன்னிடத்திற் பூதங்களிருக்கிறதென்று மறிந்து, அகங்காரமும் மமதையும் விட்டு சுகத்தை யடையவும்.

சமுத்திரத்திற் தோன்றும் திவலைகள்போல் எந்தவஸ்துவிலே இந்த ஜகத்துத்தோன்றிற்றோ அந்த வஸ்துவே நீ; நீயே ஞானசொரூபன்; இதுவே சத்தியம்; உன்மனதிலே தாபத்தை விட்டு விடு.

தகப்பனே! நன்றாகத்திரிவித கரணத்திலும் விசுவாசம் வை; இதிற் சமுசயமில்லை; நீ சின்மாத்திர சொரூபன்; பகவந்தனன்; நீ மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆத்மா.

சரீரங் குணங்களோடு கூடினது; வருகிறதும் போகிறது மாயிருக்கும்; ஆத்மா போக்குவருத்தற்றது; இதிலே ஏன்விசாரப்படவேண்டும்? தேகங் கற்பாந்திரமா இருக்கட்டும், அல்லது இப்போதே போகட்டும், சின்மாத்திர சொரூபமாயிருக்கின்ற உனக்கு ஆனிலாபமில்லை.

ஆனந்த சமுத்திரமாயிருக்கப்பட்ட உன்னிடத்திலே, ஜகத்தென்கின்ற அலையுண்டானாலும் லயமுண்டானாலும், உனக்கு ஆனிலாப மில்லாமலே இருப்பாய்.

தகப்பனே! சின்மாத்திர சொரூபமாயிருக்கின்ற உனக்கு, ஜகத்துச்சின்மாத்திர சொரூபமே யல்லாமல் வேறல்ல; இப்படிப்பட்ட உனக்கு, வற்சிதம் அவற்சிதம் யெப்படி வரப்போகிறது?

ஒருத்தனாய், அவ்வியனாய், சாந்தனாய், சிதாகாசமாயிருக்கின்ற உனக்குச் சென்மமுமில்லை, கருமமுமில்லை, அகங்காரமுமில்லை.

நீயெதைக் கண்டாலு மதிலே நீயொருத்தனே தோன்றுகின்றாயல்லாமல், உன்னைத்தவிர எதுவும் இல்லை. சொர்னத்தைத்தவிரப் பூஷணம் வேறல்லாததுபோல.

இவனவனைது இதுவென்கின்ற விகாரமெல்லாம் விட்டுச் சகலமும் ஆத்மாவே யென்கின்ற நிச்சயத்தினாலே சங்கற்ப தேசில்லாமற் சுகமாயிரு.

உன்னுடைய அஞ்ஞானத்தினாலே ஜகத்துண்டாயிற்று; பரமார்த்தனாக நீயொருத்தனே சஞ்சரி; ஆகையால், சமுசாரியும் அசமுசாரியும் நீயொருத்தனே.

இந்தப் பிரபஞ்சம் பிரமை மாத்திரமே யல்லாமல் வேறொன்றுங் காணேன்; ஆகையால், நீயொருவாசனை யோடுங் கூடாமற் சின்மாத்திரமாய்ச் சுகமாயிரு.

தம்பி! நீயொருத்தனே சமுசாரமென்கின்ற சமுத்திரத்திலே முன்னு மிருக்கின்றாய் இப்போது மிருக்கின்றாய் இனிமேலுமிருக்கப் போகின்றாயாகையால் உனக்கு பந்தமோக்ஷங்களே யில்லை; நீ கிருத கிருத்தியனே|சரி.

சின்மயமா யிருக்கின்ற சித்தம் சங்கற்பங்களினாலே அலைப் பிக்காமல், அகங்காரம் விட்டு ஆனந்த சொரூபமாய்ச் சுகமாக யிரு.

நீ யெச்சரிக்கையாயிரு ஒன்றும் மனதிலே நினையாதே; சத் தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன், நீயே ஆத்ம சொரூபம்; நீயே முக் தன்; இனி அறிகின்ற தென்ன ?

தகப்பனே! தினந்தோறும் நானாசாஸ்திரம் பார்த்தாலும், கேட்டாலும், சொன்னாலும், உனக்குச் சாந்தி வரப்போகிறதி ல்லை; ஆனபடியால், மனதிலே நினைக்கின்றது மறந்தாலொழிய, சித்தத்திலே இச்சையானது விட்டு நிர்மல ஞானியாக யிருந்துக் கொண்டு கர்மஞ்செய்தாலும், யோகத்திலே யிருந்தாலும், சமா தியிலே யிருந்தாலும் நல்லது.

ஆயாசத்தினா லுண்டாகும் துக்கம் சகலமும் இராகவச மாயிருக்கும்; இதை மூடன் அறியான்; விவேகியானவன் ஆயா சமில்லாமல் நாசமில்லாத பதத்தை யடைவான்.

நிமிஷா நிமிஷமானாலும் வியாபாரம் விட்டு துக்கமில்லாம லெவனிருக்கின்றானோ அவனுக்குச் சுகமுண்டு; வியாபாரத்துட னேகூடினவனுக்கு ஒருக்காலுஞ் சுகமில்லை.

இது செய்தேன் செய்ய வில்லை யென்கின்றதே தொந்தம் இது எப்போது மனதிலே இல்லாமற் போயிற்றோ, அப்போது அந்தமனதுக்குத் தருமாதரும கருமமோக்ஷங்களுமில்லை.

விரக்தன் விஷயங்களுடனே கூடான்; ராகியானவன் விஷ யங்களைப் போகிப்பான்; பந்த மோக்ஷமிரண்டு மில்லாதவன் ராகியுமல்ல விரக்தனு மல்ல.

தள்ளுகிறதிலும் கிரகிக்கிறத்திலும், நினைவு எம்மட்டும் இருக்குமோ, அம்மட்டும் ஞானத்திற்கு ஆனியுண்டு; அதுவே சமுசார விருக்ஷத்திற்கு முளை.

பிரவிர்த்திகளிலே ராகாதிகளுண்டாம் அதையறிந்து சிசு போலே தொந்தங்களில்லாமற் சுகமாயிரு.

ராகமுண்டானவன் துக்கநிவர்த்திககாக சமுசாரம் விட வேண்டுமென்று நினைப்பான்; ராகமில்லாதவன் துக்கமில்லாமலே யிருந்து சமுசாரம் விடவேண்டுமென்கின்ற நினைவேயடைவான்

தேகத்திலேயும், மோக்ஷத்திலேயும் யானெனதென்கிற மமத்துவ மிருக்கின்றவன் யோகியுமல்ல, ஞானியுமல்ல, அவன் பின்னும் துக்கமும் பந்தமு முண்டானவன்.

அரி யர பிரமாதிகளுனக்கு உபதேசங் கொடுத்தாலும், உன்மனதிலே சகலமும் மறவாதேபோனு லுனக்கு லாபமில்லை.

திருப்தியடைந்தவன், இந்திரிய செயமுண்டானவன், ஆசையில்லாத தத்துவசமனன், ஏகாங்கியாய் யாதொருத்த னிருக்கின்றானோ, அந்த ஞானி ஒருத்தருக்கு மெட்டப்படாத யோக ஞான பலத்தை யடைவான்.

இந்த ஜகத்திலே தத்துவ ஞானியானவன், விஞ்ஞானனந் தத்திலே சற்றாகிலுந் துக்கத்தை யடையான்; அப்படிப்பட்ட ஒருத்தனாலே, இந்தப் பிரமாண்ட மண்டலம் பூரணமாக விருக்கின்றது.

ஆத்மராமனு யிருக்கின்றவனை விஷய சுகஞ் சந்தோஷிப்பிக்கமாட்டாது; அது எப்படி யென்றால், நல்ல கொழுந்துகள் தின்கின்ற யானையை, வேப்பங் கொழுந்துகள் சந்தோஷிக்கப் பண்ணமாட்டாதது போல.

அடையப்பட்ட போகங்களிலேயும், அடையப் படாத போகங்களிலேயும், எவன் ஆசத்தியில்லாம லிருக்கின்றானோ, அவனே இந்த ஜகத்திலே கிடையாதவன்.

சமுசாரியானவன் எப்படி போகம் எப்போ வருமென்று இச்சித்திருப்பானோ, அப்படியே முமூட்சு மோக்ஷ மெப்போ வருமென்று இச்சிப்பன்.

போக மோக்ஷ மிரண்டிலு மிச்சையில்லாதவனே சாக்ஷாத் காரமான பிரஹ்மம்; அவனே மகாத்மா.

தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களிலும், ஜீவத்துவத்திலும் மிருத்தியுத்துவத்திலும், கிரகிக்கிறதிலும், விடுகிறதிலும் இச்சையில்லாமல் எந்தத் தயிரியபுருஷனிருக்கின்றானோ, அவன் இந்த லோகத்திலே கிடையாதவன்.

இந்த விசுவமெல்லாம் லயமானாலும், சந்தோஷமில்லாமல், றைந்திருந்தாற் றுக்கமு மில்லாமல், இப்படி மகாசுகத்தை

அடைந்த தீரன், ஒருத்தனாகவே சஞ்சரிப்பன்; அப்படிப்பட்ட ஞானத்திலே கிருதார்த்தன் ஆசையில்லாத புருஷன்; புத்திவிகற்பமெல்லாம் விட்டுப் பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், கிராணமறியும்போதும், ரசனையறியும் போதும், ஊறுகின்றதறியும்போதும், எதார்த்த சுகத்தை அடைந்தே யிருப்பன்.

சமுசார சாகரத்தைக் கடந்திருக்கின்ற யோகிக்கு, விரக்தியுமில்லை, சந்தோஷமு மில்லை, இந்திரியப் பிரவிர்த்தியுமில்லை, திருஷ்டியுமில்லை.

நித்திரையுமில்லை, சாக்கிரமுமில்லை, கண் மூடுகின்றது மில்லை, திறக்கின்றது மில்லை; ஓகோ! இப்படிப்பட்ட வவஸ்தை முத்தி சேதனனுக்கே சொல்லும்

ஒருத்தனை நிந்திக்கிறதுமில்லை, புகழ்கிறது மில்லை, சந்தோஷமுமில்லை, கோபமுமில்லை, கொடுக்கிறது மில்லை, வாங்குகிறது மில்லை, இப்படி யொன்றிலும் ஆசையில்லாதவன் ஜீவன் முக்தன்.

ஜீவன் முக்தனை மகாத்துமா, பிரியவஸ்துவிலே சந்தோஷியான்; மிருத்து கிட்ட வந்தாலுங் கலக்கப்படான்; எப்போதும் யெதார்த்தமாகவே யிருப்பன்.

சர்வத்திர சமதிருஷ்டியுண்டான தீரனுக்கு, புருஷனிடத்திலும் ஸ்திரீயினிடத்திலும், சுகதுக்கம், ஆபத்துச் சம்பத்துகளினும், ஏற்றத்தாழ்ச்சி யில்லாமற் சுகமாக இருப்பன்.

சமுசார ஜீரணமான புருஷனுக்கு இமிசையுமில்லை, தயையுமில்லை, கிருபையு மில்லை, ஈனத்துவமுமில்லை, சந்தோஷமுமில்லை. துக்கமுமில்லை.

சித்தமெதிலுங்கூடாத சிற்சொரூபன் விஷயமுண்டானவனுமல்ல, இல்லாதவனுமல்ல, பெத்தனுமல்ல, முத்தனுமல்ல, பிராப்தியானதிற் சந்தோஷமுமில்லை துக்கமுமில்லை.

சமாதான மில்லாமற் சூனியசித்தனான புருஷன் மோக்ஷம் வந்து முன்னே நின்றாலு மறியான்.

மோகம், அகங்கார மில்லாமற் சகலத்தையும் விட்டுவிட்ட யோகீஸ்வரன், ஏது செய்தாலு மதின் பலத்தை யடையான்.

மனதில்லாதவனுய், மோகஞ் சொற்பன செடத்துவமில்லா தவனு யொவ்வொரு மகா புருஷன் மஹாத்மத்தை யறிந்து லோகத்திலே சஞ்சரிப்பன்.

எவனுக்கு எந்தமட்டில் ஞான முதயமாகிறதோ, அவ்வள வுக்குப் பிரமை சொற்பனம்போலே பிரமிக்கச்செய்யும்; அப்ப டிப்பட்ட கேவல சுக சொரூபமாய்ச் சாந்தமா யிருக்கின்றதே இதற்கு நமஸ்காரம்.

சகல பதார்த்தங்களேயு மாற்சித்துத் தனக்கு வேண்டிய போகங்களேயெல்லா மநுபவித்தும், புத்திவந்தனுனவன் சீக்கிர மாக அவைகளேவிட்டு நீங்கினுலன்றி சுகங்காண மாட்டான்.

சமுசார மென்கின்ற கோடைகாலத்து வெய்யலிலே தெத்த மானவனுக்கு, எந்தவிதத்திலேயுஞ் சமமென்கின்ற அமிர்தவருஷத்தினுலே நனேத்தாலொழியக் குளிராமை பொருந் திச்சுகத்தை யடையமாட்டான்.

ஜகத்து, பாவனே மாத்திரமே யல்லாமல் பரமார்த்தமாக மற் றென்றையுங் காணேன்; பாவாபாவ மெப்போதும் விவேகித் தறிகிறவன் சுபாவமடைவன்; ஆத்மபதத்தை அடைந்தவனுக்கு அது தூரமுமல்ல, சமீபமுமல்ல; நிர்விகற்பம், நிராயாசம், நிரா காரம், நிரஞ்சனமாக இருக்கும்.

மோகத்தை மாத்திரம் விட்டுச் சொரூப வாசனேயடைந்த புத்திவந்தன், சமுசயந்தீர்ந்த தெளிவிலே சற்றுகினுந் துக்க மடையான்.

இந்த ஜகத்துகற்பனு மாத்திரம்; ஆத்மா நித்தியமுக்த னென்றறிந்த தீரன், சமுசயமில்லாதவனுகையால், குழந்தை போலும் ஒன்றுலும் பற்றுதலில்லே.

தானேபிரஹ்ம மென்றறிந்து, உண்டானதும் இல்லாதது மாகிய இரண்டுங் கற்பிதமென்று நிச்சயித்து, நிஷ்காமனுயிருக் கின்றவனுக்கு, அறிகிறது மில்லே, சொல்லுகிறது மில்லே, கிரி யையுமில்லே.

இது நான், இதுநானல்ல வென்கின்ற விகற்ப மில்லாமல் சகலமும் பிரஹ்மமே யென்னும் நிச்சயத்தினுலே உத்தமமான யோகி சும்மாயிருப்பன்.

உபசாந்த முண்டான யோகீசுரனுக்கு, விக்ஷேபமுமில்லை, விரக்தியுமில்லை, தெளிவுமில்லை, மூடமுமில்லை, சுகமுமில்லை, துக்கமுமில்லை.

தன்னுடைய ராச்சியத்திலும், பிக்ஷாவிர்த்தியிலும், செல்வத்திலும், வறுமையிலும், புகழ்ச்சியிலும், இகழ்ச்சியிலும், சனங்களிலும், வனத்திலும், நிர்விகற்பமான யோகீசுரன் அசங்கமாகவேயிருப்பன்.

தொந்தங்களில்லாத யோகிக்கு தருமமேது? அதர்ம்மமேது? காமமேது? விகற்ப மேது? இது லபித்தது இது லபிக்கவில்லை யென்கிறதேது?

செய்ய வேண்டிய காரியமுமில்லை; மனதுக்கு இஷ்டமான காரியமு மில்லை; சுயேற்சையாக, சொப்பிரயோசனத்தோடும் ஜீவனஞ் செய்துக்கொண்டு ஜீவன் முக்தனானயோகி சிற்சொருபமாகவிருப்பன்.

சாந்தமாய் சகல சங்கற்பங்களும் தூரிசறவிடுத்த யோகீசுரனுக்குப் பிரபஞ்சமேது? மோகப்பிராந்தியேது? தியானமேது? முக்தியேது?

பிரஹ்மத்தைப் பார்க்கின்ற மனதுண்டானவனுக்கு, நானே பிரஹ்மமென்று சிந்திக்கலாம். இவ்வண்ணமே வஸ்துவைக் காணுத நிர்மல மனதுண்டானவன் எதை சிந்திக்கப்போகிறான்?

ஆத்மவிட்க்ஷேபமுண்டானவன் சரீரமும் மனதும் நிரோதனஞ் செய்ய வேண்டும்; * தயிரியமுண்டான புருஷனுக்குச் சாதிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை, விட்க்ஷேபமுமில்லை.

தயிரிய புருஷன் லோக விருத்தமாய் லோகத்தார் போல் சஞ்சரிப்பன், அதற்குள்ளானவனல்ல; அவனுக்குச் :சமாதியுமில்லை, விட்க்ஷேபமுமில்லை.

பாவா பாவ மறியாமல் ஒரு வாசனையோடுங் கூடாமலிருக்கின்ற யோகி, லோக திருஷ்டிக்கு கருமஞ்செய்தாலுஞ் செய்தவனல்ல

* தயிரியம் = அபரோட்சாநுபவம்.

தயிரிய புருஷனுக்குப் பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளிலே * ஆக்கிரகமில்லை; வேண்டியதை செய்துக்கொண்டு ஒன்றிலும் பற்றில்லாமற் சுகமாயிருப்பன்.

விவேகியானவன் சகலவாசனைகளி னின்றும் விடுபட்டு, பாவமில்லாமல், முத்தியிற் பந்தமுடையவனாய், சுகமாகயிருந்துகொண்டு காற்றிலகப்பட்ட உலர்ந்த சருகுபோல் சமுசாரமென்கின்ற வாயுவினாலே சஞ்சரிப்பன்.

சமுசாரதுக்கங்களாயிரம் வந்தாலும், சம்பந்தங்கள் வந்தாலும், சுக துக்கங்கள் தோன்றும லெப்போதுஞ் சாந்த சித்தமுண்டானவன், விதேகி போலே பிரகாசிப்பன்.

மனது சாந்தமடைந்து ஆத்மராமனாய்த் தயிரிய புருஷனைமகாத்மா சாகிறதும் பிழைக்கிறது மிரண்டு மில்லாமலிருப்பன்.

எதார்த்தமாக சூனிய சித்தனாய், இச்சையில்லாத தயிரிய புருஷன் எதைச் செய்தாலும், அஞ்ஞானி போலே மானவமானத்திலே கட்டுப்படான்.

சகல கருமங்களையுஞ் சரீரம் செய்கின்றது; சுத்த சொரூபனாயிருக்கின்ற நான், ஒருகருமமுஞ் செய்யவில்லை யென்கின்ற ஞானி, சகல கருமங்களும் செய்துஞ் செய்யாதவனே.

மூடன், எந்த விதி கருமங்களை செய்தாலும் பெத்தனேயல்லாமற் கிருத கிருத்தியனாகமாட்டான்; ஜீவன் முக்தன் எந்தக்கருமஞ் செய்தாலுஞ் சுகானுபவியாய் கிருத கிருத்தியனாகவேயிருப்பன்.

புத்திவந்தனானவன், நானாவிகாரம் விட்டுக் கலக்க மில்லாமல் ஒன்று நினையாமல், தன்மயமாய் வேறே யொன்றறியாமற் சும்மாயிருப்பன்.

சமாதியுமில்லை, விட்சேபமுமில்லை, தான் முமுக்ஷுவுமல்ல, அன்னியனுமல்ல; கற்பனை, விருத்தி, நாசங்களுண்டானாலும், அகர்த்தாவானவன் எப்போதும் மகாத்மாவாகவே இருப்பன்.

---

* ஆக்கிரகம் = அகங்காரம்.

உள்ளே அகங்காரத்துடனே இருக்கின்றவன், கருமஞ் செய்யாதிருந்தாலுஞ் செய்தவனே; அகங்கார மில்லாத தீரன், செய்துஞ் செய்யாதவனே.

முக்தனான புருஷனுடைய சித்தங்கலங்காது, அசையாது, சந்தோஷப்படாது, சமுசயமிராது, ஒரு கருமமுஞ் செய்யாது.

தியானியாது, சேஷ்டை செய்யாது, சிற்சொரூபமான சித்தம் எதற்காகச் சேஷ்டை செய்கின்றது? எது நிமித்தியந்தியானஞ் செய்கின்றது?

மூடனானவன் தத்துவத்தைக் கேட்டு மூடபாவத்தையே யடைவன்; விவேகியானவன் சமுசய முண்டானாலும், எதார்த்தமாகவே யிருப்பானே யல்லாமல், மூடன்போல் போகான்.

மூடரானபேர், யேகாக்கிர சித்தமும், வாயுநிரோதமும், அப்பியாசமென்று செய்வார்கள்; தீர புரஷனானவன் ஒரு கருமமும் செய்யான்; நித்திரையிலே சொற்பன சேஷ்டைபோல் இருப்பன்.

மூடனானவன், எத்தனஞ் செய்தாலும், செய்யாதிருந்தாலும், முக்தியடைய மாட்டான்; பிரக்ஞையுண்டானவன் தத்துவநிச்சயத்தினாலே மோக்ஷத்தை யடைவான்.

நிர்மலமாய், பரிபூரண மாத்திர நிட்பிரபஞ்சனாய், பிரிய சொரூபனாய், ஆனந்தனாய், நிராமயனாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றபரமாத்மாவை, மூடாளானபேர் அப்பியாசஞ்செய்தும் அறியமாட்டார்கள்.

அப்பியாசரூபமான கருமத்தினாலே மூடனானவன் மோக்ஷமடைய மாட்டான்; விவேகியானவன் ஞானமாத்திரத்தினாலே கிரியை யில்லாமல் முக்தியை யடைவான்.

பிரஹ்மத்தை யடைகின்றேனென்று மூடனானவன் நினைத்து அடைய மாட்டான்; தீரனான புருஷனானவன், நினையாமலே பிரஹ்மசொரூபத்தை யடைவான்.

அகங்கார யுக்தமான ஜெனங்களாச்சரிய மில்லாமலே சமுசார விருக்ஷத்தை விர்த்தி செய்வார்கள்; புத்திவந்தனானவ

சமுசாரம் முற்றுந் துக்கமானபடியினுலே, அதினுடைய மூல த்தை விவேகமென்கின்ற கோடாலியாலே வெட்டிப்போடுவான்.

மூடனுனவன் எத்தனை நியமஞ்செய்தாலும், சாந்தியடைய மாட்டான்; தீரபுருஷனுனவன் தத்துவ நிச்சயஞ்செய்து சகலத் தையு மறிந்து எப்போதுஞ் சாந்தனுகவே யிருப்பன்.

பாகிய திருஷ்டியினுலே பிரமத்தைப் பார்ப்போ மென்கிற வனுடைய எத்தனம், விருதா எத்தனம்; அதை விஞ்ஞ னியா யிருக்கின்ற பேர்கள் கைப்பிடியார்கள்; தன்னை அவ்வியய னுகவே யெப்போதும் பார்ப்பன்.

மூடனுனவன் சரீரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததினு லே தத்துவயோகத்தை யடையமாட்டான்; தீரனுக்குக் கிரியை விட்டு விட்டதே மனேநிரோதம்.

ஒருத்தன் மனதிலே என்நேரமும் பாவனைசெய்வன், மற்றெருத்தன் பாவனை செய்யாதிருப்பன், இந்த விரண்டும் விட்டவனே முக்தி சுகத்தையடைவன்.

கேவலம் அசுத்தமான தொய்தத்தைப் புத்தியீனர் பாவ னைசெய்வார்கள்; அப்படி சீவன் பரியந்தம் பாவனை செய்தாலும் முக்தி அடையமாட்டார்கள்.

மோக்ஷ இச்சை யுண்டானவனுக்கு, புத்திசாலம்பமாக விருக்கும்; நித்திய முக்தனுன நிஷ்காமனுக்குப் புத்தி நிராலம் பமாகவிருக்கும்; விஷய மென்கின்ற காட்டைப்பார்த்துச்சனங் கள்பயந்து, விஷயநிரோத மாகிறதற்கு ஞானத்தைச் சரண மடைந்தார்கள்.

நிர்வாசனை என்கின்ற சிங்கத்தைப்பார்த்து, விஷயமென்கி ன்ற யானை நிர்வகிக்க மாட்டாமற் பயந்தோடிப்போம்.

சமுசயந்தீர்ந்து யுக்த சித்தனுனவன் முக்தித் திசையைய டைந்து சந்தோஷிப்பன்; பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், பரிசமறியும்போதும், ஆக்கிராணமறியும்போதும், ரசனையறியும் போதும் பிராப்தியானதைக்கொண்டு சுகமாயிருப்பன்.

புத்திவந்தனனவன் வஸ்துவைச்சிரவணஞ்செய்த மாத்திரத்தினலே அவ்வஸ்துவே தானென்னும் நிச்சயத்துடன் இருப்பான்; இது ஆசாரம் அனசார மென்றும் பாரான்.

எப்போது யென்னசெய்யவேண்டுமோ, அப்போதே சுபபலம் லபித்தாலுஞ் செய்துவிடுவன்; சிசுக்களைப்போல்.

தனக்கெப்போதுங் கருத்தத்வ, போக்தத்துவங்களில்லையென்றறிந்த புத்திவந்தனனவனுக்கு, சகலசித்த விருத்திகளும் அந்தக்ஷணமே நாசமடையும்.

ஆசையில்லாமல் விஞ்ஞானநிதியா யிருக்கின்றவனுடைய புத்தி * சவுமியமாக விருக்கும்; ஆசையுண்டான மூடனுடைய புத்தி யெப்போதுங் குரூரமாயிருக்கும்.

அத்தியந்தபோக மநுபவித்தாலும், குகையிலே சஞ்சரித்தாலும், கற்பனையில்லாத யெதீசுரனுக்குப் பந்தமுக்தி இல்லை.

தயிரியவந்தனன புருஷன், தெய்வத்தை, சோஸ்திரியாளை, தீர்த்தத்தை, இராஜாவை, ஸ்திரீகளைப்பார்த்துத் தோத்திரஞ் செய்தும், ஒன்றோடுங் கூடாமலிருப்பன்.

யோகீசுரனனவன் புத்திர களத்திராள், தன்னுடையகோத்திரவர்க்கம், தன்னை சேவித்தபேரெல்லாரும், அவன் பேயனென்று துரத்திவிட்டாலும் விசாரத்தையடையான்.

திருத்தியடைந்ததினலே சந்தோஷமுமில்லை, துக்கம்வந்தபோது துக்கமில்லாமலும் இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிய திருஷ்டியுண்டான புருஷனை, தம்பி! அப்படிப்பட்டபேரே அறிவார்கள்.

தயிரியனன புருஷன், சகசமாக நிராகாரியாய், சூனியாகாரியாய், அவிகாரியாய், நிராமயனக விருக்கின்றான்; ஆகையால், சமுசார கிருத்திய மொன்றுஞ் செய்யப்போகான்; மூடபாவமுண்டானவன், கருமங்களைச் செய்யாதிருந்தாலுஞ் செய்தவனே.

சிற்சொரூபமாக விருக்கின்றவன், செய்யாமலிருந்தும் லோகத்தார்போல வியாகூலமில்லை.

---

* சௌமியம் - சாந்தம்.

சாந்த புருஷனானவன், சகலவியவகாரத்திலுமிருந்தாலும், சுகமே அநுபவிப்பன்; சுகமாகவே வருவன்; சுகமாகவே போவன்; சுகமாகவே படுத்துக்கொள்வன்; சுகமாகவே பேசுவன்; சுகமாகவே அநுபவிப்பன்.

விவேக புருஷனானவன், லோகத்தார்போலத் துக்கத்தையடையான்; மனதிலே சலனமில்லாமல் நிறைந்த சமுத்திரம் போல விருப்பன்.

மூடனுக்கு நிவிர்த்திவந்தாலும், அவன் பிரவிர்த்தி மார்க்கமே போவன்; நிர்மலசித்தமுண்டானவனுக்குப் பிரவிர்த்தியுண்டானாலும் அவன் நிவிர்த்திமார்க்கமே போவன்.

மூடனானவன் வைராக்கியம் கொண்டிருப்பன்; சரீரமில்லாமற் போகிறவிடத்தில் ராகமெங்கே? மூடனுக்குப் பாவனை பாவிக்கின்றவிடத்தில் அந்தத் திருஷ்டி தெளிவுக்கு வாராது; ஞான புருஷனுக்குப் பாவிக்கத்தக்க பாவனை, நிர்மலமாகச் சூனிய திருஷ்டியாம்.

குழந்தைபோலச் சகலத்திலும் நிஷ்காமனாயிருக்கின்ற முனீசுரன் சகல கருமங்களையுஞ்செய்தாலும் ஒருகருமத்தையு மடையான்; சகலபாவங்களிலும் சமத்துவமாயிருக்கின்ற மகாத்துமா, ஆத்மஞானத்தினால், பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், ஆக்கிராணிக்கும்போதும், பரிசமறியும்போதும், சூனியசித்தனாய்ச் சுகமே யநுபவிப்பன்.

ஆகாசம்போல எப்போதும் நிர்விகற்பமாயிருக்கின்ற தீர புருஷனுக்கு மறப்பெங்கே? சாதிக்கப்பட்டதெங்கே? சாதனை யெங்கே?

பாமமாய், ஆநந்த ரூபத்திலேயிருந்தும், பிரவிருத்தியில்லாத விவேகிக்கு, பந்த மோக்ஷங்களில்லை; அநுஷ விஷாதமுமில்லை?

இடைவிடாமல், குரூரமாகாமல் யாதொருத்தனுக்குச் சமாதி அப்பியாசமிருக்கிறதோ அவனே சலனமில்லாத நிச்சல சொரூபன்; அவனே பூரணன், அவனே ஆப்தசன்னியாசி.

ஐயா! வெகு பாவவிசேஷ முடையானுக்கு, எதற்குச் சொல்லவேண்டும்? ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்த மாகாத்மா, போகமோக்ஷங்களிலே * காங்கிஷையான்; எல்லாவற்றிலும் நிரஞ்சனனுகவே யிருப்பன்.

துவைதமாயிருக்கின்ற மகதாதி ஜகத்து, சின்மாத்திர சொரூபமாக விசிரிம்பித்திருக்கிறது; அதை விட்டுச் சுகபோத சொரூபமாயிருக்கின்ற மகாத்மாவுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்று மில்லை.

இந்தப்பிரபஞ்சம் பிராந்தி மாத்திரம்; பிராந்தியை விட்டு விட்டால் ஒன்று மில்லை யென்றறிந்த சிற்சொரூபன், சுபாவமாகச் சாந்தியை யடைவான்.

ஆபாசமாக விருக்கின்ற திருசியத்தைப் பாராமல் விமல போத சொரூபமா யிருக்கின்றவனுக்கு விதிநிஷேதமுமில்லை, சாந்தியு மில்லை, ராக விகாரங்களுமில்லை.

புத்தி வந்தனுன மகாத்துமா, புத்திகற்பிதமான சம்சாரம் மாயாமய மாத்திரமென்றறிந்து மோகம், அகங்காரம், ஆசை முதலானவற்றை விடுத்துச் சுகமாயிருப்பன்.

நாசமில்லாத ஆத்மஞானி விசுவமாயறிதல் மாயை அகங் காரத்துவ முதலானவையில்லாமலிருப்பன்.

மகாத்துமாவா யிருக்கின்ற புருஷன், க்ஷணமாத்திரமானு லும் ஆத்ம விரோதமான கருமங்கள்செய்யான்; விருதாக்கதைகள் நிஸ்ஸாரமென்றறிந்து வாசிக்கான்.

மூடனுனவன், தத்துவத்தைச் சிரவணம் பண்ணினுலும், அதன் விசேஷத்தை யறியமாட்டாமல், விஷயங்களுடனேகூடி, மூடத்துவமே அடைவன்; ஞானத்தினுலே விடுபட்ட கன்ம முண்டானவன், லோகத்தார் போலத் தானுங்கருமஞ் செய்வான்; பலனிச்சியான்; ஒன்றுஞ் சொல்லப்போகான்.

சற்றும் மனதிலே கலக்கமில்லாமல் நிர்விகற்பமா யிருக்கின்ற மகாத்துமாவுக்கு, இருட்டு மில்லை, வெளிச்சமுமில்லை, லயமுமில்லை, பின்னையொன்று மில்லை

---

* காங்கிஷையான் = இச்சியான்.

அநிர்வாச்சியமா யிருக்கின்ற சுபாவமான யோகிக்குத் தயிரியமுமில்லை, விவேகமுமில்லை, பயமுமில்லை.

யோகதிருஷ்டியினாலே கருமபலத்தை அடையாதவனுக்குச் சுவர்க்கமுமில்லை, நரகமுமில்லை, ஜீவன் முக்தியுமில்லை.

சாந்தி யென்கின்ற அமிர்தத்தினால் திருப்தியடைந்த தயிரிய புருஷனுக்கு, லாபாலாபங்களிலே அநுஷவிஷாதங்களில்லை.

நிஷ்காமனாய்ச் சந்தோஷத்தை யடைந்த முனீசுரன், சாந்தனைப்பார்த்து பூஜிக்கின்றது மில்லை, குரூரனைப்பார்த்து நிந்திக்கின்றது மில்லை, சுகதுக்கங்களில் சமனாய் ஒருகிரியையும் பண்ணாதிருப்பன்.

தயிரிய புருஷனானவன், சம்சாரம் விட்டால், தன்னைப் பார்க்கிறதுமில்லை, சந்தோஷ துக்க தோஷங்களிலே விடுபட்டுப் பிழைத்தவனுமல்ல, செத்தவனு மல்ல.

ஆசையில்லாமற் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மகாத்மாவுக்குப் புத்திராதிகளிலே சிநேகமுமில்லை, விஷயங்களிலே இச்சையுமில்லை.

தயிரிய புருஷனானவன் எங்குஞ் சுகமாயிருப்பன்; பதிதனைப்போலேயு மிருப்பன்; யதேச்சையாகச் சஞ்சரிப்பன்; சயனாதி சுகனாதி சுகங்களிலே ஆசக்தி செய்யான்.

சோபமான இடத்திற் சேர்ந்து ஒரு விஷயமும் அறியாம லிருக்கையில் சரீரமுண்டானாலும், லயமானாலும், அந்த மகாத்மாவுக்கு அந்தச் சிந்தையில்லை.

சாந்தனாய், அன்னிய மில்லாமல், இதர விச்சை சஞ்சாரியாய், தொந்த ரகிதனாய்ச் சகல பூதங்களினும் ஆசக்தியில்லாமல் மகாத்மாவான யோகியானவன் ரமிப்பான்.

சிதானந்த சொரூபமா யிருக்கின்ற மகாத்மா, பொன்னும் ஓடுஞ் சமமாக வெண்ணி மமத்துவமில்லாமல் இருதயக்கிரந்தி யறுத்துப்போட்டு, இராசத தாமதங்களில்லாமற் சுகமாயிருப்பன்.

எப்போது முக்தாத்மாவாகித் திருப்தியடைந்த மகாத்மா வுக்கு, ஒன்றிலே அவதானமுமில்லை, வாசனையுமில்லை, அவனுக்கு இணை லோகத்திலே யொருத்தருமே யில்லை.

அறிந்து மறியாதிருப்பன்; பார்த்தும் பாராதிருப்பன், சொல்லியுஞ் சொல்லாதிருப்பன்; இப்படிப்பட்ட நிர்வாசனை யுண்டானவனுக்கு இணை யொருத்தரு மில்லை.

பிச்சைக்காரனானாலும், இராஜாவானாலும், நிஷ்காமனாயிருக் கின்றவன் பிரகாசிப்பன்; பாவங்களிலே கூடாத புத்தி யாதொ ருத்தனுக்குண்டாகிறதோ அது சுகவேதுவாம்.

சகசமாகக் கிருதார்த்தனான யோகீசுரனுக்குத் தத்துவநிச் சயார்த்தம் விஸ்தாரமு மல்ல, கொஞ்சமு மல்ல.

துக்கத்தை யடையாமல் நிராசையுடைத்தானவனாய், ஆத் மசொரூபத்திலே திருப்தியடைந்தவனது, அந்தயோகரூபமான சுவாநுபவத்துக்குச் சமம் ஒன்று மில்லை.

சுழுத்தியிலிருந்துஞ் சுழுத்தியடையான்; சொப்பனத்திலி ருந்துஞ் சொப்பனமடையான்; சாக்கிரத்திலிருந்துஞ் சாக்கிரம டையான்; இப்படித் திருப்தியடைந்த தயிரிய புருஷன் மகிமை யொருத்தராலுஞ் சொலலக்கூடாது.

ஞானபுருஷன் சிந்தித்துஞ் சிந்தித்தவனல்ல; இந்திரியங்க ளுடனே கூடி யுங் கூடினவனல்ல; அகங்காரத்துடனே கூடியுங் கூடினவனல்ல.

விரக்தியுமல்ல, ராகியுமல்ல, சுகியுமல்ல, துக்கியுமல்ல, முமுட்சுவுமல்ல, முக்தனுமல்ல, பின்னை யொன்றுமல்ல.

சித்த விட்சேபத்தை யடைந்து மடைந்தவனல்ல, சமாதி யிருந்துஞ் சமாதியுததனல்ல, மூடனாக விருந்தும் மூடனல்ல; பண்டிதனாக விருந்தும் பண்டிதனல்ல.

.முக்தனானவன், எப்போதும்போலத் தீரமாக விருப்பன்; ஒருகாலும் பெத்தனாகான்; எப்போதுஞ் சந்தோஷமடைந்து சாவசமனாய்த் தன்னுடைய கிருத்தியா கிருத்தியம் நினையா திருப்பன்.

தயிரிய புருஷனுனவனுக்குத், துதிசெய்தவன் மீது சந்தோஷமுமில்லை, நிந்தனை செய்தவன்மீது கோபமுமில்லை, சாகின்றதிலும் பிழைக்கின்றதிலும் பய மோகங்களில்லை.

சாந்தியடைந்த புருஷனுனவன், வனத்திலிருந்தாலும், சனங்களிடத்திலிருந்தாலுஞ் சரியாகப்பார்ப்பன்; யதேச்சையாக வேண்டியபடி சஞ்சரிப்பன்.

தத்துவஞான மென்கின்ற கரணத்தினுலே சித்தத்திலே நாட்டியிருக்கின்ற அநுற்பூத வாசனையாகிற வெஹும்புகளைப் பிடுங்கிப் போட்டு நான் நிர்ப்பயமாக விருந்தேன்.

என்னுடைய மகிமையினுலே யென்னிடத்தி லிருக்கின்ற வெனக்குத் தர்மார்த்த காமங்களுமில்லை, துவைதாத் துவைதங் களுமில்லை.

என்னுடைய மகிமையினுலே யிருக்கின்ற வெனக்கு, பூத பௌஷியவர்த்தமானமுமில்லை, இருக்கின்ற விடமுமில்லை, இல்லாதவிடமுமில்லை.

என்னுடைய மகிமையினுலே யிருக்கின்ற வெனக்கு, ஆத்மாவுமில்லை, அனுத்மாவுமில்லை, சுபா சுபங்களுமில்லை, சிந்தனை சிந்தனையுமில்லை.

என்னுடைய மகிமையினுலே யிருக்கின்ற வெனக்கு, சாக்கிரசொப்பன சுழுத்தியு மில்லை, துரியமுமில்லை, பயமுமில்லை.

என்னுடைய மகிமையினுலே யிருக்கின்ற எனக்கு, தூரமுமில்லை, சமீபமுமில்லை, உள்ளுமில்லை, புறம்புமில்லை, தூலமுமில்லை, சூக்குமமுமில்லை.

என்னுடைய மகிமையினுலே யிருக்கின்ற வெனக்கு, மரணமுமில்லை, பிழைக்கின்றதுமில்லை, லோகமுமில்லை, லோக காரியமுமில்லை, லயமுமில்லை, சமாதியுமில்லை.

பரமாத்மாவினிடத்தி லிருக்கின்ற வெனக்கு, இந்திரியங்களுடைய கதையும் போதும், யோகத்தினுடைய கதையும் போதும், ஞானகதையும் போதும்.

நிரஞ்சனமாயிருக்கின்ற எனக்கு, பூதங்களுமில்லை, தேகமுமில்லை, சித்தமுமில்லை, இந்திரியங்களுமில்லை, மனதுமில்லை, சூனியமுமில்லை, விரக்தியுமில்லை.

தொந்த முக்தனுயிருக்கின்ற வெனக்கு, சாந்தி யெங்கே? விஞ்ஞானமெங்கே? நிர்விஷய சித்த மெங்கே? நியமமெங்கே? திருப்தியெங்கே? ஆசையெங்கே?

சொச்சொரூபமா யிருக்கின்ற வெனக்கு ஞானஞ்ஞானங்களெங்கே? நானென்கின்ற தெங்கே? பந்த மோக்ஷமெங்கே?

எப்போதுஞ் சுபாவமாயிருக்கின்ற வெனக்கு, கர்த்திருத்துவ மெங்கே? போக்திருத்துவமெங்கே? கிரியையில்லாத ஸ்மரணையெங்கே? பரோக்ஷபலமெங்கே?

நிர்விஷயமா யிருக்கின்ற வெனக்குப் பிராரத்துவமெங்கே? ஜீவன் முக்தியெங்கே? விதேகமுக்தி யெங்கே?

அத்வைதமா யிருக்கின்ற சொச்சொரூபத்திலே லோகமெங்கே? முமுட்சுத்துவமெங்கே? ஞானபோகங்களெங்கே? மோக்ஷங்களெங்கே?

அத்வைதமா யிருக்கின்ற சொச்சொரூபத்திலே, சிருட்டி சங்காரமெங்கே? சாத்திய சாதன மெங்கே? சாதகங்களெங்கே? சித்தி யெங்கே?

எப்போதும் சுயமாக நிஷ்கிரியனுக விருக்கின்ற வென்னிடத்திலே விக்ஷேப வைராக்கிய மெங்கே? போத சடத்துவமெங்கே? பிறப்பெங்கே? அனுஷ விஷாத மெங்கே?

நிரஞ்சனமாயிருக்கின்ற வென்னிடத்திலே, பிரமாதாவெங்கே? பிரமாண பிரமேயமெங்கே? பிரமை யெங்கே? சமமெங்கே? அதிகமெங்கே? அற்பமெங்கே?

ஆரோபிதமான இந்த வியவகாரமும், பரமார்த்தமும், சுகதுக்கங்களும், இதுவந்நிலே விசாரமில்லாத வெனக்கு, எங்கே யுண்டாம்?

எப்போதும் நிர்மலமாயிருக்கின்ற வெனக்கு, மாயை யெங்கே? மறப்பெங்கே? பிரீதி யெங்கே? விரக்தியெங்கே? ஜீவனெங்கே? பிரஹ்ம மெங்கே?

கூடஸ்தனுய், அகண்ட மாத்திரமாயிருக்கின்ற வெனக்கு, பிரவிருத்தி யெங்கே? நிவிருத்தி யெங்கே? பந்த மெங்கே? மோக்ஷமெங்கே?

நிருபாதிக ஜீவனுயிருக்கின்ற வெனக்கு, குருவெங்கே? சிஷ்ய னெங்கே? உபதேசமெங்கே? சாஸ்திர மெங்கே? புருஷார்த்த மெங்கே?

அமல ஆத்மாவா யிருக்கின்ற வெனக்கு, உண்டென்கின்ற தெங்கே? இல்லையென்கின்ற தெங்கே? ஒன்றென்கின்ற தெங்கே? இரண்டென்கின்ற தெங்கே? இந்த வெகு பேச்சு என்னத்துக்குச் சொல்லவேண்டும்?

அபரோக்ஷாநுபூதி.

இயமம், நியமம், தியாகம், மௌனம், தேசம், காலம், ஆசனம் மூலபந்தம், தேகசமத்துவம், பார்வைநிலை, பிராணுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, ஆத்மத்தியானம், சமாதி என அங்கங்கள் கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டன.

சர்வம் பிரஹ்ம மென்னும் விஞ்ஞானத்தால், இந்திரிய சமூகத்தையடக்குதல் இயம மெனப்படும்; இஃது, அடிக்கடி அப்பியசிக்கத் தக்கதாம்.

* சஜாதீயப் பிரவாகமும், விஜாதீய திரஸ்காரமும், நியமமாம்; நியமத்தினுல், விவேகிகளாற் பரமானந்தம் செய்யப்படுகின்றது.

சிதாத்மாநு சந்தானத்தால்; பிரபஞ்ச ரூபத்தை விடுதல் எதுவோ, அதுதியாகமாம். அஃது அநுசந்தான காலத்திலேயே மோக்ஷமய மாதலால், மகத்துக்களால் பூஜிக்கப்படுவதாம்.

எதனின்றும் வாக்கானது மனதோடு அடையாது திரும்புகின்றதோ, எம்மௌனம் யோகிகளா லடையத்தக்கதோ, * அஃதாக வேண்டு மென்றும் அறிஞன் என்பதாதல்; வாக்கு எத

---

* ஓரினமாகிய ஆத்மாகார விருத்தியின் தொடர்பும், வேறினமாகிய அநாத்மாகார விருத்தியின் நீக்கமும் நியமமாம்.

* பிரசித்தமான மௌனமாக வேண்டும்.

னின்றும் நிவிர்த்தி யாகின்றதோ, அதனைச்சொல்ல எவனால் முடியும் ? * பிரபஞ்சஞ் சொல்லப் படுமாயின், அதுவும் சத்த மின்றியதாம் என்பதாதல்; சத்துக்களிடத்துப் பிரசித்தமாகிய மௌனமாம்? வாக்கு மௌனம் சிறுவர்களுக்காமென்று பிரஹ்ம வாதிகளால் சொல்லப்படுகின்றது.

ஆதியிலும், அந்தத்திலும், மத்தியிலும் எதில் ஜனங்க ளிருப்பதில்லையோ, எதனால் இஃது (உலகம்) எப்போதும் வியா பிக்கப்பட் டிருக்கின்றதோ, அத்தேசம் நிர்ஜனப் பிரதேச மெனப்படும்.

பிரமா முதலியோரின் நிமிஷ முதல் சகல பூதங்களின் சிருஷ்டி திதிலயங்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தலால், அகண்டா நந்த அத்வயம் (பிரஹ்மம்) கால சப்தத்தினாற் சொல்லப்படு கின்றது.

எதன்கண் இடைவிடாப் பிரஹ்ம சிந்தனம் சுகமாகவே யுண்டாகுமோ, அஃது ஆசனமென்றறியத் தக்கதாம்; மற்றவை சுகாசனமன்று.

எது சகல பூதாதி ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமான அவ்வி யயமோ, அது சித்தமாம்; அல்லது எதன்கண் சித்தர்கள் செவ் வையா யிருக்கின்றார்களோ, அது சித்தாசனமா மென்றறிக.

எது சகலபூதங்களுக்குங் காரணமோ, சித்தத்தின் பந்த னம் எதற்குக் காரணமோ, அஃது என்றும் சேவிக்கத் தக்க மூலபந்தமாம்; இஃது, இராஜயோகிகளுக் குரியதாம்.

அங்கங்களின் சமத்தன்மையை யறியின், அங்கங்களின் விஷமத்தன்மை சமமாகிய பிரஹ்மத்தில் ஒடுங்கும்; ஒடுங்க வில்லையாயின் (சமமாகிய பிரஹ்மரூபமாக நிற்கவில்லை யாயின்) உலர்ந்த விருக்ஷம்போல் சரளத்தன்மையும் சமானத்தன்மையு மில்லை.

---

* சப்தப் பிரவிருத்தி நிமித்தமில்லாமையால் வாக்கிற்கு விஷயமாகா ததுபோல நாம ரூப சாதியாதி பிரபஞ்சமும் சத்து அல்லது அசத்து என் றல் முதலியனவாகச்சொல்லக் கூடாமையின், வாக்கிறந்தீதமாம். முற் கூறிய மௌனம் பதினைன்காவதங்கமாகிய தியானமாகத் தோன்று கின்ற தெனச் சங்கையுண்டா மெனக்கருதி யிவ்விரண்டா மௌனஞ் சொல்லப் பட்டது.

ஞானமாகிய திருஷ்டியை (அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தியைச்) செய்து ஜகத்தைப் பிரஹ்ம மயமாகக்காண்க; அதுவே பரம உதாரமான திருஷ்டியாம்; நாசிநுனியைப் பார்த்தல் திருஷ்டியன்று.

அல்லது, காண்பான், காட்சி, காணப்படு பொருள் என்பவற்றின் இலயம்யாண்டுண்டாகின்றதோ, ஆண்டேதிருஷ்டி (அந்தக்கரண விருத்தி) வைக்கத் தக்கதாம்; நாசி நுனியைப் பார்த்தல் திருஷ்டியன்று.

சித்த முதலிய சர்வபாவங் (இருப்பு) களிலும் பிரஹ்மத் தன்மையாகப் பாவித்தலாற் சகல விருத்திகளையும் நிரோதித்தல் எதுவோ, அது பிராணாயாம மெனப்படும்.

பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்தல் இரேசக மென்னும் வாயுவாம்; பிரஹ்மமே யானென்னும் விருத்தியாதோ, அது பூரக வாயுவெனப்படும்.

அதன்பின், அவ்விருத்தியின் நிச்சலத்தன்மை கும்பகப் பிராணாயாமமாம்; இது விவேகிகளுக்காம்; மூக்கைப் பிடித்தல் அஞ்ஞர்களுக்குத் தகுதியாம்.

விஷயங்களில், ஆத்மத்தன்மையை யறிந்து மனம் சித்தில் அழுந்துதல் பிரத்தியாகாரமென்று அறியத் தக்கது. அது முமுட்சுக்களால் அப்பியசிக்கத்தக்கதாம்.

யாண்டு யாண்டு மனஞ் செல்லுகின்றதோ, ஆண்டு ஆண்டு பிரஹ்மத்தைக் காண்டலால் மனதை நிறுத்துதல் எதுவோ, அது மேலாகிய தாரணை யென்று மதிக்கப்படுகின்றது.

பிரஹ்மமே யான் என்னும் * சத்விருத்தியினால் நிராலம்பத்தன்மையாக நிற்றல் எதுவோ, அது பரமாநந்தத்தைத் தருவதாய்த் தியான சத்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது.

நிர்விகாரத் தன்மையினால் மீண்டும் விருத்தியின் பிரஹ்மாகாரத் தன்மையாக † செவ்வனே தியேயாகார விருத்தி சூனிய

* வேறு பிரமாணங்களால் பாதிக்கப்படாத விருத்தியினால்.
† செவ்வனே=பிரபஞ்ச சமஸ்கார மின்றி.

மாயிருத்தல் (துவைதாநுசந்தான மின்மை) எதுவோ அது ஞானமெனப் பெயரிய சமாதியாம்.

இது சுவசொரூபானந்தத்தை விளக்கும் நிதித்தியாசனமாம்; எந்த க்ஷணம் வரையில் புருடன் பொருத்தப்பட்டவனாய்த் தானே வசியனாகின்றானோ, அது வரையிற் செவ்வையாக அப்பியசிக்கவேண்டும்.

அதன்பின் சாதன மின்றியவனாய் யோகீசுவரன் சித்தனாகின்றான்; இந்த யோகிக்கு அதுவே (வேதாந்த பிரசித்தபிரஹ்மமே) சொரூபமாம்; இவனுடைய மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் விஷயமாதலில்லை.

சமாதி செய்யுங்கால் விக்கினங்கள் வலியவரும்; அநுசந்தானமின்மை, ஆலசியம், போகவிச்சை, இலயம், தமசு, விக்ஷேபம், ரசாஸ்வாதம், சூனியத்துவம் என்று இவ்வாறு வரும் விக்கின மிகுதியைப் பிரஹ்மவித்துக்கள் மெல்ல விடவேண்டும்.

* பாவவிருத்தியினால் பாவத்துவமும், சூனிய விருத்தியினால் சூனியத்துவமும் உண்டாவது, உலோகப் பிரசித்தம்; அதுபோல, பிரஹ்ம விருத்தியினால் பூரணத்துவம் உண்டாவது ஞானிகளிடத்துப் பிரசித்தம், ஆதலால்; பூரணத்தன்மையை அப்பியசிக்கவேண்டும்.

எவர்கள் இந்த மேலான பரிசுத்தமாகிய பிரஹ்மமென்னும் விருத்தியை விடுகின்றார்களோ, அப்பசுக்களுக்குச் சமமான நரர்கள் வீணாகவே ஜீவிக்கின்றார்கள்.

எவர்கள் இவ்விருத்தியை யறிகின்றார்களோ, அறிந்து எவர்கள் விருத்தி (யதிகரிக்கச்) செய்கின்றார்களோ, அவர்களே சத்புருஷர்கள்; தன்னியர்கள்; மூவுலகத்தினும் பூஜிக்கப்படுபவர்கள்.

---

* பாவ விருத்தியினால்=கடாதியாகார விருத்தியினால். பாவத்துவமும்=தன்மயத்துவமும்.

எவர்களுடைய விருத்தி சமமாயும், விருத்தி யடைந்த (அதிகரித்த) தாயும், பரிபக்குவமானதாயு மிருக்கின்றதோ, அவர்களே சத்தாகிய பிரஹ்மத்தை யடைந்தோர்; சப்தவாதிக ளாகிய மற்றையோ ரடைந்தவ ரல்லர்.

பிரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசுவதில் சமர்த்தர்களாயும், நல்ல ராக முள்ளவர்களாயு முள்ளவர்கள் எவர்களோ, அவர்கள்மீண் டும் நிச்சயமாக அஞ்ஞானிகளாக வருகின்றார்கள்; போகின் றார்கள்.

பிரமாதியரும், சனகாதியரும், சுகர்முதலியோரும் இருப் பது போலப் பிரஹ்மமயமாகிய விருத்தியின்றி அரை நிமிஷ மும் நிற்பதில்லை; எப்போதும் பிரஹ்மமயமான விருத்தியோடு இருக்கின்றாரென்பது பொருள்.

காரியத்தில் காரணத்தன்மை வருகின்றது; காரணத்தில் காரியத்தன்மை வருவதில்லை; ஆதலால் விசாரத்தினால் காரியத் தன்மை இல்லாததாகவே, காரணத்தன்மை பொய்யாகின்றது.

பின்னர் (காரிய காரணத்தன்மையின் நீக்கத்தில்) வாக்கிற் கெட்டாத வஸ்து எதுவோ, அதுவாகின்றான்; மண்குட திரு ஷ்டாந்தத்தினால் (வேற்றுமை தோன்றாவண்ணம்) அடிக்கடி காணவேண்டும்.

இவ்விதத்தினாலே சுத்த சித்த முள்ளார்க்கு விருத்தி ஞானம் உதிக்கின்றது; அதன் பின் பிரஹ்மாகார விருத்தி உண்டாகின்றது.

புருடன் ஆதியில் காரணத்தை வியதிரேகமாக (காரிய மின் றியதாக) விசாரிக்கக் கடவன்; மீண்டும், அக்காரணத்தை அந்வ யத்தால் காரியத்தினும் நித்தியமாகக் காண்கின்றான்.

அல்லது, ஆதியில் காரியத்தில் காரணத்தைப் பார்க்க; பின் னர்க் காரியத்தை நீக்கிவிடுக; அதனால் (காரியத்தை விடுவதால்) காரணத்தன்மை தானே போய்விடுகின்றது; போகவே, மிஞ்சி யதாகின்றான் முனி (மனன சீலன்.)

நிச்சய புத்தியுடையவனால் எந்தவஸ்து தீவிர வேகமாய் (இரவும் பகலும) பாவிக்கப்படுகின்றதோ, அந்த * ஞேயவஸ்து வாகின்றான்; † பிரமர கீடம்போல.

அதிருசியமும் (பரோட்சமும்) பாவ ரூபமு (பிரத்தியக்ஷமு) மாகிய யாவும் சிற்சொரூபமாம், அறிஞன் சாவதானமாக நித்தியம் தனது ஆத்மாவையே பாவிக்கக் கடவன்.

திருசியத்தையும் அதிருசியத் தன்மையையும் விட்டுப்பிரஹ்மாகாரமாகச் சிந்திக்கவேண்டும்; அதனால், வித்துவான் ஞானரச பூரணமான புத்தியோடு நித்திய சுகத்தில் நிற்கக்கடவன்.

இவ்வங்கங்களோடு கூடியது இராஜயோக மெனப்படும்; சொற்ப ‡ பக்குவ கஷாய முடையார்க்கு ஹடயோகத்தோடு கூடிய இது, வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட யோகமாம்.

பரிபக்குவ மனமுடையவர்க்கு இது (ராஜயோகம்) மாத்திரமே மோக்ஷ சித்தியைத் தருவதாம் § குருவினிடத்தும் தெய்வத்தினிடத்தும் அன்புள்ளார் யாவர்க்கும் செவ்வனே சீக்கிரத்தில் சாதிக்கத் தக்கதாம்.

---

* ஞேயவஸ்து = அபரோக்ஷமா யறியத்தக்கவஸ்து.

† பிரமர கீடம்போல = பிரமரமாகிய வண்டினால் ஓரிடத்திருந்து கொண்டுவந்து உயிரோடு அதன் கூட்டில் வைக்கப்பட்ட புழுவானது, பயத்தினால் வண்டைத் தியானித்து, அதன் வடிவேயாய் விடுகின்றது; அது போல், என்பதாம்

‡ பக்குவகஷாயம் = தஹிக்கப்பட்ட இராகாதிகள்; அவற்றை யுடையோர் பக்குவ கஷாய முடையோர்.

§ யஸ்யதேவே பராபக்திர் யதாதேவே ததாகுரௌ-தஸ்யைதே கதிதாஹ்யாதாஹ: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மனஹ--எவனுக்குத் தெய்வத்தினிடத்தில் மேலானபக்தியும், தெய்வத்தினிடத்திற் போலக் குருவினிடத்து மேலானபக்தியு மிருக்கின்றதோ, அம்மகாத்மாவிற்கே சொல்லிய விவ்வர்த்தங்கள் பிரகாசிக்கு மென்னும் சுவேதாசுவதர சுருதி பிரமாணமாம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்.

(திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.)

செருக்குட னிகலித் தருக்கமே தேற்றி
யெம்ம னோரி னிறந்து பிறந்துழலு
மம்மரிற் பெரிய வானவர் குழுவை
மெய்ப்பொரு ளென்று கைப்பொரு ளுதவியும்
வழுத்தியு நெஞ்சத் தழுத்தியும் வறிதே
புறவார் பசும்புற் கறவாக கற்பசு
வாயிடைச் செருகித் தூயநீ ருதவி
யருஞ்சுவைப் பால்கொளப் பெருஞ்சுரை வருடும்
பேதையர் போலவு மோதுநஞ் சமரு
மெட்டியை விரும்பி மட்டுநீர்த் தேக்கி
யீதுழை கல்லா மேனியிர் வேலி
யுறும்படி யமைத்து நறுங்கனி கொள்ளக்
கருதி முயலுந் திருவிலி போலவு
மிலகுவா லரிசி யுலைபெய வெண்ணி
வெற்று மிகுற்றும் பற்றிலர் போலவு
மருநில முழுததி னெருமிகப் பெய்து
வித்திட் டாங்கே விளைபயன் கொள்ளச்
சித்தத் துன்னு மத்தர் போலவும்
வாழ்நா ளனைத்தும் வீழ்நா ளாக்கி
யிம்மையு மறுமையுஞ் செம்மையிற் பொருந்தா
திடருறு மாந்தர் புடவியிற் பலரால்
அன்னவா றெளியனு முன்னிமதி மயங்கா
தெய்ப்பினி லுதவு மெய்ப்பொரு ளாகி
என்றுமோ ரியல்பொடு நின்றகா ரணனின்
சேவடித் தாமரைப் பூவினைப் புனைந்து
நாத்தழும் பேற வேத்தியுள் ளுருகிப்
பெருகிய வன்பென வருநீர் நிறைந்த
விதய வாவிப் பதுமமா மலரின்
குணனெனப் பொருந்து மணமா னன்னைக்
கண்டிறு மாந்து பண்டைவா தனைதீர்ந்

தறைகட லழுந்து நிறைகுட மதுபோன்
றசைவற் றிருக்க விசையத் தருதி
நிலைமிகப் பொருந்திப் பலமுறை சாரலா
லுந்திய வன்ன வுருமரு வுதலான்
மந்திரத் துறுசுடர் மகத்துயர் தலினு
லிதம்பயி லிசைகொள் பதங்கலந் துறலால்
வேதமே யொப்பென வோதுகோ புரமும்
ஒழுக்கு நெறி சிறிதும் வழுக்கில வதனல்
நாற்பதப் பிரிவினின் மேற்பத மதனுற்
பலகலை யொளிர்மதி நிலவிய வதனன்
முத்தரை வியக்கும் பத்திமை யதனுற்
சிவாகம மெனவொளிர் தவாமணி மேடையும்
வெள்ளை வாரணமேற் கொள்ளுமாங் கதனுற்
கட்டா மரைபல மட்டார் தலினு
லஞ்சுமந் தாரம் விஞ்சியோங் குதலா
லிந்திர னெனப்பொலி யந்திர வாவியும்
மெங்கணு நிறைந்த வெங்குரு நாதா
கருவலி தொலைக்கும் பெருமலை மருந்தே
கருணைசூற் கொண்ட பெரியவான் முகிலே
சிற்றிடைக் கருங்கட் பொற்றொடிக் கரத்தா
ளாகமார் வனமுலை யணையும்
போகமா ரிதழிப் பூங்கண் ணியனே.

(திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை.)

மருதமுஞ் சூழ்ந்த மருத வாண
சுருதியுந் தொடராச் சுருதி நாயக
பத்தருக் கெய்ப்பினில் வைப்பென வுதவு
முத்தித் தாள மூவா முதல்வநின்
றிருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு
மக்களு மனைவியு மொக்கலுந் திருவும்
பொருளென நினையா துன்னரு ளினைநினைந்
திந்திரச் செல்வமு மெட்டுச் சித்தியும்
வந்துழி வந்துழி மறுத்தன ரொதுங்கிச்
சின்னச் சீரை துன்னற் கோவண

மறுதற் கிளொடு பெறுவது புணர்ந்து
சிதவலோ டொன்று தவுழி யெடுத்தாங்
கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று
படுத்தரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி
யோவாத் தகவெனு மரிவையைத் தழீஇ
மகவெனப் பல்லுயி ரனைத்தையு மொக்கப்பார்க்குமின்
செல்வக் கடவுட் டொண்டர் வாழ்வும்
பற்றிப் பார்க்கி னுற்றநா யேற்குக்
குளப்படி நீரு மளப்பருந் தன்மைப்
பிரளயச் சலதியு மிருவகைப் பொருளு
மொப்பினு மொவ்வாத் துப்பிற் றுதலி
னின்சீ ரடியார் தஞ்சீ ரடியார்க்
கடிமை பூண்டு நெடுநாட் பழகி
முடலை யாக்கை யொடு புடைபட் டொழுகியவர்
காற்றலை யேவலென் னுப்த்தலை யேற்றுக்
கண்டது காணி னல்ல தொன்
றுண்டோ மற்றெனக் குள்ளது பிரிதே.

உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ
கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ
அதனால்,
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரற வகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்
தன்பென் பாத்தி கோலி முன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பத்தித் தனி வித்திட்டு நித்தலு
மார்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சி நேர்நின்று
தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுக்கண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சி யுட்சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக்
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து

சேமப் படுத்துழிச் செம்மையி னோங்கி
மெய்ம்மயிர் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து
புண்ணிய
வஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி நஞ்சுபொதி
காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்
தோளிரு நான்குஞ் சுடர்முக மைந்தும்
பவளநிறம் பெற்றுத் தவள நீறுபூசு
யறுசுவை யதனினு முறுசுவை யுடைத்தாய்க்
காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஞ்
சேணுயர் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி
பையப் பையப் பழுத்துக் கைவர
வெம்ம னோர்க ளினிதினி தருந்திச்
செம்மாந் திருப்பச் சிலரிதின் வாராது
மனமெனும் புனத்தை வறும் பாழாக்கிக்
காமக் காடு மூடித் தீமைசெய்
யைம்புல வேட ராலலைத் தொழுக
வின்பப் பேய்த்தே ரெட்டா தோடக்
கல்லா வுணர்வெனும் புல்வா யலமர
விச்சைவித் துதிர்த்துழி யானெனப் பெயரிய
நச்சு மாமர நனிமிக முளைத்துங்
பொய்யென் கவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப் பஃறழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை யரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து
துன்பப் பல்காய் தூக்கிப் பின்பு
மரணம் பழுத்து நரகிடை வீழ்ந்து
தமக்கும் பிறர்க்கு முதவா
திமைப்பிற் கழியு மியற்கையோ ருடைத்தே ;
மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ வம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொழிந்த புண்ணோ புண்ணிடை
யூறு முதிரப் புனலோ கூறுசெய்
திடையிடை நிற்கு மெலும்போ வெலும்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுமோ வழுவழுத்

துள்ளிடை யொழுகும் வழும்போ மெள்ளநின்
றூரும் புழுவி னுழுங்கோ நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ வுடம்பிற்குட்
பிரியா தொருக்கும் பிணியோ தெரியா
தின்ன தியானென் றறியே னென்னை
யேதினுந் தேடினன் யாதினுங் காணேன்
முன்னம்
வரைத்தனி வில்லாற் புரத்தை யழலூட்டிக்
கண்படை யாகக் காமனை யொருநா
ளுண்பொடி யாக நோக்கி யண்டத்து
வீயா வமரர் வீயவந் தெழுந்த
தீவாய் நஞ்சைத் திருவமு தாக்கி
யிருவர் தேடி வெருவர நிமிர்ந்து
பாலனுக் காகக் காலனைக் காய்ந்து
சந்தன சரள சண்பக வகுள
நந்தன வனத்திடை ஞாயிறு வழங்காது
நவமணி முகிழ்த்த புதுவெயி லெறிப்ப
வெண்ணரும் கோடி யிருடி கணங்கட்குப்
புண்ணியம் புரக்கும் பொன்னி சூழ்ந்த
திருவிடை மருத! பொருவிடைப் பாக!
மங்கை பங்க! கங்கைநா யக! நின்
றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபின்
னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலு
மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே
னின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டே னென்னை
நின்னைக் காணு மாந்தர்
தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோரே. 2

சூதுற்ற கொங்கையும் மானார் கலவியுஞ் சூழ்பொருளும்
போதுற்ற பூசலுக் கென்செயலாஞ் செய்த புண்ணியத்தால்
தீதற்ற மன்னவன் சிந்தையி னின்று தெளிவதற்கோ
காதற்ற வூசியைத் தந்துவிட் டானென்றன் கைதனிலே. 3

வாதுற்ற திண்புய ரண்ணுமலையர் மலர்ப் பதத்தைப்
போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ்சே யிந்தப் பூதலத்திற்
றீதுற்ற செல்வமென் றேடிப் புதைத்த திரவியமென்
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே. 4

வேதத்தி னுட்பொருண் மண்ணாசை மங்கையை விட்டுவிடப்
போதித்த வன்மொழி கேட்டிலையோ செய்த புண்ணியத்தா
லாதித்தன் சந்திரன் போலே வெளிச்சம தாம்பொழுது
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே. 5

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண் டென்று மகிழ்வதெல்லாங்
கேடுண் டெனும்படி கேட்டுவிட்டோ மினிக் கேண்மனமே
யோடுண்டு கந்தையுண் டுள்ளே யெழுத்தைந்து மோதவுண்டு
தோடுண்ட கண்ட னடியார் நமக்குத் துணையுமுண்டே. 6

ஆறுண்டு தோப்புண் டணிவீதி யம்பலந் தானுமுண்டு
நீறுண்டு கந்தை நெடுங்கோ வணமுண்டு நித்தநித்த
மாறுண் டலாவி மயங்கு நெஞ்சே மனைதோருஞ் சென்று
சோறுண்டு தூங்கிப்பின் சும்மா விருக்கச் சுகமுமுண்டே 7

உடுக்கக் கவிக்கக் குளிர்காற்று வெய்யி லுடங்கிவந்தாற்
றடுக்கப் பழைய வொரு வேட்டியுண்டு சகமுழுதும்
படுக்கப் புறந்திண்ணை யெங்கெங்கு முண்டு பசித்துவந்தாற்
கொடுக்கச் சிவனுண்டு நெஞ்சே நமக்குக் குறைவில்லையே. 8

நாட்ட மென்றேயிரு சற்குரு பாதத்தை நம்புபொம்ம
லாட்ட மென்றேயிரு பொல்லாவுடலை யடர்ந்த சந்தைக்
கூட்ட மென்றேயிரு சுற்றத்தை வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீ
ரோட்ட மென்றேயிரு நெஞ்சே யுனக்குப தேசமிதே. 9

ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென் றிருவுயர் செல்வமெல்லா
மன்றென்றிரு பசித்தோர் முகம்பார் நல்லறமு நட்பு
நன்றென்றிரு நடு நீங்காமலே நமக் கிட்டபடி
யென்றென் றிருமன மேயுனக் கேயுப தேசமிதே. 10

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலையா

லெண்ணுண்டு சாத்த வெதிர்நிற்க வீசனிருக் கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதை யோகெடுவீ ரிந்த மானிடமே. 11

கோயில் நான்மணி மாலை.

நினையார் மெலியார் நிறையழியார் வாளாப்
புனைவார்க்குக் கொன்றை பொதுவோ-வனைவீரு
மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளென்
பிச்சியே நாளைப் பெறும். 12

திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை.

பொருளாசை பெண்ணாசை பூவாசை யென்னு
மருளாசை யாமாசை மாற்றித்-தெருண்ஞான
வேந்தராய் வாழலா மெய்யன்பா னன்னெஞ்சே
பூந்தராய் நாதரைநீ போற்று. 13

கண்டேன் புகலிக் கருத்தனைத்தன் மெய்ஞ்ஞான
வண்டேனுண் டேமகிழும் வண்டானேன்-பண்டே
யளியனுமா னேன்மனமெய் யார்பதம்வே றின்றிக்
குளிர்சிவா னந்தமிலங் கும். 14

விடையம் பொருளென் றுணராத மார்க்கம் விரும்புமழுப்
படையம் புயக்கரத் தெந்தாதை ஞான பரமவென்றெண்
சடையம் புனலணி வேணு புரேசனந் தான்மலர்தூ
விடையம் பொருளென் றிருநீ யென்றுண்மை விளம்பினனே. 15

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை.

வருந்தே னிறந்தும் பிறந்து மயக்கும் புலன்வழிபோய்ப்
பொருந்தே னரகிற் புகுகின்றி லேன்புகழ் மாமருதிற்
பெருந்தேன் முகந்து கொண்டுண்டு பிறிதொன்றி லாசையின்றி
யிருந்தே னினிச்சென் றிரவே னொருவரை யாதொன்றுமே. 16

இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமை யோர்களு நான்மறையு
நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்துச் சென்று மீளவொட்டாத்
திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச் செவ்வே மனத்தை
யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கின்ற வொண்சுடரே.

திருவேகம்ப மாலே.

அறந்தா னியற்று மவனிலுங் கோடி யதிகமில்லந்
துறந்தா னவனிற் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன்
மறந்தா னறக்கற் றறிவோ டிருந்திரு வாதனையற் [னே.
றிறந்தான் பெருமையை யென்சொல்லு வேன்கச்சி யேகம்ப

நல்லா ரிணக்கமு நின்பூசை நேசமு ஞானமுமே
யல்லாது வேறு நிலேயுளதோ வகமும் பொருளு
மில்லாளுஞ் சுற்றமு மைந்தரும் வாழ்வு மெழிலுடம்பு
மெல்லாம் வெளிமயக்கே யிறைவா கச்சி யேகம்பனே. 19

மாயநட் போரையு மாயா மலமெனு மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் ரூதையைக் கூடிப்பின் ரூயைமறந்
தேயுமதே நிட்டை யென்ரு னெழிற்கச்சி யேகம்பனே. 20

பொருளுடை யோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க்களத்துந்
தெருளுடை யோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவதுபோ
லருளுடை யோரைத் தவத்திற் குணத்தி லருளி லன்பி
லிருளறு சொல்லினுங் காணத்த குங்கச்சி யேகம்பனே. 21

அப்பென்றும் வெண்மைய தாயினு மாங்கந் நிலத்தியல்பாய்
தப்பின்றி யேகுண வேற்றுமை தான்பல சார்தலினுற்
செப்பி லபக்குவம் பக்குவமா யுள்ள சீவரினு
மிப்படி யேநிற்ப னெந்தை பிரான்கச்சி யேகம்பனே. 22

பூதங்க ளற்றுப் பொறியற்றுச் சாரைம் புலன்களற்றுப்
பேதங் குணமற்றுப் பேராசை தானற்றுப் பின்முனற்றுக்
காதங் கரணங் களுமற்ற வானந்தக் காட்சியிலே
யேதங் களேந்திருப் பேனிறைவா கச்சி யேகம்பனே. 23

திருத்தில்லே.

ஓடாமற் பாழுக் குழையாம லோர முரைப்பவர்பாற்
கூடாம னல்லவர் கூட்டம் விடாமல்வெங் கோபநெஞ்சி
னுடாம னன்மை வழுவாம லின்றைக்கு நாளேக்கென்று
தேடாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே. 24

பிறவா திருக்க வரம்பெறல் வேண்டும் பிறந்துவிட்டா
லிறவா திருக்க மருந்துண்டு காணிது வெப்படியோ
வறமார் புகழ்த்தில்லை யம்பல வாண ரடிக்கமல
மறவா திருமன மேயது காணன் மருந்துனக்கே 25

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

பூதமுங் கரணம் பொறிகளைம் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றும், நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயுநானுமாய் நிற்குநா ளுளதோ, வாதமுஞ் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய வின்பசா கரனே, ஏதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே யேகநாயகனே. 26

திருவிடைமருதூர்

சுடப்படு வாரறி யார்புர மூனறையுஞ் சுட்டபிரான்
றிடப்படு மாமதிற் றென்னொற்றி யூரன் றெருப்பரப்பி
னடப்பவர் பொற்பத நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பது காண்மன மேவிதி யேட்டைக் கிழிப்பதுவே. 27

கைலாயம்.

இல்லந் துறந்து பசிவந்த போதங் கிரந்துதின்று
பல்லுங் கறையற்று வெள்வாயு மாயொன்றிற் பற்றுமின்றிச்
சொல்லும் பொருளு மிழந்து சுகானந்தத் தூக்கத்திலே
யல்லும் பகலு மிருப்பதென் றோகயி லாயத்தனே. 28

சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று
நினைந்தது மற்று நினையா மையுமற்று நிர்ச்சிந்தனாய்த்
தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற
வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே 29

நீரூர்த்த மேனியு ரோமஞ் சிலிர்த்துள நெக்கு நெக்குச்
சேருய்க் கசிந்து கசிந்தே யுருகிநின் சீரடிக்கே
மாறுத் தியானமுற் றானந்த மேற்கொண்டு மார்பிற்கண்ணீ
ராருய்ப் பெருகக் கிடப்பதென் றோகயி லாயத்தனே. 30

பொது.

வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற்
றினைப்போ தளவுநில் லாதுகண்டாய் சிவன் பாதநினை

நினைப்போரை மேவு நினையாரை நீங்கி நெறியினின்று
வுனைப்போ லொருவருண் டோமனமே யெனக் குற்றவரே. 31

ஒன்றென் றிருதெய்வ முண்டென் றிருவுயர் செல்வமெல்லா
மன்றென் றிருபசித் தோர்முகம் பார்நல் லறமுநட்பு
நன்றென் றிருநடு நீங்காமலே நமக் கிட்டபடி
யென்றென் றிருமன மேயுனக் கேயுப தேசமிதே. 32

நாட்டமென் றேயிரு சற்குரு பாதத்தை நம்புபொம்ம
லாட்டமென் றேயிரு பொல்லாவுடலை யடர்ந்த சந்தைக்
கூட்டமென் றேயிரு சற்றத்தை வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென் றேயிரு நெஞ்சே யுனக்குப தேசமிதே 33

விட்டே னுலகம் விரும்பே னிருவினை வீணருடன்
கிட்டே னவருரை கேட்டுமி ரேன்மெய் கெடாதநிலை
தொட்டேன் சுகதுக்க மற்றுவிட் டேன்றொல்லை நான்மறைக்கு
மெட்டே னெனும்பர மென்னிடத்தே வந்திங் கெய்தியதே. 34

அட்டாங்க யோகமு மாதார மாறு மவத்தையைந்தும்
விட்டேறிப் போன வெளிதனி லேவியப் பொன்றுகண்டேன்
வட்டாகிச் செம்மதிப் பாலூற லுண்டு மகிழ்ந்திருக்க
வெட்டாத பேரின்ப மென்னை விழுங்கி யிருக்கின்றதே. 35

சுரப்பற்று வல்வினை சுற்றமு மற்றுத் தொழில்களற்றுக்
கரப்பற்று மங்கையர் கையிணைக் கற்றுக் கவலையற்று
வரப்பற்று நாதனை வாயார வாழ்த்தி மனமடங்கப்
பரப்பற் றிருப்ப தன்றோ பரமாபர மானந்தமே. 36

செல்வரைப் பின்சென் றுபசாரம் பேசித் தினந்தினமும்
பல்லினைக் காட்டிப் பரிதவி யாமற் பரானந்தத்தி
னெல்லையிற் புக்குநல் லேகாந்த மாயெனக் காமிடத்தே
யல்லலற் றென்றிருப் பேனுல நீழ லரும்பொருளே. 37

ஓங்கார மாய்நின்ற வத்துவி லேயொரு வித்துவந்து
பாங்காய் முளைத்த பயனறிந் தாற்பதி னாலுலகு
நீங்கா மனீங்கி நிறையா நிறைந்து நிறையுருவா
யாங்கார மானவர்க் கெட்டாக் கனிவந் தமர்ந்திடுமே. 38

விதியார் படைப்பு மரியா ரளிப்பும் வியன்கயிலைப்
பதியார் துடைப்பு நம்பாலணு காதுப ரானந்தமே
கதியாகக் கொண்டுமற் றெல்லாந் துயிலிற் கனவெனநீ
மதியா திருமன மேயிது காணன் மருந்துனக்கே. 39

அஞ்சக் கரமெனுங் கோடாலி கொண்டிந்த வைம்புலனும்
வஞ்சப் புலக்கட்டை வேரற வெட்டி வளங்கள்செய்து
விஞ்சத் திருத்திச் சதாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புஞ்சக் களைபறித் தேன்வளர்த் தேன்சிவ போகத்தையே. 40

வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்
கெட்டாத புட்ப மிறையாத தீர்த்த மினிமுடிந்து
கட்டாத லிங்கங் கருதாத நெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே
முட்டாத பூசையன் றோகுரு நாதன் மொழிந்ததுவே. 41

உளியிட்ட கல்லையு மொப்பிட்ட சாந்தையு மூத்தையறப்
புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகி லேனுயர் பொன்னெனவே
யொளியிட்ட தாளிரண் டுள்ளே யிருததுவ துண்மையென்று
வெளியிட்டடைத்து வைத்தேனினிமேலொன்றும்வேண்டிலனே.

திருவாரூர்.

ஆரூர ரிங்கிருக்க வவ்வூர்த் திருநாளென்
றூரூர்க டோறு முழலுவீர்—நேரே
யுளக்குறிப்பை நாடாத வூமர்கா ணீவிர்
விளக்கிருக்கத் தீத்தேடு வீர். 43

எத்தனைநாள் கூடி யெடுத்த சரீரமிவை
யத்தனையு மண்டின்ப தல்லவோ—வித்தகனார்
காலைப் பிடித்துமெள்ளக் கங்குல்பக லற்றிடத்தே
மேலைக் குடியிருப் போமே. 44

எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதீர்
யெச்சி லிருக்கு மிடமறியீ—ரெச்சிறனை
யுய்த்திருந்து பார்த்தா லொருமை வெளிப்படும்பின்
சித்த நிராமய மாமே. 45

நெஞ்சோடு புலம்பல்.

அஞ்சருளைப் போற்றி யைந்துபுல னைத்துறக்க
நெஞ்சே யுனக்கு நினைவுநான் சொல்லுகிறேன்
வஞ்சகத்தை நீக்கி மறுநினைவு வாராமல்
செஞ்சரணத் தாளைச் சிந்தைசெய்வாய் நெஞ்சமே. 46

ஓட்டைத் துருத்தியை யுடையும் புழுக்கூட்டை
ஆட்டுஞ் சிவசித்த ரருளைமிகப் போற்றியே
வீட்டைத் திறந்து வெளியையொளி யாலழைத்துக்
காட்டும் பொருளிதென்று கருதிலையே நெஞ்சமே. 47

ஊன முடனே யுடையும் புழுக்கூட்டை
மானமுட னேசுமந்து மண்ணுலகின் மாளாமல்
ஆனதொரு பஞ்சவர்க ளாண்டிருந்த தேசம்விட்டுப்
போனது போலேநாம் போய்ப்பிழைத்தோ மில்லையே. 48

பூரணமாலை

ஊனுக்கு ணீநின்று லாவினதைக் காணாமல்
நானென் றிருந்து நலனழிந்தேன் பூரணமே. 1

தனிமுதலைப் பார்த்துத் தனித்திருந்து வாழாமல்
அநியாய மாய்ப்பிறந்திங் கலைந்துநின்றேன் பூரணமே. 2

உடலுக்கு ணீநின் றுலாவினதைக் காணாமல்
கடமலைதோ றுந்திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே. 3

என்னை யறியாம லெனக்குள்ளே நீயிருக்க
உன்னை யறியாம லுடலிழந்தேன் பூரணமே. 4

எனக்குள்ளே நீயிருக்க வுனக்குள்ளே நானிருக்க
மனக்கவலை தீர வரமருள்வாய் பூரணமே. 5

எழுவகைத் தோற்றத் திருந்துவிளை யாடினதைப்
பழுதறவே பாராமற் பயனிழந்தேன் பூரணமே. 6

அண்டபிண்ட மெல்லா மணுவுக் கணுவாகநீ
கொண்ட வடிவின் குறிப்பறியேன் பூரணமே. 7

ஐந்து பொறியை யடக்கியுனைப் போற்றாமல்
நைந்துருகி நெஞ்ச நடுங்கினேன் பூரணமே. 8

ஒன்று யுயிரா யுடல்தோறு நீயிருந்தும்
என்று மறியார்க ளேழைகள்தாம் பூரணமே. 9

நானேநீ நீயேநா னுமிரண்டு மொன்றுனல்
தேனின் ருசியதுபோற் றெவிட்டாய்நீ பூரணமே. 10

முடிவிலொரு சூனியத்தை முடித்துநின்று பாராமல்
அடியிலொரு சூனியத்தி லலேந்தேனே பூரணமே. 11

நெஞ்சோடுமேகிழ்தல்.

பாராமற் பதையாமற் பருகாமல் யாதென்றும்
ஓரா துணர்வுடனே யொன்றினையே நெஞ்சமே. 1

களவிறந்து கொலேயிறந்து காண்பனவுங் காட்சியும்போ
யளவிறந்து நின்றதிலே யன்புற்ருய் நெஞ்சமே. 2

பேச்சிறந்து சுட்டிறந்து பின்னிறந்து முன்னிறந்து
நீச்சிறந்து நின்றதிலே நேசமுற்ருய் நெஞ்சமே. 3

விண்ணிறந்து மண்ணிறந்து வெளியிறந்து வொளியிறந்து
எண்ணிறந்து நின்றதிலே யேகரித்தாய் நெஞ்சமே. 4

பார்த்தவிட மெங்கும் பரமெனவே யுட்புறம்புங்
கோத்தபடி யுண்மையெனக் கொண்டனையே நெஞ்சமே. 5

ஊரிறந்து பேரிறந்து வொளியிறந்து வெளியிறந்து
சீரிறந்து நின்றதிலே சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே. 6

விருப்புவெறுப் பில்லாத வெட்ட வெளியதனில்
இருப்பே சுகமென் றிருந்தனையே நெஞ்சமே. 7

நீரொடுதண் ணுலிவிண்டு நீரான வாறேபோல்
ஊரொடு பேரில்லானே டொன்றினையே நெஞ்சமே. 8

மேலாம் பதங்களெல்லாம் விட்டுவிட் டாராய்ந்து
நாலாம் பதத்தி னடந்தனையே நெஞ்சமே. 9

உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்
கள்ளருந்தி நின்றதிலே கண்ணுற்ருய் நெஞ்சமே. 10

கோயிற்றிருவகவல்.

நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
அலகைத் தேரி னலமரு காலின்
உலகப் பொய்வாழ்க்கையை யுடலை யோம்பற்க
பிறந்தன விறக்கு மிறந்தன பிறக்கும்
தோன்றின மறையு மறைந்தன தோன்றும்
பெருத்தன சிறுக்குஞ் சிறுத்தன பெருக்கும்
உணர்ந்தன மறக்கு மறந்தன வுணரும்
புணர்ந்தன பிரியும் பிரிந்தன புணரும்
அருந்தின மலமாம் புனைந்தன வழுக்காம்
உவப்பன வெறுப்பாம் வெறுப்பன வுவப்பாம்
என்றிவை யனைத்து முணர்ந்தனை யன்றியும்
பிறந்தன பிறந்தன பிறவிக டோறும்
கொன்றனை யனைத்து மனைத்து நினைக்கொன்றன
தின்றனை யனைத்து மனைத்து நினைத்தின்றன
பெற்றனை யனைத்து மனைத்து நினைப்பெற்றன
ஓம்பினை யனைத்து மனைத்து நினையோம்பின
செல்வத்துட் களித்தனை தரித்திரத் தழுங்கினை
சுவர்க்கத் திருந்தனை நரகிற் கிடந்தனை
இன்பமுந் துன்பமு மிருநிலத் தருந்தினை
ஒன்றொன் றொழியா துற்றனை யன்றியும்
புற்புதக் குரம்பைத் துச்சி லொதுக்கிட
மென்னநின் றியங்கு மிருவினைக் கூட்டைக்
கல்லினும் வலிதாக் கருதினை யிதனுள்
பீளையு நீரும் புறப்படு மொருபொறி
மீளுங் குறும்பி வெளிப்படு மொருபொறி
சளியு நீருந் தவழு மொருபொறி
உமிழ்நீர் கோழை யொழுகு மொருபொறி
வளியு மலமும் வழங்கு மொருவழி
சலமுஞ் சீயுஞ் சரியு மொருவழி
உள்ளுறத் தொடங்கி வெளிப்பட நாறுஞ்

சட்டக முடிவிற் சுட்டெனும் பாகும்
உடலுறு வாழ்க்கையை யுள்ளுறத் தேர்ந்து
கடிமலர்க் கொன்றைச் சடைமுடிக் கடவுளை
ஒழிவருஞ் சிவபெரும் போக வின்பத்தை
நிழலெனக் கடவா நீர்மையொடு பொருந்தி
எனதற நினைவற விருவினை மலமற
வரவொடு செலவற மருளற விருளற
இரவொடு பகலற விகபர மறவொரு
முதல்வனைத் தில்லையுண் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
அம்பலத் தரசனை யானந்தக் கூத்தனை
நெருப்பினி லரக்கென நெக்குநெக் குருகித்
திருச்சிற் றம்பலத் தொளிருஞ் சிவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே.

பத்திரகிரியார் அருளிச்செய்த

மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்.

ஆங்கார மும்மடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத்
தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம்பெறுவ தெக்காலம். 1

நீங்காச் சிவயோக நித்திரைகொண் டேயிருந்து
தேங்காக் கருணைவெள்ளந் தேக்குவது மெக்காலம். 2

சேயாய்ச் சமைந்து செவிடூமை போற்றிரிந்து
பேய்போ லிருந்துன் பிரமைகொள்வ தெக்காலம். 3

பேய்போற் றிரிந்து பிணம்போற் கிடந்துபெண்ணைத்
தாய்போல் நினைத்துத் தவமுடிப்ப தெக்காலம். 4

ஆமை வருமாட்கண் டைந்தடக்கஞ் செய்தாற்போல்
ஊமை யுருக்கொண் டொடுங்குவது மெக்காலம். 5

அத்த னிருப்பிடத்தை ஆராய்ந்து பார்த்துநிதஞ்
செத்த சவம்போற் றிரிவதினி யெக்காலம். 6

வேதாந்த வேதமெல்லாம் விட்டொழிந்தே நிட்டையிலே
ஏகாந்த மாக யிருப்பதினி யெக்காலம். 7

மற்றிடத்தைத் தேடியென்றன் வாழ்நாளைப் போக்காமல்
உற்றிடத்தைத் தேடி யுறங்குவது மெக்காலம். 8

கூறியநால் வேதங் கூப்பிட்டுங் காணாத
பாராரகசியத்தைப் பார்த்திருப்ப தெக்காலம். 9

தெளியத் தெளியத் தெளிந்தசிவா னந்தத்தேன்
பொழியப் பொழியமனம் பூண்டிருப்ப தெக்காலம். 10

கட்டறுக்க வொண்ணாக் கருவிகர ணாதியெல்லாம்
சுட்டறுத்து நிட்டையிலே தூங்குவது மெக்காலம். 11

கள்ளக் கருத்தையெல்லாங் கட்டோடு வேறறுத்திங்
குள்ளக் கருத்தை யுணர்ந்திருப்ப தெக்காலம் 12

தோன்றாசை மூன்றுந் தொடர்ந்துவந்து சுற்றாமல்
ஊன்றாசை வேரையடி யூடறுப்ப தெக்காலம். 13

ஐந்து பொறிவழிபோ யலைந்துமிந்தப் பாழ்மனதை
வெந்து விழப்பார்த்து விழிப்பதினி யெக்காலம். 14

இனமாண்டு சேர்ந்திருந்தோ ரெல்லாருந் தான்வரண்டு
சினமாண்டு போகவருள் சேர்ந்திருப்ப தெக்காலம். 15

அமையா மனதமையு மானந்த வீடுகண்டால்
இமையாம நோக்கி யிருப்பதினி யெக்காலம். 16

கூண்டுவிடுஞ் சீவன்மெள்ளக் கொட்டாவி கொண்டாற்போல்
மாண்டுவிடு முன்னாென் மாண்டிருப்ப தெக்காலம். 17

ஆக வெளிக்குள்ளே யடங்காப் புரவிசெலல
ஏக வெளியி லிருப்பதினி யெக்காலம். 18

ஓடாமலோடி யுலகவலம் வந்துசுற்றித்
தேடாம லென்னிடமாய்த் தெரிசிப்ப தெக்காலம். 19

மலமுஞ் சலமுமற்று மாயையற்று மானமற்று
நலமுங் குலமுமற்று நானிருப்ப தெக்காலம் 20

வெல்லுமட்டும் பார்த்து வெகுளியெலாம் விட்டகன்று
செல்லுமட்டுஞ் சிந்தை செலுத்துவது மெக்காலம். 21

கனவுகண்டார் போலெனக்குக் காட்டிமணந் தேயிருந்த
நினைவைப் பரவெளிமேல் நிறுத்துவது மெக்காலம். 22

மும்பாழும் பாழாய் முதற்பாழுஞ் சூனியமா
யப்பாழும் பாழா யன்புசெய்வ தெக்காலம். 23

என்மயமாய்க்கண்டதெல்லாமெண்ணியெண்ணிபார்த்ததற்பின்
தன்மயமாய்க் கொண்டதிலே சார்ந்துநிற்ப தெக்காலம். 24

ஒளியிட்ட மெய்ப்பொருளை யுள்வழியி லேயடைந்து
வெளியிட்டு சாத்திவைத்து வீடுறுவ தெக்காலம். 25

பித்தாயங் கொண்டு பிரணவத்தை யூடறுத்துச்
செத்தாரைப் போல திரிவதினி யெக்காலம். 26

சாவாமற் செத்திருந்து சற்குருவின் பொன்னடிக்கீழ்
வேவாமல் வெந்திருக்க வேண்டுவது மெக்காலம். 27

வாசித்துங் காணுமல் வாய்விட்டும் பேசாமல்
பூசித்துத் தோன்றுப் பொருள்காண்ப தெக்காலம் 28

வேதாந்த வேதமெல்லாம் விட்டேறி யேகடந்து
நாதாந்த மூல நடுவிருப்ப தெக்காலம். 29

அல்லும் பகலுமென்ற னறிவையறி வாலறிந்து
சொல்லு முரையிறந்து தூங்குவது மெக்காலம். 30

என்னைவிட்டு நீங்காம லென்னிடத்தி னீயிருக்க
வுன்னைவிட்டு நீங்கா தொருப்படுவ தெக்காலம். 31

மனதையொரு வில்லாக்கி வான்பொறியை நாணுக்கி
யெனதறிவை யம்பாக்கி யெய்வதினி யெக்காலம். 32

என்னையிறக்க வெய்தே யென்பதியை யீடழித்த
உன்னை வெளியில்வைத்தே யொளித்துநிற்ப தெக்காலம். 33

கடலி லொளித்திருந்த கனலெழுந்து வந்தாற்போ
லுடலி லொளித்தசிவ மொளிசெய்வ தெக்காலம். 34

பொன்னிற் பலவிதமாய் பூஷணமுண் டானதுபோல்
உன்னிற் பிறந்ததுன்னி லொடுங்குவது மெக்காலம். 35

இருளை வெளிவிழுங்கி யேகவுருக் கொண்டாற்போல்
அருளை விழுங்குமிரு ளகன்றுநிற்ப தெக்காலம். 36

ஊமைக் கனுக்கண் டுரைக்கறியா வின்பமதை
நாமறிந்து கொள்வதற்கு நாள்வருவ தெக்காலம். 37

எங்கும் பரவடிவா யென்வடிவு நின்வடிவாய்க்
கங்குல்பக லின்றியுனைக் கண்டிருப்ப தெக்காலம். 38

சத்தம் பிறந்தவிடந் தன்மயமாய் நின்றவிடஞ்
சித்தம் பிறந்தவிடந் தேர்ந்தறிவ தெக்காலம். 39

போக்கும் வரவும் புறம்புமுள்ளு மாகிநின்றும்
தாக்கு மொருபொருளைச் சந்திப்ப தெக்காலம். 40

நானெனவு நீயெனவு நாமிரண்டு மற்றொன்றும்
நீயெனவே சிந்தைதனி னேர்படுவ தெக்காலம். 41

பிறப்பு மிறப்புமற்றுப் பேச்சுமற்று மூச்சுமற்று
மறப்பு நினைப்புமற்று மாண்டிருப்ப தெக்காலம். 42

மன்னும் பரவெளியை மனவெளியி லடைத்தறிவை
யென்னு மொருநினைவை யெழுப்பிநிற்ப தெக்காலம். 43

என்னையென்னி லேமறந்தே யிருந்தபதி யும்மறந்து
தன்னையுந்தா னேமறந்து தனித்திருப்ப தெக்காலம். 44

கள்ளுண் டவர்போற் களிதருமா னந்தமதாற்
றள்ளுண்டு நின்றாடித் தடைவிடுவ தெக்காலம். 45

ஐயாறு மாறு மகன்று வெறுவெளியில்
மையிருளில் நின்றமன மாள்வதினி யெக்காலம். 46

எவரெவர்க ளெப்படிகண் டெந்தப் படிநினைத்தார்
அவரவருக் கப்படிநின் றாமென்ப தெக்காலம். 47

ஆயுங் கலைகளெல்லா மாராய்ந்து பார்த்ததற்பின்
நீயென்று மில்லா நிசங்காண்ப தெக்காலம். 48

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
யானந்த பூர்த்தியாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினில்
தட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதெதுமேல்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம். 1

ஊரனந்தம் பெற்ற பேரனந்தஞ் சுற்று
முறவனந் தம்வினையினால்
உடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
தோவனந் தம்பெற்றபேர்
சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்தபேதம்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னால்ஞான
சிற்சத்தி யாலுணர்ந்து
காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண்ணும்விண் ணுந்தேக்கவே
கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைநங்
கடவுளைத் துரியவடிவைப்

பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
  பெரியமௌ னத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
  பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். 2

அத்துவித வத்துவைச் சொப்ரகா சத்தனியை
  யருமறைகண் முரசறையவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
  வாதியை யநாதியேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெருச்
  சாலம்ப ரகிதமான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
  சாந்தபத வ்யோமநிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
  நிர்விஷய சுத்தமான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
  நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
  திவ்யதே சோமயத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
  மீதவதையை யஞ்சலிசெய்குவாம். 3

பரிபூரணானந்தம்.

வாரா தெலாமொழிய வருவன வெலாமெய்த
  மனதுசாட் சியதாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
  மரபுசம ரசமாகவே
பூராய மாயுணர வூகமது தந்ததும்
  பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
  போகமே வீடென்னவே
நீராள மாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
  நின்னதரு ளின்னுமின்னு
நின்னைபே துணையென்ற வென்னையேகாக்கவொரு
  நினைவுசற் றுண்டாகிலோ

பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றுக நிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே. 4

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ கொடிய
வாலமமு தாகவிலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வனநிற்க வில்லையோ
வந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சப்தமே கங்களும் வச்ரதா ணையிற்
சஞ்சரித்திட வில்லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே. 5

பொருள் வணக்கம்.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை
சுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
சிந்தை செய்வாம். 6

யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி
யாதின்பாலும்

பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கே
 பேரா னந்தக்
கோதிலமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னைக்
 கொடுத்துக் காட்டுந்
தீதில்பரா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
 சிந்தை செய்வாம். 7

பெருவெளியா யைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
 பெரிய மோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப
 மயமாய் ஞானக்
குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பரைக்கோத் தறவிழுங்கிக்
 கொண்டப் பாலுந்
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப் பொருளினையாஞ்
 சிந்தை செய்வாம். 8

இகபரமு முயிர்க்குயிரை யானெனதற் றவருறவை
 யெந்த நாளுஞ்
சுகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்
 துரிய வாழ்வை
யகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை
 யமிர்தை நாடி
மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திரைப்பக் கரமலர்கண்
 முகிழ்த்து நிற்பாம். 9

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்
 தன்மை நாம
மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்
 றியக்கஞ் செய்யுஞ்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான
 துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
 சிந்தை செய்வாம். 10

இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ ரெனவுலக
 மெமக்குத் தோன்றச்

சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்
சார்ந்து வாழ்க
புந்திமகி ழுறநாளுந் தடையறவா னந்தவெள்ளம்
பொலிக வென்றே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தாளை யநுதினமும்
வழுத்தல் செய்வாம். 11

பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற் பொருளாகிப்
போத மாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த
செழுந்தே னாகி
யருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத பூரணவா
னந்த மாகி
யிருடீர விளங்குபொரு ளியாதந்தப் பொருளினையா
மிறைஞ்சி நிற்பாம். 12

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா முனிவர்சித்த
ராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்கற் பனைகடந்த
செல்வ மாகிக்
கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்போற்
கலந்தெந் நாளுந்
துரியநடு வூடிருந்த பெரியபொரு ளியாததனைத்
தொழுதல் செய்வாம். 13

விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாரக் கண்டவன்பர் கண்ணூடே யானந்தக்
கடலாய் வேறொன்
றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு
மிறையே யுன்றன்
றண்ணாருஞ் சாந்தவரு டனைநினைந்து கரமலர்க
டலைமேற் கொள்வாம். 14

விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம்
வெளியி னூடும்

தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த மானபெருந்
தகையே நின்பா
லுண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி மொழிகுழறி
யுவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப நின்னருளைக்
கருத்தில் வைப்பாம். 15

வேறு.

ஆதியந்தங் காட்டாத முதலா யெம்மை
யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னை போல
நீதிபெறுங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமல மாகி
வாதமிடுஞ் சமயநெறிக் கரிய தாகி
மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
சொரியவிரு கரங்குவித்துத் தொழுதல் செய்வாம். 16

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறு
யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்
பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல தாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்
துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம். 17

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுயிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரிதலற்றுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமுமற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்றுவிந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞானமற்று

வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்டவசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே. 18

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத லுதமு
மடங்கவெளி யாகவெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிறிவாக வறிவார்க
ளறிவாக நின்றநிலையிற்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா னந்தவெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன்றுகா
ணெந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளியநந்தி மரபுவாழ்க
வென்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென்னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேசகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. 19

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல்யமா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்தமுத்த
தற்பரவிஸ் வாதீத வ்யோமபரி பூரண
சதானந்த ஞானபகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுனன்
சர்வகாலமு நிணைவனே

வற்புத வகோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்த்தியான
வத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
வனுபூதி யனுகூதமுங்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
. கண்ணூ டிருந்தகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே. 20

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிட மெங்கணும் கோத்தநிலை குலையாது
பரமவெளி யாகவொருசொற்
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்
சேராம லாருகநான்
சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள்போல
நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமு
நன்னிலய மாகவுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவே முளைத்தமனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித்தாவனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே. 21

எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதா
னியாதினு மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
வேதுவருமோ வறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழு தேயருட்
ககனவட் டத்தினின்று
கானூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவசமுறவே

பண்ணுவது நன்மையிந் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியா யிருந்ததேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
பண்ணவித னருளினுலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
வேண்டுவே னுமதடிமைநான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே. 22

பொற்பினெடு கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தலாற்
போந்திடை யொடுக்கமுறலாற்
பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு
பூரித்த வெண்ணீர்மையா
லெற்பட விளங்குகக னத்துளிமை யாவிழி
யிசைந்துமே னேக்கமுறலா
லிரவுபக லிருளான கனதந்தி படநூறி
யிதயங் களித்திடுதலாற்
பற்பல விதங்கொண்ட புலிகலையி னுரியது
படைத்துப் ப்ரதாப முறலாற்
பனிவெயில்கள் புகுதாம னெடியவான் றெடர்நெடிய
பருமர வனங்களாகும்
வெற்பினிடை யுறைதலாற் றவராஜ சிங்கமென
மிக்கோ ருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே. 23

காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங் காரமென்னுங்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்திமேன்மேற்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
பறவையணு காதவண்ண

நேராக நின்றுவிளே போகம் புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர் கூட்டமெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பாரமென்று
மாராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாகின்ற துரியமயமே
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே. 24

பற்றுவன வற்றிடு நிராசையென் ருெருபூமி
பற்றிப் பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை
பற்றின்மன மறுமென்னவே
கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்க வந்தகனிபோற்
கண்டதிந் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு
கனிவாய் திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனு மல்லேன் பெருதவனு மல்லேன்
பெருக்கத் தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மை யென்னவிரு கண்ணீ ரிறைத்துநான்
பேய்போ லிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகை செய்யவே யலேயவிட் டாயெனிற்
சொல்லவினி வாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. 25

பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மைகாட்டி
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்ருேய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிற்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிட்டையெனவே
சகசநிலே காட்டினே சுகாதீத நிலேயந்
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ

காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்று
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா நந்தவெள்ளஞ்
சோராது பொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. 26

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ
வலரிமண்டல நடுவிலோ
வனனடுவிலோ வமிர்த மதிநடுவிலோ வன்ப
ரகமுருகி மலர்கடுவித்
தெண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையிலோ திக்குத்
திகந்தத்தி லோவெளியிலோ
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
கண்டசூ னியமதனிலோ
காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ
கருவிகர ணங்களோய்ந்த
தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
தொழும்பனேற் குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. 27

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
லிருக்கவிலை யோமனதெனும்
யானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
தென்றுனைச் சித்தென்றுமே
யந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட
வன்றுமுத லின்றுவரையு
மநியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணியெங்கண்

முன்னாக நீயென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று
  மூடமன மிகவுமேச
மூண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
  முறைமையோ பதினுயிரஞ்
சொன்னாலு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
  சுகம்வருவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
  சோதியே சுகவாரியே. 28

அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
  வாப்தர்மொழி யொன்றுகண்டால்
அறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
  யறிந்தார்க ளறியார்களார்
மவுனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
  வாயாய்ப் பிதற்றுமவரார்
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
  வனமையொ டிரக்கமெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவ்ய மெவ்விடம்
  பூதபேதங்க ளெவிடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
  பொறைபொறு மையுமெவ்விடம்
எவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞர்
  யாதுமுனை யன்றியுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
  யெங்குநிறை கின்றபொருளே. 29

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
  துளறிடு மவத்தையாகி
உருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
  டொளிக்கின்ற விருளென்னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினாற்
  றூவுசுக துக்கவேலை
தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனாற்
  றடித்தகில பேதமான

முன்னிலை யொழிந்திட வகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு மேலுதிப்ப
முன்பின்னொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
முற்றுமா னந்தநிறைவே
என்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
மெந்நாளும் வாழிவாழி
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே. 30

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரஜா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொறாமைலோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வாஞ்சனை யிலாதகனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
யிரவுபக லில்லாவிடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான் றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே. 31

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
கரடிவெம் புலிவாயையுங்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர் காணும லுலகத் துலாவலாம்
விண்ணவரை யேவல்கொள்ளலாஞ்

சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
　சரீரத்தினும் புகுதலாம்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
　தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
　திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
　தேசோ மயானந்தமே. 32

வேறு.

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
　சுற்றுசோ றிடுது ருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
　காம வேணடன சாலையை
மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியைமு
　மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
　முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக விந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
　வேத மோதிய குலாலனூர்
வனைய வெய்யதடி கார னையமன்
　வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெ னக்கருதி
　யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
　சிற்சு கோதய விலாசமே. 33

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
　வடங்க வந்தபெரு வானமே
ஆதியந்த நடு வேது மின்றியரு
　ளாய் நிறைந்திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னருப மாதிகுறி
　குணமிறந்து வளர் வஸ்துவே
துரியமே துரிய வுயிரினுக் குணர்வு
　தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே

எந்தநாளு நடு வாகிநின் றெளிரு
　மாதியே கருணை நீதியே
எந்தையே யென விடைந்திடைந் துருகு
　மெளிய னேன்கவலை தீரவும்
சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
　செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே யமல
　சிற்சுகோ தயவி லாசமே. 34

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
　மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
　மறந்து நின்னடிய ரடியிலே
பத்தி யாய்நெடிது நம்பு மென்னையொரு
　மைய றந்தகில மாயையைப்
பாரு பாரென நடத்த வந்ததென
　பார தத்தினுமி துள்ளதோ
சுத்த நித்தவியல் பாகு மோவுனது
　விசுவ மாயைநடு வாகவே
சொல்ல வேணும்வகை நல்ல காதிகதை
　சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
　நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே யமல
　சிற்சு கோதய விலாசமே. 35

வே று.

அனந்தபத வுயிர்களொடு முயிரா யென்று
　மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
　சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்ததேவே
இனம்பிரிந்த மான்போன னிடையாவண்ண
　மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றானே
　கனிபலித்த வானந்தக் கட்டிப் பேறே. 36

பேறனைத்து மணுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
பேரின்ப மாகவந்த பெருக்கே பேசா
வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறனைத்துங் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
ஆறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே. 37

ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற் றோங்கி
யருமறையின் னமுங்காணு தரற்ற நானு
பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேய ராகச்
சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா னீழற்
றண்ணருட்சந் திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க
வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தவொன்றே விமலவாழ்வே. 38

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
இன்றாகி நாளையுமாய் மேலு மான
வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
கடிதினில்வந் தருள்கூருங் கருணை விண்ணே. 39

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தந்தம்
தெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கையான
அப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்தவந்நூல் களும்விரித்தே யநுமா னாதி
ஒப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கும்
இப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்ப தாகி. 40

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறுஞ்
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன் றுட் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியே யென்ன
யெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னனந்தங் காண்ட லாகும். 41

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியே யுள்ளும்
காட்சிமெய்ந் நூல் சொலும்பதியாங் கடவு ளேநீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணவறிவாய் நித்த மாகி
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலணு குதன்முதலாம் விவகா ரங்கள்
பூண்டவள வைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி. 42

வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
ஐந்துபுல னைம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்லை யல்லை
இந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேம்யாம். 43

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டின்
நெறியாகக் கூறுவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந் தீர்க வென்றே. 44

பந்தமறு மெஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னும் பான்மை யில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிரிவு மில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
அந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை. 45

இல்லையில்லை யென்னினொன்று மில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்று னென்னத்
தோன்றுதெல் லாம்விழுங்குஞ் சொரூபமாகி
அல்லையுண்ட பகல்போல வவித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே
வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னுகக் கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந் தானே. 46

தானுன தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம் வேறின்றும்
ஞானகா ரத்திஞெடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கு
மானுலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானு லதுவாவ ரதுவே சொல்லும். 47

அதுவென்று லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்கை
யாதலினு லதுவெனலு மறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக ஞதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்
பதியிந்த நிலையெனவு மென்னையாண்ட
படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்தக்
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம் பாரேன். 48

வேறு.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங் கயத்தின் மேவு
நான்முகத் தேவே நின்னு ணட்டிய வகிலமாயை
கான்முயற் கொம்பே யொன்கோ கானலம் புனலே யென்கோ
வான்முக முளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும்.

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே
கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற்
பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே
வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். 50

வேறு.

திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனந் தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெல்லாங்
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்திலே நீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்னுற் கட்டி
வார்த்தை சொன்னுற் சுகம்வருமோ வஞ்சனேனை
யிரையிலே யிருத்திநிரு விகற்ப மான
வின்பநிட்டை கொடுப்ப தையா வெந்தநாளோ. 51

வேறு.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையரு ளொட்டுந்
தனையென்று மறந்திருப்ப தருள்வடிவா னதுமேற்
றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்
பெற்றுரே பிறவாமை பெற்றுர் மற்றுந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாதனையா மாசையொழி மன்னுருசொற் கொண்டே.

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த
வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்

கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்கு மொழி ருசிக்கக்
கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேற்
றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே. 53

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதா நிற்கக்
கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்
கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று
சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டது பற்றுநில்
லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ
யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. 54

இடம்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே
யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கே நீவாடா
மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமே யிடமிந்த மாநிலத்தே பொருளுந்
திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்
செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே. 55

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா னின்ற
தாரானு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா
யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே சஞ்சலமாய் புத்தியை நாட்டாதே
யோராதே யொன்றையுநீ முன்னிலை வையாதே
யுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. 56

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றை தொடர்ந்திட்
டுளங்கருத வேண்டாநிட் களங்கமதி யாகிக்
கள்ளமனத் துறவைவிட்டெல் லாந்துறந்த துறவோர்
கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல் பகலற்ற

வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய்
விரவியெடுத் தெடுத்தெடுத்து விள்ளவும் வாயின்றிக்
கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக்
கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே. 57

வேறு.

ஆவி யேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டுநீ
கூவி யாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே. 58

என்று முன்னை யிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தன னேயருட் சோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை நேர்மையா
நன்று தீதற வைத்த நடுவதே. 59

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னுலென் பசுத்துவம் போயுயும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே. 60

கண்ணு ணின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு ணின்று விளங்கிய மெய்யினை
யெண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான்றெழூந் தெய்வமே. 61

வேறு.

அறிவிற் கறிவுதாரகமென் றறிந்தே யறிவோ டறியாமை
நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய் நின்ற நிலையுந்தெரியாது
குறியற் றகண்டா தீதமயக் கோதிலமுதே யெனைக்குறுகிப்
பிறிவற் றிருக்க வேண்டாவோ பேயேற்கினிநீ பேசாயே. 62

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவோ னிரவும் பகலுந்தோற்றுமல்,
அன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணு வரசே யெனக்கூவிப்,
பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக் கடல்விட் டகல்வேனே சொரூபா னந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே. 63

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தி யெனையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே கூத்தாட் டினையே நினதருளால், வீட்டைக் கருது மப்போது வெளியா முலக விய ப்பனைத்து, மேட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தா யிரு ந்த தென்சொல்வேன். 64

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி யுன்னடிக் கன்பு செய்ய
எனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே லென்னுநா ளெந்த நாளோ
மனக்கிலே சங்க டீர்ந்த மாதவர்க் கிரண்டற் றோங்குந்
தனக்குநே ரில்லா வொன்றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. 65

வேறு.

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் யாவுமற் றகம்புற நிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்தவெம் பெருமான் றெண் டனேன் சுகத்திலே யிருக்கப், போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே. 66

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடுநாட்டமே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு வந்துவந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தா மறியா, மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடி விலா வின்பமே செய்யுந், தானமே தவமே நின்னைநா னினைந் தேன் றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. 67

மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்துநின் னன்பர் தம்பணியா, மறமது கிடைக்கி னன்றியானந்த வற்புதநிட்டை யினிமித்தந், துறவது வேண்டு மௌனியா யெனக்குத் தூயநல் லருடரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப் பெற் றவர் பெற்றிடும் பேறே. 68

வேறு.

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்னு தொருதன் மைத் தாகி, கரும்போ தேனோ முக்கனியோ வென்ன வென்னுட் கல ந்துநலந், தரும்பே ரின்பப் பொருளேநின் றன்னை நினைந்து நெக் குருகே, னிரும்போ கல்லோ மரமோவென் னிதய மியாதென் றறியேனே. 69

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய் பாழும், பொய்யு மவாவு மழுக்காறும் புடைபட் டோடு நன் னெறியா, மெய்யு மறிவு பெறும் பேறும் விளங்கு மெனக்குன் னடியார்பாற், செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ் சிந் தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. 70

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி யிருளைத் துரந்திட் டொளிநெறியை யென்னுட் பதிப்ப தென்று கொலோ தெருளத் தெருள வன்பர் நெஞ்சந் தித்தித் தருகத் தெவிட்டாத, வருளைப் பொழியுங் குணமு கிலே யறிவா னந்தத் தாரமுதே. 71

வே று.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ் செனவுமன தலையுங் கால, மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட் டதுந்தூர் ந்து முத்திக் கான, நேசமுநல் வாசமும் போய்ப் புலனயிற் கொடுமைபற்றி நிற்பரந்தோ, தேசுபழுத் தருள்பழுத்த பரா பரமே நிராசையின்றேற் றெய்வ முண்டோ. 72

முன்னிலைச்சுட் டொழுதியெனப் பலகாலு நெஞ்சே நான் மொழிந்தே னேநின், றன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னையொ ன்றாச் சூட்டாதே சரணன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலை யிலே சித்திமுத்தி யனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையீ தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர் நாடினரே. 73

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக் கவராற் புகு ந்திழுத்து, மறுகிச் சுழலு மனக்குரங்கு மாள வாளா விருப் பேனோ, வறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமாய கண்டானந்த மயமாகிப், பிறிவற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப் பெம்மானேயெம் பெரு மானே. 74

வே று.

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே
கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாறாப்
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த பானுவே நின்னைப் பற்றித்
திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனோ சிறிய னேனே. 75

கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு
மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலா யின்பந்
தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த
தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம். 76

வே று.

போதமென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் யிருளாந்
தீதிலாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா
தாதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
யேதுமில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும். 77

வே று.

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லுமந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்கு மாபோற், சாந்தபத பரம்பொருளே பற்றுபொருளிருக்கு மத்தாற் சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்த பொரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்குமன்றே. 78

வே று.

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலும்
தொடரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்ந்து [illegible]டி
நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்க வைத்தாய்
நன்னர் நெஞ்சந் தன்னலமு நணுகுவேனே
இல்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யீன்றிட்
டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக்
கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்
கற்பகமே பராபரமே கயிலை வாழ்வே. 79

வே று.

குலமிலான் குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமிலான் றனக்கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து
மிலமிலான் மைந்தர் மனைவியில்லா னெவனவன் சஞ்
சலமிலான் முத்திதரும் பரசிவ னெனத் தகுமே. 80

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம னடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ தமியனேற்கு,

மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத் துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தே னே வஞ்சனேனே. 81

வே று.

தன்மயஞ் சபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்த
மின்மய மான வண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி
யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையப கரிக்க வந்த
சின்மய மகண்டா காரந் தக்ஷிணு திக்க மூர்த்தம். 82

வே று.

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக் கொடுத்து நீயாகா, தேன்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னை யிரு வினை வாதனை யென்றோ, நீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தையிற் பாவனை செய்ய, நான்பொரு ளானே னல்லனல் லரசே நானிறந் திருப்பது நாட்டம். 83

வே று.

உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடு புகலுவேன் றக்கோய். 84

வே று.

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்ப் பாச சாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்யபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, விரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொரந்த மறி யார்க ளிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங் காத சிதாகா சத்தை. 85

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன மறி யே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தை தன் னருளா னினைவுக் குள்ளே, வைத்துவைத்து பார்ப்பவரைத் தா ஞக வெந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளி யைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. 86

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக சமாதி யாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைகளைந்தா, யென்னினோ யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லையில்லை, யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவு மாவாய். 87

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்துதள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றோ விகபரமு முன்னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிதிலுனை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்து வேனென், சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மமதே யத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். 88

வேறு.

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றி
கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட் கேள்வியிலே
தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே
முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. 89

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு
கண்ணே யுறங்குக வென்னுணை முக்கட் கருணைப்பிரான்
தண்ணார்கருணை மௌனத்தி னுன்முத்தி சாதிக்கலாம்
நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. 90

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடைமனையைச்
சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை
யாற்றுப் பெறுக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச்
சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே.

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட
சுத்த மவுனி யெனுமூவ ருக்குந் தொழும்புசெய்து
சத்த மவுனமு தன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத்தே
னித்த மவுனமல் லாலறி யேன்மற்றை நிட்டைகளே. 92

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொட ராப்பரஞ் சோதிநின்னை
வல்லாளர் கண்ட வழிகண்டி லேன்சக மார்க்கத்திலுஞ்
செல்லாதென் சிந்தை நடுவே கிடந்து திகைத்துவிம்மி
யல்லா னதுபக லானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. 93

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெல்லா
மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு மறிவின்றியே
பெம்மான் மௌனி மொழியையுந் தப்பியென் பேதமையால்
வெம்மாயக் காட்டி லலேந்தே னந்தோவென் விதிவசமே. 94

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே
யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வேநிலேயா
நில்லா யுன்னுற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிங் நீணிலத்திற்
பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே. 95

மறக்கின்ற தன்மை யிறத்தலொப்பாகு மனம தொன்றிற்
பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி
இறக்கின்ற வெல்லேக் களவில்லே யேயிந்தச் சன்மவல்லல்
துறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றொழும்பனுக்கே. 96

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
சுற்றுந் தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு சுழலினென்னுங்
குற்றங் குறைந்து குணமே விடுமன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந் துணையென நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. 97

வேறு.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மை யுறவாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய்-திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்மைநன்றுப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். 98

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய்-நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண். 99

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ-நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினே மேவினர்கட் கன்றேதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும் போம். 100

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ் [ன்
சொற்பனங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்-கற்பனேயொ

றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானோர் கவி. 101

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு-லெப்படியுந்
தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம். 102

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்-குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக் குடல்வேண்டே னியாவிவ் வாக்கையையே
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். 103

அறிந்த வறிவெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்த மனமற்ற மவுனஞ்-செறிந்திடவே
நாட்டினு னநந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினுன் மோன குரு. 104

வேறு.

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
அருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே. 105

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்து கன்ம
பந்த முறவுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னுலே
சந்ததநெஞ் சேபரத்தின் சாரினின்ப முண்டாமே. 106

வேறு.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட் டோட வதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றுய்ப் பலவா யுயிர்க் குயிரா, யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்பு நிலை, தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. 107

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டா காரசிவ, போக மெனும்பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக

வுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தே
கம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. 108

வேறு.

வாவிக் கமல மலர்வண்டாய்த் துவண்டு துவண்
டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்
பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர் போலவொன்றைப்
பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. 109

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே. 110

வேறு.

நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறோ
நிலநீர் தீக்கால் வானு நீயலாத
குறியாது மில்லை யென்றால் யாங்கள்வேறோ
கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய் கூறாய். 111

பொருளே நின்பூரண மேலிட்ட காலம்
போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ
விருடானுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ
வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங் குண்டோ. 112

பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனாற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைகாட் டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ. 113

வேறு.

உரையிறந்த வன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த வின்பக் கடலே பராபரமே. 1

திக்கொடுகீழ் மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே. 2

வாக்காய் மனதாய் மனவாக் கிறந்தவர்பாற்
றூக்காதே தாக்குந் தனியே பராபரமே. 3

வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப் பார்க்கவெனக்
கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. 4

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்துக்
கானபணி யான வணியே பராபரமே. 5

ஓடு மிருநிதியு மொன்றுகக் கண்டவர்க
ணூடும் பொருளான நட்பே பராபரமே. 6

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. 7

நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா துன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே. 8

இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. 9

முன்னெடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ணறநின்
றன்னெடுநா னிற்பதென்றே சாற்றாய் பராபரமே. 10

ஆங்கார மற்றுன் னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பராபரமே. 11

கெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாச்
தொட்டிலுக்குட் சேய்போற் றுயின்றார் பராபரமே. 12

ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோடுமன மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே. 13

கொழுந்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கே சுகமுண் டாகும் பராபரமே. 14

அல்லும் பகலு மறிவாகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமைகாண் பராபரமே. 15

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே. 16

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. 17

தன்னை யறிந்தருளே தாரக மாநிற்பதுவே
யுன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே. 18

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா
மற்றவிடத்தே வெளியா மன்றோ பராபரமே. 19

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்குமுன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே. 20

மாயா சகமிலையேன் மற்றெனக்கோர் பற்றுமிலை
நீயேநா னென்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே. 21

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மலரணைமேற்
கொண்டார்க் கோவின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே. 22

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே. 23

விரிந்த மனமொடுங்கும் வேளையினு ளுகப்
பரந்தவருள் வாழி பதியே பராபரமே. 24

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே. 25

கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்குமொரு வழியே யெந்தாய் பராபரமே. 26

காயநிலை யல்லவென்று காண்பா ருறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே. 27

பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே. 28

அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே. 29

மூர்த்தி தலந்தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே. 30

விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே. 31

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்தாற்
சிந்தை யிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே. 32

ஏறுமயிர்ப் பாலமுணர் விந்தவிட யங்கணெருப்
பாறெனவு நன்கு வறிந்தேன்பராபரமே. 33

மாய மயக்கொழிந்தார் மற்றென்றை நாடுவரோ
நேயவரு ணிலையி னிற்பார் பராபரமே. 34

நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே. 35

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப்
பார்ப்பதல்லால் வேறென்றைப் பாரேன் பராபரமே. 36

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லா மென்பார்வை பராபரமே. 37

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. 38

தேடாத தேட்டினரே செங்கை துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே. 39

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே. 40

சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திநெறி கேட்டன் முறைகாண் பராபரமே. 41

கண்டவடி வெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே. 42

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட் டாலன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே. 43

சொல்லிப் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுதார்
நெல்லிற் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே. 44

அழுக்காற்று னெஞ்ச மழுங்கிய புன்மாக்க
ளிழுக்காற்று லின்பநல மெய்தார் பராபரமே. 45

குற்றங் குறைய குணமே லிடவருளை
யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே. 46

சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே. 47

காட்டத் திலங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே. 48

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனம்
துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே. 49

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்று
னின்மயமா யெல்லா நிகழும் பராபரமே. 50

சிந்தையுமென் போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே. 51

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்மலமாய்ப்
பேச்சற் றவரே பிறவார் பராபரமே. 52

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே. 53

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளினெல்லாம்
வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராபரமே. 54

நீயே நானென்று நினைப்பு மறப்புமறத்
தாயே யுனையவரு டந்தாய் பராபரமே 55

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைப்புமற்று நிற்பதுவோ
சுத்த வருணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே. 56

வேறு.

அந்த முடனாதி யளவாம லென்னறிவிற்
சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே. 57

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே. 58

வேறு.

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றுலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ. 59

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்தி கரைகாண்ப தெந்நாளோ. 60

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ. 61

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட் கற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. 62

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து [ளோ.
கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நா

பாக்கியங்க ளெல்லாம் பழுத்து மனம்பழுத்தோர்
நோக்குந் திருக்கூத்தை நோக்குநா ளெந்நாளோ. 64

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. 65

இருநிலனைத் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ. 66

உன்னினுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந்
தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ. 67

நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்ற நிலைநாடி
யனைத்துமா மப்பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ. 68

திரையற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைபற்றி யுற்றங் கொடுங்குநா ளெந்நாளோ. 69

அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ. 70

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ. 71

ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமை னம்பரனைப்
பாராமற் பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ. 72

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்னுசான்
சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ. 73

முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ. 74

வெவ்வடியும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த
வவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ. 75

தூங்காமற் றூங்கி சுகப்பெருமா னின்னிறைவி
னிங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனோ. 76

கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை
உண்ணாடி யையா வுருகவைத்தா லாகாதோ. 77

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய் நின்பணியாய்
நிற்பது கற்றன்றோ நிருவிகற்ப மாவதுவே. 78

சங்கர சங்கர சம்பு-சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு. சங்கர.

ஆதி யனாதியு மாகி-எனக்-கானந்த மாயறி வாய்நின்றி லங்குஞ், சோதி மௌனியாய்த் தோன்றி-அவன்-சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி. சங்கர

சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன்-என்னைச்-சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி, முன்னிலை யேதுமில் லாதே-சுக-முற்றச்செய் தேயெனைப் பற்றிக் கொண்டாண்டி. சங்கர

பற்றிய பற்றற வுள்ளே-தன்னைப்-பற்றச்சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த விடத்தே, பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன்-சற்றும்-பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி. சங்கர

பேசா விடும்பைகள் பேசிச்-சுத்தப்-பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன், ஆசா பிசாசைத் துரத்தி-ஐய-னடியிணைக் கீழே யடக்கிக் கொண்டாண்டி. சங்கர

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே-அவ-னாகிய மேனியி லன்பை வளர்த்தேன், மடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுட்-சற்றும்-வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ் செய்தாண்டி. சங்கர

மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன்-இத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக் கில்லை, கரவு புருஷ னுமல்லன்-என்னைக்-காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே. சங்கர

கடலின் மடைவிண்ட தென்ன-இரு-கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சொரிய, உடலும் புளகித மாக-என-துள்ள முருக வுபாயஞ் செய்தாண்டி. சங்கர

உள்ளது மில்லது மாய்முன்-னு-ணர்வது வாயுன் னுளங் கண்ட தெல்லாம், தள்ளெனச் சொல்லியென் னையன்-என்னைத்-தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி. சங்கர

பாராதி பூதநீ யல்லை-உன்னிப்-பாரிந் திரியங் கரணநீ யல்லை, யாரா யுணர்வுநீ யென்றான்-ஐய-னன்பா யுரைத்தசொல் லானந் தந்தோழி. சங்கர

அன்பருக் கன்பான மெய்யன்-ஐய-னுனந்த மோன னருட் குரு நாதன், தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான்-என்னைத்- தா னறிந் தேன்மனந் தானிறந் தேனே. சங்கர

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த-எனக் - கெவ்வண்ணம் வந்த தென் றெண்ணியான் பார்க்கின், மறப்பு நினைப்பு மாய்நி ன்ற-வஞ்ச- மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி. சங்கர

மனதேகல் லாலெனக் கன்றே-தெய்வ-மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி, எனதாம் பணியற மாற்றி-அவ - னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி. சங்கர

அருளா லெவையும் பாரென்றான் - அத்தை - யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன், இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்-கண்ட-வென்னையுங் கண்டில னென்னடி தோழி. சங்க

என்னையுந் தன்னையும் வேறு-உள்ளத்- தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச், சொன்னது மோவொரு சொல்லே - அந்தச்- சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன். சங்கர

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி-அந்த -வெட்டவெளி நண்ணித் துட்டவிருளாங், களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் - ஐயன்- களையன்றி வேறொன் றுங் கண்டிலன் தோழி. சங்கர

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை-இரு- கண்காண நீங்கவுங் கண்டோன் துயிலுன், கொண்டார்போற் போனாலும் போகும்- இதிற்-குணமேது நலமேது கூறாய்நீதோழி. சங்கர

நலமேது மறியாத வென்னைச்-சுத்த-நாதாந்த மோனமா நாட்டந் தந்தேசஞ், சலமேது மில்லாம லெல்லாம் - வல்லான்- ருளாலென் றலைமீது தாக்கினுன்தோழி. சங்கர

தாக்குநல் லானந்த சோதி-அணு- தன்னிற்சிறிய வெனைத் தன்னருளாற், போக்கு வரவற் றிருக்குஞ்-சுத்த - பூரண மாக்கி னுன புதுமைகாண் மின்னே. சங்கர

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் - தொழி - லத்தனை வைத்து மெள்ளத்தனையேனுந், தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன்-உள்ள-சாட் சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி. சங்கர

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே-அந்தச்- சிந்தை யிறந்து தெளிந் ததுமாங்கே, எந்த நிலைகளு மாங்கே-கண்ட- யான்று னிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே. சங்கர

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ-சச்சி, தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய், ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற்-பின்ன-ரொன் ரென்றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ. சங்கர

என்று மழியுமிக் காயம்-இத்தை- யேதுக்கு மெய்யென் றிரு ந்தீ ருலகீர், ஒன்று மறியாத நீரோ-யம- னேலவந் தாற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ. சங்கர

உண்டோ நமைப்போலவஞ்சர்-மல-மூறித் ததும்புமுடலை மெய்யென்று, கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ - அருட்- கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ள வேண்டாவோ. சங்கர

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும்-அந்த- வில்லங் கத்தாலே விளையுஞ் சனனம், ஆண்டா னுரைத்த படியே-சற்று - மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே. சங்கர

அறிவாரு மில்லையோ வையோ-என்னை - யாரென் றறியாத வங்க தேசத்தில், வறிதேகா மத்தீயிற் சிக்கி-உள்ள, வான்பொரு டோற்கவோ வந்தேனுன் றோழி. சங்கர

வந்த வரவை மறந்து-மிக்க-மாதர் பொன்பூமி மயக்கத்தி லாழும், இந்த மயக்கை யறுக்க-எனக், கெந்தை மெய்ஞ்ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான். சங்கர

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம்-யம-வாதைக் கனலை வளர் க்குமெய் யென்றே, வேளா னவனுமெய் விட்டான் - என்னின்- மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி. சங்கர

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம்-சுத்த-வெயின்மஞ்ச ளென் னவே வேதாக மங்கள், மதிக்கு மதனை மதியார்-அவர்- மார்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மானே. சங்கர

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்-மனத்- தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன், தன்மார்க்க நீதிதிட் டாந்தம்-அவன்- ஞனந்த மான சதானந்த னன்றோ. சங்கர

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ-உனக்-கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே, நின்றுற் றெரியு மெனவே-மறை - நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் றேழி. சங்கர சங்கர சம்பு.

தேவிகாலோத்திரம்.

ஆசைபய மையமாங் காரமுயிர்க் கச்சமின்றிப்
பாசம்விடல் கருணையுட னெருமைபத்தி ஞானமுத்திக்
காசைமிக வுடையார் யோகதற் பரருமாய்ப்
பேசியகா லோத்தரத்தின் வழிநிற்பர் பெரியோரே. 1

வாயுவென மறுவுகின்ற மனமடங்கும் வகைதடுப்பா
ணுயவவ னரிபிரம னிந்திரன்சண் முகன்குருவு
மேயபல தேவதைகள் யோகிதபோ தனனறிஞ
ணுயினெல்லா முடையானு மவனணங்கு நுணங்கிடையாய். 2

அறிவுநிலை தவமடக்கம் புண்ணியந்தியா னங்குணங்கள்
நெறியுடைய பத்தி நெறிவுபா யங்நினைக்கின்
மறுகும்வளி யனையமன மடங்குவதன் றியாததுவே
யறிவுடையோர் யிவையனைத்து மாமென்றே யறைகுவரால். 3

கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டாகும்
விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்
திருத்தநூல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம
லருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனுமால். 4

வே று.

ஒருபொரு ளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்பு டைத்தா
யிருவினை யின்றி மேலா மின்பத்தை யளிப்ப தாகும்
பொருவிலா விதன்மே லன்பு பொருந்திடா தாரு முண்டே
திருவுலா வகன்ற கல்விச் சிறந்தசான் றோர்க டாமே. 5

யானெனு மதனை நீக்கி யேகமாய் நின்ற ஞான
மானவவ் வொளியாய்த் தோன்று மதுமுத்தி வித்து மாகித்

தேனமர் கரிய கூந்தற் செய்யவாய்ப் பரந்து நீண்ட
மானமர் விழியாய் மேலாம் யோகவத் தகமு மாமால். 6

மந்திரஞ் செபந் தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா
வந்தமி லாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டும்
சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கின்
பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார். 7

புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லைத்
திறனுடை யுருவ மெல்லாந் தானுகித் தேக மின்று
யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினு லறியப் பட்ட
விறன்மலி ஞானு நந்த மேன்மையாய் விளங்கா நிற்கும். 8

வே று.

எந்த வாருயிர் யாதொர் பொருளினைச்
சிந்தை யாற்பற்றிக் காரியஞ் செய்திடி
னந்த யோனிய தாமென் றறிவினல்
பந்தமில் பொருள் பற்றுத றக்கதே. 9

வே று.

கன்மபல மேதுமில்லைச் சுபாவமே காணுங்கால்
தொன்மையுல குயிரில்லைத் தோன்றுவதெல் லாமசத்து
நன்மையினைத் தோற்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய
தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம். 10

வே று.

வானம் போல வடிவில தாயெங்கும்
ஆன தாகத் தியானம்பண் ணுதவன்
கானந் தன்னி லுலண்டெனக் கட்டுப்பட்
டின மான பிறப்பிறப் பெய்துமே. 11

யாவ ராயினு மெப்பிறப் பெய்தினும்
ஆவ தாவ தருந்துய ராதலால்
தீய துன்பஞ் செறுத்தற் பொருட்டந்தத்
தூய ஞானச் சுடரைத் தொடர்வரே. 12

வே று.

மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம் போற் சரித்துத்
திரியுமச் சித்தந் தன்னைத் திருத்திச் சூனியத்தே நின்றால்
மருவினோர் பிரித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்
பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவ ரன்றே. 13

மேலாய வின்ப மாகிவிண்போலுட் புறம்ப தாகிக்
காலாதி தத்து வங்கள் கலவாது காய மின்றி
மாலாய கரண மின்றி யறிவாகி யெங்குங் காணும்
சீலாய ஞானஞ் சேர்ந்தோர் திரியா வாநந்தி யாவார். 14

வே று.

மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங்கன
லீண்டு காட்ட மிலதே லிலதாகுந்
தீண்டு மப்பொரு ளின்றெனிற் சித்தமும்
மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திறும். 15

மோக மூர்ச்சிகை மாயை முதற்கன
வாய சாக்கிர மல்லாச் சுழுத்தியு
மேய வெண்ணு மவத்தைக ளியாவையும்
வீய நோற்பவர் வீடு விடாதவர். 16

உடம்பி ரண்டு முயிர்ப்புட னுள்ளமும்
மடம்ப டும்மகங் காரமும் புந்தியும்
திடம்ப டத்தன்னில் வேறெனச் சிந்திப்பா
னுடம்பி லாஞான வுள்ளொளி யுள்ளுறும் 17

வே று.

திருத்தகு சமாதியைச் செய்யுங் காலத்துக்
கருத்தெழுந் தடங்காது கலங்கும் மாயினும்
வருத்தமா நித்திரை மருவு மாயினும்
திரித்தறி வுறுத்துத்தன்னி லையிற் சேர்க்கவே. 18

வே று.

ஆராத சித்தம் யாதோர் காலத்தி லடங்கு மானல்
பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று

சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச்சார் வான வெல்லாஞ்
சேராமன் மயக்க நீக்கித் திடமாகச் செய்து கொள்வான். 19

பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றுதே பண்ணிக் கொள்க
நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டால்
பெற்றன மென்று பேணிப் பின்னைப்பே ராமற் காக்கும்
நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்லோ ரியாரே. 20

வேறு.

பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயன்
நிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென
வறிந்து தன்னை யமல வியாபகம்
செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே. 21

வேறு.

வளியென மறுகுஞ் சித்த நெஞ்சிலே மருவி நிற்கும்
தெளிவுற நடுவு கீழ்மேற் செலாவகை நிறுத்திக் கொண்டா
லொளியுறு முள்ள மொன்றும் பாவியா துறவே நோக்கி
யெளியவப் பொருண்மேல் பற்றற் றிருப்பவன் யோகி யாவான்.

வேறு.

நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்த
மொருநிலையு நீங்காமல் நிறுத்திக் கொண்டாற்
சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச்
சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்று
மத்தமன முதலான வவத்தை யொன்று
மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகும்
முத்திநெறி யென்றுமறை யிடை விடாது
முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் காணே. 23

பொருண்முழுது மடையாமன் மனத்தை வாங்கி
நெஞ்சகத்தே பொருந்துவித்த பொழுது தோன்றும்
இருளறுநன் ஞானவொளி யது விளங்க
வெப்பொழுதும் வாதனையே யியற்றிக் கொள்க
பரமதுவா யிலதாகி யங்க மின்றிப்
பற்றின்றி யவத்தையின்றி நின்ற வொன்றை

யுரனுடைய தியானிகளா யுறைகின் றாரே
பிறப்பிலா வந்நிலத்தை யுறுகின்றாரே. 24

துக்கசுக மாசைவெறுப் பென்று கூடுந்
துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட
மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மா தன்ம
மெய்ப்பலன்கள் பெறுவபே றுளவா மென்று
தொக்கவுள மதுவாகும் பிற ப்பை யாக்குந்
தொடர்பெனவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்கும்
தக்கபொருள் சார்வுயிர்ச்சார் வடைய நீக்குந்
தவத்தோர்பாற் சிவம்வந்து சாருங் காணே. 25

வேறு.

ஆகத்தே யாங்கார வடிவதாகி யருவினைசெய் தகங்கார மாகுமாய, மோகத்தைத் துறக்கின்மொழி யிற்படாத முத்தி தல மினிதளிக்க மொழிந்த தன்றிச், சோகத்தைத் தருமுடலை யெல்லாம் விட்டுச் சேராத வறிவாகிச் சுத்தரூப, மாகத்தான் பாவித்தாற் சத்தியெல்லா மறவிடுகை பரமார்த்த மறிவார் தாமே. 26

வேறு.

வைய மாச்சிர மம்மென வைத்தவுஞ்
செய்ய சாதி குலமெனச் சேர்த்தவு
மைய மின்றி யறவிட் டறிந்தவர்
செய்ய ஞானத் திரளைச் சிந்திக்கவே. 27

வேறு.

கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறி
னுடையவ ரெனையிலை யானுடை யாரிலை
யடையவு மெனக்கிலை யானு மன்னதே
நடையிது நிலையெனிற் றமிய னுனரோ. 28

வேறு.

நித்தனும் பரமேசன் யானென்று நிச்சயிக்கின்
முத்தனல னெனினுமவன் முத்தனு முயிருடம்பின்
பெத்தமற ஞானத்தாற் காட்சிபெறிற் சாந்தியுடைச்
சித்தனுய்ப் பொருட்பற்றுத் தீர்ந்து வீடடையுமால். 29

அறிவாகிச் சுத்தனு யறிவானுய் வேறுகிக்
குறியாது கொளல்வீடு கூடாது கூறுங்கா
லறிவார்தா மிலராகிச் சோகாதி யடையானுய்ப்
பிறியாத பரப்பிரம மெனநிற்பன் பெண்ணணங்கே. 30

நீடிய தலைகாலெங்கு நிறைமயிர்த் தோலினுலே
மூடிய வுடலுங்காணுங் கனவெனு முளத்தனுகிக்
கூடிய விதனின்ஞானக் குறியுடைத் துயிரேயென்றுங்
கேடிலா தென்றுநோக்கிற் கேடிலா ஞானமாகும். 31

நிற்பனவு நடப்பனவு மாயிங்கு நீடுயிர்கட்
கொப்புடைய தாய்தந்தை யீசனுமா யுள்ளேனுன்
கைப்படவு முத்தியினிற் காமராய்த் துரியத்தே
நிற்பவர்க ளருச்சனையா யென்னையே நினைவரால். 32

ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநா
னேனையவை யாவையுள யெவையுநரன் றாலநுண்மை
யானவியா வையுமல்லே னெனையறியி னறிவோர்க்கு
ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்.

வே று.

ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னைத்தார்மிக் காரில்லா னுலக மில்லான், நின்றநினை வுக்கெட்டா நித்தன் காணப் படானெஞ்சி னிற்பான், பொன்றுபிறப் பிலிமுதலா மறிவினனிட் களன்பழை யோன் பொருள்க ளில்லோன், யென்றுநினைந் தடிக்கடியும் பிற மமென நோக்குதலே யியல்ப தாகும். 34

வே று.

சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு
மமையா தாங்குல வாசார மானதும்
மமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு
மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே. 35

பல்வகை சித்திகளும் பாதளத்திற் செலவும்
சொல்லரிய பொருண்முழுதுஞ் சோராமற் பெற்றிடினு
மெல்லையில வின்பமா 'முத்திபெற வெண்ணுமவன்'
அல்லறருஞ் சிற்றின்ப மடையவவா வொழிப்பான். 36

வே று.

யாதொரு விடயந்தன்னு லவத்தையை யெய்தினுலுங்
காதலால் யோகந்தன்னைக் கருதுவான் பிறிதோர்தேசந்
தீதிலாப் பீடந்தன்னிற் சிறப்புடைத் தெனினுஞ்சித்தத்
தாதர வடையுமாசை யடையாம லாக்கிக்கொள்வான். 37

அளியமர் குழலாய்வீட்டை யடையவே கருதுநல்லோர்
நெளிவன பறப்பவூர்வ நிற்பன முதலவாகிக்
களியுடை யுயிர்க்குத்துன்பங் காண்கிலா வாழ்க்கையானு
லளியினு லருளையென்று மாக்குவ தழகிதாமால். 38

வே று.

யோகி யாகி யொழுகு மியல்பினேன்
போக மாற்றி பொருண்மேற் புலன்களை
வேக மாய பயமும் வியப்பும்போய்
மாகர் காணு சுகத்தை மருவுவான். 39

வே று.

வாதுரை பயனில்சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்திருத்தல்
பேதுரு பிணக்கநீங்கிப் பெரியவ னருளினுலே
ஒதுநூ லோதலோவி யுலகினி னன்றுதீதென்
றுதியி லுரைத்ததெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்திருப்பான். 40

ஐவகை பூத காரியமென்னு மவ்வுடம்பில்
மெய்வகையாஞ் சிவனிற்குஞ் சிவமுதலா மேதினியீ
றிவ்வகையா வுலகங்க ளனைத்தினையு மிறையுருவென்
றுய்வகையா யுணர்ந்தானே யெமையுணர்ந்தா னுமைகேணீ. 41

வே று.

ஆசை கோபம் பயஞ்சோக ராகமாம்
மாசு மாட்சியுள் ளோராக்க மாற்றுமை
பேசு தீமை பிறர்க்குத் தமக்கில்லாத்
தேசி முக்குடன் றீர்வார் சிறந்தவர். 42

நிஷ்டானுபூதி.

நித்தனை யுமையா ளடிபணிந் தெனக்கு நிட்டைசா தனைநி கழ்த் தெனவே, யத்தனு மகிழ்ந்தே நீவினை விடுத லாருயிர்த் தொகைகண்மெய் யுணர்வான், முத்தியை யடையுங் காரண மாமான் மொய்குழற் செய்யவாய்ப் பசுந்தோள், வித்தகி சாவ தானமாய்க் கேட்டி யென்றிறை விளம்பிடு மன்றே. 1

ஒருமொழி யாலே சுருதியா கமநூ லுயர்புரா ணமுமெலா மொழியு, மொருமொழி யாலே சரியைநற் கிரியா யோகபா வனையெலா மொழியு, மொருமொழி யாலே யண்டபூதங்க ளொடுங்கிடுந் தன்னிலை தோன்று, மொருமொழி சும்மா விருத் தலா மதனு லொப்பிலாச் சிவபத மடைவார். 2

சரியையின் றெழிலி னுலுஞ் சற்கிரி யையினும் யோகம், புரிதரு முயற்சி யானும் பொருந்தொணு தென்பர் மேலோ ,ருரி யதே சிகனுரைக்கு மொருமொழி யுண்மை யாலே, யரியமெய் ஞ்ஞான வீடிங் கடைவது திண்ண மாமே. 3

கட்டறத் துறந்தே யுயிர்பொருட் சார்பைக் கருதிடும் வாசனை யனைத்து, மொட்டற விடுத்து ஞான நூ லனைத்து மோர் ந்திடி லென்பய னுதவு, மெட்டுதற் கரிய சற்குரு வருளா லியம் புமோர் மொழியினைப் பெற்றே, நிட்டைசா தித்தே சகலமே வல் ங்க ணீங்கிடிற் பிறப்பிறப் பறுமே. 4

வித்தக மாகப் பலகலை பயின்று மேவுநற் பயன்களை யறிந் துந், தத்துவ முழுதுங் கசடற வுணர்ந்துந் தன்னிலை யறிவதற் கரிதாஞ், சுத்தமெய்ஞ் ஞான தேசிகன் மகிழ்ந்தே சொல்லாமற் சொல்லுமோர் மொழியா, முத்திரை மோன நிலையினு லன்றி முத்தியி னிலைகிடை யாதே. 5

வேறு.

முத்தி ரைகளோர் மூன்று மொழிந்திடிற்
சுத்த சாம்பவி சொல்லும் பைரவி
மெத்து கேசரி யென்று விளங்கிடு
மித்தை யார்க்கு மியம்பவொண் ணுதரோ. 6

வேறு.

இந்தநன் னிலேயி லிருந்துசா தித்தோ ரெவரென வுமைய வள் வினவச், சுந்தர வாம தேவமா முனிவர் சுகர்முதன் முனிவ ரென் றறிதி, கந்தடு கரியின் கையினேப் புறங்காண் கவானுடை மலேதரு மயிலே, நிந்தையி னிட்டைக் குரியவா தனமு நிகழ்த் துவ னன்புட னீகேள். 7

உத்தர திசைபார்த் திருப்பதாங் கலேயி னுரிவையோ டுழு வையி னதளுஞ், சித்திரா தனம்வெண் டுகில்குசை யைந்துந் திண் புவி மிசைவிரிப் பனவாம், பத்திரம் வீரங் குக்குட மரிய பங்க யங் கோமுக மைந்தும், வித்தக மான வங்கவா தனமாம் விம லேநீ யறிகென விளம்பும். 8

இயம்புமா தனங்க டம்மிலொன் றுறவே யிடைகளஞ் சிர ங்கணூ னேராய், வயம்பெறத் தம்ப மெனநிறீஇ யிருந்தே மன மது வடிவினே யுரும, னயம்பெற வுன்னு துன்னியெப் போது நடுநிலே தன்னேநீங் காமற், றயங்கிய சுத்த மசுத்தமல் லாத தனி நிலே பொருந்துதல் சமாதி. 9

விண்ணே மூடக் கவுசனேயை விரிக்கு மொருவன் விரகதெ னப், பண்ணும் யோகத் துறநினேவோன் பவனற் றடுக்கு மது விடுத்தே, யெண்ணுங் கருத்தை முன்னடக்க வியங்கும் வளியும் பின்னடங்குங், கண்ணே மறைக்க வான்மறையுங் கணக்காம் படிநீ கண்டு கொள்ளே. 10

அலேயு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே சரியை கடந்தோனு, மலேயு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே கிரியை முடிந்தோனு,மலே யுமனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தற்பரனு, மலேயு மன த்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானி யதிசூரன். 11

அடக்கிக் கருத்தி னலேவறுப்போ னவனே சகல தியாகியா, மடக்கிக் கருத்தி னலேவறுப்போ னவனே பொன்றூப் பொதிஞ டையோ, னடக்கிக் கருத்தி னலேவறுப்போ னவன் பேரின்பவ னுபவியா, மடக்கிக் கருத்தி னலேவறுப்போ னவன் வீட்டின்ப மடைபவனே. 12

வெறிகொள் குரங்கு மயக்குஞ்சொல் விளம்பி யருந்தினால துவு, நெறிதான் மயங்கிச் சுழல்வதுபோ னிமிடந் தானு நிலாம னத்தைக், குறியில் சமாதி யெனுங்கயிற்றாற் குறுகப் பிணிப்போ ரெவரவர்தா, மறிவோ டறியா மைகளிறந்த வரிய முத்தி தனை யடைவார். 13

பங்கயா தனத்திற் படியவே யிருந்து பரமசற் குருவினைத் தொழுதே, யிங்கிரு விழியும் விசும்புற நிறுவி யெழுங்கருத் தினையக மாக்கி, யங்குறு நிலையா லடங்கிடா மனத்தி னலைவறு த்தறிவறி யாமை, துங்கமா யொழியச் சாதனை புரிந்தே தூங்கா மற் றூங்குக மாதோ. 14

ஆதனத் திருந்தே சாதனை புரிந்தா லடங்கிடாப் பொறிபுல னடங்கு, மாதனத் திருந்தே சாதனை புரிந்தா லடங்கிடு மனோ விட யங்க, ளாதனத் திருந்தே சாதனை புரிந்தா லறிவறி யாமை களொழியு, மாதனத் திருந்தே சாதனை புரிந்தா லகண்டவீ டடைவது நிசமே. 15

உலையாப் பொறியைம் புலனடக்கி யொன்று மனத்தி னுன் றுதே, தலையா கியபே ரானந்தந் தலைப்பட் டதனிற் றுன்மூழ்கி, யலையா யோக மம்புவிடு நேர மரைமாத் திரையேனு, நிலையா நிற் போர் வீடடைவர் நிலத்திற் பிறவா ரிறவாரே. 16

நிட்டை நிலையீ தென்றுரைப்பர் நிகழும் வாயு தாரணையை, நிட்டை யதுதா னலதென்றே நிலவு மேலோர் புகலுவார், னிட் டையாதல் கருத்தடங்க நிறுத்தலதுவே சிவயோக, நிட்டை விடாது சாதிப்போர் நித்த மெய்வீ டுறுவாரே. 17

நிட்டை சாதித்தா னீங்குமைம் பொறியொடு புலனு, நிட் டை சாதித்தா னெஞ்சமு முளத்திடை யொடுங்கு, நிட்டை சாதித்தா னினைப்பொடு கேவல மொழியு, நிட்டை சாதித்தா னிமல வீடடைவது நிசமே. 18

நீங்காக் கருத்தை யகத்திருத்தி நிகழ்சாம் பவியாற் ககன முற, நீங்கா நிட்டை சாதித்தா னீங்கும் பொறியைம் புலன் கரண, நீங்கா நிட்டை சாதித்தா னினைப்பு மறப்பு மறநீங்கு, நீங்கா நிட்டை சாதித்தா னித்த முத்திப் பேறடைவார். 19

உத்தர முகமா யாதனத் திருந்தே யுயர்குரு பதமலர் தொழுதே, முத்திரை யெனுஞ்சாம் பவியினைப் பொருந்தி மோனமா மங்கிலே வழாமற், சித்திர தீபம் போலசை வறவே சிந்தையினசை வறுப் பவனே, யத்தன தடியை யடைவனென் றுரைக்கு மண்ணலா கமமெலா மெடுத்தே. 20

இருந்தான் சமாதி போலென்றே யிந்த வுலகோ ரியம்பவுங் கேட், டிருந்துஞ்சமாதி தனிலுழையா தென்னே வென்போ லிருந்தானே, யிருந்தான் சமாதி தன்னிலேயி லிருந்தே யிலாமை தனைநீக்கி, யிருந்தா னவனே யிருந்தானே யின்ப மளவி லின் பத்தே. 21

அருந்துபோ னகமும் பாதியா நீரு மதனினும் பாதிய தாகப், பொருந்துநா ளொன்றுக் கொருபொழு தருந்தல் புரிகமற் றெவ்விடத் தெனுந்தா, னிருந்திடி னும்பி னெழுகினும் புவிமீ தேகினு மாதர்க டம்மைப், பரிந்து கூடினுமெய்ஞ் ஞானமுத்திரையிற் படிவது யோகிதன் பரிசே. 22

இத்திற மான யோகசா தனையி லிருந்துசா திப்பவர் தமக்குச், சுத்தமா நாதத் தொனிகளும் பலவாத் தோன்றிடு மணிகடன் மேக, மத்தளம் பேரி யாமொலி சிலம்பு வளையளி தாளமென் றுமையாட், கத்தனு மொழிந்தா னன்றியு முரவோ ராய்ந்தெடுத்துரைத்தன ரன்றே. 23

ஒத்தவந் நாதந் தோன்றிய பொழுதே யொலியினு னியர்ந் தெழு படம்போற், றத்துவஞ் சகல கேவல நீங்கித் தனையறிபவர்க்கிலை மூட, மித்திற மலாது சகலத்து மெய்தா திரும்பர கேவலத் தடையா, மத்தியத் தந்த மூடமே யுற்றுல் வகையதற் குரைக்குது மன்றே. 24

துன்னிய வந்த மூடநீங் கிடமெய்த் தூயசற் குருவினைத் தொழுதே, மன்னுகா ரணமா மனுவினைப் பெற்றே மனம்விடயத்துறு திருந்தே, யங்கிலைப் பதினு யிரந்தரஞ் செபிக்க வகன்றிடு மகன்றிடா துறுமேற், பின்னுமச் செபத்தை யொருபதாண்டளவும் பெட்புடன் செபிக்கநீங் கிடுமே. 25

இந்தமெய்ச் செபமுங் குருபதத் தன்பு மிடைவிடா தேயுனுற் றுவரேல், வந்திடுஞ் சனனந் தன்னிலே யுறுவர் மன்னுமெ

யஞ் ஞானநிட் டையினே, யுந்துமம் மூட மிலாதவர் தம்மை யுத்தம பக்குவ ரெனலா, முந்துசற் குரவ னல்குமுத் திரையான் மோனவீ டுறுவர்க ளன்றே. 26

இயம்புநன் னிலையி னிட்டைசா திப்போர்க் கினனெளிகோடிக ளொன்ருய், வயங்குவ போல வகக்கணிற் ரேன்று மற்றதும் பொருளல வென்றே, தயங்குற வெந்தை யுமைக்குரைத்திடவே தலைவிகேட் டதனை தெளிய, நயம்பெறப் புகறி யென்னவே வினவ நாதனுந் தெளிவுற நவிலும். 27

இலங்கிய மோன முத்திரை யதனி லிருந்திடும் பொழுதிலைம் புலனி, னலந்திகழ் மூன்று புலனெடுங் கிடுமா னவிலவை யெவை யெவை யென்னிற், றலங்கிய ரூப மிரதநற் கந்த மென்றுசொற் றிடுவர்மற் றிரண்டு, புலன்களிற் பரிசந் தரிசனந் தோன்றிற் போயிடு மென்பர்புண் ணியரே. 28

பேசரிய வனுபோக மாகுங் காலைப் பிறங்குசத்தத் தக்கரங்க டோன்றுமாயி, னீசமாம் பொறிபுலன்க ளவையுந்தோன்று நிலவுபொழு தகமுகம தாக வுய்த்தே, பாசமிறே சிகன்முன்னம் பகர்ந்த வாறே பதுமவா தனமும்பார் வையுநீங் காம, லாசிலங் நிலையி லுற வஞ்செழுத்து மில்லென் றறையக்கேட் டவைபோமா றியம்பு கென்ருள். 29

நகரமொடு மகரமது சடந்தருங்கா ரணமா நாடுமவை நீங்கியிடும் வகையை நவிலுதுங்கேள், வகரத்தி னகரமுதல் யகரத்திற் ருனே மகரமுநீங் கிடுமெரிய சிகரமனுத் தன்ருல், யகரலயம் வகரமுந்தான் சிகரத்தி லொடுக்க மாகுமிறை நீங்கவுயிர் முத்தியெய்துமென்றே, தகரநறுங் கரியகுழ னகமாதுக் கிறைவன் றனதுதிருவுளமகிழ்ந்து சாற்றினனன் குணர்ந்தே. 30

ஆதனத் திருந்தே சாதனை செயும்போ தலைதரு மனமடங்காமற், போதுமே யெனினுங் கேவல மயக்கம் புரியுமே யெனினுமங் கெழுந்து, நீதியி னையீ ரடியுலா வந்தே நிலவுமா தனத்தினிற் பொருந்தி, யோதுசா தனையி லுறுதியோ டிருப்ப தியோகியர்க் கியல்பதா மன்றே. 31

இங்ஙிலையா கியபரம கேவலத்தி னுளுமெழு நிதித்தி யாச னத்தி லிராமலிருந் திடுவோ, னங்ஙிலையே யுடலினெடு சீவன்முத்தி யடைவ னதுவுமெவ் விதமென்னி லறைகுதுநீ கேளாய், துன்னி யதோ யத்தினெடு தோயமுறல் போலுஞ் சுவைதருகீ ரத்தினெ டுகீரமும்போற் கலந்தே, யெங்ஙிலையுந் தோன்றும லிருந்திடவிவ் வுலகி லிறப்பினெடு பிறப்புமறுத் திணையிலின்பத் தொளிர்வான்.

அஞ்செழுத் தின்விதி யெவ்வித மென்னி லரிய தூலமொடு சூக்கும மேவும், பிஞ்செ ழுத்தினைத் தள்ளிமே னின்ற பெரியெ ழுத்தினைப் பினுமுனு நிறுவி, யெஞ்ச லில்லுயிர் நடுவினி னிலவ விசைத்தல் காரண மாகுமென் றறிதி, விஞ்சு நல்லருளிறையதா மிதனை விளங்கு பக்குவர்க் கருள்வது விதியே. 33

இந்தவஞ் செழுத்தி லிரண்டெழுத்தொழிப்ப தென்னை யென்றுமையவள் வினவ, வந்தமி லின்ப துன்பமே தனையி லழு த்துவ திரண்டெழுத் தாமால், சிந்தனைக் கரிய சிவமிரு பாலுஞ் சேர்ந்துயிர் நடுவணைந் திலங்கு, மைந்தெழுத் தினையே காரண மெனலா மதுமுத்திக் குறுதுணை யாமால். 34

விதிசேர் பஞ்சாக் கரந்தன்னை விளங்க வுரைத்தோ மேலிய ம்பல், பதியின் மனுவாமதையுளத்திற் பதித்தோர் பரமபதமடை வர், கதிசேர் செபமு நீங்காதோர் கருதும் பலனே யடைவரென, மதிசேர் சடையெம் மண்ணலுமை மகிழ வுரைத்தான் வாய்மல ர்ந்தே. 35

சினத்தி னிடத்து முவகையினுஞ் சிநேக னிடத்து மனையி டத்து, மனத்தான் மொழியாற் காத்திடையு மருளுஞமலி யிட த்தினுந்தா, னெனைத்து நழுவ விடாதகத்தி னிடையே யுய்ப்பா னிறையெழுத்தை, மனதுக் கரிய ரைமவனே யென்றான் பரமன் மலைமகட்கே. 36

பதியெழுத்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணும்பூசை யவமாகும், பதியெழுத்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணுஞ்செபமு மவமாகும், பதி யெழுத்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணுந்தவமு மவமாகும், பதியெழு த்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணுமறங்களவமாமே. 37

இங்ஙிலையா மிறையெழுத்தை யுளத்தடக்கு மவனே யிவ்வு டம்பி னுடனிருந்து மிலங்குபர கதியை, யங்ஙிலையே யடைவனெ ன வண்ணன்மலே மாதுக் கறைந்தன லஃதுமோ ராண்டுளத்து ளடக்குந், தங்ஙிலைமை யுடையவர்க்குப் பரகுரவன் மகிழ்கதே சாற்றுகமா காரணத்தைத் தமதுளத்து ளடக்கா, நன்னிலையாம் பக்குவரல் லாதவர்க்குத் தானே, நவின்றிட வொண்ணுதெனவே நவிலுவர் நல்லவரே. 38

இப்படி யாய வுபயநன் மனுவை யெழிற்குரு வருளிடப்பெ ற்றுச், செப்பருஞ் செபமுஞ் செபியாது செபிக்கச் சிந்தையு மோயுமதோய்ந்தா, லப்படி தானே யாதனங் கட்டி யசைவற விருப்பதே நிட்டை, துப்புறு கரண மசையுமே யானுற் றுரிசுள வநிட்டை யென் றுணரே. 39

உற்றமெய் நிட்டை விடாதுசா தித்தோ ருறுவர்நன் முத் தியை யென்றும், மற்றவம் மூட நீங்கிலார் முத்தி மறுபவத் துறு வரென் றுரைத்தீர், குற்றமி னிட்டை யடையுங்கா ரணத்தைக் குழகனே யுரையென வினவப், பற்றறு பரம னுமையவண் மகி ழப் பண்பொடு பகர்தன்மே யினனுல். 40

ஞான நிட்ட னிருக்குமங் நாட்டினின், மோன வார்த்தை மொழியவே கேட்டவன்: ரூனு முப்பதா மாகந் தவத்தினு, லான முத்திப் பதத்தை யடைவனல். 41

செப்பு நிட்டா பரர்க்குச் சிந்தையா, லொப்பின் மாட மொ டுக்கமுஞ் செய்பவ, னிப்பு விக்க ணிருபத்தெட் டாம்பவந், தப் பிலாதமெய் முத்தியைச் சாருமால். 42

ஞான நிட்டா பரர்க்கு நாடொறும், போன மாதிபொருந்த வுதவுவோ, னீன மில்லா விருபத்தைந் தாம்பவ, மான முத்தியை மன்னுத றிண்ணமே. 43

நிட்டை மேவு நிருமல யோகியர், கட்ட வேநற் கலைக ளுத வுவோ, னிட்ட மாயிரு பத்திரண் டாம்பவத், தெட்ட ரும்பத மெய்துவ துண்மையே. 44

சாத னைக்குண் முயலுங் தகைமையோர், பாத முச்சிப் படி யப் பணிபவ, ரோது மங்க மொருப திரட்டியிற், றீதில் வீடு பெ றுவது திண்ணமே. 45

சாற்று நிட்டையைச் சார்ந்தமெய்ஞ் ஞானிபா, லாற்று நற் பணி யன்பொடு செய்பவ, னேற்று மீரா றியன்ற தனுவினிற், போற்றும் வீடு பொருந்துவ துண்மையே. 46

ஓது சாதனை யுற்றவர் சேவடிச், சீத நீரொடு சேடமு மார் பவன், றீதி லெட்டாந் தனுவிற் றிகழ்தரு, மேதின் மெய்வீ டெய்து மினிதரோ. 47

ஒப்பி லாதுய ருண்மைநிட் டார்தமக், கப்பொ டன்னமு மர்ச்சித் துதவியே, தப்பி லேவலுந் தாஞ்செயும் புண்ணியர்க், கெய்ப்பின் முத்தி யெடுக்கும் பவத்தினே. 48

இங்ஙி லைத்திருப் பணியெலாஞ் செய்பவர்க் கிசைய, வங்ஙி லைப்பர குருவருள் சுரந்தினி தாக, வுன்னு தற்கரு மொருமொ ழியருளினு லுதவித், தன்னி லைப்பர நிட்டையி லிருத்துவன் றயையால். 49

இப்படி நிட்டை தன்னிலே யிருந்து மியல்பொடுந் தன் னநு பவத்தை, யொப்பிலா வரசற் கமைச்சுரைப் பதுபோ லுய ர்குரு பரற்குரைத் தளவின், மெய்ப்படு குரவன் பின்னிகழ் வத னை விளம் பிடக்கேட் டறிகுநரே, ஒப்பின் மாயோக ரலாதவர் கிரியா காண்டியென் றுரைத்திடப் படுமால். 50

உன்னரு ஞான நிட்டையை யடிக ளுரைத்திடக் கேட்டுள மகிழ்ந்தேன், பன்னருங் கிரியா யோகமென் றுரைக்கப் படுவ தை யெனக்குநீ விரித்தே, நன்னய மாக வுரைத்திட வேண்டு மெ ன்றுமை நாதனை வணங்க, வின்னமு தொழுகும் மதியணி சடை யோ னிறைவியைப் பார்த்தினி துரைப்பான். 51

பங்கமுற மனங்கொண்டு சுவாசந் தன்னைப் பந்தனஞ்செய் தருங்கற்பம் பலவ யின்றே, யங்கமதைத் தான்சுழற்றி யபானவ ழிதன்னு லயம்வாங்கி யவ்வழியா னதைமீள விடுத்து, மிங்கிவை பலவியற்ற லட்டமா யோக மென்பரிவை சிவயோக மியற்றுவோ ர்க்கிலையாற், றங்குசிவ யோகத்தா லாக்கமுட னழிவுந் தானி லாப் பரமசா யுச்சியந்தா மடைவார். 52

புத்திகொள் கிரியா யோகசா தனையைப் புரிந்திடு பவர்களி வ்வுலகி, லெத்தனை கால மிருப்பினு மீண்டு மிறப்பொடு பிறப்பி

னையடைவார், சத்திய மாக வறிதிநீ யிந்தத் தனிச்சிவ யோகசா தனையை, இத்தனை வயதிற் போதிப்ப தென்றே யிறையவ னுமை தனக் கிசைத்தான். 53

இந்தநன் னிட்டை யேழுநான் காண்டி லியம்புத லுத்தம மாகு, முந்திய வையா ரூண்டினி லாசான் மொழிகுதன் மத்திம மாகு, மந்தமி லாறு ரூண்டினிற் புகற லறைதரு கனிட்டம தாமா, லுந்துமிப் பருவங் கடந்தவர்க் கதனை யுரைத்திடத் தகா தென வுணரே. 54

ஞான நிட்டையை நல்குநற் றேசிகன், மான முற்றிடு மானி ட னல்லனால், வான முற்று வளர்கயி லைப்பரன், ரூனெ னத்தின ஞ்சாற்றிட லாகுமால். 55

வள்ளலார் சாத்திரம்.

சத்தியஞானபோதம் - பதியியல்.

நீரிடை யுப்பும் பாரிடை யப்புந், தாயிடைச் சூலுந் தளி ரிடைத் துவளுந், தீயிடை வெம்மையுஞ் செறிந்தாங் கன்ன, வ றிவிடை யீச னமர்ந்தாங் குறலே. 1

அத்துவி தம்பெற வாங்காங் கிருப்பினு, மாருயி ரறிவா லறிதரப் படாஅ, வூனக் கண்ணுக் கொளியா தொளித்து, ஞான க்கண்ணின் வெளிப்படு நாதன். 2

ஐயெரி நாப்ப ணைந்தவித் திருப்பினு, மிருகா லடக்கியொ ருகா னிற்பினுஞ், சேயிழை மாதரைத் தீரத் தணப்பினு, முடை யைத் துறக்கினு முணவை மறப்பினு,மம்மர் செய்மாயை மமுங் கா தம்ம, குருபர னேக்கிற் குழையு மன்றே. 3

மாரியை நோக்கும் வனப்புட் போலும், பாரியை நோக்கும் பாவலர் போலும், கொழுநனை நோக்குங் குலமகள் போலுங், தேசியை நோக்குஞ் சீடன் றெரிவே. 4

பசுவியல்.

விந்து மோகினி மானென விரிந்த, தத்துவக் காட்டிற் றனி த்திடு முயிரை, யாணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப, மாயைக்

குடாவடி யொருபான் மயக்கக், காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ, விருவினை மலைப்பாம் பொருபா லிழுக்க, வாசையா மண் ணை யொருபா லறையக், குலமெனு ஞமலி யொருசார் குரைப் பக், கல்விக் கானியா றொருசார் கவரச்,சமயச்சூறையொருசார் தாக்க, வவாவெனும் படுதீ யறிவைக் கொளுவ, மாயாவாத வன சரர் வெருட்ட, வின்னண மாவி யிடருருங் காலை,யுயிரிடை யொ ளிபுக் கிருந்த வொருவரத், தாயினுஞ் சாலத்தயாநிதி யிரங்கிக், கட்கடை வாளாற் காடற மாற்றலு, முட்கின யாவு முயிர் பிழை தன்றே. 5

பாசவியல்.

கதிரிடைக்கலந்த கண்ணொளி யொப்ப, வைவகை யவத்தை யான்மா நீங்கிச், சிவத்தொடுங் கலந்த தேற்ற மென்ப, நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே. 6

சடத்திர ணீப்பத் தனித்திடு மான்மாச், சோகம் பாவனை தொக்கிய பின்றைக், கருடனை நினைப்பான் கடுக்கழன் றன்ன, வுபாதி நீங்கி யுணர்வா யினவே. 7

அறிவறி யாமை யகலா தகன்ற, வறிவே சிவமெனு மாகம முடிவே. 8

உபதேசவியல்.

ஐம்புல னறிதலி னவத்தைப் படுதலி, னுணராக் கால முடற் சவ மாதலி, னருத்தா பத்தியி னுளள னான்மா. 9

பிறத்தலு மிறத்தலு பெருகலுஞ் சுருங்கலும், போதலும் வருதலும் புணர்வு நீக்கமு, மன்ன மயத்துக் கடுத்தன வாதலி, னன்னமய கோச மான்மா வன்றே. 10

சிவனீ யானு யென்னுந் திகழ்வுஞ்,சிவனு னானே னென்னுந் திறமுஞ், சிவனே யாவினு முளனெனுந் திருவுஞ், சிவனே காட் டித் தெளித்தன னெனக்கே. 11

அறிவா காரனு னெனவறிந் துணர்தல், செறிபரப் பிரமம் யானெனத் தேற, லறைசிவ னருளி லடங்கா தடங்க, லுருவ தெரிசனஞ் சத்தியு முயிர்க்கே. 12

அஞ்செழுத் தின்மை யறையுங் காலே, சிவாய நமவெனுந் திருவாக் கியத்திற், சிவமரு ளான்மா திரோதை மலமிவை, பாங்

தளை நலியாப் பருவிடம் போன்றச், சிவன்றனை மறையாச் சீவனை மறைக்கு, மதோமுக மாகி லறிவை மயக்கு, மூர்த்த முகத்தி லுருவழிந் தனவே. 13

அணைந்தோரியல் - முதற்காண்டம்.

பூரண போதப் பொருடா னுகலி, னூரண மாகம மவர்க் கென் செயவே. 14

நினைப்பு மறப்பு நீத்தமை யாலே, யனைத்துங் கண்டுங் கண் டில ரன்றே. 15

சிதம்பர மாதலிற் சேர்விட மில்லை, யவனிவ னாதலி னணு கலு மில்லை, யறிவுரு வாதலி னுக்கையு மின்றே. 16

ஒன்றே யாதலி னுணர்பவ னின்று, நானது வாதலின் ஞா னமு மின்றே. 17

சத்தஞ் சோதிடந் தருக்கங் காவியங், கொக்குவம் பரதங் கோதெனத் தள்ளாப், பித்தர்க் கிந்நூல் பேசிற் பிழையே. 18

நுனுதிக மின்றி நுண் ணுணர் வாகி, யனுதி முத்த னருளிய வாகமந, தந்திர கலையெனச் சாற்றது மாமே. 19

மனுதிக ளொடுக்கி மறைமுடி வுணர்ந்து, வழிபடன் மந்திர கலையென மதியே. 20

அறியா வறிவ னருளிற் கலந்தாங், காதவ னௌிபுக் கழுந் திய கண்ணுய், மும்மைப் பாழு முறைமுறை கடவா, வபரவப் பாழி னடங்கா தடங்க, லுபதே சக்கலை யிஃதென வுணரே. 21

கேவல ஞானக் கிழவ னுளுடைப், பிள்ளைநா வரசு பேரா ரூர, னரதன வாக்கிய னருந்தமிழ் மூலன், சீவன் முத்தர் திரு வாய் மலர்ந்த, நூல்பவ நோய்க்கு நுண்ணிய மருந்தே. 22

இரண்டாங்காண்டம்.

உடலெனும் பெண்ணை யுயிரெனு நாயக, னெந்நாள் விடுவ னெவ்வழி யானே, விடுவ தில்லை விதியுள் ளளவும், விதிவச மின் றேல் வெறுப் புற்றிடுமே, வெறுப்பும் விதியின் மேம்பா டாமே, யறிநா விடத்து மற்றவ ரிடத்து, மாக்கை வெறுப்பு மகங்கர வானியு, முறுமெனக் கண்டாங் கொழிந்திடு மாணு. 23

நீரிடை யிருப்ப னிலத்திடை யிருப்பன், காற்றிடை யிருப்பன் கனலிடை யிருப்பன், விண்ணிடை யிருப்பன் வெயிலிடை யிருப்பன், மதியிடை யிருப்பன் மனத்திடை யிருப்பன், றதியிடை நெய்போற் சங்கரன் றானே. 24

உருவோ வருவோ வுபயப் பெருக்கோ, காணும் பொருளோ காணாப் பொருளோ, கரியோ செய்யோ கைகா லுண்டோ, வுண்பது முறக்கமு முடையு முண்டோ, கண்டவ ருண்டோ கழறுமி னீரே. 25

அதிதிதன் மைந்த ரலமரு காலைப், பிரமகீதையைப் பேசின னெவனோ, சிதாகா யத்திற் றிருவுருத் தாங்கி, மற்லியை முனிந்த வரத னெவனோ, வரன்முறை யுலகம் வயின்வயி னுதிக்க, நான்முகத் திருந்து நான்மறை யுரைத்தன், றுபனி டத்தி லொளித்தவ னெவனோ, வவனே பிரம மென்றறி மன்னே. 26

மூலமென் றழைத்த முனைக்கொம் பியானை, வருத்தந் தீர்ப்பான் வந்தவனெவனோ, தூணிலு மிருப்பன் றுரும்பிலு மிருப்பன், எனுமழ சொல்லுக்கெதிர்ந்தவ னெவனோ, துகிலுரி காலைத் துருவதன் மகட்கு, மாளாத் துகிலை வருத்தின னெவனோ, வருச்சுனற் காக வமரிடை யிருந்தாங், குணர்மெய்ஞ் ஞான முரைத்தவ னெவனோ, வவனே பிரம மென்றறி மன்னே. 27

கல்லா லின்கீழ்க் கடவு ளாகிப், பொல்லா ஞானம் புரிந்தவ னெவனோ, மால்வரை வில்லாய் வலியவர் புரங்க, ணீரெழ வொருக்கி நின்ற மூவரைச், சேவடி நிழலிற் சேர்த்தவ னெவனோ, காலனை மாட்டிக் கவின்சிறு பாலன், மரணந் தவிர்ப்பான் வந்தவ னெவனோ, வவனே பிரம மென்றறி மன்னே. 28

ஊனோ பிரம முயிரோ பிரமம், வானோ பிரம மறையோ பிரம, நானோ பிரம நாடுங் காலே. 29

வடிவோ பிரம மதியோ பிரம, மொலியோ பிரம முணர்வோ பிரம, மறிவோ பிரம மாயுங் காலே. 30

ஒருமல வழக்கு மிருவினைத் தொடரு; மும்மலச் செருக்கு நால்வகை வாக்கு, மைவகைப் பொறியு மறுவகைக் குற்றமு, மற்று லன்றி யறிவா காயே. 31

வானே வளியோ மறுகனல் புனலோ, மண்ணே மதியோ வளரென் றாழோ, யானே பரம்பொரு ளெட்டும் பிரிவே, தானே யதுவே யதுதா னென்ப, மானு ததுவும் வழக்கச் சொல்லே, நானே யதுவென நாடலு மாமே. 32

பதிபசுபாச விளக்கம்.

அறுவித சமயத் தோர்க்கு மறுமுக சாமி யாகிச்
செறிபரப் பிரமம யானே யென்றுசின் மயிலி லேறிக்
குறுமுனிக் கருளிச் சீவக் குகைதொறும் வீற்றி ருந்த
மறுவிலாக் குகனைப் போற்றி மாய்த்தனென் பிறவி யெல்லாம்.

பாசமைந்தையுந் தனித்தனிப் பரிந்திட நீக்கி
நேசமாகிய வறிவுரு நீயெனக் காட்டிப்
பேசுமேழ்வகைப் பிறப்புனக் கிலையெனப் பேசித்
தூசுநீக்கிய சுயம்பிர காசனைத் தொழுவாம். 34

உலக நெருப்பைக் கடந்தொழியா ஞான வுததி மடுப்பேனே
விலகு குடும்பத் துயர்நீங்கி யெந்நாட் டுறவி யாவேனே [னே
திலக மறையின் பொருளிதெனத் தேற்றுங் குரவன் காண்பே
கலக வுடலப் பிணிதணந்து கடவு ளனையான் காண்பேனே.

மருவிய வுடல் வெறுப்பும் வையக வெறுப்பும் வந்தா
லிருவினை யொப்பு மங்க ணெய்திடு மெய்துங் காலைக்
கருமல பாக முண்டாம் பாகத்தாற் கடிதிற் சேருந்
திருவருட் சத்தி பாதஞ் செறிந்திடுங் குருவு மன்றே. 36

முத்தரைப் பகைவ ரென்று மூர்க்கரை யுறவ ரென்றும்
பெத்தனு யனேக காலம் பிறந்திறந் தெய்த்திட் டேற்குப்
பத்தியான் ஞானங் காட்டி ஞானத்தாற் பரனைக் காட்டும்
சத்திய ஞானா னந்த சற்குரு நாதா போற்றி. 37

பொச்சையா முடலங் காட்டிப் பொறிபுலன் கரணங் காட்டி
யிச்சையா ருயிருங் காட்டி யெழிற்றிரு வருளுங் காட்டி
யச்சமி னிலையங் காட்டி யகம்புறந் தானுக் காட்டி
சச்சிதா னந்தங் காட்டு சற்குரு நாதா போற்றி. 38

குரூபதேசம்.

அஞ்செ ழுத்தினி லொருபுடை யரும்பதி யமரும்
வஞ்ச முற்றுள வொருபுடை பாசமாய் வதியுந்

துஞ்ச லின்றிய வொருபுடை பசிவெனத் துலங்கு
மஞ்செ ழுத்தினின் மும்முத லறிந்தவர் பிறவார். 39

பானுவா மிறை யெழுத்து வதனொளி பரை யெழுத்து
வூனமில் கண்ணே யாகு முயிரெனுந் தனி யெழுத்துத்
தீனமில் விளக்கே யாகுஞ் செப்பிய திரை யெழுத்து
நானெனு மிருளே யாகு நவையுறு மல வெழுத்தே. 40

நகரமாகிய சேரியை நஞ்சென வெறுத்து
மகரமாகிய மயலெலாம் வேரொடுங் களைந்து
வகரமாகிய வனத்தினி லிருந்திளைப் பாறிச்
சிகரமாகிய நகரியை யடைந்தனன் சீவன். 41

பாச மாகிய விரண்டையும் படிறெனத் தள்ளி
நேச மாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காச நீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பா
யாசை நீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம். 42

தசகாரியம்.

தத்துவா தீதந் தன்னிற் சகசவா ணவமலந்தா
னுற்றிடு மிதற்குச்சாக்கி நானென வுயிர்க்குரூபஞ்
சித்துரு நானேயென்று தேறலே தெரிசனந்தான்
முற்றுண ரீசன்முன்னர் முகிழ்த்திடா தடங்கல்சுத்தி. 43

நின்மலசொப்பனம்.

ஐம்பொறியா லைம்புலன்களாரத்தான் புசித்தாலு மறிவான் மிக்கோ, ரும்பர்பிரான் றிருவடிக்கீ ழுள்ளத்தை வைத்தங்கே யுறங்கா நிற்பர், நம்பனைநீத் தொருசோர நாயகனை விருப்புற்ற நாரிவேண்டு, மன்பவன்றன் பாற்கிடக்கு மாக்கையிவன் பாற்கிடக்கு மதுபோலன்றே. 44

காண்பதுங் கேட்பதுங் கருத்துஞ் சொப்பனம்
பூண்பதும் புனைவதும் புசிப்புஞ் சொப்பனஞ்
சேண்படு நாகமுஞ் செகமுஞ் சொப்பனம்
வீண்படு மிவைக்கெலாம் விசுத்த ஞானரே. 45

நின்மல சுழுத்தி.

குடும்ப பாரமு ஞானமுங் கொண்டவ னின்பு
மடங்க நீத்துய ரறிவினை யடைந்தவ னின்பு
நடந்து றங்குவோ னின்பமு நாண்மலர்ப் பாயல்
கிடந்து றங்குவோ னின்பமு மானுமே கிளக்கில். 46

நின்மல துரியம்.

மண்ணொடு மண்ணார் போனார் வளியொடு வளியார் போனார்
தண்ணொடு தண்ணார் போனார் தழலொடு தழலார் போனார்
விண்ணொடு விண்ணார் போனார் விளங்கறி வுருவாய் நின்ற
நுண்ணிய நானே யெங்கு நுழைந்திடா திருக்கின் றேனே. 47

நின்மல துரியாதீதம்.

போக்கிலை வரவிலை புணரக் கையிலை
தாக்கிலை யேக்கிலை சரிக்கக் காலிலை
மோக்குற மூக்கிலை முகிழ்க்கக் கண்ணிலை
வாக்கிலை மனமிலை யதீத வாழ்விலே. 48

இத்துரி யாதீ தத்தி லிமைக்கொட்டு மளவா னாலும்
முற்றகண் ணுடி தன்னி லுளுந்துருள் பொழுதா னாலுங்
கைத்தலத் தாலா வின்பால் கறக்குறுங் காலமேனுஞ்
சித்துரு வாகி நிற்போர் சின்மய வீடு காண்பார். 49

பதி விளக்கம்.

நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம். 50

சொல்லாலு மனனாலுந் தொடராத சூக்குமமாய்ப்
பல்லான்ற கேள்வியரு மீதென்று பகர்வரிதா
யொல்லாத பரஞ்சுடரா யுயிர்க்குயிரா யுண்மையா
யெல்லாமா யல்லவுமா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம். 51

ஒன்றாயும் பலவாயு முருவாயு மருவாயுங்
குன்றாயு மணுவாயுங் குணமாயுங் குணியாயு

நன்றாயுந் தீதாயு நானுயுந் தானுயு
மின்றாயு முளதாயு மிருக்குமந்தப் பரமசிவம். 52

சிவனறிந் தருளுவன் சீவ ராசியைச்
சிவன்றனை யறிந்திடாச் சீவ ராசிகள்
சிவனிலா விடமிலை செடசித் தெங்கணுஞ்
சிவனிலா விடினுயிர் செகமற் றில்லையே. 53

அவனவ ளதுவெனு மகில பாசமே
யவனவ ளதுவென வறைப வன்பசு
வவனவ ளதுவினை யாக்கு வான்பதி
யவனவ ளதுவறி லறிவைக் காணலாம். 54

அவனசைந் திடிலொரு வணு வசைந்திடு
மவனசை யாவிடி லணு வசைந்திடா
சிவன்சத்தி யோடுறிற் செகம் விரிந்திடுஞ்
சிவன்றனித் திடில்விரி செக மொடுங்குமால். 55

சாக்கிர சொப்ப னங்க ளிரண்டையுந் தாண்டிப் போனுற்
சூக்கமாஞ் சுழுத்தி வந்து தொல்லிரு ளாகி மூடு
மாக்கமு மழிவு மில்லா வறிவினு லதுவும் போனுற்
போக்கொடு வரவு மில்லாப் பூரணப் பொருள்வந் தெய்தும். 56

காணுறு புலன்கள் போகிற் கரிசுறு மனம்போம் போனு
லாணவம் போகும் போனு லாருயிர்ப் போதம் போகுஞ்
சேணுறு மொளிக்கு மேலாஞ் சிவப்பிர காசந் தோன்றும்
மாணனே யிதுவே முத்தி நிலையென மதித்தி டாயே. 57

மாசறப் படித்தா னேனு மயலறத் தெளிந்தா னேனு
மாசறத் துறந்தா னேனு மஞ்செழுத் துணர்ந்தா னேனு
மீசன்வே றியான்வே றென்னு மிருமையுங் கழலா னுகிற்
பாசமுங் கழல்வ தின்றும் பதித்துவந் தானு மின்றே. 58

பசு விளக்கம்.

பாசத்தாற் பசுவெனப் பகரப் பட்டன
பாசந்தா னிரிதரப் பதியெனப் படும்.
காசத்தாற் குருடெனக் கழறப் பட்டன
காசந்தா னிரிதரக் கண்ணெ னப்படும். 59

எஞ்ஞான்று குடும்ப பார மேகுமென் றிரங்க வேண்டா
மஞ்ஞான மெம்மட் டுண்டோ வம்மட்டுங் குடும்ப பாரம்
மெய்ஞ்ஞான முண்டேன் முத்தி மேவுதற் கைய மில்லை
சஞ்ஞானத் தாலஞ் ஞானஞ் சுருங்குமந் நிலையே முத்தி. 60

சிவனு மிந்த வான்மா வியற்கையைத் தெரிக்குங் காலைக்
கேவலன் சுத்தன் சாந்தன் சூக்குமன் கிளர் சனுதன்
பாவமில் சர்வா னந்தன் பகருஞ் சர்வ சாக்கி
மேவுசின் மாத்தி ரத்தன் மிகுசுக சொரூப னுமால். 61

ஆகையா னுறு முயற்சியி னுனு மவிழ்ந்தபே ராதரவா லுங், கோகன கத்தா டருகுர வன்பாற் குறைவறு பத்தியினு லும், மோகமே விளக்கும் பிரகிருதி யின்றன் பாவனை முழுதை யுந் தணந்திட், டேகமாஞ் சிவனே நானெனச் சிந்தித் திடரொ ழிந் திருந்திடத் தகுமால். 62

யாவ னொருவன் றன்னிடத்தி லிருக்குஞ் சிவனை விட்டயலே
மேவி யிருக்குஞ் சிவனைநனி பூசிப் பவன்றன் வியன்கையிற்
பாவி யிருக்கும் பாயசத்தை விட்டுக் கூன்கை பரந்தோடித்
தூவுந் துளியை நாநுனியாற் றுய்க்கு மவனே சொல்லுங்கால்.

சகலபூ தங்க டோறுஞ் சாக்கியாய் விசுத்த தேசாய்த்
தகுஞான தேகி யாகித் தங்கிய பரமான் மாவை
யகமுக மாக வுள்ளும் புறம்பு மொன்று யறிந்து
பகவற யாவன் பார்ப்பா னுங்கவன் முழுதும் பார்த்தான். 64

ஆணவ விலக்கணம்.

சரிதையி லாணவங் கால் சரிந்திடுங்
கிரியையி லமைமலங் கெடுதி யுற்றிடு
மருவுயோ கத்தின்முக் கான்ம டிந்திடும்
விரிசிவ ஞானத்தின் முற்றும் வீயுமே. 65

காமத்தா லிந்திரன் கலக்க மெய்தினன்
காமத்தா லிராவணன் கருத்த ழிந்தனன்
காமத்தாற் கீசகன் கவலை யுற்றனன்
காமத்தா லிறந்தவர் கணக்கி லார்களே. 66

கோபத்தாற் கௌசிகன் றவத்தைக் கொட்டினன்
கோபத்தா னகுட னுங் கோல மாற்றினன்
கோபத்தா லிந்திரன் குலிசம் போக்கினன்
கோபத்தா லிரந்தவர் கோடி கோடியே. 67

கோபமே பிறவியைக் கொடுக்குங் கொள்கையாங்
கோபமே யறிவினைக் குறைக்குங் குட்டநோய்
கோபமே தாயையுங் கொல்லுந் திண்படை
கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ. 68

ஆசையாற் சந்திர னங்கந் தேய்ந்தனன்
ஆசையாற் சவுபரி யறிவை நீங்கினன்
ஆசையா னராசுர னுவி போக்கினன்
ஆசையால் வாலியு மழிந்து போயினன். 69

ஆசையா லிந்த மாயை யறிவினை முழுது மூடித்
தேகமே யான்மா வென்றுஞ் சேயிழை மடவார் தங்கள்
போகமே மோக்க மென்றும் புந்தியைத் திரிவு பண்ணுஞ்
சோகம்பா வனையா லித்தை தொலைப்பர்கள் சீவன் முத்தர். 70

கன்ம விலக்கணம்.

வினையினல் விகார முண்டாம் விகாரத்தால் விருப்புண் டாகு
முனவுறும் விருப்ப நானு விதவுல கங்க ளுண்டா
நனியுல கத்தான் மெல்ல நானெனு மகமுண்டாகும்
துனியுடை யகங்கா ரத்தா றுஞ்சலும் பிறப்பு முண்டாம். 71

ஊழ்வினை யாலு டம்பு முடம்பினு லூழு மாகித்
தாழ்வினை யிரண்டாய் மூன்றாய் சதுர்வித மாகி யோங்கி
வாழ்வொடு வறுமை யாகி மன்னுயிர் தொறும் வதிந்து
காழ்மரம் விதையும் போலாங் கன்மமீ கண்டு கொள்ளே. 72

சஞ்சிதந் திருநோக் காற்போம் பிராரத்தந் தனுவோ டேகும்
விஞ்சுமா காமி யந்தான் விளங்கு ஞானத்தி னுற்போஞ்
செஞ்சயான் செய்த தெல்லாஞ் சிவன்செய்த தென்றுணர்ந்தால்
மஞ்சனே வினைத் திறங்கள் வந்துனைச் சந்தி யாவே. 73

ஞானதீக்கை யிலக்கணம்

பூசையால் விரதந் தன்னுற் புண்ணிய தீர்த்தந் தன்னு
லாசறு தருமந் தன்னு லளவறு வேள்வி தன்னுற்

பாசபந் தங்கள் பொன்று பாரிடை நம்போல் வந்த
தேசிக னருளூ ஞான தீக்கையாற் பொன்று மன்றே. 74

ஆசாரிய னிலக்கணம்.

மண்ணலை நீரலை வளி நெருப்பலை
விண்ணலை மதியலை விரிந்த பானலை
பெண்ணலை யாணலை பேடு மல்லையா
லண்ணலே நீயென வறைபவன் குரு. 75

யானென தெனுஞ் செருக்கை யிரித்தொளி யாயெறிக்கு
ஞானதே சிகற்குத் தன்னை நதிர்கொடுத் திறைஞ்சாநின்ற
வானமா ணுக்கற் கிந்த வனுபவ மறையலாகு
மேனையோர்க் குரைப்பினன்னே னிருள்புரை நிரையத்தெய்தும்.

சீட னிலக்கணம்.

பூதகா ரியங்க ளெல்லாம் பொய்ம்மை மெய்ப் பூதநாத
ளுதலால் புவனத் தாசை யந்தரத் தாசை யற்ப
மோதரு வகைச் சம்பத்து முயர்முத்தி விருப்பு மிந்தச்
சாதன நான்குந் தானே சீடற்குச் சடல மென்ப. 77

கடப்பருங் கடல் கடத்துங் கருணையா ரியன் முனிந்தே
யடித்துதைத் தருவ ருத்திட் டக்கிர மஞ்செய் தாலு
முடற்பிணி யகற்ற வல்ல வுத்தம னிவனே யென்று
திடப்படு சிரத்தை யுள்ளோன் சீடனென் றுரைக்கும் வேதம்.

மன்னர்முன் காலன் முன்னு மகிழ்ச்சியைப் பிரிக்க வந்த
தன்னிகர் நோயின் முன்னுந் தானடங் கிடுவார் போல
மின்னமர் கயிலை நீத்து மெய்யுடை யார்போல் வந்த
கொன்னமர் குரவன் முன்ன ரடங்குவான் குலமா ணுக்கன். 79

நானூர் கொல்லோ வென்றனக்கு நாதனூர் கொல்லோ வெனக்கிங்
கானப் பிறப்பு மிறப்புமிவ ணடைந்த தென்கொ லோவென்று
தானே தனக்கிவ் விசாரங்க டலைப்பட் டிடலுந் தேசிகனைத்
தேனு ரளிபோற் றேயமெலாந் தேடு மவனே சற்சீடன். 80

ஞானகுரு மான்மியம்.

எந்நா ளிருப்பினு மிறப்பது நிச்சயம்
பொன்னாட்டி லிந்திர னாயினும் பொன்றுவ

னன்னாட் கழியுமுன் ஞானத்தி னாலே
தன்னா லறிவது சற்குரு பாதமே. 81

சித்தஞ் சிவத்தோ டொருக்கிச் சிவமான
முத்தன் சிவமென மொழிந்திடு மாகமஞ்
சத்தியஞ் சீவன் சங்கர னென்றெ
குற்றமி னன்மறை கூறும் வகுத்தே. 82

கோல்லா விரதம்.

ஆமுயிர்க் கொலாத மேலோ ரறிவினை யறிந்த நல்லோர்
தீமன மொடுக்க வல்லோ ரிவர்களே தேவ ராவர்
காமராய்க் கற்ப ழித்தோர் களவுசெய் துடல் வளர்த்தோர்
மாமிசந் தின்போ ரெல்லா மானிடப் புலைய ராவார். 83

அரியவாக் கையின் மானிட வாக்கையே யாக்கை
விரியு நோன்பினி லுயிர்க்கொலா விரதமே விரதங்
கருதிற் றெய்வதங் கண்ணுதற் றெய்வமே தெய்வந்
தெரியிற் றேவிகா லோத்தர தேற்றமே தேற்றம். 84

அம்மா வெனவலற வாருயிரைக் கொன்றருந்தி
யிம்மா னிடரெல்லா மின்புற் றிருக்கின்றா
ரம்மா வெனுஞ்சத்தங் கேட்டகன்ற மாதவர்க்கும்
பொய்ம்மா நிரையமென்றாற் புசித்தவர்க்கென் சொல்லுவதே.

கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங் கடவுளைப் பூசித் தாலு
மங்குல்போற் கோடி தன்மம் வள்ளலாய் வழங்கி னாலுஞ்
சங்கையில் லாத ஞான தத்துவ முணர்ந்திட் டாலும்
பொங்குறு புலால் புசிப்போன் போய்நர கடைவ னன்றே. 86

கொலையிலா னுதவு மன்னங் கூறிற்பே ரமுத மாகுங்
கொலையுளா னுதவு மன்னங் கூறிற்பேர் விடம தாகும்
புலையர்தம் மனையி லுண்போன் புலையனா மாறு போலக்
கொலைஞர்தம் மனையி லுண்போன் கொலைஞனே யாவ னன்றே.

கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங் கரிசறத் தெளிந்தா னேனு
மலையென வுயர்ந்தா னேனு மனமய லகன்றா னேனு
முலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க் குதவிய கைய னேனு
மிலகிய விரக்க மின்றே லெழுநர கடைவ னன்றே. 88

இத்திற னருள்கைப் பற்றி யுயிர்க்கெலா மிதத்தைச் செய்க
சத்திய விரக்க மின்றேன் முத்தியைச் சாரா ரூகும்
பத்தியால் யோகஞ் சாரும் யோகத்தாற் பரம ஞானஞ்
சித்தியா மிதற்கா தாரஞ் சீவகா ருணிய மன்றே. 89

ஆக்கை யருமை.

மக்க ளாக்கையிற் பிறத்தலே யரிதுமற் றதினுந்
துக்க கூன்குரு டூமையைத் துறத்தலு மரிது
நற்கு லத்திடை வருதலு மரிதுஞா னத்தான்
மூக்க ணீசனுக் காட்படல் முற்றிலு மறிதே. 90

உடம்பெலா நீங்கிநல் லுடம்பு பெற்றவ
ருடம்பினு லுறுபய னென்று மோர்கிலா
ருடம்பினு லுறுபய னுவதே தெனி
லுடம்புயி ருணர்வையு மோர லாகுமே. 91

அரிது மானிட யாக்கையிற் பிறத்தன் மற்றதினு
மரிது வேதநூல் சைவநூ லாலகந் தெளித
லரிதவ் விசனே நாமென வறிவு மேலிடுத
லரிது வாய்ப்பறை யறைந்திடா ததினடங் கிடலே. 92

சரிதை கிரியாயோக விலக்கணம்.

எங்கணு நிறைந்து நின்ற வீசனே டொன்ற லாலே
சங்கர ஞமே யென்னச் சமாதி யோகம் புரிந்து
துங்கவெண் மதிபோ லுள்ளந் துலங்கிடச் சுவானு பூதி
யங்குதித் திடவா னந்த மடைவதே யமல யோகம். 93

ஒருகண மிருப்பன் றெய்வ வுருவினி லீசன் முன்மற்
றிருகணஞ் செங்கோ லோச்சு மிறையவர் பாலிருப்ப
னருமறை யவர்கு ழாத்து ளம்புவி ழுளவி ருப்பன்
துரிய யோகிக ளுளத்திற் றாங்குவ னிருந்தெப் போதும். 94

ஞானநிட்டை யிலக்கணம்.

சராசரப் பொருள்க டோறுந் தங்கிநின் றவற்றின் றன்மை
விராவுத லின்றி யொன்றுய் விமலமாய் விண்ணி னெய்தாய்ப்
பராபர வெளியாய் நீங்காப் பாச சாலங் கடந்த
நிராமய சிவந்தா னுகி நிற்பது ஞான நிட்டை. 95

மத்திம வுடரு ளுகா வளர்கர ணந்தா னுகா
மொய்த்தவிந் தியந்தா னுகா மூலவா யுவந்தா னுகா
சித்திர தீபம் போலச் சீவ பாவங் கழன்று
நித்திய சிவந்தா னுகி நிற்பது ஞான நிட்டை. 96

மக்களு மனையு நீத்து மாதரா ராசை நீத்துச்
சொர்க்கமே லாசை நீத்துச் சுத்தனுய்ப் பற்றென் றின்றிக்
கற்கவேண் டியது நீத்துக் கருதிரு வினையு நீத்து
நிர்க்குண சிவந் தானுகி நிற்பது ஞான நிட்டை. 97

சிந்தனை புறஞ்செலாச் சிவோகம் பாவனை
சந்தத முளுற்றிடிற் சாமதி வந்துறு
மந்தநற் சமாதியா லறிவு மேலிடு
மிந்தநன் னிலையிலே யிருக்கற் பாலையே. 98

பாவனு தீதந் தன்னி னுடொறும் பதிந்து நிற்பாய்
பாவனு தீதந் தன்னி னெஞ்சகம் பதியா தாயின்
பாவனை தனிலே நெஞ்சைப் பழக்கிடு பழுத்த காலை
பாவனு தீதம் வந்து பதிந்திடும் பான்மை யோடே. 99

ஐம்புலனுல்வரு மிலக்கணம்.

சத்தத்தா லசுண மாயும் பரிசத்தாற் றந்தி மாயும்
வெற்றிசே ருருவத் தாலே விட்டிலம் பறவை மாயும்
பற்றியா ரிரதத் தாலே பாணிமீ னங்கண் மாயும்
மொய்த்தகந் தத்தி னுலே மூசுவண் டினங்கண் மாயும்.

ஓதியவசுண மாதி யொன்றென்று லழியா நிற்குங்
காதினற் றெக்கான் மூக்காற் கண்ணினு னுவா லிந்தச்
சாதிமா னிடர்க ளெல்லா மஞ்சினுற் சாகா நிற்பர்
போதமே விட்ட காலம் புலன்வழிப் போகா ரன்றே. 101

ஐம்புலன் வென்ற வறிஞரிலக்கணம்.

ஐம்புல னடக்கலா னு மறிவினை யறிதலா னு
மின்பதுன் பங்களெல்லா மியல்பென வொறுத்தலா னுஞ்
செம்பொரு ளறைதலா னுஞ் சிவோகம்பா வித்தலா னும்
நம்பனை யகத்துணர்ந்த ஞானியென் றறியலாமே. 102

வேதநூ லுணர்தலாலும் விதிவழி யொழுகலாலுஞ்
சூதகந் துறத்தலாலுஞ் சுகமய மாதலாலும்
பேதமற் றிருக்கையாலும் பெரியவர் கூட்டத்தாலும்
நாதனை யகத்துணர்ந்த ஞானியென் றறியலாமே. 103

சந்நியாசி யிலக்கணம்.

ஆக்கைக்குஞ் சாக்கிணுமே யனைத்திற்குஞ் சாக்கிணுமே
போக்கொடு வரவுமில்லை புண்ணிய பாவமில்லை
வாக்கொடு மனமுமில்லை மந்திரந் தியானமில்லை
சாக்கிமாத் திரமேயென்று தெளிந்தவன் சந்நியாசி. 104

அறிவி லறிவா யகண் டிதமா யனந்தா னந்த மயமாகிச், செறியும் பரம சிவந் தன்னைத் தன்னுட் கண்டு தியானித்துக், கறவை யருந்தப் பால் சுரக்குங் கால மேனுங் கடைப்பிடிப் போர், பிறவிக் கடலைக் கடந்தோர்க ளவரே யுலகிற் பெரியோரே. 105

மண்போற் பொறுமை யுடையோரு மதிபோற் சாந்த முடையோரும், புண்போ லுடலைப் புனைந்தோரும் புனல்போ லொழுக்கம் பூண்டோருங், கண்போ லிரக்க முற்றோருங் கனல் போற் புசிக்குங் கதியோரும், விண்போ லறிவை யறிந்தோரும் பிறவா ரிந்த மேதினிக்கே. 106

அதிவன்னுச்சிரமி யிலக்கணம்.

ஊன்றுமூன் றவத்தைக் கப்பா லுயர்முத்த னுகி யந்த மூன்றவத் தைக்குஞ் சான்ருய் முதலொளி யாய்ப் பிறங்கித், தோன்றுமா தேவ தேவை யெவன்சும்மா வனுப விப்போ, னுன் றவ னவனே மேலா மதிவன்னுச் சிரமி யாவான். 107

நிறைந்தமா கடற்போ லுயர்நெடு மறைமுடியிற்
சிறந்த போதமா வாக்கிய சிரவணத் தாலே
யிறந்த சிந்தையி னுற்றனே யீச்சுர னுக
வறிந்த வன்சொலு மதிவன்னுச் சிரமி யாவான். 108

வருணமாச் சிரம மாகி மலினதே கத்தின் கண்ணே
கருமலி மாயை தன்னுற் கற்பிக்கப் பட்ட தெல்லாம்
பொருவரு போத னுமெற் கெப்போது மில்லை யென்றே
யருமறை யானு ணர்ந்தோ னதிவன்னுச் சிரமி யாவான். 109

சொன்னத்திற் கடக மாதி சூழணி தோன்று மாபோ
லென்னிடத் தகில மெல்லாங் கற்பிக்கப் பட்டதென்றே
பன்னுமா மறையந் தத்தாற் பகுத்தறிந் தனுப வித்திங்
கன்னிய மிலாமை கண்டோ னதிவன்ணாச் சிரமி யாவான். 110

ஆதித்தன் சன்னி தானத் தகிலஞ்சேட் டிக்கு மாபோற்
போதத்தென் சனிதா னத்திற் புவனஞ்சேட் டிக்கு மென்றே
வேதத்தி னந்தத் தாலே மெய்ப்பட வறிந்து ணர்ந்தோ
னாதித்த னிவனே யென்ன வதிவன்ணாச்சிரமி யாவான். 111

இப்பியிற் பிராந்தி யாலே யிரசிதந் தோன்று மாபோன்
மெய்ப்படு மென்னி லிந்த வியன்சக முதித்த தென்றே
யிப்படி யாவ னேனு மெழின்மறை முடிவி னாலே
யற்புத வறிவு ணர்ந்தோ னதிவன்ணாச் சிரமி யாவான். 112

பறையர்தம் முடம்பின் கண்ணும் பசுவாதி யுடம்பின் கண்ணு
மறையவ ருடம்பின் கண்ணும் வானவ ருடம்பின் கண்ணு
நிறையுமா காயம் போல நிற்குமா தேவன் றானென்
றறிவினா லறிந் துணர்ந்தோ னதிவன்ணாச் சிரமி யாவான். 113

பாம்பிதென் றுணர்ந்த போது பழுதையே யில்லை வெய்ய
பாம்பிதன் றெனவு ணர்ந்தாற் பழுதையே யானாற் போலச்
சோம்புறு குழும்பி யென்னிற் றுகளுறு சீவ னாகுஞ்
சோம்புறக் குடும்பி யென்னிற் றுகளறு பிரம மாவான். 114

மகாவாக்கிய விலக்கணம்.

ஆதி திருநான் மறைமுடியி லறையுந் தத்துவ மசியென்றே
யோதி லதுநீ யானயென் றுரைக்கு மும்மைப் பதமாகப் [பேன
போத முடைபோ யிதன்பொருளை யெவ்வா றெடுத்துப் போதிப்
பேத மகன்ற வுள்ளத்தாற் காணும் பெரிய வாக்கியமே. 115

கன்னனுன் புளினு னென்றே கவலையுற் றழுங்குங் காலைக்
கன்னநீ கிராத னன்று கௌந்திபுத் திரனென் றுற்போ
லன்னிய வுடனு னென்றே யயர்ந்துள மழியேன் மைந்த
வன்னிய மென்று கண்ட வறிவுநீ யுணர்ந்து கொள்ளே. 116

ஒருவ னொருதே யத்திற் பிரம சரியா யுற்றான்
மருவி மற்றோர் நாட்டகத்தின் மகிழ் கிரகி யாயினன்

பரவி பின்னோர் மண்டலத்திற் பகர்துறவி யாய் நடித்தான்
விரவிய கோலம் போக்கின் வேறில்லை யவ னிவனே. 117

ஓடுமா நதிக டந்தோ ரொன்பது பேரை யெண்ணித்
தேடும்பத் தானைக் காணான் றிகைத்துநின் றலறு நிற்ப
நீடிய வொருவ னாலே நீபத்தா னென்ன லோடும்
வீடிய துயர மெல்லாம் வியப்பினை யடைந்தா னன்றே. 118

அன்னிய கருவி யெல்லா நாமல வென்ற றிந்தோன்
பின்னரக் கருவி யெல்லாம் பிரித்தவன் றனை மறப்ப
மன்னிய சேட னீயே யென்றுமா தவத்தின் வந்த
செந்நிலைக் குரவன் சொல்லாற் றெளிவது ஞான மாமே. 119

மச்சுக்கூப் பிட்டு தென்றே மதிப்பவ ருண்டோ வந்த
மச்சுளே யொருவ னன்றி மச்சுக்கூப் பிடுமோ பேதாய்
நச்சிய தேக சேட்டை யாவையு நாடிப் பார்க்கி
லச்சுளே நின்ற வான்மா வாலென வாய்ந்து கொள்ளே. 120

பொன்னை யன்றி பூணில்லை பூணை யன்றிப் பொன்னில்லை
யென்னை யன்றி சிவனில்லை சிவனை யன்றி யானில்லை
யின்ன வண்ண மறிந்தோனே யீசன் றனையு மறிந்தோனு
மின்ன வண்ண மறியாதா னீசன் றனையு மறியானே. 121

நிறையறி வாயி ருந்து நின்மலன் றன்னைத் தேடி
மறைமுத னூலா ராய்ந்தும் பின்னரு மயங்குந் தன்மை
யிறைவனே யெனக்கு நாக்குண் டில்லையோ வென்று கேட்க
வறைவது நாக்கே யென்ன வகந்தெளி யானைப் போலும். 122

ஆதவன் றன்னைப் பார்த்திட் டகிலத்தைப் பார்த்த போது
வாதவ னொளிமே லிட்டே யகிலந்தோன் றுத வாபோற்
சேதனச் சிவத்தை நோக்கிச் செகத்தினை நோக்குங் காலைச்
சேதனச் சிவமே லிட்டுச் செகமெலா மறைந்து போமே. 123

என்று மிருந்த படியிருக்கு மியல்பே யென்னு மொருவேத
மொன்றே யொழிய விரண்டாம்வத் தில்லை யென்னு மொருவே
வென்றிப் பரமு நீயும்வே றில்லை யென்னு மொருவேதம் [தம்
தன்று மதுவே நீயானு யென்றே சொல்லு மொருவேதம். 124

அநுபவ விலக்கணம்.

ஊசலா டௌமு மின்றி யுருவரு வுபய மின்றிக்
கோசர வகோச ரங்கள் குறிகுண பேத மின்றிப்
பாச சாலங் கடந்து பராபரைக் கப்பா னின்ற
வீசனை யறிந்த ஞானிக் கினிப்பிறப் பில்லை யன்றே. 125

சிறையறக் கட லொடுங்குஞ் செறிநதிக் குலங்கள் போலு
மறுகுறு வேடு நீக்க மன்னனைக் கூடல் போலு
மறிவறி யாமை நீங்க வறிவினு ளறிவாய் நின்ற
விறைவனைக் கூடு ஞானிக் கினிப்பிறப் பில்லை யன்றே. 126

அரியணையி லிருந்துலக வரசாட்சி புரிந்தாலு மங்கை யே
ற்றுத், தெருவுதொறுந் திரிந்திரந்து தின்றாலு மிளம்பருவத்
தெரிவை மாரைப், பிரியாம லிருந்தாலும் பிரிந்து தவம் புரிந்
தாலும் பேசிற்றெல்லாம், விரிசிவன் முத்தனுக்கிங் குடம்பாடே
யன்றி யொன்றும் விரோத மின்றே. 127

ஆயிர மடந்தைய ராகந் தோய்ந்துநான்
றாயவ னென்றுமால் சூளுஞ் சாற்றினன்
காயமுங் கரணமுங் கடந்த தன்மையா
னீயுமந் நிலையிலே நிற்கப் பாலையே. 128

அறுசுவை யடிசிலை யார வுண்டவன்
வெறுமுப வாசிநா னென விளக்கினன்
சிறுநுதற் பேதையைத் தினமுஞ் சேர்ந்தவன்
றறவிநா னெனவுளந் துலங்கக் காட்டினன். 129

சிவயோக விலக்கணம்.

காமமா திகளை நீத்துக் காணவா தனை கடந்து
நாமது வெனுஞ்சம் பந்த ஞானமே ஞான மாகி
யோமொழிப் பொருளைத் தேறி யுணர்வுண ராமை போக்கி
யாமைபோ லைந் தடக்கி நிற்பதே யமல யோகம். 120

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மதீதமா யகள மாகி
மறுவறு பொருளா யொன்றாய் மன்பதை தொறு நிறைந்து
குறைவறு பிரம நாமே யென்றுகோ சங்க ணீங்கி
யறிவுரு வாகி நிற்ற லழகிய யோக மாமே. 131

உடலுரு முயிரு மாகி யுயிர்தொறு முணர்வு மாகிச்
சடமச டங்க டோறுஞ் சாக்கியு மாகி நின்ற
வடல்புனை சிவனூர் நம்மை யன்றிவே றில்லை யென்றே
யுடைகுட விசும்பு போலொன் றுதலே யோக மாமே. 133

ஆகையாற் கருத் தடங்கி யசைவற லியோக மாகு
நாகமார் முழைஞ்சு பூங்கா நதிபாழுங் கோயி லாதி
யோகதா னங்கள் புக்கி யுயர்சிவோ கம்பா வித்துத்
தேகமா திகணு னல்ல வென்றுசித் திரம்போ னிற்பாய். 134

இம்முறை சிவயோ கத்தி லிருப்பவர் சீவன் முத்தர்
நன்மையி னுதந் தோன்று நவவிதங் கடந்து போனாற்
செம்மைய சுவானு பூதி செனித்திடு மனந்தா னந்த
விம்மிதந் தோய்ந்துந் தோயா திருப்பர்கள் விதேக முத்தர்.

காசியி லிறக்க முத்தி கமலையிற் பிறக்க முத்தி
தேசுறு தில்லை மன்றுட் டெரிசிக்க முத்தி யென்ப
.சையை யிறக்க முத்தி யாருயிர் பிறக்க முத்தி
யீசனைக் காண முத்தி யெதுவரி தான முத்தி. 135

சுவானுபவ விலக்கணம்.

பிண்டமா முடனு னல்லேன் பிராணவா யுவுநா னல்லே
கண்டவைம் பொறியு மல்லேன் கரணமோர் நான்கு மல்லேன்
பண்டைய வறிவ னுனென் றுன்னருள் கொண்டு பார்க்கி
லெண்டிசை கீழ்மே லெங்கு மேகனு யிருக்கின் றேனே. 136

கானலை நீரென் றுன்னிக் காதலித் திடுவார் போல
ஆனுட னுனென் றுன்னி யுணர்வினைப் பிரிந்திருந்தேன்
கானலை நீரன் றென்று கைவிடு வார்கள் போல
ஆனுட னுனன் றென்றே யுணர்வொடு முறங்கி னேனே. 137

ஊனுடல் பொறி பிராண னுறுகர ணங்க ளென்னுங்
கானகங் கடந்தஞ் ஞானக் காரிருட் பரப்பு நீங்கித்
தானெனுஞ் சீறார் நீத்துத் தற்பரைப் பொழிலி னின்று
மோனியாய் ஞானு னந்த முத்திமா நகரங் கண்டேன். 138

குரு தோத்திரம்.

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மருவென்று முறைவதென்று, நன்றென்றுந் தீதென்று நானே யென்று ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்றுஞ் சமயப்பேய்களறைகின்ற பிணக்குவழி யனைத்து நீத்துக், குன்றலிலா வானந்தக் குரவ னின்னைக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட் டேனே. 139

செறிவாகு மலமற்று மாயையற்றுத் திரிவிதமாங் கன்ம மலத் திரளுமற்றுப், பிறிவாகுங் குணமற்றுக் குறியுமற்றுப் பேதாபே தங்களற்றுப் பேச்சுமற்று, வறியாமை யறிவற்று வனந்தகோடி யாதவர்போ லெழுகின்ற பரையுமற்றுக், குறியாத வானந்தக் குரவநின்னைக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட் டேனே. 140

பொய்யாத புனன்மூழ்கிச் சாந்த மென்னும் பொடிபூசிக் கருணைமணி புனைந்தெஞ் ஞான்று, நையாத வுளமெல்லா நையநாவா னவிலாத மாமனுவை நவின்று மேலீ, ரையாறு மாறூற கடந்து நின்ற வாநந்தத் தேசிகநின் னடிப்போதுக்கே, கொய்யாத மலர்கொண்டங் கருச்சித் தேத்திக் கும்பிட்டே னென் பிறவி பின்பிட் டேனே. 141

ஆசிலன்ன மயகோசந் தாண்டி யப்பா லழியாத பிராணமய கோசந் தாண்டி, மாசின்மனோ மயகோசந் தாண்டி யென்று மாறுவிஞ் ஞானமய கோசந் தாண்டி, நாசமுறு மானந்த கோசந் தாண்டி ஞானவடி வாய்நின்ற குரவ நின்னைக், கோசமெலா மற்றசிவ கோசியாகிக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே.

தத்துவங்க ளாறாறும் பின்னிட் டப்பாற் றத்துவா தீதமாந் தன்னைக் கண்டு, பற்றொன்று மில்லாத பரையைக் கண்டு பரிந்து பரிந் துள்ளுருகி யதிலொடுங்கி, வெற்றவெறு மானந்த வுருவங் கண்டு விழையாமல் விழைந்தப்பால் வெளியைக் கண்டு, குற்ற மெலா மறநீத்தங் கறிவாய் நின்று கும்பிட்டே னென்பிறவி பின் பிட்டேனே. 143

பாசத்தாற் பாசி யாகிப் பலபல பிறப்பிற் சென்று
பாசத்தாற் பிறந் திறந்து பலபல போகந் துய்த்த

பாசத்தைத் தாளாற் போக்கிப் பதித்துவம் பதித்த நாதன்
பாசத்தை நினையுந் தோறும் பசுத்துவங் கழலு மன்றே. 144

ஒன்றென்பா ரொன்றே யென்க வோரிரண் டென்பா ரென்க
நன்றென்பார் நன்றே யென்க நவையென்பார் நவையே யென்க
வின்றென்பா ரென்க வன்றி யுண்டென்பா ருண்டே யென்க
வன்றிதா மென்னு முத்தி யடியனேற் களித்தா னுசான். 145

தன்னு ளுலகு முலகதனிற் றானு மாகிச் சகசமாய்ப்
பின்னை யபினை யெனுஞ்சத்தி பிரியா திருக்கும் பிரமமா
யுன்னு முணர்வுக் குணர்வாகி யுருவா யருவா யுபயமுமா
யென்னு ளிருந்த பரசிவத்தை நின்னாற் கண்டே னிறையோனே.

மண்ணை விழுங்கிப் புனல்கனலை விழுங்கி வாயு தனைவிழுங்கி, விண்ணை விழுங்கி வெண்மதியை விழுங்கி வெய்யோன் றனை விழுங்கி, மொண்ணை யியமா னையும் விழுங்கி முற்றும் விழுங்கிப் பற்பலவா, மெண்ணை விழுங்கி யிருந்ததனை நின்னாற்கண்டே னிறை யோனே. 147

விம்மித விலக்கணம்

அனாதி கேவலத்தினி லழுந்து மேற்குநீ
மனாதிய கருவியான் மலத்தை நீக்கியே
சனாதவின் பந்தனைத் தந்த தேசக
கனாவினு முன்னையே கருதற் பாலனே. 148

சித்தாந்த தரிசனம்-பதியியல்.

அற்றார்கட் கண்ணிதா யல்லார்க்குச் சேய்மையாய்ப்
பற்றற் றிருக்கும் பதி. 1

எங்கு மிருப்பானை யேகமிரண் டென்னும
லெங்குமாய் நீகண் டிரு. 2

மோகமுறு பெத்தத்துண் மூடர்க் கிரண்டாகு
மேகமே முத்தருக் கீசன். 3

குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன். 4

சிதம்பரமா யெங்குஞ் செறியினுமென் னாவி
மதமடங்கிக் காணு வகை. 5

பசுவியல்.

சனகாதிக் கீசன் றனித்திருத்தல் கண்டு
மனைவாழ்க்கை யைத்துறவா மல். 6

புண்ணியத்தான் மேலேறும் பாவத்தாற் கீழிறங்கும்
புண்ணியபா வத்தாற் புவி 7

பாசவியல்.

அன்னியத்தைக் காட்டி யனன்னியத்தைத் தான்மறைக்கு
மென்னே மலத்தி னியல். 8

பற்றற்றார் கண்ணும் பருவரலைச் செய்வித்தல்
குற்றமிகு மாயா குணம். 9

நூலில்லை கேள்வியில்லை நுண்ணறிவு மில்லையால்
மாலகலா மாயா மகற்கு. 10

ஞானமிலைப் பத்தியிலை நல்லார்கண் ணட்புமிலை
மானமிலை மாயா மகற்கு. 11

சாக்கிரமுஞ் சொப்பனமுந் தணவாச் சுழுத்தியையும்
போக்கிற் றுரியம் பொருள். 1

ஆன்மீகம் பௌதீக மறையுந்தெய் வீகமிவை
யான்மாவுக் கில்லை யறி. 13

முன்னைவினைப் பின்னைவினை மூவா நிகழும்வினை
யுன்னை யணுகாமை யோர். 14

மன்னவராற் கள்வரான் மாவா லுறுபிணியா
லின்னலுற லான்மீக மெண். 15

தாயகட்டிற் றங்க றரணிதனில் வந்தழித
லாயிற்றெய் வீகமென லாம். 16

வானி லிடியான் மழையான்மற் றச்சடத்தா
லூனமுறல் பௌதிகமா யோர். 17

சஞ்சிதமுன் கட்டுவினை சற்குருநோக் காற்சரியும்
பஞ்சுமலை பட்டநெருப் பாம். 18

உள்ளப் பொசிப்பெல்லா முண்டொழிப்ப தன்றியிதைத்
தள்ளப் படாதெவர்க்குந் தான். 19

வறுத்தவிதை யுண்பதன்றி மாநிலத்தைக் கீன்று
செறித்து விதைப்பாரோ தெளி. 20

கூத்தியைப்போற் பாவங் குலக்கொடிபோற் புண்ணியங்க
ணீத்தார்க் கிரண்டு நெருப்பு. 21

நாடுவினை யொப்புவந்த நாதாந்த யோகருக்கிங்
கோடுந் திரவியமு மொன்று. 22

மாமாயை யீசனருள் மாறு தெதிர்ந்தன்றிப்
போமாறு முண்டோ புகல். 23

கோடிசிவ புண்ணியத்தாற் குவியு மனம்பின்னர்
நாடுஞ் சிவனை நனி. 24

பாசமோசன வியல்.

ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுவ மாக்குமாற்
காமாதி நீத்தவரைக் காண். 25

கோழிபோற் றீண்டியுயிர்க் குற்ற மறுத்தாளு
மாழிவிட முண்ட வரன். 26

திருமொழியாற் கன்மமலஞ் சிந்துந் தியானத்தாற்
பெருமாயை போயொழியும் பின். 27

சைதன்னிய வுருநா னென்றுதம நீங்கல்
சைதன் னியனுருவந் தான். 28

எனைவிடவே றில்லை யியானே பரப்பிரம
மெனவுணர்த றற்றெரிச னம். 29

சீவனுக்குச் சாக்கி சிவமென் றுணர்தலே
சீவனுக்குச் சுத்தியெனத் தேர். 30

எவ்வுயிர்க்கும் போத மிறையென் றறிதலே
செவ்வே சிவதரிச னம். 31

அந்தச் சிவநம்மை யன்றியிலை யென்றோர்த
லுந்துஞ் சிவயோக மோர். 32

உள்ள மொடுங்கி யுரையொடுங்கி யானந்த
வெள்ளத் தழுந்திநிற்கு மேல். 33

சிவயோக வியல்.

முன்னே னுரைத்தமொழி நிறுவிப் பற்பலவாம்
பின்னமொழி யெல்லாம் பிரித்து. 48

சிவத்தோ மசியுண்ணி னேந்துசிவ யோகநிட்டை
சவுக்கியதா னத்தேறித் தான். 49

பதைத்தெழு முள்ளப் பதைப்பைப் பறித்து
மதத்தை யொடுக்கி மறித்து. 50

தத்துவத்தைப் பின்னிட்டுச் சகசமல கேவலத்தை
யத்தனருள் கொண்டாங் ககன்று. 51

அமுசோகம் பாவனையை யண்ணி யறிவாகிச்
சமுசயத்தீப் பாவனையைத் தள்ளி 52

சீவன்வே றுண்ட சிவன்வேறென் றெண்ணுமயற்
பாவனைக்கண் ணுள்ளில் படா. 53

நதியோடிப் புக்கழுந்து நாட்டம்போ னின்ற
பதியிற் கலந்து பழகி. 54

துவிதுவென் றெண்ணு தறிவோ டறிவாய்ப்
பதிதல் சிவயோகம் பார். 55

ஒன்றென் றிரண்டென்று முன்னு துறங்கியே
யொன்றுத லேசிவயோ கம். 56

சாத்திரத்தை யுன்னிற் சமாதி குலையுமெனி
னேத்திரத்தும் பாரே னிலத்து. 57

குறியாக் குறியைக் குறித்துணரப் போகுங்
குறியே பிறவிக் குறி. 58

அம்புவிழு மந்நேர மாக்கறக்குஞ் சில்காலஞ்
சம்புவின் யோகத்திற் றரி. 59

பழிமுனையைக் காட்டுகின்ற பல்வுலகை நோக்காச்
சுழிமுனையை நோக்கித் தொடும். 60

அலையற்ற சாகரமோ வவிழ்ந்தகயிற் றாசலோ
வலைவற்ற யோகி யகம். 61

பொன்னுக்கை கிட்டியுமென் யோகப் புணர்ப்பிலையே
லென்னுப் பிறந்து மிவண். 62

வேடப் பொலிவிருந்தென் வேசியர்போ ரைடோறு
நீடுசிவ யோகமி னீசர். 63

துறந்துஞ் சிவயோகந் துன்னுத மூடர்
பிறந்தும் பிறவா தவர். 64

தண்டிகையுங் கொம்புந் தவசிக் கிவையடா
வம்பர்க்கு வைத்த வழி. 65

உண்டி புசிக்கவோ யோக முனுற்றவோ
வண்டர்பிரான் றந்தனுக் கை. 66

ஊழைத் துறந்தா லுலகைத் துறப்பையன்றி
யூழிருக்க நீதுறவி யோ. 67

அணுவுக் கணுவா யகண்டமாய் நின்ற
பணிசெய்ய நீயே பணி. 68

உபதேசமாலை.

சனகர் சனற்குமர சனந்தரர் சனுதரர்
முனிவரர்க்கு ஞான மொழிந்த-முனிவனே
யென்போல வந்திங்கே யென்னை யெனக்குமறை
பொன்போலத் தந்தார் பொருள். 1

மூல வுபதேசம்.

அப்பாவுன் பக்குவத்துக் கீடா யனேகவித
வொப்பா லுனக்குரைத்தே னுண்மையினை-யெப்பாலுஞ்
சங்கையற்ற சத்தியத்தை சாற்றிலுனை யன்றியில்லை
சங்கையறப் பார்நீ தனித்து. 2

தீக்கையினு லுன்னைச் சிவமாக்கி னேமதன்றி
யாக்கைச் சிவவடிவ மாக்கினே-நோக்கியே
நானேநீ யென்று நவின்றுமுப தேசித்தோ
மேனே மயக்க மெழும். 3

தசகாரிய வுபதேசம்.

பூதமுத னுதமீ ருகப் பொலிகின்ற
வீதெல்லா நாமல்ல வென்றறியும்-போதமே
தத்துவரு பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றுய்ப் புதை. 4

ஆத்ம தரிசனம்.

என்று பிறந்தேனு னென்று வளர்ந்தேனு
னென்று துயருற் றிறந்தேனு-னென்று
மழியாத சித்துருநா னென்றே மகிழ்தல்
நழுவாத நின்றரிச னம். 5

சிவ ரூபம்.

எங்குஞ் சிவமயமா யெங்குஞ் சுகவடிவா
யெங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையா-யெங்குஞ்
சிவனையே கண்டு தெரிசித்தன் மானு
சிவரூப மென்றே தெளி. 6

சிவ தரிசனம்.

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு
ளோக்கலிவை யெவ்விடத்து நோக்கியே-நீக்கமறப்
புல்லியுய ரானந்தப் பொற்பின் மிசையேற
னல்லசிவ தரிச னம். 7

சிவ போகம்.

நானே சிவன்சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்
தானுகி நின்றநிலை தானன்றோ-வானப்
பவசலதி நீந்திவரும் பண்புடைய மானு
சிவலோக மென்றே தெளி. 8

இரகசிய வுபதேசம்.

மாணவகா மெய்ஞ்ஞான வாழ்வையுனக் கிக்கணமே
பூண வுரைப்பனிது பொய்யல்ல-காணொழியாக்
கண்ணேநீ பாயிருளுங் காய்கதிரு நீயல்ல
வுண்ணினைந்து பாரிதனை யுற்று. 9

கண்ணே யிருளுண்டே கங்குல் பகலுண்டே
விண்ணவருங் காணாத வேதியனே - மண்ணாத
வுச்சிக் கதிருமொளி யொழியாக் கண்ணும்போ
னிச்சயித்துப் பாரிதனை நீ. 10

விளக்கில்லை பல்பொருளு மில்லை விழியில்லை
துளக்கிருளு மில்லையெனச் சொல்ல-வுளக்கண்ணு

னுள்ளபடி யறிந்தா லூன்பிறவி யில்லையுனக்
குள்ளபடி யீதென் றுணர். 11

உன்னை யொருவ னுயர்சாமி யென்றுரைத்தா
லென்ன மகிழ்ச்சியங்கே யெய்தினுய்-பின்னொருவன்
பாவி பசுவென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினாற்
சீவனல்ல நீயே சிவம். 12

நேய வுபதேசம்.

ஆறுகடல் கண்டுவர வாதரித்த தும்மொருவன்
வீறுபுலி கண்டுவந்த வீறுங்-கூறுயிடி
லுப்புக் கடலாடி யோடிவந்த தும்மொக்குஞ்
செப்புசிவங் கண்டுதிரும் பல். 13

தன்னைச் சிவத்திற் பறிகொடுத்த தற்கேடர்
பின்னைத் தமைத்தேடிப் பேதுற்ற-தென்ன
பிழைபளித மால்வரையிற் பேரழலை யிட்டே
யழிவரைபின் றேடியடுக் கல். 14

பஞ்சாக்கர வுபதேசம்.

அஞ்செழுத்தின் றன்மை யறையக்கேண் மாணவக
பிஞ்செழுத்தா மீரிரண்டும் பின்றள்ளித்-துஞ்சாத
வோரெழுத்தே நின்னுருவ மொண்பொருளே நீயாமென்
றோரிடத்தி னில்லையுனக் கூழ். 15

நகாரக் கருவியெலா நாமலவென் றெண்ணி
மகார மலங்கடந்து மாழ்கி-யகாரமே
தானென் றுணர்ந்தப்பாற் றண்ணருளைக் கண்டுசிவ
மோனமதி லேயொடுங்கன் முத்தி. 16

சடாந்த வுபதேசம்.

சித்தாந்தம் வேதாந்தஞ் செப்புதத்து வாந்தமிசை
புத்த கலாந்தமொடு போதாந்தஞ்-சுத்தமா
நாதாந்த மென்றிவைக ளாறுநவை யென்றே.
மீதானந் தேடி விடு. 17

அதீத வுபதேசம்.

சித்திரையைக் காண நினைத்துட் கலைமனுந்
தத்துவசா லங்களெல்லாந் தாண்டியே-சுத்த

வருள்வழியாற் சென்றங் கனுபவத்தைக் கண்டு
தரையவர்க்குச் சாற்றநினை தல். 18

பூரண வுபதேசம்.

அடுத்துவரும் பாசத் தணுத்தன்மை யாகிக்
குடத்தில்வருந் தீபமெனக் கொண்டாய்-விடுத்துநீ
பொன்றரிய மெய்ஞ்ஞான பூரணமா யேநின்னைக்
குன்றிலிட்ட தீபமெனக் கொள். 19

பழமொழி வுபதேசம்.

அத்தைத்தின் றங்கே கிடப்பார்க்கு மாணவக
வெத்தைத்தின் றெங்கே கிடைந்தாலென்-சுத்த
வெறுவெளியிற் சென்று விளையாடு கின்றார்க்
கறுதியிட லாகா தறி. 20

முப்பாழும் பாழென் றறைந்தார் திருமூல
ரப்பாலும் பாழென் றறைந்தார்-சடகோப
ரறிவி லறிவி லறிவி லறிவி
லறிவி லறிவென் றறி. 21

சங்கார வுபதேசம்.

ஈசனுனக் கென்ஞான்று மிதசத் துருவென்னும்
வாசகத்தைச் சொல்லக்கேண் மாணவக-வீசன்றுன்
தத்துவத்தி லாக்கித் தவத்தில் வளர்த்துன்னை
முத்தியினிற் சங்கரிப்பான் முன். 22

மகாவாக்கிய வுபதேசம்.

சீவனாய் நின்னைநீ சிந்திக்கின் மாணவக
வோவில் பிறப்பிறப்பு மோவாது-வீவிற்
றுருபதைக்கு மாளாத் துகில்போலுன் போத
மிரிவதில்லை யெக்காலு மெண். 23

சிவமல்ல நாமென்றுஞ் சீவனா மென்றும்
விவகாரம் வந்தவிட மெல்லாந்-துவமகலச்
சாம மறைபுகலுஞ் சத்தியமா வாக்கியத்தைத்
தோமறவுட் கொண்டு துணி. 24

உண்மை யுபதேசம்.

ஆதிமறை யாகமங்க ளெல்லா மளவிட்டே
யோதியுணர்ந் தெல்லா முரைத்தாலும்-வேதை
யெழுநான்கு கோடி யிழிநிரைய மெல்லாம்
விழுவர்சிவ னுகா விடின். 25

கொல்லா விரதம்.

கொல்லா விரத குலமே குலமென்று
நல்லார்க ளெல்லா நவின்றிருக்க-கொல்வாற்
றெரிசித்தா லும்பாவந் தீயன்முக நோக்கிப்
பரிசித்தா லும்பாவம் பார். 26

ஆடுபன்றி கோழி யருந்துவோர் கட்கெல்லாம்
வீடில்லை யென்றுரைக்கும் வேதங்க-ளுடுமவர்க்
கிம்மையிலுந் துன்ப மறுமையிலு மேழ்நிரைய
நன்மையிலை யோரிடத்து நாடு. 27

அநித்திய தரிசனம்.

இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ
வென்றைக்கோ வாவியிழப் பென்று-சென்றிறைஞ்சி
யாசா ரியனுக் கனுகூல சித்தனாய்ப்
பாசாதி யைக்கழற்றப் பார். 28

கோடைதனி லாற்றிற் குடியேறி வாழுநர்கள்
வாடைமழைக் கேங்கியழும் வாறெக்கும்-நீடுபக
லுள்ளபோ தெல்லா முறுதிநெறி காணது
கள்ளநமற் கண்டுகலங் கல். 29

மாதாபி தாநாத்தி மற்றெக் கனுநாத்தி
யாதார வைப்பு மரண்மனை யுந்-தீதான
நாத்தியிவை மெய்யென்று நம்பாதே யென்றறைந்த
மாத்திரத்தே வீடுற்றான் மன். 30

அடங்கத் துறத்தல்.

தாயரையுந் தந்தையையுந் தற்சார்ந்த கேளிரையு
மாயுமயல் காட்டு மனைவியையுஞ்-சீயென்று
சொற்பனம்போற் கண்டெட்டாத் தூரப்போ யோகநிலை
நிற்பவனே ஞானியென நேர். 31

ஆனை முதலெறும்பீ றுயபிறப் பெல்லாமு
மீன முறக்கடந்திட் டேறியே-யூனமிலா
மக்களா வந்துந் துறவா மனிதர்தமைத்
தெக்கணு மூர்த்திசிரிக் கும். 32

மலைமகளை விட்டுடைய மைந்தர்தமை யும்விட்
டிலகுவெள்ளி மால்வரையும் விட்டே-யுலகறியக்
கல்லாலின் கீழிருத்தல் கண்டுந் துறவாரைக்
கொல்வ னியமன் குறித்து. 33

அவா வறுத்தல்.

மண்ணாசை பொன்னாசை மாதரா ராசையுயர்
விண்ணாசை யாவும் வெறுத்தப்பா-லெண்ணும
துள்ளபடி யானந்த யோகத்தின் மூழ்கியுடல்
விள்ளளவு நின்று விடு. 34

அடக்க முடைமை.

அடக்கிப் புலனைந்து மாமையைப் போனு
மொடுக்கி யுறவோரைக் கண்டா-னடுக்குற்றுக்
கண்ணப்பர் போலக் கரையிறந்த பேரன்பால்
விண்ணப்பஞ் செய்ய விரை. 35

கல்வி யடக்கம்.

கழுதைக்குங் கற்றவர்க்குங் கட்டுரையொப் பொன்றே
கழுதை பிறர்க்குதவுங் கற்பூர-முழுநூலாய்ந்
தோதுவார் தாம்பிறருக் கோதியுணர்ந் துள்ளபடி
சாதியா ராதலினாற் றான். 36

இத்தன்மை யுடையோ ரிவர்களெனல்.

சாந்த முடையோன் றவசி யவாவற்றோன்
வாய்ந்த துறவி மனமாண்டோ-னைந்துணர்ந்த
யோகிபரி பூரணத்தை யுற்றுணர்ந்தோ னல்லசிவ
போகியெனச் சொல்லும் பொது. 37

யோகைப் பழித்தல்.

தத்துவக்கற் றற்றுவெறுந் தானேதா னய்நின்ற
முத்தருக்கி யோகமேன் மோனமேன்-வெற்றியேன்

சுத்தசுக நித்தியமாய்ச் சும்மா விருப்பதுவே
பற்றற்ற முத்தியெனப் பார். 38

பால்விரதி பூசையாய்ப் பழவிரதி பைங்கிளியாய்க்
கால்விரதி பாம்பாதல் கட்டுரையே-நோல்விரத
மாண்டவிட முத்தியென்றான் மாணு விரதமெலாங்
கூண்டோடே வெட்டிக் குமை. 39

சாந்தமுடைமை.

வைதிடினுங் கொய்திடினும் வாழ்த்திடினு மாயமெலாஞ்
செய்திடினு மன்னர் செறுத்திடினுந்-தெய்வநிலைப்
பூத மயக்கிடினும் புரந்தரன்போர் செய்திடினு
மேதுமயங் கான்ஞானி யெண். 40

சிவயோக மான்மியம்.

எண்ணுஞ் சிவயோக மான்மியத்தை யென்சொல்கேன்
மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வந்திறைஞ்சி-யண்ணுவென்
றேலமிடு நீசிவமா யோரிமைப்பு நிற்பையெனிற்
காலனுங்கை கூப்பிநிற்பன் காண். 41

இதோபதேசம்.

சத்தியமு நோன்புந் தவமு மிளஞ்சொல்லு
முத்தமருக் குள்ளகுண மொன்றின்றி-மத்திமராய்
மைதுனமுஞ் சோறுமாய் மாயுமள வும்புசிக்குங்
கைதவர்க்கு முண்டோர் கதி. 42

கல்லா லமர்ந்தாரைக் கண்மூன் றுடையாரைச்
சொல்லாமற் சொல்லவந்த தூயாரைப்-பல்காலுஞ்
சிந்தி சிவோகஞ் சிவோகஞ் சிவோகமென
வந்தி பிறப்பறு மாணு. 43

பூரண நிட்டை.

அண்டங்கா லங்கி யறலவனி யைந்தினையும்
பண்டையவா காயம்போற் பாவித்துக்-கொண்டன்
மறையாக் கதிர்போலுன் வாளொளியை நோக்கி
நிறைவாய்க் குறையாதே நில் 44

எல்லாஞ் சிவமென்னு மெண்ண முனக்குண்டே
லெல்லா நலனுமுனக் கெய்துமே-யெல்லாஞ்
சிவமன் றெனுமுணர்வு சிந்தையிடை யுண்டேற்
பவம்வந் துனைவிழுங்கும் பார். 45

அதீத நிட்டை.

எல்லா மிறந்தவிட மேகாந்த நிட்டையென
வெல்லா மறையு மியம்புமா-லெல்லா
மிறந்த விடத்திருந்த வென்னையா னேகண்
டிறைஞ்சினே னேத்தினே னே. 46

மலின வாதனை.

அறிவே திருமேனி யறிவே கரணங்க
ளறிவே யிடம்போக மாமன்-றறிவாளன்
முட்டா மரைகண்ட தத்துவத்தோர்க் கென்றுமறை
நாட்டு முபநிடத நாடு. 47

சிவஞானப்பிரகாச வெண்பா.

அடியார் வணக்கம்.

உன்னைப்போ லேயென்னைப் பாவிக்க வேண்டுமென்று
சொன்னதிருப் பாட்டாற் றுணியாதார்-மென்மே
லிடம்பட்ட வேழுலகி லுள்ளநூற் கற்றுங்
கடன்பட்டும் பட்டினிபோற் காண். 48

பரிபாகி யிலக்கணம்.

தாமடங்கக் கல்லாச் சவலர் தனித்தொருவர்
தாமடங்கா ரென்பதற்கோர் சாக்கிகே-ளுமடங்கா
தந்தோ தகர்தின்னி யாத்தினியை நோக்கியிகழ்ந்
தந்தோ நீ பாவியென லாம். 49

துவிதசைவவினைமறுத்தல்.

ஓசை யொலியெல்லா மானுய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா-வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்திநிலை யோ. 50

மங்கையர் மயக்கறல்.

மூத்திரத்தி ஞானேயப் பட்டமுடை யோனிக்காய்க்
காத்திரத்தை விட்டார் கணக்கில்லை-சாத்திரத்தால்
வானேக்கா நீரை மண்ணேப் பிரித்துசிவ
ஞானக்கா லாசை யறும். 51

ஞான பூசை.

ஆலயமே காய மறிவே சிவலிங்க
மாலயனுங் காணுத வள்ளலுக்குச்-சீலமுறு
மன்பே யபிடேக மன்பேநல் லர்ச்சனையு
மன்பேநை வேத்தியமு மாம். 52

பெண்ணுடை யாபரணம் பெய்தயிலந் தாம்பூல
முண்ணலனே சந்தனத்தோ டோரெட்டும்-விண்ணவர்க்கா
யாகாத நஞ்சுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிங்
காகாது சொன்னே மறி. 53

தீர்த்தம் பிரசாதம் திருநீறஞ் சக்கரமுஞ்
சாற்றுமிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும்-போற்றுங்
குருலிங்க சங்கமமுங் கொள்குறிக ளெட்டாங்
கருவகலக் கட்டுரைத்தேங் காண். 54

பாடப் படிக்க வெழுதப் பயன்சொல்லக்
கோடாமல் வந்துங் குணமில்லை-சீடாகேள்
சித்திரதீ பம்போலச் சிந்தை தனைநிறுத்திச்
செத்தசவம் போலே திரி. 55

சதா நிட்டை.

பாலோடு சேர்ந்தநீர் பாலாகு மாங்கதுபோல்
வாலறிவ னேச்சேர்ந்த மன்னுயிர்கள்-வாலறிவன்
ருனுகி நிற்பதல்லாற் றண்டாத வைம்பாச
வூனுகி நில்லா துவந்து. 56

அரசன் மகனரச னுகிநின்முற் போலப்
பரமசிவ னிற்றேன்றும் பல்லுயிரும்-பரம
சிவனுகி நிற்பதலாற் சீவனுய் நில்லா
சிவனேனே யுள்ளே தெளி. 57

அருளாசிரிய னருமை யுரைத்தல்.

ஆசானே நீனென் றங்கைத் தலைவைத்தான்
பாசா திகளெந்தும் பாறித்தே-யாசானை
யுள்ளபடி நோக்கி யுறுபூசை செய்வதல்லாற்
கள்ளனிடத் துண்டோ கைம்மாறு. 58

நீயேநா னென்று நிலையளித்த தேசிகனைத்
தூய மலரெடுத்துத் தூவாதார்-பேய்வாழுங்
காட்டிற் கனிதுய்க்குங் கருங்குரங்காய்ச் சென்னுயாய்
வேட்டுவனுய்ச் சென்மிப்பார் மேல். 59

உள்ள மலமகற்றி யொண்பொருளைக் காட்டிவைத்த
வள்ளலடி யெஞ்ஞான்றும் வாழ்த்தாதார்-கற்ற
நரையானுய்ஞ் ஞெண்டாகி ஞாளியாய்ப் பொல்லா
மரநாயாய்ச் சென்மிப்பார் மாண்டு. 60

வேதமுடி வைக்காட்டும் வெற்றவெறுந் தேசிகனைப்
போதமலர் கொண்டடியைப் போற்றுதார்-பாதமின்றி
யங்கை விரலின்றி யாறுத நோயராய்ப்
பங்குகுரு டாவார் பரிந்து. 61

ஆகந் திருக்கோயி லாசா னதிற்றெய்வஞ்
சோகம் புகைக்களியே சூழ்சுடராம்-போகங்க
ளெல்லாநை வேத்தியங்க ளிவ்வண்ண நாடோறுங்
கல்லாருஞ் செய்யக் கடன். 62

குருவே திருமாலாங் கோகனகத் தானுங்
குருவே யுரையிறந்த கோவாங்-குருவேயிங்
கெல்லாமா யல்லவுமா யெங்கு நிறைவானும்
வல்லாள னுகு மதி. 63

கறுத்த விரும்பைக் கனகமய மாக்குதல்போற்
சிறுத்தநமைப் பேருருவாய்ச் செய்தாரை-வறுத்த
விதைபோல் வரும்பிறப்பை வேரறுத்த வேதியரைப்
புதைமனத்து ளெப்போதும் போல். 64

உண்மை.

காட்டமனல் சேர்ந்தாற் கனலாவ தன்றிமுனங்
காட்டபுத்தி சேர்வதுவே கன்மமா-நாட்ட
மதுவாவே நிற்பதல்லா லாங்கிரண்டென் றுன்னிற்
பொதுவாவை போகாப் புவி. 65

உள்ளந் திருக்கோயி லூனுடலே சுற்றுமதிள்
வள்ளலுக்கு வாயே மணிச்சிகரந்-தெள்ளித்
தெளிந்தவர்க்குச் சீவன் றிருமேனி தீப
மளந்தறியு மைம்புலனே யாம். 66

ஆகாய மெங்கு மகண்டமாய் நின்றாற்போ
னீகாய மின்றியெங்கு நிற்பாயேல்-மாகாயத்
துள்ளொளியா மீச னுனைப்பிரியா தேநின்ற
கள்ளந் தெரியுமங்கே காண். 67

பதிமார்க்க நிட்டையன்றிப் பசுமார்க்க நிட்டை
விதிகால நீசெயினும் வீணாம்-பதிமார்க்கந்
தானுமெதி ருங்கழன்ற சமாதியிலே தாக்கற்று
நீநின்றாற் போது நிமிடம். 68

குடும்பத்தை யென்னாட் குலைப்பேனோ பொல்லா
விடும்பையினை யெஞ்ஞான்றீர் வேனோ-குடம்பையினிற்
புட்பறந்தாற் போலேயான் பொய்யுடல்விட் டேகுவனோ
நுட்பசிவ னனவே னோ. 69

எல்லாங் கழன்றிடமே யேகாந்த மானவிடஞ்
சொல்லா ரிறந்திடமே சுகவுதய-நில்லா
விசுவ மிறந்திடமே மென்சுவர்க்க மென்றான்
சிசுக்குமுடி சாய்த்த சிவன். 70

தத்தைபோ நாடோறுஞ் சாத்திரங்கற் றோதுகின்ற
பத்தருக்கு ஞானப் பிரகாசம்-ந்த்தலிலா
வேம்பூமத் தங்காயும் வெங்காஞ்சி ரங்காயு
மாம்பாகு போன்முத்தர்க் காம். 71

கையிலுறு புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுவமோ
மெய்யுணர்வி லுண்டோ விபரீதம்-மையறிவு

மோரறிவாய்ப் போனவிடத் தோகோகோ மும்முதலுஞ்
சோராம னிற்குமோ சொல். 72

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமையாற்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குஞ்-சைவத்தை
வேறென்று கொள்ளற்க வேறற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கொள். 73

இருவினை யொப்புற்று லெய்துமல பாகந்
திரிகரண சுத்தியுனைச் சேரு-மருள்பதியு
மாசா னெழுந்தருளு மமல னருளுதவு
நாசமடை யும்பிறவி நாடு. 74

பொன்மலையைச் சேர்ந்துசிறு புன்காக்கைப் புள்ளினங்க
டன்னிறமும் பொன்னிறமாய்ச் சாருமால்-முன்னவனைச்
சேர்ந்தாரு மன்ன சிவோகம்பா வித்தலா
லாய்ந்தவனே யாமா றறி. 75

ஞான விளக்கம்.

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
யிருபொருளும் போக்கி யிடையே-யொருபொருளு
மற்றநிலை யேதோ வஃதுன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞானக் குரு. 76

காயந் துவளாமற் கரண மசையாமல்
வாயும் பதையாமன் மாற்றியே-நேயத்
தறிவாநந் தத்தி லரைக்கண நின்றாலும்
பிறவார் சிவனணே பின். 77

மேலவத்தை கீழவத்தை வீட்டி நிராலம்ப
சாலவறி வாகத் தரியென்று-வாலறிவன்
கால்வைத்தான் சென்னியிலே கைவைத்தா னென் னுளத்தின்
பால்வைத்தான் றன்னுருவைப் பார். 78

உத்தமங்க ளெல்லா முணர்வையே தாம்பேணு
மத்திமங்க ளேபதுமை யைவாழ்த்துஞ்-சுத்த
வதமங்க ளெல்லாந்தன் னுகத்தைப் போற்று
நதியோடை கூபமென நாடு. 79

கன்னிக்கு மின்பமிலை கற்றோர்க்கு மின்பமிலை
கன்னிவொழிந் தாலின்பங் கன்னிக்குப்-பன்னுதமிழ்
கற்றவருக் கின்புதயங் கற்றுங்கற் றஃதொழிந்தா
லற்றநிலை யீதென் றறி. 80

ஞானமிலான் செய்யுங் குருத்துவத்தை நாடுங்கால்
யோனியிலாப் பெண்டா னுருவத்தான்-மேனி
யலங்கரிக்கும் பின்ன ரநுபவகா லத்திற்
கலங்கி மனமுடையுங் காண். 81

நிதம்பமிலாப் பெண்ணு நிகழலியுங் கூடி
யிதம்பெற்ற வின்பசுக மேய்க்குஞ்-சிதம்பற்ற
நற்குண மிலாசானு ஞா மிலாச் சீடனுமாய்த்
தொக்கிவரு மின்ப சுகம். 82

அங்கோட் டகலல்கு லாயிழையு மாடவருந்
தங்கிவரு மின்பந் தழைத்தாற்போற்-சங்கையற்ற
வாசானுஞ் சீடனுமா யாங்காங் களாவியே
பேசவரு மின்பப் பெருக்கு. 83

பிறவி வருத்தம்.

எண்டிசையும் போற்ற வெழிலார் முடிசூடி
யண்டமொரு குடைக்கீ ழாண்டாலு-மண்டும்
பிறவியிலே யின்பமிலை பேரிடும்பை யல்லாற்
றுறவிலே யின்பச் சுகம். 84

ஈசுர பத்தி.

ஈசன் றிருமேனி யெட்டுமெனக் கண்டறிந்தாற்
பாசநமை விட்டகலப் பார்க்குமே-யீசன்
றிருமேனி யென்றுனது சிந்தையிடைக் காணிற்
கருமேனி யில்லையெனக் காண். 85

ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுங் கடையினங்க
ளீசனடி யென்னு மிடையினங்க-ளீசனே
யானேமென் றேமாக்கு மாயிற் றலையினங்க
ளானத மாண வறி. 86

பிரமக்கியானம்.

எல்லா மறிவாகக் காண்ட லெழிற்பூசை
யொல்கா வவனுத லுட்பூசை-நில்லா
வுலகத்தை மாயா வுடலைத்தூ டித்த
லிலகுமரன் ஸ்ரோத்திரமா யெண். 87

உயிர்க்குயிரா யீச னெழியாம னிற்க
வுயிர்க்குயிராக் கண்டிங் குணரா-துயிர்க்குயிரை
வேருக்கிப் பூசிக்கும் விரகிலிக்கு முண்டாங்கொல்
வேருகா மெய்ஞ்ஞான வீடு. 88

பாச வைராக்கியம்.

நினைப்பு மறப்புமிந்த நீடுலகு மிந்தை
யனைத்தும்போ ணலீச ணவேன்-உனற்கரிய
கன்னனுக்கு வேடு கழித்தகதை போலுனக்கு
மன்னியமே வேடென் றறி. 89

ஞான நிலை.

நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி
நவ்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாணு-நல்ல
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்காதே
சிவமென்ற நீயே சிவம். 90

காயுங் கிழங்குங் கனியருந்தி நோற்றாலு
மாயும் பிறப்பகல மாட்டுமோ-காயத்திற்
றங்குஞ் சதாசிவனைத் தானாகக் கண்டுதனை
யெங்குமாய்க் கண்டா லிறும். 91

சற்குரு தரிசனம்.

தத்துவத்துக் கப்பாலாந் தத்துவமன் றந்தனிலே
முத்தியெனும் பெண்ணை முயங்குவோர்க்-கெத்தனையோ
கோடி விடயக் குழாங்க ளெதிர்ந்தாலும்
பாடழிய மாட்டாரப் பா. 92

அஞ்சின் வழிசெல்லா ராறின் படிநில்லார்
வஞ்சரொடுங் கூடி மருவார்க-டுஞ்சுநிலை

தபனனெதிர் நின்றபல்காற் சாற்றினுங் கொள்ளார்க
ளுபநிடத மன்றி யுணரார். 93

உற்ற சரிதையனுக் கோராயிரம் பிறப்பு
மற்றையர்க்கு நூறுகும் வன்பிறப்பு-முற்றுகின்ற
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின் முத்தி. 94

சரிதையிலே யீசன் சடவடிவாய் நின்றான்
கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டி-யருகிருந்தா
னானமிலா யோகத்தி னுள்ளொளியா யேநின்றான்
ஞானமதி னுனுயி னன். 95

சுத்தப் படிகமுச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா
லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசநிலை-யுற்றுற்றுப்
பாரா தவர்க்குப் பவமும் பலபிணியும்
போராடு மெஞ்ஞான்று போம். 96

எல்லா மிறந்து துறவாத ஞானிகட்குச்
சொல்வார்க டிட்டாந்தஞ் சோம்பரையே-யெல்லாமுந்
தீரத் துறந்த துறவிக்குத் திட்டாந்தம்
போர்முகத்து வீரர்மனம் போல். 97

உள்ளமெனு மாநந்த வோங்கன் மிசையேறி
வெள்ள வெளிக்குள்ளே விளையாடும்-பிள்ளை
யுலகமெனுஞ் சேரிக் கொருக்காலும் வாரான்
கலகம் விளையுமெனக் கண்டு. 98

கூறைக் கலையார்கள் குப்பைதரு மென்றெண்ணிச்
சோறுக் கலையார் துயருற்றுத்-தூறுக்குட்
கல்லை யுவந்துண்ணுங் கபோதம்போ லேதேனு
நல்லோ ரருந்திடுவர் நாடு. 99

நானே பரமசிவ னுனே பரப்பிரமம்
நானே யுலகுயிர்த்த நாதன்-நானேயோ
கண்டதுவுங் காணுது மென்றிவணங் கண்ணுரக்
கண்டவனே சீவன்முத்தன் காண். 100

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து முன்காட்டிச்
சத்து மசத்துஞ் சமமாக்கிச்-சத்தசத்து

மில்லா விடத்தி லெனதொழிவைக் காட்டிற்று
கல்லாலின் கீழிருந்த கை. 101

என்னை யெடுத்து விழுங்கியிரும் பூரணமாய்
யுன்னுமன மாதிகளை யோட்டிவித்துத்-தன்னிகரி
லெல்லா மிறந்த விடத்தி லெழுந்ததாற்
கல்லாலின் கீழிருந்த கால். 102

சஞ்சிதத்தை நீறுக்கிப் பிராரத்தத் தைப்புசித்து
விஞ்சுமா காமியத்தை வீறடக்கித்-துஞ்சிருளா
யொல்லா மலமகற்றி யொன்றுக்கி வைத்ததாற்
கல்லாலின் கீழிருந்த கண். 103

அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

பராபரமாய் நித்தமாய்ப் பரிபூ ரணமாய்
நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப்-புராதனமாய்ச் 1

சத்தியமாய்ச் சித்தாய்ச் சதானந்த தேசாய்ச்
சுத்தவெறு வெளியாய்ச் சூனியமாய்ப்-புத்தமாய் 2

தற்பரமாய்ச் சிற்கனமாய்த் தத்துவா தீதமாய்ச்
சிற்பரமாய் ஞானச் செழுஞ்சுடரா-யற்புதமா 3

யறிவுக் கறிவா யகண்டிதமா யெங்குஞ்
செறியும் பரம சிவமாய்ப்-பிறியாத 4

வேதச் சினகரத்துள் வீற்றிருந்த தெய்வமே
போத குருவாய்ப் புவிமீது-நாதனென 5

வந்தான் றிருவடியை மத்தகத்திற் சேர்த்தினன்
றந்தானென் சென்னித் தடக்கையைச்-சிந்தா 6

குலமொழியத் தன்னுளத்திற் சிந்தித்தான் கோணை
மலமொழியப் பார்வையினை வைத்தான்-சலமொழியா 7

வாங்காரம் பொன்ற வமுததிரு வாக்களித்தான்
சாங்கார யோகந் தலைப்பட்டா-னீங்காத 8

மெய்ஞ்ஞான நூலை விரித்துரைத்தான் மாணவக
வஞ்ஞான வாக்கைநீ யன்றென்று-னெஞ்ஞான்று 9

நாற்றவுட னன்றே னுறவ தியாரிதனைச்
சாற்றிடிங்கென் போல்வந்த தற்பரனே-யூற்றமிகு 10

மாக்கைக்குச் சாக்கியா மான்மாவே நீயதனைப்
போக்கு வரவு புரிகின்றா-யூக்கமொடு 11

தேகஞ் சடமென்றுந் தேசியறி சித்தென்று
மாகமங்க ளெல்லா மறையுங்கா-ணேகையொடுந் 12

திரிசியமே காயமதிற் சித்தே திருக்கென்
றருமறைக ளெல்லா மறையுங்கா-ணிரிகின்ற 13

வன்னமய கோசத்தை யான்மா வலவென்று
பன்னுமறை யந்தமெலாம் பாரென்றிங்-குன்னியுனிக் 14

காண்பார்க்குக் காணப் படுபொருள் வேறானதுபோற்
பூண்பார்க்கிவ் வாக்கை பொதுவன்றே-மாண்பகன்ற 15

வனித்தமொடு துக்க மசுத்தமிவை மூன்றுந்
தனித்தவுடற் கன்றியுனைச் சாராச்-சனிப்பொழியா 16

மாயா தனுவை நீயென்று மயங்கற்கத்
தோயாத நீயே துரையென்றான்-மாயாத 17

வாணவத்தான் மூடனென வன்றமுத லின்றளவும்
வீணவத்தைக் குள்ளே விரவினை-யாணவத்தை 18

யறுவகையாற் போக்கினை மானமையா னீயே
பிறிவில் பிரமமெனப் பேணி-மறுபிறப்பை 19

மாற்றென்று னீதொழிய மாயச் சமயத்தார்
பேய்த்தேரை மித்தையெனப் பேணென்றா-னுத்தமொடு 20

சோகமெனப் பாவித்தாற் சோகமுனக் கில்லையென்றான்
மோக மொழியெல்லா முனியென்றான்-றாகமொடு 21

மீசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டுநினை யென்றா-னாசையொடும் 22

வேதமுடி வறிந்த வேதியரைக் கூடென்றான்
பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்-சாதல்பிறப் 23

பொன்றமிலை யென்றே யுணர்வோ டிறங்கென்றா
னின்றநிலை தானே நிலையென்றா-னென்றமுற 24

மும்மாயைக் கப்பாலா முப்பாழுங் கண்டுநீ
சும்மா விருவென்று சொல்லினா-னம்மானை 25

வேறுபொரு ளில்லையென்றுன் வெற்றவெறு மானந்தப்
பேறிலுனைப் போக்கென்று பேசினு-னுறுகடற் 26

சென்றெடுங்கு மாபோற் சிவத்தி லொடுங்கென்று
ஞென்றுமற வொன்று யுருகென்று-னன்றாய் 27

சாத்திரத்தை யோதிமதந் தர்க்கியா தென்றனக்கோர்
வார்த்தையினைச் சொல்லி வழக்கறுத்தான்-காத்திரமுங் 28

காஞ்சனமு மாருயிருங் கைம்மாற தாயெனக்கு
வாஞ்சையுடன் ருவென்று வாங்கினுன்-பூஞ்சரணஞ் 29

சென்னியிலு மென்னுடைய சித்தத்தும் வைத்தாண்ட
மன்னவற்குக் காணேன்கைம்-மாறு 30

அதிரகசியம்.

கணபதிதுதி.

மோகமெனுங் கடல்கடந்து முத்தியெனுங் கரைகாண்பான் முதிர்ந்தநாலாம், பாகமெனு மலர்கொண்டு பத்தியெனும் புனலாட்டிப் பரிந்துசாத்திச், சோகமெனப் பாவித்துத் துரியமெனும் விளக்கேற்றிச் சோகநீங்கி, யாகமெனுங் கோயிலின்கண் ணறிவென்னுங் கணபதிக்கே யன்புசெய்வாம். 1

பரமரகசியப் பொருள் துதி.

சாத்திரத்தா லளவுபடாத் தனிமுதலைப் பராபரத்தைத் தானேதானு, மாத்திரமாய் நிற்பதனை வாய்விட்டுப் பேசாத மௌனவைப்பைக், காத்திரவா தனைகடந்த வறிஞருக்குப் பலமீயுங் கற்பகத்தைப், பார்த்தவிடந் தொறுநிகழும் பரமரக சியப்பொருளைப் பணிதல் செய்வாம். 2

ஞான குரு துதி.

வானே முதலாம் பூதங்க ளல்லே கரண வகுப்பல்லே
யானுப் பொறியு மைம்புலனு மல்லே யறியு மறிவல்லே
பூனு ருடம்பின் வயத்தாலே யுள்ளங் தளரே லொன்றுய
நானே நீயென் றருள்செய்த ஞான குருவை வணங்குவாம். 3

பிரபஞ்ச வைராக்கிய முணர்த்துதல்.

வையத் தாசையும் வானகத் தாசையுங்
குய்யத் தாசையுங் கூறையி னாசையு
மெய்யி னாசையும் வேரற வீட்டினே
ரைய னாசைக் ககப்படு சிந்தையார். 4

குலகோத்திர வபிமான மாகாதேன் றுணர்த்துதல்.

பறைய ரென்பதும் பண்டித ரென்பது
மறையு மிந்த மலினவு டலையே
பறையர் தம்முளும் பண்டிதர் தம்முளு
மறிவ னேகமென் றூரறிந் தோர்களே. 5

சமயபர மீதேன் றுணர்த்துதல்.

சமய மேபர மென்னுஞ் சமத்தராய்ச்
சமய சாத்திரங் காட்டுஞ் சழக்கர்காள்
சமய மென்னுஞ் சத்தார்த்த முணர்கிலீர்
சமய மென்பது தன்னை யறிதலே. 6

தீர்த்த மீதேன் றுணர்த்துதல்.

தீர்த்தந் தேடித் திகைத்துப் திரிவிர்கா
டீர்த்த மாவது தேசிகன் வாசகந்
தீர்த்த மீதெனத் தேர்ந்து கொளாதவர்
தீர்த்த மாடியுந் தேரையொப் பார்களே. 7

க்ஷேத்திர மீதேன் றுணர்த்துதல்.

அள்ளிக் கோவிலை யென்னுவா சானையே
நள்ளிக் கோவிலை நத்திப்பெற் றுங்கொளி
யுள்ளக் கோவிலை யூன்றிப்பா ராதவர்
கள்ளக் கோவிலைக் காமுறு வார்களே. 8

வாதசங்கற்ப மாகாதேன் றுணர்த்துதல்.

ஏதங் கூறி யிடுக்கண் களைந்தவர்
பாதங் கூறிப் பவித்திர ராய்ப்பர
போதங் கூறிப் பொழுதைச் சுருக்கிலார்
வாதங் கூறித்தம் வாணாள்க ழிப்பரே. 9

துறவு இலக்கண முணர்த்துதல்.

புண்ணிய நதியினும் பொருப்பி டத்தினுந்
தண்ணறுங் காவினுந் தருப்பைச் சூழலு
மண்ணறன் கோயிலு மடவி தன்னினும்
நண்ணிய யோகிகள் வதியு நல்லிடம். 10

தந்தைதாய் முதலிய தமரைக் காண்குறில்
வெந்துயர் விளைதலால் விருப்பு மேவலா
லந்தநன் னிலமகன் றைம்பதி யோசனை
மைந்தனே நீபர தேயம் வைகுவாய். 11

ஊன் பிறந்த வுடலைச் சுமப்பதற்
கேன் பிறந்தமென் றெண்ணி யறிஞர்க
டான் பிறந்த விடத்தைத் தணந்துபோய்
வான் பிறந்த வனத்திற் சரிப்பரே. 12

வேறு.

வரிக்கய லனைய கண்ணார் மாநலந் துய்த்த பின்னர்
விருத்தனுங் கால மேனும் விரத்தனு யாவு நீத்தே
யிருக்குமந் நிலம கன்றோர் யோசனை யெய்தப் பெற்றுற்
றிருக்கண்மூன் றுடைய பெம்மான் சேவடி சேர்த்த றிண்ணம்.

சூத்திர ராதி யாகத் தொழுகுலத் தவரீ ருக
மூத்திரக் குழியி லாழ்ந்து மூழ்கிய பின்ன ரேனுங்
காத்திரத் தானே ரின்பங் கடையென விகந்து மூன்று
நேத்திரத் தானை நோக்கி நெடுவனம் புகுதல் வேண்டும். 14

வேறு.

காயசம்பந்த மனைவி தாய்தந்தை கான்முளை யென்னு மிங்கிவரை, மாயசம்பந்த மெனத்துறந் தொழிந்தோன் மாநிலம் பரவுமெய்ஞ் ஞானி, தேயசம்பந்தத் தவரொடுமருவிச் செனித்தவந் நகரிடை மருவான், றாயசம்பந்தத் தவரொடு மருவித் துறவியா யவாவெலாந் துறப்பான். 15

வேறு.

கரும்பினு மின்பங் காண்பான் கட்டறத் துறந்த மேலோர்
ரரும்பொனல் வெள்ளி யாற்செய் யணிகலன் பூணல் செய்யார்

விரும்பிக் கொழுநர்த் தீர்ந்த மெல்லியல் போலநாளு
மிருந்தவஞ் செய்தி யாக்கை யிளைப்பதே கரும மன்றே. 16

கற்புடை மகளி ரெல்லாங் கணவனே தெய்வ மென்பர்
சிற்பொலி சமய வேடர் சிலையையே தெய்வ மென்பர்
தற்கொலி மாந்த ரெல்லாந் தாருவே தெய்வ மென்ப
ரற்புறு பெரியோ ரெல்லா மறிவையே தெய்வ மென்பார். 17

ஐவகைப் பிராந்தியை யுணர்த்துதல்.

நித்தனன் றுரைத்த வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையுஞ், சத்திய மிந்த வுலகெனல் கருவி தணந்திடா துடலைநா னென்னல், கத்தபோத் தாவு நானென் றுனுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல், சித்துரு வாகி யிருந்துநா னுமேன் சிவனெனல் சிதடர்பா லறிவே. 18

வேறு.

ஆன்றநற் சனகனாதி நால்வரு மரன்முகத்தை
மூன்றரைக் கோடிகற்பம் பார்த்தபின் முத்தரானார்
தோன்றிநின் றழியுமிந்தத் தொடுகடற் புவியினுள்ளோ
ரூன்றியோர் கணமதேனும் பார்த்திடி னுறுவர்முத்தி. 19

பழுதையிற் பாம்பே யில்லை பாம்பினிற் பழுதை யில்லை
பழுதையிற் பாம்பென் றெண்ணிப் பாம்பினைப் பழுதை யாக்கு
முழுதறி வில்லா மூர்க்க மூடரோ டுறவு வேண்டேன்
முழுதறி வாகி நின்ற முத்தரிற் றொழுலே வேண்டும். 20

மெய்யினிற்பொய்யே யில்லை பொய்யினின் மெய்யே யில்லை, மெய்யினைப் பொய்யென் றெண்ணிப் பொய்யினை மெய்யென் றன்னும், மையரோ டுறவு வேண்டே னறிவுரு வாகி வந்த, வையனே யுனைப் பூசித்தே யறிவுரு வாதல் வேண்டும். 21

வேறு

காசிவாஞ்சியங் காளத்தி கழுக்குன்றங் காஞ்சி
மாசிலாருறைப் பருப்பதங் கோகன்ன மறைக்கா
டேசிலாதுறை மூர்த்திதந் தெரிசன மெல்லாந்
தேசிகன்றிருச் சேவையை நிகர்க்குமோ செப்பில். 22

வேறு.

மன்னுமா மறையின் சென்னி வாக்கிய முடிவுங் கண்டே
னன்னிய பாசமான வாணவா தியையுங் கண்டே

னென்னையுங் கண்டே னென்ற னிதயதா மரையின் மேய
நின்னையுங் கண்டே னெந்தாய் நீதந்த ஞானக் கண்ணால். 23

ஆகையா னானே யெல்லாப் பொருள்கட்கு மறிவாய் நின்றே
தேகமா திகளுக் கப்பாற் சிதம்பர வடிவ மாகி
யேகனா யனாதி முத்த னாயெனில் வேறொன் றின்றிப்
போகமோ கங்க ளின்றிப் பூரண வறிவா னேனே. 24

அறிவென்னு முதல்வேத மகமென்னு மிரண்டாமோத்
தறிவதுநீ யானாயென் றறையுமூன் றாம்வேதஞ்
செறியிந்த வான்மாவே சிவமென்னு மதர்வணஞ்
செறியுநால் வாக்கியத்தின் சித்தாந்த மறிந்தேனே. 25

நானேநீ நீநானே யானமையான் ஞானகுரு
வானவனே கைம்மாறும் வழிபாடுந் தோத்திரமு
மீனமிலாப் பூசனையு மியற்றுவான் றனைக்காணே
னானுமிலை யுயிருமிலை யுனையன்றி யொன்றுமிலை. 26

எல்லாநா னென்றுணராக் காலத்தி லிடர்ப்பட்டே
னெல்லாநா னென்றுணர்ந்த காலத்தி லின்புற்றே
னெல்லாநா னேயென்றிங் கெனையெடுத்து விழுங்கினா
யெல்லாநீ யென்றுணரு மெண்ணமும்போய் மாண்டதே. 27

பிண்டமா முடலா னல்லேன் பிராணவா யுவுநா னல்லேன்
கண்டவிந் தியநா னல்லேன் கரணமோர் நான்கு மல்லேன்
பண்டைய வறிவே நானென் றுணர்தரு பருவம் வாய்ப்பின்
வண்டறை கொன்றைத் தாரான் மலரடி காணலாமே. 28

சிவாகமக் கச்சிமாலை.

தம்மா லறிந்தன யாவையுந் தாமல வென்றறிந்து
மும்மாயை மும்மல முக்குண நீங்கி முழுதறிவாய்ச்
சும்மா விருக்கத் துரியங் கடந்த சுகமுதிக்குஞ்
சன்மார்க்க முத்தியி தென்றான் றடங்கச்சி யேகம்பனே. 29

சாந்தமு நோன்புந் தவமு மடக்கமுந் தண்ணளியும்
வாய்ந்த குருச் சொலும் வாக்கியங்கேட்டு மனமவன்பால்
காந்தமு மூசியுங் கண்ணுங் கதிருங் கலப்பதுபோ
லேய்ந்தது வேமுத்தி யென்றா னெழிற்கச்சி யேகம்பனே. 30

கூவிள மாலையுங் கொன்றையுந் தும்பையுங் கூர றுகு
மாவ லொடுமெடுத் தர்ச்சனை செய்தங் கங்குழைந்து
நாவினிற் ருேத்திரஞ் சொல்லி நலந்தெரி ஞானிகளுக்
கேவல்செய் தாலன்றி முத்திகொ டான்கச்சி யேகம்பனே. 31

அன்னிய மேசெயு மாணவ நீக்கத்தி லாருயிர்க
ளன்னிய மேயிலை யென்றுநின் வேத மறைதலினு
லென்னுட லுன்னுட லென்பொறி யுன்பொறி தென்னதுன்ன
தென்னினை வுன்னினை வென்றுரைப் பேன்கச்சி யேகம்பனே.

எல்லாஞ் சிவமெனு நான்மறை யாகம மெக்கலையு
மெல்லாஞ் சிவமென் றெழிற்குரு வாய்வந் தெடுத்தி சைத்து
மெல்லாஞ் சிவமென லெவ்வெவர் கோட்கு மிசைந்திருந்து
மெல்லாஞ் சிவமென் றுணரகில் லேன்கச்சியேகப்பனே. 32

ஆட்டைச் சுமந்தநின் பாதார விந்தத்தி லன்புசெய்யாக்
கூட்டைச் சுமந்து குடும்பத்தை யோம்பிக் குருக்கிடையாப்
பாட்டைச் சுமந்து பயன்றெரி யாமலப் பாட்டெழுது
மேட்டைச் சுமந்தவர்க் கின்பமுண் டோகச்சி யேகம்பனே. 33

அறிவே சிவமெனு மாகமம் வேதங்க ளவ்வறிவாய்ச் [லாம்
செறியு முனைப்பொரு ளென்றுகொள் ளாதுநற் றெய்வமெல்
வறிதே திரிந்தலைந் தெய்த்தொழிந் தேன்றம் மனையகத்தி
லெறிசுடர் விட்டனற் றேடுவர் போற்கச்சி யேகம்பனே. 34

சொல்லா ரிறந்திட முத்தியென் பார்சிலர் தோதகஞ்செய்
பொல்லா மனேலய முத்தியென் பார்சிலர் பொய்யொழிவே
யொல்லாத மாமுத்தி யென்றுரைப் பார்சில ரோதியவை
யெல்லா மிறந்திட முத்தியென் ருன்கச்சி யேகம்பனே. 35

அங்கையி னெல்லிப் பழம்போ லகந்தொறு நீயிருப்பச்
சங்கை யறவுனை நோக்கஞ்செய் யாச்சமை யச்சழக்கர்
செங்கண னிந்திர னுன்முகன் றன்னையுந் தெய்வமென்பர்
கங்கை மகத்துவ மீனறியா கச்சி யேகம்பனே. 36

மண்ணுதி நாத வரையுரு நாமன் றெனமதியா
நண்ணு வறிவுரு நாமெனக் கண்டுமெய்ஞ் ஞானத்தினு
லுண்ணுடி யொன்றிரண் டென்னு துறங்குவ தன்றியுன்னைக்
கண்ணு லறியப் படுமோ கலிக்கச்சி யேகம்பனே. 37

பற்றறத் தீரத் துறந்தாக மத்தின் பரப்பறிந்து
குற்ற மறுசிவ ஞானக் குரவன் குறிப்பி னின்று
வெற்ற வெறுவெளி கண்டவர்க் கேயின்ப மேவுமன்றிக்
கற்றடங் காதவர்க் கின்பமுண் டோகச்சி யேகம்பனே. 38

கோட்டகங் காரமென் கொல்களிற் றீனயின் கோளடக்கி
வாட்டமி லாக்கும் பப்புலி வாயினின் மண்ணையட்டி
யீட்டு மிருவினைப் பேயுடல் கீறி யிணையில்பவக்
காட்டைக் கடந்துனைக் கண்டுகொண் டேன்கச்சி யேகம்பனே.

மாயாப் படலத்தி னுன்மறைப் புண்டு வழிதிறம்பிக்
காயா புரியடைத் தந்தோ கவலைப்பெண் கையகப்பட்
டோயாப் பிணிமகப் பெற்றே துயர்த்தடி யூன்றுமெனக்
கேயாப் படல மிரிப்பதென் றோகச்சி யேகம்பனே. 40

புல்லாதி தாபர நீங்கிநற் சங்கமம் புக்கினவர்
கொல்லா விரதங் குறிக்கொண்டுன் பாதக்குற் றேவல்செய்து
பொல்லாப் பிறப்பை யொழிக்கறி யாரவர் புந்தியந்தோ
கல்லோ மரமோ விரும்போ கலிக்கச்சி யேகம்பனே. 41

சித்தந் தெளிந்தவ ருள்ளச் சினகரத் தேதிகழுஞ்
சுத்த நிராமயச் சோதிய னேயென்று தோத்திரத்தாற்
பத்திசெய் யாவெறும் பாவிகள் சிந்தையிற் பாறிநின்று
யெத்திறத் தாலுனைக் காணவல் லார்கச்சி யேகம்பனே. 42

ஆசை யொழிவெங் தக்கா லுமுறு வந்த வாசையெல்லாம்
வீசிநி ராசைசெய் வித்தகரே யுனைக் கண்டுகொள்வா
ராசை வழிச்செலுங் துன்மார்க்க ருன்னை யறிவர்கொல்லோ
காசி யினுஞ்சிறந் தோங்குங் கலிக்கச்சி யேகம்பனே. 43

ஓமாதி வாக்கிய மொன்றைப் பிடித்தவ ருத்தமர்கள்
சாமாறு மங்நிலை நிற்பர் சத்தியர் சற்குருவா
லாமாற றிந்தவ ரந்தண ரியோகிக ளஞ்சடக்கிக்
காமாதி குற்றங்க ளைந்தவர் காண்கச்சி யேகம்பனே. 44

வீணைச் சுழலு மெனக்கொரு ஞான விழியளித்துக்
கோணகத் துள்ளொரு கூத்தப் பிரானுண்டக் கூத்தப்பிரா
ணுண வதுமன்று பெண்ணு வதுமன் றலியுமன்று
காணுக்கண் கொண்டினிக் காணியென் றேன்கச்சி யேகம்பனே.

அறிவா யிருந்தறி யாமையை நோக்கி னஃதொழியுஞ்
செறியும் பரிபூ ரணவுருத் தானெனிற் றேகமறு
மறிகரு மங்கட்குச் சாக்கி யுயிரெனின் மாளுமது
பிறியா நிலையிது வென்றான் பெருங்கச்சி யேகம்பனே. 45

படிகக் கடச்சுட ருள்ளும் புறம்பும் பரப்பதுபோ
லுடனொறு நீயுணர் வாகி யகம்புற முற்றிருந்து
மடைமல வல்லிரு ளாருயிர் ஞானத்தை யாவரித்துத்
தொடர்வதென் சொல்லுதி பைம்பொழிற் சூழ்கச்சியேகம்பனே

அஞ்சக் கரமன்றி வேறொரு மந்திர மாயினில்லை
யஞ்சி லிறையரு ளாவி திரோதைசில் லாணவமற்
றஞ்சி லிரண்டை யருளா லகற்றிடி லாவியந்த
வஞ்சி லிரண்டை யணையுமென் றான்கச்சி யேகம்பனே. 47

மந்திர மாவது மஞ்செழுத் தேயந்த மந்திரத்தி
னைந்து பொருளையுங் காட்டி யிரண்டின் வழியடைத்து
மூந்து மிரண்டின் வழியைத் திறந்துயர் முத்திதந்தான்
கந்தன் கணபதிக் கப்பன் கலிக்கச்சி யேகம்பனே. 48

ஒருதலை மாணிக்க முன்ன ரெனக்குப தேசஞ்செய்தா
னிருதலை மாணிக்கம் பின்னரும் பேசி யிருளறுத்தா
னரிதலை மற்றை யயன்றலை சூடிய கங்கையின்மூ
வெரிதலைச் சூலத் தொடுநெடிப் பான்கச்சி யேகம்பனே. 49

யானென தென்னுஞ் செருக்கொழி யாமையி னெவ்வுயிர்க்கு
மீன வகக்கர ணங்குவி யாதுபின் னிச்சைவழி
வானகம் மண்ணகம் பாதல மூன்றினும் மாறிவரும்
யானென தென்செருக் கற்றோர் தொழுங்கச்சி யேகம்பனே.

விருப்பு வெறுப்பற் றுன்வேத மொழிப்படி மெய்யுணர்ந்து
மரிப்பைச் சனிப்பையு மற்றொளி யாகிய மாதவர்பாற்
கருப்புச் சிலையனுங் காலனும் வந்தென் செயக்கடவர்
நெருப்பைப் புழுப்பற் றுங்கொல்லோ நெடுங்கச்சி யேகம்பனே.

ஓசை பரிச முருவஞ் சுவைமண மோரைந்தையும்
வீசி யகமுக மாகி வெறுப்பு விருப்புமற்று
மாசறு திங்களைப் போன்று சதானந்த வாழ்வையுன்னி
யேசறு முத்தியி லென்றிருப் பேன்கச்சி யேகம்பனே. 51

ஆணவ மேலிட வாருயிர் கீழிட் டங்கிநிற்கு
மாணவங் கீழிட வாருயிர் மேலிட் டருளுருவா
மாணவ நீங்கிய வாருயிர் வேறல வென்றறைந்தா
ணுணவ நீங்கிய வன்பர்க் கருள்கச்சி யேகம்பனே. 51

அண்ட மொருகுடைக் கீழாள வேண்டில னம்புயத்தோன்
விண்டு புரந்தரன் றன்வாழ்வும் வேண்டிலன் மெய்யன்பினுற்
ரெண்டுசெய் தாங்குன் றிருவடி நீழலிற் றாங்கியுன்னைக்
கண்டு கொளும்வரம் வேண்டுவன் யான்கச்சி யேகம்பனே. 53

வன்புறு கல்லைநீ பொன்னுகச் செய்யற்க மற்றெனக்குச்,
செம்பொன்னைக் கல்லுரு வாகத் திருவுளஞ் செய்திவெறு, மெ
ன்பைப்பெண் ணுக்குதல் வேண்டா மெனக்கெழிற் பெண்ணை
யிழி, யென்புரு வாகச்செய் கண்டா யெழிற்கச்சி யேகம்பனே.

மூர்த்தியுந் தீர்த்தமு மூவாத் தலங்களு மூன்றுருவாய்ச்
சேர்த்தது மெய்மொழி சித்தந் தெளிதரச் செப்புமறை
மூர்த்தி மனச்சுத்தி தீர்த்த மொழிசுத்தி மூடவுட
லார்த்த தலசுத்தி யென்ரு னணிக்கச்சி யேகம்பனே. 55

மனமொன்றும் வாயொன்று மின்றி யொருப்பட்ட மாதவர்பா
னனவினிற் ரேன்றுவ னுன்முக னுட்கி நடுக்கமுற
மனமொன்று வைத்துப்பின் வாயொன்று பேசிய வஞ்சகர்பாற்
கனவிலுந் தோற்றப் படுவதுண் டோகச்சி யேகம்பனே. 56

நாற்றக் குரம்பையை நாயாதிக் குண்டியை ஞானமிலார்
போற்றுஞ் சடத்தைப் புனன்மேற் குமிழியைப் பொய்யுருவைத்
தூற்று நவையைத் தொலையா விடக்கினைத் தோகையர்கள்
ளேற்று முடம்பினை யென்றெழிப் பேன்கச்சி யேகம்பனே. 57

காயத்தைக் கல்லினுந் திண்ணிதென் றெண்ணிப்பொற் காரிகை
மாயத்திற் பட்டுத் தருமஞ் சிறிதின்றி மட்கிரையாய்ப் [யார்
பேயொத் தருநிர யந்தொறும் புக்குப் பிறந்துழலு
நேயத்தை யென்றைக்கு நீக்குவை யோகச்சி யேகம்பனே. 58

பங்கயப் பாசடை நீரிடை நிற்பினும் பற்றையுரு
சங்கை யெரியிற் சுடினுந் தவள நிறங்குறையா
துங்க மணிப்பாம் பிருட்குகை துன்னினு மல்லையுரு
விங்கிவை போனின் னடியா ரெழிற்கச்சி யேகம்பனே. 59

அஞ்ஞான நீக்கத்தி லாருயி ரேசிவ மானமையான் [ன்னிப்
மெய்ஞ்ஞானி யென்ப தெவர்க்குஞ் சரியொக்கும் வேறென்று
பொய்ஞ்ஞானம் பேசும் புருடர்க் குன்பாதப் புணைகிடையா
வெஞ்ஞான் றவர்களுள் செய்குவை யோகச்சி யேகம்பனே. 60

வேறென்று பேசுவ தெல்லாம் விவேக மிலாமையன்றே
கூறொன்றி லாமறை கூறுஞ் சிவனுருச் சீவனென்றுந்
தேறு முமையுறுத் தேகமென் றும்மிதைத் தேறுவரோ
வீறின் மலவயப் பட்டோ ரெழிற்கச்சி யேகம்பனே. 61

சிருட்டிக்கு முன்னுயி ரெல்லாஞ் சிவமெனச் செப்புமறை
சிருட்டிக்குப் பின்னுயிர் வேறுபட் டான்சிறு சீவனென்றே
சிருட்டியை நீக்கிச் சிவோகமென் பாவனை சேர்தரலுஞ்
சிருட்டிக்கு முன்சிவ மானுன் றிகழ்கச்சி யேகம்பனே. 62

கரணப் பதைப்பறச் சித்திர தீபமுங் கல்லுமொத்துக்
கிரணமும் பானுவும் வேறற் றொளிருமக் கேண்மையைப்போற்
சரணத் திருநிழற் கீழ்நிற்கு ஞானத் தபோதனர்தம்
மரணப் பிறப்பையு மாற்றிவிப் பான்கச்சி யேகம்பனே. 63

முன்னை வினைத்தொட ரெலலாஞ் சின்முத்திரை கொண் டெரித்தேன், பின்னை வருவினை யெல்லா மருளிற் பிரித்துவிட் டேன், றின்னும் வினையினை யெல்லாஞ் சிவார்ப்பணம் செய்தொ ழித்தே, னின்ன மெனக்குப் பிறப்புமுண் டோகச்சி யேகம் பனே. 64

வைதாரை வாழ்த்துவர் பின்னு மிரங்குவர் வாழ்த்திநலஞ்
செய்தாரைப் போற்றுவர் பின்னுஞ் சிரிப்பர்பற் றீவினையை
யெய்தாரை நோக்குவ ரேவினைநோக்கி யிகழ்தல் செய்யார்
மைதா விடுமல மற்றார் மதிகச்சி யேகம்பனே. 65

துயருற்ற போது மதிற்றளா யார்நற் சுகமடுப்பி
னயமுற் றதிலழுந் தாரிந்த ஞாலத்து ணட்டமுறார்
பயமுற்ற நீரென நின்னொடொன் றாகிப் பதிந்திருப்பார்
செயலற்று நின்னைத் தெரிசித்த பேர்கச்சி யேகம்பனே. 66

நாமார் நமக்குப் பதியா ரெனவரு ஞானங்களே
மாமாயை கன்ம மலத்திரள் மாற்றிடு மாற்றிடலுந்

தாமாய் முழுவதுஞ் சத்திய ஞானத்தைச் சார்வனென்றான்
காமாட்சி யம்மைக் கினியபி ரான்கச்சி யேகம்பனே. 67

சும்மா விருக்குஞ் சுகோதயங் காட்டித் துரிசகலா
மும்மாயைக் கப்புறத் தோன்றாய்க் கிடந்த முழுதறிவாஞ்
சிம்மா தனமெனக் கீந்தா யுனக்கென் செயக்கடவேன்
கைம்மாறு மாரிக்கு முண்டோ கலிக்கச்சி யேகம்பனே. 68

கர்நாமிர்தம்.

ஒன்றாகி யுணர் வொருங்கி யோமொழிப் பொருடா னாகி
மன்றாடு நின்னை யன்பின் வழிபடு மறிவொன் றின்றி
பொன்றாலி பூட்டு மாதர் புணர்ச்சியே பொருளென் றெண்ணிச்
சென்றாடி யுணங்கிப் போனேன் றிருப்புலி வனத்து ளானே.

காதினா லறியா நின்னைக் கண்ணினாற் காணு வென்னை
மேதைசேர் விவேகத் தாலும் வேதத்தார் விஞ்சை யாலும்
பாதத்துக் கேற்ற தொண்டு பற்பல குயிற்றி யன்பாற்
சேதனங் கண்டு கொண்டேன் றிருப்புலி வனத்து ளானே. 70

பாவமு மறமு மொத்துப் பக்குவம் பருவ முற்றிங்
காவியைம் புலனைப் பற்றா தகமுக மாகி யென்று
மோவியம் போன்றிட் டங்க னுண ருண ராமைபோக்கிற்
சீவனுஞ் சிவனும் வேறோ திருப்புலி வனத்து ளானே. 71

ஆகநா மல்ல விந்த வைம்பொறி நாமே யல்ல
வேகமே நாமென் றுன்னு மிருடிக ளிதயத் துள்ளாய்ப்
பாகமா முமை மணாள பசுபதி பிறவி வேண்டேன்
மேசகறு மனத்தோர் போற்றுந் திருப்புலி வனத்துளானே. 72

அறிவினி லகமுண் டாகி யகத்தினின் மனமுண் டாகிப்
பிறிவரு மனத்தின் மாயை மாயையிற் பிண்டாண் டங்கள்
மறியுல கத்தி னக்கை வந்தவிம் மாய மெல்லாஞ்
செறிதரா தருளிச் செய்வாய் திருப்புலி வனத்து ளானே. 73

பவத்துய ரான் மெலிந்த பக்குவ வுயிர்கட் கெல்லாஞ்
சிவத்தைமுன் விளக்கிப் பின்னர்ச் சீவனை விளக்கி மூன்றா
மவத்தையை விளக்கி நீக்கி யறிவுரு வானா யென்றஞ்
சிவத்துவ மசிநீ யன்றோ திருப்புலி வனத்து ளானே. 74

அறிவொடு கடலா யாவி யலையதாய்த் தத்துவங்கள்
பிரினுரை குமிழி யுப்புப் பிணமலம் வாயு கன்மங்
குறிபல மீன மாயை யிவற்றினுற் குறைவொன் றில்லைச்
செறிதிரு வருளான் மாற்ருய்த் திருப்புலி வனத்து ளானே. 75

புழுவின நிறையு மாக்கை யொன்பது பொள்ள லானு
மிழிபடு மலங்கள் வீசு மிதனினு நரக னன்றே
வழுவையி னுரிபோர்த் தாடும் வள்ளலே பிறவி வேண்டேன்
செழுமணி மாட மோங்குந் திருப்புலி வனத்து ளானே. 76

பிறந்தவ ரிறக்கை யானு மிறந்தவர் பிறக்கை யானு
மறிந்துயர் பெரியோ ரெல்லா மாக்கையை வெறுத்த லானு
மறந்துநான் பிறவி வேண்டேன் மறுபிறப் பிலாத வண்ணஞ்
செறிந்தருள் செய்ய வேண்டுந் திருப்புலி வனத்து ளானே. 77

சிவனையே தெய்வ மென்று சிந்தையிற் சிந்தை செய்மி
னவனலாற் றெய்வ மில்லை யவனுக்கே யடிமை செய்மின்
றவமிலா மனித ரெல்லா மவனடி சார மாட்டார்
புனையவா தனை கடத்திப் பொன்னடிக் கமல மீவன். 78

நூலிடைக் கருத்தை விட்டு நுண்ணிய ஞான மின்றி
மாலுறு சமய வாத வசனத்தை வசனி யாதே
சீலவா சிரியன் சொன்ன செந்நெறிச் சித்தம் வைத்திட்
டாலமார் கண்டத் தானை யகமுக மாக நோக்கே. 79

பண்டைய வினைவாய்ப் பட்டுப் பத்தியும் பரிவு மின்றி
வண்டறை கொன்றை யானை மனத்திடை யிருத்த மாட்டீ
ரண்டரு முனிவர் தாமு மரகர வெனுஞ்சத் தத்தைக்
கண்டுகொண் டிருப்பீ ரல்லீ ரென்செய்வீர் கால னுக்கே. 80

ஐயமு மிட்டே னில்லை யடியர்க்கொன் றீந்தே னில்லை
துய்யமெய்ஞ் ஞான நூலின் சொற்பொரு ளறிந்தே னில்லை
மையணி கண்டத் தானை மலர்கொடு பணிந்தே னில்லை
வையகத் துவர்நீ ரொத்தே னென்செய்கேன் மதிவல் லீரே. 81

நீரிலாக் குளமு ஞான நிலையிலா நெஞ்சு நீண்ட
தேரிலா வூரும் பன்னூற் றெரிந்தவ ரில்லா நாடு
மேரிலாச் சீரும் போல வீசனுக் கடிமை யென்னும்
பேரிலா வாக்கை பெற்றேன் பேதையேன் பேதை யேனே. 82

ஞானத்தான் ஞானி யல்லேன் னன்மையாற் குடும்பி யல்லேன்
மோனத்தாற் றுறவி யல்லேன் மூடத்தான் மூட னல்லேன்
வானத்தார் வணங்குந் தூய வயப்புலி வனத்து ளார்க்குத்
தானற்ற வடிவை செய்யேன் சழக்குடைச் சழக்க னேனே. 83

[illegible]மைபோ லேந்தொ டுக்கி யறிவினு ளறிவாய் நின்ற
[illegible]ாமொழிப் பொருளை நாடி யொன்றுபட் டிருக்கும் வண்ணங்
காமனைக் காய்ந்த கண்ணுங் கடையரிற் கடைய னேற்குச்
சேமநல் லறிவு காட்டாய் திருப்புலி வனத்து ளானே. 84

பற்றறத் துறந்த ஞானப் பட்டினத் தடிகள் போலப்
பற்றறத் துறந்தே னில்லை பராபர நிலையைக் கண்டாங்
கற்றசீ வாக்க ரல்லே னன்பிற்கண் ணப்ப னல்லேன்
குற்றஞ்செய் மூர்க்க னல்லேன் பத்தியிற் கோழை யேனே. 85

கடலிலே கலந்த வாறு கதியிடைய் பின்வந் தாலும்
கடலினுட் டன்மை குன்றாக் கதையென நினைக்கண் டோரு
முடலிடை யிருந்து முண்டு முறங்கியு முலாவி நின்றுந்
திடனுடை ஞானி யன்றே திருப்புலி வனத்து ளானே. 86

ஒன்றிரண் டல்ல வென்றுங் கொன்றினை யொன்றாற் பற்றி
நன்றுதீ தென்ற நிற்கு ஞானிக ளுள்ளக் கோயி
லென்றுநிற் கினிய தென்றே விடைவிடா திருந்த தெம்மான்
சென்றிடை யாதசெல்வத் திருப்புலி வனத்து ளானே. 87

நகாரத்தின் மயலை ஞான வாளினு னறுக்கிப் பின்னர்
மகாரத்தின் மறப்பை நாமே மணியெனு மதியால் வாட்டி
வகாரத்தின் வழியே சென்று மாலய னறியா தேங்குஞ்
சிகாரத்தைக் கண்டே னின்னற் றிருப்புலி வனத்து ளானே. 88

நோயிலா வாக்கை பெற்று நுண்ணறி வுடைய ராகித்
தாயினு மினிய நின்னைச் சமாதியிற் காண மாட்டார்
மாயையால் வகுக்கப் பட்ட வடிவிடை நின்னைக் காணச்
சேயரா யரற்று கின்றார் திருப்புலி வனத்து ளானே. 89

தனுவொடு கலவா ராயின் சார்தரா வினை யிரண்டுந்
தனுவொடு கலத்த லாலே சார்தரும் வினை யிரண்டுந்
மனமொழி காயமூன்று மவுனமுத் திரையி னிற்பச்
சினமய லகன்றோர் போற்றுந் திருப்புலி வனத்து ளானே. 90

சைவ சித்தாந்த மெல்லாந் தானவ னாகி நிற்றல்
மையறு வேத சித்த மற்றது நானே யென்ன
வுய்வகைக் கிரண்டு மொன்றென் றோதியென் னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற் குரவ னீயே திருப்புலி வனத்து ளானே. 91

சுருதிசாரவிளக்கம்.

முதல் வாக்கியம்.

உலகமே பரப்பிரம முரைக்குமந்தப் பிரமநா
மலகில்கலை யுணர்ந்தாலு மருத்தமிதே யறிகண்டாய்
பலமயலைத் துறந்தரிய பரமபதந் தனைத்தாவி
யுலவுசுக முனிவரனே யென்றுரைத்தா னுயர்முனிவன். 92

ஆகிலிந்தப் பரப்பிரம மகிலமயமாயிற் றென்றாற்
சோகமொடு பிறந்திறக்குந் தொழிலுளவோ வென்பாயே
யீகைபல பணியாயு மிறந்தனவோ வதுபோல
வேகபர மகிலமுமா யிருக்கும்வியா பகத்தாலே. 93

தந்தைவயி னுண்டாய சந்ததியு மவனென்றே
முந்துமறை யுரைதருமான் முழுவதுந்தா னன்றியொரு
சிந்துமிலை யெனவீசன் சேயிழைக்கோ தியபரிசாற்
பந்தமறுஞ் சுகமுனிவ பார்பிரமஞ் செகமென்றே. 94

எல்லாவண் டமுமியானே யாவருமென் சொரூபமே
நல்லார்பொல் லார்நானே நன்மையொடு தீமையுநா
னுல்லாச பரமுத்தி யொன்றொழிய விரண்டில்லை
கல்லார்க்கிப் பொருடெரியா கண்ணிலர்க்குக் கதிருண்டோ.

ஒலியாகிப் பரிசமா யுருவாகி யிரதமாய்ச்
சலியாத கந்தமாய்த் தாரணியாய்ப் புனலனலாய்
மலிவாயு வானமாய் மதியிரவி யியமான
யலியாகி யாணாகிப் பெண்ணாகி யமர்கின்றேன். 96

சாவதுவும் பிறப்பதுவுந் தனுவன்றோ வஃதறிதி
சாவதுவும் பிறப்பதுவுந் தாமென்றே யுரைதருவார்
போவதுவும் வருவதுவும் புரியட்ட சரீரமே
போவதிலை வருவதிலை போதமயப் பொருணமே. 97

இரண்டாம் வாக்கியம்.

ஏகமே வாத்துவிதம் பிரமோக மென்றிசைப்பத்
தாகமொடுஞ் சுகமுனிவன் சந்தேகத் தடைநீங்கி
யாகமெனுஞ் சிறையுலவா தாநந்தற் சிறையாகி
ஏகமே யத்துவிதம் பிரமநா மெனத்தெளிந்தான். 98

அத்துவிதந் துவிதமல்லா தெனவரிய மறையேக
மத்துவித மிதற்கைய மிலையென்றே யறைந்தாலும்
பொய்த்துவித மயக்கொழியார் பூருவா தனையாலே
யத்துவித மொழிபொருடா னன்னியமாய்த் தெளிவரால். 99

ஒன்றாகிப் பரவெளியா யுருவருவ மிலதாகிக்
குன்றாத பரப்பிரமங் குகையிருக்கு மதைவிளக்கி
னன்றாரு மிதயகுகை நாமதுவே யையமிலை
கன்றாத நின்மொழியான் மெய்ஞ்ஞானங் கடைப்பிடித்தேன்.

ஊனாடி யுயிர்நாடி யுண்ணாடிப் புறநாடி
வானாடி வளிநாடி மண்ணாடி நீர்நாடித்
தீநாடி நாதவிந்து செங்கதிரோன் றனைநாடி
நானாடிப் பார்ப்பளவி னானேயப் பரப்பிரமம். 101

பல்கலையா லாகமத்தாற் பகர்கீதை பதினெட்டா
னல்வினையாற் கருமத்தா னுன்மறையான் ஞானத்தாற்
சொல்லூகத் தான்மறையாத் துணிவாலிற் றுறந்தோரா
னல்லோரா னுன்பார்க்கி னானேயப் பரப்பிரமம். 102

ஒருகாலந் தோன்றினே னொருகாலம் வளர்கின்றே
னொருகாலஞ் சாம்பினே னென்றுரைக்கு முணர்விலிக
ளொருகாலம் பிறந்ததிலை யொருகாலம் வளர்ந்ததிலை
யொருகால மறிந்ததிலை நானேயவ் வுயர்பிரமம். 103

நான்மனித னன்றுநா னவிலுறுதே வனுமன்று
நானிராக் கதனன்று நலியசுர னனன்று
நான்முனிவ னன்றுரக னுன்முகனு நானன்று
நான்றிருமா லன்றரனு மன்றரிய பிரமநான். 104

முன்னவரு நானல்ல முடிமன்னர் நானல்ல
துன்னுவசி யருமல்ல சூத்திரரு நானல்ல

வன்னியரு நானல்ல வன்னியரு நானல்ல
பின்னமொடு பிறப்பிறப்பு மில்லாத பிரமநான். 105

நான்பிரம மெனுஞான ஞானிகள்பா லுளவாகு
மூன்பிரமை யொழியாதார்க் கொருக்காலுந் தோன்றுவா
மான்வயிற்றி னரிதார மருவுமன்றி வராகவயிற்
றான்பிறக்கக் கண்டாரு முண்டோபொய்க் கலியுகத்தும். 106

ஆதலா லகம்பிரம மெனுஞ்சுருதி யகந்தெளிந்து
போதினன் முகப்பிரமன் புண்டரிகத் தாள்வணங்கி
யோதொண மகிழ்ச்சியொடு முலாவினு னுலகமெல்லாஞ்
சோதியிவன் றனென்னத் துறந்தசுக முனியம்மா. 107

மூன்றாம் வாக்கியம்.

பக்குவர்க்காய்க் கல்லாலின் பாங்கெழுந்த தெய்வமே
தக்கவிராட் டிருவுருவாய் தமியேன்றன் விண்ணப்ப
முக்குறும்புங் கடந்தவிட முழுத்துரிய நிலையென்று
லக்குறும்பைக் கடப்பவன்யா ரவனேயப் பரப்பிரமம். 108

பாவாபா வாதீதம் பிரமோக மெனப்பகரு
மூவாத வாக்கியத்தின் முடிவறியின் முன்மாயை
நீவாத பின்மாயை யிரண்டிற்கு நீண்டிருக்கு
மோவாத பரப்பிரம நீயாமென் றுணர்கண்டாய். 109

கேவல சகலமென்னக் கிளைத்தெழு மாயைதன்னைக்
கேவல ஞானத்தாலே கிழித்தறி வாகிநிற்பாய்
பூவலம் புரிந்தமாந்தர் புண்ணிய தீர்த்தமாதி
யாவலாய்த் தானமாதி யாகமா தியவிதாமால். 110

நினைவழிப்பி னதன்பின்னே நினையாமை யெழுமத்தை
நினைவறியா வறிவுருநா மென்றவற்றி னயனிற்பாய்
மனிதரறி யாவிந்த மாறாத சுகோதயத்தைத்
தனியிருந்து காண்டியாற் சகங்கடந்த தவத்தோயே. 111

காரணகா ரியங்கடந்த கரிப்பிரம நாமென்றே
யாரணநூற் புகன்றபடி யனுபவிப்பா யருந்தவனே
காரியமேழ் காரணமேழ் கழறினுபா திகளாகுங்
காரியமுன் பாலுடைத்துக் காரணமக் கடவுடன்பால். 112

இன்னணமா யுயிரரனைக் கடந்தேறி யிறையரனைப்
பன்னுமறை யின்படியே கடந்திடிற்பைங் கிளிப்பெயரோய்
சொன்னபரப் பிரமமய நீயாயே தோன்றுமா
லன்னியமா யொருபொருளுந் தோன்றாவே யனுபவத்தே. 113

தேகமலேன் பொறியல்லேன் செறிகரண நானல்லேன்
மூகபிரா ணனுமல்லேன் முழுப்பிரம நானென்னச்
சோகமெனப் பாவிக்கிற் சுகமுனிவ வுயிர்த்தடைபோம்
மாகமுறு மதிபோல விளங்குமுன்றன் மதிதானே. 114

பாவனையெ லாமிறந்தாற் பாழன்றோ பரமேட்டி
பாவனையெ லாமிருந்தாற் படுசகமன் றோவிரண்டு
மோவியதே நின்னிலைய முபாதியறு சூனியமா
யோவியம்போ னிருவிகற்ப வுணர்வாய்நில் சுகமுனிவ. 115

வேறு.

அறிவை யன்றி யறியப் படும்பொருள்
சிறிது மில்லை யெனத்தெளி யாவிடின்
மறியு மைம்புல வாதைத் திரைகளில்
பிறவி மைக்கடல் வீழ்வை பெருந்தவ. 116

நான்காம் வாக்கியம்.

எத்தனை தாயைக் கண்டோ மெத்தனை தமரைக் கண்டோ
மெத்தனை மனையைக் கண்டோ மெத்தனை மகவைக் கண்டோ
மெத்தனை யூரைக் கண்டோ மெத்தனை பேரைக் கண்டோஞ்
சித்தமே திரும்பா யீசன் திருவடி காணு மாறே. 117

வேறு.

வாமனமே யென்கண்டாய் வையகத்திற் போயருந்திச்
சாமளவு மென்னையேன் றடுமாற்றஞ் செய்கின்றாய்த்
தூய்மனமே யென்னோடுந் துணைப்பட்டா யாகிலன்றே
தேய்மதியூர் சடையானை யின்றேசென் றடைவேனே. 118

விரியமனங் கடவதென வியாதனிட்ட சாபமோ
பெரியபிரா ரத்தமோ பிரமன்விதித் தனலிபியோ
கரியமனக் கள்ளாநீ கவலைவனம் புகுகின்றா
யொருமொழியா லுனைக்கட்டி யுருட்டிவிடக் காண்பேனோ.

பெரியவர்தந் தரிசனத்தாற் பெறுதபொரு ளொன்றுண்டோ
வரியவவர் மொழித்தடியா லடிக்கின்றேன் வாமனமே
மொருபொழுதோர் நொடியளவு நிற்பாயே லுயர்முத்திக்
கரைகாண்பேன் மெய்ஞ்ஞானக் கடவுளையுங் காண்பேனே 120

அறிகின்றே னறிவில்லே னெனுநிலையங் கடந்தநிலம்
பிறிவறிய சுவானுபவா தீதம்பிர மோகமென
மறுவின்மறை கூறுமா வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடிக்கி
னறிகின்ற வனுபவமு மனுபவமன் றுமன்றே. 121

உன்றந்தை யுரைத்ததுவு முயர்முனிவ னுரைத்ததுவு
மன்றல்கமழ் கமலனுரை வாக்கியமு மகதேவ
ரன்றுரைத்த வாக்கியமும் யானுரைத்த வரும்பொருளு
மொன்றேயா மையமலை யுனையன்றி வேறில்லை. 122

பூசனையார் பூசகன்யார் புகலென்றான் சுகமுனிவ
னாசையெலா நிராசையா யாநந்த முங்கடந்த
வீசனு னீச னிரண்டற்ற வெல்லையிலே
பூசனைமார் பூசகன்யார் புகலென்றான் புகழ்ச்சனகன். 123

வாழ்த்திடவும் வாயில்லை வணங்கிடவுஞ் சிரமில்லை
சூழ்த்திடவு மலரில்லை தொழுதிடவுங் கையில்லை
யேத்திடவும் பாவில்லை யெதிர்ந்திடவோ ரிறையில்லைப்
பார்த்தவிடந் தொறுமியானே யெனையானே பணிகின்றேன்.

சிந்தனை வெண்பா.

தக்ஷிணா மூர்த்தி துதி.

ஏணியைப்போ லியாவரையு மேறவிட்டு மியானேறேன்
றோணியொப்புப் பல்லியொப்புச் சொல்லலா-நாணமற
வெல்லார்க்கும் போதித்தும் யானில்லே னென்செய்கேன்
கல்லாலா முற்றுமெனக் கா. 125

பொன்னைப் பொருளைப் புகழைக் குறியாது
தன்னை யளித்தவனே சற்குருவா-மின்னமின்னம்
பொன்னீ பொருளீ யென்றோதுங் குருவெல்லா
மன்னியனே சற்குருவன் றாம். 126

ஐயந் திரிவகற்றி யான்மாவைக் காட்டியதற்
கைய னருளே யறிவித்து-மெய்யன்
திருவடியைக் காட்டிச் சிவோகம் பாவிக்க
வருள்செய்வோன் ஞானகுரு வாம். 127

கண்போல வான்மா கதிர்விளக்குப் போலாக்கை
விண்போற் சிவமதிபோல் விஞ்ஞானம்-விண்போந்த
சூரியன்போல் மெய்ஞ்ஞானஞ் சூழிருள்போ லஞ்ஞானந்
தாரகைபோற் றத்துவங்க டான். 128

சிவன்வேறு சீவன்வே றென்னுதே சீவன்
சிவன்கூறு சிவைகூறு தேகஞ்-சிவனிதயத்
தான்மா பிறந்தானன் றைம்முகத்து மைம்பூதந்
தான்பிறக்கக் காண்கிலைநீ தான். 129

தேறினர் சித்தத் திருந்தார் சிவனென்றால்
வேறுபடுத் துவதேன் வீணுநீ-மாறுபட்டுப்
பேசாதை யெல்லாம் பிரமமென்னும் வேதாந்த
மாசையிற்று னீயே யது. 130

சிவன்வேறு சீவன்வே றென்றிரண்டாய்ச் செப்பு
மவன்சிவனை யென்று மறியாதான்-றவமில்லா
வுள்ளத்தார்க் கெய்துமோ வூர்க்குருவி யாகாச
மெள்ளப் பறந் தறியுமே. 131

அதுவேநீ யாமென் றருமறைகள் சொல்லு
மெதிர்சிவனே நீயானு யென்னு-முதுசைவம்
வேறேவே றன்றேசொல் வேதியனே விண்விசும்பும்
வேறேவே றன்றே விளம்பு. 132

ஐம்பொறியு மைம்புலனு மைம்பூத முமகற்றி
யின்பசிவ நீயென்று லேலாதோ-வன்பனே
முத்திமுடி வீதென்றன் முன்னூலும் பின்னூலு
மற்றநூ லெல்லா மற. 133

தானே பரமாணுற் றத்துவசா லத்திலே
யேனே பிறந்திறந்தே னித்தனைநாள்-மாணுகேள்
நீபிறந்த தில்லையுண்மை நெஞ்சுபுல னும்பொறியு
நீபிறந் தாற்போ னிச்சயம். 134

அமுசோகம் பாவனையா லாருயிரின் போதச்
சமுசயத்தை யென்மொழியாற் றள்ளி-யிமையளவுங்
கட்டவுட லாகாமற் காமிகத்திற் சொன்னவண்ண
நிட்டையிலே நின்றுவிடு நீ. 135

மெய்கண்டான் வெண்காட னெங்குருச்சிற் றம்பலவன்
பொய்கண்ட கண்டசுகர் பூரணர்க-ளைவரையு
முள்ளடக்கி யொன்று யுணர்வா யுறங்கினர்போ
லுள்ளடங்கி நீயு முணர். 136

தானே சிவமல்லாற் றனிச்சிவம்வே றில்லையென்ற
மோனமொழி யொன்றின் முடிபறியா-யோனிதருஞ்
சென்றுபிறந் தெய்ந்தேன் சிவாயசிவ வென்செய்கே
னென்றுகடைத் தேறுவே னியான். 137

எல்லா வுயிர்கட்கு மின்பங் கொடுத்தலால்
எல்லாஞ் சிவனையே யெண்ணலால்-எல்லாஞ்
சிவனுருவே யாமாற் றெவிட்டாப்பே ரின்பஞ்
சிவனுருவ மென்றுணர்விற் றேர். 138

ஆகாயந் தன்னை யளக்கமரக் காலெடென
வாகாயம் மரக்காற் குள்ளிருக்க-வாகாயங்
கண்டாயே லந்தக் கருத்தே கருத்தாகிக்
கண்டா வதுவே கதி. 139

நிராமய வந்தாதி.

மெய்யைப் பொய்யென்றுன் வெளியைநல்ல வீடென்றுன்
சைவத் துரைகாழிச் சம்பந்தன்-ஐயமற
நின்போதம் போமிடத்தே நீயே சிவமென்று
னென்போதத் துள்ளே யிருந்து. 140

இருந்த படியிருந்தா லிறையுருவந் தோன்றும்
பொருந்துமல மிம்மையிலே பொன்று-மிருந்தபடி
யேதென்றங் குன்னி யிரண்டாட்டு வார்கருண்டோ
போதமுண்ட பிள்ளை புகல். 1

தானே சிவமான சத்தியஞா னாநந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னோனே-ஞானிகட்
முள்ளமா கயமா வொன்றுய வாநந்த
வெள்ளமாய் நிற்குமவர் மெய். 14